

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΤΩΣΗ,
ΤΗ ΛΥΤΡΩΣΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΑΥΛΟΣ – ΩΡΙΓΕΝΗΣ – ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ ΤΟΥ
ΚΛΑΙΡΒΩ
ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΤΗΣ ΑΣΣΙΖΗΣ – ΜΑΪΣΤΕΡ ΕΚΧΑΡΤ
ΤΕΡΕΖΑ ΤΗΣ ΑΒΙΛΑ – ΓΙΑΚΟΜΠ ΜΠΑΙΜΕ
ΕΜΑΝΟΥΕΛ ΣΒΕΝΤΕΝΜΠΟΡΓΚ
ΓΙΑΚΟΜΠ ΛΟΡΜΠΕΡ – ΣΑΝΤΟΥ ΣΟΥΝΤΑΡ ΣΙΝΓΚ
ΜΠΕΡΤΑ ΝΤΟΥΝΤΕ – ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ ΤΩΝ
ΝΗΠΤΙΚΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Τι λένε οι νέες αποκαλύψεις για τη ζωή του Ιησού

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ

ΤΟ ΘΕΪΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΤΟΥΣ

- Η δημιουργία των αρχέγονων πνευμάτων
- Οι επτά ιδιότητες του Θεού
- Ο Εωσφόρος και η πτώση
- Όλα τα όντα δημιουργήθηκαν εξίσου τέλεια
- Πώς ήλθε το κακό στον κόσμο;
- Οι συνέπειες της πτώσης
- Η αποκατάσταση των πνευματικών όντων κατά τους Μυστικιστές
- Η δημιουργία είναι ένα θείο δώρο
- Το σχέδιο της Επανόδου στην πνευματική πατρίδα .

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ - Η ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ

- Από τη δημιουργία του Αδάμ ως την απελευθέρωση
- Η ενανθρώπιση
- Αληθινός άνθρωπος κι αληθινός Θεός
- Η ζωή του Ιησού πριν τα χρόνια της δημόσιας δραστηριότητας του
- Το Φως στον κόσμο
- Η προγενέστερη υπόσταση του Ιησού
- Η έννοια της λέξης «Χριστός»

ΟΙ ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΙΚΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

- Γέφυρα ανάμεσα στο φωτεινό βασίλειο και στην υλική δημιουργία
- Η μεσολάβηση της Αγάπης
- Η ελεύθερη βούληση του Ιησού
- Η Αγάπη θυσιάστηκε γιο να εξασφαλίσει την απελευθέρωση
- Τα ψυχικά πάθη του Χριστού
- Τα τελευταία επτά λόγια του Ιησού
- Η συμμετοχή της Σοφίας
- «Τετέλεσται. Το έργο ολοκληρώθηκε!»
- Γιατί μόνο ο Ιησούς και όχι κάποιος άλλος διδάσκαλος πριν από αυτόν;
- Η υπέρβαση του θανάτου
- Η κάθοδος στον κάτω κόσμο
- Η μετουσίωση του σώματος
- Η Ανάσταση
- Η εξήγηση για τις αναντιστοιχίες μεταξύ των Ευαγγελίων
- Η Ανάληψη
- Επιστροφή στον Ήλιο της Χάρης
- Το μυστήριο της Τριαδικότητας του Θεού

ΠΟΡΕΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ

- Συνειδητή αναγνώριση του Χριστού
- Η θέωση του ανθρώπου έγινε δυνατή μόνο μετά τον Ιησού Χριστό

- Ο προορισμός του ανθρώπου είναι η πνευματική αναγέννηση
- Η ένωση του πνευματικού σπινθήρα με το Πνεύμα του Πατέρα
- Η διαφορά της Αναγέννησης του πνεύματος από της ψυχής
- Οι εσωτερικές διεργασίες προς την πνευματική αναγέννηση

ΟΙ ΜΥΣΤΙΚΟΙ

- Παύλος
- Ωριγένης
- Βερνάρδος του Κλαιρβώ
- Φραγκίσκος της Ασσίζης
- Μάιστερ'Εκχαρτ
- Τερέζα της Άβιλα
- Γιάκομπ Μπαίμε
- Εμάνουελ Σβέντενμποργκ
- Σάντου Σούνταρ Σινγκ
- Φιλοκαλία των Νηπτικών
- Μοναχός Θεοφάνης
- Μακάριος ο Αιγύπτιος

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

- Η μεγάλη ροδαυγή - Προμήνυμα του ερχομού του Κυρίου
- Είναι λάθος με ανυπολόγιστες συνέπειες να διακυβεύεται η αιώνια ζωή
- Η διάδοση του Ευαγγελίου σε όλη την οικουμένη
- Ο παράδεισος στη γη
- Η μεταμόρφωση του κόσμου
- Η καταπίεση των ανθρώπων που ζουν με αγάπη και πίστη στον Χριστό
- Η περίλαμπρη επιστροφή του Ιησού Χριστού
- Αναλυτικότερες διευκρινίσεις σχετικά με τον ερχομό του Χριστού
- Η αιτιολόγηση της καταστροφής και της ανάπλασης της γης. Τι είναι η κόλαση
- Οι κάτοικοι της Νέας Γης
- Δεν πρέπει να αφήνεται ανεκμετάλλευτη η θυσία του Χριστού στο σταυρό
- Ελληνική βιβλιογραφία

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

*«Πάνω στη γη η αλήθεια δεν έχει πατρίδα και περιπλανιέται
εδώ κι εκεί χωρίς να την αναγνωρίζουν οι άνθρωποι».*

ΜΠΛΑΙΖ ΠΑΣΚΑΛ (1623-1662)

(Γάλλος εφευρέτης, φιλόσοφος και. μυστικός)

*«Πολλές επιμέρους διδασκαλίες Θα σχηματίσουν μία μεγάλη διδασκαλία φωτός και
ζωής, που θα είναι η μεγάλη Νέα Ιερουσαλήμ όπου οι μακαριότητες δεν θα έχουν
αριθμό και τέλος και ο Θεός ο ίδιος θα κατοικεί μαζί με τους ανθρώπους».*

Καταγραφή του Γιάκομπ Λόρμπερ (1800-1864)

Ο άνθρωπος είχε ανέκαθεν τον πόθο να ανακαλύψει τις έσχατες αλήθειες γύρω από αυτές τις έννοιες που τις θεωρούμε σαν το καθαυτό υπόβαθρο της ύπαρξης μας. Ο Θεός, η δημιουργία, ο άνθρωπος, το νόημα και οι άγνωστες διαστάσεις της ζωής, είναι τα πεδία όπου σήμερα ακόμη βαδίζουμε ανιχνεύοντας για τις σωστές απαντήσεις.

Οι τελευταίοι αιώνες κινήθηκαν κυρίως πάνω στους δρόμους της εγκεφαλικής γνώσης και αναμφισβήτητα διέγραψαν τεράστια βήματα στην έρευνα του φυσικού κόσμου, γεγονός που αποτέλεσε το εφαλτήριο για μία πρωτοφανή τεχνολογική και οικονομική ανάπτυξη. Αλλά ο άνθρωπος δεν έγινε ούτε πιο σοφός, ούτε πιο καλός, ούτε πιο ευτυχισμένος σαν επακόλουθο. Αντίθετα, εγωκεντρισμός και αυταρέσκεια έχουν εκτροχιάσει την ανθρωπότητα και την παρασέρνουν σε όλο και μεγαλύτερες καταστροφές κάθε μορφής.

Η εξωτερική, εγκεφαλική ερμηνεία του κόσμου υποβίβασε τη Δημιουργία σε ένα υδροκέφαλο μηχανισμό χωρίς νόημα και ψυχή. Παράλληλα ωστόσο με το όργανο της νόησης ο κάθε άνθρωπος διαθέτει ένα δεύτερο λιγότερο φανερό όργανο, ένα εσωτερικό φως που βρίσκει τη γνώση μέσα από τον πνευματικό δρόμο. Σε καλλιτέχνες, εφευρέτες και στοχαστές το ονομάζουμε έμπνευση, σε πνευματικούς αθλητές και σε προφήτες αναγνωρίζουμε τη θεϊκή προέλευση του.

Αυτό το θείο πνεύμα σε όλες τις εποχές, σε όλες τις Θρησκείες και σε όλες τις κουλτούρες διαφώτιζε τον άνθρωπο για το γιατί και το σκοπό της ύπαρξης του. Από τη δημιουργία του πρώτου νοήμονος ανθρώπου η ανθρωπότητα δεν έμεινε ποτέ χωρίς ουράνια αποκάλυψη και καθοδήγηση από ψηλά. Και πέρα από τις πολιτισμικές διαφορές το μήνυμα ήταν πάντα το ίδιο: «Σε έχει δημιουργήσει ο Θεός και πρέπει να τον αγαπάς όπως και όλα τα άλλα σου αδέρφια στην πλάση σαν τον εαυτό σου». Τη διδασκαλία αυτή τη δίνει ο Θεός, από τους πανάρχαιους χρόνους, με τις πιο διαφορετικές μορφές ανάλογα με το επίπεδο ωριμότητας που έχουν οι παραλήπτες της.

Η ζωή μας εκτυλίσσεται με βάση ένα θεϊκό σχέδιο: να τελειοποιήσουμε κάθε καλή αξία μέσα μας ασκούμενοι παράλληλα στη μέγιστη δυνατή ανεξαρτησία σκέψης και θέλησης. Αλλά ο άνθρωπος πόρρω απέχει από το θεϊκό καλό ούτε μπορεί να το κατακτήσει μόνο με τις δικές του δυνάμεις. Για τούτο το λόγο η χάρη του Θεού τον προϋπαντά στα μισά του δρόμου και τον φωτίζει με το «φως από τους ουρανούς». Κάθε μέρα και κάθε ώρα παίρνει ο καθένας τη διδασκαλία που χρειάζεται, μέσα από τα μικρά και τα μεγάλα γεγονότα της ζωής του, μέσα από τα λόγια ή τα γραφτά ανθρώπων, μέσα από τον εξωτερικό ή τον εσωτερικό Λόγο.

Για να αφυπνιστεί και να «δέσει» η ψυχή είναι απαραίτητο να ερχόμαστε συνεχώς αντιμέτωποι με τις Σειρήνες της παράβασης των συμπαντικών νόμων. Γιατί

μόνο μέσα από αγώνα ανακαλύπτει η ψυχή την εσωτερική ζωή της, γίνεται λαγαρή και προχωρεί προς την τελειοποίηση που είναι ο μοναδικός λόγος και σκοπός του περάσματος της από τη γη.

Είναι γνωστό από τη Βίβλο και άλλες πηγές αποκάλυψης ότι πριν δύο χιλιάδες χρόνια ο μοναδικός Θεός και Δημιουργός για να διδάξει από κοντά τους ανθρώπους, ενσαρκώθηκε μέσα στην ψυχή και το σώμα του Ιησού Χριστού πάνω σε αυτό τον πλανήτη. Για την κάθοδο αυτή στον κόσμο της ύλης είχε προβλέψει απαρχής και επιλέξει την πιο ώριμη στιγμή της ανθρωπότητας. Τη χρονική αυτή στιγμή την απηχεί συμβολικά η παραβολή του άσωτου υιού:

«Σηκώθηκε και κίνησε να επιστρέψει στον πατέρα του. Ενώ ήταν ακόμη μακριά, τον είδε ο πατέρας του και τον σπλαχνίστηκε, οπότε έτρεξε να τον προϋπαντήσει, τον αγκάλιασε αφιχτά και τον καταφιλούσε». (Κατά Λουκά 15, 20)

Στη νεότερη αποκάλυψη διαβάζουμε σχετικά με αυτή τη μοναδική στην αιωνιότητα στιγμή: «Ο χρόνος αυτός που είχε υπολογιστεί επακριβώς από τον Θεό από αιώνων έχει έρθει τώρα αφού όλα τα πλάσματα έχουν αποκτήσει την απαραίτητη ανεξαρτησία και ωριμότητα. Κι αυτό φαίνεται ολοκάθαρα από το γεγονός ότι οι περισσότεροι δεν έχουν πια σχεδόν καμία ιδέα για τον Θεό και συνακόλουθα έχουν χάσει κάθε επαφή μαζί του. Γι' αυτό έχω έρθει τώρα ως Θεός επειδή έχω βάλει σκοπό να μην οδηγώ πια τους ανθρώπους με την Παντοδυναμία Μου, αλλά αποκλειστικά και μόνο με τη διδασκαλία που τους τη δίνω τώρα σαν να μην ήμουν σε τίποτα διαφορετικός από εκείνους. Μπορώ τώρα να επικοινωνώ μαζί τους προσωπικά, όπως κάνει ένας άγνωστος με έναν άλλον. Έτσι καταργήθηκε ο παλιός απαράβατος όρος που όριζε ότι κανείς δεν μπορεί να δει τον Θεό και να μείνει στη ζωή».

Πρέπει ωστόσο να υπογραμμιστεί ότι ο χωρίς προηγούμενο κι επόμενο στόχος της ενανθρώπισης του Θεού μπόρεσε να πραγματοποιηθεί επειδή ο Ιησούς ήταν Θεός ως προς το πνεύμα αλλά ήταν *άνθρωπος όπως εμείς* ως προς την ψυχική και σωματική υπόσταση του. Γιατί αλλιώς δεν ήταν δυνατό να γίνει πρότυπο ζωής για τον ατελή άνθρωπο ο υπερτέλειος Θεός που δεν γνωρίζει αδυναμίες, πειρασμούς, αγώνες.

Πώς αλλιώς θα μπορούσε να αξιολογηθεί στην πραγματική της αξία η θυσία του Ιησού σαν αντίτιμο για την ελευθερία και τη λύτρωση των ανθρώπων εάν δεν ήταν όντως ένας άνθρωπος με σάρκα και οστά που πέθανε μαρτυρικά στο Γολγοθά; Αλλά γιατί ειδικά ο Ιησούς Χριστός -και κανένας άλλος¹ είναι ο ελευθερωτής και λυτρωτής του ανίσχυρου κι αδύναμου ανθρώπινου γένους, είναι ένα θέμα στο οποίο έχει σκοπό να απαντήσει αυτό το βιβλίο.

Ο άνθρωπος Ιησούς χρειάστηκε να αγωνιστεί για την τελειοποίηση του όπως κάθε άλλος για να μπορέσει να ενωθεί το εσωτερικό του θείο πνεύμα με την ψυχή του. Ο δρόμος που έδειξε και βάδισε είναι ανοιχτός πια για τον *καθένα* που θέλει να τον ακολουθήσει για να βιώσει τη θεϊκή παρουσία και *όχι μόνο για λίγες δυνατές ψυχές* όπως ήταν πριν τη σταύρωση του.

Και υπάρχουν πράγματι πολλοί που ακολούθησαν στη συνέχεια το δρόμο του Χριστού αν και είναι ένας δρόμος διάσπαρτος με κόπους, υπερβάσεις και θυσίες, γι' αυτό άλλωστε δεν είναι πολλοί οι εθελοντές μιμητές του. Πολύτιμες πληροφορίες για τη δομή και τη βατότητα του δρόμου παρέδωσαν οι μυστικιστές ώστε έχουμε στα χέρια μας έναν πλήρη τοπογραφικό χάρτη για το τι χρειάζεται για να φτάσει κανείς ως το υπέρτατο τέλος, το «ακρότατο ποθητό», την ένωση με τον Θεό.

¹ Αναλυτικότερα πάνω σ' αυτό το ενδιαφέρον σημείο βλ. το κεφάλαιο: «Γιατί μόνο ο Ιησούς Χριστός και κανένας άλλος διδάσκαλος πριν από αυτόν;»

Πολλοί είναι αυτοί που εμπορούνται από ένα βαθύ θρησκευτικό συναίσθημα χωρίς αυτό να σημαίνει ότι είναι απαραίτητα μυστικιστές. Η αρχή του μυστικού δρόμου είναι η πλήρης *ανατροπή* των ιδεών και των πρακτικών του ανθρώπου: «εάν δεν γεννηθεί κανείς ξανά, δεν μπορεί να δει τη βασιλεία του Θεού» (Κατά Ιωάννη 3,3). Η αγάπη για τον κόσμο πρέπει να πεθάνει και τη θέση της να την καταλάβει η αγάπη για τον Ιησού Χριστό έτσι που να καλύπτει οτιδήποτε άλλο. Γιατί ο προορισμός του μυστικού δρόμου είναι η αναγέννηση του πνεύματος, η γέννηση του Ιησού Χριστού μέσα στην ανθρώπινη καρδιά, ή ο *ιερός γάμος* στη γλώσσα των μυστικιστών. Για να κάνει κανείς το πρώτο βήμα πάνω σε αυτό το δρόμο πρέπει πρώτα απ' όλα να έχει αναγνωρίσει ότι η διαδρομή και ο προορισμός αξίζουν πάνω από όλα, και να ποθεί πραγματικά να φτάσει ως το τέρμα με τη βοήθεια της Χάρης. Όσο μακρύς και κοπιαστικός κι αν είναι αυτός ο δρόμος, είναι σε κάθε περίπτωση ο καλύτερος που μπορεί να διαλέξει κανείς για να πορευτεί στη ζωή του.

Ένα επόμενο αποφασιστικό βήμα στο δρόμο της μέθεξης με το θείο είναι η *προσευχή*. Σε όλους τους μυστικούς η προσευχή παίζει τέτοιο πρωταγωνιστικό ρόλο που μπορεί κανείς τελικά να ταυτίσει το μυστικό βίο με τον προσευχητικό βίο.

Όταν επιτευχθεί το «ακρότατο ποθητό», η πνευματική αναγέννηση, δεν ικανοποιείται μόνο ο πόθος του ανθρώπου για τη μυστική ένωση αλλά και ο πόθος του μυσταγωγού Χριστού. Ο μυστικός δρόμος είναι ο δρόμος της αμφίδρομης αγάπης, τόσο της αγάπης του ανθρώπου προς τον Θεό όσο και αντίστροφα. Είμαστε όλοι εκπατρισμένοι «άσωτοι υιοί» που αν δείξουμε ότι είμαστε πρόθυμοι να επαναπατρισθούμε, αλλάξουμε δηλαδή εσωτερικά κατεύθυνση, ανταποκρινόμαστε στον πόθο του Ιησού Χριστού να μας δείνα επιστρέφουμε στο Πατρικό μας. Τότε μπορούμε να βασιζόμαστε ότι θα μας προϋπαντήσει -παρέχοντας τη χάρη του- στα μισά του δρόμου της επιστροφής, που είναι συνώνυμος με το δρόμο του μυστικισμού.

Μονάχα εκείνοι που βαδίζουν ήδη πνευματικά μπορούν να συλλάβουν και να εξηγήσουν το μυστικιστικό βίωμα, γιατί μονάχα το πνεύμα έχει προσπέλαση σε σφαίρες εξωλογικές που είναι απροσπέλαστες για τη λογική νόηση. Χωρίς αφύπνιση του πνεύματος η κάθε θεϊκή αποκάλυψη παραμένει νεκρό γράμμα κι η θλιβερή απόδειξη γι' αυτό είναι οι ατέλειωτες θεολογικές διαμάχες κι ο κατατεμαχισμός σε δόγματα και αιρέσεις. Ο μυστικός βίος δεν έχει καμία συνάφεια με τη θεολογία στην ακαδημαϊκή της έννοια, ούτε μπορεί να ερμηνευτεί με τα δικά της κριτήρια ούτε να καταταχθεί με τις δικές της κατηγορίες.

Την ουσιώδη διαφορά ανάμεσα στη θεολογία και στη μυστηριώδη κοινωνία με τον Θεό τη διαισθάνθηκε μεταξύ άλλων και η Ζαν ντ' Αρκ που είχε μια άμεση σχέση με το θείο, καθώς είπε στους άντρες που την ανέκριναν: «Ο Θεός έχει περισσότερα βιβλία από όσα έχετε εσείς» και πρόσθεσε μετά από λιγότελη σκέψη: «Ο Θεός έχει ένα βιβλίο που κανένας κληρικός δεν το έχει δει ως τώρα». Το μυστηριώδες αυτό βιβλίο περιγράφει πάνω απ' όλα το μυστικό βίο και επιτρέπεται να το δει μόνο όποιος κατέβει πρώτα από την καρέδρα του θεολόγου ή κι αυτή ακόμη του επιστημονικού ερευνητή γιατί το βιβλίο παραμένει επτασφράγιστο για τους διανοούμενους όσο και για τον αυτάρεσκο κλήρο. Τα εξώφυλλα του παραμένουν ερμητικά κλειστά τόσο μπροστά στη δοκησιοσοφία των θεολόγων όσο και στην περιέργεια των διανοουμένων. Ένα μυστικό βιβλίο προσφέρεται για ανάγνωση μόνο σε εκείνον που πεινάει και διψάει για θεία κοινωνία, που ψάχνει έναν οδηγό για την εσωτερική του ζωή, για να φτάσει στην ειρήνη και την άμεση βίωση της ένωσης με το θείο.

Τέτοιοι άνθρωποι που πάσχιζαν να φτάσουν στη θεοπτία ήταν πάντα λιγοστοί, κι οι λιγοστοί αυτοί σχεδόν ποτέ δεν αναγνωρίστηκαν όπως έπρεπε. Το Πνεύμα του Θεού πνέει όπου κι όποτε θέλει- με σοφούς και με προφήτες προσπαθούσε να

αφυπνίσει την ανθρωπότητα όποτε κινδύνευε να αποχυνωθεί από τον υλισμό, κι η καθαρή διδασκαλία παραμορφωνόταν από ανθρώπινες ερμηνείες ή απολιθωνόταν σε εκκλησιαστικά δόγματα και θεολογικές κενολογίες.

Ποτέ δεν έμεινε η ανθρωπότητα χωρίς καθοδήγηση και ουράνια αποκάλυψη- αλλά πάντοτε δινόταν έτσι που να μην περιορίζεται η περίφημη ελευθερία της βούλησης. Οι αληθινές αποκαλύψεις δίνονταν πάντα χωρίς τυμπανοκρουσίες, μέσα σε ησυχία και απομόνωση, αλλά επειδή συνήθως υπέσκαπταν το οικοδόμημα της ιδεολογίας ή της εξουσίας των διαφόρων αρχόντων – πολύ συχνά δε αυτών της εκάστοτε εκκλησίας – γι' αυτό ως επί το πλείστον απαγορεύονταν ή εξοβελίζονταν σιωπηρά. Ο εξοστρακισμός κι η δαιμονοποίηση πολλών θεόπνευστων ανδρών και γυναικών είναι αείποτε πάγια πρακτική, όπως καταμαρτυρεί η ιστορία κι όπως θα δούμε σε ένα ξεχωριστό κεφάλαιο.

Δύο χιλιάδες χρόνια χριστιανισμός κάθε άλλο παρά καταλήγουν σε ένα θετικό απολογισμό. Η πλειοψηφία των χριστιανών είναι μοιρασμένη σε χίλια κομμάτια που εποφθαμιούν ή πολεμούν ανοιχτά το ένα ενάντια στο άλλο, που μηρυκάζουν λέξεις και λειτουργίες που έχουν απογυμνωθεί από την ουσία τους. Υπάρχουν όμως και οι λίγοι πραγματικά αφυπνισμένοι από τον Θεό αγνοημένοι αν όχι και καταδιωγμένοι. Η δύναμη της συνήθειας, η πνευματική νωθρότητα και χλιαρότητα, η αδιαφορία απέναντι στην αλήθεια, ο εγωισμός, ο φόβος για το άγνωστο, είναι μερικά από τα αίτια για την πνευματική κενότητα των πολλών και για την αρνητική τους στάση απέναντι στους απεσταλμένους από ψηλά.

Ο Θεός επικοινωνεί και σήμερα μαζί μας όπως έκανε πάντοτε και μάλιστα ακόμη περισσότερο από ποτέ καθώς έχουμε δρασκελίζει το κατώφλι μιας εποχής καινοφανών αλλαγών για την οποία μιλούσαν ανέκαθεν οι προφητικές φωνές. Κι επειδή βρισκόμαστε μπροστά από μεγάλα γεγονότα, η θεϊκή Πηγή ρέει προς τη γη πιο πολύ από κάθε άλλη φορά στο παρελθόν.

Και η ίδια η Βίβλος δεν αφήνει αμφιβολία ότι ο διάυλος των αποκαλύψεων από το Υπερούσιο προς τα πεδία της γης είναι διαρκώς ανοιχτός, αφού δεν έκλεισε ούτε θα κλείσει ποτέ. Γι' αυτό λέει ο Παύλος: «Μη σβήνετε το Πνεύμα. Μην περιφρονείτε τα λόγια των προφητών, αλλά να τα εξετάζετε όλα και να κρατάτε ό,τι είναι καλό».

Και το ίδιο αφήνει να εννοηθεί ο «επιστήθιος μαθητής» στο τέλος της αναφοράς του για το διδάσκαλο του: «Υπάρχουν κι άλλα πολλά που έκανε ο Ιησούς, που αν γράφονταν ένα προς ένα, θεωρώ πως όλος ο κόσμος δεν θα χωρούσε τα βιβλία που θα 'πρεπε να γραφτούν» (Κατά Ιωάννη 21,25).

Πράγματι, εκείνη την εποχή η ανθρωπότητα δεν ήταν αρκετά ώριμη για βαθύτερες αποκαλύψεις – γι' αυτό πολλές διδασκαλίες δόθηκαν τότε συμβολικά ή κεκαλυμμένα, πράγμα που ανέφερε κι ο ίδιος ο Ιησούς: «Αυτά σας τα είπα μέσα από εικόνες. Όμως θα έρθει η ώρα που δεν θα σας μιλάω πια με εικόνες, αλλά θα σας μιλήσω ανοιχτά για τον Πατέρα». Εκτός αυτού έκανε επίσης μία σαφή δήλωση που προμηνούσε μεταγενέστερες αποκαλύψεις: «Πολλά έχω ακόμη να σας πω, αλλά τώρα δεν μπορείτε να σηκώσετε το βάρος τους. Όταν όμως έρθει εκείνος, το Πνεύμα της Αλήθειας, θα σας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια. Γιατί δεν θα μιλήσει από μόνος του, αλλά θα πει όσα θα ακούσει και θα σας αναγγείλει αυτά που μέλλουν να συμβούν. Θα δοξάσει εμένα, γιατί θα πάρει από τα δικά μου για να σας τα αναγγείλει» (Κατά Ιωάννη 16, 12-14).

Από τις δηλώσεις αυτές είναι σαφές ότι θα δίνονταν στη συνέχεια περαιτέρω αποκαλύψεις όταν θα μπορούσαμε «να τις βαστάξουμε». Ήταν αλήθειες που θα οδηγούσαν «σε όλη την αλήθεια» του Θεού και θα προάγγειλαν «αυτά που μέλλουν να συμβούν». Ο λόγος είναι επομένως για μια εκτεταμένη και βαθιά αποκάλυψη που

βασίζεται στο Ευαγγέλιο και που διευρύνει τον κύκλο των διδασκαλιών του. Πραγματικά πολλοί εμπνευσμένοι διδάσκαλοι, ενορατικοί και προφήτες έχουν αναφερθεί σε ένα *Αιώνιο Ευαγγέλιο* όπως προαγγέλθηκε και στην Αποκάλυψη του Ιωάννη (14,6).

Ο *Ωριγένης*, μεγάλος γνώστης της Βίβλου, είχε επισημάνει ότι οι απόστολοι είχαν διδάξει μόνο τα τελείως απαραίτητα στοιχεία της διδασκαλίας κι όχι ολόκληρη την αλήθεια κι επίσης ότι οι αποκαλύψεις του Θεού δεν έκλεισαν με την Καινή Διαθήκη, που πρέπει να θεωρηθεί ως η πύλη εισόδου προς το Αιώνιο Ευαγγέλιο.

Μία Γερμανίδα προφήτης του μεσαίωνα που είχε δεχτεί τη χάρη του Πνεύματος, η *Χίλντεγκαρντ του Μπίνγκεν* (1098-1179) είδε σε ένα όραμα ότι στο μέλλον θα δινόταν στην ανθρωπότητα ένα άγνωστο εκτεταμένο ευαγγέλιο. Στο «Βιβλίο των έργων του Θεού» γράφει η ίδια: «Το όραμα εκείνο με δίδαξε τα λόγια και το περιεχόμενο αυτού του Ευαγγελίου που αναφέρεται στην αρχή του θείου έργου (Στην αρχή ήταν ο Λόγος...) και πώς να το κατανοήσω. Τότε κατάλαβα ότι η ερμηνεία αυτή θα ήταν ταυτόχρονα η αρχή μιας άλλης Γραφής που δεν έχει αποκαλυφθεί ακόμη. Στη Γραφή αυτή θα διερευνηθούν πολλά ερωτήματα από τη μυστηριώδη τάξη της θείας δημιουργίας...»

Η ίδια προφητεία για ένα Αιώνιο Ευαγγέλιο προβάλλεται επίσης από τον Ιταλό ηγούμενο *Ιωακείμ του Φιόρε*, που πέθανε γύρω στο 1205. Ο Καλαβρέζος προφήτης στη διδασκαλία του περί τριών εποχών της ανθρωπότητας υπέδειξε ότι στην αρχή της επονομαζόμενης εποχής του Πνεύματος (βλέπε επίσης στο κεφάλαιο για το Σβέντενμποργκ την εξαγγελία της «Νέας Εκκλησίας») θα δοθεί ένα «Αιώνιο Ευαγγέλιο». Ο οραματιστής *Εμάνουελ Σβέντενμποργκ* επεσήμανε το 1766 ότι ύστερα από τον ίδιο ένας άλλος άντρας με εσωτερικό φωτισμό, θα λάβαινε μία ουράνια αποκάλυψη, τούτη τη φορά ακούγονοντας μία φωνή η οποία όπως τόνισε θα προερχόταν από το εσωτερικό αυτού του ανθρώπου.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο *Ιάκωβος Λόρμπερ* που όντως άκουγε εσωτερικά τη θεία Φωνή και συγκεκριμένα στην περιοχή της καρδιάς του. Εφτακόσια χρόνια μετά το όραμα της αγίας Χίλντεγκαρντ και τις προφητείες του Ιωακείμ του Φιόρε, στον Γιάκομπ Λόρμπερ υπαγορεύτηκε μέσα από την καρδιά του μεταξύ άλλων η λεπτομερής παρουσίαση των τριών χρόνων δημόσιας διδασκαλίας και δράσης του Ιησού Χριστού και κυρίως η μυστική διδασκαλία που παρέδωσε στους πιο στενούς μαθητές του. Επί είκοσι τέσσερα χρόνια, από το 1840 ως το θάνατό του το 1864, ο Λόρμπερ ήταν ο «γραφιάς του Θεού» και κατέγραψε ένα πραγματικά αμύθητο πλούτο νέων αποκαλύψεων. Αλλά όχι μόνο ο Λόρμπερ μα και πολλοί άλλοι ακόμη, που θα έχουν το λόγο σε αυτό το βιβλίο πρέπει να θεωρηθούν σαν μέρος της προετοιμασίας για την αλλαγή «αιώνα» ή την *πνευματική επιστροφή του Χριστού*. Προεξάρχουσα λειτουργία σε αυτή την προετοιμασία είχαν κυρίως ο Σουηδός Εμάνουελ Σβέντενμποργκ εκατό χρόνια περίπου πριν τον Λόρμπερ και η προφήτης *Μπέρτα Ντούντε* έναν αιώνα μετά από αυτόν.

Για τους αναγνώστες που μέχρι τώρα οι νέες αποκαλύψεις τους ήταν άγνωστες, θα ακολουθήσει μία περιληπτική σκιαγράφηση των κυρίων σημείων τους:

Στις νέες αποκαλύψεις φωτίζονται καταρχήν μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια οι φυσικο-πνευματικές διαδικασίες τόσο στο μικρόκοσμο όσο και στο μακρόκοσμο της δημιουργίας. Το φυσικό σύμπαν περιγράφεται το ίδιο αναλυτικά όπως ο αστρικός και ο πνευματικός κόσμος, το εδώ και το επέκεινα. Πέραν τούτου δίνονται πληροφορίες για τη γένεση των κόσμων και την εξέλιξη τους σύμφωνα με το σχέδιο του Θεού, για την οντότητα του Θεού και των αγγέλων, όπως και εκτεταμένες γνώσεις για τον άνθρωπο, τον απώτατο προορισμό του, για το ανεξάντλητο *μυστήριο* της ενανθρώπισης του Θεού μέσα στον Ιησού και το έργο του στο βαθμό που μπορεί να

το συλλάβει ο σημερινός άνθρωπος. Εδώ θα ακροθιγούν μόνο μερικά από τα βασικά σημεία της αρχιτεκτονικής σύλληψης του Θεού για το πως προέκυψε και πως θα ολοκληρωθεί ο κόσμος: Πριν γίνει η ορατή υλική πλάση προηγήθηκαν άλλες καθαρά πνευματικές όπου ο Θεός δημιούργησε άπειρες πνευματικές οντότητες. Οι οντότητες αυτές όφειλαν με τη μέγιστη ανάπτυξη της αγάπης για τον Πατέρα και για τα αδέρφια τους να φτάσουν στη μέγιστη τελειοποίηση της ύπαρξής τους. Αλλά αντί γι' αυτό ένα μεγάλο μέρος τους που το επηρέαζε το πρωτοδημιούργητο πνεύμα, ο Εωσφόρος, δυνάμει της ελεύθερης προαίρεσης τους παρασύρθηκαν να αναπτύξουν τη φιλαυτία τους. Τελικά το αποτέλεσμα ήταν ότι αδρανοποιήθηκαν και έτσι συμπτυνώθηκαν σε ανενεργές μάζες από τις οποίες σχηματίστηκαν οι αρχέγονες νεφέλες κοσμικής ύλης. Η θεϊκή αγάπη συμπόνεσε τον πεσόντα πνευματικό κόσμο και με βάση αυτές τις νεφέλες δημιούργησε το σύμπαν με τη βοήθεια των πιστών στον Θεό αγγέλων. Αφού πρώτα τις διέλυσε και τους έδωσε εκ νέου ζωή, έκτισε με αυτές τον υλικό κόσμο που στο σύνολο του παριστάνει τον «άσωτο υιό». Με τον τρόπο αυτό ανοίχτηκε ο δρόμος προς την ελευθερία για τα πνευματικά όντα που είναι φυλακισμένα μέσα στην ύλη.

Τα απειροελάχιστα μόρια εωσφορικής καταγωγής που προέρχονται από τη διάλυση των κοσμικών νεφελών στέλνονται σε «σχολεία» πνευματικής κάθαρσης. Συγκεκριμένα, αφού συνδεθούν σε όλο μεγαλύτερες ενώσεις, σχηματίζουν διάφορες μορφές ζωής οι οποίες εξελίσσονται βαθμιδωτά μέσα από τα τρία βασίλεια της φύσης. Έτσι μαθαίνουν να αποβάλλουν σταδιακά τον εγωισμό τους καθώς όντας υποχρεωτικά ενταγμένα στη θεία τάξη αλληλοβοηθούνται και αλληλοϋπηρετούνται συνεχώς. Γι' αυτό το Ευαγγέλιο μιλάει για τη «λύτρωση όλης της κτίσης» με τη δύναμη της αγάπης.

Με τον τρόπο αυτό μέσα από την εωσφορική ύλη αναδύεται τελικά η ανθρώπινη ψυχή. Είναι τώρα έτοιμη με τη βοήθεια ενός σπινθήρα θειικού πνεύματος, δηλαδή αγάπης που της εμφυσεί ο Θεός, να δοκιμαστεί στη γήινη ζωή καθώς απολαμβάνει πάλι μετά από αιωνιότητες την ελευθερία της βούλησής της. Εφόσον πραγματώνει εθελοντικά τις εντολές της αγάπης, ο άνθρωπος προχωρεί συνεχώς προς την ολοκλήρωση με αποκορύφωμα την αληθινή υιοθεσία από τον ουράνιο Πατέρα.

Όταν η δημιουργία ήταν έτοιμη να ανυψωθεί σε ένα ανώτερο στάδιο κι επίπεδο σχέσης με το Δημιουργό της, ο Θεός επέλεξε σαν θέατρο του λυτρωτικού του σχεδίου τον πιο υστερημένο πλανήτη για την ένσαρκη εμφάνιση του στους ανθρώπους. Στη Γη που στο κέντρο της κρατείται δέσμιος ο εσώτατος πνευματικός πυρήνας του Εωσφόρου ο Θεός επένδυσε με ύλη το προαιώνιο κέντρο της Ισχύος του («ο Λόγος έγινε σάρκα») για να διδάξει ανθρώπους και πνεύματα σε όλο το άπειρο. Ο Θεός ο ίδιος ενσαρκώθηκε στον Ιησού για να δώσει τη μεγαλύτερη απόδειξη της αγάπης του, δείχνοντας στους στασιαστές πώς μπορούν να βγουν από τη φυλακή τους και να επιστρέψουν στην πνευματική τους πατρίδα, εξ ου και η παραβολή του άσωτου υιού. Ο Ιησούς δίδαξε το θεμελιακό νόμο όλης της δημιουργίας, το μοναδικό δρόμο που οδηγεί στην τελείωση και στην αφθαρσία, το «αγάπα τον Θεό πάνω από όλα και τους συναδέλφους σου στην πλάση σαν τον εαυτό σου!» Γι' αυτό το στόχο δεν αρκούν ούτε η σκέτη πίστη ούτε μόνο τα καλά έργα κι η ακολουθία κάποιων τυπικών. Στην καλύτερη περίπτωση είναι επιβοηθητικά μέσα στο δρόμο της αυθεντικής, έμπρακτης αγάπης. Όταν μία τέτοια ουράνια αγάπη κυριαρχήσει μέσα στον άνθρωπο με τη βοήθεια του θειικού πνεύματός του, τότε αυτός ελευθερώνεται από την καταδίκη της ύλης και αναγεννάται πνευματικά πια. Η καθαρμένη ψυχή του έχει ενωθεί τότε με το εμφυτευμένο θεικό πνεύμα, οπότε γίνεται αληθινά παιδί του Θεού, ένα με το Δημιουργό της και αιώνια μέτοχη της απεριόριστης δύναμής του.

Συγκεφαλαιώνοντας πρέπει να παρατηρηθεί ότι στα έργα των Σβέντενμποργκ, Λόρμπερ, Ντούντε και άλλων, ανασηκώνεται το πέπλο του μυστηρίου αφήνοντας να

φανεί μια πρωτόγνωρη πληθώρα από τα απόκρυφα αίτια και δρώμενα στην πνευματική και υλική δημιουργία.

Επιπλέον ας σημειωθεί ότι ο Λόρμπερ και η Ντούντε έλαβαν τις αποκαλύψεις τους μέσω του ακούσματος εσωτερικά του Λόγου, σε αντίθεση με ενορατικούς, όπως π.χ. ο Σβέντενμποργκ, που συνήθως κατέγραφαν με δικά τους λόγια από μνήμης τα οράματα τους. Πρέπει επίσης να τονιστεί ότι ο Λόρμπερ και η Ντούντε δεν έπεφταν σε έκσταση ούτε το χέρι τους έγραφε αυτόματα καθοδηγημένο από κάποια πνευματική οντότητα. Οι λήπτες του εσωτερικού Λόγου τον ακούνε ως ευκρινή φωνή στην περιοχή της καρδιάς τους και καταγράφουν αυτολεξεί τα ακουόμενα.

* * *

«Τον καιρό αυτό ακούγονται πολλά για τον εσωτερικό Λόγο του Θεού. Υπάρχει επόμενος εκτός από την Αγία Γραφή ή τη Βίβλο και άλλος, πιο άμεσος Λόγος του Θεού;

Βέβαια, εκτός από την Αγία Γραφή υπάρχει ένας άλλος, αμεσότερος Λόγος του Θεού, ο επονομαζόμενος "εσωτερικός Λόγος".

Αλλά ο Παύλος γράφει στους Γαλάτες 1,8: "Ακόμη κι αν εμείς ή ακόμη κι ένας άγγελος από τον ουρανό σας κηρύξει ευαγγέλιο διαφορετικό από το ευαγγέλιο που σας κηρύξαμε, να είναι ανάθεμα!" Πώς λοιπόν εξηγείται αυτό;

Ο Παύλος εννοεί άλλες αντίθετες διδασκαλίες που από εκείνο τον καιρό κινόλας προσπαθούσαν να εισαγάγουν οι ψευδοαπόστολοι. Αντίθετα ο εσωτερικός Λόγος για τον οποίο μιλάμε δεν είναι διαφορετικός ως προς το νόημα και την κατανόηση του αλλά μόνο ως προς το ύφος και τη μορφή της αποκάλυψης.

Και υπάρχουν τη σημερινή ημέρα τέτοιοι άνθρωποι που ακούνε στ' αλήθεια τον Θεό να μιλά από το εσωτερικό τους;

Ναι ασφαλώς, και στις περισσότερες περιπτώσεις μάλιστα αναγνωρίζονται εύκολα από τις διώξεις που υφίστανται, αν και υπάρχουν επίσης μερικοί που αξιώνονται να ακούσουν εσωτερικά το Λόγο και παραμένουν άγνωστοι. (Ψαλμός 31.20.21).

Τι είναι δηλαδή τελικά ο εσωτερικός Λόγος;

Δεν είναι άλλο από μία άμεση, φιλική ομιλία του θεού Ιησού Χριστού μέσω του Αγ. Πνεύματος προς τα παιδιά του που τον πιστεύουν αληθινά, μέσα από το εσώτατο βάθος της ψυχής τους (την καρδιά) με στόχο την καθημερινή διδασκαλία και την αιώνια σωτηρία τους».

Γιοχάνες Τένχαρτ (1661 -1720)

Γερμανός μυστικός

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Χάρη στις νέες αποκαλύψεις – αλλά και στην ιστορική έρευνα εν μέρει – έχουν γίνει γνωστά στοιχεία τα οποία δίνουν μια νέα διάσταση τόσο στο θέμα του πώς δημιουργήθηκαν τα Ευαγγέλια όσο και στην περαιτέρω εξέλιξη τους και ως εκ τούτου πολλές λανθασμένες θεωρίες μπορούν να απορριφθούν. Καθοριστική σημασία έχει το γεγονός ότι με βάση αυτά τα νέα στοιχεία ήρθαν στο φως διάφορες αυθαίρετες και παραμορφωτικές επεμβάσεις που υπέστη το Ευαγγέλιο από ορισμένους επισκόπους τους πρώτους αιώνες μετά τον Χριστό. Ας σημειωθεί ότι καν σε αυτή την περίπτωση επίσης η ιστορική έρευνα επαληθεύει την ορθότητα και τη φερεγγυότητα των πληροφοριών της νέας αποκάλυψης.

Οι πρώτοι χριστιανικοί αιώνες σε ένα μεγάλο μέρος τους καλύπτονται από ένα αρκετά βαθύ σκοτάδι. Ήδη γύρω στο 200μ.Χ. δεν υπήρχε πλέον κανένα από τα πρωτότυπα χειρόγραφα Ευαγγελίων. Μελετητές της ιστορίας παρατηρούν εξάλλου ότι ούτε για τον πρώτο αιώνα δεν υπάρχουν αδιαμφισβήτητα στοιχεία ότι διασώζονται τα πρωτότυπα κείμενα. Οι πιο παλαιές ολοκληρωμένες αντιγραφές πάνω στις οποίες βασίζεται η Καινή Διαθήκη προέρχονται από τον 4ο αιώνα και όπως είναι γνωστό κατά τη διαδικασία της αντιγραφής έγιναν αμέτρητα λάθη. Οι ιστοριοδίφες τα υπολογίζουν γύρω στις 250.000 από τα οποία περίπου τα διακόσια σύμφωνα με τον καθολικό θεολόγο Ανρί Ντανιέλ-Ροπ αφορούν διαφορετικές παραλλαγές που αποκλίνουν μεταξύ τους. Επίσης από τους πιστούς αποσιωπήθηκε το γεγονός ότι οι τέσσερις Ευαγγελιστές αντιφάσκουν μεταξύ τους στην περιγραφή των ίδιων περιστατικών αν και ο άγιος Αμβρόσιος, επίσκοπος του Μιλάνου τον 4ο αιώνα, έκανε μια σχετική παρατήρηση στα σχόλια του πάνω στα Ευαγγέλια.

Στη συνέχεια ακολουθεί μια σειρά από παραδείγματα τα οποία αποδεικνύουν εμπειριστικά ότι παρ' όλη τη Θεόπνευστη καταγωγή τους τα Ευαγγέλια περιέχουν λάθη. Η μέρα του θανάτου του Ιησού είναι διαφορετική στον Ιωάννη από ό,τι στους συνοπτικούς Ματθαίο, Μάρκο και Λουκά. Ενώ κατά τον Ιωάννη η σταύρωση έγινε την Παρασκευή, οι δεύτεροι αναφέρουν ότι ο Ιησούς σταυρώθηκε ημέρα Σάββατο, πράγμα όμως αδιανόητο, καθώς η ημέρα αυτή συνέπιπτε με μια μεγάλη γιορτή. Όσον αφορά την ώρα της σταύρωσης, ο Μάρκος (15,25) την τοποθετεί στην τρίτη ώρα (9 π.μ.) του πρωινού, αλλά ο Ιωάννης που ήταν αυτόπτης μάρτυς λέει ότι η καταδικαστική απόφαση του Πιλάτου δόθηκε στις δώδεκα το μεσημέρι. Πέραν τούτου και η ώρα που πήγαν οι γυναίκες στον τάφο ανήμερα το Πάσχα ποικίλλει. Στο μεν Ιωάννη ήταν «ακόμη σκοτεινά» (20,1), στο δε Μάρκο «ο ήλιος είχε ανατείλει» (16,2). Κατά τον Ματθαίο οι γυναίκες είδαν έναν άγγελο πάνω στον παραμερισμένο βράχο μπροστά από τον τάφο (28,2). Σύμφωνα όμως με το Μάρκο οι γυναίκες είδαν τον άγγελο στο εσωτερικό του τάφου (16,5). Από αυτά που αναφέρει ο Λουκάς εξάγεται το συμπέρασμα ότι ο Ιησούς πήγε μια μόνο φορά στην Ιερουσαλήμ όσο καιρό δίδασκε. Αντίθετα ο Ιωάννης -σε συμφωνία με τη νέα αποκάλυψη- πιστοποιεί ότι είχε πάει πολλές φορές στα τρία αυτά χρόνια. Ο Ματθαίος και ο Μάρκος παρουσιάζουν τους άλλους δύο σταυρωμένους στο Γολγοθά να χλευάζουν τον Ιησού ενώ ο Λουκάς λέει το αντίθετο, ότι δηλαδή ο ένας μόνο λαιμάκωσε τον Ιησού αλλά ο δεύτερος τον επέπληξε γι' αυτό. Για το Λουκά η Ανάληψη έγινε στη Βηθανία (24,50-51) ενώ στις πράξεις των Αποστόλων τοποθετείται στο Όρος των Ελαιών.

Οι αναντιστοιχίες σε σχέση με τα ίδια περιστατικά επιβεβαιώνουν τις μαρτυρίες της νέας αποκάλυψης, ότι οι Ευαγγελιστές δεν βασίστηκαν πάντοτε σε αξιόπιστους πληροφοριοδότες. Άλλωστε το γεγονός των αλλοιώσεων στα Ευαγγέλια

που παραθέτει η νέα αποκάλυψη αποτελεί από καιρό κοινή παραδοχή στους κύκλους των ειδημόνων. Δεν πρόκειται βέβαια για κάτι το καινούριο, αλλά είναι απλά δεδομένα τα οποία αποσιωπούσαν από τους πιστούς. Άλλωστε ήδη το 250 μ.Χ. ο επιφανής μελετητής της Βίβλου Ωριγένης είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ορισμένα σημεία της ήταν προϊόν ανθρώπινης φαντασίας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της επίσημης αντιμετώπισής τους είναι το γεγονός ότι μόνο μετά τη δεύτερη σύνοδο του Βατικανού μπόρεσαν επιτέλους οι καθολικοί θεολόγοι να ανακοινώσουν ανοικτά την αλήθεια την οποία γνώριζαν από πολύ καιρό, για τα πολυάριθμα λάθη που περιέχονται στην Καινή Διαθήκη και τα οποία εκάλυπταν μέχρι τότε με διάφορες σοφιστείες. Μετά από σκληρούς αγώνες με την έδρα Βατικανού, που διήρκησαν αιώνες ολόκληρους, τελικά επετεύχθη η απαραίτητη στροφή. Στην τελευταία σύνοδο πολλοί επίσκοποι δήλωσαν ότι οι ισχυρισμοί με τους οποίους παρέκαμπταν μέχρι τότε τα προβληματικά σημεία της Βίβλου δεν ευσταθούσαν πλέον ενώπιον των δεδομένων της επιστημονικής έρευνας. «Όλα αυτά τα λάθη πρέπει να φύγουν», έλεγε ο Λόγος τον περασμένο αιώνα στον Γιάκομπ Λόρμπερ. «Ας αφήσουμε την επιστήμη να κάνει τη δουλειά της, καθώς τώρα αποτελεί ένα αποτελεσματικό σάρωθρο που καθαρίζει τις ακαθαρσίες από τον κόσμο...».

Χρειάστηκαν σχεδόν εκατό χρόνια για να επαληθευθεί αυτή η πρόβλεψη από τη νέα αποκάλυψη. Παρά τη σθεναρή αντίσταση των αντιπροσώπων του συντηρητισμού, εντέλει επετράπη στους καθολικούς επιστήμονες να ασκούν κριτική έρευνα πάνω στη Βίβλο και να δημοσιεύσουν τα συμπεράσματά τους. Παρ' όλο που η ιεραρχία γνώριζε για τις αντιφάσεις και τις ανθρώπινες επεμβάσεις στο βιβλικό έργο, απαιτούσε εκβιαστικά – επισείοντας την απειλή μιας αιώνιας καταδίκης στη κόλαση - να πιστεύει ο κόσμος ότι κάθε μια λέξη του είχε δοθεί από Άγιο Πνεύμα κι ως εκ τούτου δεν υπήρχε η παραμικρή υποψία λάθους. Αλλά με τις παραποιήσεις αυτές η χαρμόσυνη αγγελία είχε μετατραπεί σε ένα απειλητικό μήνυμα. Ο Θεός της απέραντης αγάπης μεταβλήθηκε σ' ένα εκδικητικό Θεό ο οποίος τιμωρεί τους πιστούς του με αιώνια καταδίκη στην κόλαση εξαιτίας της παράβασης εκκλησιαστικών κανόνων. Άλλωστε η καθολική εκκλησία επί αιώνες απαγόρευε στους πιστούς της να διαβάζουν την Αγία Γραφή για να εμποδίσει την πιθανότητα να αναδυθούν αμφιβολίες στο χριστιανικό πλήρωμα. Στην Ισπανία μάλιστα η απλή κατοχή της Βίβλου επέσυρε τη θανατική καταδίκη. Μεταξύ άλλων το πανεπιστήμιο της Σορβόνης είχε απαγορεύσει τη μάθηση των ελληνικών για να εμποδίσει πιθανές έρευνες με βάση τον ελληνικό κώδικα της Κ. Διαθήκης. Η έρευνα θεωρείτο παράπτωμα που επέσυρε την ποινή του θανάτου.

Διάφορα ιδεολογήματα που προέκυψαν την περίοδο του διαφωτισμού (17ος-18ος αιώνας) αποτελούσαν σε μεγάλο βαθμό μια αντίδραση στις εκκλησιαστικές δοξασίες που αποκοίμιζαν τον κόσμο. Η εκκλησία θεωρήθηκε από τους διαφωτιστές ως ο κατεξοχήν εχθρός των λαών που τυραννούσε ψυχές και πνεύματα με αποβλάκωση, σκοταδισμό, δεισιδαιμονία, άγνοια και δογματισμό. Ως αντίδραση σ' αυτά κυριάρχησε τελικά ο ακραίος ορθολογισμός και οι συνέπειες είναι ορατές μέχρι σήμερα.

Έτσι από τη μία πλευρά στην εκκλησία κυριαρχούσαν οι παρωπίδες και η πολιτική της αποσιώπησης εμπρός στα εμφανώς ασθενή σημεία της Βίβλου και από την άλλη πλευρά στους φιλελεύθερους ερευνητές επικράτησε μία ισοπεδωτική, καταστροφική μανία. Το γεγονός αυτό είχε ως απώτερη κατάληξη τον υποβιβασμό του ιερού Λόγου σε ένα εξ ολοκλήρου προϊόν της ανθρώπινης μυθοπλασίας. Κατά βάση οι μελετητές αυτοί δεν κατάλαβαν ότι το Ευαγγέλιο είναι ένα *sui generis* «φιλολογικό» είδος και ότι προσεγγίζοντας κανείς τον Ιησού δεν μπορεί να

χρησιμοποιήσει την ίδια αναλυτική μέθοδο όπως με το μέγα Αλέξανδρο ή το Ναπολέοντα.

Δεν μπορεί κανείς π.χ. να παραθέτει επιλεκτικά ορισμένα σημεία του Ευαγγελίου για να στηρίξει μία συγκεκριμένη υπόθεση και όποιο άλλο σημείο δεν συνηγορεί με την υπόθεση του να το χαρακτηρίζει αστήρικτα ως παρεμβολή στο σώμα του κειμένου. Ακριβώς σε μία τέτοια αυθαίρετη ανάλυση προέβησαν ορισμένοι συγγραφείς σε βαθμό αυτογελοιοποίησης. Πολλές διηγήσεις της Αγίας Γραφής θεωρήθηκαν ακραιφνής δεισιδαιμονία για το λόγο ότι οι ιστορικοί ήταν ανίκανοι να αντιληφθούν τη μεταφυσική βαθύτητα των εννοιών. Πέραν τούτου ορισμένοι φανατικοί αναλυτές προσπάθησαν να εξηγήσουν με φυσικά αίτια όλα τα θαύματα του Ιησού καθώς προφανώς οτιδήποτε δεν χωρούσε στα καλούπια της σκέψης τους δεν μπορούσε και να είναι, αληθινό. Τελικά κάποιιοι ακραίοι κριτικοί της Βίβλου, ιδίως το 19ο αιώνα, έφθασαν στο σημείο να διατυπώσουν τον ισχυρισμό ότι ο Ιησούς δεν είχε καν υπάρξει. Τούτος όμως ο ισχυρισμός καταρρίφθηκε και σχεδόν κανένας δεν τον υποστηρίζει πλέον.

Με την πάροδο του χρόνου προέκυψε ένα συνονθύλευμα υποθέσεων ούτως ώστε τελικά να υπάρχουν τόσες απόψεις όσοι και καθηγητές, όπως έλεγε και ο Άλμπερτ Σβάιτσερ. Έτσι ο Ιησούς χαρακτηρίστηκε κατά το δοκούν προφήτης, θρησκευτικός διδάσκαλος, ηθικό πρότυπο, Εσσαίος, παρανοϊκός, κοινωνικός επαναστάτης και πολιτικός ηγέτης μιας αποτυχημένης εξέγερσης ενάντια στους Ρωμαίους κατακτητές. Το μόνο που δεν του αναγνωρίστηκε είναι η αληθινή του ταυτότητα ως γιου του Θεού και λυτρωτή των ανθρώπων.

Στις 30 Οκτωβρίου 1842 υπαγορεύτηκε στο Λόρμπερ γι' αυτό το θέμα: «Πόσους και πόσους ρόλους δεν Μου απέδωσαν οι άνθρωποι! Πόσες φορές δεν στιγματίστηκα ως απατεώνας, λαοπλάνος, αρχιτεμπέλης, μαγαμπόντης, αλαφροϊσκιωτος, παρανοϊκός, μάγος· ακόμη και υπηρέτη του Βεελζεβούλ Με Ονόμασαν. Μα ακόμη και τη σημερινή εποχή δεν έχω καμία Καλύτερη αντιμετώπιση».

Είναι αλήθεια ότι χάρη στις έρευνες αυτές ήρθαν στο φως καινούργια άγνωστα στοιχεία αλλά και διαπράχθηκαν άλλα τόσα λάθη. Σήμερα οι επιστήμονες συμφωνούν ότι η ιστορική κριτική έρευνα δεν έφερε κανένα αξιόλογο αποτέλεσμα. Οι κριτικοί της Βίβλου δεν έλαβαν υπόψη τους ότι το Ευαγγέλιο αποκαλύπτει αλλά και καλύπτει. «Η αλήθεια δίνεται μόνο κεκαλυμμένη στους ανθρώπους αυτής της Γης».

Πάνω στο σώμα της Αγίας Γραφής δεν μπορεί να γίνει μάθημα ανατομίας όπως έκαναν για πολύ καιρό οι φιλελεύθεροι κριτές της. Στις νέες αποκαλύψεις υπάρχει μία αξιοσημείωτη υπόδειξη πάνω σε αυτό το θέμα: «Όποιος θέλει να φτάσει στην εσωτερική, αληθινή σοφία του Πνεύματος του Θεού αποκλειστικά και μόνο μέσω της παρατήρησης και βασιζόμενος στην κρίση της εγκόσμιας λογικής του, αυτός πλανάται οικτρά. Κι έτσι καταλήγει σε αδιέξοδα τα οποία είναι γεμάτα απότομους γκρεμούς όπου μέσα στη νύχτα του πνεύματος του μπορεί πολύ εύκολα να πέσει και να τσακιστεί».

Από την άλλη πλευρά, η πάλι ανάμεσα στην πίστη και στην αθεΐα, ως πάλι ανάμεσα στο πνεύμα και στον υλισμό, για τις νέες αποκαλύψεις είναι ένα σημάδι ότι η ανθρωπότητα, προχωρεί, με παλινδρομήσεις μεν, αλλά σταθερά προς την ωριμότητα. Γιατί μόνο με αυτό τον τρόπο θα μπορέσει μία μέρα να κρίνει ώριμα και να επιλέξει το πνεύμα αντί της ύλης.

Ο υλισμός όχι μόνο έκανε τον άνθρωπο να απομακρυνθεί από τον Θεό, με αποτέλεσμα οι εωσφορικές δυνάμεις να βρίσκουν ελεύθερο πια πεδίο δράσης στη γη, αλλά επιπλέον τον παρέσυρε στην ύβρι της υπερεκτίμησης των δυνατοτήτων του

εγκεφάλου του. Όμως η νόηση δεν μπορεί να συλλάβει το Θείο, γιατί δεν είναι μόνο υπεραισθητό αλλά και υπεράνω κάθε λογικής. Άλλωστε η πρωταρχική μορφή της γνώσης είναι η διαίσθηση και η αυτογνωσία...

Η βαθύτερη αιτία όμως του αθεϊσμού και του υλισμού δεν είναι απλά η εγκεφαλική γνώση, αφού σε μεγάλο βαθμό και οι ίδιες οι θετικές επιστήμες έχουν περάσει πλέον από το συμβατικό χώρο της ύλης στην έρευνα του άυλου. Στην πραγματικότητα η αιτία είναι η ίδια η εγωλατρεία των ανθρώπων που εδράζεται πάνω στο εωσφορικό στοιχείο. Η υπεροψία του νου τους δεν αναγνωρίζει καμία ανώτερη-θεία εξουσία επάνω τους και συνεπώς δεν αισθάνονται ευθύνη για τις πράξεις τους· το αποτέλεσμα είναι μία αυτοκαταστροφικότητα που θυμίζει αρχαία ελληνική τραγωδία, ύβρι και τιμωρία.

Λογικό είναι ότι μέσα σε αυτό το κλίμα οι πνευματικές έννοιες διαστρεβλώνονται λόγω της τριβής τους με το άγονο γήινο πεδίο κι από κει πηγάζει τότε πλέον η ανάγκη να ξαναδοθούν ζωντανές, στην αυθεντική, πρωταρχική τους μορφή.

Τι λένε οι νέες αποκαλύψεις για τη ζωή του Ιησού

Οι νέες αποκαλύψεις προσφέρουν τη δυνατότητα να γνωρίσει κανείς τις μυστικές διδαχές που παρέδωσε ο Κύριος όσο και τις αληθινές διδασκαλίες και τις πράξεις του Ιησού χωρίς προσμειξίς. Αν κανείς συγκρίνει αυτές τις γνώσεις που δεν είναι προϊόν εγκεφαλικής σκέψης, με τις ποικίλες κι αντιφατικές απόψεις των κριτικών, καταλήγει τελικά στο συμπέρασμα ότι πολύ σπάνια μπορεί να διεισδύσει κάποιος στη γεμάτη μυστήρια πορεία του Ιησού με εργαλείο την κριτική σκέψη και μόνο.

Όλοι οι ερευνητές συμφωνούν ότι με βάση τα Ευαγγέλια δεν μπορούν να προσδιορισθούν επακριβώς οι μεμονωμένοι σταθμοί της διαδρομής του Ιησού. Αλλά και όσον αφορά τη διάρκεια της δημόσιας διδασκαλίας του υπάρχουν διυστάμενες απόψεις, αφού ήδη από τους πρώτους μ.Χ. αιώνες ο Ωριγένης, ο Ευσέβιος και ο Ιερώνυμος αναφέρουν διαφορετικές εκτιμήσεις.

Οι πληροφορίες από τις νέες αποκαλύψεις αντίθετα είναι σαφείς γι' αυτό το θέμα. Κυρίως γύρω από τα πρώτα χρόνια της ζωής του περιστρέφεται το εκτεταμένο έργο «Τα παιδικά χρόνια του Ιησού».¹

Από τη διήγηση της γέννησης προκύπτει για άλλη μία φορά ότι τα στοιχεία που αναφέρουν ο Λουκάς και ο Ματθαίος δεν είναι απολύτως αξιόπιστα, αλλά επιβεβαιώνεται το γεγονός της πνευματικής γονιμοποίησης της Μαρίας από το Άγιο Πνεύμα.

Έτσι η Μαρία που τότε ήταν δέκα τεσσάρων χρόνων «γέννησε ένα γιο χωρίς να έχει ποτέ γνωρίσει έλξη για έναν άντρα. Δεν καταλάβαινε ούτε άλλωστε μπορούσε να καταλάβει τι διαδραματίστηκε στη σύλληψη ή στη γέννηση, ούτε όσα συνέβησαν στη συνέχεια, γιατί ακολουθούσε απλά την καθοδήγηση από ψηλά. Γι' αυτό συμπεριφερόταν πιο πολύ παθητικά παρά ενεργητικά, ακολουθώντας αποκλειστικά τα αισθήματα της ως γυναίκα και μητέρα που την έδεναν με το βρέφος.

...«Ακόμη και η φυσική Μου μητέρα δεν κατάλαβε την απάντηση που της έδωσα στις στοργικές επιπλήξεις της επειδή τους είχα κάνει να ανησυχήσουν ψάχνοντας Με επί μέρες όταν έφυγαν από την Ιερουσαλήμ. Γιατί όταν τους ρώτησα: "Δεν ξέρετε ότι πρέπει να είμαι στο σπίτι του Πατέρα Μου;" ο Ιωσήφ και η Μαρία δεν κατάλαβαν τι εννοούσα. Ήταν και οι ίδιοι πολύ αφοσιωμένοι στο ιουδαϊκό λατρευτικό τυπικό και πίστευαν ότι η θρησκεία δεν ήταν άλλο από την τήρηση των

¹ Πύρινος Κόσμος, 1998.

κανόνων. Δεν γνώριζαν ούτε Εμένα κι ακόμη λιγότερο τον Πατέρα Μου, διότι γι' αυτούς υπήρχε ένας μόνο αδιαίρετος Θεός. Ως εκ τούτου, και στην περίπτωση ακόμη που θα είχαν αναγνωρίσει το θεϊκό Εγώ Μου δεν θα είχαν συλλάβει τι σήμαινε αυτό το διττό ον, ο Κύριος κι Εγώ ή ο Πατέρας κι ο Υιός.

Μπορούσε βέβαια να φαντασθεί ότι ο γιος της θα γινόταν κάτι το ξεχωριστό καθώς η σύλληψη, η γέννηση και τα άλλα περιστατικά της ζωής του είχαν συμβεί υπό εντελώς ιδιαίτερες συνθήκες. Όμως το ότι η Μαρία είχε κρατήσει μέσα στην κοιλιά της τον Θεό ως άνθρωπο και μάλιστα τον αναμενόμενο Μεσσία, δηλαδή τον πνευματικό σωτήρα, όχι μόνο του δικού της λαού, αλλά και όλης της ανθρωπότητας, της ήταν τελείως αδιανόητο. Γι' αυτό ακόμη κι όταν πέθανα δεν Με έκλαιγε σαν Θεό, παρά σαν άνθρωπο, σαν το γιο της. Μόνο μετά την ανάσταση Μου πείστηκαν τόσο αυτή όσο και οι απόστολοι Μου γι' αυτό που τους είχα πει τόσες πολλές φορές.

...Το είχα πει ο ίδιος επανειλημμένα σε εκείνη και στους αποστόλους τι Με περίμενε και πως θα νικούσα το θάνατο και την κόλαση. Μα πού να βρεθεί η πίστη – ιδίως εκείνη την εποχή που δρούσαν Εσσαίοι θαυματοποιοί και προφήτες – ότι Εγώ, ένας άνθρωπος με σάρκα και οστά όπως οι ίδιοι, που έτρωγε κι έπινε μαζί τους, ήμουν ένας Θεός και μάλιστα ο Κύριος όλων των αγγελικών ταγμάτων. Και επιπλέον ότι ο Θεός αυτός με την ανθρώπινη μορφή θα άρχιζε την επίγεια πορεία του από αδύναμο μωρό για να καταλήξει στο σταυρό, που εκείνο τον καιρό ήταν το σημάδι της ντροπής και της ατίμωσης»...

Γι' αυτό λοιπόν ο Ιωσήφ και η Μαρία τα είχαν χάσει, αφού «δεν καταλάβαιναν ποιος ήταν αυτός που είχε έρθει για να φέρει την πτώση και την ανάσταση των Ιουδαίων»

Λίγο πριν από τη γέννα κοινοποιήθηκε ένα διάταγμα του αυτοκράτορα Αυγούστου «σύμφωνα με το οποίο όλοι οι λαοί της αυτοκρατορίας του έπρεπε να απογραφούν και να ταξινομηθούν για λόγους φορολογίας και στράτευσης».

Πηγαίνοντας λοιπόν ο Ιωσήφ με τους γιους του από τον πρώτο του γάμο να απογραφεί πήρε μαζί του και την ετοιμόγεννη Μαρία γιατί δεν ήθελε να την αφήσει μόνη της. Όταν πλησίαζαν να φθάσουν στη Βηθλεέμ η Μαρία δεν μπορούσε να συνεχίσει άλλο και παρακάλεσε να την οδηγήσουν σε μία μεγάλη σπηλιά η οποία χρησίμευε ως στέγη στα ζώα που έβοσκαν. Η γέννηση δεν έλαβε χώρα επομένως ούτε σε ένα πανδοχείο (Λουκάς 2), ούτε σε ένα σπίτι (Ματθαίος 2,10).

Το άστρο που οδήγησε τους τρεις σοφούς από την Ανατολή δεν ήταν απλανής αστέρας ούτε κομήτης ούτε είχε καμία σχέση με μία σπάνια συζυγία άστρων που παρατηρήθηκε το έτος 7π.Χ. Οι σοφοί είχαν προσέξει μεν «την ασυνήθιστη διάταξη των άστρων» αλλά παράλληλα και «ένα πολύ μεγάλο αστέρι το οποίο είχε μία πολύ μακριά ουρά προς τη μεριά της δύσης. Επιπλέον στεκόταν πολύ χαμηλά και το φως του ήταν δυνατό σαν της ημέρας».

Η φυγή προς την Αίγυπτο δεν έγινε από την ξηρά. Ο δρόμος μέσα από την έρημο ήταν πολύ δύσκολος για τη λεχώνα και νεογέννητο. Αλλά κι ο Ιωσήφ ήταν τότε πάνω από εβδομήντα χρόνων. Εκτός αυτού ο Ιωσήφ είχε υπολογίσει ότι ο Ηρώδης θα είχε ενημερώσει με έφιππους αγγελιοφόρους τους φρουρούς των συνόρων να τους συλλάβουν.

Γι' αυτό το λόγο κατευθύνθηκαν προς Βορρά, παρακάμπτοντας όμως την Ναζαρέτ και στην Τύρο επιβιβάστηκαν σε ένα πλοίο με προορισμό την Αίγυπτο. Σύμφωνα με τη νέα αποκάλυψη στον Λόρμπερ, εγκαταστάθηκαν στην Οστρακίνη, μία πόλη την οποία κατανομάζει ο ιστορικός Φλάβιος στο σύγγραμμά του «Ο Ιουδαϊκός πόλεμος». Ο Ιωσήφ και οι γιοι του κατασκεύαζαν οικήματα για το βιοπορισμό τους αλλά και έπιπλα και ξύλινα γεωργικά εργαλεία. Κατά τη διάρκεια της παραμονής στην Οστρακίνη η Μαρία συνεισέφερε στο βαλάντιο της

οικογένειας παραδίδοντας στα παιδιά μαθήματα λατινικών και ελληνικών που είχε μάθει στο ναό. Την επιμέλεια του μικρού Ιησού είχε ο δεκαπεντάχρονος γιος του Ιωσήφ, ο Ιάκωβος. Ο Ιάκωβος έγραψε αργότερα το ευαγγέλιο του Ιακώβου και μετά την ανάληψη του Ιησού ηγήτο της χριστιανικής κοινότητας στην Ιερουσαλήμ μέχρι το μαρτυρικό θάνατο του.

Ύστερα από τρία χρόνια παραμονής στην Αίγυπτο ο Ιωσήφ επέστρεψε στην πατρίδα του. Η Ναζαρέτ δεν ήταν ωστόσο στο σημείο όπου την τοποθετούν σήμερα. Ύστερα από τη δεύτερη εξέγερση κατά των Ρωμαίων το 132-133 μ.Χ. η Παλαιστίνη μετατράπηκε σε καμμένη κι έρημη γη.

Οι κάτοικοι της είτε είχαν σκοτωθεί από τους Ρωμαίους είτε είχαν καταλήξει αιχμάλωτοι ή σκλάβοι. Όταν έληξαν οι διωγμοί των χριστιανών και επέστρεψαν στην Παλαιστίνη ύστερα από διακόσια χρόνια δεν ήξερε κανένας πλέον πού βρίσκονταν οι βιβλικές τοποθεσίες και τις τοποθέτησαν κατά το δοκούν. Δεν θα πρέπει συνεπώς να παρασύρεται κανείς από ιστορικούς χάρτες διότι τις πιο πολλές φορές διαφέρουν μεταξύ τους, ενώ συχνά τα τοπωνύμια συνοδεύονται κι από ένα ερωτηματικό. Άλλωστε είναι πολύ δύσκολο να εξακριβωθεί το στίγμα των βιβλικών τόπων καθώς το Ισραήλ βρίσκεται από ερείπια.

Σε συμφωνία με τα ιστορικά δεδομένα η νέα αποκάλυψη αναφέρει ότι: «από την εποχή Μου δεν έχει σωθεί κανένα μέρος απ' όπου είχαμε περάσει Εγώ κι οι απόστολοι Μου και μάλιστα σε ολόκληρη τη χώρα των Ιουδαίων, όπως κι αν τους ονόμασαν εκ των υστέρων τους τόπους αυτούς... Μόνο η Βηθλεέμ βρίσκεται περίπου στην ίδια περιοχή. Επίσης από την Τιβεριάδα έχουν μείνει μερικά ερείπια αλλά από τα άλλα μέρη που στην εποχή Μου βρίσκονταν στις όχθες της θάλασσας της Γαλιλαίας δεν έχει μείνει ίχνος». Συνεπώς η Ναζαρέτ δεν βρισκόταν εκεί που θεωρείται σήμερα αλλά βορειοδυτικά της Καπερναούμ κοντά στα βόρεια όρια της Γαλιλαίας. Σύμφωνα με αυτά που αποκαλύπτει ο Ιησούς στο Λόρμπερ η περιοχή της Ναζαρέτ καταστράφηκε ολοσχερώς από μεγάλους σεισμούς.

Όσον αφορά το διάστημα ανάμεσα στο δωδέκατο και το τριακοστό έτος του Ιησού στις νέες αποκαλύψεις μεταξύ άλλων λέγονται τα εξής:

«Μετά τα δώδεκα του χρόνια χάθηκε καθετί το ιδιαίτερο από πάνω του οι μεγάλες προσδοκίες των γονιών του διαψεύστηκαν και μέχρι τα τριάντα του παρέμεινε ένας τελείως αφανής και απλοϊκός μαραγκός...

Ήταν εξαιρετικά λιγόλογος, στις δέκα ερωτήσεις ζήτημα εάν έπαιρνε κανείς μία μοναδική μονοσύλλαβη απάντηση... Απέφευγε τις θορυβώδεις συγκεντρώσεις και τις διασκεδάσεις και πάνω απ' όλα αγαπούσε τη μοναξιά. Το δε πιο περίεργο από όλα ήταν ότι πολύ σπάνια τον έβλεπε κανείς είτε σε μία συναγωγή είτε σε ένα σχολείο, κι επιπλέον κανείς δεν τον είχε δει ποτέ να περνάει το κατώφλι ενός οίκου προσευχής».

Όταν ο Ιησούς έγινε τριάντα χρόνων έκανε τη δημόσια εμφάνιση του. Κατ' αρχάς πήγε σαράντα μέρες στην έρημο της Βηθαβαρά, «μία πάμπτωχη περιοχή όπου κατοικούσαν πολύ στερημένα μερικοί ψαράδες» κοντά στην εκβολή του Ιορδάνη στη θάλασσα της Γαλιλαίας. «Σε μια φτωχή ψαροκαλύβα από πηλό και καλάμια έμεινα κι Εγώ, αρκετά βαθιά μέσα στην έρημο κι όχι μακριά από το μέρος όπου έκανε τα κηρύγματά του ο Ιωάννης».

Οι στίχοι 2-11 από το τέταρτο κεφάλαιο του Ματθαίου σύμφωνα με το οποίο ο Ιησούς νήστεψε σαράντα μέρες στην έρημο και ήρθε αντιμέτωπος με τους πειρασμούς του διαβόλου δεν πρέπει να εννοηθούν κυριολεκτικά, όπως και άλλες αλληγορικές αφηγήσεις. Ο ίδιος ο Κύριος λέει σχετικά στη νέα αποκάλυψη: «Αυτή η διήγηση από φυσική άποψη είναι σκέτος παραλογισμός διότι κανένας άνθρωπος δε μπορεί ποτέ να ζήσει τόσο πολύ καιρό χωρίς τροφή και χωρίς νερό... Ούτε στη

Γαλιλαία ούτε και στη Χαναάν ή στη Σαμάρεια υπήρχε στην εποχή Μου μία τέτοια έρημος... Αυτή η νηστεία στην έρημο που περιγράφει ο ψευδο-Ματθαίος¹ είναι άλλη μία παρεξηγημένη έννοια, όπως πολλές άλλες... Στη διήγηση του αληθινού Ευαγγελιστή Ματθαίου υπάρχει μία ουσία, αλλά δεν πρόκειται για κάτι το υλικό».

Κοντά στην εκβολή του Ιορδάνη κατοικούσε ο Πέτρος. Όταν ο αδελφός του ο Ανδρέας του μίλησε για τον Ιησού, ο Πέτρος «ο οποίος συνεχώς φανταζόταν τον ερχομό του Μεσσία κι ήταν της γνώμης ότι ο αναμενόμενος σωτήρας θα βοηθούσε τους φτωχούς και θα εξαφάνιζε τους σκληρόκαρδους πλουτοκράτες, είπε: «αφήνω τα πάντα πίσω μου στη στιγμή και θα Τον ακολουθήσω μέχρι τα πέρατα της γης εάν μου το ζητήσει».

Έτσι όταν την επόμενη μέρα ο Ιησούς τον ρώτησε εάν θέλει να τον ακολουθήσει, ο Πέτρος δέχτηκε πρόθυμα. Μετά από λίγο συνάντησαν το Φίλιππο, ο οποίος γνώριζε τον Ιωσήφ και δίχως δεύτερη σκέψη ενώθηκε μαζί τους.

Όλοι τους είναι πάμπτωχοι ώστε δεν έχουν πολλά να χάσουν κι όλοι. έχουν τις ελπίδες τους στο Μεσσία από τον οποίο περιμένουν να βάλει τέλος στη φτώχεια. Συνάμα όμως μισούν τους Ρωμαίους στο έπακρο. Ο επόμενος μαθητής, ο Ναθαναήλ, λέει στον Ιησού: «Δίχως άλλο είσαι ο βασιλιάς του Ισραήλ που περιμένουμε με λαχτάρα από καιρό, ο οποίος θα ελευθερώσει το λαό του από τα νύχια των εχθρών του».

Η εντύπωση ότι ο Μεσσίας θα τους απελευθέρωνε από τη ρωμαϊκή κατοχή ήταν βαθιά ριζωμένη στους μαθητές. Ακόμη και ύστερα από τρία χρόνια εντατικής διδασκαλίας από τον Ιησού ο μαθητής του Ο Κλεώπας παραπονιόταν καθ' οδόν προς τους Εμμαούς: «Είχαμε ελπίσει ότι θα ήταν αυτός που θα λύτρωνε το Ισραήλ (από το ζυγό των Ρωμαίων)» (Λουκάς 24,21).

Καταρχάς ο Ιησούς πήγε με τους τέσσερις μαθητές του στο πατρικό του στη Ναζαρέτ. Ο Ιωσήφ είχε πεθάνει πριν λίγους μήνες. «Τόσο η Μαρία όσο κι όλοι οι επί γης συγγενείς Μου το Μεσσία τον φαντάζονταν σαν το νικητή των Ρωμαίων και των άλλων εχθρών της Γης της επαγγελίας. Ακόμη και οι καλύτεροι άνθρωποι είχαν περίπου την ίδια αντίληψη. Γι' αυτό το λόγο και μόνο ήμουν στο κέντρο της προσοχής για πάρα πολλές οικογένειες, όπως φυσικά και όλοι οι μαθητές Μου. Έτσι και ο Ιάκωβος (σ.σ. ο ετεροθαλής αδελφός του Ιησού) και ο Ιωάννης (σ.σ. θετός γιος του Ιωσήφ) αποφάσισαν να γίνουν μαθητές Μου για να κυριαρχήσουν στη συνέχεια μαζί Μου στους λαούς της γης... Είχαν ήδη ξεχάσει δηλαδή αυτά που συχνά τους έλεγα στα παιδικά Μου χρόνια και με αρκετή σαφήνεια.

...Επειδή λοιπόν περίπου σε όλα τα ευνόητα σπίτια ολόκληρης σχεδόν της Γαλιλαίας είχα αποκτήσει τη φήμη του μελλοντικού ελευθερωτή από το ρωμαϊκό ζυγό, Με κάλεσαν μαζί με τους μαθητές Μου, τη μητέρα Μου και ένα πλήθος άλλων συγγενών και γνωστών σε ένα πολύ αρχοντικό γάμο στην Κανά, που δεν ήταν μακριά από τη Ναζαρέτ (σ.σ. υπήρχαν δύο Κανά)».

Από τις αποκαλύψεις αυτές μπορεί κανείς να αντιληφθεί με ποιες προϋποθέσεις ήταν αναγκασμένος ο Ιησούς να αρχίσει τη δράση του και τι κόπος απαιτήθηκε για να καταλάβουν οι πολιτικά φανατισμένοι μαθητές του ποιες ήταν οι αληθινές του προθέσεις. Ως εκ τούτου ήταν ευνόητο ότι η διάθεση ενός μεγάλου μέρους του λαού απέναντι του θα αντιστρεφόταν όταν θα καταλάβαινε ότι ο Ιησούς δεν είχε καμία πρόθεση να τα βάλει με τους Ρωμαίους.

«Επτά μέρες μετά το γάμο της Κανά μαζί με τη Μαρία, τους πέντε αδερφούς Μου, δύο από τους οποίους είχαν γίνει μαθητές Μου, και με τους υπόλοιπους μέχρι

¹ Σχετικά με την πραγματική ταυτότητα των Ευαγγελιστών βλ. «Τα Δώρα του Ουρανού του Γιάκομπ Λόρμπερ, Πύρινος Κόσμος 1998.

εκείνη την ώρα δηλωμένους μαθητές, πήγαμε στην Καπερναούμ μία αρκετά σημαντική εμπορική πόλη.

Στην περιοχή της Βηθαβαρά κοντά στην Καπερναούμ βάφτιζε ο Ιωάννης ο πρόδρομος όσο ο Ιορδάνης είχε αρκετό νερό, γιατί συχνά ήταν τελείως άδειος... Χωρίς να χάσω καιρό άρχισα να διδάσκω τους ανθρώπους... Αρκετοί τότε πίστεψαν αλλά πολλοί σκανδαλίστηκαν, ήθελαν να Με πιάσουν και να Με ρίξουν από ένα βουνό στη λίμνη... Στην Καπερναούμ έμεινα λίγο, καθώς εκεί δεν υπήρχε καθόλου πίστη κι ακόμη λιγότερη αγάπη».

Το Πάσχα ο Ιησούς πήγε στην Ιερουσαλήμ και καθάρισε το ναό (Ιωάννης 2, 14-17) «όπου σχεδόν ο καθένας που επισκεπτόταν το ναό δεν μπορούσε να αντέξει τη δυσωδία και το θόρυβο. Το έδαφος ήταν γεμάτο σκουπίδια και κοπριές... Όποιον τον έβρισκε το μαστίγιο τον έπιαναν στη στιγμή πολύ ισχυροί, σχεδόν αβάστακτοι πόνοι και το ίδιο συνέβαινε με τα ζώα. Αμέσως έγινε φοβερή φασαρία από τις κραυγές και τους γογγυσμούς ανθρώπων και ζώων».

Ο ισχυρισμός ορισμένων ιστορικών ότι αυτή η πράξη θα έπρεπε να είχε φυσιολογικά δυσμενείς συνέπειες για τον Ιησού δεν ευσταθεί, όπως σε γενικές γραμμές πολλά πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά από ό,τι έπρεπε κατά τη γνώμη των κριτικών. Υπήρχε ένας πολύ συγκεκριμένος λόγος άλλωστε που ο Ιησούς έμεινε ανενόχλητος. Καθώς αναποδογύρισε τα τραπέζια των σαράφηδων και των εμπορών, αυτοί το έβαλαν στα πόδια και τα χρήματα τους έπεσαν στο έδαφος. Οι ιερείς με τους υπηρέτες τους μάζεψαν τότε γρήγορα χίλια σακιά χρυσό κι άργυρο τα οποία βέβαια δεν επέστρεψαν στους ιδιοκτήτες τους. Κι επειδή ήταν πολύ απασχολημένοι με αυτό το έργο δεν είχαν καιρό να ζητήσουν λόγο από τον Ιησού.

Στη συνέχεια «άρχισαν να έρχονται από την πόλη για να Με βρουν μέρα - νύχτα σχεδόν πλήθη ανθρώπων όλων των τάξεων. ...Κι Εγώ έκανα πολλά θαύματα μεταξύ των φτωχών ελευθερώνω τους δαιμονισμένους από τα πνεύματα που τους τυραννούσαν, έκανα τους χωλούς να περπατούν, αυτούς που έπασχαν από αρθριτικά να στέκονται ίσια, τους λεπρούς να γιατρευτούν, τους κωφάλαλους να μιλούν και να ακούν, τους τυφλούς να βλέπουν κι όλα αυτά μόνο με το λόγο Μου ως επί το πλείστον».

Αυτά ωστόσο δεν συνέβαιναν μέσα στην Ιερουσαλήμ αλλά σε ένα μικρό μέρος στα περίχωρα. Γι' αυτό είπαν μερικοί: «Τέτοιες μεγάλες πράξεις αξίζει να γίνονται σε ένα μεγάλο μέρος κι όχι στο τελευταίο χωριουδάκι», αλλά πήραν από τον Ιησού την απάντηση: «Οτιδήποτε είναι μεγάλο στα μάτια του κόσμου, στα μάτια του Θεού προκαλεί την αποστροφή».

Μεταξύ άλλων ήρθε και ο Νικόδημος, ο ανώτατος άρχων της Ιερουσαλήμ, προσήλθε όμως μέσα στη νύχτα για να δει τον Ιησού. Αλλά δεν καταλάβαινε τα λόγια του και γι' αυτό του είπε ανοικτά: «Πρέπει να Σου ομολογήσω ότι εάν δεν με είχαν πείσει οι ανυπέρβλητες πράξεις Σου, θα θεωρούσα είτε ότι είσαι τρελός είτε ότι αστειεύεσαι, γιατί όπως μιλάς Εσύ δεν είχα μιλήσει ποτέ λογικός άνθρωπος. Αλλά οι πράξεις Σου δείχνουν ότι Σε έχει στείλει ο Θεός να μας διδάξεις».

Σε απάντηση ο Ιησούς τον παρηγόρησε: «Κάνε λίγο καιρό υπομονή και θα καταλάβεις τα πάντα. Σε λίγο θα έρθω πάλι να Με φιλοξενήσεις και τότε θα τα μάθεις όλα».

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής τότε δεν ήταν ακόμη στη φυλακή. Είχε όμως μετακινηθεί από την περιοχή όπου είχε βαπτίσει τον Ιησού προς τη Σαλήμ, κοντά στην εκβολή του Ιορδάνη στη Νεκρά Θάλασσα, «γιατί ο Ιορδάνης στη Βηθαβαρά είχε πολύ λίγο νερό που ήταν γεμάτο επιπλέον με ζώφια και δυσοσμία». Έτσι πολλοί μαθητές του Ιωάννη μεταπήδησαν στον Ιησού, αλλά αργότερα τον εγκατέλειψαν και πάλι.

Τότε οι Φαρισαίοι άρχισαν να κάνουν σχέδια για το πώς θα απαλλάσσονταν από αυτόν και τον Ιωάννη και συνάμα έστρεψαν την προσοχή των Ρωμαίων κατακτητών επάνω του. «Έτσι οι Ρωμαίοι έστειλαν πληροφοριοδότες να Με παρακολουθήσουν, αλλά αυτοί δεν βρήκαν να επαληθεύονται οι κατηγορίες εναντίον Μου». Ως εκ τούτου η προσπάθεια των Φαρισαίων να συκοφαντήσουν στους κατακτητές τον Ιησού ως υποκινητή του λαού σε εξέγερση έπese για άλλη μια φορά στο κενό. Στη συνέχεια ο Ιησούς πήγε στη Γαλιλαία. Περνώντας από τη Σαμάρεια απευθύνθηκε σε μία γυναίκα που έπαιρνε νερό από ένα πηγάδι (Ιωάννης 4, 7 - 24). Μεταξύ άλλων της είπε και τα εξής αξιοσημείωτα: «Κοίτα, ο Θεός είναι Πνεύμα, επομένως όσοι τον λατρεύουν θα πρέπει να τον λατρεύουν πνευματικά κι αληθινά. Για το σκοπό αυτό δεν χρειάζεται ούτε να ανέβει κανείς σε κανένα ιερό βουνό ούτε να πάει σε κανένα ναό για να τον προσκυνήσει, χρειάζεται μόνο μια καρδιά γεμάτη αγάπη και ταπεινότητα. Άρα όποιος αγαπάει με τέτοια καρδιά τον Θεό είναι σωστός προσκυνητής του, γι' αυτό κι ο Πατέρας θα ακούει πάντα τις προσευχές του χωρίς να λαμβάνει υπ' όψη του τον τόπο που βρίσκεται, αφού έτσι κι αλλιώς δεν έχει καμία σημασία».

Ο Ιησούς έκανε πολλά θαύματα που δεν περιλαμβάνονται στα Ευαγγέλια. Στον Ιωάννη που τα κατέγραφε σχολαστικά είχε πει να παραλείψει τα αμέτρητα θαύματα που πραγματοποιούσε σε στενό κύκλο. «Νομίζεις ότι ο κόσμος θα τα πίστευε διαβάζοντας τα; Κοίτα, αυτοί που είναι εδώ τα πιστεύουν, επειδή τα βλέπουν. Ο κόσμος όμως που πορεύεται σε βαθύ σκοτάδι δεν θα τα πίστευε ποτέ γιατί είναι αδύνατο η νύχτα να φαντασθεί τα έργα του φωτός... Ωστόσο κάποτε θα έρθει μία εποχή όπου όλα αυτά τα πράγματα θα αποκαλυφθούν στον κόσμο». (Στις νέες αποκαλύψεις αναφέρονται διεξοδικά όλα τα θαύματα που έγιναν σε στενά ιδιωτικά πλαίσια).

Είχε φθάσει πλέον η ώρα να δώσει στους μαθητές του να καταλάβουν ότι «όλοι τους έχουν μία τελείως λανθασμένη αντίληψη για το Μεσσία και το βασίλειο του κι ότι θα χρειασθεί πολύς χρόνος ακόμη να το συνειδητοποιήσουν ... Διότι το βασίλειο του Μεσσία δεν θα είναι ένα βασίλειο του κόσμου αυτού, αλλά ένα βασίλειο του πνεύματος και της αλήθειας στο αιώνιο βασίλειο του Πατέρα Μου. ... Σας λέω ότι θα χρειασθεί να βγάλετε από πάνω σας τον παλιό σας εαυτό και να βάλετε έναν τελείως καινούργιο. Βέβαια αυτό στην αρχή θα είναι κάπως δύσκολο...».

Εκείνη την εποχή ο Ιησούς ανέθεσε την καταγραφή των πεπραγμένων του στο Ματθαίο ο οποίος ήταν τελώνης και γραφέας στην υπηρεσία των Ρωμαίων. Την ίδια περίοδο κήρυξε δημόσια την επί του όρους Ομιλία που διήρκεσε τρεις ώρες. Οι σχετικές σημειώσεις του Ευαγγελιστή μπορούν να αναγνωσθούν σε λίγα μόνο λεπτά. Μετά το κήρυγμα, συζητώντας οι ντόπιοι ιερείς με τον Ιησού, επέκριναν κυρίως τον ακρωτηριασμό που συμβούλευε στους παραβάτες του ηθικού νόμου (κατά Ματθαίο 5, 29). Η απάντηση που έλαβαν ήταν αυτή: «Εγώ σας δίνω εδώ μεταφορικές εικόνες μα εσείς αναλώνεσθε μόνο στην υλική τους πλευρά, η οποία απειλεί να σας πνίξει. Αλλά από το πνεύμα που έχω βάλει μέσα σε αυτές τις εικόνες φαίνεστε να μην καταλαβαίνετε τίποτα».

Σε αυτό το σημείο ανταπαντά εκνευρισμένος ο αρχιερέας: «Μίλα καλύτερα Εσύ πιο καθαρά για τα σκληρά Σου λόγια που δεν θα μπορέσει κανένας ποτέ να τα καταλάβει χωρίς ικανοποιητικές εξηγήσεις».

Πάνω σε αυτό αποκρίθηκε στον αρχιερέα ο απόστολος Ναθαναήλ: «Ο Κύριος μας δίνει τη διδασκαλία του στα ουσιώδη σημεία της... Όταν λέει, σε αυτόν που σου ζητά το χιτώνα δώστου και το μανδύα από πάνω, θέλει απλά να υπονοήσει ότι εσείς που είστε πλούσιοι και κατέχετε πολλά θα πρέπει να δίνετε και πολλά στους φτωχούς όταν σας ζητούν».

Στο κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο λέγεται ότι με το τέλος της επί του όρους ομιλίας «το πλήθος είχε εντυπωσιαστεί βαθιά από τη διδασκαλία του... και τον ακολούθησε κόσμος πολύς».

Προφανώς το σημείο αυτό έχει υποστεί βελτιώσεις από μεταγενέστερα χέρια. Η νέα αποκάλυψη αναφέρει ότι ναι μεν μετά το κήρυγμα «είχε μείνει πολύς λαός, αλλά ώσπου να τελειώσω την ομιλία Μου πολλοί έφυγαν οργισμένοι γιατί δεν ήθελαν να πιστέψουν σε αυτά που τους είπα».

Μετά την παραμονή στη Σαμάρεια ο Ιησούς επέστρεψε στη Γαλιλαία όπου έδωσε άδεια στους μαθητές του να γυρίσουν προσωρινά σπίτια τους «για να φροντίσουν τα χωράφια τους... Το ίδιο κι η Μαρία με τους πέντε γιους του Ιωσήφ που ήταν επίσης στην Ιερουσαλήμ έμειναν πίσω για να φροντίσουν τα του οίκου τους» και μόνο ο ένας από αυτούς ξαναγύρισε κοντά στον Ιησού.

Μετά την Κανά, όπου θεράπευσε το παιδί ενός αξιωματούχου που ήταν συγγενής του αρχιερέα, ο Ιησούς ξαναπήγε στην Καπερναούμ. «Έπρεπε να πάω γιατί υπήρχε μεγάλη δυστυχία εκεί όπως και στις άλλες κωμοπόλεις γύρω από τη λίμνη της Γαλιλαίας».

Αυτή η πληροφορία έχει σημασία για το λόγο ότι αρκετοί κάνουν μία τελείως διαφορετική παρουσίαση των πραγμάτων, αφού μιλούν για εύπορους αγρότες και ιχθυέμπορους να αποτελούν το πλήθος που ακολουθούσε τον Διδάσκαλο.

Στην περί τον Ιησού φιλολογία τίθεται συχνά το ερώτημα από τι ζούσαν επί τρία χρόνια ο ίδιος μαζί με τη συχνά πολυπληθή ακολουθία του. Έχουν γίνει διάφορες υποθέσεις, αλλά κανένας συγγραφέας δεν θέλει να δεχθεί την αυτονόητη εξήγηση ότι για το γιο του Θεού όλα είναι δυνατά, για το λόγο ότι τα θαύματα ξεφεύγουν από τη δυνατότητα ελέγχου της επιστημονικής σκέψης κι ως εκ τούτου τα θεωρούν ανυπόστατα.

Το κατά Λουκά Ευαγγέλιο το οποίο σημειωτέον περιέχει πολλά λάθη περιλαμβάνει μία φράση η οποία οδήγησε σε πολλές εσφαλμένες υποθέσεις. Συγκεκριμένα στο όγδοο κεφάλαιο, τα εδάφια 2-3 αναφέρουν ότι στην ακολουθία του Ιησού συμμετείχαν ορισμένες εύπορες γυναίκες που τους συντηρούσαν με τα δικά τους μέσα. Είναι ευνόητο όμως ότι οι λίγες αυτές γυναίκες δεν μπορούσαν εκ των πραγμάτων να τρέφουν επί τρία χρόνια ένα πλήθος το οποίο κατά καιρούς ανερχόταν σε μερικές εκατοντάδες. Στην αρχή των περιπλανήσεων τους ο Ιούδας, ο οποίος εκπλήρωνε τα καθήκοντα του ταμιά και του οργανωτή της ομάδας είπε κάποια στιγμή στο δάσκαλο του: «Είμαι της γνώμης ότι λίγα χρήματα δεν θα βλάπτουν κανένα όταν ταξιδεύει». Την απάντηση που του έδωσε ο Ιησούς την κατάλαβε πολύ αργότερα: «Όποιος Με γνωρίζει ξέρει επίσης ότι μαζί Μου μπορεί να τα βγάλει μια χαρά πέρα και χωρίς χρήματα. Κοίτα, Εγώ δεν έχω ούτε πουγγί ούτε καθόλου χρήματα και παρ' όλα αυτά οδήγησα εκατοντάδες ανθρώπους μέσα από την Ιουδαία και τη Σαμάρκια μέχρι εδώ, για ρώτησέ τους πόσο στοίχισε στον καθένα τους αυτό το ταξίδι. Κι επιπλέον σε πληροφορώ ότι σε λίγο καιρό θα χορτάσω χιλιάδες ανθρώπων χωρίς να έχω περισσότερα χρήματα επάνω Μου απ' ό,τι τώρα».

Στο μεταξύ οι μαθητές οι οποίοι είχαν γυρίσει προσωρινά στα σπίτια τους επέστρεψαν στον Ιησού «φέρονοντας νέους μαθητές από όλα τα μέρη μαζί τους». Ο Πέτρος έφερε το γιο του το Μάρκο που γνώριζε γραφή και είναι αυτός που συνέταξε το κατά Μάρκον Ευαγγέλιο.

Στη συνέχεια ο Ιησούς πήγε στην Καπερναούμ όπου θεράπευσε το δούλο του Ρωμαίου εκατόνταρχου. Εκείνη την περίοδο ο Θωμάς επέστησε την προσοχή του στη φιλαργυρία και στη διπλοπροσωπία του Ιούδα, συμβουλευόντας τον να τον διώξει από κοντά του. Από την απάντηση που του έδωσε ο Ιησούς φαίνεται πόσο λαθεύουν ορισμένοι συγγραφείς οι οποίοι με βάση την προσωπικότητα του Ιούδα καταλήγουν

στο συμπέρασμα ότι ο Ναζωραίος δεν ήταν πραγματικά γιος του Θεού, γιατί τότε θα είχε αναγνωρίσει το ποιόν του μαθητή του και τον κίνδυνο που αντιπροσώπευε. «Αγαπημένε Μου Θωμά, αυτά που Μου λες τα ξέρω από καιρό, εντούτοις έχω να σου πω το εξής: Εάν θέλει να φύγει, μπορεί να φύγει κι εάν θέλει να μείνει τότε ας μείνει. Η ψυχή του είναι ένας διάβολος που θέλει να μάθει τη σοφία από τον Θεό, όμως η επιδίωξη αυτή δεν θα της βγει σε καλό!»

Το ιερατείο στην Καπερναούμ είχε εξοργισθεί πολύ με την εντύπωση που είχαν δημιουργήσει στο λαό η θεραπεία του δούλου κι οι ομιλίες του Ιησού. «Η ομιλία κι η διδασκαλία του είναι όλο φλόγα», έλεγε ενθουσιασμένο το πλήθος. Αλλά ο Ιησούς αποκάλυψε ήδη τότε στους μαθητές του ότι γνώριζε την αντίδραση και τις προθέσεις του κλήρου απέναντι του. «Κάποια μέρα θα καταφέρουν τους ποταπούς σκοπούς τους σε βάρος Μου, αλλά δεν έχει έρθει ακόμη η ώρα αυτή». Στον Πέτρο είχε πει ο Ιησούς ότι είναι Γιος του Θεού αλλά του είχε συστήσει επανειλημμένα «να μην το αποκαλύψει σε κανένα, καθώς ανάμεσά τους υπήρχε ένα προδότης».

Από εκεί επιβιβάστηκαν σε ένα πλοiάριο για να περάσουν στα Γαδάρια στην ανατολική ακτή της λίμνης. Εν πλω κινδύνεψαν να βυθιστούν από μία δυνατή τρικυμία, αλλά ο Ιησούς διέταξε τα κύματα να γαληνέψουν προς κατάπληξη των μαθητών (Ματθαίος 8, 25). Κατά την επιστροφή αποφάσισε να περάσει από τη Ναζαρέτ «για να ξεκουραστούν λίγο και επίσης με αυτή την ευκαιρία να ανάψουν το φως της αλήθειας για τους Ναζαρηνούς που ήταν πολύ ασταθείς ως λαός».

Στο σπίτι ήταν η Μαρία, οι τρεις μεγάλοι γιοι του Ιωσήφ και τέσσερα κορίτσια που ήδη από την εποχή του Ιωσήφ είχαν υιοθετηθεί και ανατρέφονταν σαν παιδιά του». Γι' αυτό και οι Ναζαρηνοί θεωρούσαν όλα αυτά τα πρόσωπα σαν αδέρφια του Ιησού, πράγμα που αναφέρει κατά λέξη και ο Ευαγγελιστής Ματθαίος (13, 56).

Κατά τη διάρκεια μιας συζήτησης ήρθε ο λόγος γύρω από τη Μαρία. «Είναι κióλας σαράντα πέντε χρόνων», σχολίασε ένας μαθητής «και μοιάζει να μην έχει φτάσει ούτε στα είκοσι». «Σωστά», παρατήρησε ο Ιησούς, «η Μαρία είναι η πρώτη και δεν θα υπάρξει άλλη σαν κι αυτή».

Αλλά θα έρθει η εποχή όπου οι άνθρωποι θα χτίζουν πιο πολλούς ναούς προς τιμή της απ' ό,τι για Μένα και θα την προσκυνούν δέκα φορές περισσότερο από Μένα πιστεύοντας ότι μόνο με τη βοήθεια της θα μπορούν να γίνουν μακάριοι. Για το λόγο αυτό δεν θέλω τώρα να την εξυψώνει κανείς ιδιαίτερα αφού ξέρει ότι, είναι η μητέρα του σώματος Μου. Επομένως να είσαστε μαζί της πολύ καλοί και ευγενικοί αλλά προσέξτε να μην της δείχνετε *λατρεία που αρμόζει μόνο στον Θεό*. Γιατί μαζί με όλα τα εξαιρετικά χαρίσματα της παραμένει γυναίκα κι ακόμη και η καλύτερη γυναίκα δεν είναι πολύ μακριά από τη φιλαρέσκεια».

Την επόμενη ημέρα ο Ιησούς ανέστησε την πεθαμένη κόρη του ανώτερου ιερέα της συναγωγής της Καπερναούμ που λεγόταν Ιάειρος. Την πράξη αυτή η οποία έφερε το λαό σε παραλήρημα ενθουσιασμού την αναφέρει μόνο ο Ματθαίος, αν και ήθελε κι ο Ιωάννης να την καταγράψει. Το γεγονός ότι ανάλογα θεαματικά περιστατικά δεν παρουσιάζονται ταυτόχρονα από όλους τους Ευαγγελιστές οδήγησε ορισμένους επικριτές της Βίβλου στο συμπέρασμα ότι δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα και άρα ότι είναι μύθοι. Στη νέα αποκάλυψη όμως δίνεται η πραγματική εξήγηση γι' αυτές τις παραλείψεις.

Ο Ιωάννης που θα ήθελε ευχαρίστως να καταγράψει αυτό το εντυπωσιακό γεγονός της νεκρανάστασης είπε στον Κύριο: «Δεν θα ήταν καλύτερα να έγραφα όλα όσα κάνεις και διδάσκεις, ακριβώς όπως ο αδελφός Ματθαίος; Διότι διαβάζοντας οι μεταγενέστεροι τα δύο γραπτά και συγκρίνοντας τα θα διαπιστώσουν ότι το δικό μου δεν περιέχει τα ίδια με αυτό του Ματθαίου. Δε θα αρχίσουν τότε να κάνουν διάφορες

σκέψεις και να αμφιβάλλουν για τη γνησιότητα όλου του Ευαγγελίου αφού θα λένε: «Δεν ήταν άραγε ένας ο Ιησούς που δίδαξε τα ίδια και σίγουρα έκανε και τα ίδια; Γιατί λοιπόν ο Ματθαίος έγραψε το ένα και ο Ιωάννης το άλλο τη στιγμή που και οι δύο ήταν συνεχώς μαζί Του;» Νομίζω ότι μία τέτοια κρίση των μελλοντικών ανθρώπων είναι αναπόφευκτη».

Κι η απάντηση που έλαβε: «Έχεις βέβαια απόλυτο δίκιο αδελφέ Μου, αλλά έχω ένα λόγο που αφήνω να γίνουν έτσι τα πράγματα, τον οποίο όμως εσύ θα καταλάβεις αργότερα. Αυτά που γράφει ο Ματθαίος είναι χρήσιμα ειδικά και μόνο γι' αυτή τη γη. Αυτά όμως που γράφεις εσύ ισχύουν για όλη την απεραντοσύνη και την αιωνιότητα. Γιατί σε όλα όσα γράφεις είναι κρυμμένη η υψηλή θεία διακυβέρνηση από τη μία αιωνιότητα στην άλλη τόσο σε όλες τις υφιστάμενες δημιουργίες και σε αυτές που θα πάρουν τη θέση των σημερινών στις μελλοντικές αιωνιότητες! Έστω κι αν έγραφε χιλιάδες βιβλία με αυτά που θα σας αποκαλύψω ακόμη, ο κόσμος δεν θα τα καταλάβαινε κι ως εκ τούτου ούτε θα τον ωφελούσαν. (Πρβλ. Ιωάννη 21, 25, σ.σ.). Όποιος όμως ζει σύμφωνα με τη διδασκαλία και πιστεύει στον Υιό, θα αναγεννηθεί έτσι κι αλλιώς στο πνεύμα, το οποίο θα τον οδηγήσει στα βάθη της αιώνιας αλήθειας. Αφού τώρα ξέρεις λοιπόν γιατί δεν σε αφήνω να τα γράφεις όλα, γι' αυτό στο μέλλον μη Με ξαναρωτήσεις πια. Διότι, η αλήθεια δεν πρέπει να λέγεται τελείως καθαρά στον κόσμο, για να μην πέσει σε ακόμη μεγαλύτερη καταδίκη από αυτή στην οποία βρίσκεται αναγκαστικά από παλιά. Γι' αυτό θέλω να δίνω τη διδασκαλία Μου έτσι που να μην μπορεί κανένας να φτάσει στα βάθη της ζωντανής αλήθειας με το να ακούει ή να διαβάζει απλά και μόνο το Ευαγγέλιο. Αλλά μόνο το να εφαρμόζει τη διδασκαλία Μου στην πράξη θα οδηγήσει τον καθένα στο φως!»

Στη Ναζαρέτ στο μεταξύ είχαν συγκεντρωθεί έξω από το σπίτι της Μαρίας περί τους τρεις χιλιάδες ανθρώπους, οι οποίοι είχαν βάλει σκοπό να ανακηρύξουν τον Ιησού βασιλιά, αυτός όμως τους ξέφυγε περνώντας μέσα από τον κήπο του σπιτιού και πήγε στην Καπερναούμ. Το πλήθος τον ακολούθησε ως εκεί, μπροστά στην κινητοποίηση όμως των ρωμαϊκών δυνάμεων της περιοχής παραιτήθηκε μεν από την πρόθεση του να τον ανακηρύξει βασιλιά, αλλά έμεινε κοντά του και στη συνέχεια.

Μεταξύ Καπερναούμ και Βηθαβαρά ο Ιησούς επισκέφθηκε ένα σπίτι το οποίο περιζώθηκε αμέσως από χιλιάδες κόσμο ούτως ώστε ήταν αδύνατο να φέρουν από την πόρτα ένα παραλυτικό για θεραπεία. Τότε ο ιδιοκτήτης του σπιτιού είπε: «Το σπίτι μου είναι σκεπασμένο με καλάμια, όπως οι περισσότερες ψαροκαλύβες. Θα βάλουμε απέξω σκάλες ως τη στέγη και παραμερίζοντας τα καλάμια θα ανοίξουμε μια τρύπα ίσα - ίσα για να χωρέσει ο άρρωστος με το κρεβάτι του, ενώ εγώ θα ανοίξω την καταπακτή για να κατέβει». Το εύρημα αυτό με τη στέγη αναφέρεται επειδή σε μερικούς η ιστορία αυτή δημιούργησε ερωτηματικά.

Ο επόμενος σταθμός του Ιησού ήταν σε ένα πανδοχείο που ανήκε σε ένα τελώνη επίσης με το όνομα Ματθαίος: «Ο νεαρός πανδοχέας και τελώνης Ματθαίος, ο οποίος δεν πρέπει να συγχέεται με το Ματθαίο που ήταν γραφέας των Ρωμαίων, κάλεσε τους μαθητές Μου, τους Φαρισαίους και τους γραμματείς να περάσουν μέσα, πράγμα που έκαναν και εκεί έφαγαν και ήπιαν με πολλή όρεξη». Στη διάρκεια του γεύματος προέκυψε μία αντιπαράθεση ανάμεσα σε έναν «προοδευτικό» και σε έναν «παραδοσιακό» Φαρισαίο: «Η διδασκαλία του Ιησού είναι αγνή», είπε ο πρώτος, «ανταποκρίνεται απόλυτα στην ανθρώπινη φύση κι ούτε προδίδει τίποτα το διαβολικό. Δεν είμαι βέβαια τελείως πεπεισμένος ότι ο Μωυσής κατά βάση δίδασκε τα ίδια με αυτόν τον Ναζαρηνό. Η αλήθεια είναι ότι σε αυτά που λέει -να αγαπάμε δηλαδή τον Θεό πάνω από όλα, ενώ τον πλησίον σαν τον εαυτό μας, να μην ανταποδίδουμε μία κακή πράξη με ένα άλλο κακό αλλά να κάνουμε καλό ακόμη και στους εχθρούς μας, αντίθετα να ευλογούμε όσους μας αναθεματίζουν και να είμαστε

ταπεινοί και πράοι – δεν βλέπω καμία διαβολικότητα». Έξω φρενών του απάντησε ο άλλος Φαρισαίος: «Εσύ ασφαλώς όχι, γιατί είσαι κι εσύ με το διάβολο. Μήπως δεν το ξέρεις ότι ο διάβολος είναι πολύ πιο επικίνδυνος όταν εμφανίζεται μεταμφιεσμένος σε άγγελο;»

Εκείνο τον καιρό ο Ιησούς επέλεξε τους δώδεκα αποστόλους του, στους οποίους συμπεριλήφθηκε και ο τελώνης Ματθαίος (δηλαδή όχι ο γραφέας και Ευαγγελιστής) και τους ανέθεσε την αποστολή τους.

Στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου 10, 5 λέγεται απλά: «Μην πηγαίνετε στους δρόμους των εθνικών». Το υπόλοιπο κείμενο που απαιτεί από τους αποστόλους και τους διαδόχους τους να «μη χρησιμοποιήσουν κανενός είδους βία» εξαλείφθηκε από τους άνδρες της εκκλησίας από τη στιγμή που επέλεξαν το δρόμο της βίας και του εξαναγκασμού για την επικράτηση ή την επέκτασή της. Είναι όμως γνωστό το πώς ιδίως στην καθολική εκκλησία αγνόησαν αυτή τη σύσταση του Ιησού.

Το πλήρες κείμενο έχει ως εξής: «Πάνω από όλα να αποφεύγετε τους δρόμους των εθνικών! Αυτό σημαίνει, μην χρησιμοποιείτε βία όπως οι εθνικοί. Επιπλέον να αποφεύγετε τους βάρβαρους λαούς γιατί είναι μάταιος κόπος να προσπαθείτε να διδάξετε στους σκύλους και στους χοίρους το Ευαγγέλιο για τη βασιλεία του Θεού... Εφ' όσον λοιπόν ο δάσκαλος και κύριος σας δεν χρησιμοποιεί βίαια μέσα για να επιβάλει τη διδασκαλία του στους ανθρώπους, γιατί να θελήσουν να το κάνουν οι μαθητές και υπηρέτες του;

...Σας παραδίδω μία τελείως ελεύθερη εκκλησία που δεν χρειάζεται άλλο ναό από την καρδιά του καθενός όπου κατοικεί το πνεύμα και η αλήθεια γιατί μονάχα εκεί θέλει ο Θεός να τον αναγνωρίζουν και να τον λατρεύουν οι αληθινοί προσκυνητές του... Την αποστολή που σας παραδίδω δεν θα πρέπει να την μετατρέψετε σε κάποιο σταθερό επάγγελμα όπως κάνουν οι ειδωλολάτρες ή οι σκοταδιστές Ιουδαίοι και Φαρισαίοι».

Όπως είναι εμφανές επομένως το σημερινό κατ' επάγγελμα ιερατείο προέκυψε σε αντίθεση με τις οδηγίες του Ιησού. Στο μεταξύ οι Φαρισαίοι και οι ιερείς του ναού είχαν προωθήσει το σχέδιό τους να απαλλαγούν από τον Ιησού. Όμως οι στρατιώτες που έστειλαν για να τον συλλάβουν πνίγηκαν στη θάλασσα της Γαλιλαίας από μία ξαφνική θύελλα. Ο Ιησούς διαβλέποντας τον κίνδυνο, αποφασίζει να καταφύγει προσωρινά στο βορρά της χώρας και ενημερώνει σχετικά τους μαθητές του: «Στη θέση των πνιγμένων θα έρθουν άλλοι οι οποίοι θα μας φέρουν σε δύσκολη θέση, οπότε θα αναγκαστούμε να καταφύγουμε στις περιοχές που κατοικούν οι Έλληνες, πράγμα που θα αργήσει να γίνει».

Στο μεταξύ διάστημα παρέμειναν στη Γαλιλαία και συνέχισαν τις περιπλανήσεις τους. Για πρώτη φορά επισκέφτηκαν την Κανά στο νότο. Ο σχεδόν αμιγώς ελληνικός πληθυσμός της υποδέχτηκε με ενθουσιασμό τον Ιησού κι αυτός γιάτρεψε τους αρρώστους. Επιστρέφοντας στην Κις βρήκαν τη Μαρία και τους γιους του Ιωσήφ. Το ιερατείο τους είχε διώξει από το σπίτι τους αφού κατείχε πρώτα τα εργαλεία της δουλειάς τους. Ο Ιησούς όμως βρήκε τρόπους να τους επιστραφούν.

Από την ώρα εκείνη οι κατάσκοποι του Ηρώδη παρακολουθούν τον Ιησού «σε κάθε του βήμα» και τον καταδιώκουν. Κάθε φορά όμως ο Ιησούς με τους μαθητές του που στο μεταξύ έχουν φθάσει τους οκτακόσιους καταφέρνουν να ξεγλιστρήσουν. Αρχικά μετέβησαν στην έρημο της Βηθαβαρά όπου τους ακολούθησαν χιλιάδες λαού και άρρωστοι οι οποίοι «γιατρεύτηκαν όλοι μέσα σε μία στιγμή» (βλ. Ματθαίο 14, 14). «Οι δοξολογίες και οι επευφημίες του λαού δεν έπαιρναν τέλος». Τότε ήταν που ο Ιησούς πέτυχε να χορτάσει «πέντε χιλιάδες άνδρες, συν τις γυναίκες και τα παιδιά» (βλ. επίσης στο κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο 14, 21).

Όπως ήταν αναμενόμενο ο λαός ήθελε εκ νέου να τον ανακηρύξει βασιλιά καθώς τον θεωρούσαν σαν τον ηγέτη που θα νικούσε τους μισητούς Ρωμαίους. Ο Ιησούς όμως κατέφυγε σε ένα βουνό για να τους αποφύγει. Προηγούμενα είχε παραγγείλει στους μαθητές του να πάνε κωπηλατώντας μέσα στη φεγγαρόλουστη βραδιά στην άλλη όχθη της λίμνης.

Ο Πέτρος υπάκουσε μεν στην παραγγελία, όμως εν πλω οι μαθητές φοβήθηκαν λόγω της τρικυμίας και είπαν: «Οι αφροί από τα κύματα έχουν σκεπάσει την ακτή. Εάν δεν αντέξουμε ως το πρωί, είμαστε όλοι μας χαμένοι». Ο Πέτρος που συμμεριζόταν την ανησυχία τους έλεγε: «...ακόμη κι εγώ που άσπρισα πάνω στο νερό, δεν μπορώ να σας εγγυηθώ για τίποτα». Ενώ οι μαθητές έβλεπαν να έρχεται το τέλος τους, ο Ιησούς «στεκόταν σε απόσταση δέκα βημάτων από το πλοιάριο» ... Τα υπόλοιπα είναι γνωστά από το Ευαγγέλιο.

Ο Ιησούς κατηύθυνε τότε το πλοίο προς τη Γεννησαρέτ όπου ήταν σίγουροι από τους διώκτες τους, τόσο εκ μέρους του ναού όσο και του Ηρώδη, «διότι η πόλη αυτή βρισκόταν υπό την προστασία των Ρωμαίων, γεγονός που δεν αναφέρεται σε κανένα Ευαγγέλιο καθώς δεν ήταν κάτι το ιδιαίτερα αξιομνημόνευτο». Στις επόμενες μέρες θεράπευσε δύο χιλιάδες αρρώστους. Στο πανδοχείο της Γεννησαρέτ βρίσκονταν Φαρισαίοι από τη γειτονική πόλη Ιεσαΐρα, Ο Ιησούς τους προκάλεσε συνειδητά λέγοντας στους μαθητές του να φάνε επιδεικτικά με άπλυτα χέρια το ψωμί τους. Το διαπληκτισμό που ακολούθησε τον περιγράφει ο Ματθαίος στο 15ο κεφάλαιο. Στο τέλος ο Ιησούς δήλωσε ότι καταργεί μια για πάντα αυτούς τους ανθρώπινους κανόνες οπότε το πλήθος άρχισε να πανηγυρίζει, καθώς οι αγρότες δεν μπορούσαν συνήθως να τηρήσουν αυτή την εντολή όταν βρίσκονταν στα χωράφια τους. Για το λόγο αυτό οι τυπολάτρες Φαρισαίοι θεωρούσαν τον απλό λαό «αμχαρές», δηλαδή καταδικασμένους. Γι' αυτό φώναζαν όλο πυρ και μανία στον Ιησού: «Ακούσαμε ως τώρα αρκετά, αυτός εξυβρίζει τον Θεό. Τώρα ξέρουμε με ποιον έχουμε να κάνουμε!» Έτσι τον συκοφάντησαν ότι είχε στρέψει όλο το λαό εναντίον του ναού και γι' αυτό θα έπρεπε να πληρώσει.

Ο Ιησούς είχε φθάσει τότε στο αποκορύφωμα της επιτυχίας του. Σε όλη τη θάλασσα της Γαλιλαίας ο λαός αποσκιρτούσε αθρόα από το ναό. Οι ιερείς τόσο στην επαρχία όσο και στην Ιερουσαλήμ παρακολουθούσαν αυτή την εξέλιξη με ανησυχία και οργή, καθώς μάλιστα τα έσοδα τους μειώνονταν σημαντικά. Ποιος κλήρος και ποια ιεραρχία δεν στρέφονται σε μια τέτοια περίπτωση όλο μίσος ενάντια στον «ταραξία» που τους βγάζει βίαια από την αυταρέσκεια τους;

Στη συνέχεια ο Ματθαίος αναφέρει ότι «ο Ιησούς έφυγε από εκεί (τη Γεννησαρέτ) και πήγε στη χώρα της Τύρου και της Σιδώνας». Στη νέα αποκάλυψη αναφέρεται όμως ότι σε απόσταση τριών ωρών από την Τύρο ο Ιησούς άλλαξε γνώμη και στράφηκε πάλι προς την κατεύθυνση της λίμνης της Γαλιλαίας. Βόρεια της Ιεσαΐρας ανέβηκε με είκοσι από τους μαθητές του σε ένα βουνό με την πρόθεση να μείνουν εκεί τρεις μέρες. Αν και θεωρούσαν ότι είχαν περάσει απαρατήρητοι «αμέσως μετά ανέβηκαν στο βουνό χιλιάδες λαού μεταξύ των οποίων ήταν και πεντακόσιοι άρρωστοι τους οποίους ο Ιησούς θεράπευσε με μία του λέξη.... Επί τρεις ημέρες δίδασκε με τους μαθητές του το λαό. Την τρίτη ημέρα πάλι με ένα θαύμα τράφηκαν τέσσερις χιλιάδες άνδρες και άλλα τόσα γυναικόπαιδα».

Την επομένη ο Ιησούς έστειλε μερικούς μαθητές στην Καισαρεία του Φιλίππου ως εμπροσθοφυλακή για να μάθουν εάν οι άνθρωποι εκεί είχαν ακούσει για το πρόσωπο του και τι γνώμη είχαν γι' αυτόν, καθώς δεν είχε πάει ακόμη σε εκείνη την περιοχή. Αποδείχτηκε ότι όλοι είχαν ήδη ακούσει για αυτόν, όμως τα νέα είχαν πάρει φανταστικές και εξωφρενικές διαστάσεις. Παραδείγματος χάριν διηγούνταν ότι ο Ιησούς «μπορούσε να γίνει μεγάλος σαν γίγαντας και μετά να μικρύνει ίσα με το

μέγεθος ενός δακτύλου». Οι μαθητές απαγόρευαν στο λαό να επαναλαμβάνει τέτοιες ανοησίες. «Από τότε άλλωστε προέκυψε κι ένας ορμαθός από πενήντα περίπου ευαγγέλια, τα οποία καλώς έκαψαν ως απόκρυφα κατά την πρώτη μεγάλη συγκέντρωση των εκκλησιών της ανατολής».

Πριν επιστρέψει ο Ιησούς στην Άνω Γαλιλαία, πήγε για άλλη μια φορά ακτοπλοϊκά στην Ιεσαΐρα όπου ήρθαν πάλι αμέτρητοι αρρώστοι να τον βρουν. Αυτή τη φορά ωστόσο αρνήθηκε να τους θεραπεύσει λέγοντας στο πλήθος: «Δεν ήρθα για να θεραπεύσω τους αρρώστους σας, μα αντίθετα για να σας ανακοινώσω ότι έχει έρθει κοντά σας η βασιλεία του Θεού, όπως το είχα ξανακάνει πριν από λίγο καιρό. Αλλά τότε δεν δώσατε πολλή προσοχή, επειδή σας ήμουν γνωστός από τη Ναζαρέτ και τώρα το πιστεύετε ακόμη λιγότερο. Γι' αυτό κι Εγώ δεν θα μείνω κοντά σας ούτε θα θεραπεύσω τους αρρώστους σας. Πηγαίνετε στους δικούς σας τους γιατρούς».

Στην Ιεσαΐρα ο Ιησούς δήλωσε για πρώτη φορά ανοικτά στο λαό ότι είναι ο υπεσχημένος Μεσσίας και πρόσθεσε: «Μακάριος όποιος από σας το πιστέψει».

Στη συνέχεια πήγαν να ξεκουραστούν μερικές ημέρες στο σπίτι του Πέτρου και μετά επισκέφτηκαν «πολλά μέρη, χωριά και συνοικισμούς» στη Γαλιλαία. «Εγώ κι οι μαθητές κηρύσσαμε το Ευαγγέλιο και συναντήσαμε πολλές φορές καλή υποδοχή αλλά και πολλή αντίδραση, γιατί σε αυτά τα ταξίδια έκανα πολύ λίγα θαύματα, καθώς δεν υπήρχε παρά λίγη πίστη σε αυτά. Γενικά εκείνη την εποχή η βόρεια Γαλιλαία ήταν γεμάτη με Έλληνες και Ρωμαίους, συνεχώς δε περνούσαν από εκεί επαγγελματίες μάγοι και ως εκ τούτου τα θαύματα δεν τους εντυπωσίαζαν ούτε τα είχαν σε μεγάλη εκτίμηση».

Καθώς το φθινόπωρο πλησίαζε στο τέλος του ο Ιησούς ανακοίνωσε στους μαθητές του ότι θα περνούσε το χειμώνα στην Κις, κοντά στην Κανά.

Μια μέρα στο σπίτι του Πέτρου είχαν μαζευτεί πολλά παιδιά από τη γειτονιά. Ο Ιησούς φώναξε ένα από αυτά κοντά του και είπε στους μαθητές του: «Αλήθεια σας λέω, εάν δεν εγκαταλείψετε τις μεγαλομανείς εγκόσμιες σκέψεις σας (σ.σ. γιατί υπολόγιζαν να γίνουν υπουργοί στο κοσμικό βασίλειο του) κι αν δεν γίνετε ταπεινοί σαν αυτά τα παιδιά, δεν πρόκειται ούτε σεις να έρθετε στην ουράνια βασιλεία, παρ' όλο που είσατε μαθητές Μου. Όποιος βάζει τον εαυτό του τελευταίο όπως τούτο το παιδί και δεν νιώθει ίχνος αλαζονείας μέσα του, αυτός είναι ο ανώτερος στους ουρανούς διότι το μόνο που καθορίζει εκεί το βαθμό της μακαριότητας είναι η αληθινή ταπεινοφροσύνη μιας αγνής καρδιάς». (Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο 18, 4)

Στη συνέχεια περιόδευσε στα πολύ εύφορα τότε υψίπεδα του Γκολάν στα οποία επέστρεψε άλλη μια φορά αργότερα. Κατόπιν πήγε στην Ιερουσαλήμ, όπου από δώδεκα χρόνων ήδη γνώριζε την οικογένεια του Λάζαρου. Εκεί στη διάρκεια μιας αντιπαράθεσης με Φαρισαίους ο Ιησούς παραδέχτηκε ανοικτά ότι είναι ο Μεσσίας. Οι Ιουδαίοι, οι οποίοι είχαν ήδη εξοργισθεί προηγουμένως εξαιτίας της θεραπείας ενός παράλυτου στην κολυμπήθρα της Βηθεσδά την ημέρα του Σαββάτου, είπαν: «Ορίστε, τώρα μας το λες και ανοικτά ότι ο Ύψιστος είναι ο Πατέρας Σου!»

Πριν την επιστροφή στη Γαλιλαία ο Ιησούς γνωστοποιεί στους μαθητές του τα σχέδια του για το χειμώνα και την επόμενη άνοιξη. «Από εδώ και στο εξής εκτός από τη θεραπεία αρρώστων δεν πρόκειται όλο το χειμώνα να κάνω θαύματα ούτε θα δώσω καμία διδασκαλία». Ως τα μισά του χειμώνα καταλύει εναλλάξ σε ένα πανδοχείο και στο φίλο του το Λάζαρο. «Κατόπιν θα επισκεφθούμε τον Κισιωνό (σ.σ. στην Κις, στη βόρεια ακτή της λίμνης της Γαλιλαίας) και πριν τη γιορτή του Πάσχα θα επιστρέψουμε στην Ιερουσαλήμ. Ύστερα θα περιοδεύσουμε πάλι τη Γαλιλαία, όπου θα αρχίσω να διδάσκω εκ νέου και να κάνω σημεία, οπότε θα συνοδεύομαστε από μεγάλο πλήθος και πολλούς νέους μαθητές».

Στην Ιερουσαλήμ ο Ιησούς είχε κοντά του εβδομήντα μαθητές οι οποίοι όμως δεν τον ακολουθούσαν μόνιμα όπως οι δώδεκα απόστολοι. «Οι μαθητές έχουν ακούσει και δει τόσα όσα χρειάζονται για να ξέρουν επακριβώς τι πρέπει να κάνουν για να κατακτήσουν την αιώνια ζωή και δεν χρειάζονται να μάθουν περισσότερα. Άλλωστε λόγω των οικογενειακών τους υποχρεώσεων δεν ήθελαν να Με ακολουθούν παντού και πάντα. Γι' αυτό προς το παρόν τους έστειλα στα σπίτια τους, θα γυρίσουν όμως πάλι για να Με ακολουθήσουν σε όλους τους δρόμους στο μέλλον». Οι μαθητές του Ιησού όπως και οι απόστολοι του ήταν ως επί το πλείστον Γαλιλαίοι.

Όταν ο Ιησούς εγκατέλειψε την Ιουδαία πλήθος λαού τον ακολούθησε μέχρι τη Γαλιλαία (Ιωάννης 6,2). Όταν έφτασε στη λίμνη επιβιβάστηκε σε ένα πλοίο με προορισμό την Κίς. Καθώς το πλοίο έπλεε κοντά στην Τιβεριάδα, ο πληθυσμός της πόλης τον αναγνώρισε από μακριά και ήθελε να τον ακολουθήσει για να θεραπεύσει τους αρρώστους. Εντούτοις ο Ιησούς δεν πήγε ποτέ στην Τιβεριάδα διότι «οι άνθρωποι αυτής της πόλης δεν έχουν τίποτα καλό στο νου τους και ακόμη λιγότερη πίστη, δεδομένου ότι είναι έμποροι και το μόνο που έχουν κατά νου είναι χρήματα και κέρδη».

Ο Ιησούς εγκατέλειψε το πλοίο σε ένα ακατοίκητο σημείο και ανέβηκε σε ένα βουνό. Το πλήθος που τον είχε ακολουθήσει από την Ιουδαία μεγάλωνε καθημερινά με αφίξεις ανθρώπων της περιοχής. Καθώς παρέμειναν εκεί πέντε συνεχείς ημέρες τα τρόφιμα τους τελείωσαν κάποια στιγμή. Έτσι για τρίτη φορά πολλαπλασίασε το ψωμί ώστε ήταν αρκετό για «σχεδόν πέντε χιλιάδες άνδρες, εκτός τις γυναίκες και τα παιδιά» (Ιωάννης 6, 10)

Τότε είπαν πάλι οι Ιουδαίοι μεταξύ τους: «Αφού είναι πιο δυνατός από κάθε άλλη δύναμη στον κόσμο και σοφότερος από το Σολομώντα, είναι καιρός να τον κάνουμε βασιλιά με τη βία». Στο μεταξύ ακόμη και ο Ιούδας είχε καταλάβει ότι «εμφανώς ο Κύριος δεν χρειάζεται καθόλου χρήματα για να ζήσει».

Το πλήθος που τον αναζητούσε τον βρήκε τελικά σε ένα σχολείο στην Καπερναούμ. Ο Ιησούς ήξερε ότι ο κύριος λόγος που πήγαιναν στις συγκεντρώσεις του ήταν επειδή ήθελαν να γίνουν καλά οι ασθενείς τους. Και όπως έγραψε ο Ευαγγελιστής Ιωάννης μετά το τρίτο θαύμα με τον πολλαπλασιασμό των άρτων ο Ιησούς τους είπε: «Με ψάχνετε ... μόνο και μόνο επειδή χορτάσατε με το ψωμί που σας έδωσα να φάτε».

Όμως στην Καπερναούμ τους το είπε ακόμη πιο απροκάλυπτα και ταυτόχρονα παρατήρησε στον Ιωάννη ότι δεν έχει κανένα νόημα να διδάσκει έναν τόσο ανώριμο λαό. Γι' αυτό είπε στις χιλιάδες κόσμου που τον περιτριγύριζαν: «Αυτό που σκεφτήκατε κατά βάθος ήταν ότι αυτός έχει αρκετή δύναμη να επιβληθεί στους εχθρούς μας που για χάρη τους πρέπει να εργαζόμαστε σκληρά, επιπλέον μπορεί συνεχώς να μας εφοδιάζει με ψωμί κι επομένως δεν χρειάζεται να κοπιάζουμε πια». Και στο τέλος ψιθύρισε στον Ιωάννη: «Είδες πώς επαληθεύτηκαν αυτά που σου έλεγα χθες κρυφά στο βουνό (όπου έγινε ο πολλαπλασιασμός των άρτων); Οι άνθρωποι αυτοί είναι ακόμη στο επίπεδο των ζώων και γι' αυτό μιλώ κεκαλυμμένα, ώστε μην Με καταλαβαίνουν και έτσι να απομακρυνθούν από κοντά Μου διότι δεν έχει φθάσει ακόμη ο καιρός τους... Είναι δύσκολο να διδάσκει κανείς τους κουφούς και να γράφει για τους τυφλούς!»

Όταν ο Ιησούς είπε στο πλήθος ότι είναι ο Μεσσίας και «ο άρτος της ζωής που κατέβηκε από τον ουρανό» (Ιωάννης 6, 41) ο κόσμος άρχισε να μουρμουρίζει και παρά τα θαύματα του δεν ήθελαν να πιστέψουν ότι ο γιος ενός μαραγκού ήταν ο αναμενόμενος σωτήρας. Γι' αυτό έλεγαν: «Αυτός δεν είναι ο ξυλουργός, ο Ιησούς, ο γιος του Ιωσήφ του μάστορα; Αφού ξέρουμε καλά τον πατέρα και τη μητέρα του, πώς μπορεί λοιπόν αυτός εδώ να ισχυρίζεται ότι έχει έρθει από τον ουρανό;» Τότε ο

Ιησούς τους έδωσε την απάντηση: «Όποιος θα φάει από αυτό το ψωμί θα ζήσει αιώνια. Γιατί το ψωμί που θα σας δώσω είναι η *σάρκα Μου*, την οποία θα προσφέρω για να ζήσει ο κόσμος» (Ιωάννης 6, 52).

Στον Γιάκομπ Λόρμπερ ειπώθηκε επεξηγηματικά γι' αυτό το δυσνόητο σημείο: «Με αυτό εννοείται το εξωτερικό υλικό περίβλημα του Λόγου Μου, μέσα στο οποίο βρίσκεται ο ζωντανός πνευματικός Λόγος όπως το ζωντανό φυτό περιβάλλεται από το νεκρό φλοιό του».

Οι Ιουδαίοι αναρωτήθηκαν τότε: «Πώς μπορεί να μας δώσει να φάμε τη σάρκα του; (Ιωάννης 6, 52). Και ο Ιησούς τους αποκρίθηκε: «Μπορείτε να αμφιβάλετε και να μουρμουρίζετε όσο θέλετε, αλλά είναι όπως σας το είπα, και σας λέω ακόμη επιπλέον: Εάν δεν φάτε τη σάρκα του Γιου του Ανθρώπου και εάν δεν πιείτε το *αίμα* του, δεν έχετε καθόλου ζωή μέσα σας» (κατά Ιωάννη 6, 53).

Άλλη μία συμπληρωματική επεξήγηση δόθηκε στον Γιάκομπ Λόρμπερ τόσο για τον ίδιο όσο και για τους μελλοντικούς αναγνώστες του: «Έχει ήδη αποκαλυφθεί το τι σημαίνει η σάρκα. Το *αίμα* είναι το καθαυτό φυσικό ζωτικό ρευστό το οποίο δίνει τη ζωή στο σώμα, το διατηρεί, το τρέφει και του δίνει την ικανότητα της αναπαραγωγής. Με άλλα λόγια είναι συμβολικά το καθαυτό εσωτερικό πνεύμα της ζωής μέσα στα εξωτερικά γράμματα των λέξεων».

«...Αυτά τα λόγια του Ιησού δεν τα κατάλαβε ο κόσμος αλλά ούτε οι πολυάριθμοι μαθητές του, μάλιστα ούτε καν οι δώδεκα επιλεγμένοι απόστολοι, οι οποίοι περίμεναν να τους δοθεί μία εξήγηση. Αναμεταξύ τους μουρμουρίζαν και έλεγαν: Τι μυστήριοις που είναι! Εάν είχε δώσει σήμερα μία ευκρινή και λογική διδασκαλία θα είχε κερδίσει χιλιάδες σταθερούς οπαδούς. Έτσι όμως όπως τα κατάφερε σήμερα έβλαψε τον ίδιο τον εαυτό και μακροπρόθεσμα. Γιατί ποιος πρόκειται στο εφεξής να τον ακούσει και να τον αντέξει;»

Αλλά ο Ιησούς τους εξήγησε ότι εκείνοι οι άνθρωποι δεν είχαν ακόμη την απαραίτητη ωριμότητα για να συλλάβουν εσωτερικά τη βασιλεία του Θεού και πρόσθεσε:

«Τα λόγια που σας είπα είναι πνεύμα και ζωή και δεν είναι γήινη σάρκα και αίμα... Το ψωμί και η σάρκα είναι ένα και το αυτό, όπως επίσης το κρασί με το αίμα. Όποιος λοιπόν τρώει τον ουράνιο άρτο με το Λόγο Μου και πίνει τον οίνο της ζωής αφού πράττει σύμφωνα με αυτόν, οι πράξεις του δηλαδή κινούνται από αληθινή, ανιδιοτελή αγάπη προς τον Θεό και τον πλησίον, αυτός τρώει επίσης τη σάρκα Μου και πίνει το αίμα Μου. Γιατί όπως το φυσικό ψωμί που τρώει ο άνθρωπος μέσα του μετατρέπεται σε σάρκα ενώ το κρασί γίνεται αίμα, έτσι και ο άρτος του Λόγου Μου γίνεται σάρκα ενώ ο οίνος της έμπρακτης αγάπης μεταμορφώνεται σε αίμα μέσα στην ανθρώπινη ψυχή. Όταν λοιπόν λέω: «Όποιος τρώει τη σάρκα Μου» ήδη με αυτό εννοείται ότι έχει αφομοιώσει το Λόγο Μου όχι μόνο μέσα στη μνήμη του και με την εγκεφαλική του νόηση αλλά ταυτόχρονα και μέσα στην καρδιά του, η οποία – όπως έχουμε πει – είναι το "στομάχι" της ψυχής. Και το ίδιο ισχύει επίσης για το κρασί της έμπρακτης αγάπης, το οποίο με αυτόν τον τρόπο δεν είναι πια απλά κρασί αλλά είναι ήδη το αίμα της ζωής. Διότι η μνήμη και η νόηση του ανθρώπου παίζουν για την καρδιά περίπου τον ίδιο ρόλο που παίζει το στόμα για το φυσικό στομάχι.

Όσο το φυσικό ψωμί δουλεύεται με τα δόντια μέσα στο στόμα δεν έχει γίνει ακόμη σάρκα, είναι σκέτο ψωμί. Όταν όμως το μασήσει κανείς και το καταπιεί και μέσα στο στομάχι αναμειχθεί με τα γαστρικά υγρά, τότε ως προς τις πιο λεπτοφυείς θρεπτικές του ουσίες έχει γίνει ήδη σάρκα, επειδή είναι παρόμοιες με αυτήν. Το ίδιο συμβαίνει με το κρασί ή με το νερό ακόμη, το οποίο σίγουρα εμπεριέχει την ουσία για το κρασί, αφού το κλήμα θα ξεραινόταν χωρίς το νερό με το οποίο τρέφονται όλα τα φυτά και τα ζώα. Όσο κρατάς το κρασί μέσα στο στόμα, δεν αφομοιώνεται από το

αίμα, γι' αυτό πρέπει να κατέβει πρώτα στο στομάχι. Ομοίως όποιος ακούει το Λόγο Μου και τον κρατάει στη μνήμη του, κρατάει το ψωμί στο στόμα της ψυχής του. Όταν αρχίσει να τον σκέφτεται σοβαρά μέσα στο μυαλό του, τότε μασά το ψωμί με τα δόντια της ψυχής, γιατί η νόηση του εγκεφάλου αποτελεί για την ψυχή αυτό που είναι τα δόντια για το σωματικό άνθρωπο. Όταν το ψωμί Μου ή τη διδασκαλία Μου τη μασήσει ο νους, την καταλάβει και τη δεχτεί ως αλήθεια, τότε από αγάπη προς την αλήθεια πρέπει να γίνει δεκτή και στην καρδιά και με σταθερή βούληση να εφαρμοστεί στην πράξη. Άμα γίνει αυτό, τότε ο Λόγος μετατρέπεται σε σάρκα της ψυχής και με τη συνεπή εφαρμογή μετατρέπεται σε αίμα της ψυχής, δηλαδή σε πνεύμα Μου μέσα της, που χωρίς αυτό θα ήταν η ψυχή νεκρή όπως το σώμα που δεν έχει αίμα.

... Να αγαπάτε και με βάση αυτή την αγάπη να ενεργείτε από κοινού μαζί Μου. Δεν αρκεί να έχετε την καλή πρόθεση να αγαπάτε, πρέπει να αγαπάτε και στην πράξη. Με άλλα λόγια η αγάπη Μου για σας και συνακόλουθα η δική σας η αγάπη για Μένα να σας κάνουν να τη δείχνετε με έργα... Αυτή λοιπόν είναι η *αληθινή θεία κοινωνία*. Αυτό είναι το αληθινό σώμα της αιώνιας Αγάπης που θυσιάστηκε για χάρη σας και το αληθινό αίμα που χύθηκε για σας. Αφομοιώστε αυτό το σώμα και το αίμα, φάτε και πιείτε από αυτά, ώστε να δυναμώσει η σάρκα σας και να αναστηθεί στην αληθινή, την αιώνια ζωή!»

Κατά τη διάρκεια του μυστικού δείπνου, το βράδυ πριν το θάνατο του, ο Ιησούς είπε στους αποστόλους του σύμφωνα με τη νέα αποκάλυψη μεταξύ άλλων: «Πάρτε ο καθένας την μπουκιά που σας ετοιμάζω. Είναι η σάρκα Μου, ο Λόγος Μου που έγινε σάρκα, που πρέπει να ζωντανέψει μέσα σας. Πιέστε όλοι σας από αυτό το ποτήρι! Είναι το αίμα Μου που θα χυθεί για σας για να συγχωρεθούν οι ανομίες σας. Όποιος δεν φάει τη σάρκα Μου και δεν πει το αίμα Μου δεν πρόκειται να γίνει ποτέ μακάριος. Τώρα που ξέρετε τι εννοώ με αυτό δεν θα απορείτε πλέον με τέτοια λόγια. Να τρώτε, να πίνετε και όποτε κάνετε αυτά που σας λέω, να τα κάνετε στη μνήμη Μου».

(Ακολουθώντας αυτή την τελευταία προτροπή τα μέλη της πρώτης χριστιανικής κοινότητας στην Ιερουσαλήμ συγκεντρώνονταν για να συμφάγουν. Σύμφωνα με τις Πράξεις των Αποστόλων 2, 46 οι πρώτοι χριστιανοί μοίραζαν το ψωμί μεταξύ τους και έτρωγαν από κοινού αδερφικά, τη δε επιτραπέζια προσευχή την ονόμαζαν ευχαριστία).

Πίσω στην Καπερναούμ ο Ιησούς δήλωσε στους μαθητές του ότι πολλοί ανάμεσα τους δεν είχαν καθόλου ή πολύ λίγη πίστη στον ίδιο και ότι μάλιστα ένας από αυτούς θα τον πρόδιδε. Σαν αντίδραση τότε πολλοί μαθητές του τον εγκατέλειπαν λέγοντας: «Τα σκληρά και τα απίστευτα σημεία της διδασκαλίας Σου δεν τα καταλαβαίνουμε και γι' αυτό και δεν μπορούμε να τα πιστέψουμε».

Στη συνέχεια ο Ιησούς με είκοσι μαθητές πήγε στα βόρεια σύνορα της Γαλιλαίας, μια περιοχή που δεν είχε ξαναεπισκεφθεί. Από εκεί κατευθύνθηκαν προς τη Μικρά Ασία όπου επισκέφτηκαν τις πόλεις της Καππαδοκίας και ακόμη βορειότερα τη Μήλιτο. «Από εκεί πήγαμε στη μεγάλη πόλη της Αντιόχειας, όπου μείναμε έναν ολόκληρο μήνα... Αυτό το πολύ παραγωγικό ταξίδι διήρκεσε όλο το καλοκαίρι».

Επιστρέφοντας στη Γαλιλαία έκαναν μία ανάπαυλα σε ένα πανδοχείο κοντά στην Καπερναούμ. Μετά από λίγο τους μαθητές «συνηθισμένους από παλιότερα, τους κατέλαβε εκ νέου η διάθεση για ταξίδια», και επιπλέον, όπως είπε ο Ιησούς, «για γιορτές και πανηγύρια» έτσι του πρότειναν να μεταβεί μαζί τους στην Ιερουσαλήμ για τη γιορτή της συγκομιδής. «Αλλά ο ουσιαστικός λόγος που το είπαν αυτό ήταν επειδή η πίστη τους σε Μένα είχε εξασθενήσει πολύ. Προβάλλει βέβαια το ερώτημα πώς ήταν καν δυνατό κάτι τέτοιο εν όψει των πολλών σημείων και διδαχών που τους

είχα δώσει. Κι όμως μπορεί να συμβεί πανεύκολα με τον καθένα. Αρκεί να τον πιάσει λίγο η έπαρση και πάρουν λίγο τα μυαλά του αέρα για τις ικανότητες του και αμέσως η ψυχή του πέφτει σε ένα σκοτάδι που το γεμίζουν οι αμφιβολίες. Το μόνο δε που μπορεί να τον βοηθήσει να βγει από αυτή την κατάσταση είναι να υποστεί μια κάποια μικρή ταπείνωση».

Έτσι άφησε τους μαθητές να φύγουν μόνοι τους, αλλά τους ακολούθησε στα κρυφά. Στην Ιερουσαλήμ πέρασε «μέσα από την οχλαγωγία του πανηγυριού και διασχίζοντας το εκστασιασμένο και ξέφρενο πλήθος έφθασε στο ναό χωρίς να τον αναγνωρίσει ή να τον προσέξει κανείς». Όταν έφθασε εκεί πήρε κατευθείαν το λόγο αλλά οι Φαρισαίοι άρχισαν αμέσως να φωνάζουν: «Κοιτάξτε πως παραπλανά το λαό μας! Και έστειλαν τους δούλους τους για να Με συλλάβουν και να Με δέσουν με σκοινιά... Αυτοί Με περικύκλωσαν αμέσως, όμως καθώς ετοιμάζονταν να Με πιάσουν, Εγώ εξαφανίστηκα από μέσα από το Ναό τελείως αιφνιδιαστικά. Πώς εξαφανίστηκε έτσι ξαφνικά, αυτό είναι σίγουρα θαύμα, έλεγαν τότε οι Φαρισαίοι εμβρόντητοι.» Πριν εξαφανισθεί ως δια μαγείας ο Ιησούς, τους φώναξε: «Κανένας δεν μπορεί να Με πιάσει προτού έρθει ο καιρός Μου!» Και το ίδιο είχε πει στους μαθητές του πριν την αναχώρησή τους.

Ύστερα από αυτή την αποτυχημένη απόπειρα εναντίον του ο Ιησούς πήγε με τους μαθητές του στο σπίτι του Λαζάρου όπου διανυκτέρευσαν. Κατά την παραμονή του σε αυτό το ήσυχο, απομονωμένο σπίτι έκανε ορισμένες πολύ σημαντικές προφητείες σχετικά με τις πρωτοφανείς καταστροφές και τον αποδεκατισμό της ανθρωπότητας που θα συμβούν στην εποχή μας. Από τις νέες αποκαλύψεις είναι σαφές ότι βρισκόμαστε στην έσχατη εποχή. Οι πρώτες καταστροφές έχουν άλλωστε ήδη αρχίσει εμφανώς.

Ο Ιησούς γνώριζε ότι ακόμη και οι πιο πειστικές αποδείξεις δεν μπορούν να κάνουν τους ανθρώπους να πιστέψουν είτε επειδή δεν θέλουν να πιστέψουν ή επειδή είναι προσκολλημένοι σε κάποιο ιδεολογικό σύστημα από το οποίο δεν μπορούν να απαγκιστρωθούν συνεπεία μιας μακροχρόνιας λανθασμένης εκπαίδευσης. Από τις πολυάριθμες αποτυχημένες απόπειρες εναντίον του και τις προειδοποιήσεις που λάμβανε από φιλικά προσκείμενες πλευρές -κυρίως από το Νικόδημο ο οποίος ήταν πάντοτε άριστα ενημερωμένος- ήξερε ότι ποτέ δεν θα τον αναγνώριζε ο ιουδαϊκός κλήρος. Γι' αυτό παρατήρησε μία φορά σε στενό κύκλο: «Μεγαλύτερη ελπίδα έχω να προσηλυτίσω τα ψάρια στη θάλασσα από ό,τι τους ραβίνους μας». Επιπλέον έλεγε για ορισμένα στρώματα του λαού ότι «δεν θέλουν να εγκαταλείψουν την εγκόσμια νοοτροπία και ιδεολογία τους ούτε να περιορίσουν την καλοπέρασή τους».

Φεύγοντας από το σπίτι του Λαζάρου καθ'οδόν προς την Ιεριχώ ένας πλούσιος άνδρας τον ρώτησε τι έπρεπε να κάνει για να γίνει μακάριος. Στο σημείο αυτό η νέα αποκάλυψη συμπληρώνει το Ευαγγέλιο μόνο κατά μία λέξη, η οποία όμως αλλάζει σημαντικά το νόημα. Ενώ στο Ευαγγέλιο λέγεται: «πόσο δύσκολο είναι να έρθει ένας πλούσιος στο ουράνιο βασίλειο», στην πραγματικότητα ο Ιησούς είπε «ένας τέτοιος πλούσιος» και περιέγραψε την άπληστη και σκληρόκαρδη προσωπικότητα του ερωτητή του. Επιπλέον εξήγησε στους μαθητές του ποιες καταστάσεις θα έχει να αντιμετωπίσει στην άλλη ζωή ένας τέτοιος άνθρωπος που παραβιάζει συστηματικά την εντολή της αγάπης για το συνάνθρωπο: «Το μόνο που παίρνει μαζί της στον άλλο κόσμο η κάθε ψυχή εγκαταλείποντας το σώμα της είναι η αγάπη της, και τα έργα που προέκυψαν από τη θέλησή της. Όταν η αγάπη της ψυχής έχει προσκολληθεί τόσο έντονα στα πράγματα αυτού του κόσμου, ώστε να έχει γίνει ένα μαζί τους, τότε είναι και αυτή «νεκρή», κι αυτό είναι η κόλαση ή ο αιώνιος θάνατος. Γι' αυτό πάνω από όλα προσέξτε να μην αιχμαλωτίσει την ψυχή σας η αγάπη για τον κόσμο με τα

πλούτη και τα θέλητρά του. Γιατί έτσι και αιχμαλωτισθεί κάποιος από τον κόσμο, πολύ δύσκολα θα μπορέσει να ξεφύγει από την εξουσία του».

Το φθινόπωρο της τελευταίας χρονιάς που δίδασκε περιπλανώμενος, ο Ιησούς επισκέφτηκε διάφορα μέρη στη λίμνη της Γαλιλαίας και κυρίως τη λεγόμενη Δεκάπολη με κέντρο βάρους τις πόλεις Πέλλα, Γκολάν, Αφέκ και Αμπίλα. Μετά την επιστροφή στη Βηθσαϊδά ο Ιησούς έστειλε τους μαθητές να διδάξουν σε όλη την περιοχή «από την πηγή σχεδόν του Ιορδάνη μέχρι την εκβολή του στη Νεκρά Θάλασσα με την εξής σύσταση: «Ο μόνος Κύριος είμαι Εγώ! Όλοι οι άλλοι είσαστε εξίσου αδέρφια και κανένας από σας δεν επιτρέπεται να είναι κάτι περισσότερο ή λιγότερο. Γιατί ακόμη και η πιο μικρή πρωτοκαθεδρία ξυπνάει μέσα στον πρωτοκάθεδρο τη σατανική αρχομανία, ώστε έτσι σύντομα καταστρέφεται η αγνή αγάπη καθώς και η ολοζώντανη αλήθεια που πηγάζει από αυτήν όπως αποδεικνύεται τώρα όλο και πιο καθαρά στο ναό της Ιερουσαλήμ. Όποιος λοιπόν από σας θέλει να είναι ο πρώτος στους μαθητές Μου, ας είναι τότε ο τελευταίος και ο πιο ασήμαντος μεταξύ σας, δούλος και υπηρέτης όλων διότι αυτή η τάξη υφίσταται ανάμεσα στους αγγέλους, στους Ουρανούς Μου.

Σας βεβαιώνω ότι όσοι θα θελήσουν να έχουν τα πρωτεία με μια άλλη έννοια, στον άλλο κόσμο θα έχουν να αντιμετωπίσουν μεγάλες δυσκολίες. Γιατί η πιο δύσκολη άσκηση στη ζωή για έναν άνθρωπο επηρμένο – πράγμα που είναι κάθε πρωτοκάθεδρος σε τελευταία ανάλυση – είναι η ταπείνωση του». Τα ίδια λόγια περιλαμβάνονται εν συντομία και στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου 20, 25-28, του Μάρκου 10, 42 και του Λουκά 22, 24-26. Με το πέρασμα των αιώνων όμως, μεταξύ της εντολής του Χριστού και της πραγματικότητας προέκυψε ένα βαθύ και αγεφύρωτο χάσμα, όπως είναι γνωστό. Εκτός από αυτό, ο Ιησούς είπε επιπλέον στους μαθητές του: «Ποτέ να μην επιδιώκετε να αποκομίσετε οποιοδήποτε υλικό όφελος χρησιμοποιώντας το Όνομα και το Λόγο Μου ούτε να επιδιώκετε οποιαδήποτε εξουσία στον κόσμο... Στο εξής δεν θα πρέπει να χτίζετε κανένα ναό ή βωμό προς τιμήν Μου διότι *ποτέ δεν θα κατοικήσω σε ένα ναό κατασκευασμένο από ανθρώπινα χέρια ούτε θα δεχθώ να Με τιμούν σε ένα τέτοιο βωμό. Όποιος Με αγαπάει και ακολουθεί την εύκολη εντολή Μου, αυτός είναι ένας ζωντανός ναός για Μένα*, ενώ η γεμάτη αγάπη και υπομονή καρδιά του είναι ο αληθινός, ζωντανός βωμός θυσίας προς τιμήν Μου που είναι ο μόνος που Με ευχαριστεί».

Καθώς η δημόσια διδασκαλική δραστηριότητα του Ιησού πλησίαζε στο τέλος της έκανε απολογισμό των επιτυχιών και αποτυχιών του. Εν πρώτοις είχε απευθυνθεί στον ιουδαϊκό λαό αλλά παράλληλα είχε δώσει την οδηγία το Ευαγγέλιο της θέωσης του ανθρώπου να διαδοθεί και στους μη Ιουδαίους. Ακατανοησία απέναντι στη διδασκαλία του είχε να αντιμετωπίσει από πολλές πλευρές: πρώτα-πρώτα από τους συντοπίτες του τους Ναζαρηνούς, εξ ου και το γνωστό «ουδείς προφήτης στον τόπο του», αλλά ακόμη και από τους τρεις αδελφούς του που είχαν μείνει στη Ναζαρέτ, δυο λόγοι για τους οποίους έπαψε τελικά να την επισκέπτεται. Μα και οι ίδιοι οι μαθητές του δεν τον καταλάβαιναν ακόμη μετά από δυόμισι χρόνια διδασκαλίας. Ο Πέτρος του είχε προσάψει ότι η ομιλία του «περιείχε ακόμη κάτι το σκληρό και αινιγματικό, παρ' όλες τις διευκρινίσεις» που τους είχε ήδη δώσει. Στην απάντηση του ο Ιησούς είπε ότι ήταν ακόμη αναγκασμένος «να τους τρέφει με γάλα διότι δεν ήταν ακόμη σε θέση να δεχθούν και να αφομοιώσουν καμία σκληρή και δύσπεπτη τροφή».

Ωστόσο πρέπει να σημειωθεί ότι ο Πέτρος, αν και απλός ψαράς, κατέβαλε κάθε προσπάθεια για να καταλάβει τη διδασκαλία. Άλλωστε το γεγονός ότι την επεξεργάζονταν μέσα στο μυαλό του αποδεικνύει μία ερώτηση που έθεσε στο Δάσκαλο σχετικά με τη μοίρα εκείνων των ψυχών στον άλλο κόσμο οι οποίες δεν

είχαν ακούσει μέχρι τότε τη διδασκαλία του ούτε προφανώς επρόκειτο να την ακούσουν. Η απάντηση που πήρε ήταν η ακόλουθη: «Πώς θα μπορούσα να κατακρίνω ή να καταδικάσω τους ανίδεους και τους αθώους; .. Στο σπίτι του Πατέρα Μου υπάρχουν πολλά διαμερίσματα αλλά και πολλά αναμορφωτήρια...» Από αυτή τη διαβεβαίωση του Ιησού γίνεται εμφανές πόσο εσφαλμένη είναι η διδασκαλία ότι η αιώνια μοίρα του κάθε ανθρώπου κρίνεται τελεσίδικα στη διάρκεια αυτής της σύντομης επίγειας ζωής.

Όπως είχε επανειλημμένα ήδη κάνει, για άλλη μία φορά επισήμανε στους αποστόλους του ότι το επόμενο Πάσχα θα εκπληρώνονταν όσα είχαν προείπει οι προφήτες για αυτόν. Αργά το φθινόπωρο ταξίδεψε για πολλοστή φορά στην Ιερουσαλήμ. Στη σύντομη παραμονή του εκεί έγινε η ανάσταση του Λαζάρου, «το αποκορύφωμα του διδακτικού Μου έργου». Η πράξη αυτή απετέλεσε μεγάλη πρόκληση για τους ναΐτες γιατί έγινε πολύ κοντά στην Ιερουσαλήμ σε έναν από τους πλουσιότερους και σημαντικότερους άνδρες της χώρας. Πέραν τούτου, καθώς ο Λάζαρος δεν είχε παιδιά, με το θάνατο του το ένα τρίτο της μεγάλης περιουσίας του θα κατέληγε στα ταμεία του ναού σύμφωνα με ένα ναϊτικό νόμο.

Ο Λάζαρος μετά το θαύμα παρακάλεσε τον Ιησού για άλλη μία φορά να μείνει ένα μέρος του χειμώνα μαζί του. Εκείνος ωστόσο δεν ανταποκρίθηκε σε αυτή την παράκληση αλλά αποφάσισε να αποσυρθεί σε ένα ησυχαστήριο μαζί με έντεκα από τους αποστόλους – πλην δηλαδή του Ιούδα – και οκτώ άλλους μαθητές. Οι υπόλοιποι μαθητές επέστρεψαν όπως κάθε χειμώνα στις πατρίδες τους. Όπως αναφέρει και το Ευαγγέλιο, πήγε σε ένα μικρό μέρος ονόματι Εφραίμ στα βουνά της Ιουδαίας, το οποίο το χειμώνα δεν το επισκεπτόταν σχεδόν κανείς. Εκεί οι μαθητές με την άδεια του πρεσβύτερου του χωριού επισκέφασαν ένα ερειπωμένο φρούριο τόσο ώστε να γίνει κατοικήσιμο. Σε αυτό το κατάλυμα έμειναν περίπου τρεις μήνες, σχεδόν όλο το χειμώνα.

Φεύγοντας από το Εφραίμ ο Πέτρος προειδοποίησε εκ νέου τον Κύριο για τον κίνδυνο από τους ιερείς του ναού, επειδή είχε τη διαίσθηση ότι τα πράγματα θα έπαιρναν μία δραματική τροπή. «Από εκείνη την ώρα ο Πέτρος είχε κρυφά πάντα πάνω του ένα μαχαίρι έτοιμος να θυσιάσει για Μένα τη ζωή του εάν θα έρχονταν να Με πιάσουν. Μετά την επιστροφή από το Εφραίμ οι μέρες που ακολούθησαν ήταν πολύ σημαντικές, καθώς τις αφιέρωσα στο να πείσω τόσο το Λάζαρο όσο και τους μαθητές Μου για τον απώτερο στόχο που έχω θέσει για την ανθρωπότητα. Για το λόγο αυτό τους αποκάλυψα πολλά πράγματα, τα οποία δεν είναι ακόμη ώρα να τα μάθει η ανθρωπότητα. Στο μέλλον ωστόσο θα γίνει και αυτό... Το βράδυ καθόμασταν στη γνωστή μεγάλη αίθουσα του πανδοχείου στο όρος των Ελαιών, το οποίο ανήκε επίσης στο Λάζαρο, επειδή συνήθως ερχόταν πολύς λαός που ήθελε να Με δει... Το πρώτο μας βράδυ εκεί είχαμε απομονωθεί από τον κόσμο που δεν ήταν πολύς εκείνη την ημέρα και καθόμασταν στην αίθουσα των συγκεντρώσεων μας όταν ξαφνικά έφθασε ο Ιούδας ο Ισκαριώτης... Με ζωντανά χρώματα περιέγραψε πόση δυστυχία είχε συναντήσει στο δρόμο του από την Ιεριχώ μέχρι την Ιερουσαλήμ, πώς ο φτωχός λαός καταπιεζόταν και υπέφερε κάτω από το ζυγό της σκλαβιάς. Κλείνοντας είπε: "Αχ Κύριε, το ένα δέκατο μόνο της δύναμης Σου να είχα μέσα μου, θα έβαζα αμέσως τέρμα στη βία και θα ελευθέρωνα το λαό που μέσα από τις αλυσίδες του χλιοπαρακαλεί τον Ιεχωβά να τον σώσει. Έτσι θα τον έκανα χαρούμενο και ευτυχισμένο ώστε θα δόξαζε το όνομα του Κυρίου και Θεού του και θα αναγάλιαζε από χαρά. Για πόσο ακόμη θα διστάζεις Κύριε και δεν εισακούς τις παρακλήσεις τους;"

Μετά από αυτά τα λόγια από τα οποία φαινόταν καθαρά ότι ο Ιούδας περίμενε επίσης από Μένα να είμαι ο ελευθερωτής Μεσσίας με την εγκόσμια έννοια, πράγμα

που όμως είχα πολλές φορές τονίσει ότι δεν ήμουν, επικράτησε μία σιγή γεμάτη προσδοκίες. Αλλά εγώ του αποκρίθηκα: "Δεν καλούσα συνεχώς τους φτωχούς να έρθουν κοντά Μου; Δεν παρηγόρησα ιούς θλιμμένους, δεν έκανα υγιείς τους αρρώστους και τους φτωχούς πλούσιους στο βαθμό που το είχαν ανάγκη; Ποιος είναι λοιπόν αυτός που διστάζει; Πάντως όχι Εγώ, ο κόσμος είναι που διστάζει και δεν θέλει να βρει τη σωτηρία του! Ωστόσο σύντομα ο Υιός του Ανθρώπου θα ανέλθει στα ύψη της εξουσίας εκείνης που είναι εφικτή εδώ. Έτσι ο κόσμος θα δει ότι Αυτός μπορεί ασφαλώς να αποκτήσει εκείνο που επιδιώκει και ποθεί ο κόσμος. Όμως τούτο δεν θα συμβεί για να σωθεί αυτός ο κόσμος, αλλά αντίθετα θα γίνει για τη σωτηρία των Ουρανών Μου. Γι' αυτό ησύχασε και αρκέσου σε αυτά που έχεις ήδη δει και που θα δεις ακόμη σε λίγο". Ο Ιούδας σιώπησε τότε και χαιρόταν βαθιά μέσα του επειδή πίστευε ότι με τα λόγια του είχε δώσει το έναυσμα για να πάρω την απόφαση να ελευθερώσω το λαό από το ρωμαϊκό ζυγό, πράγμα για το οποίο είχα τη δύναμη και το γνώριζε καλά... Ο Ιούδας νόμιζε ότι Εγώ δεν ήμουν ικανός να διαβάσω τις πιο κρυφές σκέψεις του, γιατί παρ' όλες τις καλές δυνατότητες του πνεύματος του, παρέμεινε ένας πολύ υλιστής άνθρωπος κι ως εκ τούτου δεν είχε διεισδύσει τόσο βαθιά στη φύση Μου ούτε είχε καταλάβει την προσωπικότητα Μου. Έτσι το μόνο που μπορούσε να δει στο πρόσωπο Μου ήταν ένας πολύ χαρισματικός άνθρωπος προικισμένος με πολλές ιδιαίτερες ικανότητες... Ο Ιούδας βγήκε από το πανδοχείο όπου είχαν συγκεντρωθεί πλήθη κόσμου και διηγήθηκε σε όλους ότι ήμουν εκεί και ότι το πρωί της επομένης θα πήγαινα στην πόλη. Και καθώς ο αριθμός των οπαδών Μου ήταν μεγάλος, το νέο διαδόθηκε ταχύτατα παντού, δεδομένου μάλιστα ότι για το λαό εκείνη την εποχή το πιο σημαντικό που μπορούσε να συμβεί στην Ιερουσαλήμ ήταν να εμφανισθώ Εγώ στην πόλη. Και ενώ το νέο της παρουσίας Μου απλωνόταν σε όλη την περιοχή, εμείς καθόμασταν εντελώς ήσυχχα στο σπίτι του Λαζάρου συζητώντας για πιο αδιάφορα θέματα όταν κάποια στιγμή ο Πέτρος παρατήρησε ότι ο Ιούδας δεν ήταν πια παρών.

Τότε Εγώ έφυγα μόνος Μου και πήγα στην κορυφή του Όρους των Ελαιών από όπου κανείς μπορεί να απολαύσει το πανόραμα της Ιερουσαλήμ και όλες τις γύρω περιοχές. Εκεί, η Θεότητα μέσα Μου χωρίστηκε από τον Υιό του Ανθρώπου Ιησού και του είπε: "Κοίτα εκεί, μπροστά σου κείται η πόλη του μαρτυρίου σου που θα αρχίσει τις επόμενες μέρες εφόσον δεχθείς να υποστείς τα πάθη που θα λυτρώσουν όλη την ανθρωπότητα!"... Τότε είπε η ψυχή του Ιησού, ο Υιός του Ανθρώπου: "Πατέρα, το θέλημα Σου είναι παντοτινά και το δικό Μου και μόνο ό,τι θέλεις Εσύ ας γίνει". Και η Θεότητα απάντησε μέσα στην καρδιά του Υιού του Ανθρώπου: "Θα σε ρωτήσω άλλη μία φορά όπως σήμερα και τότε θα γίνει όπως θέλεις, εάν Μου δώσεις την ίδια απάντηση. Τώρα όμως κοίτα τι έχει να σου προσφέρει ο κόσμος..."

Το άλλο πρωί είχαν όλοι σηκωθεί πριν ανατείλει ο ήλιος και έτσι βγήκαμε αμέσως έξω στον πρωινό αέρα. Τότε κάλεσα γύρω Μου τους δώδεκα αποστόλους και τους είπα: "Αγαπημένοι Μου, η σημερινή ημέρα θα είναι ημέρα ύψιστης τιμής για τον Υιό του Ανθρώπου, διότι έτσι θέλει ο Πατέρας προς χάριν των ανθρώπων". Οι μαθητές, συμπεριλαμβανομένου πάλι και του Ιούδα, Με ρώτησαν: "Τι εννοείς Κύριε και με τι τρόπο θα προστατευθούμε από τον εχθρό;" Σε απάντηση στράφηκα προς την περιοχή της Ιερουσαλήμ και φώναξα δυνατά: "Εσύ κόρη Σιών ετοιμάσου να υποδεχθείς το βασιλιά σου!" Οι μαθητές δεν ρώτησαν άλλο και παραξενεμένοι ψιθύριζαν μεταξύ τους τι να σήμαινε η περίεργη στάση Μου.

Ο Ιούδας ακούγοντας τούτα τα λόγια είπε με ένα χαμόγελο στον Ιωάννη: "Φίλε μου, ο Κύριος ξέρει πλέον ποιο δρόμο πρέπει να ακολουθήσει. Δεν πορεύεται προς την κόλαση, παρά πορεύεται το δρόμο του Χρισμένου για την τιμή και τη δόξα

του λαού Του”. Συνεπαρμένος στύλωσε τα μάτια του επάνω Μου επειδή τα λόγια Μου του φάνηκαν ότι ήταν η επιβεβαίωση όλων των πόθων του, καθώς έβλεπε ανοικτό μπροστά του το δρόμο προς όλες τις τιμές που σίγουρα θα τον περίμεναν ως τον άνθρωπο που προετοίμασε τον ερχομό τού Μεσσία, ο οποίος βέβαια θα του ήταν υπόχρεος γι’ αυτή την πράξη. Ο Πέτρος κοίταζε κατάπληκτος τον Ιούδα, ο οποίος έδειχνε περηφάνεια και αυτοπεποίθηση αλλά δεν είπε λέξη, μια και όλα όσα συνέβαιναν εκείνο το πρωί του φαίνονταν πολύ περίεργα και έτσι σιωπηλός συνέχισε το δρόμο του μαζί με τους άλλους έντεκα.

Στα μισά του δρόμου μεταξύ Βηθανίας και Ιερουσαλήμ συναντήσαμε αριστερά μας ένα χωριουδάκι με το όνομα Βηθθαγή το οποίο έχει πια εξαφανισθεί τελείως. Τότε ζήτησα να Μου κάνουν δύο μαθητές μία χάρη. Όλοι προσφέρθηκαν αλλά Εγώ διάλεξα τον Ιωάννη και τον Πέτρο και τους είπα να πάνε στο κοντινό χωριό. Φτάνοντας εκεί θα έβρισκαν στο πρώτο σπίτι μια γαϊδουρίτσα η οποία έβοσκε δεμένη μαζί με το γαϊδουράκι της. “Θέλω να Μου φέρετε αυτό το γαϊδουράκι γιατί το χρειάζομαι. Εάν σας ρωτήσουν ποιος σας έστειλε, να πείτε μόνο: Είναι ο Κύριος που χρειάζεται το ζωντανό και θα σας το δώσουν. Ο ιδιοκτήτης του πουλαριού ο Μιγκράμ είχε ακούσει από το Μάρκο πολλά για Μένα και είχε μνηθεί στη διδασκαλία Μου”. Σαν Ρωμαίος που ήταν δεν νοιαζόταν για τους Ιουδαίους της Ιερουσαλήμ, αφού είχε να κάνει μόνο με απεσταλμένους και πολίτες της Ρώμης και ήταν ανοιχτά υποστηρικτής Μου. Τη στιγμή λοιπόν που οι μαθητές βρήκαν τα ζώα και προσπαθούσαν να λύσουν το σκοινί τους ο Μιγκράμ βγήκε στην πόρτα και τους ρώτησε απότομα με ποιο δικαίωμα ήθελαν να πάρουν το ζώο μαζί τους. Ο Ιωάννης του απάντησε όπως τους είχα δασκαλέψει, οπότε ο Μιγκράμ καταχαρούμενος που θα Μου έκανε μία εξυπηρέτηση, έσπευσε να λύσει μαζί και τη γαϊδουρίτσα για να Μου τη δώσει, αλλά οι μαθητές τού είπαν ότι ο Κύριος χρειάζεται μόνο το πουλάρι.

Όσο ήμασταν απασχολημένοι με αυτή τη διαδικασία φάνηκε στο δρόμο της Ιερουσαλήμ ένα μεγάλο караβάνι ανθρώπων. Όταν μας αντιλήφθηκαν ήρθαν γοργά προς το μέρος μας και μέσα σε ελάχιστο διάστημα μας περικύκλωσαν εκατοντάδες άνθρωποι οι οποίοι Με καλωσόριζαν με ενθουσιασμό και Με χαιρετούσαν σαν σωτήρα του Ισραήλ. Στην πλειοψηφία τους ήταν Ιουδαίοι οι οποίοι είχαν προσέλθει για τη γιορτή και εν μέρει τους ήμουν γνωστός από τα ταξίδια Μου σαν ευεργέτης του κόσμου. Έτσι Με επευφημούσαν σαν βασιλιά τους, καθώς μάλιστα πολλοί ανάμεσα τους ήταν από εκείνους που τους είχα χορτάσει με το θαύμα του πολλαπλασιασμού των άρτων. Γι’ αυτό ήθελαν άλλωστε, ήδη από τότε, να Με ανακηρύξουν βασιλιά αλλά Εγώ τους είχα αποφύγει.

Όταν επιπλέον διέκριναν και τον πασίγνωστο Λάζαρο, του οποίου το όνομα μετά την ανάσταση του είχε γίνει το κατεξοχήν αντικείμενο συζήτησης γενικά, οι πανηγυρισμοί τους δεν είχαν πια όρια και μας περιέβαλαν όλους με ωσαννά και ζητωκραυγές. Εγώ δεν απέκρουσα αυτή την απόδοση τιμής παρά καβαλίκεψα σιωπηρά το ζωντανό με κατεύθυνση προς την Ιερουσαλήμ. Στο μεταξύ το πλήθος μεγάλωνε διαρκώς, καθώς ο θόρυβος τραβούσε τους πάντες στο πέρασμα μας, οπότε μας ακολουθούσαν κι αυτοί. Οι άνθρωποι έκοβαν πρασινισμένα κλαδιά και τα έστρωναν στο δρόμο. Μετά άπλωσαν τα ρούχα τους στο χόμα για να περάσει από πάνω τους το υποζύγιο -όλα αυτά ήταν εκδηλώσεις τιμής με τις οποίες παλιότερα υποδέχονταν τους βασιλείς. Καθώς πλησιάζαμε την πλαγιά του όρους των Ελαιών από όπου έβλεπε κανείς πανοραμικά την πόλη, είδαμε χιλιάδες να περιμένουν στις πύλες της και η κοιλάδα των Κέδρων ήταν επίσης πλημμυρισμένη από κόσμο. Όταν πλησιάσαμε την πύλη εκείνη της Ιερουσαλήμ που αποτελούσε την κύρια είσοδο για όσους έρχονταν από το όρος των Ελαιών, ο Ρωμαίος φρουρός προσπάθησε να την κλείσει γιατί αυτοί που φυλούσαν σκοπιά φοβήθηκαν ότι προετοιμαζόταν εξέγερση. Σαν είδαν όμως ότι

τα πλήθη Με πλησίαζαν ειρηνικά με κλαδιά και φύλλα φοινικιάς στα χέρια, εγκατέλειψαν κάθε αντίσταση και παρακολουθούσαν με κατάπληξη τα διαδραματιζόμενα σκεφτόμενοι πως αποτελούσαν ένα μέρος μιας γιορτής που αυτοί δεν ήξεραν. Έτσι μπήκαμε χωρίς απρόβλεπτα στην πόλη και κατευθυνθήκαμε αμέσως προς το Ναό. Εντωμεταξύ οι Φαρισαίοι, οι ιερείς και οι υπηρέτες του Ναού είχαν περιέλθει σε μεγάλη αναστάτωση γιατί δεν ήξεραν πώς να αντιμετωπίσουν αυτή τη μεγάλη διαδήλωση. Δεν άργησαν να καταλάβουν πως ήταν αδύνατο να την καταστείλουν με τη βία καθώς σε μία τέτοια περίπτωση δίχως αμφιβολία ο λαός θα στασίαζε ενάντια στη διοίκηση του Ναού που ήταν έτσι κι αλλιώς μισητή. Το πλήθος βρισκόταν σε ένα τέτοιο παραλήρημα ενθουσιασμού που δεν θα μπορούσε να καταπνιγεί με τη βία. Επομένως δεν τους απέμενε άλλο από το να αφήσουν προσωρινά τα πράγματα να εξελιχθούν και αν θα παρουσιαζόταν κάποια απρόβλεπτη αλλαγή να αποσπάσουν εάν ήταν δυνατόν κάποιο όφελος για το Ναό. Σε μια έκτακτη συνεδρίαση του συμβουλίου ο αρχιερέας Καϊάφας πρότεινε καταρχάς να περιμένουν για να δουν ποιες ήταν οι πραγματικές Μου προθέσεις και προς τα που θα κατευθυνθεί το όλο κίνημα.

Ωστόσο διέταξαν τους υπηρέτες του Ναού να ενημερώσουν άμεσα για τον ερχομό Μου τους πωλητές που είχαν πάλι κατακλύσει τους προθαλάμους του ώστε να αποφευχθεί η δυσάρεστη σκηνή που είχα προκαλέσει την πρώτη φορά. Όμως η προειδοποίηση αυτή έφτασε πολύ αργά γιατί μόλις οι σαραφηδες και οι κάθε λογής έμποροι αναστατωμένοι από την οχλαγωγή εκτός των τειχών πληροφορήθηκαν τον ερχομό Μου, ενθουμούμενοι την παλαιότερη ενέργεια Μου, μάζεψαν βιαστικά τα πράγματα τους και έσπευσαν να εξαφανιστούν μαζί με την πρματείά τους.

Αυτός ο δεύτερος καθαρισμός του Ναού παρόλο που δεν είχα εμφανιστεί ακόμη προσωπικά οδήγησε στη λανθασμένη γνώμη ότι η κυρίως σκηνή του βίαιου καθαρισμού του Ναού έγινε την ίδια μέρα με τη θριαμβευτική είσοδο Μου στην πόλη, ενώ στην πραγματικότητα είχε συμβεί πολύ νωρίτερα στην αρχή της δημόσιας διδασκαλίας Μου.

Όταν το πλήθος εισέβαλε με μεγάλη οχλοβοή στο Ναό αναζήτησε αμέσως τους ιερείς, γιατί ήθελε να ζητήσει από τον Καϊάφα να Με χρίσει βασιλέα, αλείφοντάς Με με το ιερό έλαιο του χρίσματος και στη συνέχεια να Με οδηγήσουν στην ακρόπολη της Σιών για να Με επευφημήσουν. Οι ιερείς ήταν όμως άφαντοι κι έτσι το πλήθος ανεμπόδιο προχώρησε από τα προαύλια στο ιερό του Ναού.

Οι Φαρισαίοι και οι προκαθήμενοι του Ναού είχαν διαγνώσει σωστά ότι η διάθεση του λαού ήταν πολύ ευμετάβλητη ενώ προηγούμενα ήταν έτοιμος να επιβάλει τη θέληση του στους ιερείς με τη βία, τώρα η εντύπωση που δημιουργούσε ο ίδιος ο χώρος συν το γεγονός ότι το πεδίο εκτόνωσης των εχθρικών συναισθημάτων πάνω σε συγκεκριμένα πρόσωπα είχε χαθεί, λόγω της απουσίας των ιερέων, προκάλεσαν μια καινούργια κατάσταση. Έτσι τη γενική έξαψη είχε διαδεχθεί μία πανηγυρική σιγή φορτισμένη από αδημονία για την επόμενη κίνηση Μου. Είχα παραγγείλει στους δικούς Μου να μείνουν πίσω κι έτσι στεκόμουν εκεί μόνος Μου κάτω από τα βλέμματα όλων. Τελικά πήρα το λόγο και τους μίλησα με δυνατή φωνή: “Έχει έρθει η ώρα να μάθει ο κόσμος πού οδηγούν οι δρόμοι στους οποίους βάδιζε μέχρι τώρα και ο καθένας οφείλει να αποφασίσει εάν θέλει να γυρίσει στον Πατέρα του ή όχι. Με οδηγήσατε σε αυτό τον οίκο όπου παλαιότερα κατοικούσε φανερά το Πνεύμα του Θεού· όμως τώρα έχει φύγει από εδώ και ο τόπος είναι άδειος. Αλλά τώρα έχει διαλέξει έναν άλλο τόπο να κατοικεί, όπου ο καθένας μπορεί να χτίσει μόνος του έναν δικό του ναό, φθάνει να εφαρμόζει τα λόγια και τις διδασκαλίες Μου.

Ας αφήσει λοιπόν ο καθένας να υπερισχύσει η ταπεινόςνη και ας πάρει την ευθεία οδό για τον οίκο του Θεού που τώρα είναι άδειος και πρέπει να ξαναγεμίσει με

πράξεις αγάπης. Κάθε πράξη αγάπης είναι από ένα λιθαράκι για να κτισθεί ο νέος ναός μέσα στην καρδιά του κάθε ανθρώπου· εάν το θεμέλιο είναι αποκλειστικά και μόνο η αγάπη ο ναός αυτός θα επιστεφθεί με το έμβλημα της σοφίας και της δύναμης.

Για το λόγο αυτό έχω έρθει σε σας, για να μάθετε από Μένα την αγάπη που την παραμελείτε. Και δεν εννοώ τη φιλαντία, την οποία ασφαλώς και έχετε με το παραπάνω, αλλά την αγάπη για τον άλλον που δεν την έχετε κι όμως αυτή σας κάνει θεούς και είναι η μόνη που μπορεί να σας οδηγήσει στον Θεό. Εάν λοιπόν πιστεύετε ότι είμαι και ότι θέλω να είμαι ο βασιλιάς σας, τότε να ξέρετε ότι το βασίλειο Μου δεν είναι τούτου του κόσμου. Αντίθετα αυτό βρίσκεται με όλη τη μεγαλοπρέπεια μέσα στον άνθρωπο και είναι το μερίδιο της κληρονομιάς που έχει δώσει ο Πατέρας στον Υιό και μέσω αυτού σε όλους τους ανθρώπους στη γη και σε όλους τους ουρανοί. Γι' αυτό μη νομίζετε ότι θα εισερχόμουν ποτέ στην ακρόπολη του Δαβίδ για να ιδρύσω ένα επίγειο βασίλειο. Όποιος θέλει να Με ακολουθήσει, ας Με ακολουθήσει στις πράξεις Μου κι έτσι θα γίνει μακάριος!

...Για να δείτε λοιπόν τι πετυχαίνει η δύναμη του Πατέρα μέσα στον άνθρωπο, φέρτε Μου όσους πάσχουν από σωματικές παθήσεις για να τους κάνω καλά.

...Τα λόγια Μου είναι η αλήθεια και επειδή είναι η αλήθεια είναι επίσης η ζωή με όλη τη δύναμη της. Ως άνθρωπος ενεργούσα πάντα βάσει αυτής της αλήθειας και έτσι έγινα κύριος της ζωής. Γι' αυτό λέω σε όλους σας: να κάνετε κι εσείς το ίδιο και μην αμαρτάνετε πλέον ούτε με τα λόγια ούτε με τις πράξεις σας. Και αυτό σημαίνει να μην κάνετε τίποτα που να είναι ενάντια στην αγάπη για τον Θεό και τον πλησίον έτσι θα μέινετε υγιείς και θα γίνετε αληθινά κύριοι της ζωής. Σηκωθείτε λοιπόν και πορευθείτε σε αυτό το νέο δρόμο!" Ύστερα από αυτά τα λόγια εξαφανίστηκε κάθε πάθηση από τους αρρώστους και σηκώθηκαν όλοι επάνω γεροί και ακμαίοι.

Ο λαός ξέσπασε τότε πάλι σε δυνατές κραυγές ενθουσιασμού, πανηγύριζε και Με αποθέωνε με κάθε τρόπο. Πολλοί έπεσαν μπροστά στα πόδια Μου στο χώμα και προσπαθούσαν να πιάσουν τα χέρια και τα ρούχα Μου για να τα φιλήσουν. Και Εγώ δεν εμπόδισα κανέναν αλλά τους άφησα όλους να Με πλησιάσουν.

Αρκετοί από αυτούς ήθελαν να προσπαθήσουν άλλη μια φορά να διεισδύσουν στα άδυτα των αρχιερέων για να τους επιβάλουν να Με χρίσουν βασιλιά. Αλλά εκείνοι είχαν κρυφτεί τόσο καλά που δεν υπήρχε ίχνος τους και έτσι αφού δεν τους βρήκαν γύρισαν πάλι πίσω. Καθώς σπρώχνονταν γύρω Μου για να Με πλησιάσουν, Εγώ πρόσταξα να γίνει σιωπή και μετά είπα στους ενθουσιώδεις βασιλόφρονες: "Πέστε Μου, μπορεί αυτός που στέκεται ενώπιον του Θεού σαν φορέας της δύναμής του, μπορεί ποτέ να τοποθετηθεί ακόμη πιο ψηλά επί γης απ' ό,τι είναι μπροστά στον Θεό;"

Τότε είπε κάπως πειραγμένος ο αρχηγός της ομάδας: "Αυτός ο ίδιος Κύριε, σίγουρα όχι. Αλλά εκείνοι που του είναι αφοσιωμένοι θέλουν να υπάρχει οπωσδήποτε και προς τα έξω ένα ορατό σημάδι της εξουσίας του σαν εγγύηση ότι ο λαός θα είναι ευτυχισμένος καθώς θα οδηγείται από το στιβαρό του χέρι και δεν θα καταπιέζεται!"

Αλλά Εγώ απάντησα: "Τι κέρδισε λοιπόν ο λαός όταν κατ' απαίτηση του ο Σαμουήλ έχρισε το Σαούλ βασιλέα; Σίγουρα όχι ειρήνη ή γαλήνη, παρά πόλεμο και ταραχή! Και γιατί αυτό; Διότι είχε κουραστεί από τον ελαφρό ζυγό που του είχε επιβάλλει ο Κύριος λόγω των έργων του και επιθυμούσε το στιβαρό χέρι ενός ορατού ηγέτη. Και στη συνέχεια άλλωστε δεν έλλειψαν οι βασιλείς από αυτό τον τόπο' και τώρα ακόμη σας έχει δοθεί ο Ηρώδης για βασιλιάς. Πιστεύετε λοιπόν ότι ένας νέος βασιλιάς, τον οποίο θέλετε να δείτε στο πρόσωπο Μου, θα σας έφερνε την ειρήνη εάν κι αυτός επιθυμούσε να είναι ένας ισχυρός βασιλέας από εξωτερική σκοπιά; Καταρχάς ο Ηρώδης και οι Ρωμαίοι θα προσπαθούσαν να τον εξοντώσουν μαζί με όλους τους οπαδούς του. Εάν γινόμουν επίγειος βασιλιάς σας αυτό θα είχε σαν

επακόλουθο δυστυχία, πόλεμο και καταστροφή. Πώς θα συμβιβαζόταν όμως αυτό με τη διδασκαλία Μου που επιτάσσει να αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου, εάν θα σας έφερνα τον πόλεμο και το θάνατο; Γι' αυτό ξεχάστε τις εξωτερικές τιμές για Μένα! Το βασίλειο Μου δεν είναι τούτου του κόσμου. Δημιουργείστε μέσα σας το αληθινό βασίλειο της ειρήνης και εκεί ευχαρίστως θα είμαι για πάντα ο βασιλιάς σας”.

Μετά από αυτά τα λόγια εκείνοι που ήθελαν οπωσδήποτε ένα βασιλιά απομακρύνθηκαν δυσαρεστημένοι λέγοντας ότι δεν ήμουν κανένας ήρωας από τον οποίο ο ισραηλιτικός λαός μπορούσε να περιμένει μία εξωτερική επίσης σωτηρία. Γι' αυτό αναμείχθηκαν πάλι με τον όχλο και δεν έκρυβαν τη δυσανασχέτησή τους. Ωστόσο δεν μπορούσαν με κανένα τρόπο να μεταστρέψουν και τους υπόλοιπους καθώς οι πράξεις Μου μιλούσαν πολύ εύγλωττα από μόνες τους.

...Στο μεταξύ οι Φαρισαίοι, οι ιερείς και οι Ιουδαίοι του Ναού είχαν αντιληφθεί ότι είχε επικρατήσει μια πολύ πιο ήσυχη ατμόσφαιρα και μερικοί από αυτούς είχαν ανακατευθεί με το πλήθος μεταμφιεσμένοι για να κατασκοπεύσουν πού βρίσκονταν τα πράγματα. Έτσι δεν άργησαν να συμπράξουν με τους βασιλόφρονες (σ.σ. που ήθελαν την εξέγερση), οι οποίοι στο μεταξύ έδειχναν μεγάλη δυσαρέσκεια, με σκοπό να φανατίσουν το λαό εναντίον Μου και να προκαλέσουν ένα εχθρικό κλίμα απέναντι Μου. Κατά παρόμοιο τρόπο και οι μεταμφιεσμένοι Ιουδαίοι που ήταν πιστοί στο Ναό πήραν θέση εναντίον Μου και προσπαθούσαν προσεκτικά να μεταστρέψουν τις διαθέσεις του λαού απέναντι Μου.

...Η ψυχή Μου ένιωθε ότι πλέον είχε έρθει η ώρα Μου και την έπιασε θλίψη για τα μαρτύρια που Με περίμεναν και για το λαό που ήταν τόσο ευμετάβλητος. Γι' αυτό είπα σε εκείνους που ήταν κοντά Μου: “Η ψυχή Μου είναι τώρα θλιμμένη. Και τι να πω; Πατέρα γλίτωσε Με από αυτή την ώρα; Αλλά ακριβώς γι' αυτό το λόγο (σ.σ. για να τελειώσω το έργο της λύτρωσης) έχω έρθει στον κόσμο. Γι' αυτό θα πω, Πατέρα, δόξασε το όνομά Σου!”

Τότε ήχησε μια φωνή από τον ουρανό, η οποία όμως στην πραγματικότητα ακούστηκε μόνο μέσα στις καρδιές εκείνων που είχαν έστω και μία ελάχιστη ελπίδα να αφυπνισθούν σε μία πνευματική ζωή: “Το όνομά Μου το έχω δοξάσει και θα το δοξάσω ξανά”.

...Στο μεταξύ οι ιερείς και οι προκαθήμενοι του Ναού είχαν πληροφορηθεί ότι ο λαός είχε ησυχάσει και ότι Εγώ είχα αρνηθεί να ηγηθώ ενός ανοιχτού πραξικοπήματος εναντίον της εξουσίας για να αναδειχθώ βασιλιάς. Επιπλέον γνώριζαν ότι για το λόγο αυτό αυτόματα είχε προκληθεί μία δυσαρέσκεια στο πλήθος και έσπευσαν να εκμεταλλευθούν αυτό το κλίμα. Δόθηκε ταχύτατα η διαταγή σε όλους τους ιερείς και τους λευίτες να σχηματίσουν μία λαμπρή πομπή. Μπροστά πήγαιναν οι σαλπικτές και αγγελιοφόροι ανήγγειλαν στο λαό ο αρχιερέας είχε λάβει την εντολή από τον Κύριο να τελέσει μία εξαιρετικά μεγάλη εξιλαστήρια θυσία για τις αμαρτίες του λαού. Διότι ο Κύριος έβλεπε με ευμένεια το λαό του και γι' αυτό θα του συγχωρούσε όλες τις αμαρτίες που είχε διαπράξει στο διάστημα έξι μηνών. Με κάθε επισημότητα και αίγλη παρήλασε η μεγαλοπρεπής πομπή των ιερέων και ο Καϊάφας προσωπικά τέλεσε τη θυσία πάνω στο μεγάλο βωμό του Ναού. Με την ενέργεια αυτή οι ναΐτες πέτυχαν το σκοπό τους, καθώς ο λαός ήταν ακόμη πολύ προσκολλημένος στις παλιές τελετουργίες όπως και σε οτιδήποτε προερχόταν από το περιβάλλον του Ναού. Επρόκειτο για μία εντυπωσιακή κίνηση τακτικής η οποία έκανε ζωνήρη αίσθηση στις μάζες με την ιδιαιτερότητα της. Έτσι πριν περάσει καν μισή μέρα δεν είχε μείνει πλέον ίχνος από την πρωτοφανή έξαρση που είχε προκαλέσει στο πλήθος η είσοδος Μου στην πόλη...

...Δεν αργήσαμε να φτάσουμε στο σπίτι του Λαζάρου. Στο δρόμο όλοι ήταν σιωπηλοί και Μου έριχναν συχνά - πυκνά ανήσυχα βλέμματα καθώς γενικά είχαν την εντύπωση ότι εκείνη την ημέρα είχα επιχειρήσει ένα σημαντικό βήμα το οποίο για κάποιο ακατανόητο γι' αυτούς λόγο, είχε αποτύχει οικτρά. Τι είχε απογίνει η θαυματουργή Μου δύναμη η οποία θα μπορούσε πολύ εύκολα να επιβεβαιώσει την αποστολή Μου με ένα αδιάσειστο εξωτερικό σημάδι; Γιατί η θεραπεία των αρρώστων πλέον ήταν υπόθεση ρουτίνας κατά τη γνώμη τους, αφού και οι ίδιοι οι μαθητές Μου ακόμη μπορούσαν να την καταφέρουν και ως εκ τούτου δεν ήταν κάτι το ασυνήθιστο στα μάτια του πλήθους. Αμφέβαλαν ακόμη και για τη φωνή από τον Ουρανό επειδή δεν είχε ηχήσει τόσο πολύ δυνατά που να παραμερίσει κάθε αμφιβολία.

Όλα αυτά τα ερωτήματα τα συζήτησαν μεταξύ τους διεξοδικά οι μαθητές Μου όταν φθάσαμε στη Βηθανία ενώ Εγώ αποσύρθηκα σε ένα μοναχικό δωμάτιο για να συγκεντρώσω και να δυναμώσω την ψυχή Μου. Στον κύκλο των πιο κοντινών μαθητών Μου ήταν κυρίως ο Ιούδας που ήταν περισσότερο εξανεστημένος για την υποτιθέμενη αποτυχία Μου. Υποστήριξε εντελώς ανοιχτά την άποψη του ότι η υπερβολική πραότητα και καλοσύνη Μου Με εμπόδιζαν στο να δείξω πυγμή απέναντι στο λαό:

“Αναμφισβήτητα ο Κύριος είναι ένας άνθρωπος με εξαιρετική δύναμη και σοφία και δεν αμφιβάλλω καθόλου ότι Αυτός είναι ο αναμενόμενος Μεσσίας και κανένας άλλος. Αλλά αυτό το ισχυρό πνεύμα μέσα Του, το οποίο συχνά εμφανίζεται κεραυνοβόλα με απaráμιλλη δύναμη, περιβάλλεται από ένα πολύ ασθενή εξωτερικό φορέα που δείχνει πολλή αδυναμία απέναντι στους ανθρώπους. Τον κόσμο δεν τον κυβερνά μόνο η πραότητα και η καλοσύνη, αλλά είναι και η πυγμή που ξέρει να κραδαίνει το ξίφος, αυτή που εγγυάται την επιτυχία και πρέπει όταν είναι απαραίτητο να το χειρίζεται με αιμοσταγή δριμύτητα.

Εάν ο Κύριος ήταν αναγκασμένος να προστατέψει τον εαυτό του και τους δικούς Του από τα χέρια των δημίων, τότε η θεία δύναμη που κατοικεί μέσα του θα αναγκαζόταν να εκδηλωθεί τελείως διαφορετικά για να μην εξοντωθεί μαζί με τους ανθρώπους Του αλλά για να ευοδωθεί το έργο Του. Μα όπως είναι ο χαρακτήρας Του αποτύχαινε συνέχεια μέχρι τώρα”.

Τότε ο Πέτρος του είπε: “Ιούδα, δεν έχεις δει ότι συχνά τόσο ο Κύριος όσο κι εμείς βρεθήκαμε σε κίνδυνο και δίχως αυτή τη δύναμή Του θα είχαμε χαθεί; Για θυμήσου πώς πρόσταξε την τρικυμία να σταματήσει και πόσο συχνά έπεσαν στο κενό οι απόπειρες των εκτελεστών που έστελνε ο Ναός για να μας σκοτώσουν!”

Αλλά ο Ιούδας απάντησε: “Κι όμως αυτό δεν είναι απόδειξη γιατί κάθε φορά προέκυπταν τέτοιες ευνοϊκές συγκυρίες που ίσως και χωρίς τη δική Του δύναμη, μόνο με τις δικές μας δυνάμεις θα μπορούσαμε να είχαμε γλιτώσει από τον κίνδυνο. Αυτό που εννοώ είναι ότι εάν ξαφνικά Τον απειλούσε ένας σωματικός κίνδυνος που ο καθένας θα τον έβλεπε και θα τρόμαζε, δεν θα αναγκαζόταν τότε ο Κύριος να αντιδράσει πολύ πιο δυναμικά; Αν έτσι είχε αντιδράσει και τώρα, δεν θα είχε κερδίσει τον όχλο ώστε να μην μπορεί να τον κάνει να μεταστραφεί ένα χαζό, ψευτοεντυπωσιακό παιχνίδι του Ναού;”

Ο Πέτρος με τους υπόλοιπους κουνούσαν τα κεφάλια τους λέγοντας: “Πώς θα μπορούσε να γίνει αυτό το πράγμα και ποιος θα μπορούσε να το κρίνει; Σίγουρα ο ίδιος ο Κύριος θα ξέρει καλύτερα που αποσκοπεί και τι σκοπεύει να κάνει”.

Ο Ιούδας έμεινε σιωπηλός στις σκέψεις του και όλη την ημέρα ήταν κακοδιάθετος και κλεισμένος στον εαυτό του. Στο σπίτι του Λαζάρου είχε απλωθεί ησυχία και δεν Με ενόχλησε κανείς όσο ήμουν μοναχός στο δωματιάκι Μου και

συνομιλούσα με τον Πατέρα μέσα Μου. Κανένας άνθρωπος όμως δεν πρόκειται ποτέ να καταλάβει σε όλο του το βάθος πώς ήταν αυτό δυνατό.

...Ο Νικόδημος μαζί με αυτούς που είχαν έρθει μαζί του ανησυχούσαν για Μένα και τρομαγμένοι Με παρακαλούσαν επίμονα να μην έχω καμιά εμπιστοσύνη στον Ηρώδη ούτε να εκθέσω τον εαυτό Μου στον κίνδυνο που Με απειλούσε από τους ανθρώπους του Ναού. Ήταν οι μόνοι που είχαν τολμήσει να Μου φέρουν αυτά τα νέα. Στον κύκλο τους υπήρχαν πολλοί άλλοι ακόμη οι οποίοι Με έβλεπαν πολύ φιλικά αλλά λόγω των Φαρισαίων δεν τολμούσαν να έρθουν οι ίδιοι να Με βρουν.

Αλλά Εγώ τους απάντησα: “Μην ανησυχείτε για αυτά που έγιναν ούτε για όσα θα γίνουν ακόμη. Λίγο ακόμη και ο Υιός θα είναι πια για πάντα μέσα στον Πατέρα. Το πώς θα επιτευχθεί αυτό, εσάς να μη σας απασχολεί προς το παρόν πάντως θα είναι για το καλό το δικό σας και όλης της ανθρωπότητας”.

Ο Νικόδημος όμως είπε: “Κύριε, δεν καταλαβαίνουμε εντελώς τα λόγια Σου. Εξάλλου νομίζουμε ότι αυτό που προέχει είναι να σκεφθείς για την προσωπική Σου ασφάλεια και για αυτό το λόγο έχουμε έρθει εδώ, για να Σου την εξασφαλίσουμε στο μέτρο των δυνατοτήτων μας. Το καλύτερο δεν θα ήταν επομένως να αφήσεις αυτό τον τόπο και να κρυφτείς κάπου αλλού; Ο γιος του αδελφού μου εδώ θα μπορούσε να Σε συνοδεύσει με ασφάλεια επειδή έχει πολλές γνωριμίες στο εξωτερικό όπου θα μπορούσες να ζήσεις χωρίς κανένα κίνδυνο για ένα διάστημα”.

Αλλά ο Ιησούς απέρριψε την πρόταση του με τα λόγια: “Μην είσαστε τόσο ανόητοι! Δεν χρειάζομαι βοήθεια από τους ανθρώπους. Εάν ήθελα να εξολοθρεύσω τους εχθρούς Μου θα Μου ήταν πανεύκολο. Αλλά δεν το θέλω γιατί και αυτοί επίσης πρέπει να έχουν μερίδιο στη σωτηρία όπως και όλος ο λαός. Θα μείνω εδώ! Να είσαστε βέβαιοι ότι δεν πρόκειται κανείς να Με συλλάβει εάν δεν το θελήσω Εγώ ο Ίδιος”.

...Το επόμενο πρωί ο Ιούδας πλησίασε το Θωμά και του ζήτησε να μιλήσουν ιδιαιτέρως. Έτσι βγήκαν έξω όπου διαμείφθηκε η εξής στιχομυθία: «Αδελφέ μου», είπε ο Ιούδας, «μπορείς εσύ να καταλάβεις τη συμπεριφορά του Κυρίου; Ήμασταν και οι δύο χτες μάρτυρες του θριάμβου του όπου λίγο έλειπε για να κερδίσει οριστικά το λαό, που έτσι κι αλλιώς είναι μαζί Του, και θα Τον ακολουθούσε όπου κι αν ήθελε. Αλλά αντί να πείσει όλο τον κόσμο για τη μεσσιανική αποστολή Του, αφήνει το Ναό να Του αρπάξει μέσα από τα χέρια όλους τους καρπούς της εργασίας Του. Επιπλέον δεν κάνει τίποτα από όσα προσδοκά ο λαός παρόλο που έχει πράγματι τόσο δύναμη μέσα Του που θα μπορούσε να διατάξει το Ναό και μαζί όλη τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, φθάνει μόνο να το έπαιρνε απόφαση. Τι Τον ωφελεί όλη η δύναμη του Θεού με την οποία επιβάλλεται στις θύελλες, στις αρρώστιες και σε κάθε κακό, όταν ο ίδιος παραείναι αδύναμος για να τη χρησιμοποιήσει εκεί που είναι απαραίτητο;

Η καρδιά μου πάει να σπάσει από χαρά μέσα στα στήθη Μου όταν σκέφτομαι πώς θα μπορούσαν να είναι τα πράγματα, αλλά δυστυχώς δεν είναι. Και γιατί δεν είναι; Γιατί Αυτός που είναι ο μόνος μέσα στον οποίο ζει η δύναμη του Θεού, δεν μπορεί να βρει το θάρρος να δράσει γρήγορα και αποφασιστικά. Και εγώ έχω πειστεί απόλυτα ότι μόνον από Αυτόν μπορεί να βρει τη σωτηρία του όλος ο κόσμος, αλλά είμαι εξίσου πεπεισμένος ότι πρέπει να συμβεί κάτι προκειμένου να πραγματοποιηθεί αυτή η σωτηρία. Η ώρα είναι τώρα ή ποτέ.

Ο Ηρώδης Τον βλέπει με καλό μάτι. Αυτή ακριβώς την περίοδο η στρατιωτική παρουσία των Ρωμαίων εδώ είναι ασήμαντη επειδή χρειάζονται αλλού τις πολεμικές τους δυνάμεις. Επομένως τα πάντα είναι ευνοϊκά γι’ Αυτόν που θα ήταν ο πιο ισχυρός άνδρας, φθάνει να το ήθελε. Αλλά το ζήτημα είναι να ξυπνήσει μέσα του αυτή η θέληση. Γιατί είδαμε πόσο διστάζει και ακούσαμε τι θέλει ο Ναός. Εάν

δεν βρει μόνος Του το θάρρος να κάνει αυτό που πρέπει τότε θα πρέπει να Τον εξαναγκάσει κάποιος να το κάνει».

Καταταραγμένος τον διέκοψε ο Θωμάς; «Να Τον εξαναγκάσει; Ποιος θέλει να εξαναγκάσει Αυτόν που μέσα του μιλάει ο ίδιος ο Παντοδύναμος;»

Την ίδια ημέρα ο Ιησούς πήγε με τους μαθητές στην Ιεριχώ. «Φεύγοντας από το Λάζαρο περάσαμε δύο γεμάτες ημέρες στον Ιορδάνη. Το χρόνο αυτό τον εκμεταλλεύθηκα για να εξηγήσω για άλλη μια φορά στους αποστόλους τη διδασκαλία Μου και τα καθήκοντα τους.

...Τότε ο Ιούδας μας αποχαιρέτησε και γύρισε στην Ιερουσαλήμ. Το πρώτο που έμαθε ήταν ότι οι πάντες είχαν εκπλαγεί με την ξαφνική εξαφάνιση Μου. Από τον ενθουσιασμό που είχε προκαλέσει η θριαμβευτική είσοδος Μου στην πόλη δεν είχε μείνει ίχνος. Η άποψη που επικρατούσε σε γενικές γραμμές στον κόσμο ήταν ότι το είχα βάλει στα πόδια εμπρός στη δύναμη του Ναού. Στο μεταξύ το Ναό τον φυλούσαν αυστηρά διπλές σκοπιές από ανθρώπους του ιερατείου και στρατιώτες του Ηρώδη, ενώ Ρωμαίοι στρατιώτες περιπολούσαν καθημερινά την πόλη για να διαλύσουν οποιαδήποτε πιθανή συγκέντρωση του πλήθους. Εξάλλου οι ναΐτες είχαν ήδη ζητήσει προστασία από τον Πόντιο Πιλάτο για το ενδεχόμενο κάποιας ταραχής και Με είχαν καταγγείλει ότι υποκινούσα το λαό σε επανάσταση.

Αλλά και ο Πιλάτος είχε ήδη διατάξει να διεξαχθεί μία σχετική έρευνα, από την οποία είχε ωστόσο προκύψει ότι ο λαός δεν είχε δείξει κανενός είδους εχθρικές προθέσεις παρά μόνο ένα έντονο ενθουσιασμό για το θαυματουργό σωτήρα που ήταν πλέον γνωστός και στον Πιλάτο. Για το λόγο αυτό δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία στο γεγονός, παρ' όλα αυτά για τη διατήρηση της τάξης διέταξε συχνές περιπολίες των στρατιωτών στην πόλη. Τα μέτρα αυτά είχαν κατατρομάξει το λαό επειδή ήξερε πολύ καλά ότι οι Ρωμαίοι αντιμετώπιζαν με ανήλεη σκληρότητα εξεγέρσεις και έκτροπα.

Ο Ναός είχε βγει πάλι ενισχυμένος. Έτσι οι ναΐτες θεώρησαν ότι είχε έρθει η ώρα να Μου καταφέρουν ένα οριστικό πλήγμα, μόνο που δεν ήξεραν πού και πώς θα μπορούσα να πέσω στα χέρια τους χωρίς δικό τους κίνδυνο, αφού όπως είχαν διαπιστώσει αρκετές φορές στο παρελθόν κάτι τέτοιο δεν ήταν τόσο εύκολο. Κατά τη διάρκεια μιας μυστικής συνεδρίασης συζητούσαν διάφορα πιθανά μέσα και τρόπους χωρίς να μπορούν να συμφωνήσουν σε κάτι. Τότε ήρθε η είδηση ότι κάποιος άνθρωπος ήθελε να δώσει μία πληροφορία στο ανώτατο συμβούλιο για το Ναζωραίο. Πασιχαρής ο Καϊάφας διέταξε να του φέρουν τον Ιούδα και τον οδήγησε στο συμβούλιο.

Εκεί του απηύθυνε την ερώτηση: «Ξέρεις πού βρίσκεται τώρα;»

Ο Ιούδας αποκρίθηκε: “Όχι, αυτό δεν μπορώ να το ξέρω γιατί ίσως να έχει ήδη φύγει. Αλλά ξέρω ότι όπως πάντα θα θέλει και φέτος να φάει το αρνί του Πάσχα στον κύκλο των ακολούθων του, πράγμα που θα συμβεί κοντά στην πόλη”. Ένας Φαρισαίος εξέφρασε τότε τη γνώμη του: “Το καλύτερο είναι να τον πιάσει κανείς τη νύχτα, αφενός λόγω του λαού που σίγουρα τον συμπαθεί ιδιαίτερα και αφετέρου γιατί έχω επανειλημμένα ακούσει να λένε ότι τη νύχτα αυτοί οι μάγοι έχουν μικρότερη δύναμη”.

Ο Καϊάφας δεν ήθελε να ακούσει περισσότερα επειδή ήταν σίγουρος, όπως είπε, ότι ο Ναζωραίος δεν διέθετε καμία υπερφυσική δύναμη όπως άλλωστε και οι Εσσαιίοι των οποίων ήταν γνωστές οι απάτες. Εντούτοις συμφωνούσε και αυτός να συλλάβουν τον Ιησού μέσα στη νύχτα για να αποφύγουν οποιαδήποτε αναστάτωση. Γι' αυτό συμφώνησαν με τον Ιούδα να πάει το συγκεκριμένο βράδυ στο Ναό και από εκεί να οδηγήσει ένα απόσπασμα στον τόπο όπου θα βρισκόταν ο Ναζωραίος. Ο Καϊάφας τον ρώτησε τότε τι αμοιβή ήθελε για αυτή του την υπηρεσία. Ο Ιούδας, που χαιρόταν κρυφά γιατί νόμιζε ότι το ανώτατο συμβούλιο είχε πέσει στην παγίδα του,

χάρηκε ακόμη περισσότερο καθώς το σχέδιο του θα του απέφερε επίσης χρήματα, πράγμα που δεν ήταν αρχικά στις προθέσεις του. Έτσι ζήτησε τα τριάντα ασημένια νομίσματα τα οποία και του υποσχέθηκαν, εφόσον θα εμφανιζόταν το προκαθορισμένο βράδυ. Ο Ιούδας αντιλαμβανόταν σαφώς ότι θα μπορούσα ακόμη και τότε να πάρω όλο το λαό με το μέρος Μου φθάνει να ήμουν έτοιμος για μια οποιαδήποτε ηρωική πράξη. Επιπλέον ήξερε, ότι ο λαός είχε αμφιβολίες για το πρόσωπο Μου λόγω της συμπεριφοράς Μου, αλλά δεν είχε αποκοπεί τελείως από Μένα. Η γνώση αυτή τον χαροποιούσε και τον ενίσχυε ακόμη περισσότερο στην πρόθεση του να Με φέρει σε τέτοια θέση που να είμαι αναγκασμένος εκ των πραγμάτων να αντιδράσω για να σώσω τη ζωή Μου. Περίμενε δηλαδή ότι ενδεχομένως θα εξολόθρευα αυτούς που θα Μου επιτίθεντο ή τουλάχιστον θα τους έβαζα εκτός μάχης, έτσι που ο καθένας θα αντιλαμβανόταν πέρα από κάθε αμφιβολία ότι κανένας στη γη δεν μπορεί να Μου προβάλει αντίσταση, αρκεί να το θέλω στα σοβαρά.

...Μετά το μεσημέρι πήρα μαζί με τους δικούς Μου τον επαρχιακό δρόμο που ένωνε την Ιεριχώ με την Ιερουσαλήμ. Ήταν η ημέρα του αρνιού του Πάσχα.

...Όλα αυτά που συζητήθηκαν εκείνο το βράδυ (σ.σ. του μυστικού δείπνου) τα έχει καταγράψει με μεγάλη ακρίβεια ο Ευαγγελιστής Ιωάννης. Εδώ θα παρατεθούν μερικά συμπληρωματικά στοιχεία ώστε να μπορεί κανείς να καταλάβει καλύτερα πώς διαδραματίστηκαν τα γεγονότα.

Υπήρχε τότε το έθιμο μετά το γεύμα ο οικοδεσπότης να προσφέρει στον καθένα από μία μπουκιά λέγοντας του ταυτόχρονα και μία ρήση από τη Γραφή. Ενώ λοιπόν ετοιμαζόμουν να τηρήσω αυτό το έθιμο, βαθιά θλίψη κατέλαβε την ψυχή Μου γι' αυτό είπα τα λόγια: "Ένας από σας θα Με προδώσει!" Οι μαθητές αναστατωμένοι από αυτή τη δήλωση που τους φαινόταν μυστηριώδης Με κατέκλυσαν με ερωτήσεις για το τι εννοούσα και ποιος θα μπορούσε να Με προδώσει. Αλλά αρνήθηκα να τους δώσω οποιαδήποτε απάντηση και άρχισα να μοιράζω τα κομμάτια του ψωμιού δίνοντας στον καθένα και από μία σύσταση ανάλογα με το χαρακτήρα του. Ο Πέτρος, που η δήλωση Μου τον είχε καταθλίψει πιο πολύ από όλους έκανε νόημα στον Ιωάννη που καθόταν δίπλα Μου να ανακαλύψει ποιον εννοούσα. Αυτό που λέει το Ευαγγέλιο για τον Ιωάννη ότι είχε γείρει κοντά στο στήθος Μου έχει γίνει συχνά αντικείμενο παρανοήσεων από λάθη που οφείλονται σε ακατανόησια σχετικά με τη σωστή χρήση της γλώσσας. Επιπλέον δεν ήμασταν ξαπλωμένοι σε ανάκλιντρα σαν τους Ρωμαίους όπως συχνά αφήνεται να εννοηθεί, καθότι οι Ιουδαίοι δεν είχαν υιοθετήσει αυτή τη συνήθεια ως ειδωλολατρική, όπως επίσης απέφευγαν οτιδήποτε θα μπορούσε να έχουν κοινό με τους ειδωλολάτρες. Ο τιμώμενος κατά το γεύμα καθόταν δεξιά του οικοδεσπότη ο οποίος του έδειχνε την εκτίμηση του με το να του ετοιμάζει τα εδέσματα. Όπως είναι ευνόητο για να γίνει αυτό ο οικοδεσπότης έπρεπε να στρέφεται συχνά προς το μέρος του, να στρέφει δηλαδή το στήθος προς τον τιμώμενο συνδαιτημόνα του. Στην καθομιλουμένη εκείνης της εποχής η στάση αυτή αποδιδόταν με την έκφραση "εν τω κόλπω του", η οποία έκφραση μεταφράστηκε "κοντά στο στήθος του" και οδήγησε σε διάφορες παρανοήσεις, χωρίς να υπάρχει τέτοια πρόθεση.

Ο Ιωάννης Με ρώτησε σιγανά και Εγώ του απάντησα καθώς ήταν ο πιο κοντινός μαθητής Μου: "Είναι εκείνος στον οποίο θα δώσω τώρα αυτό το κομμάτι ψωμί". Στο δε Ιούδα είπα δίνοντας του το ψωμί: "Ό,τι είναι να κάνεις, κάνε το γρήγορα!"

Εννοείται ότι οι άλλοι μαθητές δεν μπορούσαν να διαγνώσουν τι εννοούσα με αυτό. Αλλά ο Ιούδας που είχε επίσης ταραχτεί από την πρώτη Μου δήλωση επειδή ένιωθε ότι εννοούσα εκείνον, τα λόγια αυτά που του απηύθυνα τα εξέλαβε ως την

προτροπή να αναλάβει δράση, με την οποία θα επικυρώνονταν τα σχέδια του. Έτσι σηκώθηκε γρήγορα και θριαμβολογώντας ενδόμυχα έφυγε από την αίθουσα. Εκείνη την ώρα τον γέμιζε όλη η έπαρση ενός μελλοντικού συγκυβερνήτη, πράγμα που έλπιζε να γίνει χάρη σε Μένα, καθώς και ο αχαλίνωτος πόθος να υφαρπάξει χωρίς ηθικούς φραγμούς δόξα και τιμές για το πρόσωπο του. Έτσι ο Σατανάς μαζί με όλους τους αλαζονικούς διαβόλους του κατέλαβε πλήρως την ψυχή του η οποία φλεγόταν πλέον από την μοναδική επιθυμία να άρχει πάνω στους άλλους και να εξοντώσει όλους τους αντιπάλους του».

Ο Ιησούς τότε μοίρασε το ψωμί ευλογώντας τους αποστόλους με τα λόγια που προαναφέρθηκαν σε άλλο σημείο. «Στη συνέχεια βγήκαμε έξω και πήραμε το δρόμο για το όρος των Ελαιών. Υπήρχε εκεί ένας κήπος που ακόμη σήμερα ονομάζεται "Γεθσημανή" αν και το μέρος έχει μετατοπισθεί... Ενώ οι υπόλοιποι ξάπλωσαν Εγώ κάλεσα τον Πέτρο, τον Ιωάννη και τον Ιάκωβο να απομακρυνθούμε λίγο από τους άλλους και αυτοί Με ακολούθησαν».

Τότε ήρθε η στιγμή όπου το κακό που πλησίαζε κατέλαβε με όλο του το βάρος την ψυχή του Υιού του Ανθρώπου ενώ παράλληλα η Θεότητα αποσύρθηκε τελείως στα άδυτα του ανθρώπου Ιησού για να τον αφήσει να αποφασίσει μόνος του απολύτως ελεύθερα. Γι' αυτό και εκείνος ένιωσε εκείνη την ώρα όλη την αγωνία και είπε: «Η ψυχή Μου είναι περίλυπη μέχρι θανάτου!» Και πρόσθεσε απευθυνόμενος προς τους τρεις: «Μείνετε εδώ και προσευχηθείτε μαζί Μου!»

Ύστερα απομακρύνθηκε λίγο για να προσευχηθεί: «Πατέρα Μου εάν είναι δυνατό, ας μην πω αυτό το ποτήρι. Όμως ας μη γίνει αυτό που Θέλω Εγώ, αλλά αυτό που θέλεις Εσύ!» Επειδή όμως λέγοντας τα λόγια αυτά ο ίδιος δεν είχε πάρει ακόμη τελείως την απόφαση, γι' αυτό η Θεότητα δεν εκδηλώθηκε πάλι μέσα του. Ο Ιησούς επέστρεψε τότε στους δικούς του αλλά τους βρήκε να κοιμούνται. Απομακρύνθηκε πάλι και προσευχήθηκε με αυτά τα λόγια: «Πατέρα Μου, εάν δεν είναι δυνατό να αποφύγω αυτό το ποτήρι, τότε ας το πω και ας γίνει το θέλημα Σου!»

Για άλλη μια φορά η ψυχή στην ταραχή της αναζήτησε την επαφή προς τα έξω αλλά βρήκε για άλλη μια φορά τους δικούς της να κοιμούνται και μάλιστα τόσο βαθιά που όταν τους φώναξε δεν ξύπνησαν, παρά μόνο μόλις που κουνήθηκαν ασυναίσθητα μέσα στον ύπνο τους.

Τότε πλέον νίκησε ο Ιησούς, ο Υιός του Ανθρώπου.

Έριξε ένα βλέμμα γεμάτο συμπόνια στους δικούς του, ύστερα γύρισε στον τόπο της προσευχής του και φώναξε δυνατά: «Πατέρα, ας γίνει το δικό Σου μόνο θέλημα, γι' αυτό και θέλω να το πω!»

Τότε η Θεότητα επέστρεψε μέσα του με όλη της την πληρότητα, τον δυνάμωσε διαπερνώντας τον ολόκληρο και είπε: «Υιέ Μου, έπρεπε να αποφασίσεις για τελευταία φορά. Τώρα Πατέρας και Υιός έχουν ενωθεί μέσα σου και έχουν γίνει αχώριστοι για πάντα. Σήκωσε λοιπόν αυτό που σου έχει δοθεί να επωμιστείς! Αμήν!» Μετά από αυτό σηκώθηκα και πήγα στους μαθητές Μου που κοιμόνταν ακόμη και τους ξύπνησα... Εκείνη τη στιγμή μας πλησίασε μία ομάδα από οπλισμένους φρουρούς του Ναού κρατώντας δαυλούς. Επικεφαλής ήταν ο Ιούδας και πήγαιναν προς το πανδοχείο όπου υπέθετε ότι θα Με έβρισκε. Οι μαθητές Με ρώτησαν τι να σήμαινε αυτό, αλλά Εγώ τους παρήγγειλα να μείνουν πίσω και βγήκα στο δρόμο για να τους προϋπαντήσω. Όταν ο Ιούδας Με είδε, Με πλησίασε και ήθελε να Με φιλήσει επειδή αυτό ήταν το συμφωνημένο σημάδι για να Με αναγνωρίσουν. Εγώ όμως τον απέκρουσα λέγοντας: «Ιούδα, έτσι προδίδεις τον Υιό του Ανθρώπου; Θα ήταν καλύτερα για σένα να μην είχες γεννηθεί ποτέ!»

Μετά στράφηκα προς τους ένοπλους και ρώτησα με δυνατή φωνή: «Ποιον ψάχνετε;» Ο αρχηγός τους απάντησε: «Τον Ιησού από τη Ναζαρέτ!» Τότε τους είπα

“Εγώ είμαι!” και έκανα μερικά βήματα προς το μέρος τους. Οι φρουροί όμως πισωδρόμησαν γιατί είχαν ακούσει πολλά για τη δύναμη Μου και τη φοβόνταν γι’ αυτό άλλωστε ο Καϊάφας είχε επίτηδες διαλέξει υπηρέτες που δεν Με ήξεραν. Μάλιστα με την οπισθοχώρηση των μπροστινών μερικοί από εκείνους που στέκονταν τελευταίοι έπεσαν από την πρόσκρουση στο χώμα.

Για άλλη μία φορά τους ρώτησα “Ποιον ζητάτε;» γιατί στέκονταν διστακτικοί και φοβισμένοι. Όταν ο αρχηγός τους Μου έδωσε την ίδια απάντηση Εγώ επανέλαβα “Σας είπα ότι Εγώ είμαι. Αφού λοιπόν ζητάτε Εμένα, αφήστε τους αυτούς να φύγουν”.

Όταν οι φρουροί αντιλήφθηκαν ότι δεν κινδύνευαν, ντράπηκαν για τον αρχικό τους τρόπο και Με περικύκλωσαν ενώ ο αρχηγός τους τους φώναζε να έχουν τα μάτια τους αποκλειστικά σε Μένα επειδή η διαταγή του αρχιερέα ήταν να συλλάβουν μόνο Εμένα. Ο Ιούδας στεκόταν παράμερα περιμένοντας ότι θα συνέβαινε κάτι. που θα τρομοκρατούσε τους φρουρούς.

Καθώς όμως δεν συνέβη τίποτα ενισχύθηκε η πεποίθηση του ότι η δύναμη Μου θα εκδηλωνόταν μπροστά στο συμβούλιο.

...Η πομπή πέρασε πάνω από το χείμαρρο των Κέδρων και μπήκε στην πόλη από την ίδια πύλη από όπου είχε γίνει η θριαμβευτική είσοδος Μου λίγες μέρες πριν. Οι φύλακες του Ναού Με οδήγησαν καταρχάς στον Άννα που ήταν πεθερός του αρχιερέα Καϊάφα. Ο λόγος που Με έφεραν πρώτα σε εκείνον ήταν επειδή ήταν αναπληρωτής του Καϊάφα και επιπλέον είχε δείξει έντονη δραστηριότητα στην υπόθεση Μου. Γι’ αυτό έφεραν πρώτα σε εκείνον την είδηση ότι είχαν πετύχει να Με συλλάβουν.

Η πρόθεση δεν είναι να επαναληφθούν σε αυτό το σημείο όλα όσα αναφέρονται αναλυτικά στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη - γιατί αυτή η αποκάλυψη δεν έχει σκοπό να υποκαταστήσει το Ευαγγέλιο του Ιωάννη - απλά θα συμπληρωθούν μερικά κενά στα ακόλουθα γεγονότα. Ως εκ τούτου για την υποδοχή που Μου επιφύλαξε ο Άννας καθώς και για την πτώση του Πέτρου μπορεί να διαβάσει κανείς στην Καινή Διαθήκη.

Ο Άννας Με έστειλε δεμένο στον Καϊάφα. Ο Ιούδας ο οποίος είχε συνειδητοποιήσει πλέον ότι όλα εξελίσσονταν διαφορετικά από ό,τι περίμενε, ακολούθησε από κοντά σαστισμένος και γεμάτος φόβο για την αποτυχία του σχεδίου του. Ήθελε να έρθει μαζί Μου και στον αρχιερέα αλλά δεν του επετράπη η είσοδος.

Στον Καϊάφα είχε συγκεντρωθεί όλο το συμβούλιο και περίμενε από ώρα την εμφάνιση Μου με ανυπομονησία και εκδικητικό μένος. Με κάθε τύπο Μου απήγγειλαν την κατηγορία εναντίον Μου και παρουσιάστηκαν μάρτυρες οι οποίοι όφειλαν να αποδείξουν ότι ήμουν ένοχος εσχάτης προδοσίας. Συγκεκριμένα, τα τεκμήρια που επικαλέστηκαν ήταν η είσοδος Μου στην πόλη με την παλλαϊκή υποδοχή, το ότι αποτόλμησα να εισχωρήσω στα Άγια των Αγίων και ως εκ τούτου είχα αντιποιηθεί την ιερατική εξουσία την οποία δεν κατείχα. Επιπλέον τεκμηριώθηκε λεπτομερώς ότι ήθελα να υποκινήσω το λαό ενάντια στο Ρωμαίο αυτοκράτορα για να γίνω Εγώ βασιλιάς. Αλλά όταν χρειάστηκε να παρουσιαστούν μάρτυρες για να το επιβεβαιώσουν με όρκο βασιζόμενοι σε δηλώσεις Μου, δεν βρέθηκε κανένας.

Στο τέλος παρήλασαν οι μάρτυρες που βεβαίωσαν ότι είχα πει: “Γκρεμίστε αυτό το ναό και Εγώ θα τον ξανακτίσω μέσα σε τρεις ημέρες!” Ο Καϊάφας είπε τότε ότι τούτο αποτελεί εξύβριση του ιδίου του Ναού, καθότι για ένα τέτοιο έργο απαιτείτο θεϊκή εξουσία, την οποία μόνο ο κεχρισμένος του Κυρίου, ο οποίος θα ερχόταν κάποτε με μεγάλη δύναμη, μπορούσε να διαθέτει. Εγώ είχα δηλώσει ότι είμαι ο Χριστός, δηλαδή ο κεχρισμένος, και Με όρκισε να πω εάν είμαι στα αλήθεια ο Χριστός, ο Υιός του Θεού.

Εγώ του απάντησα σε αυτό: "Συ είπας, όμως σας λέω ότι από εδώ και στο εξής ο Υιός του Ανθρώπου θα κάθεται στα δεξιά της δύναμης του Θεού και θα έρθει πάνω στα σύννεφα του ουρανού στον Πατέρα που κατοικεί μέσα του!" Ακούγοντας το αυτό ο αρχιερέας διερρήγγυε τα ιμάτια του και έλεγε: "Βλασφήμησε τα θεία! Τι χρειαζόμαστε άλλους μάρτυρες; Ορίστε, ακούσατε τις βλασφημίες του!"

Εννοείται ότι όλοι συμφώνησαν μαζί του διότι το συμβούλιο είχε συγκληθεί μόνο με εκείνους για τους οποίους ο Καϊάφας ήξερε ότι του ήταν αφοσιωμένοι και τον υπάκουαν τυφλά. Άλλωστε το σχέδιο να Με συλλάβουν και η προδοσία του Ισκαριώτη είχε κρατηθεί κρυφή από εκείνους που ήταν φιλικά διακείμενοι απέναντι Μου, πράγμα που είχε ήδη φανεί κατά τις τελευταίες προηγούμενες συνεδριάσεις. Έτσι η θανατική καταδίκη είχε εκδοθεί ταχύτατα και το μόνο που έλειπε ήταν η επικύρωση από τον Πόντιο Πιλάτο.

Νωρίς το πρωί Με οδήγησαν στο Ρωμαίο άρχοντα και του παρουσίασαν την υπόθεση Μου, ότι δηλαδή ήμουν ένας επαναστάτης και βλάσφημος απέναντι στο Θεό και ως εκ τούτου Μου έπρεπε ο θάνατος. Ο Πόντιος Πιλάτος ο οποίος γνώριζε τα της εισόδου Μου στην Ιερουσαλήμ, από την οποία δεν είχε διαπιστώσει τίποτα το επαναστατικό, προσπάθησε να Με σώσει, επειδή ως Ρωμαίος έτεινε να πιστέψει ότι ήμουν ένα είδος ημίθεου με ιδιαίτερες δυνάμεις. Έτσι συνομίλησε μαζί Μου όπως είναι γραμμένο στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη και τελικά δήλωσε στους ναΐτες που περίμεναν μπροστά στο πραιτώριο ότι δεν έβρισκε να ευσταθεί καμία κατηγορία εναντίον Μου.

...Οι ιερείς και οι ναΐτες είχαν συγκεντρώσει έξω από το πραι-τώριο όλους τους δικούς τους ανθρώπους (σ.σ. 25.000 άνθρωποι ζούσαν εξαρτημένοι οικονομικά από το Ναό στην Ιερουσαλήμ) και δεν άφηναν κανέναν άλλον να περάσει. Έτσι ο λαός που ήταν με το μέρος Μου στεκόταν τρομοκρατημένος σε κάποια απόσταση ενώ κοντά ήταν μόνο η κλίκα του Ναού που προσπαθούσε με κάθε τρόπο να επιτύχει την εξόντωση Μου... Είχαν αποφασίσει εκ των προτέρων να Με συλλάβουν και να Με οδηγήσουν στον Πιλάτο σαν επαναστάτη κατά της κρατικής εξουσίας. Εάν Με καταδίκασε θα έβγαινε αβλαβής από αυτή την υπόθεση. Εάν όμως δεν δεχόταν να Με καταδικάσει, οι ιερείς τότε θα τον κατήγγειλαν στον Καίσαρα ως ύποπτο και ο Ηρώδης θα τους είχε δώσει μετά χαράς ένα χέρι να στηρίζουν αυτή την κατηγορία.

Βέβαια ο Πιλάτος είχε πληροφορηθεί τα σχετικά με αυτό το σχέδιο αλλά επειδή δεν ήξερε πως να το εμποδίσει είχε αποφασίσει να περιμένει να εξελιχθούν καταρχάς τα πράγματα από μόνα τους. Εντούτοις ενόσω ακόμη αναρωτιόταν τι θα έκανε εάν όντως το ιερατείο τού έστηνε αυτή την παγίδα με τον περιβόητο Ιησού, ιδού που εκείνοι είχαν έρθει κιάλας και απαιτούσαν την άμεση καταδίκη του κατηγορούμενου. Ο Πιλάτος, κεραυνοβολημένος από την έκπληξη ρώτησε με βροντερή φωνή: "Τι έχει κάνει αυτός ο δίκαιος; Δεν βρίσκω καμία αιτία να καταδικαστεί!" Αλλά το ιερατείο και η πληρωμένη κλίκα του φώναζαν με δεκαπλάσια μανία: "Αυτός εδώ είναι ένας λαοπλάνος, ένας στασιαστής που υποκινεί το λαό να επαναστατήσει, βεβηλώνει την ημέρα του Σαββάτου, βλασφημεί τα θεία και ισχυρίζεται ότι είναι ο γιος του ζωντανού Θεού! Όλα αυτά τιμωρούνται με την εσχάτη των ποινών σύμφωνα με τους νόμους μας που και η Ρώμη τους σέβεται αλλά και σύμφωνα με τους νόμους του Καίσαρα. Γι' αυτό καταδίκασέ τον και σταύρωσέ τον, αλλιώς είσαι εχθρός του Καίσαρα!" Η κατηγορία αυτή έκανε τον Πιλάτο να τα χάσει κάπως και δεν ήξερε πράγματι τι να κάνει. Έτσι σκέφτηκε εν τάχει ότι δεν του έμενε άλλο από το να υποχωρήσει μπροστά σε αυτή την κάπως απρόβλεπτη ύπουλη πλεκτάνη και εν ονόματι της ανεξιχνίαστης ειμαρμένης να συμβιβαστεί ικανοποιώντας τις απαιτήσεις της μισητής του κάστας των ιερέων.»

...Ο Πιλάτος είχε φοβηθεί διότι γνώριζε το Ναό και ήξερε ότι ήταν ικανοί για όλα... Προσπάθησε με όλα τα μέσα να γλιτώσει τον Ιησού μα ήταν όλα άδικος κόπος, ώσπου τελικά τελείως αγανακτισμένος ένιψε δημόσια τα χέρια του λέγοντας: «Δεν θέλω να έχω καμία ευθύνη για το αίμα αυτού του αθώου. Γιατί για το δικό μας νόμο δεν έχει φταίξει. Αφού εσείς έχετε ένα δικό σας νόμο, όπως λέτε, πάρτε τον και καταδικάστε τον». Τότε οι αρχιερείς κραύγαζαν: «Το αίμα του ας πέσει επάνω σε μας και στα παιδιά μας! Όμως δεν μας επιτρέπεται να λερώσουμε τα χέρια μας με αίμα, γι' αυτό δώσε μας Ρωμαίους στρατιώτες!»

...Μετά την απελευθέρωση του Βαραββά ο όχλος απαιτούσε ακόμη πιο πεισματικά τη σταύρωση του Ιησού και δεν δεχόταν επουδενί να φυλακισθεί αντί να σταυρωθεί, καθώς δε έλεγαν τον Πιλάτο δειλό, εκείνος αγανάκτισε στο έπακρο και είπε: «Να, ελεεινοί! Πάρτε τον εγκληματία σας που είναι πιο δίκαιος από ό,τι είσαστε εσείς και ορίστε και οι στρατιώτες! Φύγετε και κάντε μαζί του ό,τι θέλετε, τη μαρτυρία μου για αυτόν και για σας θα τη δώσω με το ίδιο μου το χέρι!» Με τα λόγια αυτά τους γύρισε την πλάτη αφήνοντας τους τον Ιησού και οι ιερείς έβαλαν τους στρατιώτες να τον πιάσουν και να τον σταυρώσουν...

Σε αυτό το σημείο θα πρέπει να εξετασθεί ένα θέμα το οποίο έχει απασχολήσει πολλούς ιστορικούς και θεολόγους. Συγκεκριμένα προβάλλει το ερώτημα πώς ήταν δυνατό ο ισχυρός άρχοντας Πιλάτος, που κατά τα άλλα ήταν ανήλεος με τους Ιουδαίους, να υποκύψει στις πιέσεις του ιερατείου και να καταδικάσει τον Ιησού σε κατάφωρη παραβίαση του δικαίου που είχε αναγνωρίσει και ο ίδιος. Έχουν γίνει πολλές υποθέσεις πάνω σε αυτό το θέμα' μία ευρύτατα διαδεδομένη π.χ. είναι η άποψη ότι ο Πιλάτος εξέλαβε τον Ιησού όντως για έναν πολιτικό επαναστάτη. Αυτή η άποψη όμως αντιφάσκει με την κατηγορηματικά αθωωτική δήλωση του για τον Ιησού. Άλλωστε είναι ευνόητο ότι οι Ρωμαίοι θα παρακολουθούσαν στενά έναν άνθρωπο ο οποίος επανειλημμένα συγκέντρωνε είκοσι ως τριάντα χιλιάδες άτομα στα κηρύγματα του.

Οι νέες αποκαλύψεις σε σύμπραξη με τα ιστορικά στοιχεία ρίχνουν ένα νέο φως στα παρασκήνια αυτής της κακοδικίας που είναι ανεπανάληπτη στα δικαστικά χρονικά.

Καταρχάς θα πρέπει κανείς να λάβει υπόψη του τα ιστορικά δεδομένα της εποχής εκείνης. Αυτοκράτορας τότε ήταν ο Τιβέριος και ο πιο στενός συνεργάτης του ήταν ο στρατηγός της πραιτοριανής φρουράς Σεϊανός, ο οποίος ήταν φανατικός αντισημίτης. Όπως γράφει ο ιστοριογράφος Ευσέβιος απαιτούσε «την εξόντωση όλης της ιουδαϊκής φυλής».

Το έτος 26 ο ηλικιωμένος Τιβέριος αποσύρεται στο ανάκτορο του στο Κάπρι και αφήνει την κυβέρνηση στα χέρια του Σεϊανού χωρίς να παραλείψει όμως να παρακολουθεί κρυφά τις κινήσεις του προστατευομένου του. Και κάνει πολύ καλά, καθώς από τον Εωσφόρο και ύστερα πολύ συχνά οι υψηλά ιστάμενοι δεν δέχονται ευχαρίστως κάποιον ακόμη υψηλότερα ιστάμενο από πάνω τους. Την ίδια χρονιά ο Σεϊανός τοποθετεί διοικητή της Ιουδαίας τον Πόντιο Πιλάτο, ο οποίος ήταν ένας ιππέας της κατώτερης τάξης και ως εκ τούτου κανονικά ανάξιος για ένα τόσο υψηλό αξίωμα κατά τα ειωθότα της τότε εποχής. Προφανώς λοιπόν ο Σεϊανός γνώριζε ότι ο Πιλάτος δεν συμπαθούσε τους Ιουδαίους. Η συνεργασία μεταξύ των δύο ανδρών είναι αгаσθή και ο Πιλάτος ακολουθεί πιστά τις πολιτικές επιλογές του προϊσταμένου του.

Στο μεταξύ όμως ο Τιβέριος έχει πληροφορηθεί ότι ο Σεϊανός θέλει να τον παραμερίσει και φροντίζει να τον προλάβει. Στις 18 Οκτωβρίου του 31 ο Σεϊανός συλλαμβάνεται και εκτελείται στη Ρώμη και η ίδια μοίρα περιμένει και τους πολιτικούς του φίλους. Ταυτόχρονα όλοι οι διοικητές των διαφόρων επαρχιών λαμβάνουν

την εντολή να παύσουν αμέσως κάθε αντισημιτικό μέτρο. Ο Πιλάτος που είχε γίνει διοικητής χάρη στην εύνοια του Σεϊανού φοβάται το χειρότερο και κάνει τα αδύνατα δυνατά για να μην προκαλέσει την προσοχή της Ρώμης. Ο ανώτερος ιουδαϊκός κλήρος ήταν πλήρως ενήμερος για αυτές τις λεπτές ισορροπίες και η εκβιαστική τακτική του στη δική του Ιησού ήταν καλά υπολογισμένη. Όταν αντιλήφθηκαν ότι ο Πιλάτος δίσταζε να γίνει όργανο τους τον έβαλαν προμελετημένα μπροστά στο δίλημμα: «Καταδίκασε τον Ιησού, αλλιώς είσαι εχθρός του αυτοκράτορα!» Έτσι ο Πιλάτος, αναγκάστηκε να συμπλεύσει μαζί τους παρά τη θέληση του για να μην καταποντισθεί και ο ίδιος.

Για την περαιτέρω εξέλιξη της ιστορίας των παθών η νέα αποκάλυψη αναφέρει τα ακόλουθα: «Δεν πρόκειται να ακολουθήσει η ακριβής περιγραφή όλων των μαρτυριών στα οποία αναγκάστηκε να υποβληθεί το σώμα Μου διότι αυτά είναι πράγματα τα οποία δεν μπορεί να τα συλλάβει καμία ανθρώπινη ψυχή όσο βρίσκεται ενσαρκωμένη ακόμη μέσα στο σώμα... Εδώ θα διορθωθούν μόνο διάφορα λάθη ώστε να δοθεί φως γύρω από ορισμένα πράγματα σχετικά με το σωματικό θάνατο στο σταυρό. Έτσι με βάση το Ευαγγέλιο τα οποία είναι αρκετά ακριβή όσον αφορά αυτό το θέμα θα μπορεί να διαγραφεί μία σαφής εικόνα της τελευταίας ώρας του Υιού του Ανθρώπου... Ο Σίμων ο Κυρηνάιος που ήταν γνωστός στους ιερείς ως οπαδός της διδασκαλίας Μου διασταυρώθηκε με την πορεία και κοίταζε με αποτροπιασμό και γεμάτος συμπόνια την αξιοθρήνητη κατάσταση Μου. Τότε του φώναξε σαρκάζοντας ένας από τους νάϊτες: “Κοίτα λοιπόν το μεγάλο σου δάσκαλο που δεν μπορεί ούτε τον εαυτό του να βοηθήσει. Τώρα ξεσκεπάζονται όλες οι απάτες του!” Ο Σίμων αγανακτισμένος απάντησε με προφητικό πνεύμα: “Θα καταριέστε την ώρα και τη στιγμή που κάνετε αυτό το πράγμα! Όσο για μένα, θα ήθελα να μπορούσα να υπηρετήσω τον Κύριο μου για να απαλύνει ο πόνος του”.

“Έλα τότε να τα πάθεις!” φώναξαν με κακεντρέχεια μερικοί ιερείς. “Αφού τολμάς να εξυβρίζεις τις πράξεις του Ναού, γι’ αυτό σου βάζουμε τιμωρία να κουβαλήσεις το σταυρό του δασκάλου σου!” Ακούγοντας το ο Σίμων έσπευσε με χαρά να φορτώσει το βαρύ σταυρό στους γεροδεμένους ώμους του και επιπλέον Μου έτεινε το χέρι για να στηριχθώ και να σηκωθώ από το χώμα όπου ήμουν πεσμένος. Μα τη στιγμή που έπιασα το χέρι του ο Σίμων δυνάμωσε τόσο πολύ ώστε σήκωσε με μεγάλη ευκολία το βαρύ φορτίο.

Όλοι οι κοντινοί Μου φίλοι οι οποίοι δεν μπορούσαν να φτάσουν στο δικαστήριο στη διάρκεια της δίκης τώρα ακολουθούσαν από κοντά. Συνάμα είχε πλησιάσει και ένα μεγάλο μέρος του πλήθους το οποίο προηγούμενα είχε σταθεί παράμερα φοβισμένο καθώς η κλίκα του Ναού ωρυόταν ζητώντας τη σταύρωση Μου. Όταν η πορεία πλησίασε την πύλη όπου υπήρχε η δυνατότητα να απλωθούν σε ένα γειτονικό πλάτωμα, όλοι αυτοί έδειξαν απειλητικές διαθέσεις. Αλλά οι Φαρισαίοι που είχαν βέβαια φοβηθεί κάτι τέτοιο είχαν παρατάξει εκεί από πριν ένα μεγάλο απόσπασμα από Ρωμαίους στρατιώτες οι οποίοι θα τηρούσαν την τάξη. Όταν οι οπαδοί Μου είδαν ότι δεν είχα πια ελπίδα σωτηρίας και ότι ήταν αδύνατο να επιχειρηθεί η βίαιη απελευθέρωση Μου από τα χέρια των εκτελεστών του Ναού ένας μεγάλος θρήνος αναδύθηκε με προεξάρχουσες τις γυναίκες. Γι’ αυτό στράφηκα σε αυτούς που ήταν κοντά Μου και τους είπα: “Μη θρηνείτε για Μένα, αλλά για σας και για τα παιδιά σας. Γιατί αυτοί θα πάθουν πολύ χειρότερα από τα δικά Μου πάθη! Εγώ πηγαίνω να ενωθώ με τον Πατέρα Μου, εκείνοι όμως δεν θα ξέρουν που θα πηγαίνουν!”

Η εκκλησιαστική παράδοση αναφέρει ότι μία δούλη, η Βερονίκη, Μού έδωσε ένα μαντήλι για να σκουπίσω τον ιδρώτα Μου. Αυτό είναι αλήθεια γιατί αυτή στεκόταν στην πρώτη σειρά με τις άλλες μοιρολογίστρες. Ωστόσο το ότι το πρόσωπο

Μου αποτυπώθηκε σε αυτό το μαντήλι είναι ένας θρύλος που δημιουργήθηκε αργότερα, όπως επίσης ας ειπωθεί εδώ παρεμπιπτόντως ότι δεν υπήρξε ποτέ κάποιος Ιουδαίος ονόματι Αχαζβέρ ο οποίος Με έδωσε τάχα από το σπίτι του. Και τα δύο είναι μύθοι που προέκυψαν αργότερα από τις αφηγήσεις ευσεβών ανθρώπων οι οποίοι πάσχιζαν να κοσμήσουν το σωματικό Μου θάνατο με όλα τα δυνατά θαύματα και εν μέρει παρεισέφρησαν και στα Ευαγγέλια. Εάν είχαν όντως συμβεί όλα αυτά που θρυλούνται ενόσω το σώμα κρεμόταν στο σταυρό – ο μεγάλος σεισμός, το σκοτεινιάσμα του ήλιου, η εμφάνιση των πνευμάτων και ούτω καθεξής – τότε υπό το βάρος τέτοιων συγκλονιστικών σημείων όλοι στην Ιερουσαλήμ θα είχαν κάνει χίλιες μετάνοιες για να εξιλεωθούν. Τη δε ανάσταση Μου δεν θα την είχαν αντιμετωπίσει με αμφιβολίες, αλλά με χαρά και σαν σημάδι ότι θα είχαν συγχωρεθεί όλες οι αμαρτίες τους. Όμως την ώρα της επιθανάτιας αγωνίας Μου δεν έγινε τίποτα το τόσο εξαιρετικό που να υποχρέωνε τον κόσμο να το φέρει αναγκαστικά σε άμεση συσχέτιση με το θάνατο Μου.

... Λέγεται παραδείγματος χάριν ότι όσο το σώμα Μου κρεμόταν στο σταυρό είχε απλωθεί βαθύ σκοτάδι. Είναι αλήθεια ότι ένα μεγάλο *εσωτερικό* σκοτάδι κάλυψε την Ιερουσαλήμ, όχι όμως και εξωτερικά. Ο καθένας ένιωθε μέσα του σαν να είχε χάσει κάτι χωρίς να ξέρει τι ήταν. Ακόμη και οι αρχιερείς, οι γραμματείς, οι Φαρισαίοι και οι Ιουδαίοι του Ναού οι οποίοι είχαν ζητήσει επιτακτικά τη θανάτωση Μου, δεν αισθάνθηκαν καμία ικανοποίηση ή χαρά από την πράξη τους.

Για το λόγο αυτό άλλωστε ο Ναός δεν προέβη σε καμία ενέργεια ενάντια στους μαθητές Μου ή τους άμεσους συγγενείς Μου, ούτε εναντίον του Νικόδημου, του Ιωσήφ από την Αριμαθαία και του Λαζάρου που όλοι τους ήρθαν για προσκύνημα στο σταυρό Μου και παρευρίσκονταν στις τελευταίες Μου ώρες. Μάλιστα οι δικοί Μου έλαβαν την άδεια να μείνουν κοντά Μου, γεγονός που οφειλόταν κυρίως στο κύρος του Νικόδημου που ήταν μέλος του ανώτατου συμβουλίου, καθώς διαφορετικά οι στρατιώτες απέκλειαν το χώρο και απαγορευόταν αυστηρά η πρόσβαση στον καθένα. Αλλά κατόπιν μεσολάβησης του έγινε μία εξαίρεση. Ωστόσο εκτός από τον Ιωάννη οι πιο κοντινοί μαθητές Μου δεν ήταν παρόντες, όπως το είχα συχνά προφητέψει παλιότερα. Ο ποιμένας κτυπήθηκε κι έτσι τα πρόβατά του σκορπίστηκαν. Ύστερα από τη σύλληψη Μου είχαν εν μέρει καταφύγει στο Λάζαρο ή κρύβονταν σε φίλους. Μόνο ο Ιωάννης τολμούσε να εμφανίζεται παντού ανοιχτά, να στηρίζει και να παρηγορεί τη φυσική Μου μητέρα.

Ο Πέτρος ο οποίος είχε πέσει σε βαθιά μεταμέλεια μετά την πτώση του, ακολούθησε κρυφά την πορεία καθώς περνούσε μέσα από τους δρόμους της Ιερουσαλήμ. Απέφυγε να έρθει σε επαφή με τους άλλους αδερφούς επειδή στην ψυχή του ένιωθε την ανάγκη να είναι μόνος του. Για πρώτη φορά καταλάβαινε πλήρως τι σήμαινε το έργο Μου και σε αυτό αποδείχθηκαν πολύ χρήσιμες οι ασκήσεις που είχε κάνει στο Εφραίμ. Είχε αναγνωρίσει τη φύση και το σκοπό της αποδημίας Μου από τη γη, γι' αυτό είχε πειστεί ολόψυχα για την αναγκαιότητα της όπως και για την προφητεμένη ανάσταση Μου στην οποία πίστευε ακράδαντα χωρίς να το φανερώσει ούτε με μία λέξη.

...Τη στιγμή που η ψυχή Μου έφευγε από το σώμα Μου έγινε είναι η αλήθεια ένας σεισμός. Αλλά το φαινόμενο αυτό δεν έκανε ιδιαίτερη αίσθηση, καθώς στην εποχή Μου σε εκείνη την περιοχή οι υποχθόνιες δυνάμεις της κοιλάδας του Ιορδάνη εκδηλώνονταν πολύ πιο συχνά από ό,τι σήμερα και ως εκ τούτου οι δονήσεις της γης δεν ήταν κάτι τόσο σπάνιο. Εξάλλου στους πορωμένους Ιουδαίους δεν πέρασε καν από το νου ότι το φαινόμενο αυτό είχε να κάνει στην πραγματικότητα με το θάνατο Μου.

Είναι επίσης αλήθεια ότι το παραπέτασμα στο Ναό σχίστηκε σαν ένα εξωτερικό σημάδι ότι δεν υπάρχει πλέον κανένας φραγμός για αυτόν που θέλει να φτάσει στα Άγια των Αγίων της καρδιάς του Πατέρα, απεναντίας ο καθένας μπορεί να φθάσει ως εκεί για να λάβει την αιώνια ζωή, αλλά και αυτό το συμβάν αν και αξιοπερίεργο δεν προκάλεσε ιδιαίτερη αίσθηση στη συνέχεια. Οι ιερείς που ήταν της υπηρεσίας εκείνη την ημέρα έβαλαν πάλι το παραπέτασμα στη θέση του και με αυτό έληξε το θέμα.

Μεταξύ άλλων αναφέρεται ότι ο ήλιος έχασε τη λάμψη του. Έχει ήδη ειπωθεί ότι δεν έγινε έκλειψη του ηλίου. Ωστόσο είναι γνωστό τοις πάσι ότι στις θερμότερες χώρες πριν από ένα σεισμό επικρατεί μια βαριά, μουντή ατμόσφαιρα με αποτέλεσμα να χάνει αρκετά ο ήλιος από τη λάμψη του. Κάτι παρόμοιο έγινε και εδώ. Βέβαια ο λόγος που ο ήλιος δεν έλαμπε ήταν διαφορετικός από ό,τι συνήθως, αν και το φαινόμενο ήταν το ίδιο.

Όταν το σώμα είχε πλέον πεθάνει και η εκδικητικότητα των εχθρών είχε τελείως καταλαγιάσει, το πλήθος δεν άργησε να διασκορπιστεί για το λόγο ότι ένα εσωτερικό αίσθημα φρίκης – ακριβώς αυτό το εσωτερικό σκοτάδι που αναφέρθηκε προηγούμενα- έσπρωχνε τον καθένα να αναζητήσει καταφύγιο στο σπίτι του, όπου οι Ιουδαίοι σύμφωνα με το έθιμο τους έπρεπε να προετοιμαστούν για την αργία του Σαββάτου που άρχιζε ήδη με τη δύση του ήλιου.

Οι οπαδοί Μου πλησίαζαν τώρα όλο και πιο κοντά στον τόπο της εκτέλεσης έτσι ώστε ο κύκλος γύρω Μου μεγάλωσε σημαντικά. Ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία είχε πάει πρωτότερα από τον Πιλάτο και είχε ζητήσει να του δοθεί η σωρός Μου, μία προνομιακή μεταχείριση η οποία δεν δινόταν πάντοτε. Εντούτοις ο Πιλάτος του την παραχώρησε ευχαρίστως μια και με αυτό τον τρόπο, όπως και με την τρίγλωσση επιγραφή στην κορυφή του σταυρού ότι ήμουν ο βασιλέας των Ιουδαίων, ήθελε να τους εξοργίσει.

Οι φίλοι Μου κατέβασαν το σώμα Μου από το σταυρό, το καθάρισαν και το μύρωσαν και με μεγάλη προσοχή το ενταφίασαν μέσα σε ένα λαξεμένο βράχο που ο Ιωσήφ της Αριμαθαίας προόριζε για δική του τελευταία κατοικία. Ο Γολγοθάς ήταν βέβαια ένας βραχώδης λόφος όμως το σημείο αυτό συνόρευε με μία πυκνοκατοικημένη περιοχή όπου πολλοί πλούσιοι Ρωμαίοι και Ιουδαίοι είχαν αγοράσει γη για να χτίσουν πολυτελείς επαύλεις, έτσι εξηγείται και η εγγύτητα του κήπου... Ρωμαίοι στρατιώτες είχαν λάβει την εντολή να φυλούν σκοπιά στον τάφο επί πέντε ημέρες...»

Τα όσα διαδραματίστηκαν στη συνέχεια στο πνευματικό επίπεδο θα παρουσιαστούν αναλυτικά στο κεφάλαιο της «Υπέρβασης του Θανάτου».

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
ΤΟ ΘΕΪΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΤΟΥΣ

«Πώς εξέπεσες εκ του Ουρανού Εωσφόρε... Σὺ δε ἔλεγες ἐν τῇ καρδίᾳ σου... θέλω ἀνυψώσει τὸν θρόνον μου ὑπεράνω τῶν ἀστρῶν τοῦ Θεοῦ... Θέλω ἀναβῆ ἐπὶ τὰ ὕψη τῶν νεφελῶν' θέλω εἶσθαι ὅμοιος τοῦ Υἱοῦ σου»

Ησαΐας 14, 12-14

Σύμφωνα με τον Λόρμπερ και την Ντούντε, οι νέες αποκαλύψεις που δόθηκαν και δίνονται μετά τον Χριστό αποσφραγίζουν τις συμβολικές έννοιες του Ευαγγελίου. Σκοπός τους είναι να καθαρίσουν το μήνυμα του Ιησού από τις ανθρώπινης προέλευσης προσθήκες που ενσωματώθηκαν με το χρόνο και ταυτόχρονα να φανερώσουν στους ανθρώπους της τελευταίας εποχής το αληθινό περιεχόμενο και νόημα της διδασκαλίας του.

Στον Γκότφριντ Μάγερχοφερ (Βαυαρός μυστικός 1807-1877) λέγεται σε σχέση με την παλαιότερη αποκάλυψη του Θεού ότι «ο λόγος που διατηρήθηκε η Βίβλος είναι για να σας δίνει τη μεγαλύτερη και την πιο ατράνταχτη απόδειξη ότι εκεί είχαν ήδη καταγραφεί όλα όσα επρόκειτο να συμβούν σταδιακά σε μεταγενέστερες εποχές». Μιλώντας δε μέσα του Λόρμπερ λέει ο Κύριος: «Η μεγάλη αυτή ζωντανή προσφορά της χάρις Μου (η νέα αποκάλυψη) έχει ασφαλώς τον προορισμό να διαδοθεί στον κόσμο. Αλλά αυτό θα συμβεί μόνο όταν ο κόσμος που έχει κακομάθει νιώσει πάλι πείνα για να πάρει τη δική Μου τροφή. Το αίσθημα της πείνας το προετοιμάζει τώρα η καθολική εκκλησία. Πώς γίνεται αυτό; Με το κακό γέυμα που προσφέρει το οποίο χαλάει το στομάχι της ψυχής. Για τούτο το λόγο οι άνθρωποι θα αποφεύγουν για αρκετό καιρό στο μέλλον οποιαδήποτε τροφή μέχρι που θα νιώσουν τελικά πείνα για τη σωστή τροφή. Τότε λοιπόν θα αρπάξουν με μεγάλη λαιμαργία το αληθινό ψωμί από τους ουρανούς Μου ώστε χορταίνοντας με αυτό να έχουν τη δύναμη να φθάσουν στην αιώνια ζωή. Έτσι θα γίνουν τα πράγματα κατά το θέλημα Μου».

Η ώρα αυτή έχει τώρα έρθει. Στον Λόρμπερ τονίζεται επανειλημμένα ότι τίποτα από το ασύλληπτης σοφίας και επιστημονικής γνώσης περιεχόμενο του έργου του δεν προέρχεται από το δικό του το κεφάλι. Αντίθετα στο ίδιο το Λόρμπερ επισημαίνεται ότι πρέπει να ξέρει πως στην πραγματικότητα δεν ξέρει τίποτα από όλα αυτά που καταγράφει. «Λεν είναι δικά του αυτά που λέει, άλλωστε ούτε είναι αυτό δυνατόν, αφού ουσιαστικά είναι πιο αμαθής από όλους σας. Αλλά ακριβώς για το λόγο αυτό για Μένα είναι ένα αρκετά κατάλληλο εργαλείο επειδή δεν έχει σχεδόν τίποτα μέσα στο κεφάλι του, αλλά αντ' αυτού έχει κατά καιρούς πολύ πικρισσότερα μέσα στην καρδιά του...

...Εντούτοις οι λογικιστές, οι διανοούμενοι και οι ιερείς θα κάνουν τα αδύνατα δυνατά για να πείσουν την ανθρωπότητα για το αντίθετο από όσα του αποκαλύπτω Εγώ».

Το γεγονός ότι οι νέες αποκαλύψεις επιβεβαιώνουν κάποιες παραδοσιακές διδασκαλίες της εκκλησίας οι οποίες έχουν βρεθεί στο στόχαστρο των μοντερνιστών μπορεί να λειτουργήσει ανασταλτικά σε ορισμένους κύκλους οι οποίοι επηρεάζονται από το ορθολογιστικό-υλιστικό πνεύμα της εποχής και να τους εμποδίσει να τις αποδεχτούν. Αλλά οι προφήτες ακολουθούσαν ανέκαθεν τους δικούς τους δρόμους, χωρίς να ενδιαφέρονται για τον κόσμο.

Η δημιουργία των αρχέγονων πνευμάτων

Η πνευματική υπόσταση του ανθρώπου ξεκινάει από ένα πολύ απώτατο παρελθόν και είναι άμεσα συνδεδεμένη με την πτώση του Εωσφόρου. Μπορεί πολλοί σήμερα να κατατάσσουν μία τέτοια διαπίστωση στο χώρο της μυθολογίας, αλλά δεν είναι καθόλου μύθος, είναι ένα γεγονός όπως δηλώνουν ρητά οι νέες αποκαλύψεις. Όντως πριν από ανυπολόγιστα μεγάλο διάστημα ο Θεός εδημιούργησε μυριάδες πνευμάτων.

Για την πτώση του Εωσφόρου -που ήταν ο πρώτος τη τάξει- και της μεγάλης ακολουθίας του συγκεκριμένα αναφέρεται ότι: «ένα τεράστιο πλήθος από αρχέγονα πνεύματα παρέκκλινε από τους εντεταλμένους και καλοχαραγμένους δρόμους που ήταν σύμφωνοι με τη θεία τάξη και πήραν το δρόμο της αυτοκαταστροφής τους».

Στις νέες αποκαλύψεις τονίζεται ότι το σχέδιο του Θεού και το νόημα της ανθρώπινης ζωής δεν μπορούν να κατανοηθούν εάν δεν γνωρίζει κανείς τι ήταν ο Εωσφόρος. «Μόνο όταν έχει διασαφηνιστεί καλά αυτό το σημαντικό θέμα είναι δυνατό να καταλάβει κανείς σωστά τη δημιουργία, τον ερχομό Μου στη γη, τα πάθη και το θάνατο Μου... Ας ακούσει λοιπόν ο κόσμος, το μεγάλο μυστήριο του σχεδίου Μου πάνω στο οποίο βασίζεται η δημιουργία και η λύτρωση, τελείως απογυμνωμένο από κάθε αλληγορία».

Επομένως η ιστορία της δημιουργίας δεν αρχίζει με τη γένεση της γης, όπως εξάγεται από τη βιβλική αλληγορία. Εκεί η ύπαρξη του Θεού - Δημιουργού προϋποτίθεται ως δεδομένη. Αλλά ποιος είναι ο Θεός; Πώς ήταν το σύμπαν προτού πάρει υπόσταση ο ορατός κόσμος; Η ιστορία της δημιουργίας αποκαλύπτεται σε μεγάλη έκταση μέσω των νέων προφητών στο βαθμό βέβαια που μπορούν να την καταλάβουν οι σημερινοί άνθρωποι. Ο Θεός προσπαθεί επανειλημμένα να κάνει τα παιδιά του να τον καταλάβουν, γι' αυτό δεν μιλά πια με παραβολές και παρομοιώσεις όπως έκανε αναγκαστικά τον καιρό του Ιησού. Κάθε εποχή απαιτεί μια άλλη γλώσσα αντίστοιχη με το επίπεδο ωριμότητας που επικρατεί γενικά. Στη σύγχρονη εποχή που ο ορθολογισμός έχει αλαζονικά αναχθεί σε καθοριστική αξία για τα πάντα, το Πνεύμα είναι υποχρεωμένο να εκφράζεται διαφορετικά απ' ό,τι πριν από μερικούς αιώνες. Έτσι λέει ο Λόγος μέσω του Γιάκομπ Λόρμπερ στην «Οικονομία του Θεού», ένα τρίτομο έργο που αναφέρεται στους προπάτορες της ανθρωπότητας: «Θέλω να σας αποκαλύψω ένα μεγάλο μυστικό γιατί σαν παιδιά Μου πρέπει να είστε μνημένα στην Οικονομία του προαιώνιου Πατέρα σας. Έτσι θα δείτε πόσο αδερφικά σας συμπεριφέρεται ο στοργικός, άγιος Πατέρας σας, αφού σας αφήνει να Τον δείτε καινά Τον χαρείτε πρόσωπο με πρόσωπο...

Η Θεότητα ήταν προαιώνια η δύναμη που διαπερνούσε όλο το άπειρο αφού ήταν, είναι και θα είναι επ' άπειρον το ίδιο το άπειρο. Στο κέντρο του βάθους της υπήρχα ανέκαθεν Εγώ η Αγάπη αποτελώντας την ίδια τη Ζωή μέσα Της. Αλλά ήμουν τυφλή όπως το έμβρυο στο σώμα της μητέρας του. Όμως στη Θεότητα άρεσε η Αγάπη που ήταν το επίκεντρο του Εαυτού Της γι' αυτό και πίεζε ορμητικά προς το μέρος Της. Έτσι η Αγάπη γινόταν όλο και πιο καυτή στο κέντρο Της, όπου συνωστίζονταν όλο και πιο πολλές μάζες της Θεότητας και συνάμα όλη η Ισχύς και όλες οι Δυνάμεις ορμούσαν πάνω της με σφοδρότητα...

Τότε όλα αντάριαζαν, κόχλαζαν και μαίνονταν με παράφορη ορμή έτσι που η Αγάπη φοβήθηκε πολύ καθώς πιεζόταν από όλες τις πλευρές και σαν αποτέλεσμα σείστηκε ως τα κατάβαθα Της. Και όταν η Αγάπη το αντιλήφθηκε αυτό, η βοή έγινε ήχος, ο ήχος μέσα στην Αγάπη έγινε Λόγος και ο Λόγος είπε: Ας γίνει Φως. Τότε φούντωναν οι φλόγες μέσα στην καρδιά της Αγάπης που είχε πάρει φωτιά και έγινε Φως σε όλους τους χώρους του απείρου... Και ο Θεός είδε μέσα Του την υπέροχη

μεγαλειότητα της Αγάπης Του και η Αγάπη ενισχύθηκε με τη δύναμη της Θεότητας και έκτοτε η Θεότητα ενώθηκε με την Αγάπη αιώνια και έτσι από τη θερμότητα πήγασε το Φως... Τότε η Αγάπη είδε μέσα στη Θεότητα όλες τις μεγαλειότητες που ο αριθμός τους δεν έχει τέλος και η Θεότητα είδε πως όλες αυτές πέρασαν από την Αγάπη μέσα Της, και η Αγάπη βλέποντας τις σκέψεις Της μέσα στη Θεότητα ευφράνθηκε υπέρμετρα. Τότε η Αγάπη πήρε πάλι φωτιά και οι δυνάμεις της Θεότητας στροβιλίζονταν γύρω της σαν ορμητικά κύματα και να: οι σκέψεις της Αγάπης ήταν επίσης Αγάπη και ήταν άπειρες στον αριθμό. Έτσι η Θεότητα είδε τη μεγαλειότητα Της και η Αγάπη αισθάνθηκε την ισχύ Της. Τότε μίλησε η Αγάπη μέσα στη Θεότητα: Ας σταθεροποιήσουμε τις σκέψεις της μεγαλειότητας και ας τις αφήσουμε να εξωτερικευτούν ώστε να γίνουν ελεύθερες, να Μας αισθάνονται και να Μας βλέπουν, όπως τις αισθανόμαστε και τις βλέπουμε. Εμείς και όπως τις αισθανόμασταν και τις βλέπαμε πολύ προτού φωτίσει το Φως τις μορφές τους... Ο Λόγος αυτός πέρασε στη Θεότητα και έτσι έγινε εξ ολοκλήρου Αγάπη. Και τότε μίλησε για πρώτη φορά η Θεότητα και είπε: Γεννηθήτω! Και έτσι ο Θεός άφησε από μέσα Του ελεύθερα μία στρατιά από πνεύματα, που ο αριθμός τους δεν έχει τέλος, ώστε η Αγάπη είδε τον Εαυτό Της πολλαπλασιασμένο επ' άπειρον και είδε την άπειρη τέλεια ευμορφία της...

Αλλά όλα αυτά τα όντα δεν ήταν ακόμη ζωντανά ούτε αισθάνονταν ακόμη κι ούτε έβλεπαν ακόμη, γιατί ήταν ακόμη έξω από την Αγάπη, μορφές που είχαν σταθεροποιηθεί μέσα στη Θεότητα... Αλλά η Αγάπη που τα συμπόνεσε σκίρτησε ελαφρά και η δόνηση της αναδύθηκε μέσα στη Θεότητα και η Θεότητα έδωσε τα δέσμια πνεύματα στην Αγάπη και αυτή διαπέρασε τα πάντα. Τότε, οι μορφές έγιναν ζωντανές και θαύμασαν η μία την άλλη και καθώς ξεστάθηκαν από τα πύρινα ρεύματα της θείας Αγάπης απόκτησαν ανεξάρτητη κίνηση και ενεργητικότητα. Αλλά ακόμη δεν είχαν επίγνωση του εαυτού τους.

Έτσι μίλησε πάλι η Αγάπη λέγοντας: Ας τα κάνουμε να αναγνωρίσουν τον εαυτό τους ούτως ώστε να μπορούν μετά να αναγνωρίσουν Εμένα και μέσω Εμού να αναγνωρίσουν και Εσένα... Τότε αναδύθηκε πάλι ο Λόγος μέσα στη Θεότητα και ο Λόγος ήχησε μέσα στη Θεότητα και ο Λόγος έγινε ο Νόμος και ο Νόμος ήταν η Αγάπη που κατέκλυσε τα πάντα. Τότε δημιουργήθηκαν τρεις και από αυτούς εκπορεύτηκαν επτά. Και οι τρεις αντιστοιχούσαν στην Αγάπη, το Φως και τη Θεότητα. Ενώ οι επτά αντιστοιχούσαν στα επτά πνεύματα του Θεού...»

Σε ένα άλλο σημείο της «Οικονομίας του Θεού» αναφέρεται επεξηγηματικά σε σχέση με τα επτά πνεύματα: «Η Αγάπη και η Ζωή είναι ένα κι εντούτοις είναι δύο: η Αγάπη είναι η αιτία και η Ζωή είναι το αποτέλεσμα. Ομοίως Φως και Σοφία είναι επίσης ένα αλλά είναι και πάλι δύο: το Φως είναι η αιτία ενώ η Σοφία το αποτέλεσμα. Από την Αγάπη και τη Ζωή πηγάζει ακόμη ένα τρίτο, η Ενεργητικότητα, η οποία είναι το παντοδύναμο Πνεύμα. Από το Φως και τη Σοφία πηγάζει επίσης ένα τρίτο, και αυτό είναι η Τάξη, η οποία δίνει μορφή σε όλα τα πράγματα και προσδιορίζει τον απώτατο σκοπό τους. Τέλος, από την Αγάπη και τη Ζωή και από το Φως και τη Σοφία πηγάζει το Πνεύμα όλης της Αγιότητας (το Άγιο Πνεύμα) το οποίο είναι ο Λόγος από το στόμα του Θεού. Αυτός ο Λόγος είναι δημιουργικός, καθώς είναι η βάση πάνω στην οποία δημιουργήθηκαν όλα τα πράγματα... Άμα παρατηρήσεις την ουσία της Αγάπης και της Ζωής και την Ενεργητικότητα που πηγάζει από αμφοτέρους και παρατηρήσεις την ουσία του Φωτός και της Σοφίας και την Τάξη που πηγάζει από αυτές τις δύο και τέλος παρατηρήσεις επίσης αυτή που πηγάζει από όλα τα προηγούμενα, την Αγιότητα ή την ουσία του αιώνιου Λόγου από το στόμα του Θεού, τότε έχεις επτά πνεύματα. Όλα τους πηγάζουν από την Αγάπη, η δε Αγάπη είναι το

πρώτο πνεύμα που γεννιέται από τον εαυτό του, ενώ τα άλλα έξι εκπορεύονται από την Αγάπη ταυτόχρονα καίτοι είναι προαιώνια ένα μαζί της».

Οι επτά ιδιότητες του Θεού

Οι επτά ιδιότητες του Θεού αποτελούν βασικές δυνάμεις στη φύση και στον άνθρωπο που πρέπει να τις πραγματώσει στη ζωή του και είναι κατά σειρά: Αγάπη, Σοφία, Βούληση, Τάξη, Σταθερότητα, Υπομονή και Ευσπλαχνία.

Αντιστοιχούν δε στα επτά πνεύματα, τα οποία ως προσωπικότητες ταυτίζονται με επτά αρχάγγελους που εργάζονται μαζί με τον Θεό στη λυτρωτική διαδικασία. Επειδή οι ιδιότητες αυτές μπορούν να χωριστούν η μία από την άλλη, είναι δυνατό να αναστραφούν και να γίνουν οι αντίθετοι πόλοι, δηλαδή η αμαρτία (ανομία) και η αδράνεια. «Η Αγάπη και η Ζωή μπορούν να χωριστούν η μία από την άλλη και τότε η Αγάπη μοιάζει με μία παγωμένη μάζα που δεν έχει σπίθα θερμότητας μέσα της. Από μόνη της η Ζωή είναι μία σκέτη φωτιά που καταστρέφει τα πάντα και με την καταστροφικότητα προσπαθεί να εκτονωθεί ως ένα υποφερτό βαθμό ώστε να καταπραυνθεί. Όμοια μπορούν να χωριστούν το Φως από τη Σοφία. Τότε το Φως είναι σαν νεκρό μέσα στην καταστροφική φωτιά, ενώ η Σοφία γίνεται μαύρη νύχτα, απάτη, πλάνη και ψέμα. Έτσι μπορεί να χωριστεί ως υπόσταση και ο Λόγος που πηγάζει από την Αγάπη και τη Ζωή, και από το Φως και τη Σοφία... Όλη η δημιουργία σου δείχνει ότι κάτι τέτοιο είναι δυνατό καθώς μέσα στην (υλική) δημιουργία μπορείς να διακρίνεις όλες αυτές τις διαιρέσεις που αναφέρθηκαν.

Όλες τους έχουν έρθει στον κόσμο από Μένα και Εγώ είμαι η βάση τους, γιατί ο τελικός στόχος είναι να περάσουν όλα τα όντα τις εξετάσεις της ελευθερίας στη ζωή ή με άλλα λόγια να ασκούνται διαρκώς καινά δυναμώνουν για την αιώνια Ζωή... Παρ' όλες αυτές τις διαιρέσεις Εγώ είμαι εντούτοις αδιαίρετος αφού έχω πλήρως στην κατοχή Μου όλα Μου τα πνεύματα».

Σε άλλο σημείο, σχετικά με τη δημιουργία του μεγαλύτερου αρχέγονου πνεύματος, του Εωσφόρου, αποκαλύπτονται μεταξύ άλλων τα εξής: «Αφού η Θεότητα είχε βιώσει τον εαυτό της μέσα από διαδικασίες οι οποίες για σας θα παραμείνουν παντοτινό μυστήριο και είχε αναγνωρίσει μέσα της το Πνεύμα των Κόσμων που δημιουργεί και περιέχει τα πάντα, τότε γεννήθηκε στο εσωτερικό της μία σφοδρή αναταραχή και πίεση και είπε στον Εαυτό της: “Θέλω να εκδηλώσω τις ιδέες Μου έξω από Μένα για να δω πάνω τους τι είναι άξιες να κάνουν οι δυνάμεις Μου!” Διότι όσο δεν υπάρχει καμία δράση η Θεότητα μπορεί να αναγνωρίσει τον Εαυτό της μόνο κατά ένα μικρό βαθμό. Μόνο μπροστά στα έργα της αναγνωρίζει όλο και πιο πολύ τη δύναμη της και χαίρεται για αυτήν (ακριβώς όπως ο κάθε τεχνίτης χρειάζεται να δει τα προϊόντα του για να διαπιστώσει τι κρύβεται μέσα του και χαίρεται γι' αυτό).

Καθώς ήθελε λοιπόν να δημιουργήσει, είπε στον εαυτό της: “Εντός Μου κρύβεται όλη η δύναμη για τους αιώνες των αιώνων ας δημιουργήσουμε λοιπόν ένα ον που θα είναι εφοδιασμένο με κάθε δύναμη όπως Εγώ και θα φέρει τις ιδιότητες εκείνες από τις οποίες θα μπορώ να αναγνωρίσω τον Εαυτό Μου!” Έτσι δημιουργήθηκε ένα πνεύμα το οποίο το εφοδίασα με όλη τη δύναμη Μου για να παρουσιάσει ορατά στη Θεότητα τις δυνάμεις που βρίσκονταν μέσα Μου.

...Εάν θα σας πω λοιπόν πως το πρωτοδημιούργητο εκείνο πνεύμα ονομαζόταν "Εωσφόρος" (δηλαδή Φορέας του Φωτός), θα καταλάβετε γιατί λεγόταν έτσι κι όχι αλλιώς- έφερε μέσα του το Φως της Γνώσης και εφοδιασμένος με την πλήρη Ισχύ Μου έφερε τότε κι άλλα όντα στη ζωή τα οποία ήταν τελείως όμοια με

αυτόν και τα οποία αισθάνονταν εσωτερικά τη Θεότητα· όπως αυτός έβλεπαν να καίει μέσα τους το ίδιο Φως της Γνώσης, δημιουργούσαν από μόνα τους και ήταν εφοδιασμένα με όλη τη δύναμη του Πνεύματος Μου.

...Ο Εωσφόρος νόμιζε ότι θα είχε τη δυνατότητα να απορροφήσει κατά κάποιον τρόπο τη Θεότητα· υπέπεσε δηλαδή στην πλάνη να πιστεύει ότι θα μπορούσε – καίτοι δημιουργημένο, συνεπώς πεπερασμένο ον-να ενσωματώσει μέσα του το άπειρο. Όμως και εδώ ίσχυε ο νόμος ότι “κανένας δεν μπορεί να δει τον Θεό (το Άπειρο) και να μείνει στη ζωή”. Για το λόγο αυτό εκείνος μπορούσε άριστα να αισθανθεί την ύπαρξη της Θεότητας και να ακούσει τα κελεύσματα της, αλλά ουδέποτε να την δει πρόσωπο με πρόσωπο.

Το πεπερασμένο ον δεν μπορεί ούτε πρόκειται ποτέ να συλλάβει το Άπειρο, εξ ου και μόνιμα θα υποπίπτει εύκολα σε πλάνες ως προς αυτό το σημείο και εάν ακολουθήσει μία καθοδική, αντίθετη προς τον Θεό πορεία, μπορεί να εγκλωβιστεί σε αυτές τις πλάνες. Έτσι και ο Εωσφόρος παρ’ όλες τις προειδοποιήσεις που έλαβε περιέπεσε στην αυταπάτη ότι ήταν σε θέση να απορροφήσει τη Θεότητα και να την κρατήσει αιχμάλωτη. Με αυτές τις βλέψεις απομακρύνθηκε από το κεντρικό σημείο της καρδιάς Μου και κυριευόταν διαρκώς περισσότερο από την πλανημένη επιθυμία να συγκεντρώσει γύρω του τα δημιουργήματα του – τα οποία είχαν προέλθει μεν μέσω αυτού, αλλά με τη δική Μου δύναμη – γιατί η πρόθεση του ήταν να κυριαρχήσει στους χώρους του απείρου που κατοικούνταν από κάθε είδους όντα. Τότε προέκυψε ένας διχασμός, ένας διαχωρισμός των στρατοπέδων, που τελικά κατέληξε στο να αφαιρέσω από τον Εωσφόρο τη δύναμη που του είχα δώσει. Έτσι αυτός και η ακολουθία του έμειναν ανίσχυροι και χωρίς δημιουργική δύναμη».

Ο Εωσφόρος και η πτώση

Καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε στις 28.2.1953

«Η ανθρώπινη νοημοσύνη σας συλλαμβάνει μόνο έως ένα ορισμένο βαθμό τη βαθύτερη αλήθεια. Διότι το καθαρά πνευματικό ερμηνεύεται μόνο πνευματικά. Το εσωτερικό σας πνεύμα προσλαμβάνοντας αυτή την ερμηνεία βέβαια την διοχετεύει επίσης μέσω της ψυχής και προς τη νοημοσύνη. Όμως αυτή είναι τόσο επιβαρυνμένη με γήινες αντιλήψεις που δεν μπορεί να διεισδύσει τόσο βαθιά στην πνευματική γνώση έτσι ώστε να καταλαβαίνει με ενάργεια τα πάντα. Μολαταύτα το Πνεύμα Μου σας αποκαλύπτεται μέσω του πνευματικού σας σπινθήρα και όποιος έχει αγάπη μέσα του συλλαμβάνει επίσης το νόημα των αποκαλύψεων του.

Η θέληση Μου να δημιουργήσω ήταν τεράστια, η δύναμη Μου αστείρευτη και η μακαριότητα Μου συνίστατο στο να πραγματοποιώ τις σκέψεις και τα σχέδια Μου. Είχα την επιθυμία να μοιραστώ αυτή τη μακαριότητα και να χαρίσω την αγάπη Μου, ήθελα εκτός από Μένα να χαίρεται κι ένα άλλο ον με αυτά που Εμένα Με έκαναν απέραντα ευτυχισμένο. Τη μοναξιά Μου την αισθανόμουν σαν μία έλλειψη την οποία μπορούσα να καταργήσω εάν το ήθελα. Ήθελα λοιπόν να ξαναβρώ τον Εαυτό Μου μέσα σε ένα ον, το οποίο θα ήταν στενότατα συνδεδεμένο μαζί Μου. Επιθυμία Μου ήταν να το διαμορφώσω σαν ένα καθρέφτη του Εαυτού Μου, σαν μία εικόνα Μου, για να μπορώ να του προσφέρω απεριόριστη μακαριότητα και με τον τρόπο αυτό να αυξάνω επίσης τη δική Μου μακαριότητα. Το ότι ήθελα να

δημιουργήσω ένα τέτοιο ον ήταν αρκετό για να γίνει, αφού η θέληση Μου είναι δύναμη που δρα εσαεί με αγάπη και σοφία.

Το ον που γέννησα τότε ήταν μεν κατ' εικόνα Μου, αλλά αδυνατούσε να Με δει. Γιατί εάν θα μπορούσε να Με δει θα διαλυόταν από την ευδαιμονία που θα ένιωθε, αφού κανένα πλάσμα δεν θα μπορούσε να αντέξει την όψη Μου. Διότι το κάθε ον, ακόμη και το πιο τέλειο ομοίωμα του Εαυτού Μου δεν είναι παρά μόνο ένα *παράγωγο* της δύναμης της αγάπης Μου, ενώ Εγώ είμαι η ίδια αυτή η δύναμη. Κι επειδή η δύναμη Μου είναι ασύγκριτα ισχυρότερη από τα πάντα, γι' αυτό το λόγο δεν ήμουν ορατός για το ον που είχα δημιουργήσει. Ωστόσο το ον αυτό είχε δημιουργηθεί σαν ένα σκεύος μέσα στο οποίο μπορούσε να ρέει ακατάπαυστα η δύναμη της αγάπης Μου και συνεπώς του παρείχα επίσης συνεχώς και αφειδώς τη δημιουργική Μου θέληση, τη δύναμη, τη σοφία και την αγάπη Μου. Επομένως μπορούσε τότε να νιώθει την ίδια μακαριότητα, να εκδηλώνει τη δύναμη του όπως ήθελε, να δημιουργεί προς δική του ευχαρίστηση, πράγμα που αύξανε αδιάκοπα και τη δική Μου μακαριότητα, επειδή ήταν *η δική Μου η δύναμη* που του έδινε αυτή την ικανότητα κι ως εκ τούτου χαιρόμουν με την ευτυχία του.

Έτσι από εκείνο το ον προέκυψαν αμέτρητα όμοια όντα. Όλα τους ήταν παιδιά της αγάπης Μου, που διέθεταν διαυγέστατο φως και ύψιστη τελειότητα. Διότι από τη σύμπραξη εκείνου του όντος που είχα πλάσει ως εικόνα του Εαυτού Μου και της απέραντης αγάπης Μου μόνο κάτι το ύψιστα τέλειο μπορούσε κάθε φορά να προκύψει, για το λόγο ότι αμφότεροι είχαμε την ίδια βούληση. Μέσα στα δημιουργημένα όντα ήταν η αγάπη και των δυο μας, διότι όσο η βούληση κι η αγάπη Μου ενεργούσαν μέσω εκείνου του πρωτοδημιούργητου όντος δεν υπήρχε τίποτα το ατελές. Υπήρχε ένας πνευματικός κόσμος γεμάτος φως με αναρίθμητα αρχέγονα πνεύματα, η δε δύναμη Μου έρρεε απεριόριστα προς εκείνο το ον που είχα επιλέξει για να είναι ο φορέας φωτός και δύναμης.

Το ίδιο αυτό το ον ήταν τρισμακάριστο μα Εγώ επιδίωκα να *αυξήσω* ακόμη περισσότερο τη μακαριότητα του. Ήθελα να μην είναι δέσμιο της δικής Μου βούλησης, επειδή δεν μπορούσε να είχε άλλη θέληση από τη δική Μου λόγω του ότι το είχα δημιουργήσει Εγώ. Αλλά Εγώ το ήθελα να ενεργεί με μία καθαρά ανεξάρτητη θέληση, η οποία ωστόσο θα ήταν όμοια με τη δική Μου σε τελευταία ανάλυση, εφόσον το ον αυτό ήταν και παρέμενε τέλειο.

Επιθυμία Μου άρα ήταν να ενεργεί *ελεύθερα*. Γιατί το γνώρισμα ενός θεϊκού όντος είναι καταρχάς ότι η αγάπη του είναι τόσο δυνατή που το οδηγεί να έχει ίδια βούληση με Μένα. Την αγάπη *αυτή* ήθελα να παίρνω από το ον αυτό που είχα πρωτοδημιουργήσει και ταυτόχρονα η ίδια αγάπη θα του απέφερε την υπέρτατη τελειοποίηση. Γιατί δεν θα ενεργούσε πλέον εκ των πραγμάτων κατά το θέλημα Μου επειδή έτσι κι αλλιώς ήταν ένα *δημιούργημα* Μου, αλλά θα είχε ασπασθεί τη βούληση Μου λόγω της δικής του αγάπης κι έτσι θα απολάμβανε απεριόριστη μακαριότητα.

Για να μπορεί ωστόσο να αποδείξει τη βούληση και την αγάπη του, έπρεπε να κινείται με πλήρη ελευθερία βούλησης. Δεν Με έβλεπε βέβαια αλλά Με γνώριζε διότι στεκόταν μέσα στο Φως. Ταυτόχρονα όμως έβλεπε τα αμέτρητα όντα που είχαν προκύψει με τη θέληση του κι αισθανόταν ως γεννήτορας τους, μολονότι ήξερε ότι είχε λάβει από Μένα την απαραίτητη δύναμη. Και για τη δύναμη Μου αυτή Με φθονούσε. Επειδή δε ο ίδιος ήταν ορατός για τα δημιουργημένα όντα και αν και είχε συνείδηση της προέλευσης τους από Μένα, εντούτοις ιδιοποιήθηκε αυθαίρετα το δικαίωμα της αποκλειστικής κυριαρχίας πάνω τους. Έτσι τους παρουσιάστηκε ως η πηγή της δύναμης και ως η μοναδική δημιουργική ισχύς. Για να μπορεί δε να κυριαρχεί πάνω τους έπαψε να Μου δίνει την αγάπη του. Το γεγονός αυτό είναι αδιανόητο για σας τους ανθρώπους, το πώς δηλαδή ένα ον με αυτογνωσία μπορούσε

να παρασυρθεί σε μία τόσο λανθασμένη σκέψη. Εντούτοις η εξήγηση βρίσκεται στην ελεύθερη βούληση η οποία για να μπορεί να είναι ενεργή, *πρέπει να έχει τη δυνατότητα, να επιλέξει αρνητικά, αλλά χωρίς αυτό να σημαίνει ότι είναι αναγκασμένη και να το κάνει.*

Ο φορέας φωτός και δύναμης έβλεπε από τη μία πλευρά τις αποδείξεις της δύναμης που είχε δράσει μέσα από αυτόν, όμως την Πηγή της δεν την έβλεπε. Έτσι αυτοανυψώθηκε σε κυρίαρχο όλων των πνευμάτων που είχε δημιουργήσει με τη δική Μου ωστόσο δύναμη και προσπάθησε να διαψεύσει την ύπαρξη Μου. Επεδίωκε με αυτόν τον τρόπο να τους επιβάλλει τη δική του, αρνητική απέναντι Μου, βούληση. Τότε λοιπόν ήρθε η στιγμή να αποφασίσουν για να αποδείξουν έτσι την τελειότητα τους αυτά τα όντα τα οποία είχαν δημιουργηθεί μεν από τον Εωσφόρο που όμως έκανε χρήση της δικής Μου δύναμης. Επομένως η δύναμη Μου ήταν μέσα σε όλα τα πλάσματα που ήταν γεμάτα φως και φλογερή αγάπη για Μένα, γιατί αν και δεν Με έβλεπαν εντούτοις Με αναγνώριζαν. Ταυτόχρονα όμως αισθάνονταν αγάπη και για το γεννήτορά τους, επειδή η δύναμη που τα είχε δημιουργήσει ήταν η *αγάπη* η οποία έρρεε μέσω του πρωτοδημιούργητου όντος και του έδινε την ικανότητα να δημιουργεί. Η αγάπη αυτή έπρεπε τότε να αποφασίσει και μπροστά στο δίλημμα διασπάστηκε στα δύο.

Ανάμεσα στα πνεύματα που αισθάνονταν την πίεση να λάβουν θέση προέκυψε ένα ανεπανόρθωτο χάος. Αλλά όπως ήταν επίσης ευνόητο, αφού η δύναμη της αγάπης Μου ενεργούσε ως φως, για πολλά από τα όντα η έλξη προς την πρωταρχική Πηγή της δύναμης ήταν ισχυρότερη. Έτσι μειώθηκε η αγάπη τους για εκείνον που αποσπάστηκε από Μένα, με αποτέλεσμα να στραφούν *προς το δικό Μου μέρος* με μεγαλύτερο σθένος. Διότι το φως που φώτιζε μέσα τους ήταν η γνώση ότι Εγώ ήμουν η Αγάπη από προαιώνια. Κάθε ον είχε μεν τη γνώση αλλά και την ελεύθερη βούληση η οποία δεν περιοριζόταν από την πρώτη, γιατί τότε θα ήταν ανελεύθερη. Έτσι ο πνευματικός κόσμος διασπάστηκε στα δύο. Το πρώτο ον που είχε βγει από μέσα Μου είχε τη δική του ακολουθία όπως κι Εγώ είχα τη δική Μου, παρ' όλο που δεν Με έβλεπαν. Η δύναμη Μου ήταν τόσο ισχυρή που πολλά όντα απομακρύνθηκαν από εκείνον που ήθελε να Μου αντιταχθεί. Η δική τους η βούληση παρέμεινε στο σωστό προσανατολισμό ενώ ο φορέας του φωτός με την ακολουθία του την είχαν στρέψει προς την αντίθετη κατεύθυνση. Επομένως αποκόπηκαν με τη θέληση τους από Μένα κι αυτό σήμαινε την πτώση τους στην άβυσσο.*

* Σχετικά με το διάστημα που μεσολάβησε ανάμεσα στη δημιουργία των αρχέγονων πνευμάτων και τον εφοδιασμό τους με: πλήρη ελευθερία βούλησης έως την οριστική πτώση ενός μεγάλου μέρους τους, στον Ιάκωβο Λόρμπερ αναφέρεται μία διευκρίνιση του Ιησού προς τον Κυρήνιο, ανώτατο Ρωμαίο αξιωματούχο: «Ο συλλογισμός σου είναι τελείως λανθασμένος εάν νομίζεις ότι ο Θεός άφησε τα δημιουργημένα όντα να διαπαιδαγωγηθούν από μόνα τους πριν αποκτήσουν την ικανότητα να αναγνωρίζουν πλήρως μέσα τους τη θεία Τάξη και να την καταλαβαίνουν σι, όλο της το βάθος. Πολλά μαθήματα προηγήθηκαν και μεσολάβησαν τεράστια διαστήματα ανάμεσα στην αρχική Τάξη που δόθηκε στα πρώτα όντα και στην περίοδο όπου αυτά τα πνεύματα αφέθηκαν να αναλάβουν μόνα τους την ανάπτυξη τους.

Το χρονικό διάστημα από τον Αδάμ μέχρι τις μέρες μας είναι μηδαμινό σε σύγκριση με τη σχεδόν ατέλειωτη για τα ανθρώπινα δεδομένα περίοδο που μεσολάβησε από την αρχική γένεση των πνευμάτων έως το σημείο όπου τους επιτράπη να κάνουν πλήρη χρήση της ελεύθερης βούλησης τους. Και επιπλέον ήταν ανυπολόγιστα μεγάλο το διάστημα που πέρασε από την πτώση τους έως την εποχή του Αδάμ και τη δική μας.

Κοίτα, στον απέραντο χώρο της δημιουργίας υπάρχουν ορισμένοι αρχέγονοι κι ως εκ τούτου κύριοι κεντρικοί ήλιοι, οι οποίοι αν και αφάνταστα μεγαλύτεροι από αυτή τη Γη, εξαιτίας της τεράστιας απόστασης από εδώ μόλις που είναι ορατοί σαν μικρά γυαλιστερά σημαδάκια και μάλιστα μόνο από ανθρώπους με οξύτατη όραση. Η ηλικία αυτών των αρχέγονων ήλιων είναι περίπου η ίδια με την περίοδο που μεσολάβησε από την πτώση των πνευμάτων μέχρι τον καιρό που ζούμε. Εάν ήθελε κανείς

Με τον τρόπο αυτό ο Εωσφόρος, το πιο φωτεινό ον που είχα δημιουργήσει, μετατράπηκε σε αντίπαλο Μου. Παράλληλα τα πνεύματα που είχαν γεννηθεί από αυτόν, δημιουργημένα όμως από τη βούληση της αγάπης και των δύο μας, στράφηκαν εν μέρει προς Εμένα κι εν μέρει προς τη δική του πλευρά, ανάλογα με το πόσο πύρινη ήταν η αγάπη που τα γέμιζε. Διότι από τι στιγμή που ο Εωσφόρος αποκόπηκε από Μένα στα υπόλοιπα όντα αναδύθηκε μία ακαθόριστη επιθυμία να έχουν ένα σταθερό πόλο αναφοράς. Η ελευθερία της βούλησής τους άρχισε τότε να εκδηλώνεται χωρίς να ασκηθεί πάνω της καμία βία είτε από Μένα είτε από τον αντίπαλο Μου. Απλά η δύναμη και των δύο μας άγγιζε το κάθε ον χωριστά και κάθε πλευρά προσπαθούσε να το κερδίσει με το μέρος της. Η δική Μου δύναμη ήταν αμιγής αγάπη, η οποία άγγιζε με τέτοια σφοδρότητα τα όντα ώστε Με αναγνώριζαν χωρίς να Με βλέπουν, ενώ συνάμα διέκριναν και τη μεταστροφή της βούλησης του Εωσφόρου. Επειδή όμως εκείνον *μπορούσαν να τον δουν*, πολλά πνεύματα τον ακολούθησαν, πράγμα που σήμαινε ότι έθεσαν τον εαυτό τους κάτω από τη δική του θέληση κι έτσι απομακρύνθηκαν από Μένα.

Άλλα αρχέγονα όντα ωστόσο αισθάνονταν ότι ήταν δικά Μου παιδιά και ως εκ τούτου παρέμειναν πιστά σε Μένα με τη θέληση τους, όμως ο αριθμός τους ήταν πολύ μικρότερος. Συγκεκριμένα ήταν τα πνεύματα που είχαν δημιουργηθεί στην αρχή, τα οποία είχαν γεννηθεί από τη μέγιστη ευφορία της δημιουργικής βούλησης του Εωσφόρου Μου και της δύναμης της αγάπης που του παρείχα Εγώ απεριόριστα. Τούτη λοιπόν η δύναμη της αγάπης που τη διέθεταν επίσης αυτά τα όντα τα ωθούσε διαρκώς προς το μέρος Μου, επειδή αντιλαμβάνονταν την αλλαγή της βούλησης του γεννήτορά τους ως λανθασμένη κι ως συνέπεια του έστρεψαν τα νώτα τους. Το ίδιο πράγμα θα μπορούσαν να το είχαν αντιληφθεί ομοίως και τα άλλα πνεύματα, μολαταύτα ακολούθησαν τυφλά εκείνον που μπορούσαν να δουν. Η δε θέληση τους έγινε απόλυτα σεβαστή, ούτως ώστε δεν την επηρέασα με κανένα τρόπο. Γιατί αυτή ακριβώς ήταν η απαραίτητη απόφαση που θα οδηγούσε τα δημιουργημένα όντα στην αυτοτελή τελειοποίησή τους. Η οντότητα που Με εγκατέλειψε παρέσυρε μαζί της στην άβυσσο ένα μεγάλο πλήθος ακολούθων. Διότι το να απομακρυνθεί κανείς από Μένα συνεπάγεται ότι κινείται προς την άβυσσο, δηλαδή προς μία διαμετρικά αντίθετη κατάσταση η οποία σημαίνει σκότος και αδυναμία, σημαίνει ότι κάποιος είναι αδαής και ανίσχυρος. Αντίθετα τα παιδιά Μου παρέμειναν μέσα στο πιο λαμπερό φως, απολαμβάνοντας απροσμέτρητη δύναμη και μακαριότητα.

Μετά την πτώση του ο Εωσφόρος έχασε τη δύναμη του ώστε δεν μπορούσε πλέον να δημιουργεί ούτε να δίνει μορφή στα όντα, παρ' όλο που Εγώ δεν του στέρησα τη δύναμη Μου, αφού ήταν δημιούργημα Μου.

Η ισχύς και η δύναμη του ήταν η ακολουθία του, την οποία δυνάστευε ως άρχοντας του σκότους. Όμως *αυτά τα πλάσματα έχουν προέλθει επίσης από την αγάπη*

λοιπόν να προσδιορίσει την ηλικία αυτών των ήλιων παίρνοντας ως μονάδα μέτρησης τα γήινα χρόνια, ούτε που θα ήταν καν σε θέση να γράψει έναν αριθμό πάνω σε όλη την έκταση της γης που να περιλαμβάνει το ατελείωτο πλήθος των χρόνων που πέρασαν από τότε. Ακόμη και αν για κάθε εκατομμύριο γήινα χρόνια έπαιρνες αντίστοιχα από ένα απειροελάχιστο κόκκο άμμου και άθροιζες όσους κόκκους χρειάζονται για να αποτελέσουν ολόκληρη τη Γη και στις τρεις διαστάσεις της – της θάλασσας μη εξαιρουμένης – και πάλι ο αριθμός στον οποίο θα κατέληγες θα ήταν υπερβολικά μικρός για έναν τέτοιο ήλιο.

Μία τέτοια περίοδος λοιπόν αναμφισβήτητα είναι πολύ μεγάλη και μολαταύτα δεν μετράει σχεδόν τίποτα σε σχέση με τη διάρκεια εκείνης της πρωταρχικής περιόδου κατά την οποία ο Θεός άρχισε να διαμορφώνει τα πρώτα πνεύματα με βάση τις σκέψεις και τις ιδέες Του και να τους δίνει ανεξαρτησία. Είναι ασύλληπτο το πόσα συνέβησαν σε αυτή την ατέλειωτα μεγάλη περίοδο με σκοπό την πλήρη διάπλαση της ελεύθερης βούλησης των πνευμάτων!»

Μου κι ως εκ τούτου δεν τα αφήνω επ' άπειρον στον αντίπαλο Μου. Όσο φέρουν ακόμη μέσα τους τη δική του βούληση, ανήκουν σε εκείνον. Μα μόλις κατορθώσω να στρέψω τη βούληση τους προς το μέρος Μου, τότε τους έχει χάσει. Ως συνέπεια η δύναμη του μειώνεται αντίστοιχα στον ίδιο βαθμό που Εγώ λυτρώνω τους υποτελείς του από την εξουσία του, πράγμα όμως που προϋποθέτει πάντοτε την ελεύθερη βούληση του κάθε όντος. Εκεί δε αποσκοπεί το προαιώνιο σχέδιο Μου για τη σωτηρία τους, το οποίο το υποστηρίζουν με μεγάλο ζήλο κι αγάπη όλοι οι κάτοικοι του φωτεινού βασιλείου, οι άγγελοι κι οι αρχάγγελοι Μου. Γιατί όλοι τους είναι συνεργάτες Μου που πασχίζουν να ξαναδώσουν στους πεσμένους αδερφούς τους τη μακαριότητα την οποία έχασαν κάποτε από δική τους ευθύνη. Τούτο λοιπόν το απελευθερωτικό έργο θα επιτύχει οπωσδήποτε έστω κι αν χρειασθούν αιωνιότητες ώσπου να επιστρέψει και το τελευταίο έκπτωτο πνεύμα στον κόλπο Μου, ώσπου ακόμη κι αυτό το πρώτο δημιούργημα της αγάπης Μου να Με ξαναπλησιάσει αποζητώντας την αγάπη Μου κι επιστρέψει μετανοημένο στο πατρικό σπίτι το οποίο κάποτε εγκατέλειψε με τη θέλησή του.

Αμήν»

Όλα τα όντα δημιουργήθηκαν εξίσου τέλεια

Καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε στις 3 και 4.4.1964

«Ένα και μόνο ον εξέπεμψα ως ακτινοβολία από μέσα Μου, τον Εωσφόρο, το Φορέα του Φωτός, τον οποίο δημιούργησα με σκοπό να του χαρίσω τον Εαυτό Μου και την αγάπη Μου. Για το λόγο αυτό ήταν πλασμένος σαν ομοίωμα Μου που εκπορεύτηκε από Μένα απολύτως τέλειο – ήταν δηλαδή μία Μου σκέψη που τη στιγμή που την είχα μπροστά Μου πήρε ήδη υπόσταση με κάθε πληρότητα φωτός και δύναμης, πράγμα που άλλωστε δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά, καθότι δεν είναι δυνατό να προέλθει κάτι το ελαττωματικό από Μένα. Το ον αυτό το δημιούργησα για τη δική Μου ευχαρίστηση, επειδή η φύση Μου είναι πρωταρχικά αγάπη και σαν τέτοια επιθυμεί να προσφέρει συνεχώς τη χαρά σε άλλα όντα. Προηγούμενα όμως δεν υπήρχε κανένα άλλο ον που θα μπορούσε να δεχθεί την αγάπη Μου. Αυτό λοιπόν το ον που έβγαλα από το εσωτερικό Μου ήταν ένα αντικαθρέφτισμα του Εαυτού Μου, μέσα σε αυτό έβλεπα Εμένα τον Ίδιο. Ήταν κατά έναν τρόπο το δεύτερο Εγώ Μου το οποίο συγκέντρωνε ομοίως αγάπη, σοφία και δύναμη, συνεπώς δεν μπορούσε να είναι άλλο από ότι Εγώ ο Ίδιος και για το λόγο αυτό άλλωστε ήταν απερίγραπτα μακάριο, αφού το κατέκλυζε διαρκώς η δύναμη της αγάπης Μου. Ήθελα να έχω δίπλα Μου ένα ον όμοιο με Μένα γιατί η δύναμη Μου να δημιουργώ Με έκανε μακάριο, γι' αυτό επιθυμούσα την ίδια αυτή μακαριότητα να την προσφέρω σε μία άλλη ύπαρξη ενώ και Εγώ θα μπορούσα να χαρώ με τη δική του ευτυχία.

Η πρωταρχική ουσία Μου είναι αγάπη, η οποία αγάπη πάλι είναι δύναμη. Η δύναμη που πήγαζε από την αγάπη Μου δεν μπορούσε να μείνει αδρανής και ακατάπαυστα γεννούσε πνευματικές δημιουργίες. Όμως εκτός από Μένα δεν υπήρχε κανένας να χαρεί με αυτές, γεγονός που Με ώθησε να φτιάξω ένα ομοίωμα Μου, δηλαδή ένα ον το οποίο ήταν απολύτως όμοιο με Μένα, με τη μόνη διαφορά ότι εκείνο είχε μία αρχή ενώ Εγώ υπήρχα ανέκαθεν. Το να παρέχω τη δύναμη της αγάπης Μου σε αυτό το ον που είχα δημιουργήσει Μου γεννούσε ατέλειωτη ευδαιμονία. Αλλά και εκείνο από την πλευρά του, καθώς το πλημμύριζε η ίδια δύναμη ήθελε

επίσης να δρα δημιουργικά, πράγμα που είχε κάθε δυνατότητα να κάνει γιατί ήταν απολύτως ελεύθερο.

Είχε γίνει τελείως ένα με την αγάπη Μου ώστε μεταξύ μας υπήρχε μία συνεχής ανταλλαγή αγάπης, επειδή αυτή που του χάριζα Εγώ Μου την επέστρεφε με τη σειρά του πίσω. Έτσι Μου ήταν *απόλυτα* αφοσιωμένο και ένα μαζί Μου. Αυτό σημαίνει ότι η ακτινοβολία της αγάπης το διαπερνούσε και το πλημμύριζε χωρίς να συναντά εμπόδια· ως εκ τούτου μέσα του έρρεε επίσης ανεμπόδιστα και η δύναμη Μου που όπως κάθε δύναμη ήθελε να έχει ένα πεδίο δράσης. Όπως λοιπόν Εμένα Μου είχε προσφέρει ύψιστη ευδαιμονία η δημιουργία του πρώτου φωτεινού πνεύματος, γι' αυτό και η δική του ευδαιμονία συνίστατο στο να δημιουργεί άλλες όμοιες του υπάρξεις. Έτσι από τη δύναμη της αγάπης και των δυο μας προέκυψε μια στρατιά από αμέτρητα όντα που όλα τους ήταν απόλυτα τέλεια και απεριόριστα μακάρια.

Η διαδικασία αυτή έχει ήδη εξηγηθεί πολλές φορές στους ανθρώπους στις κατά καιρούς αποκαλύψεις Μου, εντούτοις δεν παύετε να ρωτάτε ποιος δημιούργησε στην πραγματικότητα τόσο τις υψηλές όσο και τις ύψιστες φωτεινές οντότητες. Κι αυτό γιατί ως άνθρωποι έχετε πια μία διαφορετική αντίληψη για το πρωτοδημιούργητο φωτεινό πνεύμα, επειδή δεν κατέχετε πια την πλήρη γνώση κι αυτό εξαιτίας της πτώσης σας. Ξεχνάτε όμως ότι *όλα τα αρχέγονα πνεύματα προήλθαν από Μένα και από το Φορέα του Φωτός...* καθώς αυτός χρησιμοποίησε τη δική Μου τη δύναμη για να δημιουργήσει όλα τα πνευματικά όντα. Ξεχνάτε ότι ναι μεν εκπορευτήκατε και από τους δύο μας, αλλά ότι επίσης έκανε με τη βούληση του χρήσης της δύναμης Μου, την οποία λάμβανε χωρίς κανένα περιορισμό. Ως εκ τούτου αντιλαμβάνεσθε ότι ο Φορέας του Φωτός κατείχε μία εξέχουσα θέση καθώς ήταν ο μόνος τον οποίο είχα φέρει Εγώ ο Ίδιος στη ζωή.

Βέβαια λόγω της πτώσης του απώλεσε τη δύναμη και την ισχύ του, χάνοντας παράλληλα τη γνώση του και έπεσε στα πιο αβυσσαλέα βάθη. Ωστόσο ως ον είναι πάντοτε το ίδιο αρχέγονο πνεύμα, το οποίο όμως τώρα παριστάνει τον αντίθετο πόλο προς Εμένα, ενώ προηγούμενα Μου ήταν αφοσιωμένο με ένθερμη αγάπη και απολάμβανε ύψιστη μακαριότητα. Αλλά όλα τα άλλα έκπτωτα πνεύματα διαλύθηκαν στην αρχέγονη ουσία τους και η δύναμη αυτή που κάποτε είχε βγει από μέσα Μου υπό τη μορφή των πνευματικών όντων μεταπλάστηκε σε δημιουργήματα διαφόρων ειδών.

Ο Φορέας του Φωτός όμως, ο οποίος έχει χάσει όλο το φως του, ως ον παρέμεινε αυτό που ήταν εξ αρχής, με τη διαφορά ότι έχει αναστραφεί στο ακριβώς αντίθετο από ό,τι ήταν. Έτσι έγινε ο αντίθετος πόλος από Μένα και ως τέτοιος *Με υπηρετεί τώρα στη διαδικασία επαναφοράς των έκπτωτων πνευμάτων κοντά Μου*. Γιατί όταν κάποτε δοκιμάστηκε η βούληση τους καθώς τέθηκαν μπροστά στην απόφαση να αναγνωρίσουν Εμένα ή εκείνον, αυτά τα πνεύματα ακολούθησαν εκείνον και έτσι έγιναν δυστυχισμένα.

Και τώρα δοκιμάζονται επανειλημμένα γιατί ο σημερινός Μου αντίπαλος επιμένει να διεκδικεί τα δικαιώματα του πάνω στους εκπεσόντες. Ασφαλώς ούτε κι Εγώ εγκαταλείπω αμαχητί όλα αυτά τα όντα που πήγασαν από τη δύναμη της αγάπης Μου, όμως το κάθε ον παίρνει από μόνο του την απόφαση του. Ο αντίπαλος Μου απαιτεί τα δικαιώματα του επιδρώντας πάνω τους με την αρνητική έννοια, ενώ Εγώ προσπαθώ ασκώντας θετική επίδραση να τα κερδίσω με το μέρος Μου.

Παράλληλα έχω στο πλευρό Μου αμέτρητα άλλα όντα δημιουργημένα από εκείνον που όμως έχουν αναγνωρίσει Εμένα ως την Πηγή της Δύναμης από την οποία πήγασε και ο ίδιος. Αυτά δε παρέμειναν στη μακαριότητα καθώς εξακολουθούν να απολαμβάνουν αδιάκοπα τη δύναμη της αγάπης Μου και η δραστηριότητα τους είναι

να δημιουργούν και να διαμορφώνουν. Ωστόσο όντα με αυτοσυνείδηση δημιουργήσαμε μόνο εμείς οι δύο από κοινού και αυτά δεν θα πάντων να υπάρχουν σε όλη την αιωνιότητα. Απλά λόγω της πτώσης τους έχασαν για ένα διάστημα τη συνείδηση του εγώ τους ώστε να μπορούν διαλυμένα σε άπειρα πολλοστή μέρη να αναρριχηθούν και πάλι από τα βάθη της κατακρήμνισής τους. Αποκτούν όμως και πάλι την αυτοσυνείδηση τους όταν ως άνθρωποι πλέον πρέπει να περάσουν από την τελευταία δοκιμασία της βούλησής τους.

Πάντως θα πρέπει πάντοτε να λαμβάνεται υπόψη ότι *ο αντίπαλός Μου υφίσταται πράγματι ως ον καθώς έχει παραμείνει αυτό που ήταν...* και θα παραμείνει το ίδιο για αιωνιότητες ακόμη. Αλλά κάποτε θα αλλάξει πάλι η φύση του για να ξαναγίνει αγάπη και τότε θα είναι και εκείνος πάλι απεριόριστα μακάριος. Η αγάπη Μου θα τον πλημμυρίζει και πάλι τότε, όπως συνέβαινε στην αρχή...

Αμήν»

4.4.1964

«Καταρχάς δημιούργησα Εγώ ο Ίδιος το πρώτο φωτεινό ον και στη συνέχεια από κοινού με αυτό δημιουργήθηκαν τα άλλα όντα κανένα από τα οποία δεν μειονεκτούσε απέναντι στα υπόλοιπα. Σε σας τους ανθρώπους όμως, που έχετε περιορισμένη νόηση επειδή δεν είσατε ακόμη τέλειοι, σας γεννήθηκε η σκέψη ότι τα όντα που προέκυψαν από την αγάπη και των δυο μας δεν ήταν ίσης αξίας με την πρωτοδημιούργητη φωτεινή οντότητα, δηλαδή τον Εωσφόρο. Ο συλλογισμός αυτός είναι ωστόσο λανθασμένος δεδομένου ότι δημιουργήθηκαν όλα τους από την ίδια δύναμη, αγάπη και βούληση και σε κάθε περίπτωση ήταν απολύτως τέλεια, πιστά ομοιώματα του Εαυτού Μου.

Σεις σαν άνθρωποι βέβαια αξιολογείτε τους συνανθρώπους σας συγκρίνοντας τους μεταξύ τους, όπου διακρίνετε περισσότερο ή λιγότερο ώριμες προσωπικότητες και γι' αυτό νομίζετε ότι μπορείτε να κάνετε επίσης ανάλογες αξιολογήσεις για τα όντα τα οποία είχαν δημιουργηθεί αρχικά. Θα πρέπει να είναι κατανοητό εντούτοις ότι τέτοιες αξιολογήσεις δεν ενδείκνυνται για την περίπτωση των όντων που έπλασα Εγώ με την αγάπη Μου. Όλα τα πνευματικά πράγματα που είχαν δημιουργηθεί ήταν ύψιστα τέλεια και μάλιστα ιδιαίτερα τα αρχέγονα όντα έχαιραν απόλυτης τελειότητας. Το γεγονός ότι παρ' όλα αυτά ένα μέρος τους έπεσε από το επίπεδο της τελειότητας δεν δικαιολογεί την υπόθεση ότι οι «εκπεσόντες» ήταν συγκριτικά λιγότερο τέλειοι ούτε ότι έπεσαν επειδή δήθεν ο γεννήτορας τους ο Εωσφόρος με την πάροδο του χρόνου παράγαγε κατώτερης αξίας πνεύματα λόγω του ότι κάθε τόσο απέκρουε τη δύναμη της αγάπης Μου με την οποία δημιουργούσε. Γιατί όταν απέστρεψε τον εαυτό του από Μένα και στράφηκε προς την άβυσσο, τον ακολούθησε ακόμη και ένα μέρος από τα πρώτα όντα που είχαν παραχθεί από την αγάπη και τη βούληση και των δυο μας. Επιπλέον η βούληση όλων ήταν εξίσου ισχυρή, αλλά, *συνάμα ήταν και ελεύθερη...* πράγμα που εξηγεί τα πάντα. Γιατί η ελευθερία δεν έχει περιορισμούς και ως εκ τούτου μία ελεύθερη βούληση πρέπει να έχει τη δυνατότητα να εκδιπλωθεί προς όλες τις κατευθύνσεις.

Η δεύτερη αιτία για την πτώση είναι η εσφαλμένη σκέψη μεμονωμένων όντων. Διότι η ικανότητα να σκέφτονται περιλάμβανε επίσης τη δυνατότητα να κάνουν εσφαλμένες σκέψεις, τους επέτρεπε δηλαδή να ερμηνεύσουν διαφορετικά αυτά που ηχούσαν μέσα τους ως Λόγος Μου μέσω της συνεχούς ακτινοβολίας αγάπης που τους παρείχα. Με άλλα λόγια δεν ήταν υποχρεωμένα να ερμηνεύσουν το Λόγο μόνο *προς μία και μοναδική* κατεύθυνση, καθώς δυνάμει της νοητικής τους ικανότητας μπορούσαν να του δώσουν μία άλλη έννοια. Αυτό ακριβώς έκαναν λοιπόν όταν

απέκρουσαν την αγάπη Μου και έτσι έχασαν από τη γνωστική τους δύναμη με αποτέλεσμα οι σκέψεις τους να περιπέσουν σε σύγχυση.

Ένα επιπρόσθετο στοιχείο ήταν ότι η δύναμη που τους παρείχε απεριόριστα η αγάπη Μου τους έκανε αλαζόνες, γιατί πίστευαν ότι είχαν την ίδια ισχύ με Μένα επειδή αισθάνονταν πανίσχυροι, και ως εκ τούτου μειώθηκε η αγάπη προς το Δημιουργό τους. Επιπλέον, το πρωτοδημιούργητο ον έθεσε κατά κάποιο τρόπο ορισμένες απαιτήσεις τις οποίες εξέφρασε εκδηλώνοντας την επιθυμία να παρουσιαστώ ορατά στα δημιουργήματα. Μου. Αυτά θεώρησαν τότε ότι είχαν το δικαίωμα να Με δουν, ένας τελείως λανθασμένος συλλογισμός που τους τον είχε μεταβιβάσει αυτή συγκεκριμένα η οντότητα που είχα δημιουργήσει πρώτα. Γιατί ο Εωσφόρος εκδήλωσε αυτή την επιθυμία μολονότι γνώριζε πολύ καλά ότι μία τέτοια επιθυμία έπρεπε, αναγκαστικά, να μείνει ανεκπλήρωτη προκειμένου να εξακολουθήσουν να υφίστανται όλα τα όντα που είχα δημιουργήσει και να μην εξοντωθούν. Ως εκ τούτου δεν μπορεί να ειπωθεί για κανέναν από τους εκπεσόντες ότι υπήρξε απλά θύμα της βούλησης του γεννήτορα του, διότι κάθε μεμονωμένη οντότητα είχε το δικαίωμα να αποφασίζει για τον εαυτό της και εκτός τούτου κατείχε τέλεια γνώση. Το πρόβλημα ήταν όμως ότι το κάθε ον που έπεσε το είχε κυριεύσει η αλαζονεία, με αποτέλεσμα να ξεχάσει ή να μη θέλει πια να αναγνωρίσει ότι είχε εκπορευτεί από Μένα. Έτσι επέλεξε συνειδητά να αγνοήσει το γεγονός ότι ήμουν Εγώ ο Δημιουργός και Πατέρας του, κι ότι η εξέγερση εναντίον Του συνιστούσε το βαρύτερο αμάρτημα, το οποίο ουδέποτε δεν θα μπορούσε να το εξαλείψει από μόνο του.

Όλα τα όντα είχαν δημιουργηθεί εξίσου τέλεια· άλλωστε μία απόδειξη της τεράστιας ενοχής των αποστατών αποτελεί ήδη το γεγονός ότι ένα μέρος των πνευμάτων που ήταν πλασμένα ακριβώς το ίδιο με τα άλλα Μού παρέμειναν πιστά. Γιατί απλά δεν έπαψαν να Με αγαπούν ενώ οι “αποστάτες” απέκρουσαν την αγάπη Μου, πράγμα που αποτέλεσε την αρχική μεγάλη αμαρτία τους που χρειάστηκε να την εξαλείψει Ένας ο Οποίος ανήκε στα πνεύματα που Μου είχαν μείνει πιστά. Το γεγονός της αποστασίας δεν μπορεί να συγχωρεθεί με το ελαφρυντικό κάποιας ελαττωματικότητας των όντων, ούτε ότι διέθεταν ελλιπή γνωστική ικανότητα, ούτε λιγότερη φώτιση ή ασθενέστερη βούληση. Ήταν πλασμένα ακριβώς το ίδιο με εκείνα που Μου έμειναν αφοσιωμένα αλλά καθώς η συναίσθηση της απροσμέτρητης δύναμης τους τα οδήγησε στην αλαζονεία, αρνήθηκαν από ένα σημείο και μετά τη δύναμη που τους παρείχε η αγάπη Μου με αποτέλεσμα να γίνουν τελείως αδύναμα πλέον. Έτσι για να αποκτήσουν πάλι δύναμη είναι αναγκασμένα να καταβάλουν μεγάλους αγώνες εάν θέλουν να ξαναγίνουν αυτό που ήταν αρχικά. Μία κάποια ελαττωματικότητα θα αποτελούσε μία δικαιολογία για την πτώση τους, όμως τέτοιο δεδομένο δεν υπήρχε. Αλλά όταν ο Εωσφόρος είδε την ατέλειωτη στρατιά των πνευμάτων που απολάμβαναν λαμπρότατο φως και μέγιστη δύναμη και τα οποία είχαν δημιουργηθεί από τη θέληση του – κάνοντας ωστόσο χρήση της δικής Μου δύναμης – επαναστάτησε εναντίον Μου επειδή δεν μπορούσε να Με δει, ενώ ο ίδιος ήταν ορατός με όλη του τη λαμπρότητα για όλα τα αμέτρητα πνεύματα. Εντούτοις αναρίθμητα από τα αρχέγονα πνεύματα παρέμειναν αφοσιωμένα σε Μένα καίτοι είχαν δημιουργηθεί ακριβώς ίδια με εκείνα που εξέπεσαν. Ούτε Εγώ τα είχα ευνοήσει περισσότερο από τα άλλα, απλά Μου επέστρεφαν πάλι την άπειρη αγάπη που τα πλημμύριζε την οποία λάμβαναν συνεχώς από Μένα και συνακόλουθα η μακαριότητα τους μεγάλωνε διαρκώς. Αντίθετα η αγάπη εκείνων που εξέπεσαν μετατράπηκε σε μία εγωλατρεία, η οποία δεν ήθελε πλέον να δίνει ευτυχία, αλλά ήθελε μόνο να παίρνει.

Όλη αυτή η εξέλιξη είναι και θα παραμείνει ακατάληπτη για σας τους ανθρώπους για το λόγο ότι επρόκειτο για μία πνευματική διαδικασία την οποία μόνο

το πνεύμα μπορεί να καταλάβει. Εντούτοις μπορούν να σας εξηγηθούν κατά προσέγγιση τα αίτια τα οποία Με ώθησαν να δημιουργήσω τον υλικό κόσμο με τα κτίσματα που τον αποτελούν. Θα προσπαθώ συνεχώς να σας διαφωτίσω στο βαθμό που το επιτρέπει η κατανόηση σας και να διορθώνω κάθε εσφαλμένη γνώμη που έχετε. Γιατί μία και μοναδική λανθασμένη σκέψη ήδη αρκεί για να κατασκευάσετε ένα ολόκληρο οικοδόμημα λανθασμένων σκέψεων το οποίο δεν μπορείτε να γκρεμίσετε πλέον καίτοι βρίσκεται πολύ μακριά από την αλήθεια.

Εξάλλου κάνετε πολύ καλά εάν δεν βασανίζετε το μυαλό σας με πράγματα που δεν έχουν καμία σημασία για τη σωτηρία και την τελείωση της ψυχής σας, καθώς πρόκειται αποκλειστικά και μόνο για ένα είδος φιλοπεριεργείας που η ικανοποίηση της δεν προωθεί στο παραμικρό την ψυχική σας ωρίμαση. Γιατί οτιδήποτε είναι απαραίτητο να το μάθετε Εγώ ασφαλώς θα σας το παρέχω, με τον εξής περιορισμό όμως, ότι εξαρτάται από τη δική σας ψυχική ωριμότητα, το πολύ ή το λίγο της κάθε παροχής Μου.

Οποσδήποτε θα πρέπει να γνωρίζετε ότι είμαι υπέρτατα τέλειος, ότι επιπλέον τα πάντα βασίζονται στην αγάπη, τη σοφία και την ισχύ Μου και ως εκ τούτου δεν είναι δυνατό να παρουσιάζονται ελαττώματα εκεί όπου υπάρχει ζωντανή σύνδεση μαζί Μου. Αυτή δε η σύνδεση υπήρχε κατά τη δημιουργία των πνευμάτων καθότι τον που είχε βγει από μέσα Μου, ο Εωσφόρος, ήταν δεμένος μαζί Μου με βαθύτατη αγάπη και γι' αυτό άλλωστε η δύναμη της αγάπης Μου που του διοχετευόταν ασταμάτητα του παρείχε απεριόριστη ευδαιμονία. Και τη δύναμη αυτή την αξιοποιούσε πάλι κατά το θέλημα Μου, καθώς η βούληση του ήταν εναρμονισμένη με τη δική Μου για όσο μας συνέδεε βαθύτατη αγάπη.

Κάθε δημιουργική πράξη ήταν δυνατή μόνο με την παροχή δύναμης από την αγάπη Μου και επομένως το κάθε ον που δημιουργήθηκε ήρθε εξ ορισμού τέλειο στη ζωή. Το γεγονός ότι ορισμένα στη συνέχεια πήραν άλλη κατεύθυνση και έγιναν ατελή ήταν αποκλειστικά και μόνο παρεπόμενο της ελεύθερης βούλησης τους η οποία συμβάδιζε με τη δική Μου μόνο για το διάστημα που Μου ανήκε η αγάπη τους. Όταν όμως απέκρουσαν την αγάπη Μου εξήλθαν αναγκαστικά από την αιώνια τάξη· εντούτοις εξακολουθούσαν να διαθέτουν διαυγέστατο φως μέχρις ότου πήραν την τελειωτική απόφαση να απομακρυνθούν από Μένα. Τότε μόνο πια έχασαν τελειωτικά τη γνώση, τότε μόνο συσκοτίστηκε το πνεύμα τους και τότε μόνο πήραν θέση αντίθετη προς Εμένα! Έπαψαν να είναι θεϊκά όντα και αντίθετα υιοθέτησαν όλες τις ιδιότητες εκείνου ο οποίος ήταν ο πρώτος που Μου αρνήθηκε την αγάπη του και μετατράπηκε σε αντίπαλο Μου. Από εκεί και ύστερα κάθε έκπτωτο πνεύμα απαρνήθηκε την τελειότητα του, παρουσίασε ελαττώματα και τοποθετήθηκε εχθρικά απέναντι Μου έτσι ώστε δεν μπορούσε να το αγγίξει πλέον η ακτινοβολία της αγάπης Μου.

Σαν αποτέλεσμα σκλήρυνε κάθε πνευματική ουσία, γι' αυτό και Εγώ στη συνέχεια τη μεταμόρφωσα σε δημιουργίες που έγιναν υλικές, σε πλήρη αντίθεση με ό,τι ήταν αρχικά. Έτσι οι εκπεσόντες έχουν ανά πάσα στιγμή τη δυνατότητα να επανέλθουν στην πρωταρχική τους κατάσταση εφόσον είναι πρόθυμοι να το κάνουν. Γι' αυτό θα πρέπει πρώτα να εγκαταλείψουν την αντίσταση τους απέναντί Μου και να δεχθούν εκούσια να τους αγγίξει πάλι η δύναμη από την αγάπη Μου. Η πτώση από τον κόλπο Μου συνέβη αυτόβουλα, ως εκ τούτου και η επιστροφή κοντά Μου πρέπει να συμβεί επίσης αυτόβουλα. Τότε το κάθε ον θα είναι απεριόριστα μακάριο πάλι και θα παραμείνει έτσι για όλη την αιωνιότητα.

Αμήν»

Σε συνάρτηση με το παραπάνω θέμα έχει ενδιαφέρον η απάντηση στο αρχαίο ερώτημα:

Πώς ήλθε το κακό στον κόσμο;

«Όταν σεις οι άνθρωποι Με βλέπετε σαν τον Θεό και Δημιουργό σας, και επιπλέον έχετε δημιουργήσει τη σωστή σχέση μαζί Μου που είναι η σχέση του παιδιού προς τον πατέρα του, τότε έχετε βρει και τη σωστή επαφή μαζί Μου. Αυτό σημαίνει ότι περιμένετε από Μένα γεμάτοι με βαθιά ταπεινοσύνη να επικοινωνήσω μαζί σας με ένα Μου λόγο, τον οποίο δεν αρνούμαι σε κανένα που προσεύχεται σε Μένα με το σωστό τρόπο, όπου ακριβώς απαραίτητη προϋπόθεση είναι η πολύ μεγάλη ταπεινοσύνη. Γιατί Εγώ στον ταπεινό χαρίζω το έλεος Μου...

Για να γίνει αυτό χρειάζεται να είσαστε ανοιχτοί για να ακούσετε το λόγο Μου, δηλαδή πρέπει να αναγνωρίσετε ότι η κάθε σκέψη που αναδύεται από μέσα σας μετά από μία βαθιά, εγκάρδια προσευχή είναι η απάντηση Μου σε αυτό που σας απασχολεί. Γιατί εκείνη την ώρα είναι αδύνατο να σκεφθείτε οτιδήποτε άλλο εκτός από αυτό που είναι σύμφωνο με τη βούλησή Μου, αφού άλλωστε σας το έχω υποσχεθεί ότι αρκεί να προσεύχεστε σωστά, με άλλα λόγια πνευματικά και αληθινά για να ακούσω και να εισακούσω την προσευχή σας. Δεν πρέπει ωστόσο να περιμένετε ότι θα βιώσετε υπερφυσικές καταστάσεις, ότι παραδείγματος χάρη θα μπορείτε να ακούσετε τον ήχο της φωνής Μου. Αλλά κάθε σκέψη που αναδύεται μέσα σας μετά από μία βαθιά προσευχή είναι η απάντηση Μου και είναι βέβαιο ότι τότε θα έχετε καλές μόνο σκέψεις που δεν θα μπορούν να έχουν προέλθει από καμία άλλη πηγή εκτός από τη δική Μου.

Λάβετε υπόψη σας ότι Εγώ ξέρω πάντοτε πότε οι σκέψεις σας είναι στραμμένες προς Εμένα και ότι τότε αποκλείεται να σας επηρεάσουν σκέψεις που προέρχονται από την αντίπαλη πλευρά. Να ξέρετε ότι Με ευχαριστεί να έχετε αυτή τη σχέση μαζί Μου, οπότε σαν ανταπόδοση μπορώ και Εγώ να ανταποκριθώ, ανάλογα με την ψυχική σας ωριμότητα, μέχρι σε τέτοιο σημείο μάλιστα που να έχετε τη δυνατότητα να ακούσετε τη φωνή Μου, πράγμα που όμως πολύ σπάνια μπορεί να συμβεί.

Στην περίπτωση όμως που μπορείτε να συλλάβετε ακουστικά τον ήχο της φωνής Μου αποκλείεται οποιαδήποτε πλάνη, γιατί αυτή ηχεί μέσα σας σαν μία πολύ απαλή μικρή καμπάνα που στο άκουσμα της νιώθετε να σας πλημμυρίζει ευτυχία. Και Εμένα Μου δίνεται τότε η δυνατότητα να σας αποκαλύψω βαθύτατες σοφίες τις οποίες μπορείτε να πιστέψετε χωρίς κανέναν ενδοιασμό.

Πρέπει να λάβετε όμως ένα υπ' όψη σας, ότι όταν ο άνθρωπος ασχολείται με τέτοια προβλήματα (όπως αυτό της προέλευσης του κακού), είναι δυνατό ο νους του να πάρει λάθος κατεύθυνση. Γιατί τότε δίνεται η δυνατότητα και στον αντίπαλο να παρεισφρύσει, οπότε κανείς ακούει επίσης μία φωνή, η οποία όμως όχι μόνο δεν του δίνει ένα *αίσθημα* μακαριότητας αλλά αντίθετα του προκαλεί εσωτερικά μία ελαφριά δυσφορία. Αυτή δε η φωνή δίνει απάντηση στο ερώτημα με τρόπο τέτοιο που να ανταποκρίνεται σε αυτό που θέλει να ακούσει ο άνθρωπος. Και γι' αυτό το λόγο, ειδικά σε τέτοια ερωτήματα, είναι ιδιαίτερα αναγκαίο ο αναζητητής της αλήθειας να Μου απευθύνει προηγούμενα την παράκληση να τον "προστατέψω από την πλάνη" καθότι η παράκληση αυτή τον προφυλάσσει από τη δράση του αντιπάλου. Με τον τρόπο αυτό καθιστά τον εαυτό του ικανό να λάβει τη σωστή απάντηση, γιατί μπορώ τότε να του τη δώσω επειδή η παράκληση του έχει εξοβελίσει τον αντίπαλο...

Και ειδικά αυτό το ερώτημα *εάν το κακό προήλθε επίσης από Μένα* σας απασχολεί εσάς τους ανθρώπους ακόμη σήμερα όπως και παλιότερα. Όμως το μόνο που μπορώ να σας λέω πάντοτε είναι ότι *δεν είναι δυνατό να υπάρξει ούτε μία κακή σκέψη μέσα Μου και οτιδήποτε έχει προέλθει από Μένα δεν μπορεί παρά να είναι καλό*. Πώς ήρθε τότε λοιπόν “το κακό” στον κόσμο;...

Η εξήγηση βρίσκεται στην ικανότητα του κάθε όντος να σκέφτεται... Διότι αυτή δεν υφίστατο περιορισμούς, άρα το κάθε ον μπορούσε χάρη στην ελεύθερη βούληση του να μετατρέπει την οποιαδήποτε καλή σκέψη που του μετέδιδα Εγώ. Άλλωστε ελεύθερη βούληση σημαίνει ότι αυτή μπορεί να εκδιπλωθεί προς πάσα κατεύθυνση... Επομένως το κακό γεννήθηκε εξαιτίας της ελεύθερης βούλησης και είναι σαφώς ένα παραγωγό της αφού πριν δεν υπήρχε. Το γεγονός ότι η ικανότητα του κάθε όντος να σκέφτεται ήταν τέτοια που δεν του έθετε κανένα περιορισμό, αποδεικνύει ότι το κακό τελικά είναι ένα δημιούργημα εκείνου που εκδήλωσε τη δύναμη του σε καταφανή αντίθεση προς Εμένα και προς τη θέληση Μου. Με άλλα λόγια, *επειδή ήταν προικισμένος με την ικανότητα να δημιουργεί, "δημιούργησε" επίσης και το κακό*. Συνεπώς το κακό οφείλεται αποκλειστικά σε αυτόν, αφού αυτός το έφερε στον κόσμο και σαν επακόλουθο έγινε και ο ίδιος ένα ακάθαρτο ον.

Σαν άνθρωποι θέλετε πάντοτε να δίνετε σε Μένα το φταίξιμο για το κακό, που όμως ποτέ δεν θα μπορούσε να βρει θέση μέσα Μου αφού Εγώ είμαι υπερτέλειο Ον. Δεν αντιλαμβάνεσθε ότι ο αντίπαλος Μου ήταν η μοναδική πηγή του κακού για το λόγο ότι έδωσε μόνος του στην ικανότητα του σκέπτεσθαι που είχε *την κατεύθυνση προς το κακό*, καθώς απομακρύνθηκε αυτόβουλα από το πεδίο της αγάπης Μου και αυτό αποτέλεσε μία εκούσια “έξοδο” από την προαιώνια τάξη Μου. Επειδή ήταν ένα ανεξάρτητο ον, ακριβώς όπως Εγώ, άρα με τη δική του θέληση μετέτρεψε σε κακές τις καλές σκέψεις που του μετέδιδα, πράγμα που ήταν η αρχή της παραβίασης της τάξης Μου και της ανομίας απέναντι Μου· διότι *είχα δώσει σε όλα τα όντα ελευθερία βούλησης και τα είχα όλα προικίσει με την ικανότητα να σκέπτονται*.

Πώς εξηγείται επομένως ότι δεν χρησιμοποίησαν όλα τα όντα την ελεύθερη βούληση και τη νοητική τους ικανότητα με τον ίδιο τρόπο; Ήταν αυτός μόνος του που γέννησε από τον εαυτό του το κακό, πράγμα που άρχισε όταν ένιωσε μία λανθασμένη αγάπη και επειδή φθόνησε τη δύναμη Μου. Σαν απόρροια του φθόνου του προέκυψε στη συνέχεια κάθε άλλο κακό. Όλο το κακό προήλθε από *αυτόν τον ίδιο*, γιατί έκανε κακή χρήση της νοητικής του ικανότητας, και Εγώ δεν μπορούσα να επέμβω λόγω της ελεύθερης βούλησης του. Οποσδήποτε όμως Εγώ δεν του μεταβίβασα καμία λανθασμένη σκέψη.

Θα πρέπει να λαμβάνετε πάντοτε υπόψη σας ότι εκείνο το ον, ο Εωσφόρος ή φορέας του Φωτός, ήταν κάτι το διαφορετικό από τα άλλα όντα που γεννήθηκαν από τη δύναμη και τη βούληση των δυο μας. Γιατί εκείνον τον είχα δημιουργήσει σαν ομοίωμα Μου, ώστε είχε ακριβώς τις ίδιες ιδιότητες με Μένα, εκτός αυτού του είχα δώσει μεγάλη δημιουργική δύναμη και επίσης ήταν ένα ον καθ’ όλα καλό. Μα η πληθώρα των όντων που είχαν προέλθει από τους δυο μας μαζί, τον έκανε αλαζόνα, ένα γεγονός που θόλωσε προσωρινά τις σκέψεις του και αποτέλεσε ήδη ένα μικρό δείγμα φιλαυτίας, η οποία ήταν αντίθετη προς την Οντότητα Μου.

Γι’ αυτό το λόγο λέω ότι από τη στιγμή που εκινείτο πλέον έξω από Μένα, έπαψε να κινείται μέσα στο πλαίσιο της τάξης Μου. Έτσι ο Εωσφόρος έκοψε τους δεσμούς του μαζί Μου και καθώς όλα μέσα του πήραν λανθασμένη κατεύθυνση, μετατράπηκε σε ένα εκ θεμελίων κακό ον που γέννησε από μόνο του όλες αυτές τις κακές ιδιότητες και τις εκδήλωσε ανοιχτά. Επομένως το μόνο που είναι σωστό να πείτε σε σχέση με το συγκεκριμένο ερώτημα είναι ότι αυτός, που ήταν επίσης μία δύναμη όπως Εγώ, έφερε το κακό στον κόσμο, όχι όμως ότι Εγώ έχοντας το κακό

μέσα Μου το μεταβίβασα και σε εκείνα τα πρώτα όντα. Άλλωστε το γεγονός ότι δεν εξέπεσαν όλα τα όντα θα έπρεπε να σας πείθει ότι δεν ήταν κάτι το αναπόφευκτο, ότι δηλαδή δεν ήταν απαραίτητο να τα οδηγήσει υποχρεωτικά στην πτώση η διανοητική τους ικανότητα αλλά ο αντίπαλός Μου είχε πολλά μέσα στη διάθεση του για να προκαλέσει την πτώση και όλων όσων τον ακολούθησαν.

Ένα ισχυρό μέσο ήταν σαφώς το γεγονός ότι Εγώ, ως το ύψιστο Ον, δεν τους ήμουν ορατός, ενώ εκείνος ακτινοβολούσε με κάθε πληρότητα φως, με αποτέλεσμα να αναγνωρίζουν εκείνον ως Θεό τους παρ' όλο που τα ίδια διέθεταν διαυγέστατο φως και γνώση. Άλλωστε η πτώση του Εωσφόρου χρειάστηκε αιωνιότητες ώσπου να ολοκληρωθεί, επομένως δεν ήταν δυνατό να είχε δημιουργηθεί από Μένα ως ακάθαρτο πνεύμα αφού όλες οι κακές ιδιότητες του αναπτύχθηκαν σταδιακά. Και βέβαια σε καμία περίπτωση αυτές δεν προήλθαν από Μένα αλλά αποκλειστικά από εκείνον ο οποίος ήταν μεν ισχυρός όπως Εγώ, όμως αντίθετα από Μένα, είχε λάβει κάποτε μία αρχή, πράγμα που ο ίδιος το γνώριζε καλά.

Έτσι λοιπόν το κακό άρχισε ταυτόχρονα με την αρχή της πτώσης των πνευμάτων από τον κόλπο Μου. Μέχρι εκείνο το σημείο όμως όλα ήταν τέλεια και συνεπώς και ο Εωσφόρος είχε εκπορευτεί από Μένα με επίσης απόλυτη τελειότητα. Αυτό ωστόσο δεν τον εμπόδισε να χρησιμοποιήσει όλα τα χαρίσματα του τελείως διαφορετικά από ό,τι ήταν η πρόθεση Μου...

Σαν συμπέρασμα επομένως όλα αυτά προέκυψαν από την ικανότητα του να σκέπτεται, την οποία όμως δεν επηρέασα καθόλου, αφού του μεταβίβαζα πάντοτε μόνο καλές σκέψεις... Για το λόγο αυτό δεν παύω κατά καιρούς να υπενθυμίζω ότι υπήρχαν επίσης άλλα αναρίθμητα πνεύματα τα οποία δεν αποστάτησαν καίτοι είχαν ομοίως την ικανότητα του σκέπτεσθαι. Έτσι αυτά αντιλήφθηκαν την κατάχρηση δυνάμεων από την πλευρά του Εωσφόρου ο οποίος, αφού έφερε το κακό στον κόσμο, στη συνέχεια Μου απέδωσε όλη την ευθύνη γι' αυτό ισχυριζόμενος ότι Εγώ έχω μέσα Μου το κακό και με τον τρόπο αυτό θα παραπλανά συνεχώς τους ανθρώπους εκείνους που είναι δεκτικοί σε τέτοιες πλάνες...

Αμήν»

* * *

Οι συνέπειες της πτώσης

Στην «Οικονομία του Θεού» του Λόρμπερ δίνεται έμφαση στο γεγονός ότι τα αρχέγονα πνεύματα προτού αφεθούν στην απόλυτη ελευθερία είχαν λάβει πλήρη γνώση των συνεπειών που θα σήμαινε η πτώση τους από την τέλεια ισορροπία των επτά ιδιοτήτων του Θεού:

«...Με βροντερή φωνή που βοούσε στους χώρους του απείρου η Θεότητα προειδοποίησε τα όντα για την τρομερή τιμωρία που περίμενε τους παραβάτες και τους δόθηκε η εντολή να λατρεύουν τη Θεότητα με φόβο και δέος και να αγαπούν την Αγάπη. Και ύστερα τα όντα αφέθηκαν στην απόλυτη ελευθερία όπου μπορούσαν να κάνουν ό,τι ήθελαν και τίποτα δεν τα εμπόδιζε. Κι αυτό μέχρι τον καιρό που θα αποκτούσαν την αυτογνωσία τους μέσα από την ελευθερία και την ταπεινότητα τους, οπότε θα έκαναν κτήμα τους το Νόμο και τότε θα γίνονταν πλέον τελείως ελεύθερα.

Αλλά τότε αντιλήφθηκαν τη μεγάλη τους δύναμη, την ωραιότητα που ξεπερνούσε με τη λάμψη της τα πάντα και τη μεγαλοπρέπεια τους. Έτσι ο ανώτερος από τους τρεις, που αντιστοιχούσε στο Φως της Θεότητας, φλογίστηκε από τον πόθο να κυριαρχήσει πλήρως πάνω στη Θεότητα. Κι από αυτόν πήραν φωτιά με τη σειρά τους πολλά από τα πνεύματα που είχαν γίνει από τη δική του θέληση. Τότε άναψε

από το θυμό της και η Θεότητα και μαζί της άναψαν οι δύο επόμενοι στη σειρά από τους τρεις πρωτοδημιούργητους αγγέλους και εκσφενδόνισε τον κακό συρφετό στα βάθη της αβύσσου της οργής της.

Ον δύο όμως, μαζί με όσους είχαν εκπορευτεί από αυτούς, και οι άλλοι επτά, που ήταν όλοι δίκαιοι, βρέθηκαν να έχουν μείνει πιστοί και ταπεινοί και γι' αυτό έγιναν δεκτοί στον κύκλο της εξουσίας του Θεού. Η δε Αγάπη βλέποντας ότι βρέθηκαν αγνοί χάρηκε με την τελειοποίηση τους. Και τότε η δύναμη της Θεότητας αναδύθηκε μέσα στην Αγάπη και η Θεότητα κινήθηκε και οι Δημιουργημένοι αντιλήφθηκαν την κίνηση της Θεότητας και η Θεότητα κινήθηκε προς την Αγάπη της οπότε ανοίχτηκαν τα μάτια των όντων και είδαν για πρώτη φορά την Αιώνια Αγάπη.

Έκθαμβες έμειναν τότε οι στρατιές των Αμέτρητων και έγιναν μεγάλοι πανηγυρισμοί κι αγαλλιασμοί. Γιατί είδαν την ισχύ του Θεού μέσα στην Αγάπη και είδαν την Αγάπη εντός τους και τη δύναμη που τους είχε δώσει τη ζωή. Έτσι αναγνώρισαν τον εαυτό τους και αναγνώρισαν την Αγάπη και αναγνώρισαν τον Θεό.

Τότε κινήθηκε η Θεότητα και οι Δημιουργημένοι τη φοβήθηκαν και η Αγάπη που είδε το φόβο τους είδε ότι ο φόβος τους ήταν δίκαιος. Και ο φόβος μετατράπηκε σε υπακοή και η υπακοή ήταν η ταπεινοσύνη και η ταπεινοσύνη ήταν η αγάπη τους και η αγάπη έγινε ο νόμος τους και ο νόμος η αιώνια ελευθερία τους και η ελευθερία έγινε η ζωή τους και η ζωή η μακαριότητα τους αιώνια.

Τότε η Αιώνια Αγάπη τους μίλησε και αυτοί κατάλαβαν το Λόγο. Κι ύστερα λύθηκαν οι γλώσσες τους και η πρώτη λέξη που ανάβλυσε από τα χείλη τους ήταν αγάπη. Στη Θεότητα άρεσε ο ήχος της ομιλίας τους και συγκινήθηκε από την Αγάπη και η συγκίνηση πήρε μορφή μέσα στα δημιουργημένα όντα. η δε μορφή έγινε ήχος και ο ήχος ήταν η δεύτερη λέξη και λεγόταν Θεός.

Τότε πλέον είχαν τελειοποιηθεί τα όντα. Και η Αγάπη τους είπε: “Αυτός που ήταν ο πρώτος ανάμεσα σας έχει πάρει το δρόμο του χαμού· γι' αυτό θα πάρω Εγώ τη θέση του και θα είμαι αιώνια ανάμεσα σας!” Τότε λύθηκαν εκ νέου οι γλώσσες τους και λύγισαν τα γόνατα τους για να λατρέψουν την Αγάπη.

Άκου λοιπόν παρακάτω όλα όσα έκανε η Αγάπη και ο Θεός μέσα στην Αγάπη και η Αγάπη μέσα στον Θεό! Αλλά ενώ η Αγάπη λυπόταν για τους χαμένους η Θεότητα έτρεμε από την οργή της και σε όλους τους χώρους της απεραντοσύνης του θεού ακούστηκε μία μεγάλη βροντή. Και η βροντή εισχώρησε έως τα κατάβαθα της Αιώνιας Αγάπης και μόνο η Αγάπη κατάλαβε τη βροντή της Θεότητας που έγινε μέσα Της Λόγος και είπε: “Ας γίνει δική σου κάθε εξουσία· πράξε κατά πως Σε ευαρεστεί και όταν πεις ‘Γενηθήτω!’ θα γίνει!”. Τότε η Αγάπη συγκινήθηκε έως τα κατάβαθα της και έτσι ανάβλυσε το πρώτο δάκρυ από τον οφθαλμό της Αιώνιας Αγάπης και το δάκρυ αυτό ανάβλυσε από την καρδιά της Θεότητας και ονομάστηκε και ονομάζεται και θα ονομάζεται πάντα Ευσπλαχνία.

Από αυτό το δάκρυ έγιναν ύδατα απέραντα που χύθηκαν σε όλους τους χώρους του απείρου και χύθηκαν στα βάθη της αβύσσου του θυμού της Θεότητας και καταλάγιασε το πυρ της οργής της. Και ιδού, το Πνεύμα του Θεού με όλη τη δύναμη Του έπνεε απαλά πάνω από τα ύδατα της Ευσπλαχνίας και τα ύδατα χωρίστηκαν στα δύο. Τότε ο Θεός μίλησε από την Αγάπη Του και η Αγάπη Του έγινε ο Λόγος κι ο Λόγος κατήλθε στα βάθη της αβύσσου και εφέρετο πάνω από τα ύδατα και τα ύδατα χωρίστηκαν σαν σταγόνες δροσιάς και μοιράστηκαν σε μεγάλες και μικρές, τόσες όσοι ήταν οι Απωλολότες που ο αριθμός τους δεν είχε τέλος και διασκορπίστηκαν σε όλους τους χώρους της απεραντοσύνης.

Αλλά η τελευταία σταγόνα που έμεινε ήταν η εσώτατη των υδάτων και η εσώτατη της Ευσπλαχνίας και αυτή δεν διασκορπίστηκε, αλλά παρέμεινε εκεί όπου

έμεινε και προορίστηκε να γίνει το κεντρικό σημείο και το θέατρο της πιο μεγάλης πράξης της Αιώνιας Αγάπης.

Αυτή λοιπόν η τελευταία σταγόνα έγινε η γη που κατοικείς εσύ και τα αδέρφια σου! Οι δε άλλες σταγόνες έγιναν ήλιοι, πλανήτες και φεγγάρια κάθε λογής που ο αριθμός τους δεν έχει τέλος. Έτσι έγιναν ο ορατός ουρανός με τα αστέρια του, τον ήλιο, τη σελήνη και η ορατή γη με τις θάλασσες και τη στεριά!»

Η μοίρα που περίμενε τα εκπεσόντα πνεύματα ήταν ζοφερή. Τα αντιδραστικά πλάσματα φιλονικούσαν με τους πάντες και τα πάντα και πιο πολύ με τον ίδιο τους τον εαυτό, ώστε όχι μόνο κατηγορούσαν τη θεότητα, αλλά πολύ περισσότερο εκτόξευαν κατηγορίες το ένα ενάντια στο άλλο.

«Στην αρχή αποκόπηκαν από το σύνολο και διασκορπίστηκαν σε μεγάλες ομάδες που τις χώριζαν αποστάσεις ασύλληπτες για τα δικά σας δεδομένα. Η κάθε ομάδα δεν ήθελε να βλέπει, να ακούει ή να ξέρει για τις άλλες, για να μπορεί να εντυπώσει ανενόχλητη στον εγωισμό της. Η αυτολατρεία κι ο εγωισμός τους μεγάλωναν διαρκώς, η αλαζονεία κι η αρχομανία τους το ίδιο. Τελικά, οι αμέτρητες μορφές ζωής που υπήρχαν συμπυκνώθηκαν, σύμφωνα με το νόμο της βαρύτητας. Η συμπύκνωση προήλθε από τον εγωκεντρισμό και έτσι σχηματίστηκε μία υπέρογκη μάζα. Ο υλικός πρωταρχικός κεντρικός ήλιος ενός σφαιρικού περιβλήματος ήταν έτοιμος¹.

Στο αχανές διάστημα υπάρχει ένα άπειρο πλήθος από τέτοια συστήματα ή σφαιρικά περιβλήματα, παντού όπου ένας πρωταρχικός κεντρικός ήλιος αποτελεί το κοινό εστιακό σημείο για αναρίθμητες κοσμικές περιοχές. Αυτοί οι πρωταρχικοί κεντρικοί ήλιοι δεν είναι άλλο από εκείνες τις συμπυκνωμένες ενώσεις αρχέγονων πνευμάτων. Απ' αυτούς προέκυψαν σιγά-σιγά όλα τα άλλα ηλιακά σύμπαντα, οι ηλιακές περιοχές, οι δευτερεύοντες κεντρικοί ήλιοι, οι πλανητικοί ήλιοι, οι πλανήτες, τα φεγγάρια και οι κομήτες».

«...Έτσι ανέκυψε φυσιολογικά το ερώτημα: Τι θα έπρεπε να γίνει με αυτές τις στρατιές των έκπτωτων όντων που έμοιαζαν με νεκρά, καθότι ήταν τελείως αδρανή;

Υπήρχαν δύο μόνο εναλλακτικοί δρόμοι. Ο πρώτος ήταν να εξοντωθεί ο Εωσφόρος μαζί με την ακολουθία του και να δημιουργηθεί αμέσως μετά ένας δεύτερος που θα έπαιρνε τη θέση του. Αλλά πιθανά και ο δεύτερος θα υπέπιπτε στο ίδιο σφάλμα διότι δεν μπορούσε να δημιουργηθεί ένα ακόμη πιο τέλειο και ύψιστα ελεύθερο ον που επιπλέον να μην εξαρτάται από τη δική Μου βούληση. Δεν θα είχα καμία δυσκολία ασφαλώς να δημιουργήσω όντα που θα λειτουργούσαν σαν μηχανές και θα εκτελούσαν άβουλα τις διαταγές Μου. Ο δρόμος που είχε χαραχτεί μέχρι τότε όμως ήταν ο μόνος δυνατός προκειμένου να κατακτηθεί το φως της αυτογνωσίας. Εξάλλου και τα άλλα πνεύματα που Μου είχαν μείνει πιστά είχαν δημιουργηθεί μέσω του Εωσφόρου και ως εκ τούτου ανήκαν στη σφαίρα του. Συνεπώς η αιφνίδια εξόντωση του Εωσφόρου θα σήμαινε επίσης την εξόντωση και όλων των άλλων έμβιων όντων.

...Αλλά γιατί θα άξιζε ο Εωσφόρος ένα τέτοιο τέλος, τη στιγμή που η πτώση του είχε προκληθεί από μία πλάνη, πράγμα το οποίο προϋποθέτει ότι υπάρχει και η συνεπακόλουθη δυνατότητα της επανόρθωσης της πλάνης; Επιπλέον, γιατί να μοιραστούν την ίδια μοίρα της καταστροφής και τα πιστά σε Μένα πνεύματα που

¹ Σφαιρικά περιβλήματα είναι, σύμφωνα με τον Λόρμπερ, εκείνες οι ασύλληπτα γιγάντιες ενότητες στη δημιουργία οι οποίες σαν *κύτταρο*, απαρτίζουν το σύμπαν. Το καθένα έχει έναν πρωταρχικό κεντρικό ήλιο σαν κεντρικό σημείο κι αμέτρητους υποδεέστερους αστερισμούς. Και η επιστήμη επίσης έχει διαπιστώσει πως το γαλαξιακό σύστημα μας ανήκει σε μία τέτοια ανυπολόγιστα μεγάλη μονάδα της δημιουργίας.

ασφαλώς δεν την άξιζαν; Τέλος, τι θα άξιζε όλη η Σοφία Μου εάν δεν είχα προβλέψει και αντιμετώπισει εξ αρχής τη δυνατότητα μιας πτώσης και ως εκ τούτου προφανώς αποκλείονταν εκ των προτέρων να επαναληφθεί η ίδια δημιουργία για άλλη μια φορά! Και πάνω από όλα, τι θα είχε απογίνει η Αγάπη Μου εάν δεν είχε αποκλείσει το ενδεχόμενο της εξόντωσης, εάν αντίθετα μάλιστα δεν έβρισκε μαζί με τη Σοφία μέσα για να οδηγηθούν τα όντα που είχαν χαθεί, πίσω στο φως της γνώσης; Επομένως λοιπόν δεν απέμενε άλλος από το δεύτερο δρόμο, τον οποίο βλέπετε με τη μορφή της υλικής δημιουργίας μπροστά σας.

Φαντασθείτε έναν άνθρωπο ο οποίος δεν θέλει να αναγνωρίσει την κυριαρχική εξουσία του βασιλιά της χώρας παρόλο που εκείνος του έχει δώσει όλη την ισχύ του και τον έχει κάνει πληρεξούσιο του. Επειδή όμως δεν τον έχει δει ποτέ στασιάζει εναντίον του και θέλει να αναρριχηθεί ο ίδιος στο θρόνο. Προφανώς τότε ο βασιλιάς προκειμένου να προστατέψει τους πιστούς του υπηκόους για να μη διαφθαρούν και αυτοί, δίχως άλλο θα τον συλλάβει, θα τον καθαιρέσει από όλα τα αξιώματα του, θα του αφαιρέσει κάθε εξουσία και θα τον κλείσει σε μία ασφαλή φυλακή ώσπου να έρθει πάλι στα λογικά του και βέβαια το ίδιο θα κάνει επίσης με τους οπαδούς του. Εάν όμως ύστερα οι οπαδοί μετανοήσουν και αναγνωρίσουν το σφάλμα τους, τότε θα ελευθερωθούν, οπότε θα είναι απόλυτα αφοσιωμένοι στο βασιλιά, ο οποίος στο μεταξύ θα τους παρουσιαστεί και προσωπικά.

Αυτή η ωχρή σε σύγκριση εικόνα από τα γήινα πράγματα σάς δείχνει αυτό που έκανα, αφού η φυλάκιση αντιστοιχεί στην υλική δημιουργία. Για να καταλάβετε ωστόσο τα επόμενα, θα πρέπει να διεγείρετε τις ψυχικές σας αισθήσεις, δεδομένου ότι ο ανθρώπινος νους είναι πολύ περιορισμένος.

Κάθε ψυχή συνίσταται από αμέτρητα μόρια που το καθένα τους αντιστοιχεί σε μία ιδέα Μου. Από τη στιγμή που συγκεντρώνονται όλα αυτά τα μόρια σε ένα σύνολο, η ψυχή δεν μπορεί να γίνει κάτι άλλο από αυτό που είναι, διότι τότε η ταυτότητα της ανταποκρίνεται στον ατομικό χαρακτήρα που της έχει δοθεί. Όταν ένα κρύσταλλο αποκρυσταλλωθεί, δεν μπορεί πλέον να αλλάξει οντότητα.

Σε περίπτωση που πρέπει να γίνει κάποια αλλαγή, επειδή οι κρύσταλλοι δεν έχουν βγει τελείως καθαροί, τότε είναι απαραίτητο να λιώσουν με τη θερμότητα (της αγάπης) ώστε όταν μετά κρυώσει το θερμό Ύδωρ της αγάπης – πράγμα που σημαίνει ότι αφήνονται ελεύθεροι να δρέψουν τους καρπούς της ατομικής τους βούλησης – θα κρυσταλλοποιηθούν εκ νέου. Τότε σχηματίζονται πάλι ωραίοι νέοι κρύσταλλοι και κάθε προσεκτικός χημικός ξέρει πώς να παρασκευάσει όσο το δυνατό ωραίους, διαφανείς και μεγάλους κρυστάλλους που να ανταποκρίνονται στους σκοπούς για τους οποίους προορίζονται.

Ένας τέτοιος χημικός είμαι βλέπετε κι Εγώ. Διέλυσα τους κρυστάλλους που είχαν γίνει ακάθαρτοι (τον Εωσφόρο με την ακολουθία του) μέσα στο Ύδωρ νερό της αγάπης και άφησα αυτές τις ψυχές να κρυσταλλοποιηθούν εκ νέου για να γίνουν καθαρές. Σας είναι ήδη γνωστό ότι αυτό συμβαίνει μέσω της ανοδικής πορείας διά μέσου του ορυκτού, του φυτικού και του ζωικού βασιλείου μέχρι τον άνθρωπο. Καθώς δε η ψυχή του Εωσφόρου περιλαμβάνει ολόκληρη την υλική δημιουργία, ως εκ τούτου όλη η δημιουργία εκφράζεται υποχρεωτικά στη μορφή του ανθρώπου. Ομοίως, όλες επίσης οι ενώσεις των πνευμάτων πάντοτε συνενώνονται σε ένα πρόσωπο, το οποίο εκφράζεται από τον αρχηγό της εκάστοτε ένωσης και όλα μαζί τα πνεύματα αποτελούν τη λεγόμενη σφαίρα του. Επειδή δεν υπάρχει κάτι το ανάλογο στο υλικό επίπεδο που να αποτυπώνει καθαρά αυτό το πράγμα, γι' αυτό σας είπα να ανοίξετε τις ψυχικές σας αισθήσεις!

Τώρα θα σας έχει γίνει πιο σαφές ότι είναι λάθος αυτό που λέει ο Εωσφόρος – πως πρέπει δηλαδή να κάνει ό,τι κάνει γιατί έτσι κατέστη δυνατό να δημιουργηθεί η

ύλη – αφού δεν είναι η ύλη που αποτελεί τον τελικό στόχο της δημιουργίας Μου. Ο απώτατος σκοπός των όντων που τοποθέτησα έξω από τον Εαυτό Μου είναι μόνο να αναγνωρίσουν οικειοθελώς τη Θεότητα, να την αγαπήσουν και να την κατανοήσουν, η δε ύλη είναι απλά ένα προσωρινό βοηθητικό μέσο προς αυτό το σκοπό. Για τον Εωσφόρο όμως είχε γίνει έμμονη ιδέα αυτό το δεύτερο λάθος του, ότι είναι δηλαδή δήθεν καθήκον του να διατηρεί την ύλη κι έτσι ψεύδεται απέναντι στον ίδιο του τον εαυτό. Του είχε δοθεί τόση ελευθερία που θα μπορούσε να διεισδύσει μέσα στην ύλη, δηλαδή να ατενίσει συνειδητά το εσωτερικό του ώστε έτσι να συνειδητοποιήσει τι δυστυχία έχει προκαλέσει στους συντρόφους του αυτός που ήταν το πρώτο από όλα τα πνεύματα της δημιουργίας και έτσι να οδηγηθεί σε μία μεταστροφή. Όμως όχι μόνο δεν το έπραξε αλλά απεναντίας ήθελε επιπλέον να κυριαρχεί ως άρχων πάνω στην ύλη η οποία θεωρεί ότι του ανήκει. Γι' αυτό αμαύρωσε όσο περισσότερο μπορούσε τους ανθρώπινους κρυστάλλους που διαμορφώνονταν πάλι προκειμένου να διατηρήσει τη βασιλεία του. Γιατί η πάλη του με τον Θεό τού φαινόταν ότι ήταν μεγαλειώδης και ανώτερη και ότι ήταν αυτή που διατηρούσε τη ζωή γενικά.

Οι άνθρωποι "κρύσταλλοι", οι οποίοι έπρεπε πάλι να αφεθούν ελεύθεροι προκειμένου να ολοκληρώσουν την επιστροφή τους οικειοθελώς, είχαν τη δυνατότητα να επιλέξουν αυτόν ή Εμένα, μα δυστυχώς πολλοί έπεσαν ενόσω ζούσαν στη γη στα δίχτυα του...

Ανακύπτει βέβαια το ερώτημα, γιατί το επέτρεψα Εγώ να συμβαίνει έτσι; Όμως η στάση Μου είναι ακατανόητη εάν δεν λαβαίνει κανείς υπ' όψη του τον απώτερο στόχο του κάθε όντος που είναι να φθάσει τελείως ελεύθερα στη γνώση του εαυτού του μέσα στον Θεό.

Όταν ένας μεγάλος ηγέτης του λαού αρέσκεται να κάνει κακά πράγματα και παρασύρει μαζί του και τους οπαδούς του, πώς κατορθώνει τότε κανείς πιο γρήγορα να φέρει ένα σωστό φως σε όλους; Αναμφισβήτητα, όταν ο ίδιος ο ηγέτης εγκαταλείψει τις κακές πρακτικές του καθώς τότε οι οπαδοί του θα τον ακολουθήσουν αυτόματα. Αν αντίθετα επιχειρήσει κανείς να αποσπάσει έναν-έναν τους οπαδούς του μέχρι που να βρεθεί ολομόναχος, τότε η επίτευξη του στόχου καθυστερεί σημαντικά. Η δική Μου τακτική είναι να πηγαίνω πάντοτε στη ρίζα του προβλήματος, μα όταν αυτό δεν φέρνει αποτέλεσμα, τότε ακολουθώ τη δεύτερη εναλλακτική οδό.

Θυμηθείτε τώρα την παραβολή με το βασιλιά και το στασιαστή ο οποίος κατά τη φυλάκιση του κατηγορούσε και έλεγε: "Εάν μπορούσα να τον δω το βασιλιά, τότε θα τον πίστευα!" Έτσι λοιπόν δρομολογήθηκε η ενανθρώπισή Μου, καταρχάς για να επανακάμψουν οι στασιαστές και κατά δεύτερο για να φανεί ορατά η Θεότητα σε αυτούς που δεν έπεσαν κι έτσι να επιβραβευθεί η πίστη τους.

Εδώ κρύβεται το μυστήριο της ενανθρώπισής Μου, η οποία έπρεπε να διασπάσει την ύλη γιατί αλλιώς η ύλη θα γινόταν αναγκαστικά όλο και πιο σκληρή, εφόσον ο Εωσφόρος θα εγκλωβιζόταν όλο και πιο πολύ στη σκληρότητα που αντιπροσωπεύει ο αντίθετος πόλος από Μένα. Συνεπώς η ενανθρώπισή Μου έβαλε ένα τέλος σε αυτή τη σκλήρυνση και έδειξε ότι ο θάνατος που έδενε τους ανθρώπους με την ύλη και τις απολαύσεις της, μπορεί να νικηθεί. Κι επιπλέον κατέδειξε ότι η ζωή δεν αναπτύσσεται μέσα στην ύλη, αλλά μέσα στο Πνεύμα, καθώς η πρώτη είναι απλά και μόνο μία φυλακή για το δεύτερο.

...Οι στασιαστές, οι οποίοι απομακρύνθηκαν εκούσια από Μένα για να ακολουθήσουν το λανθασμένο δρόμο, δεν μπορούσαν ή δεν ήθελαν να ακούσουν τίποτα προφανώς περί τελειοποίησης τους ή προόδου. Αλλά για να μην κλείσει και γι' αυτούς τελείως ο δρόμος της επιστροφής έπρεπε να βρεθούν σε τέτοιες συνθήκες όπου χωρίς να θιγεί η προσωπική τους ελευθερία, μπορούν να επιστρέψουν όταν το θέλουν».

Ένα άλλο νεοαποκαλυπτικό κείμενο εμβαθύνει στο θέμα της γένεσης του σύμπαντος ως παρεπόμενο της εωσφορικής πτώσης: «...Για το λόγο αυτό έγινε ο υλικός κόσμος, ολόκληρο το σύμπαν, δηλαδή ο υλικός Άνθρωπος της Δημιουργίας*.

Τα πνεύματα τοποθετήθηκαν μέσα σε αυτό τον Άνθρωπο και περιβλήθηκαν με ύλη *ανάλογα με το βαθμό της κακής τους βούλησης*, όπου έχουν να αντιμετωπίσουν αγώνες, πειρασμούς και δεινά. Σκοπός είναι κατά πρώτο να τους κάνουν οι συνθήκες που υφίστανται να συνειδητοποιήσουν τα σφάλματά τους και κατά δεύτερο με αυτό τον τρόπο να δρομολογήσουν από μόνοι τους την *εκούσια* επιστροφή τους κοντά Μου... Παντού σε όλα τα πράγματα διαπιστώνει κανείς αυτή τη δεύτερη αρχή της τελειοποίησης.

...Επομένως ολόκληρο το σώμα της γης όπως και τα αμέτρητα άλλα ουράνια σώματα έχουν συγκροτηθεί από τη μία και μοναδική, μεγάλη ψυχή του Σατανά, η οποία κατακερματίστηκε μέσα σε αυτά τα σώματα σε αμέτρητα κομμάτια. Εφόσον η κάθε ψυχή μπορεί να διαιρεθεί, άρα το ίδιο ισχύει και για την αρχέγονη ψυχή του πρωτοδημιούργητου πνεύματος. Κι από αυτή την ψυχή τώρα αποσπώνται συνεχώς ένα ατελείωτο πλήθος από νέες ψυχές που μία – μία επανασυγκροτείται σε ένα ενιαίο σύνολο.

...Ολόκληρη η ορατή δημιουργία αποτελείται μόνο από μόρια του μεγάλου έκπτωτου πνεύματος, του Εωσφόρου, που έχει φυλακιστεί μαζί με την ακολουθία του μέσα στην ύλη».

Επομένως ο Θεός δεν μπορούσε να εξοντώσει τον Εωσφόρο «ένεκα της αιώνιας αγάπης και ευσπλαχνίας Του· είναι δυνατόν μεν οτιδήποτε έχει δημιουργήσει να αλλάξει μορφή, ώστε να περάσει από μία λιγότερο σε μία περισσότερη ευγενή ή αντίστροφα επίσης, όμως ποτέ δεν είναι δυνατόν να καταστραφεί».

«...Όλα όσα περιέχει η γη από το κεντρικό της σημείο έως πολύ πιο πάνω από την ανώτερη ατμοσφαιρική περιοχή της είναι ψυχική ουσία. Η ψυχική αυτή ουσία, μέχρι να έρθει ο καθορισμένος χρόνος της διάλυσης της, βρίσκεται σε μία σκληρότερη ή ηπιότερη κατάσταση αναγκαστικής φυλάκισης και για το λόγο αυτό στα μάτια του ανθρώπου, όπως και στην αίσθησή του, παρουσιάζεται ως πιο σκληρή ή πιο μαλακή ύλη. Εδώ υπάγονται καταρχάς όλα τα πετρώματα, τα ορυκτά, το χώμα. το νερό, ο αέρας και όλα τα αδέσμευτα στοιχεία που αυτός περιέχει. Μετά ακολουθεί το φυτικό βασίλειο, υδρόβιο και χερσαίο, μαζί με τα μεταβατικά στάδια προς το ζωικό βασίλειο.

...Οτιδήποτε είναι τώρα υλικό κάποτε ήταν πνευματικό το οποίο εξήλθε εκούσια από την καλή τάξη του Θεού, οπότε εγκλωβίστηκε μέσα στις λανθασμένες επιλογές του και έτσι τελικά σκλήρυνε. Συνεπώς η ύλη δεν είναι άλλο από φυλακισμένο πνευματικό στοιχείο το οποίο σκλήρυνε από μόνο του ή πιο συγκεκριμένα, είναι ένα χονδροειδέστατο και βαρύτατο περίβλημα του πνευματικού.

...Το καθετί που υπάρχει στο σύμπαν προέρχεται από τον Θεό, άρα είναι κατά βάση τελείως πνευματικό. Η επιμονή και η σταθερότητα της θεϊκής βούλησης είναι που το κάνουν να εμφανίζεται στον κόσμο ως στερεή ύλη. Εάν έπαυε η βούληση του Θεού να κρατά σταθερά μία σκέψη του τότε δεν θα έμενε ούτε ίχνος από την υλική της υπόσταση.

...Κάθε ορατό στον άνθρωπο δημιούργημα είναι φυλακισμένο πνευματικό το οποίο έχει τον προορισμό αφού διατρέξει μία μακριά σειρά κάθε είδους μορφών να περάσει τελικά σε μία ελεύθερη και ανεξάρτητη ζωή. Οι μορφές αυτές αρχίζουν από τα πετρώματα και αφού διασχίσουν τα βασίλεια των ορυκτών, των φυτών και των

* Σ.τ.μ. βλ. σχετικά τα «Μυστήρια της ζωής και της δημιουργίας» του Λόρμπερ και «Θεός και Δημιουργία» του Βάλτερ Λουτς στις εκδόσεις “Ίπυριος Κόσμος”.

ζώων, καταλήγουν στον άνθρωπο Όλες αυτές οι μορφές αποτελούν φόρμες ή δοχεία που δέχονται στο εσωτερικό τους τη ζωή από τον Θεό. Στην κάθε φόρμα αντιστοιχεί μία ορισμένη ευφυΐα. Όσο πιο απλές είναι οι φόρμες τόσο πιο απλή και μηδαμινή είναι επίσης η ευφυΐα που περιλαμβάνει.

...Κάθε ζώο γνωρίζει ποια είναι η κατάλληλη τροφή γι' αυτό και πώς να τη βρει. Ομοίως το πνεύμα των φυτών γνωρίζει με ακρίβεια ποια ουσία στο νερό, στον αέρα και στο χώμα χρειάζεται για τη δική του ιδιοσυστασία. Το πνεύμα ή ακριβέστερα η φυσική ψυχή της βελανιδιάς δεν πρόκειται ποτέ να απορροφήσει την ουσία από την οποία συγκροτεί την ύπαρξη και τη φύση του ο κέδρος. Ποιος είναι που το διδάσκει λοιπόν αυτό σε ένα φυτό; Κοιτάτε, όλα αυτά είναι αποτέλεσμα της ύψιστης, κοινής σε όλους θείας ευφυΐας για την επιβίωση στο χώρο. Κάθε φυτική και ζωική ψυχή αντλεί από αυτή την ειδική ευφυΐα που της είναι απαραίτητη και δρα μετά υπό την καθοδήγηση της.

...Οι ψυχές των φυτών και των ζώων έχουν τον προορισμό να γίνουν μία μέρα με τη σειρά τους ανθρώπινες ψυχές, αν και είναι αλήθεια ότι το γεγονός αυτό σας είναι ακόμη άγνωστο. Διότι η σοφία και η διορατικότητα Μου έπλασε τα φυτά και τα ζώα για να είναι τα κατάλληλα προπαρασκευαστικά δοχεία μέσα στα οποία συλλέγεται και καλλιεργείται η γενική φυσική δύναμη της ζωής η οποία υπάρχει παντού στον απέραντο χώρο της δημιουργίας κι από την οποία προέρχονται και οι δικές σας ψυχές».

Θα πρέπει να τονισθεί πάντως ότι «ποτέ δεν μπορεί μόνο από μία απλή ψυχή ενός ζώου να γίνει μία ανθρώπινη ψυχή». Τουναντίον, για να συγκροτηθεί μία ανθρώπινη ψυχή χρειάζονται πολλές διαφορετικές ψυχές ζώων, στις οποίες ο Θεός προσθέτει ακόμη αμέτρητους ψυχικούς σπινθήρες και έτσι εκ-πηγάξει από το χέρι του κάθε μία ανθρώπινη ψυχή. «Κοιτάζτε», λέει ο Κύριος σε ένα σημείο των «Δώρων του Ουρανού» του Λόρμπερ, «πόσα κάνω για χάρη ενός αλαζονικού αγγέλου. Σας βεβαιώνω ότι δεν θα είχε δημιουργηθεί ποτέ ούτε ήλιος ούτε γη, ούτε οτιδήποτε το υλικό, εάν αυτός ο ένας και μοναδικός είχε παραμείνει ταπεινός».

Και σε ένα άλλο σημείο: «Είμαι πρόθυμος για χάρη ενός παιδιού Μου να θυσιάσω δισεκατομμύρια ήλιους και κόσμους όλων των ειδών εάν δεν είχα άλλη δυνατότητα για να το φέρω πάλι κοντά Μου. Και αν δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να το σώσω από το να δώσω αυτή τη μοναδική, αιώνια Ζωή Μου, και πάλι θα προτιμούσα να το κάνω παρά να χάσω έστω κι ένα από τα παιδιά Μου. Μπορείς να τη συλλάβεις μία τόσο μεγάλη αγάπη;

...Τη μεγαλύτερη ευδαιμονία την αισθάνομαι όταν βλέπω τα αμέτρητα ατελή παιδιά Μου να εξελίσσονται, να αυξάνουν τη γνώση τους και καθώς γίνονται διαρκώς τελειότερα, να αναπτύσσουν διαρκώς μεγαλύτερη δραστηριότητα. Όταν χαίρονται δε με μία τέλεια ικανότητα που απόκτησαν με κόπο, τότε χαίρομαι κι Εγώ μαζί τους.

...Δεν υπάρχει σε όλη την Αγία Γραφή εδάφιο ή κεφάλαιο που να περιλαμβάνει κάτι το πιο μεγάλο από την παραβολή του άσωτου υιού. Αλλά ούτε υπάρχει ένα άλλο σημείο στη Γραφή που να είναι πιο δύσκολα κατανοητό από αυτό.

...Στο όνομα "Εωσφόρος" κρύβεται ολόκληρο το απέραντο περιεχόμενο του άσωτου υιού που για σας θα μείνει παντοτινά ακατάληπτο. Σκεφθείτε μόνο ότι σχεδόν εξ ολοκλήρου η σημερινή ανθρωπότητα δεν είναι άλλο από μέλη αυτού του απολωλότες υιού και συγκεκριμένα μάλιστα οι άνθρωποι που κατάγονται από το ανευλόγητο γενεαλογικό δέντρο του Αδάμ. Αυτός ο "άσωτος υιός" πήρε όλη την παρουσία που του παραχωρήθηκε και την κατασπαταλεί εδώ και αιωνιότητες τώρα. ...Αλλά ως "απολωλώς υιός" εννοείται επίσης και ο κάθε άνθρωπος χωριστά».

Τέλος υπό τον ίδιο όρο εννοείται και ολόκληρος ο κόσμος με τα δισεκατομμύρια γαλαξίες, ο καθένας εκ των οποίων περιλαμβάνει πενήντα ως εκατό δισεκατομμύρια ήλιους. Σύμφωνα με όσα καταμαρτυρούν οι νέοι προφήτες το σύμπαν ειδικά από «έξω» παριστάνει «μία τέλεια ανθρώπινη μορφή», το Μεγάλο Άνθρωπο της Δημιουργίας, αλλά κανείς εκτός από τον Θεό «δεν μπορεί να το δει σε αυτή του την πραγματική διάσταση». «Η Θεότητα συνέλαβε τον Εωσφόρο με όλη του την ακολουθία και του αφαίρεσε όλες τις οντότητες που περιέκλειε. Από αυτές έφτιαξε κοσμικά σώματα τα οποία εγκατέστησε σε όλη την απεραντοσύνη. Στη συνέχεια, έδωσε το πνεύμα αυτής της απέραντης ψυχής η οποία αποτελείται από αμέτρητα όντα με ισχυρότατα δεσμά και το εξόρισε στα βάθη της ύλης».

...Ασφαλώς όλη η ύλη από την οποία αποτελείται το σύμπαν είναι κι αυτή έργο του Θεού και κρύβει επίσης θεϊκά στοιχεία μέσα της. Αλλά παράλληλα περικλείει επίσης ψέμα, απάτη και παραπλάνηση, από όπου ύστερα προκύπτει φθόνος, απληστία, μίσος, αλαζονεία, καταπίεση και όλων των ειδών τα, ελαττώματα που δεν έχουν ούτε αριθμό ούτε μέτρο. Όλα αυτά ακριβώς τα κακά, το ψέμα κι η απάτη είναι από πνευματική άποψη ο «Σατανάς», ενώ τα υπόλοιπα ελαττώματα που αναγκαστικά προκύπτουν από αυτά είναι ό,τι ονομάζει κανείς «διαβόλους».

Το σχέδιο του Θεού που είναι να κάνει να επιστρέψουν όλοι οι στασιαστές πίσω στο γεννέθλιο χώρο τους περνώντας μέσα από την ύλη θα απαιτήσει ασύλληπτα μακρύ χρόνο ώσπου να ολοκληρωθεί. Εντούτοις κάποτε θα έρθει ο καιρός «όπου κανένας ήλιος από ύλη και κανένας υλικός πλανήτης δεν θα περιστρέφεται πλέον στο άπειρο. Αντ' αυτού θα υπάρχει μία υπέροχη νέα πνευματική δημιουργία με μακάρια ελεύθερα όντα που θα γεμίζουν την απεραντοσύνη, ενώ Εγώ θα είμαι ο Θεός και Πατέρας όλων των όντων από τη μία αιωνιότητα στην άλλη. Κι αυτή η τρισμακάριστη κατάσταση δεν θα έχει ποτέ τέλος. Τότε θα είναι πλέον ένα ποίμνιο, ένας στάβλος και ένας Ποιμένας. Εντούτοις είναι αδύνατο να υπολογισθεί με τη γήινη μέτρηση του χρόνου το πότε θα συμβούν όλα αυτά. Ακόμη κι αν σου φανέρωνα τον αριθμό δεν θα μπορούσες με κανένα τρόπο να τον συλλάβεις».

Η αποκατάσταση των πνευματικών όντων κατά τους Μυστικιστές

Ο μεγαλόπνοος στόχος του Θεού είναι να οδηγήσει όλους τους ανθρώπους - σε όποιο ουράνιο σώμα κι αν κατοικούν στο σύμπαν - να αναγεννηθούν πνευματικά και έτσι να επιστρέψουν στην πνευματική τους πατρίδα. Η γη με τους κατοίκους της σύμφωνα με τα δεδομένα των νέων αποκαλύψεων παίζει ως προς αυτό το θέμα ένα πολύ ιδιαίτερο και εξαιρετικά ευνοημένο ρόλο, παρόλο που ο δρόμος είναι αφάνταστα μακρύς και για ορισμένους μπορεί να είναι μαρτυρικός. Από αυτό το πρίσμα είναι κατανοητή η ρήση του γνωστού μυστικιστή του 14ου αιώνα Μάιστερ Έκχαρτ: «Το είναι και η ζωή όλων των πλασμάτων δεν είναι άλλο από μία επίκληση και μία πορεία με γοργά βήματα προς τον Θεό από τον οποίο εκπορεύτηκαν».

Η ίδια εικόνα της εκδίπλωσης της ζωής και της κλιμακωτής εξέλιξης της συναντάται και στον Γιάκομπ Μπαίμε, τον άλλο μεγάλο μυστικιστή από το 17ο αιώνα. Αλλά και σε όλη τη χριστιανική ιστορία υπήρχαν εμπνευσμένοι άνθρωποι που είχαν διεισδύσει στο κρυμμένο νόημα της φύσης. Ένας πολύ μεγάλος γνώστης της Βίβλου, ο Ωριγένης, πρέσβευε τον τρίτο μ.Χ. αιώνα τη *διδασκαλία της αποκατάστασης*, δηλαδή της επαναφοράς όλων των πραγμάτων στην πηγή τους. Σύμφωνα με τη διδασκαλία αυτή, η ψυχή εγκαταλείπει κάποτε τον τόπο της κάθαρσης της και καμία τιμωρία δεν διαρκεί αιώνια: «Η τελείωση θα έχει ολοκληρωθεί όταν κάποτε όλες οι ψυχές θα έχουν βρει τη λύτρωση και θα έχουν γίνει άγγελοι. Όλοι η κτίση επιστρέφει στον Θεό... Η βούληση που οδηγεί το σύμπαν προς την τελειοποίηση είναι μία αποκάλυψη του πολυεύσπλαχνου Θεού».

Στο βιβλίο του ενάντια στον Εθνικό Κέλσο, ο Ωριγένης ταυτίζει τον Αδάμ με την πρωταρχική ενότητα της ανθρώπινης φύσης η οποία στην αρχή της δημιουργίας έπεσε σαν ολότητα από τα ουράνια. «Το πνεύμα πέφτοντας έγινε ψυχή και η ψυχή εξασκούμενη στις αρετές θα γίνει πάλι πνεύμα». Παραπέμποντας στον προφήτη Ωσηέ που λέει επιγραμματικά: «Μακριά και αδιάκοπα περιπλανήθηκε η ψυχή μου» ο Ωριγένης απευθύνεται με αυτά τα λόγια στον Κέλσο: «Κατάλαβε λοιπόν, αν μπορείς, ποιες είναι αυτές οι περιπλανήσεις που πρέπει να κάνει η ψυχή για τις οποίες κλαίει και οδύρεται. Η αλήθεια είναι ότι όσο η ψυχή περιπλανάται, η κατανόηση γι' αυτά τα πράγματα καρκινοβατεί κι είναι καλυμμένη από πέπλο. Μόνο όταν φθάσει πια στην πατρίδα της, στην ειρήνη του παραδείσου, θα διδαχθεί την αλήθεια σχετικά και θα δει καθαρά ποιος ήταν ο σκοπός και το νόημα της περιπλάνησης της».

Στα οράματα της μεγάλης μυστικίστριας του μεσαίωνα αγίας Χίλντεγκαρντ του Μπίνγκεν που κατέγραψε με το λατινικό τίτλο «Scivias» δηλαδή «Γνώρισε τους δρόμους» επαναλαμβάνεται η ίδια εικόνα της «αποκατάστασης»: «Και τότε άκουσα μία φωνή να μου λέει: Υμνωδίες αξίζουν στον εξάισιο Δημιουργό με ακούραστη φωνή από την καρδιά κι από τα χείλη, γιατί δεν οδηγεί στον ουράνιο θρόνο μόνο τους στητούς και τους ορθούς με τη χάρη του, αλλά κι όσους έχουν πέσει κι όσους έχουν υποκύψει».

Το ότι οι άνθρωποι είναι εκπεσόντα πνεύματα κι ότι μια μέρα όλοι θα επιστρέψουν στον Θεό χάρη στην αγάπη του για τα πλάσματα του, μετά από μία μακριά και περίπλοκη περιπλάνηση μέσα από το ορυκτό, το φυτικό και το ζωικό βασίλειο είναι μία διδασκαλία που συναντάται τόσο στους πρώτους χριστιανικούς αιώνες και στο χριστιανικό μυστικισμό αλλά και στο μυστικισμό άλλων θρησκειών, όπως στον Παρσισμό και στο Σουφισμό. Μία εκτενέστερη αναφορά όμως σε αυτό το θέμα ξεπερνά το πλαίσιο αυτού του βιβλίου.

Η δημιουργία είναι ένα θείο δώρο *Καταγραφή της Μπέρτα Ντούντκ στις 11.9.1963*

«Όλα τα έργα της δημιουργίας Μου σας αποδεικνύουν την απεριόριστη αγάπη Μου για εσάς καθώς και την απαράμιλλη σοφία και παντοδυναμία Μου. Διότι όλα αυτά δημιουργήθηκαν αποκλειστικά και μόνο για τη σωτηρία και την επιστροφή των έκπτωτων πνευμάτων. Γι' αυτό το λόγο ολόκληρο το έργο της δημιουργίας είναι η έκφραση της απέραντης αγάπης Μου, επειδή έγινε για εκείνα ακριβώς τα πνευματικά όντα που προβάλλοντας αντίσταση σε Εμένα και απωθώντας την αγάπη Μου, δεν ήταν πλέον αντάξια της. Μολαταύτα ακριβώς αυτά τα πνεύματα που Μου προέβαλαν αντίσταση Με ώθησαν στο να δημιουργήσω τα έργα της πλάσης, με σκοπό την άρση της αντίστασης και την επιστροφή τους κοντά Μου.

Έτσι λοιπόν η αγάπη δεν έλαβε υπ' όψη την αντίσταση τους, αλλά αιχμαλώτισε με τη δύναμη της τα έκπτωτα όντα. Με άλλα λόγια η σοφία και η ισχύς Μου τα διέσπασε σε άπειρα μικροσκοπικά σωματίδια και η δύναμη της αγάπης Μου τα περιέβαλε, μεταμορφώνοντας τη δύναμη που είχα εκπέμψει αρχικά ως οντότητες, σε έργα της δημιουργίας, στα οποία η σοφία Μου καθόρισε εκ νέου τον προορισμό τους. Αγάπη, σοφία και δύναμη έδρασαν αδιαλείπτως για να πλαστεί κάθε έργο της δημιουργίας. Έτσι λοιπόν η δημιουργία με την κυριολεκτική της σημασία ήταν και είναι ένα θεϊκό έργο, το οποίο μαρτυρεί την οντότητα Μου και το οποίο θα έπρεπε να φαίνεται σε εσάς τους ανθρώπους ως το πιο μεγάλο θαύμα, εφ' όσον το συλλογιστείτε σε βάθος.

Και αυτή η δημιουργία θα παραμείνει ένα θαύμα, αφού δεν πρόκειται για άψυχα αντικείμενα παρά για διαρκώς μεταβαλλόμενη ζωή. Οι λειτουργίες κάθε έργου

της δημιουργίας χωριστά επιβεβαιώνουν σε κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο ένα ζωντανό, γεμάτο σοφία Θεό, του οποίου η δύναμη θέλησης, η αγάπη και η ισχύς είναι ανεξάντλητες και δεν γνωρίζουν όρια. Αδιαλείπτως δημιουργώ μορφές για να περικλείουν τα μεμονωμένα μέρη τα οποία εξελίσσονται νομοτελειακά μέσα στα έργα της δημιουργίας. Γιατί αυτά τα έκπτωτα όντα τα απόσπασα από την εξουσία του αντιπάλου Μου, τον οποίο κάποτε ακολούθησαν οικειοθελώς και έτσι οδηγήθηκαν στην πτώση τους. Ήταν βέβαια κτήμα του, ακριβώς επειδή τα ίδια τον ακολούθησαν εθελοντικά, εντούτοις του αφαιρέθηκε κάθε ισχύς πάνω στα πνεύματα τα οποία η δύναμη της αγάπης Μου μεταμόρφωσε εν συνεχεία σε ύλη. Έτσι αυτά τα όντα απομακρύνθηκαν από την επιρροή του αντιπάλου και τελούσαν πλέον υπό το δικό Μου νόμο. Δεν ήταν πλέον ελεύθερα αφού έχασαν από επιπολαιότητα την ελευθερία τους, για το καλό των ίδιων όμως τα έθεσα πλέον υπό το νόμο Μου, ώστε να πρέπει να υπηρετήσουν με δεσμευμένη τη βούληση τους.

Συνολικά όλη η δημιουργία είναι συνεπώς ένα έργο της αγάπης Μου για αυτά τα έκπτωτα δυστυχισμένα όντα, τα οποία διανύουν το δρόμο μέσα από τα βασίλεια της φύσης με μεγάλα βάσανα.

Εάν όμως ένα έκπτωτο ον έχει κάποια στιγμή ολοκληρώσει τη διαδρομή του μέσα από τα βασίλεια της φύσης και κινείται πλέον πάνω στη Γη ως άνθρωπος, τότε ως ένα βαθμό τού είναι φανερό το νόημα του σύμπαντος. Και αυτό θα πρέπει να το χαροποιήσει, διότι έχει ξεπεράσει πλέον τις βασανιστικές καταστάσεις, και επιπλέον βλέπει μπροστά του τα έργα της δημιουργίας σε όλη τους τη μεγαλοπρέπεια η οποία του αποδεικνύει την αγάπη, τη σοφία και την ισχύ του δημιουργού, από τη στιγμή που αρχίζει να παραιτείται της τελευταίας αντίστασης του εναντίον Μου. Τότε πια από μια συγκεκριμένη άποψη είναι ελεύθερο, παρ' όλο που είναι πλέον εκτεθειμένο στην επιρροή του αντιπάλου Μου, ο οποίος νωρίτερα δεν είχε κανενός είδους δύναμη πάνω στο εξελισσόμενο ον. Γιατί πάντοτε ο άνθρωπος παραμένει κτήμα του έως ότου αποκοπεί από αυτόν με την ελεύθερη βούληση του.

Έτσι λοιπόν θα πρέπει να το κατανοήσετε ότι σ' εσάς τους ανθρώπους η δημιουργία μπορεί και πρόκειται να σας χαρίζει ευτυχία, γιατί είναι ένα δικό Μου έργο. Για τη γένεση της χρησιμοποίησα απλώς τη δύναμη που εκπορεύτηκε από Εμένα με τη μορφή των όντων. Έτσι αν και τη μεταμόρφωσα στα πλέον διαφορετικά έργα της αγάπης και σοφίας Μου, παραμένει όμως ακόμη ως προς την ουσία της έκπτωτο πνευματικό στοιχείο. Είναι δηλαδή υποτελής του αντιπάλου Μου και θα παραμένει δικό του μερίδιο, έως ότου επιστρέψει πάλι πίσω σε Εμένα ως ολοκληρωτικά λυτρωμένη. Εσείς οι άνθρωποι δεν μπορείτε βέβαια να δείτε τα έκπτωτα πνεύματα στην πλάση, παρά μόνο τα έργα της αγάπης Μου και να χαίρεστε με αυτά, να διακρίνετε Εμένα τον ίδιο μέσα τους κι επίσης μπορείτε να θεωρείτε τον εαυτό σας ως ευτυχή επειδή έχετε ήδη διανύσει το δρόμο μέσα από τη δημιουργία και βρίσκεστε ένα βήμα πριν από την ολοκλήρωσή σας.

Όμως παράλληλα οφείλετε να θυμάστε ότι ο πραγματικός κόσμος είναι ένας πνευματικός κόσμος που ωστόσο είναι ορατός μόνο σε εκείνους που βλέπουν πνευματικά, ότι όλα αυτά που είναι ορατά σε εσάς τους ανθρώπους αποτελούν μόνο μια ανταύγεια εκείνου του πραγματικού πνευματικού κόσμου. Πρέπει να αναλογισθείτε ότι κάθε είδους ύλη είναι αποσκληρυμένη πνευματική ουσία και ότι αυτή η απσκληρύωση ήταν ουσιαστικά το αποτέλεσμα της αντίστασης εναντίον Μου, της απόκρουσης της δύναμης της αγάπης Μου. Τότε θα σας γίνει κατανοητό ότι ο επίγειος κόσμος στην ουσία του είναι το πνευματικό στοιχείο που είναι ανυπότακτο σε Εμένα και ότι είναι η αγάπη και η σοφία Μου που του επιβάλλει να υπηρετεί, με απώτερο σκοπό να σπάσει την αντίσταση του και να το καθοδηγήσει κάποια στιγμή πάλι στην πρωταρχική του κατάσταση. Επομένως η πτώση των όντων από το πλευρό

Μου επέφερε την αποσκήρυνση της πνευματικής ουσίας και γι' αυτό το έκπτωτο πνευματικό στοιχείο ανήκει ακόμη στον αντίπαλο Μου, έως ότου η ουσία αυτή πνευματοποιηθεί ξανά. Τούτο δεν Με εμποδίζει να του αφαιρέσω την εξουσία που έχει πάνω σε αυτό το πνευματικό και να το μεταμορφώσω σε δημιουργήματα κάθε είδους με σκοπό να πετύχω την οριστική, οικειοθελή απομάκρυνση από εκείνον και την επιστροφή σε Εμένα. Και έτσι η δημιουργία παραμένει πάντα ένα θεϊκό έργο, ένα έργο της ατέρμονης αγάπης και σοφίας Μου, που μόνο Εγώ θα μπορούσα ποτέ να έχω δημιουργήσει, αφού μέσα Μου εγκατοικούν όλη η ισχύς και η δύναμη, ούτως ώστε μπορώ να θέσω σε εφαρμογή όλα όσα η αγάπη και η σοφία Μου θέλουν και έχουν κρίνει ως επιτυχή.

Αμήν»

20.7.1963

Το σχέδιο της Επανάδου στην πνευματική πατρίδα

«Κανένα πράγμα, το οποίο προήλθε κάποτε από Μένα και τη Δύναμη Μου, δεν μπορεί να πάει για πάντα χαμένο... Η υπόσταση του παραμένει, διότι είναι ακατάλυτο και επιστρέφει απαραίτητα σε Μένα, την προαιώνια Πηγή Δύναμης γιατί αυτός είναι ο νόμος της αιώνιας Τάξης Μου. Ωστόσο η οντότητα η οποία προήλθε από Μένα ως τέλειο, θεϊκό ον, μπορούσε, χάρη στη θέληση της που ήταν ελεύθερη, να μετατραπεί στο αντίθετο, μπορούσε να αποποιηθεί την τελειότητα της και να γίνει ένα αντίθεο ον... Αυτό και έκανε, χωρίς να την εμποδίσω, δεδομένου ότι είχα ένα συγκεκριμένο σχέδιο. Διότι είχα θέσει ένα στόχο για όλα τα όντα που είχαν "δημιουργηθεί", να εξελιχθούν δηλαδή σε αληθινά "παιδιά" Μου, τα οποία δεν θα τα είχα "πλάσει", όπως θα ήθελα Εγώ, αλλά τα οποία έπρεπε εκούσια από μόνα τους να αυτοδιαμορφωθούν σε παιδιά Μου...

Γι' αυτό το λόγο λοιπόν δεν τα εμποδίσω να αποστατήσουν από Μένα, αλλά σχεδίασα για όλα τα πεσμένα όντα μια διαδικασία επανάδου κοντά Μου. Δηλαδή την ενέργεια που είχε εκπορευθεί κάποτε από Μένα υπό τη μορφή των διαφόρων όντων, τη μεταμόρφωσα σε κάθε είδος δημιουργήματα. Διέλυσα τα όντα σε αμέτρητα μέρη, τα οποία έδωσαν ζωή στα διάφορα δημιουργήματα και έτσι η δύναμη εκείνη ενεργοποιήθηκε σύμφωνα με το Θέλημα Μου... Με άλλα λόγια το κάθε δημιούργημα υπακούοντας το φυσικό νόμο, εκτελούσε το καθήκον που του είχε ανατεθεί, διότι δεν άφησα να γίνει τίποτα χωρίς αιτία και σκοπό...

Το κάθε δημιούργημα είχε τον προορισμό του και η αγάπη, η σοφία και η δύναμη Μου έφτιαζαν έναν γήινο κόσμο, ο οποίος περιείχε όλα εκείνα τα μέρη των πεσμένων ψυχών. Αυτά ωρίμαζαν σιγά-σιγά προς τα πάνω, με το σκοπό πάλι κάποια στιγμή να ξανασιμίζουν μεταξύ τους σαν ξεχωριστά όντα, καθώς θα έπρεπε πάλι στο μέλλον να ενσαρκωθούν στον άνθρωπο για να συστήσουν το πρωταρχικό πνεύμα που είχε κάποτε εκπέσει από τον Θεό. Και τότε θα έπρεπε να περάσουν την τελευταία δοκιμασία της θέλησης τους, να στραφούν δηλαδή εθελοντικά προς Εμένα, όπως κάποτε είχαν απομακρυνθεί εθελοντικά από κοντά Μου... Αυτή λοιπόν η ατέλειωτα μακριά εξέλιξη προς τα πάνω, σημαίνει μια πορεία ταπείνωσης για το αρχικό ον που έχει διαλυθεί σε άπειρα μέρη, σε αντίθεση δηλαδή με την πτώση του, η οποία οφείλετο στην αλαζονεία και τη μανία που είχε να κυριαρχεί...

Ο μόνος τρόπος για να επιστρέψουν τα όντα στην αρχική τους κατάσταση είναι υπηρετώντας συνεχώς. Η υπηρεσία αυτή γίνεται βέβαια υποχρεωτικά, ώσπου κάποια στιγμή το ον να έχει ολοκληρωθεί και να έχει γίνει άνθρωπος, οπότε οφείλει να υπηρετήσει πλέον εθελοντικά, ωθούμενος μόνο από την αγάπη του... πράγμα που τότε εγγυάται τη βέβαιη τελείωση του σε αυτή τη γη. Είναι ατέλειωτα μακρύς ο

δρόμος τον οποίο πρέπει να καλύψει το πνεύμα που αποστάτησε κάποτε, μέχρι να μπορέσει να πάρει την τελευταία του απόφαση σαν άνθρωπος σε κατάσταση απόλυτα ελεύθερης θέλησης... Κι αυτός ο δρόμος είναι τόσο απερίγραπτα οδυνηρός, που γι' αυτό αφαιρείται από τον άνθρωπο η ανάμνηση του, ούτως ώστε να μπορεί ν' αποφασίσει ελεύθερα. Ενώ εάν γνώριζε τον πόνο και τη δυστυχία που πέρασε όσο δεν ήταν ελεύθερος, δεν θα μπορούσε να θέλει και να σκέφτεται ελεύθερα σαν άνθρωπος. Γιατί ο φόβος θα τον ωθούσε μεν προς τη σωστή απόφαση, αλλά αυτό δεν θα είχε καμία αξία για την ψυχή και την τελειοποίηση της...

Ο άνθρωπος πρέπει να υπηρετεί ελεύθερα, ωθούμενος από αγάπη και να φθάνει μόνος του στην ωριμότητα, γι' αυτό άλλωστε διανύει το δρόμο του πάνω στη γη... Διότι *ο άνθρωπος είναι εκείνο το πρωταρχικό πνεύμα το οποίο έπεσε κάποτε*, στο οποίο η απέραντη Αγάπη Μου προσφέρει κάθε δυνατότητα προκειμένου να γίνει ξανά αυτό που ήταν στην αρχή: *ένα ον ύψιστης τελειότητας. Τώρα όμως θα έχει φθάσει από μόνο του αυτόβουλα στην τελειότητα*, την οποία Εγώ δεν μπορούσα να του δώσω, ούτως ώστε τώρα το “δημιουργημένο έργο” θα έχει γίνει ομοίωμα Μου, θα έχει γίνει “παιδί” Μου...

Αυτός είναι ο στόχος που έθεσα απαρχής, ο οποίος απαίτησε μία ατέλειωτα μακριά πορεία εξέλιξης και συνιστά το “προαιώνιο σχέδιο για τη σωτηρία”. Να ξέρετε λοιπόν ότι εσείς είσατε εκείνο το εκπεσόν πνευματικό στοιχείο, το οποίο βρίσκεται λίγο πριν την εκπλήρωση του στόχου. Ο δε στόχος σημαίνει ότι συνδέεσθε αυτόβουλα μαζί Μου, πράγμα που σημαίνει πάλι ότι πρέπει να μεταμορφώσετε το είναι σας σε αγάπη για να μπορέσετε να ενωθείτε μαζί Μου, που είμαι η αιώνια Αγάπη. Ξέρετε λοιπόν τώρα ότι η ύπαρξη σας δεν άρχισε με την ανθρώπινη υπόσταση, αλλά ότι υπάρχουνε εδώ και άπειρο καιρό...

Ξέρετε ότι προφανώς Εγώ δεν σας δημιούργησα σε μία τέτοια κατάσταση που κάθε άλλο παρά τέλεια μπορεί να ονομασθεί, αφού σαν άνθρωποι έχετε αδυναμίες και ελαττώματα. Εφόσον ασφαλώς δεν είσατε τέλεια όντα, συνεπώς δεν μπορεί τότε να προήλθατε σε αυτή την κατάσταση από Μένα, που μόνο τέλεια όντα μπορώ να δημιουργήσω. Αυτή η γνώση λοιπόν θα πρέπει να σας βάλει σε σκέψεις και να σας οδηγήσει στην αναγνώριση ότι και η επίγεια ζωή σας πρέπει να έχει επίσης ένα σκοπό. Να επιστρέψετε δηλαδή στην τελειότητα την οποία είχατε πρωταρχικά και την οποία αποποιηθήκατε εκούσια...

Ξέρετε λοιπόν επίσης και για την αποστολή σας η οποία συνίσταται στο να μεταμορφώσετε το είναι σας σε αγάπη που αποτελεί το πρωταρχικό στοιχείο σας, αφού είσατε όμοιοι μ' Εμένα ως προς την πρωταρχική ουσία σας. Τώρα σαν άνθρωποι είσατε ακόμη πολύ μακριά από την τελειότητα, ωστόσο είσατε και παραμένετε δημιουργήματα του Θεού τα οποία δεν μπορούν ποτέ να χαθούν. Πάντα θα φροντίζω για την τελειοποίηση σας, ούτε πρόκειται να σας εγκαταλείψω ποτέ και κάποια μέρα θα φτάσετε σίγουρα στον τελευταίο στόχο, να ενωθείτε απόλυτα μαζί Μου και να μείνουμε ενωμένοι για όλη την αιωνιότητα... Το γεγονός ότι ελάχιστα γνωρίζετε σχετικά σαν άνθρωποι, οφείλεται στον πολύ χαμηλό βαθμό αγάπης που έχετε, ειδικά όμως θα είχατε πλήρη γνώση. Σε αυτή την περίπτωση όμως θα είσαстан ήδη κοντά στην τελειοποίηση σας. Αυτή τη γνώση σας τη δίνω μόνο όταν είσατε έτοιμοι να τη δεχθείτε... μόνο όταν ζητάτε να μάθετε για τις σχέσεις που επικρατούν ανάμεσα σε σας τους ίδιους, τον Θεό και προαιώνιο Δημιουργό σας και ολόκληρη τη Δημιουργία...

Τότε θα γνωρίζετε πραγματικά όλη την Αλήθεια και θα βαδίζετε συνειδητά τώρα πια την επίγεια πορεία σας με σκοπό την τελική ένωση μαζί Μου... Θα κατακτήσετε την τελειότητα και μαζί μ' αυτήν μια ζωή μακαριότητας, που δεν έχει τέλος ποτέ...»

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

«Ἦρθε στον τόπο το δικό τον και οι δικοί του δεν τον δέχτηκαν. Σε όσους όμως τον δέχτηκαν και πίστεψαν σ' αυτόν έδωσε το δικαίωμα να γίνουν παιδιά τον Θεού.

Απ' τον Θεό γεννήθηκαν αυτοί και όχι από γυναίκας αίμα, ούτε από επιθυμία ανθρώπινη ή επιθυμία άντρα. Κι ο Λόγος έγινε άνθρωπος κι έστησε τη σκηνή του ανάμεσα μας, και είδαμε τη θεϊκή του δόξα, τη δόξα που ο μοναχογιός την έχει απ' τον Πατέρα, κι ήρθε γεμάτος χάρη θεϊκή κι αλήθεια για μας.

Ο νόμος δόθηκε διά του Μωυσή, η χάρη η θεϊκή όμως και η αλήθεια ήρθε σ' εμάς διά του Ιησού Χριστού».

Κατά Ιωάννη 1, 11-14. 17

«Σε καμία από τις αμέτρητες προηγούμενες δημιουργίες δεν περιβλήθηκα δυνάμει της θέλησης Μου με σάρκα ούτε κατέβηκα ως άνθρωπος σε καμία άλλη γη. Απλά επικοινωνούσα με τα ανθρώπινα πλάσματα μονάχα μέσα από αγνότατα αγγελικά πνεύματα. Μόνο η παρούσα περίοδος της δημιουργίας ήταν προορισμένη για την ενσάρκωση Μου που θα ισχύει για όλες τις μελλοντικές δημιουργίες. Γι' αυτό βρίσκομαι πάνω στο μικρό ουράνιο σώμα που λέγεται γη με την προαιώνια θεία οντότητα Μου κλεισμένη μέσα σε μια περιορισμένη σαρκική μορφή για να φανερωθώ ορατό στα πλάσματα Μου και να τα διδάξω προσωπικά προκειμένου να διαπλάσω για όλες τις εποχές και τις αιωνιότητες παιδιά δικά Μου που να Μου μοιάζουν αληθινά σε όλα, Εγώ, ο άπειρος, αιώνιος Θεός, πήρα σάρκα και ένωσα το κέντρο Ζωής της θεϊκής ύπαρξης Μου. Σκοπός Μου είναι να παρουσιάσω σε σας που είσατε τα παιδιά Μου ως ορατός και αισθητός Θεός και να σας διδάξω με το ίδιο Μου το στόμα και την καρδιά την αληθινή θεϊκή αγάπη, σοφία και δύναμη. Γιατί χάρη σε αυτές μια μέρα θα άρχετε όπως Εγώ πάνω από όλα τα όντα, όχι μόνο αυτά της τωρινής περιόδου της δημιουργίας, αλλά και σε αυτά των προηγούμενων, όπως και εκείνων που θα ακολουθήσουν στο μέλλον».

Από «Το Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη»

Στις προηγούμενες σελίδες αναλύθηκε το πως οι ψυχικές ουσίες των έκπτωτων αρχέγονων πνευμάτων χρειάστηκαν ανυπολόγιστα μεγάλο διάστημα εξέλιξης μέσα από τα τρία φυσικά βασίλεια ώσπου να αποκτήσουν πάλι την ωριμότητα εκείνη που τους επέτρεπε να ενσαρκωθούν πάνω στη γη ως ανθρώπινες ψυχές, προκειμένου να περάσουν άλλη μία φορά τι; εξετάσεις της βούλησης τους και να διαλέξουν στρατόπεδα. Η μακρόχρονη προεργασία στην οποία υποβλήθηκε η γη μέχρι να φθάσει στο επίπεδο εκείνο που να μπορεί να παράσχει δυνατότητα ύπαρξης στον ολοκληρωμένο πλέον, δηλαδή εμπλουτισμένο με ένα θεϊκό σπινθήρα άνθρωπο, περιγράφεται διεξοδικά στο λορμπερικό έργο «Γη και Σελήνη». Στη συνέχεια ακολουθούν ορισμένες πληροφορίες από τις νέες αποκαλύψεις για την πορεία του πρώτου ολοκληρωμένου ανθρώπου.

Από τη δημιουργία του Αδάμ ως την απελευθέρωση

«Όταν πια στην έκτη περίοδο του σχηματισμού της γης, το έδαφος της ήταν εντελώς έτοιμο για να φιλοξενήσει ανθρώπους με πνεύμα, μία ισχυρότατη φυσική ψυχή, που είχε ωριμάσει περνώντας μέσα από τα τρία φυσικά βασίλεια, κλήθηκε ν' αφήσει την ελευθερία της αέρινης φύσης της και να συγκροτήσει ένα σώμα. Τούτο το σώμα σχηματίστηκε από χουμικό πηλό σύμφωνα με την εικόνα της αρχέτυπης μορφή

του Θεού που υπήρχε μέσα στην ψυχή. Κι αυτή η πρώτη, ώριμη και δυνατή φυσική ψυχή έκανε ό,τι της υπαγόρευε μέσα της η θεϊκή δύναμη. Έτσι η πρώτη ψυχή ενός ολοκληρωμένου ανθρώπου, μπήκε σ' ένα νέο, γερό σώμα που είχε διαμορφώσει με μεγάλη τάξη η ίδια. Τώρα μπορούσε να δει όλο τον αισθητό κόσμο και τα αμέτρητα, πλάσματα που ήταν εκεί πριν απ' αυτήν. Κι αυτόν τον πρώτο ολοκληρωμένο άνθρωπο στη γη που βγήκε από τα χέρια της Εξουσίας και της Δύναμης που έχει η αιώνια Αγάπη, το στόμα της Χάρης τον ονόμασε Αδάμ, που σημαίνει “ο Γιος της Ευσπλαχνίας και της Χάρης”.

Με τον καιρό και με τις εμπειρίες που απόκτησε ο Αδάμ, ανέπτυξε με τη δύναμη της Θέλησης Μου μια τέτοια δύναμη, που σαν συνέπεια, η ζωτική σφαίρα που τον περιέβαλλε (σ.τ.μ.: η αύρα του) έγινε πάρα πολύ ισχυρή. Μια φορά λοιπόν, εξαντλημένος από τη δουλειά και από την πεζοπορία, αποκοιμήθηκε βαθιά. Τότε ήρθε η ώρα να μπει στην αιθερική σφαίρα ζωής που τον περιέβαλε, μια άλλη φυσική ψυχή, η οποία είχε προέλθει από όλες τις βαθμίδες της φύσης. Όταν αυτή η ψυχή βρέθηκε μέσα στην αιθερική σφαίρα του Αδάμ, βάλθηκε αμέσως να φτιάξει, σύμφωνα με τη Θέληση και την Τάξη Μου, το κατάλληλο γι' αυτή σώμα. Για το σκοπό αυτό, απορρόφησε όσες ουσίες της ταίριαζαν απ' το αιθέριο σώμα του Αδάμ, δηλαδή από τους πλούσιους ζωτικούς αχνούς που αναδύονταν από τον κοιμισμένο άνδρα. Το ίδιο κάνουν καμιά φορά και σήμερα ψυχές πεθαμένων, όταν θέλουν να πάρουν μια μορφή, για να εμφανιστούν για λίγη ώρα στους ανθρώπους.

Μέσα σε τρεις μέρες είχε τελειώσει, κι έτσι, όταν ξύπνησε ο Αδάμ, αντίκρυσε δίπλα του όλο έκπληξη και χαρά ένα ομοίωμα του. Όπως ήταν φυσικό, αυτό το ομοίωμα του αφοσιώθηκε απόλυτα, αφού σαν σώμα είχε προέλθει από τη δική του ουσία. Ο Αδάμ, από τη μεριά του, ένιωθε σαν να είχε ένα ευχάριστο σφίξιμο γύρω από την καρδιά του, άλλοτε πάλι αισθανόταν κάτι σαν ένα κενό. Αυτή ήταν η αρχή της αγάπης ανάμεσα στα δύο φύλα. Από εκεί και μπρος δεν μπορούσε στιγμή ν' αποχωριστεί το ομοίωμα του που του έδωσε από την αρχή τόση ευτυχία. Δεν έκανε πια βήμα μόνος του, όπου κι αν πήγαινε η γυναίκα τον ακολουθούσε. Κι αν πήγαινε κάπου η γυναίκα, πήγαινε δίχως άλλο κι αυτός από κοντά. Συναισθανόταν την αξία και την αγάπη της, γι' αυτό σε κάποια ενορατική στιγμή της είπε: “Εμείς οι δύο, εγώ ένας άνδρας κι εσύ μια γυναίκα, είμαστε μια σάρκα κι ένα σώμα. Είσαι το πιο αγαπημένο κομμάτι της ζωής μου κι έτσι θα είναι για πάντα!”

Στη «Θεία Οικονομία» πληροφορούμαστε πως τα αιθέρια στοιχεία που απορρόφησε η γυναικεία ψυχή από τους ζωτικούς αχνούς του Αδάμ ήταν τα πιο επιφανειακά και εγωκεντρικά, δηλαδή τα πιο ναρκισσιστικά και αισθησιακά στοιχεία.

Γι' αυτό, σε ένα άλλο κείμενο του Λόρμπερ ένας μαθητής του Ιησού λέει για τη γυναικεία φύση που προήλθε απ' το πλευρό του Αδάμ: «Τώρα τα καταλαβαίνω όλα! Το ότι η γυναίκα δημιουργήθηκε από το πλευρό του Αδάμ, σημαίνει πως χάρη στη Σοφία και τη Δύναμη του Θεού, αποσπάστηκαν από τον άνδρα τα πιο απείθαρχα πνευματικά στοιχεία, δηλαδή ό,τι ήταν πιο αισθησιακό, περήφανο κι αλαζονικό μέσα του, και ενσωματώθηκαν σε μία γυναικεία μορφή, παρόμοια μ' αυτόν. Αφού λοιπόν βγήκε μέσα από τον άνδρα, έχει μία ζωντανή σχέση μαζί του. Γι' αυτό και είναι ικανή (μέσα από την ερωτική πράξη), να δώσει ζωή σ' έναν καρπό μέσα στα σπλάχνα της, όπως το ορίζει το πανίσχυρο θέλημα του Θεού. Όντας το πιο απείθαρχο πνευματικά κομμάτι του άνδρα, έχει ν' αντιμετωπίσει πιο πολλές δοκιμασίες από εκείνον. Γι' αυτό όμως μπορεί, εξίσου με τον άνδρα, να τελειοποιήσει το πνεύμα της, όπως κι αυτός το δικό του, που είναι πιο ήπιο.

Μ' αυτόν τον τρόπο, όπως λέει και η Γραφή, άνδρας και γυναίκα γίνονται στο τέλος ένα. Υπάρχει η έκφραση πως άνδρας και γυναίκα “έσονται εις σάρκα μίαν”. Αυτό σημαίνει με άλλα λόγια, ότι ναι μεν το εγώ της γυναίκας είναι το πιο απείθαρχο

κομμάτι του άνδρα, στο τέλος όμως, επειδή περνάει πιο μεγάλες δοκιμασίες στη ζωή της, γίνεται ίδια με το πιο ήπιο πνευματικό του μέρος. Κι αυτό θέλει να πει, άνδρας και γυναίκα γίνονται μία σάρκα!»

Για την παραδείσια κατάσταση που ζούσαν οι πρωτόπλαστοι αλλά και για την πτώση τους από αυτή, αναφέρεται συνοπτικά στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη»:

«Στην αρχή ο Δημιουργός έβαλε μόνο ένα ζευγάρι ανθρώπων στη γη, αλλά το εφοδίασε με όλες τις απαραίτητες ικανότητες. Διέθετε βαθιές διορατικές γνώσεις, έναν πεντακάθαρο νου και μια πανίσχυρη ελεύθερη θέληση στην οποία υποτάσσονταν υποχρεωτικά όλα τα άλλα πλάσματα. Μαζί μ' αυτές τις ιδιότητες, παρέλαβαν από το Δημιουργό και μία ολοκάθαρη, ευκολονόητη αποκάλυψη. Η αποκάλυψη αυτή τους έδειχνε ανοιχτά και απροκάλυπτα τι χρειαζόταν να κάνουν για να φθάσουν στον προορισμό που τους είχε ορίσει ο Θεός, από τον πιο σύντομο και ευκολοδιάβατο δρόμο. Παράλληλα όμως ο θεός τους έδειξε πως ήταν απόλυτα ελεύθεροι και πως μπορούσαν εξίσου να πράξουν ενάντια στο θέλημα Του, που το γνώριζαν καλά, αν ήθελαν να ακολουθήσουν τις προτροπές της σάρκας και της ύλης αυτού του κόσμου. Σ' αυτή την περίπτωση όμως, θα προκαλούσαν μόνοι τους την τιμωρία τους και θα γνώριζαν το θάνατο.

Για ένα διάστημα τα πράγματα πήγαιναν πολύ καλά. Κι αυτό ήταν με την πνευματική έννοια ο *παράδεισος*, δηλαδή η τέλεια αρμονία της ψυχής με το θείο Πνεύμα. Η εικόνα δηλαδή του Αδάμ και της Εύας στον παράδεισο, συμβολίζει τους πρωτόπλαστους που είναι εντελώς εναρμονισμένοι με τη θεία *Τάξη*. Σύντομα όμως η φιληδονία, (που ο Μωϋσής παρίστανε με το φίδι), υπερίσχυσε πάνω στη συνείδηση τού τι ήταν καλό και αληθινό όπως τους το είχε αποκαλύψει ο Θεός. Και τότε το πρώτο ανθρώπινο ζευγάρι παρέβη την εντολή του Θεού, για να δει ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα. Αυτό λοιπόν που έκαναν οι πρωτόπλαστοι, το επαναλαμβάνουν τώρα σχεδόν όλοι οι άνθρωποι!»

«Αν ο Αδάμ είχε σεβαστεί τη θετική εντολή, η ανθρωπότητα, δηλαδή η τέλεια ψυχή του ανθρώπου, δεν θα είχε καταλήξει να έχει ένα τέτοιο σκληρό, βαρύ και ασθενικό σώμα. Όμως η απείθεια απέναντι στο Νόμο του Θεού οδήγησε αναγκαστικά τον άνθρωπο να παρεκκλίνει σημαντικά από το δρόμο του. Έτσι τώρα φτάνει πιο δύσκολα και πιο αργά στον προορισμό του.

Θ' αναρωτιέσαι ασφαλώς πώς γίνεται να επηρεάσει τόσο δραστικά τη φύση του ανθρώπου ένας μικρός νόμος, που δεν είχε μάλιστα παρά απλά ηθική αξία; Και χωρίς την άσκοπη απόλαυση ο Αδάμ θα ήταν και πάλι από σάρκα, όπως ήταν και μετά την απόλαυση του "μήλου". Και κάποτε θα ερχόταν η ώρα του να πεθάνει, όπως πεθαίνουν όλοι οι άνθρωποι τώρα!

Από τη μια μεριά έχεις δίκιο, αλλά από την άλλη άδικο. Η απόλαυση του μήλου όταν είναι υγιής και ώριμος καρπός, σίγουρα δεν επιφέρει το θάνατο. Το μήλο αυτό καθαυτό δεν έχει καμιά ή μικρή σημασία. Όταν όμως η απόλαυση αυτή *απαγορεύεται* για ένα αόριστο χρονικό διάστημα, κι αυτό μόνο για να "δέσει" πιο καλά η ψυχή, αυτή όμως με πλήρη επίγνωση της ελεύθερης θέλησης της παρακούει και παραβιάζει το Νόμο, ανοίγει έτσι ένα βίαιο ρήγμα στη θεϊκή αμόλυντη φύση της. Τούτο το ρήγμα μοιάζει τότε με μια ανοιχτή πληγή που δύσκολα μπορεί πια να γιατρευτεί. Ακόμη κι αν η πληγή στο τέλος κλείσει, η ουλή πιέζει ένα σωρό από αγγεία. Έτσι οι ζωτικοί χυμοί της ψυχής δεν μπορούν να κυκλοφορήσουν πια καλά, γι' αυτό της προξενούν μόνιμα μια δυσάρεστη κι οδυνηρή αίσθηση στο μέρος της ουλής. Αυτή η ουλή λοιπόν είναι αυτό που *ονομάζεται κόσμος!*

Η ψυχή βέβαια επιχειρεί να αποβάλει αμέσως την ουλή, γιατί τραβάει διαρκώς την προσοχή της στον κόσμο και την πονάει. Αλλά όσο πιο πολύ πασχίζει να απαλλαγεί από αυτήν τόσο πιο σκληρή γίνεται η ουλή- κι όσο πιο στερεή η ουλή, τό-

σο πιο πολλές έγνοιες της προξενεί. Στο τέλος πια η ψυχή δεν κάνει άλλη δουλειά από το να ασχολείται με τη γιατρεία αυτής της παλιάς πληγής. Προσπαθώντας όμως να ξενειώσει απ' αυτό το βάσανο, φροντίζει όλο και λιγότερο το θεϊκό πνεύμα της. Αυτό λοιπόν είναι στην ουσία το λεγόμενο *προπατορικό αμάρτημα*!

Πώς γίνεται όμως να κληρονομιέται κάτι τέτοιο, θα αναρωτηθεί κανείς. Πανεύκολα! Αυτό που θα πάθει μια φορά ο οργανισμός της ψυχής μπορεί να τη βασανίζει χίλια χρόνια, αν το πνεύμα που είναι μέσα της δεν αποκαταστήσει και πάλι την τάξη. Πάρτε για παράδειγμα την ιδιοτυπία ενός λαού! Αν βλέπατε σήμερα το γενάρχη τους, θα αντιλαμβανόσασταν αμέσως ότι έχει μια αδιάψευστη ομοιότητα με όλους τους απογόνους του. Αν ο γενάρχης και η γυναίκα του ήταν αγαθοί και πράοι άνθρωποι, στο τέλος όλος ο λαός, με λίγες εξαιρέσεις, θα είναι πιο αγαθός και ειρηνικός απ' ό,τι ένας λαός που είχε ένα γενάρχη οργίλο, αλαζόνα και αρχομανή. Ένα δευτερεύον γνώρισμα του γενάρχη λοιπόν διακρίνεται εμφανώς σωματικά και ηθικά μέσα σε όλους τους απογόνους του; ακόμη κι αν περάσουν χιλιάδες χρόνια. Πόσο μάλλον θα σημαδεύει όλους τους απογόνους του αυτό το τόσο σημαντικό γνώρισμα του πρώτου ανθρώπου της γης, αφού μαζί με το σπέρμα περνάει από γενιά σε γενιά από τη στιγμή της σύλληψης κιόλας!»

Για το πώς θα είχε εξελιχθεί το ανθρώπινο γένος εάν το πρώτο ζεύγος ανθρώπων δεν είχε αποτύχει στη δοκιμασία της βούλησης του πληροφορεί ενδεικτικά μία μετάδοση στην Μπέρτα Ντούντε από τις 16.11.1963:

«...Η ενοχή των πνευμάτων που αποσχίστηκαν από Μένα ήταν πάρα πολύ μεγάλη. Κι αυτό που έφταιγε κυρίως ήταν ότι δεν ήθελαν πια να Με αναγνωρίζουν ως Θεό, μολονότι βρίσκονταν σε μια κατάσταση φωτός χάρη στην οποία έβλεπαν καθαρά το πως είχαν δημιουργηθεί. Δηλαδή η αμαρτία τους ήταν ότι στράφηκαν εναντίον Μου, παρ' όλο που είχαν την απαραίτητη γνώση για να μην το κάνουν. Ωστόσο τους είχα τόσο μεγάλη αγάπη, που παρ' όλα αυτά έθεσα σαν μόνη προϋπόθεση για την επιστροφή τους την πλήρη αναγνώριση Μου από πλευράς τους και την παραδοχή της ενοχής τους απέναντι στον Θεό και Πατέρα τους. Θα πρέπει να τονιστεί όμως ότι τα όντα με την πτώση τους είχαν περάσει στην κατοχή του αντιπάλου Μου και ήταν πολύ αδύναμα πλέον για να ξεφύγουν από την εξουσία του. Τη δύναμη για να ελευθερωθούν απ' αυτόν μόνο η αγάπη μπορούσε να τους τη δώσει, γιατί η αγάπη ήταν το μοναδικό πράγμα, μπροστά στο οποίο ο εχθρός ήταν ανίσχυρος, αφού αυτή μόνο ήταν σε θέση να τον νικήσει.

Αυτά τα όντα είχαν αρνηθεί εθελοντικά την αγάπη, αφού απέκρυσαν την αγάπη με την οποία τ' ακτινοβολούσα, με αποτέλεσμα να είναι πλήρως υποταγμένα στον εχθρό τους· αλλά στους πρώτους ανθρώπους έδωσα τη δυνατότητα να δεχθούν πάλι την αγάπη Μου. Τους προίκισα με κάθε είδους χαρίσματα και ικανότητες και είχαν επιπλέον τη δύναμη να κάνουν ολόκληρη τη γη υποτελή τους. Η αγάπη που τους προσέφερα ήταν χωρίς περιορισμούς και για να Μου την ανταποδώσουν, αρκούσε να ακολουθήσουν την πολύ απλή εντολή Μου. Εάν ανταπέδιδαν δε την αγάπη Μου, θα είχαν ενισχυθεί με τόση μεγάλη δύναμη, ώστε θα τους ήταν πανεύκολο ν' αντισταθούν στον αντίπαλο και να ελευθερωθούν από τα δεσμά του. Επιπλέον με το να εκπληρώσουν το θέλημα Μου θα είχαν αναγνωρίσει την αλλοτινή ενοχή τους και θα είχαν εναρμονιστεί πάλι με τη βούληση Μου. Έτσι το κάθε ον που θα ενσαρκωνόταν ως άνθρωπος στη γη μετά από κείνους θ' ακολουθούσε την ίδια πορεία, και με αυτό τον τρόπο μέσα σε σύντομο διάστημα η ανθρωπότητα θα είχε επιστρέψει μετανοημένη κοντά Μου. Γιατί τη δύναμη που θα διέθετε ο Αδάμ χάρη στη σωστή αγάπη του, θα την είχαν κληρονομήσει όλοι οι απόγονοι του. Η πλήρης πνευματοποίηση των έκπτωτων όντων θα είχε ολοκληρωθεί πολύ γρήγορα, ακριβώς επειδή εκείνοι οι πρώτοι άνθρωποι θα είχαν αναγνωρίσει την τεράστια ενοχή τους

απέναντι Μου και με το να Με αγαπούν πάλι θερμά θα την είχαν εξιλεώσει πολύ γρήγορα.

Γιατί μία αμαρτία απέναντι στην Αγάπη, δηλαδή απέναντι σε Μένα τον Ίδιο, μόνο με την αγάπη πάλι μπορούσε να εξιλειφθεί. Και είναι αλήθεια πως με όλα όσα χάρισα στους πρωτόπλαστους, όταν πήραν στην κατοχή τους τη γη, η αγάπη τους θα έπρεπε να είχε γίνει από μόνη της μία ακατάσβεστη φωτιά. Γιατί το μόνο που απαιτούσα ως εξιλασμό ήταν αγάπη, την οποία αγάπη, επειδή ο Αδάμ και το ανθρώπινο γένος απέτυχαν σ' αυτό, Μου την προσέφερε αργότερα ο άνθρωπος Ιησούς και μάλιστα σε τέτοιο βαθμό, ώστε πλήρωσε εκείνος τελικά γι' αυτή την τεράστια ενοχή. Γιατί *μόνο με την αγάπη μπορούσε να εξιλεωθεί η ενοχή των έκπτωτων αγγέλων.*

Οι πρώτοι άνθρωποι είχαν πραγματικά τη δυνατότητα να Μου προσφέρουν αυτή την αγάπη. Γιατί η πλάση που τους περιέβαλε τους προσέφερε ασύγκριτα θαύματα, τα οποία τους έκαναν να αισθάνονταν πραγματική ευδαιμονία μετά τη μαρτυρική κατάσταση της δέσμευσης μέσα στην ύλη, από την οποία είχαν περάσει. Κι αυτή η ευδαιμονία θα ήταν αρκετή για να τους εμπνεύσει μια θεία αγάπη, μια αγάπη που θα ξυπνούσε μέσα τους την ανάγκη να Με ευχαριστούν, να Με εγκωμιάζουν και να Μου είναι απόλυτα αφοσιωμένοι.

Αλλά έπρεπε να παραχωρήσω και στον αντίπαλο Μου το δικαίωμα να παλέψει για να κρατήσει τους υποτελείς του κατά τη διάρκεια της επίγειας ενσάρκωσης τους, προκειμένου να δοκιμαστεί η θέληση τους την οποία είχαν κάποτε καταχραστεί. Και για να δείξω στους ανθρώπους το μεγάλο κίνδυνο που διέτρεχαν, εάν υπέπιπταν σε ένα νέο ανόμημα απέναντι Μου, τους έδωσα μονάχα μια απλή εντολή. Αυτή την εντολή μπορούσαν και θα έπρεπε να την τηρήσουν, εφόσον η αγάπη τους θα είχε φθάσει σ' έναν τέτοιο βαθμό που θα εξασφάλιζε την απόλυτη αφοσίωση τους σε Μένα και συνεπώς θα στερούσε στον αντίπαλο κάθε εξουσία πάνω τους. Αυτός λοιπόν δοκιμάζοντας τα πάντα για να παγιδέψει τους πρώτους ανθρώπους, απέναντι στην εύκολη εντολή Μου πρόβαλε μια υπόσχεση, η οποία όμως υπόσχεση, αφού ήταν εχθρός Μου, ήταν βέβαια ψέμα και έτσι τους παρέσυρε σε μια λανθασμένη αγάπη. Τους υποσχέθηκε ότι εάν παρέβαιναν την εντολή Μου, θα γίνονταν όμοιοι με τον Θεό. Με εμφάνισε δηλαδή σαν ψεύτη, αφού τους είχα επισημάνει ότι θα πέθαιναν εάν θα παραβιάζαν την εντολή Μου. Όμως οι άνθρωποι πίστεψαν εκείνον αντί για Μένα. Κι αυτή ήταν η δεύτερη βαριά αμαρτία τους, εξαιτίας της οποίας έμειναν αδύναμοι και όλοι επίσης οι απόγονοί τους, με αποτέλεσμα να μην μπορούν ν' απελευθερωθούν από την εξουσία του εχθρού με τις δικές τους δυνάμεις. Αυτό συναποτελέσε την αιτία αργότερα για το απελευθερωτικό έργο του Ιησού Χριστού, ώστε να μπορέσουν να γλυτώσουν τελικά οι άνθρωποι από το πλήρες αδιέξοδο τους.

Αυτό το πράγμα το τονίζω επανειλημμένα, ότι δηλαδή μόνο η αγάπη μπορούσε να εξιλεώσει την πρώτη μεγάλη ενοχή. Ο δε Αδάμ είχε κάθε δυνατότητα να μου δείξει αυτή την αγάπη. Όμως, εξαιτίας και σαν συνέπεια της πτώσης του, κανένα πλάσμα δεν ήταν ικανό να επιδείξει μια αγάπη τόσο μεγάλη που θα εξασφάλιζε τον εξιλασμό της αρχικής ενοχής. Για το λόγο αυτό έπρεπε Εγώ ο Ίδιος με την αγάπη Μου να φέρω σε πέρας το έργο της απελευθέρωσης ενεργώντας μέσα από τον άνθρωπο Ιησού. Ο άνθρωπος Ιησούς ήταν επομένως γεμάτος με τη θεία αγάπη και γι' αυτό προσφέρθηκε να πεθάνει στο σταυρό. Γιατί χωρίς αυτή τη θυσία, κανένας άνθρωπος δεν θα μπορούσε να επιστρέψει κοντά Μου, μια και ο αντίπαλος Μου δεν αφήνει καμία ψυχή ελεύθερη, ενώ η ίδια από μόνη της είναι πολύ αδύναμη για να απελευθερωθεί απ' αυτόν. Επειδή λοιπόν Εγώ γνώριζα από αιωνιότητες για την αποτυχία των πρώτων ανθρώπων, γι' αυτό ο Ιησούς, ο μονογενής Υιός του Θεού,

προσφέρθηκε να πραγματοποιήσει αυτό το λυτρωτικό έργο και το έφερε εν τέλει σε πέρας, γιατί η αγάπη Του για Μένα και για όλα τα δυστυχισμένα αδέρφια Του ήταν τεράστια.

Αμήν»

Η ενανθρώπιση

Από τη Βίβλο και τις νεότερες αποκαλύψεις γνωρίζουμε πως περίπου 2.000 χρόνια πριν, ο Θεός ενσαρκώθηκε μέσα στην ψυχή και το σώμα του Ιησού Χριστού. Σαν Χριστός δηλαδή, ο Δημιουργός έγινε ορατός με το Κέντρο Ζωής του σε όλα τα πνεύματα της πλάσης.

Σε όλους τους καιρούς υπήρχαν αθεϊστές, οι οποίοι αμφισβήτησαν αυτό το γεγονός που εξιστορεί η Αγία Γραφή, ισχυριζόμενοι πως η ιστορία του Υιού του Θεού που θυσιάστηκε στη γη για το καλό της ανθρωπότητας, ανήκει στο χώρο της μυθολογίας. Αυτόν το μύθο, που υπήρξε σε πολλές παλιές θρησκείες και παραδόσεις, οι χριστιανοί απλά τον προσάρμοσαν αργότερα στο πρόσωπο του Ιησού, ενός προφήτη. Η χριστιανική διδασκαλία της ενανθρώπισης του Θεού αποτελεί κατ' αυτούς μία βελτιωμένη έκδοση παλιότερων μύθων και όχι ιστορική αλήθεια.

Είναι αλήθεια πως στις αρχαίες θρησκείες των Αιγυπτίων, Περσών, Ινδών κλπ., υπάρχουν παρόμοιες μυθικές διηγήσεις και διδασκαλίες. Αλλά γιατί; Πού οφείλεται αυτή η ομοιότητα; Στον Λόρμπερ μαθαίνουμε πως αυτό το ανεπανάληπτο γεγονός της καθόδου του ύψιστου Πνεύματος στον υλικό κόσμο είχε ήδη προαναγγελθεί στους προηγούμενους αιώνες σ' όλους τους λαούς της γης μέσα από ενορατικούς ανθρώπους και προφήτες.

«Ο τωρινός Μου ερχομός είχε προαναγγελθεί απ' τους πρώτους ανθρώπους κιόλας σε όλους τους λαούς που είναι σκορπισμένοι στις τέσσερις άκρες της γης. Οι ιερείς τους, που γνώριζαν τους μύθους κι ένιωθαν μία εσωτερική παρόρμηση στα βάθη της καρδιάς τους, κατάφεραν να το δουν πνευματικά σαν όραμα.

Είναι αλήθεια πως συχνά περιέγραφαν αυτά που είχαν δει μέσα από πολύ ασαφείς εικόνες, που στο τέλος δεν τις καταλάβαιναν ούτε αυτοί οι ίδιοι. Ορισμένοι απ' αυτούς που ήταν πραγματικά θεόπνευστοι, πολλές φορές έπεφταν σε λατρευτική έκσταση· έτσι οι εικόνες που έβλεπαν ήταν καθαρές και μπορούσαν να εξηγήσουν καλύτερα τα οράματα τους».

Παράλληλα όμως, ο ερχομός του Κυρίου, η κάθοδος δηλαδή του Πατέρα-Θεού στον υλικό κόσμο, ήταν ένα γεγονός που δεν *αφορούσε αποκλειστικά* τους ανθρώπους της μικρής γης αλλά κι όλα τα όντα σε όλη τη Δημιουργία σε μία χρονική στιγμή που όλη η πλάση ήταν ώριμη γι' αυτό, και την οποία η Θεότητα είχε προγραμματίσει από πολύ πριν. Αυτή η χρονική στιγμή υπονοείται στην παραβολή του «άσωτου υιού»

Ο «άσωτος υιός» συμβολίζει ολόκληρο τον υλικό κόσμο, ο οποίος συναρμολογήθηκε κομματάκι-κομματάκι από τα μόρια του Εωσφόρου. Μέσα από μια τεράστια διαδικασία παλινόστησης, επιστρέφει στην πατρική αγκαλιά. Μια πιο συνειδητοποιημένη ομάδα από αποστατημένα πνεύματα αναγνώρισε το λάθος της και πήρε το δρόμο της επιστροφής. Η αιώνια Αγάπη έσπευσε να τα συναντήσει στα μισά του δρόμου, και *τα συνοδεύει* ώσπου να φθάσουν στο πατρικό τους σπίτι. Αυτό το νόημα είχε λοιπόν η ενανθρώπιση του Ιησού Χριστού:

«Στον κάθε άνθρωπο που εξελίσσεται κανονικά, κάποτε έρχεται υποχρεωτικά η στιγμή που είναι άξιος να δεχθεί μία ανώτερη Αλήθεια. Έτσι και τώρα έφθασε αυτή

η στιγμή για όλη την Πλάση. Τούτη τη στιγμή, που την έχει υπολογίσει καλά ο Θεός, θα δοθεί σε όλα τα ώριμα πλάσματα η ευκαιρία να βγουν απ' τον τάφο όπου είναι καταδικασμένα και να γίνουν όμοια με τον Θεό. Γι' αυτό λέει η Γραφή, πως όλοι όσοι είναι ακόμα στον τάφο, θα εγερθούν και θα περάσουν στην αθανασία».

Από τα κείμενα της νέας αποκάλυψης μπορούμε εξάλλου να καταλάβουμε πώς ήταν δυνατό, το απέραντο Πνεύμα να περιορισθεί σ' ένα ανθρώπινο σώμα. Υπάρχει ο βασικός κανόνας που λέει ότι ο άνθρωπος, όπως άλλωστε και κάθε πλάσμα, απαρτίζεται από τρία μέρη. Το ένα απ' αυτά είναι το πνεύμα, το οποίο συνιστά τη θεμελιακή δύναμη της ζωής, αυτή που σαν διευθυντικό και οργανωτικό κέντρο κατευθύνει τα πάντα.

Πρόκειται συγκεκριμένα για τον σπινθήρα θείου πνεύματος που εμφυτεύει ο Θεός στον άνθρωπο ταυτόχρονα με τη γέννηση του στον υλικό κόσμο για να αποτελεί τον ομφάλιο λώρο και συνδετικό μίτο με τον ουράνιο Πατέρα του. Κατά δεύτερο απαρτίζεται από την ψυχή, η οποία συγκροτείται από τα πιο αιθέρια-λεπτοουσιακά και πιο αγαθά συστατικά που προήλθαν από την ύλη· και τέλος από το σώμα, που έχει διαμορφωθεί απ' τα πιο χονδροειδή μέρη της ύλης, που είναι και τα πιο απείθαρχα.

Στο πρόσωπο του Ιησού κατοίκησε το προαιώνιο Κέντρο Δύναμης και Ισχύος που ονομάζεται «Πατέρας» ή «Αιώνια Αγάπη». Το φως που ξεχυνόταν από τη Φωτιά αυτής της Αγάπης ήταν η θεϊκή Ψυχή του Ιησού ή ο «Υιός του Θεού» μέσα Του. Ως προς το γήινο, σαρκικό σώμα του, ήταν ο «Υιός του Ανθρώπου».

Το Πνεύμα του Ιησού, όντας το προαιώνιο Κέντρο Δύναμης και Ισχύος του Θεού που δρούσε σε όλη τη Δημιουργία, περιείχε όντως το «πλήρωμα του Θεού». Γι' αυτό ήταν και εξ ολοκλήρου αληθινός Θεός. Σαν ψυχο-σωματική υπόσταση ο Ιησούς όμως ήταν εξ ολοκλήρου ανθρώπινος, κι όχι μόνο ως προς τις ικανότητες και την εμφάνιση, αλλά και ως προς την ανάγκη να τελειοποιηθεί πνευματικά.

Αληθινός άνθρωπος κι Αληθινός Θεός

Ο Ιησούς αποτελούσε ένα αίνιγμα για τους σύγχρονους του Ιουδαίους όπως και για τους περισσότερους ανθρώπους σήμερα. Οι απόψεις για την προσωπικότητα και τη φύση του διίστανται τώρα όπως και τότε. Στους αποστόλους του είχε αποκαλύψει ότι είναι γιος του Θεού αλλά τους απαγόρευσε να μιλήσουν γι' αυτό δημόσια. Άλλωστε δεν το ήξερε ούτε ο Ιούδας – ο οποίος ήταν συχνά απών – καθώς δεν έπρεπε να το ξέρει. Για το πώς έγινε άνθρωπος, ο Ιησούς λέει στο «Μ.Ε.Ι.»^{*}: «Μονάχα το πρώτο ανθρώπινο ζευγάρι είχε πάρει σώμα απευθείας απ' το χέρι της θεϊκής Θέλησης, όλοι οι άλλοι άνθρωποι βγήκαν από μια μάνα. Το ίδιο και το δικό μου σώμα, το γέννησε μια μητέρα από τη γη, αν και δεν το έσπειρε άνθρωπος, όπως γίνεται συνήθως. Έγινε μόνο χάρη στην παντοδύναμη βούληση του Θεού. Με ανθρώπους που είναι ολότελα αγνοί και αφοσιωμένοι στον Θεό, αυτό το πράγμα είναι καθ' όλα δυνατό. Παλιότερα δεν ήταν τόσο σπάνιο φαινόμενο και σήμερα ακόμη συμβαίνει καμιά φορά.

Είναι φανερό πως αυτοί οι άνθρωποι που έχουν δημιουργηθεί με καθαρά πνευματικό τρόπο, είναι πνευματικότεροι από τους ανθρώπους που έχουν γεννηθεί φυσιολογικά. Γιατί τα παιδιά από ακμαίους και υγιείς γονείς γίνονται κατά κανόνα

* «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη».

ρωμαλέα και γερά ενώ συνήθως καχεκτικοί και φιλάσθενοι γονείς κάνουν αδύναμα και φιλάσθενα παιδιά. Σαν άνθρωπος, όπως στέκομαι τώρα εδώ μπροστά σας δεν είμαι Θεός αλλά ένας Υιός του Θεού, αυτό που ουσιαστικά πρέπει να γίνει ο κάθε άνθρωπος. Γιατί οι άνθρωποι αυτής της γης έχουν την αποστολή να γίνουν παιδιά του Θεού με το να ζουν σύμφωνα με το Θέλημα Του. Ένα όμως απ' τα παιδιά του (σ. σ. δηλαδή ένα δημιουργημένο πνεύμα, όπως εμείς) ήταν προορισμένο προαιώνια να είναι το πρώτο που να έχει όλη τη θεϊκή Ζωή μέσα του και να τη δώσει στον καθένα που πιστεύει σ' Αυτόν και ζει σύμφωνα με τη διδασκαλία του. Κι αυτός ο πρώτος είμαι Εγώ.

Αλλά όταν ήρθα στον κόσμο, δεν είχα από την αρχή μέσα Μου αυτή τη θεϊκή Ζωή. Ο σπόρος βέβαια υπήρχε μέσα Μου, αλλά έπρεπε πρώτα να καρπίσει, πράγμα που Μου κόστισε σχεδόν τριάντα χρόνια απ' τη ζωή Μου και μεγάλο κόπο. Τώρα όμως που στέκομαι μπροστά σας, είμαι τέλειος και μπορώ να πω πως Μου έχει δοθεί όλη η Εξουσία και η Ισχύς σε Ουρανό και γη. Και πως το Πνεύμα μέσα Μου έχει γίνει ένα με το Πνεύμα του Θεού. Γι' αυτό μπορώ να κάνω τέτοια θαύματα, που κανένας άνθρωπος πριν από Εμένα δεν έκανε ποτέ. Όμως αυτό στο μέλλον δεν θα είναι αποκλειστικά προνόμιο δικό Μου. Θα το έχει και ο καθένας που πιστεύει πως Μ' έστειλε ο Θεός σ' αυτή τη γη για να φέρω στους ανθρώπους το φως της ζωής κι ακολουθεί τη διδασκαλία Μου. Αυτή η διδασκαλία εξηγεί πεντακάθαρα ποιο είναι το θέλημα του θεϊκού Πνεύματος που κατοικεί μέσα Μου με όλη του την πληρότητα.

Αυτό το Πνεύμα είναι Θεός, Εγώ όμως, σαν απλός Υιός του Ανθρώπου, δεν είμαι. Γιατί κι Εγώ παιδεύτηκα και ασκήθηκα πολύ σαν άνθρωπος, σαν κάθε άλλον, μέχρι να γίνω άξιος για να σηκώσω τη θεία φύση. Κι αφού ωρίμασα έτσι σαν άνθρωπος μπόρεσα πια να γίνω ένα με το Πνεύμα του Θεού. Τώρα βέβαια έχω ενωθεί ολότελα με τον Θεό στο Πνεύμα, αλλά στο σώμα όχι ακόμη. Αλλά και σ' αυτό θα ενωθώ μαζί Του. Πρώτα όμως πρέπει να περάσω μία μεγάλη δοκιμασία. Η ψυχή Μου πρέπει να ταπεινωθεί βαθιά και ν' απαρνηθεί τον εαυτό της».

Στον πρόλογο του πρωτευαγγέλιου του Ιακώβου το οποίο υπαγορεύτηκε εκ νέου στον Ιάκωβο Λόρμπερ ο Ιησούς Χριστός μιλάει για τα παιδικά και νεανικά του χρόνια καθώς και για το μυστήριο του θανάτου του: «Εξησα τη γνωστή εποχή μέχρι τα τριάντα Μου χρόνια, αρχικά ακριβώς όπως καθένας που έχει καλή ανατροφή σαν παιδί, μετά σαν νεαρός και μετά σαν άντρας. Και μέσα στην πορεία της ζωής Μου, σύμφωνα με το Μωυσαϊκό Νόμο, έπρεπε να αφυπνίσω μέσα Μου το Θείο όπως ο κάθε άνθρωπος έχει χρέος να αφυπνίσει Εμένα μέσα του. Όπως κάθε κοινός άνθρωπος, έτσι και Εγώ έπρεπε να αρχίσω να πιστεύω στον Θεό και έπρεπε να τον αγκαλιάσω με όλο και περισσότερη αγάπη με κάθε δυνατή αυταπάρνηση, ώστε με τον τρόπο αυτό να αφυπνίσω πλήρως το Θείο που είχα μέσα Μου.

Με αυτό τον τρόπο έγινα Εγώ ο ίδιος ο Κύριος, ένα ζωντανό παράδειγμα για τον κάθε άνθρωπο. Σαν συνέπεια λοιπόν μπορεί τώρα ο καθένας να Με ελκύσει κοντά του, έτσι όπως είχα και Εγώ ελκύσει τη Θεότητα μέσα Μου, και μπορεί να ενωθεί πλήρως μαζί Μου μέσω της Αγάπης και της Πίστης, όπως Εγώ σαν θεάνθρωπος είμαι ολοκληρωτικά ΕΝΑ με το Θείο σε ατέλειωτη πληρότητα.»

Συχνά προβάλλει η ερώτηση: Εφόσον τον Ιησού πρέπει να Τον θεωρούμε σαν άνθρωπο, τότε πώς μπορεί κανείς να εξηγήσει τα θαύματα και τη θεϊκή πνευματική Του δράση από την παιδική Του κιόλας ηλικία;

Η απάντηση σ' αυτή την ερώτηση που πηγάζει από την αποκλειστικά ανθρώπινη υπόσταση του Ιησού στα χρόνια εκείνα, είναι η μελέτη της πορείας ενός δένδρου από την άνοιξη μέχρι και το φθινόπωρο. Την άνοιξη το δένδρο ανθίζει με τρόπο θαυμαστό και επιδεικνύει μεγάλη δραστηριότητα. Όταν πέσουν οι ανθοί του, το δένδρο φαίνεται να αδρανεύει. Κατά το φθινόπωρο ξαναεμφανίζεται, το ίδιο δένδρο

στη μέγιστη δράση του: με τους θαυμάσιους καρπούς, που παίρνουν γεύση και χρώμα πιο όμορφο από τους πρώτους ανθούς και τελικά ωριμάζουν. Και η ευλογία που περιέχεται στον καρπό ελευθερώνεται από τα δεσμά της και έτσι ελεύθερη πέφτει στην αγκαλιά των πεινασμένων παιδιών.

Αυτή την εικόνα μπορεί να την καταλάβει κάποιος μόνο εάν την κοιτάξει με τα μάτια της καρδιάς του και όχι εάν προσπαθήσει να την αντιληφθεί με τα μάτια της εγκόσμιας αντίληψης του.

Τα αμφιλεγόμενα σημεία μπορεί κανείς να τα καταλάβει όταν τα αντικρίσει μέσα από την πίστη της καρδιάς του, χωρίς να χρειαστεί να αναλύσει πολύ τη θεία υπόσταση του Ιησού, αν τα αγκαλιάσει με αυτή την πίστη, η οποία είναι ένα φως που πηγάζει από την αγάπη προς τον Θεό, με την προϋπόθεση ότι έχει γίνει καθαρός στην καρδιά του.

Όταν λοιπόν η καρδιά είναι καθαρή, καταλαβαίνει ότι η πλήρης ένωση ολόκληρης της θείας υπόστασης με τον άνθρωπο Ιησού, έγινε σταδιακά και όχι από τη μια στιγμή στην άλλη. Έγινε, όπως όλα, κάτω από την καθοδήγηση του Θεού, σταδιακά και συνεχόμενα, όμοια με το βαθμιαίο ξύπνημα του θείου. Πνεύματος μέσα στην ανθρώπινη καρδιά. Η δε πλήρης ένωση ολοκληρώθηκε με το σταυρικό θάνατο, παρόλο που ολόκληρη η Θεότητα κατοικούσε μέσα στον Ιησού από την παιδική του ηλικία. Εμφανιζόταν όμως θαυματουργώντας μόνο σε περιπτώσεις ανάγκης.

Ο σωματικός θάνατος του Ιησού αποτελεί την πιο βαθιά ταπείνωση της Θεότητας με το ότι κατήλθε μέσα στην καταδίκη που αποτελεί η ύλη και με τον τρόπο αυτό δημιούργησε νέες δυνατότητες σχέσεων μεταξύ Δημιουργού και δημιουργήματος. Με το θάνατο του Ιησού γίνεται για πρώτη φορά ο ίδιος ο Θεός πλήρης άνθρωπος και το πλάσμα άνθρωπος ένα νεοδημιούργητο παιδί Θεού χάρη σε αυτό το θείο ύψιστο Έλεος. Ο άνθρωπος ανυψώθηκε λοιπόν σε Θεό και μπορεί με τον τρόπο αυτό να στέκεται απέναντι στον Πλάστη σαν τέλειο ομοίωμα Του. Μέσα από αυτό το ομοίωμα μπορεί τώρα να βλέπει, να μιλά, να αναγνωρίζει και να αγαπά πάνω από κάθε τι τον Θεό, Πλάστη και Πατέρα του. Μόνο έτσι μπορεί να κερδίζει την τέλεια, αιώνια, ακατάλυτη ζωή μέσα στον Θεό, από τον Θεό και μαζί με τον Θεό. Με αυτό τον τρόπο έχει καταλυθεί σε αυτό το σημείο και η εξουσία του Σατανά (ή καλύτερα η θέληση του) ώστε δεν μπορεί πια να εμποδίσει την πλήρη προσέγγιση του Θεού προς τους ανθρώπους όπως επίσης και των ανθρώπων προς τον Θεό.

Σε συντομία, με το θάνατο του Ιησού μπορεί τώρα ο άνθρωπος σχετίζεται με τον Θεό σαν αδελφός προς αδελφό χωρίς να μπορεί ο Σατανάς να παρεμποδίσει τη σχέση αυτή. Γι' αυτό εξάλλου αναφέρεται στο λόγο προς τις γυναίκες που γύρευαν τον Ιησού στον τάφο Του: «Πηγαίνετε και πείτε στους αδελφούς Μου».

Η εξουσία του Σατανά μπορεί να είναι ακόμη φανερή στον εξωτερικό μορφοποιημένο κόσμο, αλλά δεν θα μπορέσει ποτέ πια να δημιουργήσει εκ νέου το παραπέτασμα μεταξύ του θείου και των ανθρώπων που σκίστηκε, ούτε να ξαναορθώσει το παλιό αγεφύρωτο χάσμα ανάμεσα στον Θεό και στον άνθρωπο.

Από αυτήν τη σύντομη επεξήγηση των πραγμάτων, μόνο εκείνος που βλέπει και σκέφτεται με την καρδιά του μπορεί να καταλάβει πολύ εύκολα και καθαρά το απέραντο όφελος που απέφερε ο σωματικός θάνατος του Ιησού».

Ο Ιησούς ως παιδί ήταν και Θεός και άνθρωπος λέει μία αποκάλυψη στην Μπέρτα Ντούντε στις 26.11.1947:

«Ζητείστε διαφώτιση και αυτή θα σας δοθεί, γιατί ο άνθρωπος που πάνω του κατέρχεται το Πνεύμα του Θεού μπορεί να δώσει την αληθινή απάντηση στα πνευματικά ερωτήματα που του τίθενται. Το δε μυστήριο της ενανθρώπισης του Θεού είναι ένα τόσο δύσκολο θέμα για τους γήινους ανθρώπους ώστε ποτέ δεν μπορούν να διδαχθούν διεξοδικά όλες τις πλευρές του εκτός εάν λάβουν την εξήγηση από το ίδιο το θείο Πνεύμα. Και πάλι τότε μόνο ο παραλήπτης των πνευματικών αποκαλύψεων μπορεί να τις καταλάβει, αλλά δεν μπορεί να τις κάνει κατανοητές και στους συνανθρώπους του, εάν δεν είναι κι εκείνοι αφυπνισμένοι ως ένα βαθμό.

Ο άνθρωπος Ιησούς γεννήθηκε βέβαια με θαυμαστό τρόπο και η γέννηση Του συνοδεύτηκε από κάθε λογής υπερκόσμια φαινόμενα. Εντούτοις το σώμα Του ήταν και παρέμεινε καταρχάς γήινο και υλικό' η ψυχή Του που προερχόταν από το φωτεινό βασίλειο είχε έρθει στον κόσμο αναμάρτητη και για το λόγο αυτό μπορούσε ο Θεός ο ίδιος να αποκαλύπτεται μέσω αυτής. Επιπλέον μπορούσε και να δρα μέσα από αυτήν αφού δεν έκρυβε τίποτα που να εμπόδιζε τη δράση Του.

Επομένως Θεός και άνθρωπος συνυπήρχαν στον Ιησού όταν ήταν παιδί. Ό,τι έβλεπαν τα ανθρώπινα μάτια επάνω του ήταν άνθρωπος, όμως αυτός που έδινε στο παιδί τη ζωή, που προσέλκυε τους ανθρώπους κοντά Του και τους ωθούσε να Τον λατρέψουν με αυτή Του την εγγύτητα ήταν Θεός.

Η ίδια η αιώνια Θεότητα ήταν που αποκαλυπτόταν τότε κα. πράγματι την αναγνώριζαν όσοι ήταν καλής βούλησης, με καρδιές ικανές και πρόθυμες να αγαπήσουν, και ως εκ τούτου ανοιχτοί στην επενέργεια του Πνεύματος του Θεού μέσα τους.

Τον καιρό της γέννησης του Ιησού ήρθαν κοντά Του μόνο εκείνοι οι άνθρωποι που τους οδηγούσε το Πνεύμα του Θεού να έρθουν σ' αυτόν. Με άλλα λόγια ο Ίδιος ο Θεός τους τιμούσε δίνοντας τους τη δυνατότητα να δουν το παιδί και όπως τους προσέγγιζε μέσω του μικρού Ιησού ξυπνούσε ταυτόχρονα μέσα τους τη συναίσθηση ότι βρίσκονταν κοντά στο Δημιουργό τους. Στους υπόλοιπους ανθρώπους όμως το παιδί φαινόταν τελείως φυσιολογικό, σε τίποτα διαφορετικό από τα άλλα παιδιά, όπως ήταν άλλωστε και το γήινο σώμα Του.

Με τον ίδιο τρόπο επίσης Τον έβλεπαν οι άνθρωποι κατά την εφηβεία Του αλλά κι αργότερα, γιατί δεν έδειχνε ανοιχτά τη θεϊκότητα Του ούτε έδειχνε ότι η Οντότητα Του ήταν πλημμυρισμένη από το θεϊκό Πνεύμα, μολονότι ενωνόταν όλο και πιο πολύ με τον Θεό χάρη στην παραδειγματική ζωή αγάπης που ζούσε. Η αγάπη αυτή είχε πνευματοποιήσει και το σώμα Του ακόμη και το είχε κάνει ένα σκεύος κατάλληλο για να δεχθεί το θείο Πνεύμα.

Αλλά ήταν ο άνθρωπος Ιησούς που με την έμπρακτη άσκηση της αγάπης έπρεπε να γίνει ένα άξιο ένδυμα για το Πνεύμα του Θεού ώστε να μπορεί αυτό να κατοικήσει μέσα Του με κάθε πληρότητα και να δρα μέσω αυτού δίχως κανένα περιορισμό. Αυτός που μιλούσε μέσα από το στόμα Του, που έκανε θαύματα και εξουσίαζε ακόμη και το θάνατο ήταν ο ίδιος ο Θεός, ενώ αυτός που έβλεπαν οι άνθρωποι σαν ορατή οντότητα ήταν άνθρωπος.

Όσοι πίστευαν στη θεϊκή αποστολή του ανθρώπου Ιησού οδηγούνταν να αναγνωρίσουν επίσης τον Θεό μέσα Του, τόσο κατά την παιδική Του ηλικία όσο και στα χρόνια της δημόσιας διδασκαλίας Του' και τότε Τον αναγνώριζαν εκείνοι πάλι που ήταν του ιδίου πνεύματος, δηλαδή ζούσαν μία ζωή σύμφωνα με το θείο θέλημα, κι ως εκ τούτου ήταν ανοικτοί να ληφθούν τη θεϊκή του φύση. Για τους ανθρώπους αυτούς δεν υπήρχε αμφιβολία ότι μέσα Του κρυβόταν και δρούσε ο ίδιος ο Θεός.

Αλλά ακόμη κι εκείνοι είχαν καμία φορά τις αμφιβολίες τους επειδή δεν μπορούσαν να συλλάβουν το μυστήριο της ενανθρώπισης του Θεού και της πλήρους συνένωσης Θεού κι ανθρώπου, όπως εξάλλου δεν μπορεί να εξηγηθεί ολοκληρωτικά

σε ανθρώπους που δεν είναι πνευματικά αφυπνισμένοι. Η ψυχή τους θα μπορούσε βέβαια να το συλλάβει, αλλά είναι ένα θέμα που δεν μπορεί ποτέ να εξηγηθεί λογικά με τέτοιο τρόπο που να γίνει πλήρως κατανοητό. Εντούτοις δεν μπορεί και δεν επιτρέπεται σε καμία περίπτωση να αμφισβητείται η θεϊκότητα του μικρού Ιησού γιατί αυτός αξιώθηκε την ύψιστη χάρη, να κατοικήσει μέσα Του ο ίδιος ο Θεός προκειμένου να αποκαλυφθεί σε εκείνους που Τον αγαπούσαν και ζούσαν σύμφωνα με τη βούληση Του.

Αμήν»

Η ζωή του Ιησού πριν τα χρόνια της δημόσιας δραστηριότητάς του

Στο Ευαγγέλιο του Ιακώβου για τα παιδικά και νεανικά χρόνια του Ιησού, που είχε χαθεί και ξαναδόθηκε στον Λόρμπερ να το καταγράψει, διαβάζουμε στα δυο τελευταία κεφάλαια: «Η Γραφή λέει πως η σοφία κι η χάρη του μεγάλωναν μπρος στον Θεό και στους ανθρώπους. Μέχρι να αρχίσει να διδάσκει, έμενε με τους γονείς του κι ήταν υπάκουος και πειθήνιος μαζί τους. Μας γεννιέται όμως η εύλογη απορία, πώς μπορούσε ο Ιησούς να μεγαλώσει σε σοφία και χάρη αφού ήταν απ' αρχής το προαιώνιο, μοναδικό θεϊκό Ον; Και μάλιστα μπρος στους ανθρώπους, τη στιγμή που ήταν ανέκαθεν το πιο τέλει Ον;

Για να το καταλάβουμε αυτό σωστά, δεν πρέπει να δούμε τον Ιησού σαν το μοναδικό Θεό, αλλά να τον φαντασθούμε σαν έναν άνθρωπο που μέσα του ήταν κρυμμένη η Θεότητα φαινομενικά αδρανής, όπως βαθιά στον καθένα μας κοιμάται το Πνεύμα και περιμένει να ξυπνήσει. Έτσι λοιπόν, αυτό που οφείλει να κάνει ο καθένας μας για να ελευθερώσει το πνεύμα του, το ίδιο έπρεπε να κάνει εντελώς συνειδητά ο άνθρωπος Ιησούς, ώστε να μπορέσει να ενωθεί με τον Θεό.

Ο κάθε άνθρωπος έχει κάποιες αδυναμίες, οι οποίες αποτελούν συνήθως τα δεσμά που περιζώνουν το πνεύμα σαν ένα σφιχτό πανωφόρι. Αυτά τα δεσμά μπορούν να σπάσουν μόνο όταν η ψυχή δυναμώσει τόσο πολύ, ώστε να είναι ικανή να περιβάλει και να συγκρατήσει το πνεύμα, που από τη φύση του είναι εντελώς ελεύθερο. Όμως η ψυχή έχει συνήθως “ζυμωθεί” με τη σάρκα, γι’ αυτό πρέπει συνεχώς να ασκείται στην αυταπάρνηση για να δαμάσει τις αδυναμίες της. Γι’ αυτό το λόγο, μόνο όταν βρίσκεται ο άνθρωπος αντιμέτωπος με τους κάθε λογής πειρασμούς κι ακούει το τραγούδι των Σειρήνων, μπορεί ν’ αντιληφθεί τ’ αδύνατα σημεία του και να μάθει τι κρατάει φιμωμένο το πνεύμα του. Αν λοιπόν με τον αυτοέλεγχο και την αυταπάρνηση ξεπεράσει αυτά τα μελανά σημεία στην ψυχή του, τότε λύνει τα δεσμά που καταδυναστεύουν το πνεύμα του και δένει με τούτα την ψυχή του.

Όταν με τον καιρό η ψυχή δεθεί για τα καλά με τα δεσμά που έσφιγγαν πρωτύτερα το πνεύμα, τούτο είν’ ελεύθερο πια. απλώνεται και καταλαμβάνει εντελώς φυσικά την ψυχή που έχει δυναμώσει. Μ’ αυτό τον τρόπο η ψυχή αποκτάει κι αυτή την παντοδυναμία του πνεύματος και σμίγει για πάντα ολότελα μαζί του.

Καθώς λοιπόν λύνονται τα δεσμά το ένα μετά το άλλο, μεγαλώνει η πνευματική δύναμη της ψυχής, που είναι η σοφία και η χάρη. Η σοφία είναι η φωτεινή, διεισδυτική ματιά μέσα στο εσωτερικό της αιώνιας Τάξης του Θεού. Και η χάρη είναι το παντοτινό Φως της Αγάπης χάρη στο οποίο φωτίζονται όλα τα χίλια - μύρια πράγματα, οι σχέσεις τους και η πορεία τους.

Όπως αυτό ισχύει για τον κάθε άνθρωπο, το ίδιο ίσχυε και για το Θεάνθρωπο Ιησού. Η ψυχή του ήταν όπως του κάθε άλλου ανθρώπου. Είχε μάλιστα να παλέψει

με παραπάνω πειρασμούς, γιατί το παντοδύναμο θεϊκό Πνεύμα δέθηκε από μόνο του με τα πιο ισχυρά δεσμά, ώστε η ψυχή του να είναι ικανή να το κρατήσει. Γι' αυτό η ψυχή του, με τον αυτοέλεγχο και την αυταπάρνηση, έπρεπε ν' αντισταθεί στους μεγαλύτερους πειρασμούς για να λύσει τα δεσμά που περιέζωναν το θεϊκό Πνεύμα της. Έτσι δυνάμωσε τόσο, ώστε να μπορεί να βαστάζει το πιο μεγάλο και πιο ελεύθερο απ' όλα τα πνεύματα και να γίνει ένα μαζί του.

Πώς πέρασε όμως ο Ιησούς από τα δώδεκα ως τα τριάντα, τα πιο σημαντικά χρόνια για την εξέλιξη του; * Διαρκώς ένιωθε μέσα του ολοζώντανη την παρουσία της Θεότητας! Ήξερε πως το καθετί στο σύμπαν έπρεπε να υπακούει στο παραμικρό του νεύμα, ενώ συνάμα ένιωθε μέσα του την παρόρμηση να εξουσιάζει τα πάντα. Περηφάνια, φιλαρχία, η ανάγκη να είναι απόλυτα ελεύθερος, η κλίση στην καλοζωία, η έλξη προς το γυναικείο φύλο, η τάση να οργίζεται εύκολα, κι άλλα πολλά ήταν οι κύριες αδυναμίες της ψυχής του.

Αλλά με τη θέληση του επιβλήθηκε σε όλ' αυτά. Την περηφάνια την ταπεινώσε με τη φτώχεια. Σκληρό μέσο αλήθεια γι' αυτόν που κατείχε τα πάντα, αλλά δεν μπορούσε να ονομάσει τίποτα “δικό του”! Τη φιλαρχία τη δάμασε υπακούοντας τους ανθρώπους που ήταν ασημαντοι μπροστά του. Την ακατάλυτη, υπέρτατη ελευθερία του τη χαλιναγώγησε δουλεύοντας σκληρά σαν σκλάβος στις πιο ταπεινωτικές δουλειές. Καταπολέμησε την τάση για καλοπέραση νηστεύοντας συχνά, από ανάγκη ή από δική του πρωτοβουλία. Κατανίκησε την έλξη προς τις γυναίκες κάνοντας βαριές δουλειές, με τη λιτή διατροφή, με την προσευχή και συναναστρεφόμενος σοφούς ανθρώπους. Σ' αυτό το σημείο είχε πολύ αγώνα να κάνει, γιατί η εξωτερική εμφάνιση και η ομιλία του ασκούσαν μεγάλη σαγήνη.

Με μια του ματιά διέκρινε την κακία, την υποκρισία και τον εγωισμό των ανθρώπων, γι' αυτό είναι ευνόητο πως θύμωνε, πικραινόταν ή προσβαλλόταν εύκολα. Αλλά η αγάπη και η σπλαχνικότητά του μετρίαζαν την ταραχή του. Έτσι όλη του η ζωή ήταν διαρκής αυταπάρνηση, μέχρι να μπορέσει να εναρμονισθεί με τη θεία Τάξη.

Απ' αυτά μπορεί να καταλάβει κανείς πως ο Ιησούς πέρασε δεκαοχτώ χρόνια παλεύοντας με τους πειρασμούς. Έτσι όμως μεγάλωσε η σοφία και η χάρη στην ψυχή του μπρος στο Θεά και στους ανθρώπους. Και μάλιστα σοφία και χάρη μεγάλωναν όλο πιο πολύ, όσο το θείο Πνεύμα ενωνόταν με την ψυχή του, που αυτή η ψυχή ήταν στην ουσία ο Υιός».

Αναφορικά με τη ζωή του Ιησού πριν αρχίσει να διδάσκει δημόσια γράφει επίσης η Μπέρτα Ντούντε:

«Η επίγεια πορεία του Ιησού ως ανθρώπου δεν μπορεί να αποδειχτεί πια. Μόνο από την πνευματική οδό μπορεί να σας δοθεί αναφορά για το πώς και πού πέρασε ο Ιησούς τα χρόνια της ζωής του πριν αρχίσει αποκλειστικά να διδάσκει...

Πάντως ένα είναι βέβαιο, ότι δηλαδή ζούσε πολύ απλά με την οικογένεια του και ότι επίσης παρέμεινε πάντα πολύ συγκρατημένος ακόμη και στον κύκλο των ανθρώπων που συχνάζαν στο πατρικό του σπίτι. Δεν συμμετείχε ποτέ σε διασκεδάσεις ή σε συγκεντρώσεις πολλών ανθρώπων, ήταν πάντα μόνος του, ωριμάζοντας εσωτερικά χάρη στην ιδιαίτερη προθυμία του να βοηθάει τους συνανθρώπους του που βρίσκονταν σε δυσκολίες. Γιατί η καρδιά του ήταν γεμάτη αγάπη και χάρη στην αγάπη αυτή η σοφία του μεγάλωνε και έτσι είχε αποκτήσει τέτοια γνώση που συνειδητοποιούσε τα πάντα με διαύγεια. Στην αρχή η διαύγεια αυτή τον φώτιζε μόνο αστραπιαία και μετά χανόταν για ένα διάστημα, οπότε μιλούσε ή σκεφτόταν πάλι

* Μία περιγραφή “εκ των έσω” της προετοιμασίας του Ιησού για το διδακτικό έργο βλ. στο βιβλίο “Η άγνωστη ζωή του Ιησού” του Μαξ Ζέλτμαν, Πύρινος Κόσμος 1999.

όπως κάθε άλλος άνθρωπος, ωστόσο υπερείχε σε γνώση όλων των συνομηλίκων του. Και αρνιόταν επίμονα να δεχθεί διδασκαλία από ανθρώπους...

Ένα πράγμα μπορείτε να πιστέψετε σεις οι άνθρωποι, ότι η αγάπη είναι ο καλύτερος δάσκαλος και ότι όποιος αναπτύξει σωστά την αγάπη που έχει μέσα του, καταλήγει οδηγούμενος από το εσωτερικό του σε γνώσεις, τις οποίες κανένας άλλος άνθρωπος δεν μπορεί να του δώσει χωρίς να παρουσιάζονται κενά ... Πρέπει λοιπόν να ξέρετε ότι η ψυχή του Ιησού ερχόμενη από το φωτεινό βασίλειο, εγκατέλειψε μεν το Φως για την περίοδο της επίγειας πορείας της, όμως ποτέ δεν έχασε την αγάπη με την οποία ήταν πλημμυρισμένη, διότι ως αγνότατη ταπεινή οντότητα τη διαπότιζε η αιώνια πατρική Μου αγάπη...

Εφ' όσον είχε γίνει άνθρωπος, το Φως της αγάπης μέσα του δεν μπορούσε να λάμψει σε όλη του την πληρότητα, γιατί δεν θα μπορούσαν να το αντέξουν οι συνάνθρωποι του, ωστόσο μέσα στον ίδιο τον άνθρωπο Ιησού εξακολουθούσε να ακτινοβολεί και του προσέφερε όλη τη Γνώση. Για το λόγο αυτό δεν άργησε να αναγνωρίσει τη μεγάλη δυστυχία της ανθρωπότητας, καθώς και τη δική του αποστολή και έτσι άρχισε να προετοιμάζεται συνειδητά για αυτή ...

Γνωρίζετε βέβαια ότι ήδη ως νεαρό αγόρι δίδαξε στο ναό, ότι έδωσε απαντήσεις στους νομοδιδάσκαλους που τους άφησαν άναυδους... Επομένως, αυτό σας αποδεικνύει ότι ήδη ως νεαρό αγόρι διέθετε μία γνώση, την οποία δεν είχε διδαχθεί από ανθρώπους, αλλά πήγαζε από τη φωτεινή φλόγα που είχε μέσα του.... Η αγάπη του μεγάλωνε διαρκώς, γι' αυτό μεγάλωνε και η σοφία του...Και ήδη όταν ήταν νέος δάσκαλοι και νομομαθείς τον εχθρεύονταν, επειδή δεν δεχόταν να διδαχθεί από κείνους, αλλά παρέμεινε μακριά από κάθε σχολή ...

Για το διάστημα ανάμεσα στη διδασκαλία στο ναό και την έναρξη της καθ'αυτό διδακτικής του δραστηριότητας δεν έχουν διασωθεί γραπτές πληροφορίες για τους μεταγενέστερους, γι' αυτό ακούγονται οι πιο διαφορετικές υποθέσεις και ισχυρισμοί, όπως θέλει να τα κατασκευάσει το ανθρώπινο μυαλό...

Και ο λόγος που δεν υπάρχει καμία καταγραμμένη περιγραφή γι' αυτό το διάστημα είναι επειδή ο Ιησούς ζούσε εντελώς ήσυχα στο πατρικό του σπίτι, δεδομένου ότι εκείνη την περίοδο είχε χάσει φαινομενικά κάθε θεϊκή ικανότητα και έτσι αποτραβήχτηκε εντελώς από το οπτικό πεδίο της δημοσιότητας, ζώντας εντελώς απόκοσμη ζωή, δουλεύοντας ως μαραγκός, όπως ο πατέρας του... Δεν του συνέβηκε δε τίποτα το ασυνήθιστο, γιατί αυτά ήταν τα χρόνια που ο Ιησούς όφειλε να ωριμάσει ως “άνθρωπος”, γιατί ήθελε να δείξει με το παράδειγμα του στους ανθρώπους το δρόμο που πρέπει να πάρουν για να ωριμάσουν και να τελειοποιηθούν και οι ίδιοι.

Εκείνη την περίοδο τα πάντα γύρω του ήταν ήσυχα, δεν είχε καμία ιδιαίτερη ικανότητα, αντίθετα μάλιστα έδινε μάλλον την εντύπωση ενός πνευματικά καθυστερημένου ατόμου, γιατί απομονωνόταν πάντα από τους άλλους ανθρώπους, συνάμα δε ήταν πάντα λιγόλογος στις απαντήσεις του και φαινόταν να αγνοεί τις συνήθειες ανθρώπινες γνώσεις...Και πάνω απ' όλα απέφευγε να συναναστραφεί όσους ανήκαν στο ναό και είχαν υποτίθεται ως καθήκον να καθοδηγούν πνευματικά τους ανθρώπους... Έτσι σύντομα δεν είχε μείνει κανένας στο περιβάλλον του, ούτε καν ανάμεσα στους στενούς συγγενείς του, που να ήταν ακόμη πεισμένος για τη θεϊκή αποστολή αυτού του κάποτε τόσο ασυνήθιστου παιδιού...

Αυτή η περίοδος της επίγειας πορείας ήταν ιδιαίτερα βασανιστική για τον Ιησού, διότι αυτό που δεν φαινόταν πια φανερά προς τα έξω, υπήρχε ωστόσο βαθιά κρυμμένο μέσα του.

Μόνο που έπρεπε ο Ιησούς να ανταπεξέλθει μόνος του, έπρεπε να αντιμετωπίσει τα πάντα ως άνθρωπος, όφειλε να καταπολεμήσει τα ένστικτα, τα πάθη, τα οποία βασάνιζαν το κορμί του, όπως κάθε άλλον άνθρωπο... Ήταν

απαραίτητο να υποφέρει και να αγωνιστεί και υπηρετώντας τους άλλους να ωριμάσει η αγάπη του... Γιατί σύντομα χάρη στην αγάπη η οποία απαυγάζει σοφία, κατάλαβε όλες τις αιτίες και ήξερε ότι έπρεπε πρώτα να κατακτήσει έναν τέτοιο βαθμό πνευματικότητας που θα τον καθιστούσε ικανό να φέρει σε πέρας την αποστολή του...

Αυτή την περίοδο εξέλιξης λοιπόν την πέρασε μέσα σε πλήρη αφάνεια και απομόνωση ως ένας απλός γιος ξυλουργού. Δεν απομακρύνθηκε καθόλου από την πατρίδα του, παρά μόνο για λόγους εσωτερικής ωρίμασης αναζητούσε συχνά τη μοναξιά, οπότε ανέβαινε στα βουνά και συχνά έμενε για μέρες ολόκληρες μόνος του, ενωμένος μόνο με τον Θεό και Πατέρα του. Βυθιζόταν στην προσευχή παρακαλώντας για δύναμη και ενίσχυση γι' αυτά που τον περίμεναν, τα οποία έβλεπε συχνά μπροστά του με όλες τις λεπτομέρειες, με αποτέλεσμα να περνάει τρομερές κρίσεις φόβου, κατά τις οποίες αναζητούσε τότε βοήθεια από Μένα...

Κι Εγώ ήμουν με το γιο Μου, τον ενίσχυα και του χάριζα διαρκώς περισσότερο φως στη γνώση του, ώστε ανανέωνε συνεχώς την προσφορά του να φέρει σε πέρας το έργο που θα λύτρωνε την ανθρωπότητα από την αμαρτία και το θάνατο...

Γι' αυτό είναι εντελώς λανθασμένη η άποψη ότι ο άνθρωπος Ιησούς απέκτησε ανώτερες γνώσεις συναναστρεφόμενος με σοφούς και διδασκάλους σε ξένες χώρες

Ποιος θα μπορούσε άλλωστε να διδάξει καλύτερα τον Ιησού απ' ό,τι Εγώ ο Ίδιος... Και Εγώ ο Ίδιος ήμουν μέσα στον άνθρωπο Ιησού σαν αποτέλεσμα της υπέρμετρης αγάπης του... Είναι εντελώς παράλογη η σκέψη πως ο Ιησούς χρειαζόταν να διδαχθεί από έναν συνάνθρωπο του προκειμένου να μπορέσει να διδάξει στη συνέχεια στην πατρίδα του...

Σεις οι άνθρωποι έχετε εδώ τώρα την απόδειξη ότι Εγώ ο Ίδιος διοχετεύω την Αλήθεια στη γη, φθάνει να πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις ... πόσο μάλλον λοιπόν ήταν ικανός ο Ιησούς να διδαχτεί απευθείας από Μένα, τη στιγμή που εκείνος ξεπερνούσε όλους τους άλλους ανθρώπους σε αγάπη και απόλυτη αφοσίωση σε Μένα...

Μονάχα όποιος δεν έχει ακόμη καμία ιδέα για το τι αποτελέσματα φέρνει η αγάπη στη ζωή ενός ανθρώπου, μπορεί να υποστηρίξει τέτοιους ισχυρισμούς, ότι δηλαδή ο Ιησούς απέκτησε τις γνώσεις του σε άλλες χώρες για να μπορέσει να διδάξει ή ότι έπρεπε να αναζητήσει άλλους ανθρώπους για να μελετήσει τις διδασκαλίες τους ...

Αυτό που επιτρέπω να συμβεί φανερά σε ένα απλό παιδί της γης, ότι δηλαδή του μεταδίδω μέσω του πνεύματος του την καθαρή αλήθεια από ψηλά, θα πρέπει σεις οι άνθρωποι να αναγνωρίσετε ότι ίσχυε επίσης και για τον άνθρωπο Ιησού, ο οποίος κατέβηκε στη γη για να Μου δώσει τη δυνατότητα να σας μιλήσω Εγώ ο Ίδιος μέσα απ' αυτόν. Και πραγματικά δεν χρειαζόταν κανένα δάσκαλο, γιατί παρελάμβανε την πιο βαθιά σοφία κατευθείαν από Μένα και χάρη σε αυτές τις διδασκαλίες έγινε ως άνθρωπος ικανός να διδάξει και να μεταδώσει την καθαρή Αλήθεια στους συνανθρώπους του...Και μπορείτε αυτά τα λόγια Μου τώρα να τα δεχθείτε επίσης ως την πιο καθαρή αλήθεια, επειδή Εγώ ο Ίδιος θέλω να μην κάνετε λάθη και να σας δίνονται εξηγήσεις σ' όποια σημεία, έχετε ακόμη άγνοια.

Αυτό που ενδιαφέρει κυρίως είναι να σχηματίσετε σεις οι άνθρωποι μια καθαρή εικόνα τού ποιος ήταν καταρχάς ο Ιησούς και για ποιο λόγο ήρθε στον κόσμο και μεγάλωσε μέσα στις πιο ταπεινές και πιο φτωχικές συνθήκεςΓιατί παρ' όλο που ήταν άνθρωπος όπως ο κάθε άλλος, ωστόσο απέδειξε στους ανθρώπους ότι ο καθένας μπορεί να αναπτύξει τις πιο υψηλές πνευματικές ικανότητες αφού και ο ίδιος διέθετε μια γνώση την οποία είχε κατακτήσει από μόνος του αντλώντας την από μέσα του, την οποία γνώση έδωσε παρακάτω στους συνανθρώπους του. Αλλά ο Ίδιος δεν το

είχε ποτέ ανάγκη να διδαχθεί από άλλους ή να γνωρίσει κάποιες διδασκαλίες, αφού τον ήταν βέβαια όλα γνωστά, αλλιώς δεν θα είχε φθάσει στην ανώτατη τελειοποίηση πάνω στη γη, η οποία οδήγησε στην πλήρη ένωσή του με Μένα, ώστε έγινε ένα μαζί Μου... γιατί μέσα του έγινα Εγώ ο Ίδιος άνθρωπος, με σκοπό να σας ελευθερώσω...

Αμήν»

Ένα άλλο γραπτό της Μπέρτα Ντούντε από τις 9.2.1959 μαρτυρεί για τις αγωνίες και τους φόβους του ανθρώπου Ιησού: «Και για Μένα ήταν πολλές φορές δύσκολη η πορεία Μου σαν άνθρωπος στη γη, γιατί ίσχυαν οι ίδιοι νόμοι και για Μένα που ισχύουν για σας. Είχα να παλέψω με τις ίδιες αδυναμίες και τους ίδιους πειρασμούς: ούτε Μου ήταν πάντα εύκολο να τα αντιμετωπίσω όλα αυτά, παρόλο που η καρδιά Μου ήταν γεμάτη αγάπη και για αυτόν το λόγο Με κατέκλυζε η θεϊκή δύναμη όποτε τη χρειαζόμουν. Αλλά στην πορεία της ζωής Μου υπήρχαν και ώρες ψυχικής πάλης που αν δεν τις είχα βιώσει όπως εσείς, τότε δεν θα ήμουν “άνθρωπος” ίδιος με εσάς.

Η ψυχή Μου έπρεπε να περάσει από τη διαδικασία της πνευματοποίησης πάνω στη γη, πράγμα που οδήγησε στην απόλυτη ένωση και συγχώνευση με τον Πατέρα. Βέβαια η δική Μου η ψυχή είχε έρθει από πάνω, όμως είχε πάρει από τη γη σάρκα που είχε όλες τις ανώριμες ουσίες από τις οποίες αποτελείται κατά βάση το υλικό περίβλημα κάθε ψυχής.

Όλες αυτές οι ουσίες έπρεπε να πνευματοποιηθούν, καθότι το σώμα ασκούσε ισχυρή πίεση με τις επιθυμίες και τους πόθους του πάνω στην ψυχή που δεν μπορούσε να αποφύγει την πάλη με τους πειρασμούς. Αντίθετα, το καθήκον της ήταν να τους αντισταθεί όπως είναι επίσης το καθήκον των ψυχών των ανθρώπων εκείνων που θέλουν να ακολουθήσουν την πορεία του Ιησού προκειμένου να ελευθερωθούν από την αμαρτία και το θάνατο.

Οπωσδήποτε ήταν δύσκολοι οι αγώνες που έπρεπε να περάσω, συχνά δε η επίγεια πορεία Μου Με βάραινε σαν ασήκωτο φορτίο και κινδύνευα να Με κάνει να αμφιβάλω ότι θα μπορούσα ποτέ να βαδίσω το δρόμο Μου μέχρι το τέλος. Αλλά συνεχώς αντλούσα δύναμη από την αγάπη. Χάρη στην αγάπη Μου και στην επενέργεια της επάνω Μου διέκρινα, εκ των προτέρων το δύσκολο δρόμο που έπρεπε να βαδίσω, προείδα τα πάθη και το θάνατο στο σταυρό, όπως είδα επίσης την πνευματική κατάσταση των ανθρώπων εκείνων που θα Με κάρφωναν πάνω του, Και παρ' όλα αυτά έπρεπε να προχωρήσω στο δρόμο Μου μέχρι τέλους. Ήμουν αναγκασμένος να προσπαθώ συνέχεια να κυριαρχήσω στους φόβους και στις αδυναμίες Μου και να αρπάζομαι από τον Πατέρα για να Με ενισχύσει σε κάθε δοκιμασία που αντιμετώπιζε το σώμα και η ψυχή Μου. Γιατί όλες αυτές τις δοκιμασίες τις βίωνα όπως εσείς και μάλιστα πολύ πιο έντονα ακόμη, για το λόγο ότι για Μένα αποτελούσε ήδη μαρτύριο το γεγονός ότι ζούσα στο μέσον της αμαρτωλής ανθρωπότητας, καθώς βρισκόμουν με όλη Μου την αγνότητα ανάμεσα σε εκείνους για τους οποίους ήθελα να υποφέρω και να πεθάνω.

Όμως όσο πιο πολύ ωρίμαζε το σώμα Μου, όσο πιο στενά ενωνόταν η ψυχή Μου με τον Πατέρα που ήταν μέσα Μου, τόσο πιο καθαρά έβλεπα την αποστολή Μου. Την αποστολή αυτή που την άρχισα ως “άνθρωπος” αλλά την τέλειωσα ως “Θεός” μπόρεσα να τη φέρω σε πέρας μόνο και μόνο επειδή η δύναμη μέσα Μου μεγάλωνε συνεχώς, όπως μεγάλωνε επίσης η αγάπη προς τη δυστυχημένη ανθρωπότητα όσο το τέλος Μου πλησίαζε. Κι η αγάπη ήταν η δύναμη που Μου επέτρεπε να πραγματοποιήσω το λυτρωτικό έργο Μου. Με άλλα λόγια, η αγάπη ήταν ο

Πατέρας που ήταν μέσα Μου κι Εγώ ήθελα να εκπληρώσω το θέλημα Του για να βοηθήσω τους πεσμένους αδελφούς Μου.

Προχώρησα συνειδητά στη γήινη πορεία Μου, αν και στην αρχή ήταν μόνο αμυδρά προαισθήματα ανάμεικτα μερικές φορές με καθαρές σκέψεις και οράματα. Όσο πιο πολύ προχωρούσε η πνευματοποίησή Μου τόσο σαφέστερα διαγραφόταν μπροστά στα μάτια Μου το λυτρωτικό σχέδιο για το οποίο είχα κατέβει από το φωτεινό βασίλειο στη γη. Όσο όμως στο σώμα Μου ήταν ακόμη προσκολλημένα ανθρώπινα στοιχεία, έπρεπε κι Εγώ επίσης να υποφέρω ανθρώπινα πάθη και βάσανα, ένα μεγάλο μέρος τους δε είχε να κάνει με την εσωτερική Μου αγωνία ότι δεν θα ήμουν αρκετά δυνατός για να τα βγάλω πέρα με την αποστολή Μου. Γιατί γνώριζα τι θα σήμαινε εάν αποτύχαινα στον αγώνα ενάντια σε εκείνο που ήταν και είναι και θα παραμείνει για αιωνιότητες ακόμη εχθρός όλων σας.

Αλλά υπερίσχυσα επάνω του, μπήκα στον αγώνα με απερίγραπτους πόνους και δοκιμασίες, μα η δύναμη Μου μεγάλωνε συνέχεια επειδή ταυτόχρονα μεγάλωνε και η αγάπη Μου για σας που είσαστε αναγκασμένοι να υποφέρετε μέχρι να ελευθερωθείτε από αυτόν και την εξουσία του. Η δύναμη Μου αυξανόταν στο βαθμό που αυξανόταν και η αγάπη Μου. Γι' αυτό να ξέρετε και σεις οι άνθρωποι ότι μόνο από την αγάπη μπορείτε να αντλήσετε τη δύναμη για να πετύχετε το στόχο σας στη γη. Γιατί ο αντίπαλος Μου θα προσπαθεί διαρκώς να σας αποδυναμώσει παρακινώντας σας να συμπεριφέρεστε χωρίς αγάπη ή εμποδίζοντας σας να την εφαρμόζετε στην πράξη, αφού σκοπός του είναι να σας κρατάει αδύναμους. Τότε όμως να σκέφτεστε Εμένα, που επίσης πάλεψα μαζί του, αφού επίσης προσπαθούσε να Με αποδυναμώσει καλλιεργώντας μέσα Μου φόβους και αγωνιώδη ερωτηματικά για το εάν θα μπορούσα να βρω τη δύναμη να πραγματοποιήσω την αποστολή Μου.

Τότε λοιπόν να στρέφεστε σε Μένα για να σας βοηθήσω, για να σας ενισχύσω απέναντι στον εχθρό της ψυχής σας και να σας δώσω δύναμη για κάθε αγώνα στη ζωή, είτε πρόκειται για εγκόσμια προβλήματα είτε για πνευματικά. Και δεν πρόκειται τότε να παρακαλείτε μάταια, γιατί είναι βέβαιο ότι θα εισακούσω όποιον Με καλεί την ώρα της ανάγκης.

Αμήν»

Το Φως στον Κόσμο

Επειδή λοιπόν ο Ιησούς ήταν Θεός στο πνεύμα αλλά άνθρωπος, δηλαδή δημιουργημένο ον, ως προς την ψυχή και το σώμα, όπως εμείς, μπόρεσε να υλοποιηθεί ο στόχος της ενανθρώπισης του Θεού. Γιατί πώς αλλιώς θα μπορούσε ένας τέλειος Θεός, που δεν τον αγγίζουν πειρασμοί και προκλήσεις, να χρησιμεύσει σαν πρότυπο ζωής σε μας που παλεύουμε αδιάκοπα με τις ατέλειες της ανθρώπινης φύσης μας; Αν ο Θεός είχε εμφανισθεί φανερά στη γη, με όλη του τη μεγαλοσύνη, η ελεύθερη βούληση μας θα είχε παραλύσει. Κι αντί να γίνουμε αυτεξούσια παιδιά όμοια με τον Πατέρα, θα είχαμε καταδικασθεί να στερηθούμε την ελευθερία μας.

Από την άλλη, πώς θα ήταν αληθινή θυσία ο θάνατος στο σταυρό, αν δεν ήταν πραγματικά ένας *άνθρωπος* που άφησε τη ζωή του στο Γολγοθά;

Γι' αυτό η Βίβλος (κι ακόμη περισσότερο η νέα αποκάλυψη), αναφέρεται επανειλημμένα στα καθαρά ανθρώπινα χαρακτηριστικά του. Πολλούς αναγνώστες τους ξενίζουν αυτές οι ανθρώπινες πλευρές του Ιησού, γιατί τις βρίσκουν αταίριαστες με τη θεϊκή του φύση. Ακριβώς για τον ίδιο λόγο πολλοί αμφισβητούν τις σχετικές αναφορές στη Βίβλο. Πώς μπορεί, ρωτούν οι αμφισβητίες, ένας Θεός «να δειλιάζει

και να τρέμει στη Γεθσημανή;» Ή να φωνάζει στο σταυρό: «Πατέρα, γιατί μ' εγκατέλειψες;»

Τα κείμενα της νέας αποκάλυψης απαντούν σ' αυτές τις απορίες έτσι που το σημαντικό ερώτημα της ανθρώπινης φύσης; του Χριστού φωτίζεται απ' όλες τις πλευρές. Γι' αυτό γίνεται κατανοητό π.χ. το πώς και γιατί ο άνθρωπος Ιησούς δεν γνώριζε πάντα εξαρχής όσα γνώριζε και σχεδίαζε ο Πατέρας, το θεϊκό Πνεύμα μέσα του. Αν γνώριζε προκαταβολικά το μέλλον σε όλες του τις λεπτομέρειες, η ψυχή του Ιησού θα ήταν παραπάνω ευνοημένη από τους άλλους ανθρώπους στον αγώνα προς την τελείωση. Έτσι ο Ιησούς εξηγεί αυτό το γεγονός σ' ένα μαθητή του ο οποίος είχε παραξενευτεί: «Έχεις βέβαια απόλυτο δίκιο που λες πως ο Πατέρας είναι μέσα Μου σε όλη του την πληρότητα. Όμως σαν εξωτερικός άνθρωπος είμαι απλά ένας γιος Του και μέσα στην ψυχή Μου γνωρίζω μόνο αυτά που Μου αποκαλύπτει Εκείνος. Εγώ είμαι βέβαια η Φλόγα της Αγάπης Του και η ψυχή Μου είναι το Φως που πηγάζει απ' τη Φωτιά της Αγάπης Του. Αλλά κι ο ήλιος απ' όπου πηγάζει το φως, διαθέτει μία καταπληκτική εσωτερική και εσώτατη διαμόρφωση. Όμως μόνο στο εσωτερικό του ήλιου είναι γνωστή. Το φως απ' έξω δεν ξέρει τίποτα γι' αυτή ούτε προβάλλει κάπου μία κάποια εικόνα για να δει κανείς πώς είναι φτιαγμένος ο ήλιος στο εσωτερικό του. Το ίδιο συμβαίνει στη δική Μου περίπτωση. Ο Πατέρας είναι μεν μέσα Μου, αλλά το εσωτερικό Του φανερώνεται στην ψυχή Μου μονάχα όταν το θέλει ο Ίδιος. Στ' απύθμενα βάθη Του περιλαμβάνει πολλά που ο Γιος Του δεν τα ξέρει. Αν θέλει λοιπόν ο Γιος να τα μάθει, πρέπει να ρωτήσει τον Πατέρα! Αλλά πλησιάζει η ώρα όπου ο Πατέρας, με όλα όσα κρύβει στα βάθη Του, θα γίνει ένα μαζί Μου, τον προαιώνιο Υιό Του.

Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο το Πνεύμα του Πατέρα που έχετε μέσα στις ψυχές σας θα γίνει σε λίγο καιρό ένα μαζί τους ενόσω ζείτε ακόμη μέσα στα σώματα σας. Και μόνο τότε θα σας αποκαλυφθούν από το Πνεύμα του Πατέρα στο εσωτερικό σας όλα όσα θα ήταν αδύνατο να σας αποκαλυφθούν τώρα. Γι' αυτό λοιπόν ο Πατέρας που είναι μέσα Μου γνωρίζει μερικά πράγματα επιπλέον που ο Υιός δεν τα γνωρίζει! Επομένως αυτό το εσώτατο πυρ του ήλιου ισοδυναμεί με τον Πατέρα που είναι μέσα Μου, ενώ Εγώ είμαι το Φως που πηγάζει από το βασικό κεντρικό Πυρ και συνάμα είμαι το Πυρ από το οποίο δημιουργήθηκαν, ζουν και υφίστανται όλα όσα υπάρχουν. Άρα στην παρούσα υπόσταση Μου είμαι η εξωτερική «η ενεργητική εκδήλωση του εσώτατου Πατέρα μέσα Μου· ως εκ τούτου ό,τι είναι του Πατέρα είναι και δικό Μου όπως και αντίθετα ό,τι είναι δικό Μου είναι του Πατέρα. Επομένως Εγώ και ο Πατέρας πρέπει αναγκαστικά να είμαστε τελείως ένα, μόνο με τη διαφορά ότι στο εσωτερικό Πυρ θα υπάρχει εσαεί υποχρεωτικά μία βαθύτερη γνώση και πανεποπτεία από ό,τι στο εξωτερικό Φως, το οποίο πάντα θα ενεργοποιείται από το εσωτερικό Πυρ μόνο στο βαθμό που είναι απαραίτητο.»

Εξάλλου στα λόγια και στις πράξεις του Ιησού φαίνεται η διαφορά ανάμεσα στο απέραντο θεϊκό Πνεύμα και στο Γιο του ανθρώπου. Στις μεγάλες διδαχές, στα σημάδια και τα θαύματα, δρούσε το πρώτο. Στις ενέργειες της καθημερινότητας, στο δειλίασμα και την εσωτερική πάλη στη Γεθσημανή, καθώς και σε άλλες περιπτώσεις που αφηγούνται τα Ευαγγέλια, ήταν φανερό πως μιλούσε και ενεργούσε ο Υιός του Ανθρώπου. Πρόκειται για μια διαφορά η οποία αποτελεί κοινή διαπίστωση και για τους προφήτες όλων των εποχών. Όταν *υπάκουαν* στο θείο κάλεσμα, εκδηλωνόταν το Πνεύμα μέσα τους, ειδάλλως επικρατούσε η ανθρώπινη ψυχή. Στο «Μ.Ε.Ι.» ο Ιησούς τονίζει αυτή τη διαφορά στους μαθητές του: «Τώρα δεν είναι ο θαυματουργός *γιατρός από τη Ναζαρέτ* που σας μιλάει. Είναι Εκείνος που κατοικούσε προαιώνια μέσα Μου, ο Πατέρας που είναι γεμάτος αγάπη και ευσπλαχνία, ο μοναδικός Θεός, ο οποίος λέει:

“Εγώ είμαι το Α και το Ω, η Αρχή και το Τέλος του Απείρου, δεν υπάρχει άλλος Θεός εκτός από Μένα!”»

Τέλος, γίνεται κατανοητό επίσης γιατί ο Ιησούς αισθανόταν συχνά την ανάγκη να προσευχηθεί. Αυτό το γεγονός ξένιζε πάντα τους σκεπτικιστές. Όταν προσευχόταν, κάτι που συνήθως έκανε εντελώς μόνος του, η ψυχή του αναζητούσε μέσα στο «ήσυχο δωμάτιο»* της καρδιάς του την πλήρη ένωση με το Πνεύμα που κατοικούσε μέσα της. «Τι παράξενο», απορούν στο «Μ.Ε.Ι.» μερικοί αμύητοι στην προσωπικότητα του Ιησού. «Τώρα πάει να προσευχηθεί και να προετοιμασθεί για την αυριανή μέρα! Τάχα σε ποιον να μιλάει καινά προσεύχεται; Μήπως τελικά, παρ’ όλο που οι γνώσεις Του είναι τόσο βαθιές, δεν είναι αυτός το ύψιστο θείο Ον; Δεν μπορεί όμως και να προσεύχεται στον εαυτό Του!»

Τότε ο Μαθαήλ, ένας φωτισμένος μαθητής του Ιησού, απάντησε στους αδαείς: «Μα τι τυφλοί που είσαστε στ’ αλήθεια! Μήπως δεν έχει κι αυτός εδώ στη γη όπως όλοι μας σάρκα και αίμα; Μέσα σ’ αυτά δεν εξελίχθηκε και η δική Του η ψυχή, για να μπορέσει να ενωθεί με το θείο Πνεύμα; Θεϊκό μέσα του είναι μοναχά το Πνεύμα· όλα τ’ άλλα είναι ανθρώπινα, όπως είναι και σε μας. Όταν προσεύχεται, την ανθρώπινη φύση Του τη διαπερνάει εντελώς το μοναδικό Πνεύμα, απ’ όπου προήλθαν όλα τα άλλα πνεύματα, όπως ένας αληθινός ήλιος καθρεφτίζεται σε άπειρες απεικονίσεις του μέσα στην καθεμιά μικροσκοπική σταγόνα δροσιάς».

Θα πρέπει κανείς να προσεγγίσει με μεγάλη ενδελέχεια και προσοχή τόσο τη Βίβλο όσο και τις νέες αποκαλύψεις προκειμένου να διεισδύσει στο πολυσύνθετο μυστήριο της οντότητας του Ιησού Χριστού. Όπως διαπιστώθηκε σε προηγούμενο κεφάλαιο οι ίδιοι οι μαθητές του Ιησού είχαν μεγάλες δυσκολίες όσον αφορά αυτό το θέμα. Άλλωστε στην ουσία το ίδιο πρόβλημα καθρεφτίζεται στα πολλά και ποικίλα δόγματα πίστης των διαφόρων ομολογιών αλλά και στο πλήθος των θεωριών που κυκλοφορούν κυρίως τελευταία γύρω από το πρόσωπο του Ιησού Χριστού.

Ένα παράδειγμα για την αδυναμία κατανόησης αυτού του θέματος αποτελεί μία ερώτηση που του απευθύνει ο Πέτρος στο «Μ.Ε.Ι.»: «Ένα πράγμα που δεν έχω ακόμη καταλάβει καλά είναι γιατί τη μία φορά λες για Σένα ότι είσαι ο Υιός του Ανθρώπου, την άλλη ο Υιός του Θεού και άλλοτε πάλι λες ότι είσαι ο ίδιος ο Ιεχωβά;»

Η απάντηση του Ιησού σε αυτό είναι η ακόλουθη: «Ούτε ο Ιεχωβά που είναι μέσα Μου, ούτε η ψυχή Μου που είναι ο αιώνιος Υιός του θα θανατωθεί στην Ιερουσαλήμ, αλλά μόνο τούτο εδώ το σώμα του Υιού του Ανθρώπου. Την τρίτη ημέρα όμως θα αναστηθεί τελείως μετουσιωμένο και θα είναι πλέον εσαεί ένα με Αυτόν που είναι μέσα Μου και που Μου αποκαλύπτει όλα όσα έχω να κάνω ή να πω ως Υιός του Ανθρώπου. Αυτόν λοιπόν εσείς ακόμη δεν τον γνωρίζετε πλήρως, μ’ όλο που μιλάει και δρα ανάμεσα σας εδώ και αρκετό καιρό».

Ένας άλλος μαθητής τού έθεσε μία ενδιαφέρουσα ερώτηση η οποία έχει απασχολήσει πάρα πολλούς ανθρώπους μέχρι σήμερα: «Πώς μπόρεσες Εσύ, ο άπειρος Ιεχωβά, να αφήσεις την απεραντοσύνη Σου και να περιοριστείς σε μία τόσο περιορισμένη φόρμα όπως είναι η ανθρώπινη μορφή;»

Στη δε απάντηση του ο Ιησούς είπε: «Είμαι παντού το αιώνιο Εγώ, όμως εδώ μαζί σας βρίσκομαι με το αιώνιο κέντρο της Ύπαρξης Μου το οποίο συντηρεί ολόκληρη την απεραντοσύνη στην άπειρη αιώνια έκταση της ίδια κι απaráλλακτα για αιώνες και αιώνες. Και αφού ο "Υιός" υπήρχε προαιώνια, πώς ήταν δυνατό να γεννηθεί! Κι αφού το "Άγιο Πνεύμα" υπήρχε κι εκείνο προαιώνια, πώς ήταν δυνατό να προέλθει από τον "Πατέρα" και τον "Υιό"; Με λίγα λόγια, αν τα τρία θεϊκά πρό-

* Βλ. κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο 6,5

σωπα είναι αιώνια, δηλαδή δεν έχουν αρχή, πώς θα μπορούσε το ένα να δώσει την αρχή της ύπαρξης στο άλλο;

Σαν άνθρωπος με σάρκα είμαι τώρα μπροστά σας ο Υιός. Δεν Με γέννησε ποτέ κανένας άλλος (σ' αυτό το σώμα) εκτός από Εμένα τον Ίδιο, και είμαι συνεπώς, ο προαιώνιος μοναδικός Πατέρας του Εαυτού Μου. Πού αλλού θα μπορούσε να είναι ο Πατέρας παρά μέσα στον Υιό και πού αλλού θα μπορούσε να είναι ο Υιός παρά μέσα στον Πατέρα;

...Τούτο εδώ το σώμα Μου είναι η τέλεια μορφή του Πατέρα, η οποία υλοποιήθηκε για χάρη των ανθρώπων και των αγγέλων. Ο σκοπός ήταν να γίνω ένας Θεός χειροπιαστός και ορατός, για να μπορούν να Με βλέπουν, να Με ακούνε και να Μου μιλούν χωρίς να πρέπει να χάσουν τη ζωή τους! Γι' αυτό Εγώ, ο Ιησούς, είμαι Θεός εξ ολοκλήρου. Μέσα Μου είναι ο "Πατέρας" και η Δύναμη που πηγάζει από Εμένα, το ίδιο ισχυρή με την Αγάπη, τη Σοφία και την παντοδύναμη Θέληση Μου, είναι το "Άγιο Πνεύμα"! Αυτή είναι η Δύναμη που πλημμυρίζει το άεναο άπειρο, δρώντας απ' άκρου σ' άκρο.

Εγώ, όπως Με βλέπετε ανάμεσα σας σαν Θεάνθρωπο σ' αυτή την αίθουσα στο όρος των Ελαιών, βρίσκομαι ολόκληρος κι αδιαίρετος μαζί σας, με όλο το προαιώνιο Κέντρο Μου. Δηλαδή, σαν αληθινός Θεός και άνθρωπος συνάμα, δεν βρίσκομαι αυτοπροσώπως πουθενά αλλού αυτή τη στιγμή, ούτε σ' αυτή τη γη ούτε σε κάποια άλλη. Όμως με τη Δύναμη που πηγάζει από Εμένα, που είναι το "Άγιο Πνεύμα", γεμίζω με την Ενέργεια Μου όλους τους ουρανούς κι όλο το χώρο, τον άπειρο και το γήινο - υλικό.

Βλέπω τα πάντα, από το πιο μεγάλο ως το πιο μικρό. Εποπτεύω και γνωρίζω και το παραμικρό. Βάζω όλα τα πράγματα σε Τάξη και δημιουργώ το καθετί. Κατευθύνω τις μοίρες όλων και κυβερνώ τα πάντα.

Τώρα που τ' ακούσατε από το στόμα Μου, καταλαβαίνετε για ποιο λόγο πρέπει να δυναμώνετε τους ανθρώπους που πιστεύουν αληθινά σ' Εμένα, ακουμπώντας τα χέρια σας πάνω τους στο όνομα του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Άμα τους διδάσκετε παράλληλα την Αλήθεια σωστά, δεν πρόκειται να τους μπερδέψουν τα ονόματα από τις τρεις ιδιότητες του Θεού και να πιστέψουν λανθασμένα πως πρόκειται για τρεις εντελώς ξεχωριστές θεϊκές Οντότητες. Αλλά σας το τονίζω και θέλω να το βάλετε καλά μέσα στην καρδιά σας, πως πρέπει παντού και πάντα να λέτε την Αλήθεια γι' αυτά τα πράγματα. Όπου εκλείψει η Αλήθεια απ' τους ανθρώπους, θα φτωχύνουν πνευματικά και θα παραστρατίσουν, ακολουθώντας κάθε λογής λανθασμένες δοξασίες. Και τότε θα είναι πολύ δύσκολο να τους ξαναφέρει κανείς στο δρόμο της Αλήθειας.

Αλλά όσο κι αν διατηρηθεί η πίστη στον καθαρό Λόγο, θα υπάρξουν ωστόσο οπωσδήποτε ψεύτικοι διδάσκαλοι και προφήτες που θα παρασύρουν πολύ κόσμο και σεις δεν θα μπορείτε να το εμποδίσετε...

...Ως άνθρωπος δεν μπορώ να κάνω ούτε Εγώ τίποτα από μόνος Μου. Αλλά ακούω διαρκώς τη φωνή του Πατέρα εσωτερικά και όπως ακούω, έτσι ακριβώς ενεργώ, μιλώ και κρίνω».

Στα «Δώρα τον Ουρανού» επίσης υπάρχει μεταξύ άλλων το εξής κείμενο: «Ο Πατέρας είναι η πάνταγνη Αιώνια Αγάπη μέσα στον Θεό ή ο Αιώνιος Λόγος μέσα Του. Ο Υιός είναι ο Λόγος που εκφέρεται από τον Πατέρα ή ο ίδιος ο Πατέρας που σας αποκαλύπτεται ως υπόσταση μέσα στον Υιό. Η σχέση μεταξύ τους είναι ανάλογη με το Λόγο που είναι ακόμη σκέψη και με το Λόγο που έχει εκφραστεί, καθώς η σκέψη είναι η βάση ή ο Πατέρας του εκφρασμένου Λόγου, ενώ πάλι ο εκφρασμένος Λόγος δεν είναι άλλο από την αποκαλυπτόμενη σκέψη, ήτοι ο ίδιος ο Πατέρας του Λόγου.

Εάν το καταλαβαίνετε αυτό λοιπόν, τότε θα πρέπει να σας είναι και ολοκάθαρο πλέον ότι όποιος βλέπει και ακούει τον Υιό, αναγκαστικά πρέπει να βλέπει και να ακούει τον Πατέρα. Επομένως Πατέρας και Υιός είναι ένα και το αυτό, όπως η σκέψη από τη μία με τη σκέψη που έχει εκφραστεί σε λόγο από την άλλη. Καταλαβαίνετε άρα ότι ο Πατέρας είναι μέσα στον Υιό. ο δε Υιός είναι μέσα στον Πατέρα όπως η σκέψη εμπερικλείεται μέσα στον εκφρασμένο λόγο, όπως και ο εκφρασμένος λόγος εμπερικλείεται μέσα στη σκέψη...

Ο Θεάνθρωπος Ιησούς έκρυβε μέσα του όλη την Οντότητα του Πατέρα ή ήταν η Αιώνια Αγάπη και Σοφία που είχε επενδυθεί με ανθρώπινη σάρκα ή η πληρότητα της Θεότητας μέσα σε ένα σώμα.

Ο εκφρασμένος Λόγος του Θεανθρώπου Ιησού ή η διδασκαλία του είναι ο Υιός. Καθώς λοιπόν ο Πατέρας γνώριζε από προαιώνια τι επρόκειτο να κάνει, άρα ο Θεάνθρωπος Ιησούς ήταν επίσης από προαιώνια μέσα στον Πατέρα. Αλλά ως Θεάνθρωπος σε ένα σώμα εκδηλώθηκε μόνο αφότου ο Πατέρας εκφράστηκε φανερά.....»

Σε μία αποκάλυψη προς τον Γκότφριντ Μαγερχόφερ στις 26.8.1870 λέει ο Λόγος σχετικά με το μυστήριο της ενανθρώπισης του Θεού: «Εάν ήθελα να σας αναλύσω σταδιακά όλες τις πλευρές αυτής της τριαδικότητας, δεν θα έφταναν χρόνια ολόκληρα για να σας δια φωτίσω κάπως πιο διεξοδικά για το πλήρες βάθος όλων αυτών των θεϊκών ιδιοτήτων του Εγώ Μου.

Και ακόμη και τότε θα αποκτούσατε μόνο μία αμυδρή αντίληψη του τι είναι ο Πατέρας και τι ο Ιησούς, ο οποίος ήταν και είναι ο Υιός του Ανθρώπου που ήρθε από τα Ύψη».

Η προγενέστερη υπόσταση του Ιησού

Με βάση τα προηγούμενα πρέπει να έχει καταστεί εμφανές ότι όταν γίνεται λόγος για τον Πατέρα μέσα στον Ιησού εννοείται με αυτό η προαιώνια, καθαυτό πνευματική οντότητα του. Ο Υιός του Θεού μέσα στον Ιησού, ο θεϊός Λόγος, ήταν το πνευματικό μέρος της ψυχής του, ενώ ο Υιός του Ανθρώπου ήταν ένα *δημιουργημένο πνεύμα όπως εμείς*. Ως εκ τούτου αξίζει να εμβαθύνει κανείς στο θέμα της προγενέστερης υπόστασης του Ιησού, μία υπόσταση που σαφώς είχε όπως και κάθε άλλο δημιουργημένο ον.

Πολυάριθμα είναι τα στοιχεία που προκύπτουν από μία αναδίφηση στη Βίβλο. Όταν ο Παύλος λόγου χάριν λέει ότι ο Θεός «απέστειλε τον Υιό του» (προς Γαλάτες 4,4 κ.εξ. -προς Ρωμαίους 8,3 κ.εξ.) προϋποθέτει ότι ο Υιός του Θεού υπήρχε πριν από την ενανθρώπισή του. Επίσης και ο Ιωάννης μεταχειρίζεται τον όρο της «αποστολής» του Υιού του Ανθρώπου – όπως π.χ. στο κεφάλαιο 17, εδάφια 3 και 13- αλλά και της «επιστροφής» στον Πατέρα. Κατά τα εδάφια 1 έως 3 του πρώτου κεφαλαίου της Επιστολής προς Εβραίους, ο Υιός είναι ο «χαρακτήρ» της θείας υπόστασης, ο οποίος Υιός δημιούργησε και συγκρατεί το σύμπαν. Πέραν τούτου στα εδάφια αυτά ο ρόλος του Υιού στη δημιουργία έρχεται σε συνδυασμό με την πραγμάτωση του λυτρωτικού έργου.

Στην πρώτη σύνοδο της Νικαίας (325 μ.Χ.) η προηγούμενη υπόσταση του Ιησού Χριστού αποτυπώθηκε στο σύμβολο της πίστης, με την παραδοχή ότι είναι ο μονογενής (μοναδικός) ομοούσιος Υιός του Αιώνιου Πατέρα (βλέπε και κατά Ιωάννη 1,18) και ότι δι' αυτού έγιναν τα πάντα, ενώ απορρίπτεται κάθε ισχυρισμός ότι δεν προϋπήρχε της ενανθρώπισής του. Στην Κωνσταντινούπολη αργότερα η ίδια δήλωση

πίστης συμπληρώνεται με τα λόγια: «εκ του Πατρός γεννηθέντα προ πάντων των αιώνων».

Εκτός αυτού, σε πολλά σημεία της Βίβλου όπου γίνεται λόγος για έναν «*άγγελο του Κυρίου*» ως «*άγγελο του Θεού*» ή ως «*άγγελος της Διαθήκης*» (Μαλαχίας 3,1), διαπιστώνει κανείς ότι πρόκειται για έναν άγγελο με μία συγκεκριμένη επίγεια αποστολή, τον οποίον επεσκίαζε για το σκοπό αυτό το Πνεύμα του Θεού, ενώ σε μερικές περιπτώσεις πρόκειται για τον ίδιο τον Κύριο, αν και οι απόψεις δίστανται σχετικά με το πότε είναι απλά ένας άγγελος και πότε είναι ο ίδιος ο Θεός που εμφανίζεται στους ανθρώπους.

Ο «*άγγελος του Κυρίου*», ο οποίος στη Γραφή ξεχωρίζει από όλους τους άλλους αγγέλους, αναφέρεται συχνά στην Παλαιά Διαθήκη, όπως π.χ. στο Μωυσή Α' 16, 7.22, 11.48,16· στους Κριτές 2, 1.6,11,13, 3- Στον Ησαΐα 63,9· στο Ζαχαρία 1,12. 3, 1. 12, 8. Ο δε «*άγγελος του Θεού*» συναντάται στην Π. Διαθήκη στο Μωυσή Α' 21,17.31, 11-Μωυσή Β' 14, 19-Σαμουήλ Β' 14, 17.

Ο «*άγγελος του Κυρίου*» ως επί το πλείστον ταυτίζεται με τον ίδιο τον Κύριο αυτοαποκαλυπτόμενο στους ανθρώπους. Όπως θα διαπιστωθεί παρακάτω από τα σχετικά αποσπάσματα, ο άγγελος αυτός υπό το φως των νέων αποκαλύψεων μπορεί δίκαια να ταυτιστεί με τον Υιό του Θεού *πριν την ενανθρώπισή του*.

Ο Παύλος πάλι χαρακτηρίζει τον Χριστό ως τον «*πνευματικό βράχο*» που ακολουθούσε τους Ιουδαίους επί σαράντα χρόνια που περιπλανιόνταν με τον Μωϋσή στην έρημο (προς Κορινθίους Α' 10, 1-4) ενώ κατά τα αναφερόμενα από τον Πέτρο στην πρώτη επιστολή του (1, 11) το Πνεύμα του Χριστοί μιλούσε μέσα από τους παλαιούς προφήτες.

Ως εκ τούτου είναι εύλογο να υποθέσει κανείς ότι ήδη πριν από την ενανθρώπιση του Ιησού Χριστού οι αποκαλύψεις του Θεού που ελάμβαναν χώρα δια του «*αγγέλου του Κυρίου*» κατά τη βιβλική έκφραση, γίνονταν δια του Υιού του Θεού, ο οποίος ήταν *εξ αρχής* (Ησαΐας 41, 4).

Επιπλέον αυτό που λέει ο Ιωάννης στο 1,18 της αναφοράς του για τον Ιησού ότι «*κανείς ποτέ δεν είδε τον Θεό, μόνο ο μονογενής Υιός μάς τον έκανε γνωστό*», το ίδιο σημείο επιβεβαιώνεται στην Έξοδο του Μωυσή 23, 20-21 όπου ο Θεός ομιλεί προς το Ισραήλ: «*Ιδού, εγώ στέλνω έναν άγγελο έμπροσθεν σου για να σε φυλάσσει καθ' οδόν και να σε φέρει στον τόπο που έχω προετοιμάσει. Πρόσεχε τον και υπάκουε στις προσταγές του και μην απειθείς, γιατί δεν θα σε συγχωρήσει επειδή το όνομα Μου είναι επάνω του!*»

Εξ άλλου στους Κριτές 13, 18 ο «*άγγελος του Κυρίου*» απαντά ως εξής στο Μανωέ, τον πατέρα του Σαμψών: «*Γιατί με ρωτάς για το όνομα μου, αφού είναι θαυμαστό;*» Στο δε Ησαΐα 9, 5 λέγεται: «*Γεννήθηκε σε μας ένα παιδί, μας δόθηκε ένας γιος, και η εξουσία είναι πάνω στους ώμους του και το όνομα του θα κληθεί θαυμαστός, σύμβουλος, πατέρας αιώνιος, άρχων ειρήνης!*» Και στη συνέχεια, στον Ησαΐα 9, 6 το όνομα αυτό αποδίδεται στον προφητευμένο Μεσσία του Ισραήλ, ενώ στο Μαλαχία 3, 1 επιβεβαιώνεται ότι ο Κύριος («*ο άγγελος της διαθήκης*») θα έρθει σύντομα στο ναό του.

Από αυτές τις αναφορές στη Βίβλο γίνεται σαφές ότι ο Ιησούς Χριστός υπήρχε *εξ αρχής*, ήταν δηλαδή ο «*πρώτος*» και σε αυτό όπως και με την ανάσταση του (προς Κορινθίους Α' 15, 20-23).

Παίρνοντας σάρκα ο Ιησούς έγινε όμοιος με τους ανθρώπους και για χάρη τους ήταν για λίγο κατώτερος από τους αγγέλους (προς Εβραίους 2, 7) αν και αυτοί τον υπηρετούσαν με μεγάλο σεβασμό και ως άνθρωπο. Βέβαια δεν είχε ανάγκη από τις υπηρεσίες τους, απλά αυτό γινόταν προς δόξα του Πατέρα και για να εκπληρωθούν τα γραφόμενα στην Π. Διαθήκη.

Από τα προηγούμενα προκύπτει σαφώς ότι κατά τη Γραφή ο Ιησούς ενεργούσε ήδη πριν την ενσάρκωση του ως Υιός του Θεού. Εάν επιπλέον λάβει κανείς υπ' όψη του τις διευκρινίσεις των νέων αποκαλύψεων όσον αφορά την προ της ενανθρώπισης υπόσταση του Ιησού μπορεί να κατανοήσει καλύτερα το μυστήριο της θέωσής του επί γης.

Από πολλά σημεία των νέων αποκαλύψεων είναι κατάδηλο ότι ο Ιησούς ως άνθρωπος δεν ήταν Θεός, αλλά Υιός του Θεού. Το εσωτερικό του πνεύμα το οποίο ήταν ένα με την ψυχή του ήταν και είναι Θεός, όχι όμως και ο απλός Υιός του Ανθρώπου, για το λόγο ότι έπρεπε πρώτα ο σωματικός του φορέας να ενωθεί με το Πνεύμα του Θεού, γεγονός το οποίο επετεύχθη με τη σταύρωση και την ανάσταση του.

Επομένως όταν λέγεται ότι ο άνθρωπος Ιησούς και ο Πατέρας ήταν απολύτως ένα, τότε η ενότητα αυτή αφορά αποκλειστικά και μόνο την ενότητα του πνεύματος του Ιησού με την ψυχή του, πράγμα που ίσχυε μετά το τριακοστό έτος της ηλικίας του, όταν ανέλαβε δημόσια την αποστολή του. Συνεπώς ο Ιησούς είχε έλθει απευθείας από το φωτεινό βασίλειο και ήταν *ο πρώτος άνθρωπος στον οποίο κατοίκησε η πληρότητα της Θεότητας* (κατά Ιωάννη 1, 14-προς Κολοσσαείς 2,9). Έτσι εξηγείται άλλωστε ότι ο Ιησούς έβλεπε τον Πατέρα (κατά Ιωάννη 6,46). Διατυπωμένο διαφορετικά, αυτό σημαίνει ότι πριν την ενανθρώπιση του Ιησού ο Θεός δεν κατέβηκε ποτέ σε αυτή την πληρότητα ανάμεσα στους ανθρώπους- ούτε ως «άγγελος του Κυρίου» αλλά ούτε ως προσωρινή υλοποίηση, δηλαδή μέσα σε μία αιθερική ανθρώπινη μορφή, όπως έγινε στις περιπτώσεις του Αβεδάμ, του Εμμανουήλ και του Μελχισεδέκ την εποχή των πατριαρχών πριν τον κατακλυσμό, όπως είναι γνωστό από την «Οικονομία του Θεού» του Λόρμπερ· γιατί το θείο Πνεύμα παρουσιάστηκε εξ ολοκλήρου και για πρώτη φορά σε αυτή τη γη μόνο μέσα στον Ιησού.

Στον Γιάκομπ Λόρμπερ. τονίζεται ότι ο Ιησούς ήταν και είναι το ύψιστο Πνεύμα του Θεού και ότι έλεγε όταν ήταν στη γη για τον εαυτό του: «Με έχει στείλει ο Πατέρας από τον Ουρανό!» Στο «Γη και Σελήνη» λέει ο ίδιος για τη σχέση του με τον Πατέρα: «Αυτός ήταν μεν μέσα σε Μένα όπως και Εγώ μέσα σ' Εκείνον αλλά Αυτός ήταν το Πνεύμα του Θεού ως προαιώνιος Πατέρας ενώ Εγώ ήμουν και είμαι η Ψυχή Του. Αυτή η Ψυχή διαθέτει ασφαλώς τη δική της γνώση και ικανότητα αφού είναι η ύψιστη και πιο τέλεια Ψυχή από όλες τις ψυχές. Εντούτοις η Ψυχή αυτή δεν μπορούσε να πράττει ό,τι ήθελε, αλλά μόνο ό,τι ήθελε Εκείνος από τον οποίο είχε προέλθει».

Επομένως με τους όρους Υιός του Ανθρώπου και Υιός του Θεού εννοείται κάτι το δημιουργημένο, ήτοι μόνο το σώμα και η ψυχή του Ιησού. Μόνο μετά την πλήρη συγχώνευση με το Πνεύμα του Πατέρα μέσω της σταύρωσης και της ανάστασης έγινε πλέον Θεός ο Ιησούς, εξ ου κι από τότε Ιησούς Χριστός και Θεός σημαίνει ένα και το αυτό.

Με αυτή την ουσιαστική διαφοροποίηση αποκαλύπτεται μία πλευρά του μυστηρίου του Ιησού Χριστού. Παράλληλα δίνεται μία απάντηση στο ερώτημα εάν ο Ιησούς χάρη στην επί γης θέωσή του είναι ο Θεός – Πατέρας ή απλά ο Γιος του Θεού, όπως πιστεύουν οι περισσότεροι χριστιανοί. Και τα δύο είναι βέβαια αλήθεια και άρα ένας χριστιανός μπορεί να γίνει μακάριος είτε πιστεύει στη μία εκδοχή είτε στην άλλη, μόνο που αυτός που τον Ιησού τον αναγνωρίζει ως Θεό έχει διεισδύσει βαθύτερα στο μυστήριο της Θεότητας και ως εκ τούτου βρίσκεται και πιο κοντά της. Όποιος δέχεται τον Χριστό μόνο σαν Γιο του Θεού αποδεικνύει ότι δεν έχει ακόμη καταλάβει το μυστήριο της θέωσής του και συνεπώς έχει συλλάβει κατά κάποιον τρόπο μόνο το εξωτερικό περίβλημα και όχι τον εσώτερο πυρήνα του. Άλλωστε αυτή η εκδοχή επιτρέπει και κάποιες άλλες υποβαθμίσεις ή παρανοήσεις του ρόλου του,

αφού μάλιστα όπως συμβαίνει συχνά ο Ιησούς υποβαθμίζεται σε ένα διδάσκαλο ή προφήτη μεταξύ άλλων πολλών, Επιπλέον οι εξωτερικές θεωρήσεις των πραγμάτων είναι η αιτία των αναρίθμητων σχισμάτων της χριστιανοσύνης ενώ αντίθετα οι εσωτερικές θεωρήσεις ενώνουν πνευματικά, όπως θα φανεί και στο κεφάλαιο για τους μυστικιστές που ήταν διαφορετικών εξωτερικών πιστεύω. Όταν ήταν στη γη ο Ιησούς δήλωνε για τον εαυτό του; «Ως άνθρωπος, όπως στέκομαι τώρα μπροστά σας, δεν είμαι θεός, αλλά ένας Υιός του Θεού...» («Το μεγάλο ευαγγέλιο του Ιωάννη»). Συνεπώς το μεν Πνεύμα στο εσωτερικό του ήταν Θεός, αλλά όλα τα άλλα πάνω του ήταν ανθρώπινα, όπως σ' εμάς.

Επομένως ο άνθρωπος Ιησούς έπρεπε να αγωνισθεί για την υπέρβαση του κόσμου προκειμένου να γίνει ένα με το Πατρικό Πνεύμα κάνοντας τον ίδιο αγώνα που πρέπει να κάνουμε κι εμείς. Γιατί ειδάλλως ούτε εκείνος δεν θα μπορούσε να μας καλέσει να ακολουθήσουμε το παράδειγμα του ούτε εμείς θα ήμασταν σε θέση να το κάνουμε, αφού θα ήταν τελείως έξω από τις δυνατότητες μας. Αλλά στην ουσία ο Ιησούς μάς έδωσε ένα παράδειγμα που *μπορούμε* να εφαρμόσουμε (κατά Ιωάννη 13, 15) και ταυτόχρονα μας δίνει επιπλέον τη δύναμη να το κάνουμε μέσω της χάρης του. Γι' αυτό μια άλλη πλευρά του μυστηρίου Ιησούς Χριστός είναι ότι ο Ιησούς πάνω στο σταυρό *νίκησε ως άνθρωπος* κι όχι ως Θεός, ο οποίος Θεός φυσικά *δεν μπορεί να υποφέρει*· κι αυτός ήταν ο λόγος που το Πνεύμα του Θεού αποτραβήχτηκε μέσα στο εσώτατο σημείο του όταν σταυρώθηκε, επειδή αυτή ήταν η επιθυμία του ίδιου του Ιησού, όπως αποκαλύπτεται στην Μπέρτα Ντούντε. Τούτο σημαίνει ότι ουσιαστικά μεν νίκησε η αγάπη του Θεού αλλά σε τελευταία ανάλυση ήταν ο Υιός του Ανθρώπου που κατέκτησε αυτή τη νίκη αφού χάρη στην ένωση του με τον Θεό δεν μπορούσε να πράττει, διαφορετικά από Εκείνον.

Μολονότι πνεύμα, ψυχή και σώμα του Ιησού στη γη συνιστούσαν μία και μοναδική προσωπικότητα, ωστόσο είναι απαραίτητο να γίνουν αυτές οι διαφοροποιήσεις, γιατί μόνο έτσι μπορεί να κατανοηθεί ως ένα βαθμό η διαδικασία της θέωσής του και μαζί με αυτήν συνάμα η προγενέστερη υπόσταση του.

Σε σχέση με το προκείμενο θέμα ανακύπτει το ερώτημα εάν η ψυχή του Ιησού είχε περάσει από κάποια άλλη ενσάρκωση πριν από τη γνωστή μας ενανθρώπιση του Θεού. Η απάντηση που δόθηκε στην Μπέρτα Ντούντε στις 11.2.1964 ήταν κατά λέξη η εξής:

«Σας απασχολούν ακόμη ορισμένα ερωτήματα που μόνο Εγώ μπορώ να απαντήσω, γιατί είμαι ο μόνος που γνωρίζει αυτούς τους χώρους στους οποίους Θέλετε να διεισδύσετε: Πάνω στη γη ενσαρκώνονται επίσης και όλα τα υψηλά πνεύματα, παρ' όλο που δεν είχαν αποστατήσει, επειδή θέλουν να επιτύχουν κι αυτά τον υπέρτατο στόχο, την υιοθεσία τους από τον Θεό, πραγματοποιώντας το πέρασμα μέσα από τα βάθη τούτου του κόσμου. Για να φτάσουν δε σε αυτό το στόχο πρέπει υποχρεωτικά να περάσουν ένσαρκα από τη γη, δηλαδή παίρνουν το ανθρώπινο σώμα και ζουν επί γης ακριβώς όπως κάθε άλλο έκπτωτο πνεύμα. Πρέπει κι αυτά να αγωνιστούν και να αντισταθούν σε όλες τις προκλήσεις που τους θέτει ο αντίπαλος Μου. Με άλλα λόγια οφείλουν να διασχίσουν αληθινά “την άβυσσο αυτού του κόσμου” προκειμένου να επιστρέψουν κοντά Μου, τον προαιώνιο Πατέρα τους. σαν παιδιά του Θεού πλέον, όταν θα έρθει τελικά η ώρα τους να ανακληθούν από αυτόν τον κόσμο.

Σε κάθε εποχή υπήρχαν φωτεινές οντότητες που κατέβαιναν στη γη για να συμπαρασταθούν στους ανθρώπους που πρέπει κάποτε να πάψουν να είναι έκπτωτα πνεύματα και να επιστρέψουν κοντά Μου. Η αγάπη αυτών των οντοτήτων είναι πάρα πολύ βαθιά και δυνατή ώστε είναι και ανά πάσα στιγμή πρόθυμα να βοηθήσουν

καθώς η μοναδική τους φροντίδα πάντοτε είναι να Μου ξαναφέρουν κοντά Μου τα χαμένα παιδιά Μου. Ούτε Εγώ τις εμποδίζω να κατέβουν στη γη όταν θέλουν να προσφέρουν τη βοήθεια τους που είναι πάντοτε χρειαζόμενη. Πρόκειται χωρίς εξαίρεση για οντότητες που έχουν προέλθει από Μένα, δηλαδή είναι πλάσματα ύψιστης τελειότητας τα οποία τα πλημμυρίζει το φως της αγάπης Μου και ενεργούν εναρμονισμένα με τη βούληση Μου τόσο στο χώρο του πνεύματος όσο και όταν κατεβαίνουν στη γη για να διεκπεραιώσουν μία συγκεκριμένη αποστολή.

Δεν υπάρχει δε ούτε μία φωτεινή οντότητα που να μη θέλει να συμμετέχει σε μία τέτοια αποστολή που έχει ως σκοπό να δοθεί φως στους κατοίκους της γης. Έτσι κι εκείνη η ψυχή που ως άνθρωπος Ιησούς πραγματοποίησε στη γη το έργο της λύτρωσης των αποστατών ήταν επίσης ένα τέτοιο φωτεινό πνεύμα, που στην αρχή είχε εκπηγάσει από Μένα σαν μία ακτίνα από το Φως της Αγάπης Μου στην οποία έδωσα στη συνέχεια μία ανεξάρτητη ζωή. Το πνεύμα αυτό συγκεκριμένα είχε αναλάβει μία εντελώς ξεχωριστή αποστολή επειδή είχε διακρίνει εξ αρχής ότι η πεσμένη πλάση θα τη χρειαζόταν· είχε δει εκ των προτέρων ότι ο πρωτόπλαστος άνθρωπος θα αποτύχαινε στη δοκιμασία που θα έπρεπε να αντιμετωπίσει, γι' αυτό ήθελε να βοηθήσει την ανθρωπότητα κατερχόμενος ως “άνθρωπος Ιησούς”.

Βέβαια είχα συμμετάσχει εξ αρχής στη δημιουργία του υλικού κόσμου, γιατί διοχέτευα τη βούληση και τη δύναμη Μου σε όλα εκείνα τα όντα που Μου είχαν μείνει πιστά και ως εκ τούτου δρούσαν σαν ανεξάρτητες υπάρξεις μέσα στο άπειρο. Επίσης η ψυχή αυτή Με είχε υπηρετήσει ήδη προηγουμένως με το να εκτελεί χρέη συνδέσμου μεταξύ Θεού κι ανθρώπων, δηλαδή ερχόταν στους ανθρώπους ως φωτεινό πνεύμα μέσω του οποίου μπορούσα να επικοινωνήσω μαζί τους. Εκείνο λοιπόν το φωτεινό πνεύμα Μου πρόσφερε κατά καιρούς ένα περίβλημα, ένα φορέα για να εμφανισθώ στους κατοίκους της γης· έτσι αν και δεν επρόκειτο για μία πραγματική ενσάρκωση, ήταν ωστόσο προσωρινά ορατό στους ανθρώπους. Βέβαια η παρουσία του δεν ήταν μόνιμη, δηλαδή δεν ζούσε κανονικά στη γη σαν “άνθρωπος”, παρά δρούσε ανάμεσα τους έχοντας φαινομενικά ίδια σωματική υπόσταση μ' εκείνους. Εντούτοις ήταν και παρέμενε όλη την ώρα ένα πνευματικό ον το οποίο στη συνέχεια εξαφανιζόταν από τα μάτια εκείνων που είχε βοηθήσει με τις διδαχές και τις συμβουλές του.

Φυσικά υπήρξαν επίσης πολλές περιπτώσεις όπου ενσαρκώθηκαν επί γης τέτοιες υψηλές φωτεινές οντότητες οι οποίες ως προσωπικοί απεσταλμένοι Μου γνωστοποιούσαν τη βούληση Μου στους ανθρώπους· γιατί ήταν αναγκαίο γι' αυτούς να πληροφορηθούν για ποιο λόγο πορεύονταν στη γη, γιατί υπέφεραν ψυχικά και σε τι αποσκοπούσε αυτή η πορεία.

Αλλά, εδώ θα πρέπει να τονιστεί η διαφορά μεταξύ ενός φωτεινού όντος που πορεύεται επί γης ως άνθρωπος με σάρκα και οστά κι ενός που εμφανίζεται προσωρινά προκειμένου να μιλήσω μέσα από το στόμα του. Γιατί στη δεύτερη περίπτωση ένα τέτοιο φωτεινό πνεύμα δεν αποτελούσε ένα ένσαρκο ορατό εξωτερικό περίβλημα για Μένα τον ίδιο όπως έγινε με τον άνθρωπο Ιησού. Απλά η υπηρεσία που Μου προσέφερε ήταν να φτάνει εκάστοτε με φυσικό τρόπο ο Λόγος Μου στους ανθρώπους· γιατί ναι μεν είχα επίσης τη δυνατότητα να τους μιλήσω από ψηλά, αλλά τότε θα είχε καταλυθεί η ελευθερία της βούλησής τους.

Επομένως πάντοτε περιβαλλόμουν με μία εξωτερική μορφή για να εμφανισθώ, είτε επρόκειτο για τη μορφή ενός ενσαρκωμένου ανθρώπου είτε ενός πνευματικού. Ο πρώτος ζούσε φυσιολογικά την ανθρώπινη ζωή του στη γη ενώ ο δεύτερος ήταν μόνο πρόσκαιρα ορατός στους ανθρώπους επειδή χρειαζόνταν να επικοινωνήσω επειγόντως μαζί τους.

Κατά συνέπεια όταν γίνεται λόγος για επανειλημμένες ενσαρκώσεις της ψυχής του Ιησού πριν την ενανθρώπισή Μου μέσα σ' αυτόν, να είσαστε βέβαιοι ότι πρόκειται αποκλειστικά για πνευματικές μόνο εμφανίσεις, όπου Εγώ, η Αγάπη, θέλοντας να επικοινωνήσω με σας τους ανθρώπους επέλεγα ένα πνευματικό περίβλημα για να μπορέσω να εμφανιστώ στο δικό σας επίπεδο. Σίγουρα όμως η ψυχή του Ιησού δεν είχε πάρει άλλη φορά σάρκα πριν από την ενανθρώπισή Μου στη γη, καίτοι μπορούσα επίσης να παρέχω το Λόγο Μου μέσω ενός ανθρώπου που είχε κατέλθει από το φωτεινό βασίλειο.

Η ψυχή του Ιησού είχε επιλεγεί εξ αρχής για να Μου δώσει τη δυνατότητα να ενανθρωπισθώ επί γης αφού ήταν αληθινά το πιο υψηλό φωτεινό πνεύμα το οποίο είχε εκπορευτεί ως πρωτότοκος Υιός Μου από τη δική Μου δύναμη κι από τη βούληση εκείνου που η υπέρμετρη Αγάπη Μου είχε τοποθετήσει έξω από Μένα ως το πρώτο δημιουργημένο ον.

Εγώ προσωπικά, ως το Αιώνιο Θείο Πνεύμα, εκδηλώθηκα μόνο μέσα στον Ιησού, σε αυτή την ύψιστη ψυχή του Φωτός. Βέβαια ως φωτεινό πνεύμα Με είχε ήδη υπηρετήσει στο παρελθόν δίνοντας Μου τη δυνατότητα να μιλήσω μέσα από το στόμα του σε ανθρώπους οι οποίοι φυσικά ήταν επίσης υψηλού βαθμού ωριμότητας ώστε μπορούσα να τους στέλνω τέτοιες φωτεινές οντότητες μέσω των οποίων ήταν δυνατό να εκφραστώ απευθείας Εγώ ο ίδιος.

Ωστόσο είναι γεγονός ότι και πριν τον Ιησού είχαν ενανθρωπιστεί αμέτρητες φωτεινές οντότητες οι οποίες διατήρησαν επίσης ζωντανή τη σύνδεση ανάμεσα στους ανθρώπους και σε Μένα μεταφέροντας τους το Λόγο Μου, αφού κατά κάποιον τρόπο ήταν τα επίγεια φερέφωνα Μου. Το γεγονός όμως αυτό δεν πρέπει να οδηγήσει σε λανθασμένες υποθέσεις γιατί η ψυχή του Ιησού είχε επιλεγεί αποκλειστικά για την ενανθρώπισή Μου δεδομένου ότι είχε προσφερθεί εξ αρχής για λόγους ευσπλαχνίας για το συγκεκριμένο έργο επειδή γνώριζε εκ προοιμίου ότι οι πρωτόπλαστοι θα αποτύχαιναν στην αποστολή τους.

Είναι λάθος λοιπόν ο ισχυρισμός ότι έχω ενσαρκωθεί "ως Θεός" περισσότερες από μία φορές. Γιατί η ενανθρώπισή Μου μέσα στον Ιησού είναι και θα παραμείνει μία ανεπανάληπτη πράξη την οποία οι μεν άνθρωποι δεν μπορούν να τη συλλάβουν καθόλου ενώ μόλις και μετά βίας μπορεί να την καταλάβει κι αυτός ακόμη ο κόσμος του Φωτός, αφού κάτι τέτοιο δεν υπήρξε ποτέ στο παρελθόν αλλά ούτε και θα υπάρξει ουδέποτε στο μέλλον. Γιατί ο Ιησούς δεν ήταν ένας από τους πολλούς, αλλά ήταν Αυτός που είχε την αποστολή να γίνει ο ορατός Θεός για σας τους ανθρώπους και επίσης για όλα τα όντα του φωτεινού βασιλείου, για το λόγο ότι τον είχα επιλέξει Εγώ ο ίδιος ως το περίβλημα Μου που θα έμενε ορατό στους αιώνες των αιώνων.

Το ον αυτό είχε μία εξέχουσα θέση επειδή ήταν το πρώτο πνεύμα που εκπήγασε από την αγάπη τη δική Μου και του Εωσφόρου· για το λόγο αυτό και η δική του η αγάπη ήταν τόσο απέραντα βαθιά ώστε ήταν το μόνο ον που ενδεικνυόταν για την ενανθρώπισή Μου κι ως εκ τούτου αποκλειόταν μία προηγούμενη ενανθρώπιση στη γη. Αυτό όμως δεν αναιρεί το γεγονός ότι είχε επίσης συμμετάσχει στη δημιουργία του υλικού κόσμου, καθότι γνώριζε το σχέδιο Μου για την παλινόστηση των έκπτωτων πνευμάτων. Επιπλέον κάθε φορά ασπαζόταν τελείως τη δική Μου βούληση την οποία και μπορούσε να εκτελέσει αφού ήταν ένα ον πλημμυρισμένο από φως και δύναμη.

Το πνεύμα αυτό ήταν τόσο πολύ κοντά Μου που μπόρεσε να συγχωνευτεί τελείως μαζί Μου ώστε τελικά Αυτός κι Εγώ γίναμε υποχρεωτικά ένα, καθώς Εγώ αφομοιώθηκα ολοκληρωτικά από Αυτόν κι Αυτός αφομοιώθηκε ολοκληρωτικά από Μένα. Αυτό είναι το μυστήριο της ενανθρώπισής Μου στον Ιησού που

αποκαλύπτεται στον άνθρωπο όταν αποκτά ξανά το βαθμό φωτεινότητας όπου κατέχει πλέον την καθαρότητα της Γνώσης.

Αμήν»

Στο σημείο αυτό αξίζει να επαναληφθεί συνοπτικά η διαδικασία της δημιουργίας αλλά και της πτώσης των αρχέγονων πνευμάτων όπως αποκαλύφθηκε στον Ιάκωβο Λόρμπερ και περιλαμβάνεται στο βασικό έργο του «Η Οικονομία του Θεού» και ίσως ο αναγνώστης να μπορέσει να εμβαθύνει περισσότερο στο θέμα από ένα νέο, πιο πολυδιάστατο πρίσμα. «Και ιδού, τότε έγιναν τρεις κι από αυτούς προήλθαν άλλοι επτά! Και οι τρεις αντιστοιχούσαν στην Αγάπη, στο Φως και στη Θεότητα· οι δε επτά αντιστοιχούσαν στα επτά πνεύματα του Θεού και το όνομα τους είναι και θα μείνει για πάντα:

1. Να αγαπάτε την Αγάπη,
2. Να φοβάστε τη Θεότητα που θανατώνει για να μην θανατωθείτε.
3. Η αγάπη μέσα σας είναι ιερή· γι' αυτό να εκτιμάτε ο ένας τον άλλο, όπως σας εκτιμά η Αγάπη μέσα στη Θεότητα και χαίρεται μαζί σας.
4. Ο καθένας είναι ιδιοκτησία του εαυτού του και ιδιοκτησία της Αγάπης του Θεού· γι' αυτό κανένας να μη γίνεται με κανένα τρόπο κλέφτης του άλλου.
5. Κανένας να μην κρύβει το πρόσωπο του από τον άλλο έτσι που ο άλλος να μην ξέρει πώς είναι η αγάπη, ώστε να είσαστε όπως η Αγάπη που σας έφερε στη ζωή.
6. Το εσωτερικό σας να είναι ίδιο με το εξωτερικό σας για να μην γεννηθεί μέσα σας καμία εσφαλμένη προαίρεση κι έτσι καταστραφείτε.
7. Το εξωτερικό σας να είναι η πιστή αντανάκλαση του εσωτερικού σας καθρέφτη μέσα στον οποίο βλέπει καθρεφτισμένο τον εαυτό της η Αγάπη της Θεότητας· διαφορετικά ο εσωτερικός καθρέφτης θα σπάσει και η μορφή σας θα γίνει τρομακτική.

Με βροντερή φωνή που βοούσε στους χώρους του απείρου η Θεότητα προειδοποίησε τα όντα για την τρομερή τιμωρία που περίμενε τους παραβάτες και τους δόθηκε η εντολή να λατρεύουν τη Θεότητα με φόβο και δέος και να αγαπούν την Αγάπη. Και ύστερα τα όντα αφέθηκαν στην απόλυτη ελευθερία όπου μπορούσαν να κάνουν ό,τι ήθελαν και τίποτα δεν τα εμπόδιζε. Κι αυτό μέχρι τον καιρό που θα αποκτούσαν τη γνώση του εαυτού τους μέσα από την ελευθερία και την ταπεινότητά τους, οπότε θα έκαναν κτήμα τους το Νόμο και τότε θα γίνονταν πλέον τελείως ελεύθερα.

Αλλά τότε αντιλήφθηκαν τη μεγάλη τους δύναμη, την ωραιότητα που ξεπερνούσε με τη λάμψη της τα πάντα και τη μεγαλοπρέπεια τους. Έτσι ο ανώτερος από τους τρεις, που αντιστοιχούσε στο Φως της Θεότητας, φλογίστηκε από τον πόθο να κυριαρχήσει πλήρως πάνω στη Θεότητα. Κι από αυτόν πήραν φωτιά με τη σειρά τους πολλά από τα πνεύματα που είχαν γίνει από τη δική του θέληση. Τότε πήρε φωτιά από το θυμό της και η Θεότητα και μαζί της πήραν φωτιά οι δύο επόμενοι στη σειρά από τους τρεις πρωτοδημιούργητους αγγέλους και εκσφενδόνισε τον κακό συρφετό στα βάθη της αβύσσου της οργής της.

Οι δύο όμως, μαζί με όσους είχαν εκπορευτεί από αυτούς, και οι άλλοι επτά, που ήταν όλοι δίκαιοι, βρέθηκαν να έχουν μείνει πιστοί και ταπεινοί και γι' αυτό έγιναν δεκτοί στον κύκλο της εξουσίας του Θεού. Η δε Αγάπη βλέποντας ότι βρέθηκαν αγνοί χάρηκε με την τελειοποίησή τους. Και τότε η δύναμη της Θεότητας αναδύθηκε μέσα στην Αγάπη και η Θεότητα κινήθηκε και οι Δημιουργημένοι

αντιλήφθηκαν την κίνηση της Θεότητας και η Θεότητα κινήθηκε προς την Αγάπη της οπότε ανοίχτηκαν τα μάτια των όντων και είδαν για πρώτη φορά την Αιώνια Αγάπη.

Έκθαμβες έμειναν τότε οι στρατιές των Αμέτρητων και έγιναν μεγάλοι πανηγυρισμοί κι αγαλλιασμοί. Γιατί είδαν την ισχύ του Θεού μέσα στην Αγάπη και είδαν την Αγάπη εντός τους και τη δύναμη που τους είχε δώσει τη ζωή. Έτσι αναγνώρισαν τον εαυτό τους και αναγνώρισαν την Αγάπη και αναγνώρισαν τον Θεό.

Τότε κινήθηκε η Θεότητα και οι Δημιουργημένοι τη φοβήθηκαν και η Αγάπη που είδε το φόβο τους είδε ότι (ο φόβος τους) ήταν δίκαιος. Και ο φόβος μετατράπηκε σε υπακοή και η υπακοή ήταν η ταπεινοσύνη και η ταπεινοσύνη ήταν η αγάπη τους και η αγάπη έγινε ο νόμος τους και ο νόμος η αιώνια ελευθερία τους και η ελευθερία έγινε η ζωή τους και η ζωή η μακαριότητα τους αιώνια.

Τότε η Αιώνια Αγάπη τους μίλησε και αυτοί κατάλαβαν το Λόγο. Κι ύστερα λύθηκαν οι γλώσσες τους και η πρώτη λέξη που ανάβλυσε από τα χείλη τους ήταν: Αγάπη. Στη Θεότητα άρεσε ο ήχος της ομιλίας τους και συγκινήθηκε από την Αγάπη και η συγκίνηση πήρε μορφή μέσα στα δημιουργημένα όντα, η δε μορφή έγινε ήχος και ο ήχος ήταν η δεύτερη λέξη και λεγόταν: Θεός.

Τότε πλέον είχαν τελειοποιηθεί τα όντα. Και η Αγάπη τους είπε: “Αυτός που ήταν ο πρώτος ανάμεσα σας έχει πάρει το δρόμο του χαμού· γι’ αυτό θα πάρω Εγώ τη θέση του και θα είμαι αιώνια ανάμεσα σας!” Τότε λύθηκαν εκ νέου οι γλώσσες τους και λύγισαν τα γόνατα τους για να λατρέψουν την Αγάπη.

Άκου λοιπόν παρακάτω όλα όσα έκανε η Αγάπη και ο Θεός μέσα στην Αγάπη και η Αγάπη μέσα στον Θεό! Αλλά ενώ η Αγάπη λυπόταν για τους χαμένους η Θεότητα έτρεμε από την οργή της και σε όλους τους χώρους της απεραιτοσύνης του Θεού ακούστηκε μια μεγάλη βροντή. Και η βροντή εισχώρησε έως τα κατάβαθα της Αιώνιας Αγάπης και μόνο η Αγάπη κατάλαβε τη βροντή της Θεότητας που έγινε μέσα της Λόγος που είπε: “Ας γίνει δική Σου κάθε εξουσία· πράξε όπως Σε ευαρεστεί και όταν πεις Γενηθήτω! Θα γίνει!” Τότε η Αγάπη συγκινήθηκε έως τα κατάβαθα της και έτσι ανάβλυσε το πρώτο δάκρυ από τον οφθαλμό της Αιώνιας Αγάπης και το δάκρυ αυτό ανάβλυσε από την καρδιά της Θεότητας και ονομάστηκε και ονομάζεται και θα ονομάζεται πάντα *Ευσπλαχνία...*»

Περισσότερες διευκρινίσεις για το ρόλο του Ιησού πριν την ενανθρώπισή του δίνονται σε ένα άλλο κείμενο της Μπέρτα Ντούντε:

«Επειδή Εγώ ο Ίδιος είμαι ο Λόγος, γι’ αυτό Εγώ ο Ίδιος ερχόμουν στη γη σε εκείνους που είχαν την καρδιά τους γεμάτη αγάπη. Και για το σκοπό αυτό έπαιρνα τη μορφή ενός φωτεινού πνεύματος που όμως δεν ήταν ενσάρκωμένο ως άνθρωπος επί γης, αλλά ήταν απλά ένα αγνό πνεύμα που είχε τη δύναμη να παρουσιάζεται στους ανθρώπους με ορατή μορφή προκειμένου να δράσει και ύστερα να τη διαλύει πάλι με τη θέληση του.

Με τον τρόπο αυτό λοιπόν βρισκόμουν συχνά αναμεταξύ των ανθρώπων· επίσης και η ψυχή του Ιησού που ήταν αυτός με τη μεγαλύτερη αγάπη από όσους είχαν εκπορευτεί από Μένα, Μου πρόσφερε αυτήν την υπηρεσία καθόσον ο Λόγος Μου μπορούσε να ακούγεται από μέσα του ενόσω αυτός φαινομενικά ζούσε μία κανονική ζωή με τους ανθρώπους (σ.τ.μ. ως Αβεδάμ, Εμμανουήλ και Μελχισεδέκ).

Η ενανθρώπισή Μου μέσα στον Ιησού είχε τέτοια εξαιρετική σημασία ώστε θα πρέπει επίσης να τονιστεί ιδιαίτερα κι αυτό το σημείο. Γιατί για το σκοπό αυτό επέλεξα το πιο υψηλό και πιο τέλει πνεύμα του Φωτός που όφειλε αυτήν την προεξάρχουσα θέση στην υπέρμετρη αγάπη του.

Για το λόγο αυτό ενσάρκώθηκε για πρώτη φορά ως άνθρωπος όταν χρειάστηκε να γίνει το περίβλημα του Ύψιστου και Υπερτέλειου Πνεύματος του Απείρου αφού η ενανθρώπισή Μου μέσα του ήταν και θα παραμείνει ένα μοναδικό

και ανεπανάληπτο γεγονός. Ήδη πριν κατεβεί στη γη απολάμβανε την ύψιστη πληρότητα σε Φως, ήταν δηλαδή αληθινά ο Υιός Μου ο οποίος Μου έδινε ευχαρίστηση...»

Από όσα γνωστοποιούν οι νέες αποκαλύψεις είναι σαφές ότι η δημιουργία του Εωσφόρου δεν πρέπει να εξισωθεί με τη δημιουργία του πρώτου αρχέγονου πνεύματος το οποίο τονίζεται με έμφαση ότι είναι ο «Υιός του Θεού». Στην Μπέρτα Ντούντε λόγου χάρη η ψυχή του Ιησού χαρακτηρίζεται ως «το πιο υψηλό πνεύμα (ή ψυχή) του Φωτός», ή ως «το πιο τέλειο φωτεινό πνεύμα», Συνεπώς η ψυχή του Ιησού ήταν η πρώτη ανάμεσα σε όλα τα αρχέγονα πνεύματα, όπως ήταν και η πρώτη μεταξύ των αναστημένων.

Από τις γνωστοποιήσεις αυτές είναι εμφανές ότι η ψυχή του Ιησού αλλά και ο Εωσφόρος κατείχαν μία ξεχωριστή θέση στην αρχέγονη πνευματική δημιουργία- ως εκ τούτου η ψυχή του Ιησού δεν ήταν ένα αγγελικό πνεύμα μεταξύ πολλών άλλων, μολονότι σε όλα είχε δοθεί από τον Θεό η ίδια τελειότητα. Ούτε οι άγγελοι παρουσίαζαν οποιαδήποτε ατέλεια, υστέρηση ή ελλειπή γνώση αφού ο Θεός, όντας ο ίδιος υπερτέλειος, δεν μπορούσε να φέρει στη ζωή κάτι το ατελές ή το κακό. Διαφορετικά οι έκπτωτοι άγγελοι δεν θα ήταν υπεύθυνοι ενώπιον του για την αποστασία τους. Όλοι οι άγγελοι χωρίς εξαίρεση είχαν τη δυνατότητα να επικοινωνήσουν μαζί του μέσω του «εσωτερικού Λόγου», να του θέσουν τα ερωτήματα τους και να πάρουν απάντηση. Αλλά οι άγγελοι εκείνοι οι οποίοι αργότερα συστρατεύτηκαν γύρω από τον Εωσφόρο και επαναστάτησαν εναντίον του Θεού, με την πάροδο του χρόνου κατέφευγαν όλο και λιγότερο στον Πατέρα τους για να λάβουν το Λόγο του και μαζί με αυτόν τη δύναμη που τους παρείχε η αγάπη του. Έτσι όπως ήταν φυσικό με την εθελούσια απομάκρυνση τους από τον Θεό έχασαν επίσης την πληρότητα της γνώσης που κατείχαν πρώτα.

Θα πρέπει δε να τονισθεί ότι ναι μεν ο Εωσφόρος μπορούσε να δημιουργεί τέλεια ζωντανά όντα χρησιμοποιώντας γι' αυτό τη δύναμη του Θεού, αλλά το καθαυτό θείο πνεύμα μόνο ο ίδιος ο Θεός μπορούσε να τους το δώσει κι έτσι να τα φέρει στη ζωή ως αυτοσυνείδητα όντα, όπως ακριβώς έκανε αργότερα με τον Αδάμ στη γη εμφυσώντας του «πνοή ζωής».

Σε μία μετάδοση στον Λόρμπερ στις 20.3.1847 σχετικά με Την ψυχή και το πνεύμα κατά την υπαγόρευση του βιβλίου «Γη και Σελήνη» λέγεται διευκρινιστικά:

«Η ψυχή είναι το όργανο με το οποίο προσλαμβάνονται οι απειράριθμες ιδέες της Πρωταρχικής Αιτίας από την οποία προήλθε και η ίδια η ψυχή σαν μία πνοή. Η ψυχή είναι ο φορέας των μορφών, των σχέσεων και των τρόπων δράσης... Το πνεύμα αυτό καθαυτό δεν διαθέτει μορφή, αλλά είναι εκείνο που δημιουργεί τις μορφές. Αφού λοιπόν δημιουργηθούν οι μορφές μπορεί τότε να δραστηριοποιηθεί και το ίδιο μέσα τους και να γίνει εμφανές ως μορφή».

Το ίδιο ίσχυε επίσης για την ψυχή του Ιησού· ο Εωσφόρος δημιούργησε αποκλειστικά και μόνο το σκεύος ενώ ο Θεός τής έδωσε την καθαυτό αυτοσυνείδητη ζωή και έθεσε μέσα της όλες τις άπειρες ιδέες του. Ακριβώς δε σε αυτό το σημείο κρύβεται ένα μεγάλο μυστήριο, ότι δηλαδή το κτιστό δεχόταν μέσα του το άκτιστο γεγονός που εξηγεί επίσης την ατομικότητα κάθε πλάσματος παρ' όλο που όλα δημιουργήθηκαν εξίσου τέλεια· ένα μυστήριο που εμείς οι άνθρωποι δεν μπορούμε να συλλάβουμε· άλλωστε πάνω στη γη μπορούμε να διεισδύσουμε μόνο ατελώς στο μυστήριο του Ιησού Χριστού, μια και γι' αυτό απαιτείται ένας ορισμένος βαθμός αγάπης δηλαδή *φωτεινότητας*, ο οποίος μόνο στο φωτεινό βασίλειο μπορεί να αποκτηθεί. Επιπλέον η έννοια «αγάπη» είναι ως επί το πλείστον ακατάλληλη για τους ανθρώπους, επειδή δεν τη ζουν στο σωστό βαθμό κι ως εκ τούτου ούτε την ενανθρώπιση του Θεού μπορούν να τη συλλάβουν τελείως.

Οπωσδήποτε ο Θεός μέσω του Λόγου του, τον Ιησού Χριστό, έχει εξασφαλίσει όλες τις προϋποθέσεις για τον καθένα ώστε να προφυλαχτεί από την πλάνη και βρίσκοντας τον Πατέρα μέσα στον Ιησού να επιτύχει ήδη πάνω στη γη την ένωση με το Προαιώνιο Πνεύμα του Πατέρα.

Ο απροκατάληπτος και αυτοκριτικός παρατηρητής θα αναγκαστεί να παραδεχτεί ότι αυτές τις αποκαλύψεις δεν μπορεί κανένας να τις εξιχνιάσει και να τις καταλάβει μόνο με το νου του γιατί το μυστήριο του Ιησού Χριστού -όπως και την προγενέστερη υπόσταση του- μόνο η αγάπη, δηλαδή το θεϊκό πνεύμα μέσα στον άνθρωπο μπορεί να το ερευνήσει, να το βιώσει και να το κατανοήσει. Γι' αυτό λέει ο απόστολος στην πρώτη του Επιστολή στους Κορίνθιους 2,10: «Σε μας όμως τα φανέρωσε ο Θεός με το Αγιο Πνεύμα. Γιατί το Πνεύμα ερευνά τα πάντα, ακόμη και τα βάθη του Θεού!»

Μία μετάδοση στην Μπέρτα Ντούντε στις 8.1.1964 εξηγεί την έννοια της λέξης «Χριστός»

«Πολλά πράγματα τα έχετε παρανοήσει σεις οι άνθρωποι επειδή δεν έχετε λάβει τη σωστή διαφώτιση, παρά με την ανθρώπινη λογική σας προσπαθείτε να βρείτε απαντήσεις σε θέματα όπου θα αρκούσε απλά να ρωτήσετε το πνεύμα σας για να μάθετε την αλήθεια. Συν τοις άλλοις έχει επίσης γίνει χρήση διαφορετικών εκφράσεων ή λέξεων για να αποδοθεί η ίδια έννοια, με αποτέλεσμα να δημιουργείται ακόμη μεγαλύτερη σύγχυση και να επικρατεί πλήρες χάος στις σκέψεις σας.

Αλλά κι αυτό επίσης υπήρξε έργο του αντιπάλου Μου, γιατί όσο περισσότερο ασαφή γίνονται για σας τα πνευματικά ερωτήματα τόσο μεγαλύτερη δυνατότητα είχε τότε εκείνος να απλώσει τη σπορά του ψεύδους και να φέρει ακόμη μεγαλύτερη σύγχυση στις έννοιες· αντίθετα Εγώ περιμένω απλά να θέσετε ερωτήσεις και να θέλετε να βρείτε τις απαντήσεις επειδή είναι ακριβώς αυτή η επιθυμία σας να έχετε την αλήθεια που Μου δίνει τη δυνατότητα να σας την παρέχω. Επιπλέον θα πρέπει κι εσείς οι ίδιοι να συνειδητοποιείτε ότι έχετε αναπάντητα ερωτήματα γιατί μονάχα τότε θα εκτιμήσετε και θα καταλάβετε μια σωστή απάντηση.

Σας διοχετεύω από ψηλά μέσω του Λόγου Μου μία γνώση σχετικά με την αιτία και τη σημασία του απελευθερωτικού Μου έργου, την ενανθρώπισή Μου μέσα στον Ιησού και την ένωση του μαζί Μου. Επιπλέον σας δίνω να καταλάβετε με ποια μέσα θα μπορέσετε να πετύχετε κι εσείς την ενοποίηση μαζί Μου γιατί κι ο δικός σας ο σκοπός στη ζωή θα πρέπει να είναι να επανακτήσετε την ενότητα με Μένα που κάποτε διαλύσατε με δική σας πρωτοβουλία. Κι ο λόγος που σας διαφωτίζω για το πώς γίνεται η θέωση των δημιουργημάτων Μου, η μεταμόρφωση τους από απλά πλάσματα σε απευθείας παιδιά Μου, είναι για να επιδιώξετε συνειδητά όλοι σας να πετύχετε αυτό το προνόμιο κι έτσι να φθάσετε στην αιώνια μακαριότητα. Σας εξηγώ λοιπόν ποια είναι τα αποτελέσματα μιας ζωής εμπορούμενης από αγάπη, όπως φανερώθηκαν στον άνθρωπο Ιησού. Προσπαθώ να σας εισάγω στην Αλήθεια την οποία έχετε χάσει από καιρό, μια και το να σκέφτεστε σωστά σημαίνει ένα βαθμό φωτεινότητας τον οποίο όλοι σας έχετε χρέος να πετύχετε και να αυξήσετε όσο ζείτε στη γη. Είναι πρωταρχική ανάγκη να σας αποκαλυφθεί το μυστήριο της ενανθρώπισής Μου μέσα στον Ιησού, στο βαθμό που μπορείτε να το συλλάβετε· γιατί πρέπει να ξέρετε ότι η αφορμή για την πτώση των πλασμάτων Μου από κοντά Μου ήταν το γεγονός ότι δεν μπορούσαν να Με δουν. Έτσι μέσα στον Ιησού έγινα ορατός Θεός για όλους κι ως εκ τούτου δεν πρέπει να Με

σκέφτεστε χωριστά από τον Ιησού ή να νομίζετε ότι είμαστε δυο χωριστές ή διαφορετικές οντότητες.

Γιατί αυτό ακριβώς το γεγονός ότι ο Ιησούς έγινε ένα μαζί Μου αποτελεί το μεγάλο μυστήριο για το οποίο μπορούν να σας γίνουν μόνο κάποιες νύξεις αλλά δεν θα μπορέσετε ποτέ να το συλλάβετε σε όλο του το βάθος. Ήταν όντως ολόκληρη η Θεότητα μέσα στον άνθρωπο Ιησού, για το λόγο ότι αυτόν μεν τον κατέκλυζε η αγάπη, Εμένα δε η πρωταρχική Μου ουσία είναι η αγάπη. Επομένως η αγάπη ήταν το φως μέσα στον Ιησού που τον έκανε να γίνει Θεός, όπως άλλωστε και όλα επίσης τα όντα που δημιούργησα κάποτε οφείλουν να γίνουν θεοί χάρη στην αγάπη τους, οπότε θα έχουν φτάσει και στον τελικό προορισμό τους.

Χρειάζεται πρώτα λοιπόν να σας εξηγηθεί τι σημαίνει η έννοια “Χριστός”. Αυτό που μπορεί να σας ειπωθεί είναι ότι με τη λέξη “Χριστός” δηλώνεται η ολοκληρωμένη πλέον ένωση με τον Θεό. Επομένως ως “Ιησούς” μπορεί να εννοηθεί μόνο ο άνθρωπος ο οποίος δεν είχε φτάσει ακόμη στην πλήρη συγχώνευση και ταύτιση με τον Θεό, ενώ όταν λέγεται η λέξη “Χριστός” μ’ αυτό αναγνωρίζεται ότι η ενανθρώπιση του Θεού μέσα στον Ιησού έχει ήδη λάβει χώρα, οπότε το όνομα “Ιησούς Χριστός” είναι ταυτόσημο με το “Θεός”.

Όταν μιλούν λοιπόν οι άνθρωποι για τον “Χριστό μέσα τους” με αυτό εννοούν το “θεϊκό πνευματικό σπινθήρα” που υπάρχει στο εσωτερικό κάθε ανθρώπινης καρδιάς. Ο σπινθήρας αυτός έχει χρέος να κυριαρχήσει σε ολόκληρο τον άνθρωπο σαν αποτέλεσμα της αγάπης του, οφείλει δηλαδή να φθάσει σε τέτοιο βαθμό φωτεινότητας ώστε να είναι δυνατή η θέωση του ανθρώπου, με άλλα λόγια η ένωση μαζί Μου.

Ο άνθρωπος Ιησούς Με περιέλαβε με όλη Μου την πληρότητα κι ως εκ τούτου μέσα σ’ αυτόν ήταν ο Χριστός ή ο Θεός. Κι ο κάθε άνθρωπος κρύβει στο εσωτερικό του ένα θεϊκό σπινθήρα, όμως πρέπει πρώτα να τον κάνει να γίνει μία λαμπερή φλόγα ώστε να τον πλημμυρίσει τελείως η δύναμη της θείας αγάπης. Έτσι κατακτά από μόνος του τη θέωσή του και τότε μπορεί να πει “Ο Χριστός είναι μέσα μου!” (προς Γαλάτες 2, 20) κι Εγώ να είμαι αληθινά με όλη Μου την πληρότητα μέσα του.

Αρα η παρουσία Μου στο εσωτερικό του ανθρώπου εξαρτάται αποκλειστικά από το αν και κατά πόσο πραγματοποιεί έργα αγάπης, γιατί κάθε πράξη που γίνεται από αγάπη επιβεβαιώνει την παρουσία Μου, αφού ο καθένας Με ελκύει κοντά του με τέτοια έργα επειδή “όποιος ζει μέσα στην αγάπη ζει μέσα στον Θεό, κι ο Θεός μέσα σ’ αυτόν” (Επιστολή Ιωάννη Α’ 4,16). Ανάμεσα στον Ιησού και σε Μένα δεν υπήρχε κανένας διαχωρισμός, καθώς είχε συγχωνευτεί ολοκληρωτικά με την Οντότητα Μου κι άρα ήταν ο Ιησούς Χριστός, δηλαδή ο ίδιος ο Θεός· κι αυτή είναι η βαθιά έννοια του ονόματος “Χριστός” το οποίο μόνο ο Ιησούς μπορούσε και μπορεί να διεκδικήσει για τον εαυτό του. Γιατί μπορώ βέβαια να είμαι με όλη Μου την πληρότητα μέσα σε έναν άνθρωπο που χάρη στην αγάπη του έχει κατορθώσει την τέλεια ένωση μαζί Μου, παρ’ όλα αυτά αυτός θα παραμείνει ένα μεμονωμένο άτομο που θα απολαμβάνει μεν ασύγκριτες μακαριότητες, ενώ ο Ιησούς είναι και θα παραμείνει Θεός σε όλη την αιωνιότητα.

Θεός-Χριστός-Αγάπη-Θείο Πνεύμα, είναι όλα ένα και το αυτό, μόνο που εσείς οι άνθρωποι χρειάζεται να γνωρίζετε πώς είναι αλληλένδετες αυτές οι έννοιες ή λέξεις προκειμένου να τις κατανοήσετε σωστά. Τις πιο πολλές φορές όμως η γνώση αυτή δεν υπάρχει, σε πολλούς ανθρώπους δεν είναι καν γνωστό ποια ήταν η πραγματική αποστολή του Ιησού και η ιδιαίτερη θέση του στο πνευματικό βασίλειο, αλλά επίσης οι περισσότεροι αρνούνται να δεχτούν οποιαδήποτε σχετική διαφώτιση. Τελικά παραμένουν προσκολλημένοι σε αυτά που τους υπαγορεύει ο εγκέφαλος τους

ώστε στα μάτια τους ο Ιησούς είναι απλά ένας από τους πολλούς που πέρασαν από τη γη και πέτυχαν την ύψιστη τελείωση. Σαν συνέπεια τοποθετούν πάντοτε ένα διαχωριστικό όριο ανάμεσα σ' Εκείνον και σε Μένα και εξακολουθούν να Με βλέπουν έξω από το ανθρώπινο πρόσωπο Του.

Συνεπώς δεν μπορούν να συλλάβουν την ενανθρώπισή Μου μέσα Του αλλά ούτε δέχονται και τη σωστή εξήγηση. Παραδέχονται βέβαια ότι κατέκτησε την ύψιστη τελειοποίηση πάνω στη γη και τον ονομάζουν “διδάσκαλο”, αλλά τον ίδιο χαρακτηρισμό δίνουν και σε πολλούς άλλους επίσης οι οποίοι έζησαν παρόμοια ένα βίο αυταπάρνης και αγάπης. Ωστόσο δεν ξέρουν ότι ο Ιησούς δεν μπορεί να συγκριθεί μαζί τους γιατί έχει ταυτιστεί τόσο απόλυτα με Μένα, την Αιώνια Αγάπη, ώστε ο Θεός που μπορεί να λατρέψει και να επικαλεσθεί ο κάθε άνθρωπος είναι ένα και μοναδικό Ον, για. το λόγο ότι Αυτός κι Εγώ είμαστε Ένα.

Υπάρχει λόγος που σας χορηγώ αυτή τη γνώση, γιατί η μελλοντική σας μακαριότητα εξαρτάται από την αλήθεια των σκέψεων σας, από την καθαρότητα της κατανόησης σας, από το φως που φωτίζει μέσα σας. ***Γι' αυτό θα πρέπει πρώτα να αποβάλετε οποιαδήποτε λανθασμένη ιδέα που πρεσβεύετε ακόμη για να μπορέσετε να χαρείτε τη γνήσια ευτυχία και την αιώνια μακαριότητα στον άλλο κόσμο.*** Κι υπάρχει ένα μονάχα πράγμα που μπορείτε να κάνετε γι' αυτό, το να ασκείτε τον εαυτό σας να ζει με αγάπη γιατί με την αγάπη μέσα σας φωτίζεται το πνεύμα σας κι έτσι όταν περάσετε στο υπερκόσμιο βασίλειο εφοδιασμένοι με έναν υψηλό βαθμό αγάπης, θα αποκτήσετε δια μιας την τέλεια κατανόηση. Αλλά μπορείτε και πάνω στη γη να φτάσετε σε μία ορισμένη γνώση, αρκεί να Με παρακαλέσετε γι' αυτό θερμά και να ποθείτε πραγματικά να κατέχετε την καθαρή Αλήθεια.

Αμήν»

ΟΙ ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΙΚΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

«Ο Θεός Πατέρας μάς λύτρωσε από τη σκοτεινή εξουσία του Σατανά και μας πολιτογράφησε στη βασιλεία του Υιού της αγάπης του, ο οποίος είναι εικόνα του αόρατου Θεού, πριν από κάθε πλάσμα γεννημένος».

Προς Κολοσσαείς 1,13.15.

«Επειδή τα παιδιά του Θεού είχαν σάρκα και αίμα, έγινε κι ο Ιησούς άνθρωπος για να καταργήσει με το θάνατό του αυτόν που εξουσίαζε το θάνατο, δηλαδή το διάβολο, και μ' αυτόν τον τρόπο να απελευθερώσει όσους ο φόβος του θανάτου τους είχε καταδικάσει να είναι δούλοι σ' όλη τους τη ζωή. Έπρεπε λοιπόν να γίνει σ' όλα όμοιος με τ' αδέρφια του, ώστε να γίνει σπλαχνικός και πιστός αρχιερέας στην υπηρεσία του Θεού για τη συγχώρηση των αμαρτιών του λαού. Έτσι, επειδή ο ίδιος υπέφερε και δοκιμάστηκε, τώρα μπορεί να βοηθήσει αυτούς που δοκιμάζονται».

Προς Εβραίους 2, 14-15. 17-18.

«Ο Θάνατος του Ιησού κρύβει τόσα άπειρα μυστήρια ακόμη που θα χρειασθείτε αιωνιότητες για να τα ερευνάτε, θα ανακαλύπτετε συνεχώς δε όλο πιο μεγάλα και πιο άπειρα πράγματα».

«Δώρα του Ουρανού»

Για να καταλάβει κανείς τη λυτρωτική δράση του Χριστού σε σχέση με τον ίδιο τον εαυτό του πρέπει να ξεκινήσει από τα θεμέλια, από το ζήτημα της ύπαρξης του κακού. Είναι γνωστό ότι το κακό δεν μπορούσε ποτέ και σε καμία περίπτωση να προέλθει από τον Θεό, αλλά προέκυψε αποκλειστικά και μόνο εξαιτίας της κατάχρησης της ελευθερίας της βούλησης από τη στιγμή που στις πνευματικές οντότητες άρχισε να κυριαρχεί ο εγωισμός. Όσο πιο πολύ λοιπόν απομακρύνονταν από το Δημιουργό τους ολισθαίνοντας προς τη φιλαυτία τόσο πιο πολύ ο κόσμος τους έπαιρνε αντίθετα χαρακτηριστικά. Άμα γνωρίζει κανείς ποιες είναι οι ιδιότητες της θεϊκής οντότητας μπορεί να βάλει το νου του τι όψη έχει ένας κόσμος που βρίσκεται στον αντίποδα του Θεού. Η ομορφιά μεταμορφώνεται σε ασχήμια, η πληθώρα σε ανέχεια, η χαρά σε πόνο, η αγάπη σε μίσος. Η ειρήνη παύει, η γενικευμένη δυσαρμονία παίρνει τη θέση ενός ειρηνικού συνόλου μέσα και έξω από το κάθε πλάσμα. Με τον τρόπο αυτό γεννήθηκε η κόλαση εντελώς από μόνη της.

Κι εντούτοις, τόσο κατά την πρωταρχική πτώση των αγγέλων, όσο και στη δεύτερη πτώση των πρωτόπλαστων, όλοι απολάμβαναν, σε διαφορετικό βαθμό βέβαια, ασύλληπτη δύναμη, γνώση και ελευθερία - με ένα μόνο περιορισμό: μία απλή εντολή που έπρεπε να γίνει σεβαστή.

Και τις δύο φορές απέτυχε η δοκιμασία με την εντολή αυτή που είχε καθαρά παιδαγωγική σημασία. Αποτυχαίνοντας δε ο άνθρωπος συμπαρέσυρε στη μοίρα του όλα τα πλάσματα της φύσης τα οποία έχουν μία πολυδιάστατη σχέση μαζί του. Σίγουρα ο Παύλος είχε αντιληφθεί αυτή την άγνωστη πλευρά γι' αυτό γράφει στην επιστολή του προς τους Ρωμαίους: «Όλη η κτίση προσμένει με λαχτάρα να

φανερωθεί η δόξα των παιδιών του Θεού. Γιατί και η κτίση είναι υποταγμένη στη φθορά, όχι από δική της θέληση, αλλά επειδή έτσι θέλησε αυτός που την υπέταξε. Έχει όμως και την ελπίδα ότι θα απελευθερωθεί από την υποδούλωση στη φθορά και θα περάσει στην ελευθερία της δόξας των παιδιών του Θεού. Ξέρουμε ότι ως και τώρα όλη η κτίση στενάζει και κραυγάζει από τις ωδίνες του τοκετού. Αλλά όχι μόνο αυτή, μα κι εμείς που έχουμε ήδη το πρώτο δώρο του Πνεύματος, στενάζουμε εσωτερικά κι εμείς γιατί λαχταρούμε να γίνει η υιοθεσία μας από τον Θεό και η λύτρωση το σώματός μας».

Συγκεφαλαιώνοντας λοιπόν, θάνατος, πόνος και δυστυχία προήλθαν από το προπατορικό αμάρτημα' από το θάνατο, τον πόνο και τη δυστυχία γεννήθηκε στους ανθρώπους η επιθυμία να μπει ένα τέλος σε αυτά και να λυτρωθούν. Ένας μόνο όμως μπορούσε να είναι ο λυτρωτής: ο ίδιος ο Θεός. Οι άνθρωποι όλοι έχουν ένα μερίδιο στη συλλογική ενοχή λόγω της πτώσης, της πρώτης, της δεύτερης και συνακόλουθα της καθημερινής που απορρέει από την εγγενή πλέον αδυναμία τους. Γι' αυτό το λόγο χρειαζόταν να έρθει ένας νέος Αδάμ που όντας ελεύθερος από τα κάθε λογής συμπτώματα του εκφυλισμού θα είχε τη δύναμη να γίνει ο πατριάρχης ενός νέου «βασιλικού ανθρώπινου γένους» (κατά τον Πέτρο) και να επιβληθεί στο κακό σε όλες τις μορφές του. Η θυσία αυτού του νέου Αδάμ, του Ιησού, έγινε δεκτή από τον Θεό σαν εξιλασμός τόσο για την πρώτη πτώση των αρχέγονων πνευμάτων όσο και για την αποτυχία του Αδάμ. Η εξιλαστήρια πράξη του Ιησού άνοιξε εκτός αυτού και στα πνεύματα τα φυλακισμένα μέσα στην ύλη τη δυνατότητα να φτάσουν επίσης μια μέρα στην «ένδοξη ελευθερία των παιδιών του Θεού».

Μιλώντας με ορισμένους Ρωμαίους μαθητές του στο «Μ.Ε.Ι.» ο Ιησούς αναφέρθηκε στο βάρος της μαρτυρίας που θα είχε ο σωματικός του θάνατος και η ανάσταση του κατόπιν: «Σας είχα δώσει ήδη μια φορά να καταλάβετε ότι πρόκειται σύντομα να αφήσω τους ανθρώπους να Με συλλάβουν και να θανατώσουν το σώμα Μου στο σταυρό σαν να 'μουν ένας κοινός εγκληματίας κι αυτό θα αποβεί σε καταδίκη για τους ασεβείς αλλά σε σωτηρία για τους δικούς Μου. Όταν θα το μάθετε, τότε μην αμφιβάλετε για Μένα, παρά διατηρείστε την πίστη και την αγάπη που Μου έχετε. Με τη στάση αυτή θα συμμετέχετε και σεις οι ίδιοι στο έργο που κάνω για τη λύτρωση των ανθρώπων από τα παλαιά σκληρά δεσμά της αμαρτίας και της θανάσιμης δεισδαιμονίας.

Σας το αναφέρω για δεύτερη φορά έτσι ώστε να μην πέσει κανείς σε αμφιβολίες και αδυνατίσει η πίστη του. Γιατί ναι μεν οι άνομοι θα θανατώσουν το σώμα Μου, αλλά Εγώ θα το ζωντανέψω πάλι από την τρίτη κιόλας μέρα και θα αναστηθώ ως ο αιώνιος νικητής του θανάτου και κάθε είδους καταδίκης.

Τότε θα έρθω πάλι σε σας και θα σας δώσω για παντοτινά τη δύναμη του Πνεύματος και της Θέλησης Μου για να ζωντανέψετε και σεις και να είσαστε μακάριοι αιώνια».

Κάθε φορά που ο Ιησούς άρχιζε να μιλά για τη σταύρωση του οι απόστολοι έδειχναν να στεναχωρούνται καίτοι ποτέ δεν είχαν συνειδητοποιήσει πλήρως τη βαρύτητα των λόγων του. Αλλά αυτό δεν είναι απορίας άξιο αφού η μακάβρια προαγγελία τους φαινόταν τόσο απίθανη ώστε ούτε καν τη λάμβαναν πιο σοβαρά υπ' όψη τους. Επειδή είχαν βιώσει το Δάσκαλο τους ως κυρίαρχο όλης της φύσης δεν μπορούσαν να φανταστούν ότι θα παραδινόταν αμαχητί στους εχθρούς του χωρίς να κάνει χρήση της δύναμης του. Άλλωστε είχε λεγεώνες αγγέλων υπό τις διαταγές του όπως είχε τονίσει πολλές φορές. Επειδή οι ίδιοι αισθάνονταν ασφαλείς μαζί του γι' αυτό ούτε στη Γεθσημανή δεν μάντεψαν τι τον περίμενε.

Σε μία περίπτωση που ο Ιησούς μίλησε στους μαθητές του για τα επικείμενα πάθη και το θάνατο του, στο «Μ.Ε.Ι.» αναφέρεται ότι «Ο Πέτρος τρόμαξε και αφού

Με πήρε κατά μέρος Μού είπε με ένα κάπως προστακτικό και προειδοποιητικό τόνο: “Κύριε, αυτό να μη Σου συμβεί γιατί Εσύ είσαι υποχρεωμένος απέναντι σε όλους εμάς τους ανθρώπους να προφυλάσσεις τον εαυτό Σου!”

Αλλά Εγώ γύρισα απότομα και του είπα με πολύ αυστηρό ύφος: “Υπαγε οπίσω Μου, Σατανά! Μου γίνεσαι εμπόδιο γιατί δεν σκέφτεσαι όπως θέλει ο Θεός, αλλά τελείως κοινά όπως οι άνθρωποι του κόσμου!” (κατά Ματθ. 16, 23). Τότε ο Πέτρος τρομαγμένος έπεσε μπροστά στα πόδια Μου, κι αφού Μου ζήτησε να τον συγχωρήσω πρόσθεσε κλαίγοντας: “Κύριε, όταν περνούσαμε τη λίμνη για να έρθουμε εδώ μου είπες σε σχέση με την πίστη μου: ‘Σίμων, είσαι ο Πέτρος, ο πέτρινος βράχος πάνω στον οποίο θα χτίσω την Εκκλησία Μου και όλες οι πύλες της κόλασης δεν πρόκειται να τη νικήσουν! Σε σένα θα δώσω το κλειδί για το ουράνιο βασίλειο. Ό,τι λύνεις εσύ στη γη θα είναι λυμένο και στον ουρανό κι ό,τι θα δένεις εδώ θα είναι επίσης δεμένο στον ουρανό!’ Αυτά ήταν κατά λέξη Κύριε τα άγια λόγια που είπε το άγιο στόμα Σου σε μένα τον αμαρτωλό. Κι εντούτοις εγώ δεν το πήρα πάνω μου ποτέ, αντίθετα θεωρούσα πάντα τον εαυτό μου σαν τον πιο τελευταίο ανάμεσα μας. Αλλά Εσύ εξαιτίας μιας παραίνεσης η οποία έγινε μεν από καθαρά ανθρώπινο σκεπτικό μα στην ουσία πήγαζε μόνο από την μεγάλη μου αγάπη για Σένα, με αναγόρευσες άρχοντα της κόλασης! Κύριε έχει επιείκεια και ευσπλαχνία με τον Πέτρο, το φτωχό ψαρά που ήταν ο πρώτος που πέταξε το δίχτυ του στο νερό, παράτησε γυναίκα και παιδιά για να Σε ακολουθήσει!”

Τότε στράφηκα πάλι φιλικά προς τον Πέτρο λέγοντας του: “Δεν σε μείωσα καθόλου που σου έδειξα με αυστηρά λόγια την ανθρώπινη πλευρά σου! Οτιδήποτε στον άνθρωπο ανήκει σ’ αυτόν τον κόσμο – όπως η σάρκα του και οι διάφορες ανάγκες της που ζητούν να ικανοποιούνται καθαρά από εγκόσμιους λόγους – βρίσκεται σε κατάσταση καταδίκης κι ως εκ τούτου είναι η κόλαση και ο Σατανάς ο οποίος είναι το σύμβολο για κάθε καταδίκη, θάνατο, νύχτα κι απάτη. Γιατί όλη η φαινομενική ζωή της ύλης είναι μόνο απατηλή και δεν έχει καμία απολύτως αξία. Ο οποιοσδήποτε άνθρωπος που με τον ένα τρόπο ή τον άλλο πέφτει πάλι στην απάτη της ύλης είναι επίσης Σατανάς στο βαθμό που περιμένει κάποια σωτηρία μέσα στην ύλη και στη φαινομενική ζωή της. Αν θέλει λοιπόν κάποιος να ελευθερωθεί από το Σατανά ενόσω είναι ακόμα μέσα στη σάρκα του, πρέπει να επωμιστεί το σταυρό που Εγώ κουβαλάω ήδη με το πνεύμα Μου και να Με ακολουθήσει! Και σας βεβαιώνω ότι όποιος θέλει να διατηρήσει τη (γήινη) ζωή του θα την χάσει (την πνευματική) ενώ όποιος θα χάσει για χάρη Μου τη (γήινη) ζωή του θα τη βρει (την πνευματική). Τι θα ωφελούσε κάποιον άνθρωπο εάν κέρδιζε ολόκληρο τον κόσμο με όλους τους θησαυρούς του αλλά ζημίωνε παράλληλα την ψυχή του; Κι εσύ αγαπημένε Μου Πέτρο ελπίζω να κατάλαβες τώρα γιατί σου είπα προηγούμενα: ‘Υπαγε οπίσω Μου Σατανά!’”»

Στη συνέχεια ο Πέτρος συλλογιζόταν συχνά την προφητεία του Ιησού για το θάνατο του, μάταια όμως έψαχνε να ανακαλύψει για ποια αιτία θα οδηγούνταν εκεί τα πράγματα. Αφού πέρασε αρκετός καιρός, απηύθυνε πάλι το λόγο στον Ιησού: «Κύριε και Δάσκαλε, υπάρχουν προς συζήτηση μερικά θέματα επίσης τα οποία προέρχονται από τα χείλη Σου αλλά που ακόμη και η πιο οξυδερκής ανθρώπινη λογική δεν μπορεί να τα καταλάβει σωστά. Και κυρίως πάντα προβάλλει απειλητικά στον ορίζοντα η σκληρή και αναπόδραστη αναγκαιότητα των παθών που περιμένουν το Υιό του Ανθρώπου. Τολμώ δε να ισχυριστώ ότι αυτό δεν πρόκειται ποτέ να το συλλάβει η ανθρώπινη λογική όσο υγιής και καλή κι αν είναι!

Μπορεί μία τέτοια πράξη να είναι πράγματι αναγκαία προκειμένου να επιτευχθεί ένας βασικός στόχος που έχεις θέσει από αιώνων. Αλλά αυτό δεν βοηθάει σχεδόν καθόλου στο να διαφωτιστεί με τρόπο που να μείνει ικανοποιημένη η λογική

του ανθρώπου η οποία θα αναρωτιέται και τώρα και πάντοτε: “Γιατί έπρεπε άραγε ο Παντοδύναμος να κακοπάθει με τέτοιο τρόπο από τα πλάσματα του προκειμένου να μπορέσει να τους δώσει τη μακαριότητα και την αιώνια ζωή; Δεν αρκούσε η καθαρότατη διδασκαλία και τα θαύματα που τέτοια μόνο για το Θεό είναι δυνατά; Αν όλα αυτά δεν καλυτερεύουν τους ανθρώπους, τότε πώς θα τους καλυτερέψουν τα πάθη και ο θάνατος του;!” Σαν ένας από τους πιο πιστούς οπαδούς Σου, Σού το λέω ανοιχτά: Τα πάθη Σου θα γίνουν λίθος προσκόμματος για πολλούς καλούς ανθρώπους και θα κλονιστεί η πίστη τους. Γι’ αυτό το λόγο Σε ρωτώ από τώρα για να μας δια φωτίσεις σωστά ώστε την κατάλληλη ώρα να είμαστε σε θέση να δώσουμε μία σωστή απάντηση για να καθησυχάσουμε τους ανθρώπους που θα ρωτούν».

Η δε απάντηση που έλαβε ο Πέτρος ήταν η ακόλουθη: «Αυτό που Με ρωτάς είναι καλό και σωστό. Αλλά όσο καλά κι αν σου το εξηγήσω οπωσδήποτε δεν πρόκειται ποτέ να το καταλάβεις εντελώς καλά, εφόσον είσαι κοινός άνθρωπος. Μόνο μετά την ανάσταση Μου, όταν θα έχεις αναγεννηθεί πνευματικά, θα αντιληφθείς το μεγάλο Γιατί με κάθε σαφήνεια. Εφόσον είμαι ο μοναδικός Φορέας κάθε ύπαρξης και ζωής πρέπει Εγώ να λυτρώσω τώρα αυτούς που έχουν εξαναγκαστεί εδώ και αιωνιότητες από τη σταθερή Μου βούληση να βιώνουν την καταδίκη και το θάνατο. Γι’ αυτό πρέπει περνώντας μέσα από την καταδίκη και το θάνατο της σάρκας και του αίματος Μου να εισχωρήσω στην παλιά καταδίκη και στον παλιό θάνατο. Με αυτό τον τρόπο θα ικανοποιηθούν οι όροι που έχει θέσει η βούληση Μου και θα χαλαρώσω τα δεσμά που έχει επιβάλλει η ίδια στον υλικό κόσμο, ώστε θα μπορεί να ελευθερωθεί η ύλη των πραγμάτων που έχει γίνει πλέον ώριμη για την ελευθερία. Έτσι μετά θα μπορεί όλη η κτίση να περάσει από τον αιώνιο θάνατο στην ελεύθερη και ανεξάρτητη ζωή. Γι’ αυτό το λόγο λοιπόν ήρθε ο Υιός του Ανθρώπου σε τούτο τον κόσμο, με σκοπό να αναζητήσει αυτούς που έχουν χαθεί εδώ και αιωνιότητες, να τους λυτρώσει και να τους κάνει ικανούς να γίνουν μακάριοι.

Τι νομίζετε; Αν κάποιος έχει εκατό πρόβατα μα ένα από αυτά χαθεί κάπου στο δάσος, δεν θα αφήσει τα άλλα ενενήντα εννιά στα βουνά για να αναζητήσει το χαμένο; Κι όταν το βρει, σας βεβαιώνω πως θα χαρεί πιο πολύ γι’ αυτό παρά για τα ενενήντα εννιά που δεν χάθηκαν! Ο κύριος λόγος που περιβλήθηκα με ύλη και ήρθα σε αυτό τον κόσμο ήταν για να αναζητήσω αυτό το απολωλός πρόβατο και να το οδηγήσω στον προορισμό του για να είναι ευτυχισμένο. Μέσα σε αυτό το σώμα Μου, δηλαδή μέσα στην ύλη, το Πνεύμα και η Βούληση του Θεού καταπραΰνονται ώστε κατά κάποιο τρόπο γίνονται εύκαμπτα και χαλαρά. Όταν γίνει αυτό, τότε πρέπει αυτή εδώ η ύλη Μου να περάσει από τη μεγαλύτερη δυνατή ταπείνωση και εξευτελισμό για να σπάσει και να διαλυθεί πρώτα. Το δε Πνεύμα του Θεού, το οποίο κατοικεί μέσα Μου με όλη του την πληρότητα και. είναι ένα με την ψυχή Μου, θα εξαγνίσει με το πυρ της αγάπης του αυτή τη διαλυμένη ύλη. Έτσι θα την αφυπνίσει και θα τη ζωντανέψει ώστε τότε θα αναστηθεί ως νικήτρια πάνω σε κάθε καταδίκη και θάνατο.

Άλλωστε σας το είχα πει εκ των προτέρων ότι ακόμη δεν μπορείτε να καταλάβετε πολύ καλά, πώς και γιατί πρέπει να συμβούν έτσι τα πράγματα. Αλλά μπορείτε ήδη να καταλάβετε ότι μία τέτοια πράξη, όσο τρομακτική κι αν είναι στα μάτια του κοινού ανθρώπου, είναι πάντως απαραίτητη προκειμένου να επιστρέψουν όλα τα πλάσματα στην ελεύθερη, αυτεξούσια, γνήσια ζωή του Θεού με την πάροδο του χρόνου.

Αφού λοιπόν σας είπα όσα χρειάζεστε για να καταλάβετε πως έχουν τα πράγματα, θα αντιλαμβάνεστε επομένως ενδόμυχα ότι το θέλημα του Πατέρα είναι να μην χαθεί ούτε ο πιο μικρός και πιο ασήμαντος από όλους αυτούς....Σύμφωνα με την τάξη που ίσχυε προηγούμενα, όποιος είχε περάσει μέσα από την ύλη, δεν μπορούσε να έρθει στον Ουρανό. Η νέα τάξη που εγκαθιδρύθηκε συνίσταται στο ότι έγινα Εγώ

ο ίδιος άνθρωπος, διαπέρασα όλη την ύλη με τη φύση Μου κι έτσι όλο το παλιό πνευματικό περιεχόμενο της που ήταν καταδικασμένο σε φυλάκιση το έκανα ικανό να γίνει πάλι μακάριο. Αυτή ακριβώς είναι η δεύτερη δημιουργία, την οποία έχω προβλέψει από αιώνων, γιατί χωρίς αυτήν κανένας άνθρωπος δεν θα γινόταν ποτέ αληθινά μακάριος, ούτε σε αυτή ούτε σε μία άλλη γη.

...Η λύτρωση που σας φέρνω συνίσταται κατά πρώτον στη διδασκαλία Μου και κατά δεύτερο στην ενανθρώπισή Μου, χάρη στην οποία έχει καμφθεί και ηττηθεί η δύναμη της κόλασης που παλιότερα υπερίσχυε».

Όπως ειπώθηκε ήδη η λύτρωση βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με την αδαμική πτώση, η οποία χαρακτηρίζεται ως «πνευματικός θάνατος» στα νεοαποκαλυπτικά κείμενα: «Ο άνθρωπος στο σύνολο του εξασθένησε και έχασε την κυριαρχία επί όλων των πραγμάτων του φυσικού κόσμου. Έτσι αναγκάστηκε από τότε με τη βοήθεια της αχνης λάμψης της εγκεφαλικής του νόησης να εξασφαλίζει με τον ιδρώτα του προσώπου του το ψωμί που θα τον έτρεφε, τόσο από φυσική άποψη κι ακόμη περισσότερο από πνευματική.

...Το αποτέλεσμα ήταν ότι οι άνθρωποι μέχρι κι αυτή τη στιγμή έχουν απομακρυνθεί τόσο πολύ από τον Θεό και συνακόλουθα από την αληθινή εσωτερική ζωή, ώστε σχεδόν δεν πιστεύουν σε κανένα Θεό πλέον και σαν απόρροια ούτε στη συνέχιση της ζωής της ψυχής μετά την αποβολή του σώματος.

Και τώρα που έχει έρθει ο ίδιος ο Θεός με σωματική υπόσταση στους ανθρώπους, με όλη την πληρότητα της αιώνιας ισχύος και δύναμης του και με όλη την αγάπη και τη σοφία του, αυτοί δεν το αναγνωρίζουν, επειδή μέσα στη μεγάλη τους τυφλότητα το θεωρούν αδύνατο, ενώ για τον Θεό βέβαια τα πάντα είναι δυνατά.

...Ολόκληρη η γη με το τελείως εκφυλισμένο ανθρώπινο γένος είναι μία τέλεια κόλαση. Κόσμος και κόλαση είναι ένα, όπως ψυχή και σώμα είναι ένα. ...Πριν την ενανθρώπισή Μου κανένας δεν μπορούσε να επιτύχει τον ύψιστο βαθμό της τελείωσης στη ζωή του. Γι' αυτό ήρθα σε αυτή τη γη ώστε με την αναγέννηση του πνεύματος σας μέσα στις ψυχές σας να αναδειχθείτε σε αληθινά παιδιά Μου. ...Μέχρι αυτή τη στιγμή (σ.σ. δηλαδή μέχρι την ανάσταση του Ιησού) καμία ψυχή που άφησε το σώμα της δεν ανυψώθηκε ψηλότερα από τη γη. Είναι αμέτρητοι αυτοί που αρχής γενομένης από τον Αδάμ έως την ώρα αυτή υποφέρουν περιπλανώμενοι μέσα στο σκοτάδι της γης. Αλλά από εδώ και στο εξής θα είναι ελεύθεροι. Και όταν θα αναληφθώ στα ύψη, θα ανοίξω για όλους το δρόμο από τη γη ως τους Ουρανούς και έτσι θα περάσουν όλοι από αυτό το δρόμο προς την αιώνια ζωή. Αυτό είναι το έργο που έχει φέρει σε πέρας ο Μεσσίας. ...Δεν ήθελα απλά να δημιουργήσω κάτι όπως συνήθως, αλλά αυτό που ήθελα ήταν να αναθρέψω με την πατρική Μου αγάπη αληθινά και πραγματικά τα παιδιά Μου που να Μου μοιάζουν τέλεια σε όλα, ώστε στη συνέχεια να κυριαρχούν μαζί με Μένα σε όλη την απεραντοσύνη. Για να το πετύχω δε αυτό Εγώ ο αιώνιος, άπειρος Θεός, πήρα σάρκα για το κύριο κέντρο Ζωής της θεϊκής ύπαρξης Μου προκειμένου να παρουσιάσω σε σας, τα παιδιά Μου, σαν ένας ορατός και αισθητός Πατέρας. Έτσι σας διδάσκω αυτοπροσώπως με το δικό Μου στόμα και την καρδιά την αληθινή θεία αγάπη, τη σοφία και τη δύναμη με την οποία μια μέρα θα άρχετε όπως Εγώ. Και μάλιστα δεν θα άρχετε μόνο πάνω σε όλα τα όντα της παρούσας περιόδου της δημιουργίας, αλλά και σε εκείνα των προηγούμενων όπως επίσης και εκείνων που θα ακολουθήσουν στο μέλλον».

Το γεγονός ότι ο Ιησούς γνώριζε από πριν για την αποστολή του και την επέλεξε τελείως συνειδητά αναλύεται σε μία μετάδοση προς την Μπέρτα Ντούντε στις 24.10.1954:

«Ήθελα να υποφέρω για σας γι' αυτό και προετοιμάστηκα συνειδητά για το θάνατο στο σταυρό. Γνώριζα ότι ήταν πολύ δύσκολος ο δρόμος του μαρτυρίου που έπρεπε να βαδίσω για να σας απαλλάξω από τη δυστυχία και το θάνατο. Έβλεπα τα πάντα μπροστά Μου, τίποτα από όσα έπρεπε να τραβήξω δεν Μου ήταν κρυφό και παρ' όλα αυτά είχα βάλει πορεία κατευθείαν για το στόχο Μου, δεν αντιστεκόμουν ούτε απέφευγα τον κίνδυνο, τουναντίον πήγα να τον αντιμετωπίσω συνειδητά. Γιατί δεν έβλεπα μόνο πως θα διαγραφόταν η πορεία του λυτρωτικού έργου Μου, παρά έβλεπα παράλληλα την αδυναμία και την υποδούλωση των πλασμάτων Μου τα οποία βρίσκονταν σε τρομερή εξαθλίωση και είχαν μεγάλη ανάγκη από βοήθεια για να ξεφύγουν από την καταδίκη τους. Κι ο μόνος τρόπος για να τα ελευθερώσω ήταν με τα μαρτύρια και το θάνατο στο σταυρό.

Τα πάντα στέκονταν καθαρά μπροστά στα πνευματικά Μου μάτια, η βάνουση εξουσία του αντιπάλου Μου, η αβυσσαλέα απόσταση που χώριζε τους αποστάτες από τον Θεό, η οποία μεγάλωνε διαρκώς. Έβλεπα βαθύτατο σκοτάδι από τη μία πλευρά ενώ αντίθετα διαυγέστατο φως και ευδαιμονία από την άλλη. Εγώ ερχόμουν από το φως και ήθελα να το φέρω μέσα στο σκοτάδι, αλλά χρειαζόταν μία γέφυρα, έπρεπε να καταβάλω κάποιο αντίτιμο για να έχω το δικαίωμα να ανασύρω τις βασανισμένες ψυχές από τα έγκατα ως το φως.

Έπρεπε να καταθέσω τη δική Μου τη ζωή για να εξαγοράσω τη ζωή για τα δυστυχισμένα πλάσματα. Ένας δρόμος υπήρχε μόνο, αυτός της αυτοθυσίας, να θυσιάσω το πιο πολύτιμο που κατείχα, τη ζωή Μου, από αγάπη για εκείνους που ήταν νεκροί σαν συνέπεια της ανομίας. Με τη δική Μου τη ζωή έπρεπε να πληρώσω για τη δική τους. Όλα παρουσιάζονταν καθαρά μπροστά στα μάτια Μου και γι' αυτό υπόφερα απερίγραπτα από πριν, αφού ως άνθρωπος ήμουν φτιαγμένος με τα ίδια αισθήματα όπως εσείς. Γιατί είχα κι Εγώ το φόβο του θανάτου, των ανυπόφορων μαρτυρίων, αλλά φοβόμουν επίσης για Μένα τον ίδιο, ότι θα μπορούσα να λυγίσω ή ότι η δύναμη Μου δεν θα ήταν αρκετή, ώστε τα πεσμένα αδέλφια Μου θα έπρεπε να παραμείνουν μέσα στην τυραννία εάν αποτύχαινα. Ωστόσο όσο πλησίαζε η μέρα η δύναμη Μου μεγάλωνε. Η δύναμη Μου μεγάλωνε όσο μεγάλωνε αντίστοιχα η αγάπη Μου για τη δύσμοιρη ανθρωπότητα αφού μέρα με τη μέρα συνειδητοποιούσα πιο πολύ την εξαθλίωση της. Και μολονότι κατά καιρούς Με καταλάμβανε μία αδυναμία εν όψει αυτών που Με περίμεναν, εντούτοις δεν μειωνόταν η θέληση Μου να τελειώσω αυτό που είχα αρχίσει. Γιατί το ανθρώπινο στοιχείο μέσα Μου παρέμενε συνεχώς συνδεδεμένο με τον Πατέρα, ο Οποίος Με πλημμύριζε με δύναμη κι έτσι η αγάπη Μου γινόταν διαρκώς πιο ισχυρή. Έτσι στο τέλος πήγα εντελώς συνειδητά προς το θάνατο επειδή είχα συνειδητοποιήσει πια ότι ο θάνατος έπρεπε να νικηθεί κι ότι αυτό ήταν επίσης δικό Μου καθήκον.

Ο δρόμος προς το σταυρό ήταν πικρός και μαρτυρικός, γιατί έπρεπε να διασχίσω το πιο βαθύ σκοτάδι για να ανοίξω την πύλη προς το φωτεινό βασίλειο για όλους αυτούς που θέλουν να ανέβουν από τα έγκατα στο φως. Πρώτα όμως έπρεπε να υποφέρω ως άνθρωπος τα πιο πικρά βάσανα και μαρτύρια προκειμένου να σας βοηθήσω, καθώς χωρίς την απελευθερωτική Μου πράξη, χωρίς το θάνατο Μου στο σταυρό, θα ήσασταν χαμένοι δίχως ελπίδα σωτηρίας.

Η ανθρώπινη ζωή Μου στη γη ήταν τρομακτικά μαρτυρική γιατί από την ώρα που Μου αποκαλύφθηκε ο Πατέρας μέσα στο γήινο περίβλημα Μου, ήξερα πλέον όλα όσα Με περίμεναν και παρ' όλα αυτά πήγα εθελοντικά στο σταυρό. Γιατί δεν ήταν η βούληση του Πατέρα, αλλά η δική Μου αγάπη για τους πεσμένους που Με

παρακινούσε να τελειώσω το λυτρωτικό έργο κι η αγάπη αυτή Μού έδωσε τη δύναμη να αντέξω μέχρι την ώρα του θανάτου.

Αμήν»

Την αναγκαιότητα να χτίσει μία **γέφυρα ανάμεσα στο φωτεινό βασίλειο και στην υλική δημιουργία** εξηγεί ο Ιησούς στους μαθητές του στον 11ο τόμο του «Μεγάλου Ευαγγελίου του Ιωάννη»:

«Σας έχει αναλυθεί ήδη πολλές φορές στο παρελθόν το ότι ο Αδάμ ως ο πρώτος άνθρωπος σε αυτή τη γη – υπό την έννοια ότι ήταν ο πρώτος που είχε πλήρη ελευθερία πνεύματος – είχε δημιουργηθεί με σκοπό να αποτελέσει μία μορφή η οποία θα έδινε τη δυνατότητα στην ύλη να οδηγηθεί πάλι πίσω στην ελεύθερη ζωή του πνεύματος. Για το σκοπό αυτό όμως ήταν καταρχάς αναγκαία η υπέρβαση της ίδιας της ύλης. Με άλλα λόγια έπρεπε με μία ελεύθερα παρμένη απόφαση να δημιουργηθεί μία κατάσταση η οποία από τη μία πλευρά θα αποτελούσε τη νίκη πάνω σε όλες τις γνωστές κατώτερες ιδιότητες όπως είναι οι υλικές επιθυμίες, οι πόθοι και οι ορμές, ώστε από την άλλη πλευρά να γίνει δυνατή η ελεύθερη άνοδος προς την πάναγνη ζωή του πνεύματος.

Έχουμε πει ήδη αρκετές φορές ότι η ανθρώπινη ψυχή έχει πίσω της μία πολύ μακριά ιστορία εξέλιξης, αφού ξεκινά από πολύ μικρά μόρια την πορεία της μέσα στην ύλη και μεγαλώνοντας εξελίσσεται συνεχώς προς διαρκώς υψηλότερες σφαίρες συνείδησης ώσπου στο τέλος αποκτά πάλι την ανθρώπινη μορφή. Αυτή η μορφή δεν μπορεί μεν να εξελιχθεί άλλο πλέον ως γήινη ύπαρξη, μπορεί όμως να εξελιχθεί ως ψυχική οντότητα. Συνεπώς στον άνθρωπο συναντώνται δύο κύριες αρχές: το τέλος της υλικής ζωής, που χαρακτηρίζεται από μία πολύ έντονη συνείδηση του εγώ και η απαρχή μιας ψυχικής, αμετάβλητης ζωής στην οποία έχει επιτευχθεί η μέγιστη τελειοποίηση της μορφής. Ως εκ τούτου ο άνθρωπος πάνω σε αυτή την κόψη του μαχαιριού που είναι η γήινη ζωή δεν μπορεί να αρνηθεί τη συνείδηση ότι ζει – αφού ο ίδιος αποτελεί απόδειξη γι' αυτό – όμως μπορεί να μην έχει ούτε ιδέα ότι έχει φθάσει στο κατώφλι μιας πνευματικής ζωής, που αρχίζει πλέον με την ανθρώπινη μορφή η οποία και θα παραμείνει στο εξής αμετάβλητη. Με άλλα λόγια, η ψυχή του ανθρώπου έχει περάσει από πολλές μορφές ζωής ώσπου να φτάσει να αποκτήσει τελικά την ανθρώπινη μορφή. Η μορφή αυτή στο εξής παραμένει αναλλοίωτη ως προς τη γενική διαμόρφωση της. Από την άλλη όμως αρχίζει τώρα μία ψυχική μεταβολή με στόχο να πλησιάσει όλο και περισσότερο η ψυχή το θείο πνεύμα ώσπου να αποκτήσει μία συνειδητή σχέση μαζί του.

Ο νοών νοείτω! Τι μπορεί να γίνει εάν δεν εξασφαλιστεί αυτή η μετάβαση από τον έναν κόσμο στον άλλο; Διότι εδώ στέκονται ύλη και πνεύμα σε πλήρη αντίθεση μεταξύ τους, καθώς μπορούν μεν να εξελίσσονται διαρκώς σε μία αμοιβαία σχέση αλληλεπίδρασης, ποτέ όμως δεν μπορούν να έρθουν σε πλήρη επαφή, αφού είναι δύο αντίθετοι πόλοι. Άρα χρειάζεται οπωσδήποτε να ανοιχτεί ένας δρόμος, να στηθεί μία γέφυρα μέσω της οποίας να μπορεί κανείς να περάσει από την ύλη στο πνεύμα. Ο δρόμος αυτός πρέπει να αποτελεί ένα παράδειγμα που ο καθένας να είναι σε θέση να το ακολουθήσει. Εάν δεν βρισκόταν τούτος ο δρόμος, δηλαδή εάν δεν τον βάδιζε ένας άνθρωπος, η έξοδος από την ύλη προς την ελεύθερη πνευματική ζωή θα ήταν αδύνατη.

Αφού λοιπόν η Θεότητα έχει υποχρεώσει τα δημιουργήματα της να περάσουν μέσα από την ύλη, ωθούμενη από την αγάπη της που έχει σκοπό τη σωτηρία τους, η ίδια αυτή πρέπει επομένως να επιδιώξει να τα τραβήξει κοντά της και να τα οδηγήσει

σε μία σχέση του Πατέρα προς τα παιδιά του, όταν αυτά έχουν πλέον φθάσει στο όριο εκείνο από όπου μπορούν να ξεκινήσουν τον πνευματικό δρόμο. Ήταν ο Αδάμ που όφειλε να χτίσει αυτή τη γέφυρα, πράγμα που γι' αυτόν θα ήταν πολύ εύκολο δεδομένου ότι τα θέλητρά της ύλης ήταν πολύ μικρότερα σε σύγκριση με τη σημερινή εποχή. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να νικήσει το εγώ του, να δείξει δηλαδή υπακοή κι αυτόματα η γέφυρα θα είχε στηθεί. Τότε θα είχε μπορέσει να αφυπνιστεί και να ανθίσει μέσα του η πνευματική ζωή, γιατί η υπακοή είναι το μόνο κριτήριο επιτυχίας στις εξετάσεις της ελεύθερης βούλησης ενός ανθρώπου που κατά τα άλλα είναι τελείως ελεύθερος από οποιαδήποτε αμαρτία. Από την ανυπακοή πηγάζουν μετά αυτόματα όλα τα άλλα παραπτώματα, όπως μπορεί κανείς εύκολα να διαπιστώσει παρατηρώντας τα παιδιά. Επειδή έπεσε λοιπόν ο Αδάμ, υποχρεωτικά έγινε πάλι η επιστροφή στην ύλη, πράγμα που σημαίνει εκείνον τον πόλο ο οποίος μπορεί να απομακρύνεται διαρκώς από τον Θεό, όπως εξίσου έχει τη δυνατότητα να τον πλησιάζει ανεβαίνοντας προς διαρκώς μεγαλύτερη μακαριότητα.

Ο Θεός δεν δημιουργεί ποτέ ένα έργο για να το καταστρέψει πάλι. Τουναντίον ο δρόμος που έχει χαράξει εξ αρχής ακολουθείται και στη συνέχεια, αν και υποβάλλεται τρόπος του λέγειν σε ορισμένες διορθώσεις, αφού η θεία Σοφία λαμβάνει υπ' όψη της εκ των προτέρων τις συνέπειες μίας αποτυχίας του σχεδίου της. Εφ' όσον δε το ζητούμενο είναι τα πλάσματα που δημιούργησε ο Θεός να είναι ελεύθερα και όχι ετεροκίνητες πνευματικές μηχανές, τότε ο μόνος υπαρκτός δρόμος προς αυτό το στόχο είναι ο δρόμος της αυτόβουλης εξέλιξης του ανθρώπου. Αφότου προέκυψαν όμως τα διάφορα φύλα του ανθρωπίνου γένους, η συνέπεια ήταν να διαπράττονται όλο και περισσότερες αμαρτίες, ούτως ώστε συν τω χρόνω γινόταν όλο και πιο βαθιά η πτώση η οποία είχε αρχίσει κάποτε από μία "απλή" ανυπακοή. Αυτό μεθερμηνευόμενο σημαίνει ότι εάν δεν είχε απειθήσει ο Αδάμ, τότε ούτε κανένας από τους απογόνους του δεν θα μπορούσε να δείξει απείθεια, για το λόγο ότι εάν ο πρώτος άνθρωπος είχε καταστρέψει τον κακό σπόρο πνίγοντας τον από τη γέννηση του, δεν θα του είχε δώσει τη δυνατότητα να κληρονομηθεί στη συνέχεια στην υπόλοιπη ανθρωπότητα. Αντίθετα έτσι γονιμοποίησε αυτό το φυτό ούτως ώστε στους απογόνους του μεγάλωσε κι έγινε ολόκληρο δέντρο που δεν αφήνει πια να διαπεράσει το φως του ήλιου το ακίνητο και πυκνό του φύλλωμα.

...Ο Θεός είχε δώσει στον Αδάμ μία εντολή: υπακοή άνευ όρων, μα αυτός την παρέβη και επέσυρε την πτώση του. Ο άνθρωπος Ιησούς έδωσε στον εαυτό του εθελοντικά από αγάπη για τον Θεό αυτή την εντολή που απαιτούσε να μην κάνει τίποτα χωρίς τη θέληση του Πατέρα κι έτσι έγινε ένα φωτεινό παράδειγμα προς μίμηση. Άρα αυτός επέτυχε τη βαθμίδα που δεν είχε κατακτήσει ο Αδάμ και με τον τρόπο αυτό συμφιλίωσε μέσα του τη Θεότητα, της οποίας η Αγιότητα είχε παραβιαστεί λόγω της παράβασης της εντολής, με τον Εαυτό της. Η Σοφία του Θεού είχε δώσει την εντολή η βούληση, ήτοι η Δύναμη, απαιτούσε την εκπλήρωση της: η Αγάπη βρήκε το δρόμο εκπληρώνοντας μέσα από τον άνθρωπο Ιησού τις προϋποθέσεις εκείνες που ήταν απαραίτητες για να οδηγηθούν όλα τα όντα στην προηγούμενη κατάσταση μακαριότητας. Το γεγονός ότι έχει τώρα ανοιχτεί αυτός ο δρόμος που οδηγεί κατευθείαν πίσω στον Θεό και το γεγονός ότι ο δρόμος αυτός διανύθηκε από τον *Υιό του Ανθρώπου Ιησού, ο οποίος έτσι έγινε Υιός του Θεού*, είναι οι δύο συνιστώσες στις οποίες έγκειται η Λύτρωση. Ο θάνατος του Ιησού είναι η επισφράγιση της άνευ όρων υπακοής».

Η μεσολάβηση της Αγάπης

Σαν συμπέρασμα επομένως μπορούμε να πούμε ότι μία πλευρά του λυτρωτικού έργου του Ιησού Χριστού είναι η άνευ όρων υπακοή του Υιού του Ανθρώπου ως αντιστάθμισμα για την ανυπακοή του Αδάμ απέναντι στην εντολή που του είχε δοθεί. Η ανυπακοή αυτή είχε σαν αποτέλεσμα να τρωθεί εκ νέου η Αγιότητα, δηλαδή η Σοφία και η Τάξη του Θεού, γι' αυτό έπρεπε να θέσει ορισμένους όρους για την επαναφορά της Τάξης και τη συμφιλίωση εντός της Δημιουργίας. Στην «Οικονομία του Θεού», το έργο του Λόρμπερ που περιγράφει τα πρώτα συνειδητά βήματα της ανθρωπότητας στη γη, αναφέρεται σχετικά:

«Και τώρα στρέψε πάλι τους οφθαλμούς σου πίσω στον Αδάμ και την Εύα, κι ας τους πλησιάσουμε μαζί για να δεις πως τους βρήκα Εγώ, η αιώνια Αγάπη, να είναι γυμνοί, εγκαταλειμμένοι, να κλαίνε και να θρηνούν από δίκαιη μεταμέλεια κι από δίκαιη ντροπή τότε κάλεσα τον Αδάμ να έρθει και έσυρα την Εύα να παρουσιαστεί ενώπιον Μου.

Αλλά ιδού, αυτοί δεν τολμούσαν να αντικρύσουν την όψη του Πατέρα τους· γιατί τους είχε φοβίσει ένας μεγάλος κεραυνός της θανατηφόρας Θείας δίκης που είχε ανέλθει από τα βάθη του μένου της Θεότητας.

Και οι φλόγες της οργής του Άπειρου Θεού στροβιλίζονταν τρομακτικά ισοπεδώνοντας με τη σφοδρότητα τους το πάντα και περνώντας από όλους τους απέραντους χώρους επέπεσαν πάνω στη γη όπου η μεγάλη Αγάπη βρισκόταν στο πλευρό των μετανοημένων παιδιών της – που τα είχε πλάσει από την ευσπλαχνία και το έλεος Της – καθώς αυτά θρηνούσαν για την πτώση τους.

Και ιδού, τότε έγινε σκληρή πάλη ανάμεσα στην Αιώνια Αγάπη αφενός που ευσπλαχνίστηκε πάλι τους πρωτόπλαστους χάρη στη μεταμέλεια και το θρήνο τους και την εξοργισμένη Θεότητα αφετέρου που ήθελε να καταστρέψει τα πάντα για να εξευμενίσει την απαραβίαστη και αδιάλλακτη Αγιότητα της.

Γιατί δες, οι φλόγες του θυμού της εξοργισμένης Θεότητας εφόρμησαν πάνω στη γη γοργότερα κι από αστραπές, προσπέλασαν μέχρι και σε αυτό το κέντρο της και την πυρπόλυσαν ως τα πέρατα και τις εσχатиές της, και οι ολέθριες πύρινες γλώσσες υψώθηκαν μέχρι το φεγγάρι, μέχρι τον ήλιο, κυριεύσαν και όλα πχ. άστρα!. Και ιδού, ολόκληρη η αμέτρητη απεραντοσύνη ήταν μία πύρινη θάλασσα όπου φοβερές βροντές κατρακυλούσαν σε όλους τους απέραντους χώρους του αχανούς κι η γη ωρυόταν, η θάλασσα κόχλαζε, η σελήνη οδυρόταν, ο ήλιος ολομυρόταν και σύμπαντες οι αστέρες ολόλυζαν πιο δυνατά από όλες μαζί τις βροντές γιατί τους συνέθλιβε φόβος δεινός, αγωνία και άλγος μπροστά στην αιώνια καταστροφή και οι γοερές οιμωγές τους αντηχούσαν σαν τρομακτική βοή μέσα από τα ατέρμονα βάθη του θυμού της Θεότητας και οι κραυγές τους έλεγαν: “Μέγα, ύψιστε Θεέ, κατάπαυσε τη μεγάλη Σου μήνι.... και καταλάγιασε τις ολέθριες φλόγες του υπερδίκαιου Θυμού Σου και δείξε επιείκεια στους αθώους μέσα στην Αγιότητα Σου· γιατί το πύρινο μένος της οργής Σου θα κατακαύσει τους δίκαιους και θα αφανίσει την Αιώνια Αγάπη εντός Σου και θα Σε κάνει αιχμάλωτο της υπέρμετρης δύναμης και ισχύος της Αγιότητας Σου!”

Βλέπε και άκου με μάτια ανοιχτά κι αυτιά ανοιχτά τι μίλησε και είπε τότε η οργισμένη Θεότητα· αλλά τη γλώσσα δεν την κατάλαβε άλλος κανείς από την αιώνια Αγάπη η οποία όσο κρατούσε η έκρηξη του οργισμένου θυμού της Θεότητας προστάτευε πάνω στην ολοφυρόμενη γη το μεταμελημένο αντρόγυνο των νεοπλάστων και με τη μεγάλη δύναμη και ισχύ της ευσπλαχνίας Της εμπόδιζε τη μανιασμένη φλόγα του θυμού να κυριεύσουν τον τόπο της μεταμέλειας του Αδάμ και τον τόπο του θρήνου της Εύας.

Και άκου τώρα και κατανόησε τα καλά τα τρομακτικά λόγια του θυμού από τα βάθη της οργής της Θεότητας που έλεγαν:

“Τι Με ωφελεί που θρηνεί και μαίνεται η γη, τι Με ωφελεί ο οδυρμός των φεγγαριών, ο ολοφυρμός των ήλιων, και προς τι οι ολολυγμοί των αστέρων;! Γιατί είμαι μόνη, εγκαταλειμμένη από την Αγάπη Μου που Μου απίστησε δύο φορές κι απομακρύνθηκε από Μένα για να κατέβει στη γη, στο βδέλυγμα της κακίας. Τι να κάμω δίχως Αυτή; Γι’ αυτό θα καταστρέψω όλα τα έργα της από τα θεμέλια και θα αφανίσω τα πάντα, για να μην υπάρχει πια τίποτα που θα μπορούσε να αποσπάσει την Αγάπη Μου και να την απομακρύνει από Μένα σε όλους τους αιώνες των αιώνων!

Κι Εγώ θα παραμείνω Θεός, ο Μόνος, για όλους τους αιώνες των αιώνων όπως ήμουν πριν από αιωνιότητες, ενώ εσύ, σαθρό οικοδόμημα της δημιουργίας που σε έκανε η Αγάπη Μου από την αδυναμία της, κατάρρευσε και γίνε ασήμαντα συντρίμια, ένα τίποτα, ώστε να βρω πάλι την Αγάπη Μου και να την κάνω πάλι κραταιή με τη δύναμη και την ισχύ της αιώνιας Αγιότητας Μου. Αμήν!”

Και ιδού, τότε λύθηκαν οι δεσμοί που κρατούσαν τις δημιουργίες σε όλους τους χώρους της απεραντοσύνης του Θεού και τα συντρίμια γκρεμίστηκαν μέσα από τους χώρους του αχανούς με ορυμαγδούς, βροντές, ολολυγμούς, πανδαιμόνιο, βοές και αντάρα ως τα βάθη της αβύσσου του αφανισμού τους και τα βάθη της αβύσσου ήταν η ίδια η γη, που συντριμμένη κι αυτή εκείτετο στην αγκαλιά της σπλαχνικής Αγάπης.

Και οι νεόπλαστοι έτρεμαν από φόβο και δέος μπροστά στο τρομακτικό θέαμα αυτής της φρικτής καταστροφικής σκηνής που το μέγεθος της κανένα δημιουργημένο πνεύμα δεν πρόκειται ποτέ να το συλλάβει σε όλη του την πληρότητα· γιατί ήταν ατελεύτητη.

Και τώρα δεσ και άκου στη συνέχεια τι είπε και τι έπραξε τότε η σπλαχνική Αγάπη! Αφουγκράσου τα λόγια που είπε η Αγάπη από την ισχύ της και θώρησε τις μεγαλειώδεις πράξεις που έκανε η Ευσπλαχνία από τη δύναμη της, και άκουσε και κατάλαβε καλά τα λόγια που έλεγαν: “Μέγα, Παντοκράτορα Θεέ όλης της Ισχύος, όλης της Δύναμης και όλης της Αγιότητας πάρε πίσω τη μήνι Σου και κατάσβησε το πυρ του φθοροποιού θυμού Σου, και άκουσε με τη γαλήνη της Αγιότητας Σου τα λόγια της αιώνιας Αγάπης Σου, η οποία είναι η μοναδική Ζωή εντός Σου, αιώνια όπως Εσύ και κραταιή και ισχυρή όπως είσαι Εσύ χάρη σε Αυτήν και Αυτή χάρη σε Σένα και μη ζητάς να καταστρέψεις τη Ζωή εντός Της και Εσένα καταστρέφοντας Εκείνη, παρά άφησε να υπερισχύσει το έλεος αντί για τη δικαιοσύνη· γι’ αυτό άφησε την Αγάπη να Σου δώσει την ικανοποίηση που ζητάς, και απαίτησε εξιλασμό για τη βεβηλωμένη και προσβεβλημένη Αγιότητα Σου, και για την Αγάπη Σου καμία θυσία δεν θα είναι αδύνατη, όσο μεγάλη κι αν είναι η θυσία που θα μπορούσες να απαιτήσεις για την αιώνια εξιλέωση της Αγιότητας Σου!”

Και τώρα δεσ και άκου και κατανόησε το καλά τι έγινε στη συνέχεια και τι αποκρίθηκε η Θεότητα! Η φωτιά κόπασε και από όλους τους απέραντους χώρους έπνεε μία ηπιότερη πνοή, ανάκατη με τις βροντές που κυλούσαν ακόμη σε θεόρατα κύματα μέσα από τα αιωρούμενα συντρίμια των διαλυμένων κόσμων που καθώς φλέγονταν ακόμη από το ένα αχανές ως το άλλο τραντάζονταν από σπασμούς σαν θεόρατοι κεραυνοί. Η δε Αγάπη κατάλαβε τη βροντή του Θεού που μίλησε εκκωφαντικά και είπε:

“Θα ρίξω την ενοχή όλη επάνω Σου, όπως ρίχνω τα συντρίμια των κόσμων επάνω στη γη και θα έχεις Εσύ το χρέος να ξεπλύνεις την προσβολή της Αγιότητας Μου που είναι ο αιώνιος δεσμός ανάμεσα σε Σένα και σε Μένα!

Και ορίστε, ρίχνω ανάθεμα πάνω στη γη ώστε καμία κηλίδα να μην σπilώνει την Αγιότητα Μου και να γίνω ένας Θεός ανίερος σαν Εσένα· και τούτο το ανάθεμα

ας είναι ευθύνη δική Σου την οποία οφείλεις να πάρεις επάνω Σου και να την εξιλεώσεις για χάρη της Αγιότητας Μου και να ξεπλύνεις τη γη με το αίμα Σου από το ανάθεμα για το αίσχος της αμαρτίας του Αδάμ!” Και δες, άκου και κατάλαβε το καλά τι αποκρίθηκε η Αγάπη που είπε: “Μέγα, υπεράγιε Θεέ, που έχεις όλη την Ισχύ και τη Δύναμη! Ας γίνει όπως ορίζεις Εσύ!”

Και ιδού τότε έσβησε δια μιας όλο το πυρ πάνω στη γη και σε όλους τους χώρους της δημιουργίας! Τα δε συντρίμια από τους κατεστραμμένους ήλιους, πλανήτες και φεγγάρια τα συνέδεσε ξανά με τη δύναμη και την ισχύ της η Αγάπη που είχε εισακουστεί από τη Θεότητα και τακτοποιήθηκαν εκ νέου κατά την τάξη που είχαν στην αρχή της γένεσης τους· αλλά διατήρησαν σαν σημάδια αιώνια τα ανεξίτηλα ίχνη της αλλοτινής ολικής καταστροφής τους, αντίστοιχα με τα σημάδια από τις πληγές της αιώνιας Αγάπης, που αργότερα τη μεγαλύτερη εποχή όλων των εποχών, έχυσε το αίμα για όλους πάνω στο σταυρό.

Και έμειναν εδώ κι εκεί συντρίμματα από τους άλλους κόσμους να κείτονται στην επιφάνεια, στα βάθη και στις θάλασσες της γης σαν σημάδια της Δύναμης και της Ισχύος του Θεού και συνάμα σαν μάρτυρες που μιλούν για τις μεγαλειώδεις πράξεις της σπλαχνικής Αγάπης.

Και βλέπε και άκουε στη συνέχεια και κατάλαβε το καλά αυτό που έγινε ύστερα: καθώς λοιπόν η αιώνια Αγάπη αποδέχτηκε τις απαιτήσεις της Αγιότητας του Θεού και με αυτό της έδωσε ικανοποίηση ήδη εκ των προτέρων, άφησε τότε η Θεότητα να ακουστεί η άγια Βούληση της σαν απαλότερο θρόισμα και αιθέριο ρεύμα αέρα και πρόφερε με ήπιο τόνο λόγια που πάλι μόνο στην Αγάπη ήταν κατανοητά: “Ορίστε, η μεγάλη Σου Ευσπλαχνία αναδύθηκε μέσα Μου και παρουσιάστηκε μπροστά στους οφθαλμούς Μου που βλέπουν τα πάντα και μέσα στη γαλήνη της Αγιότητας Μου αναγνώρισα τη μεγάλη Σου εντιμότητα και την αιώνια πίστη και μέτρησα τα δάκρυα της μετάνοιας του Αδάμ και τα δάκρυα του θρήνου της Εύας και χάρη στο μεγάλο Σου έλεος τους συμπόνεσα πέρα για πέρα.

Γι’ αυτό λοιπόν θα ανακαλέσω τις τιμωρίες που έστειλα γι’ αυτό τον καιρό και σύμφωνα με την επιθυμία Σου θα παρέχω πλούσια έλεος αντί για δικαιοσύνη και τις ζημίες που προκλήθηκαν από τη θεία δίκη Μου θα τις επανορθώσω. Κι έξω από Μένα κανένας δεν μπορεί να επανορθώσει οτιδήποτε γιατί καλός δεν είναι κανένας εκτός από Μένα, τον άγιο Πατέρα· γιατί αυτό ας είναι εφεξής το όνομα Μου αιώνια. Κι Εσύ, που είσαι η Αγάπη Μου, είσαι ο *Υιός Μου* η δε Αγιότητα που είναι η Δύναμη που ενεργεί πανταχού ως ισχυρός δεσμός ανάμεσα σε Μας και σε όλα όσα δημιουργήθηκαν από Μας θα είναι το Άγιο Πνεύμα, το οποίο θα πληροί όλους τους χώρους των χώρων κι όλα τα άπειρα των απείρων σε όλους τους αιώνες των αιώνων, αμήν. Και αυτό το λέει τώρα ο καλός, άγιος Πατέρας. Αμήν.

Τώρα λοιπόν Εσύ αγαπημένε Μου Υιέ πες στο μετανοημένο και θλιμμένο αντρόγυνο – και χάραξε τα λόγια βαθιά μέσα στην καρδιά τους – ότι οφείλουν να τηρούν απαραβίαστα μέχρι το τέλος της ζωής τους τις εντολές της Αγάπης και της Ευσπλαχνίας και Εγώ θα τους στείλω έναν Μεσολαβητή που θα μεσολαβήσει μεταξύ Εμένα και εκείνων το χρόνο που έχω ορίσει Εγώ για να εξιλεώσει τη μεγάλη ενοχή και για να ελαφρύνει το αβάσταχτο βάρος της ανυπακοής τους.

Έως τότε όμως οφείλουν να υπομένουν με κάθε εγκαρτέρηση και πραότητα τον δε άρτο, που για το διάστημα αυτό θα τους τον παρέχω μόνο λιγοστό, οφείλουν να τον απολαμβάνουν με ευγνωμοσύνη με τον ιδρώτα του προσώπου τους και να μη χορτάσουν ώσπου να έρθει ο καιρός του Μεσολαβητή τον οποίο θα αφυπνίσω από ανάμεσα τους και θα είναι τέλειος και καλός, όπως είμαστε εμείς τέλειοι και καλοί και άγιοι αιώνια”.

Και πες τους ακόμη ότι έχω αναστείλει την τιμωρία μόνο για κείνους που θα τηρούν επακριβώς τις αυστηρές εντολές Μου· αλλά τους παραβάτες τους περιμένει σε όλη την αιωνιότητα η αδιάλλακτη εκτέλεση της τιμωρίας με όλη την αυστηρότητα που επιβάλλει η αιώνια άγια Αλήθεια ακόμη και για την παραμικρή παράβαση του Νόμου!

Αυτά τα λέει ο άγιος και μοναδικός καλός Πατέρας μέσω του Υιού Του που είναι η αιώνια Αγάπη εντός Του, και μέσω του Αγίου Πνεύματος, της Χάρης που ενεργεί κι από τους δυο Μας, για τη μελλοντική συγχώρεση της αμαρτίας, η οποία τώρα θα κάνει επαχθή τη σωματική τους ζωή και μετά θα τους δίνει κάθε φορά για λίγο χρόνο το θάνατο· αλλά ύστερα από την εποχή του Μεσολαβητή που τους υποσχέθηκα θα μπορούν να αποκτούν την αθάνατη πνευματική Ζωή όταν θα αφήνουν το θνητό τους σώμα.

Αυτό το λέει ο μόνος άγιος και μόνος καλός Πατέρας. Αμήν, αμήν, αμήν».

Στο πρόσωπο του Υιού του Ανθρώπου έγινε πάλι δυνατή η συμφιλίωση μεταξύ Θεού και έκπτωτης δημιουργίας.

Η ζωή του Ιησού είναι η γέφυρα από την ύλη προς το πνεύμα. Συνάμα ο Ιησούς είναι η γέφυρα της συμφιλίωσης μεταξύ της *Αιώνιας Αγάπης* αφενός – η οποία ως υπεύθυνη για τη δημιουργία είναι αυτή που εκπόνησε το σχέδιο για τη λύτρωση – και της *Αγιότητας* του Θεού αφετέρου, δηλαδή της Δικαιοσύνης, η οποία απαιτεί εξιλέωση για την παράβαση του νόμου που έχει θέσει.

Ο Ιησούς ως Υιός του Ανθρώπου, αντιπροσωπεύει την έκπτωτη δημιουργία, ο οποίος Υιός από αγάπη προς τους αδελφούς του, δηλαδή τα άλλα δημιουργημένα όντα, και από αγάπη προς τον Θεό πραγματοποιεί το έργο της συμφιλίωσης. Υπό αυτό το πρίσμα το σώμα του Ιησού εκπροσωπεί τις ψυχές των ανθρώπων, αφού πάσχει για λογαριασμό τους.

Έτσι η αιώνια Αγάπη και η έκπτωτη δημιουργία συμφιλιώνεται με την Αγιότητα του Θεού χάρις στο λυτρωτικό έργο και την άνευ όρων υπακοή του Υιού του Ανθρώπου και όλες αυτές οι πλευρές συγχωνεύονται εντός του Ιησού, ο οποίος μετά την ανάληψη του γίνεται ο ορατός για όλα τα πλάσματα Θεός.

Το πώς η κάθε πλευρά, ήτοι ο Υιός του Ανθρώπου, η αιώνια Αγάπη και η Αγιότητα του Θεού, συνετέλεσε με τον τρόπο της για να επιτευχθεί αυτή η συμφιλίωση θα αναλυθεί πιο εκτεταμένα στις επόμενες σελίδες. Πρώτα ακολουθεί ένα απόσπασμα από τα «Δώρα του Ουρανού»:

«Όσον αφορά τα πάθη Μου, σωματικά υπέφερα όπως κάθε άλλος άνθρωπος και μάλιστα με τη σειρά που αναφέρεται στα Ευαγγέλια. Επειδή, όμως, το ανθρώπινο εγώ που υπέφερε έκλεινε μέσα του ένα άλλο, Θείο Εγώ, τα πάθη αυτά ήταν διπλά, δηλαδή εξωτερικά – σωματικά, και εσωτερικά – Θεία.

Τι ήταν τα εξωτερικά πάθη, το ξέρετε. Όμως, σε τι συνίσταντο τα Θεία Πάθη, αυτό είναι άλλο ζήτημα. Για να μπορέσετε να το συλλάβετε, φανταστείτε τι σημαίνει το ότι ο άπειρος Θεός κατά τη διάρκεια των παθών, αποσύρθηκε από την άπειρη κι αιώνια ελευθερία Του και κατοίκησε μέσα στην καρδιά του πάσχοντος “Υιού”!

Ξέρετε ότι το εξωτερικό Μου έφθασε μέσα από τα πικρά πάθη έως το σημείο του θανάτου. Μα η Θεότητα που έδρευε στην καρδιά έπρεπε να νικήσει από το εσώτατο σημείο το θάνατο και την κόλαση. Σκεφτείτε τώρα τον πάσχοντα Θεάνθρωπο να βρισκόταν ανάμεσα σε δύο πυρά: από έξω, ο *θάνατος και η κόλαση* Με πίεζαν με όλη τους τη δύναμη, μέχρι που η φυσική Μου ζωή ωθήθηκε έως το εσώτατο σημείο της καρδιάς Μου. Από μέσα, όμως, η Θεότητα δρούσε με όλη την άπειρη ισχύ και δύναμη της ενάντια στην πίεση αυτή και άφησε μονάχα την αγάπη να την συγκεντρώσει σε ένα μόνο σημείο.

Τώρα σκεφτείτε και πάλι: η ίδια ισχύς και δύναμη που θα μπορούσε να καταστρέψει στη στιγμή με μια πνοή της όλα όσα υπάρχουν μέσα στο άπειρο, αυτή η ισχύς και δύναμη που δεν μπορούν να συλλάβουν όλες οι αιωνιότητες και όλα τα άπειρα, αυτή που έκανε να γίνει από τον εαυτό της η άπειρη Δημιουργία· αυτή η δύναμη και η ισχύς στην πληρέστερη ολότητα της αφέθηκε να περιοριστεί από την απειρότητά της σε ένα σημείο. Και αυτός ο περιορισμός ήταν η μεγαλύτερη εκούσια ταπείνωση της Θεότητας μέσα σε Μένα!

Αν μπορείτε να το καταλάβετε αυτό έστω και λίγο μέσα στη καρδιά σας, δηλαδή τι παθιασμένο αγώνα έπρεπε να διεξαγάγω ως Αιώνια Αγάπη, τότε θα μπορείτε επίσης να σχηματίσετε μια μικρή εικόνα για το τι σημαίνουν τα πάθη Μου.

Τα πάθη αυτά διήρκεσαν μέχρι τη στιγμή που αναφώνησα πάνω στο σταυρό: “Τετέλεσται! Πατέρα, στα χέρια Σου παραδίδω το πνεύμα μου!” ή, με άλλα λόγια: “Κοίτα, Πατέρα! Η Αγάπη Σου επιστρέφει σε Σένα!” Κι αμέσως, η άπειρη ισχύς του Θεού κατέλυσε όλα τα δεσμά του θανάτου και της κόλασης. Η αιώνια ισχύς όρμησε προς τα έξω με άπειρα πολλαπλασιασμένη δύναμη. Ολόκληρη η γη σείστηκε από το άγγιγμα της Θείας παντοδυναμίας, κι άνοιξε εκούσια τα μνήματα, στέλνοντας αυτούς που ήταν φυλακισμένοι εκεί πίσω στη ζωή.

Και αυτή η παντοδυναμία συνέχισε να ορμά προς τα έξω, πέρα από όλη την ορατή Δημιουργία. Εκείνη τη στιγμή, γέμισε ξανά το άπειρο. Κι όλοι οι ήλιοι σε όλους τους απέραντους χώρους απέσυραν το φως τους, συγκεντρώνοντας το μέσα στον εαυτό τους, από το μεγάλο τους δέος μπροστά στη Θεία παντοδυναμία που τους άγγιζε εκ νέου. Όμως, το ότι η Θεότητα κατ’ αυτήν της τη νέα έξοδο δεν κατέστρεψε και δεν εκμηδένισε εκείνη τη στιγμή τα πάντα, οφείλεται αποκλειστικά στην Αγάπη, που είχε τότε και πάλι ενωθεί πλήρως μαζί της.

Αυτά σημαίνουν, λοιπόν, τα πάθη Μου στο μέτρο που μπορείτε να τα καταλάβετε. Όμως, υπάρχουν άπειρα πράγματα κρυμμένα ακόμη εκεί και μάλιστα διαρκώς πιο μεγάλα και πιο απέραντα, που θα έχετε αρκετές αιωνιότητες στη διάθεση σας για να τα διερευνήσετε. Γιατί όσα σας είπα τώρα, είναι, ως προς το σύνολο, όπως το σημείο σε σχέση με το άπειρο».

* * *

Η «Ελεύθερη βούληση του Ιησού» είναι ο τίτλος μίας υπαγόρευσης που κατέγραψε η Μπέρτα Ντουντε στις 15.9.1961 σχετικά με τις συνειδητές επιλογές του Ιησού ως ανθρώπου.

«Και τα πάθη και ο θάνατος στο σταυρό ήταν μέχρι τέλους ένα ζήτημα καθαρά ελεύθερης απόφασης της βούλησης Μου. Διότι κάλλιστα θα μπορούσα να τα είχα αποφύγει και να είχα χρησιμοποιήσει τη θεία Δύναμη που κρυβόταν μέσα Μου για να αποκρούσω όλους τους εχθρούς Μου οι οποίοι επιδίωκαν να υλοποιήσουν πάνω Μου τις γεμάτες μίσος σκέψεις τους. Το έργο που πραγματοποίησα έγινε με την εντελώς ελεύθερη βούληση Μου· ήμουν πρόθυμος να υποφέρω και να πεθάνω για τους συνανθρώπους Μου, επειδή ως “άνθρωπος Ιησούς” γνώριζα την απελπιστική κατάσταση δυστυχίας στην οποία βρισκόταν όλη η ανθρωπότητα εξαιτίας της αλλοτινής πτώσης της. Κι επειδή η αγάπη Μου ήθελε να βοηθήσει όλους τους έκπτωτους αδελφούς Μου, γι’ αυτό πρόσφερα τον Εαυτό Μου στον Πατέρα ως εξιλαστήριο θύμα.

Δεν υποχρεώθηκα με κανένα τρόπο να το κάνω, ούτε ο Πατέρας μέσα Μου καθόριζε τη βούληση Μου, έκανα ό,τι έκανα τελείως ελεύθερα. Και κάθε βήμα Μου ήταν τρομακτικά δύσκολο γιατί έβλεπα εκ των προτέρων όλα όσα θα συνέβαιναν ώσπου να ολοκληρωθεί το έργο που είχα να κάνω.

Πάλευα και προσευχόμουν στον Πατέρα με μεγάλη αγωνία να απομακρύνει το ποτήρι από μπροστά Μου, αλλά Μου έδινε δύναμη και έτσι Του παραδόθηκα εξ ολοκλήρου. Η αγάπη που είχα μέσα Μου ήταν πανίσχυρη, ως εκ τούτου ήταν η ίδια η Αιώνια Αγάπη που κατοικούσε στο εσωτερικό Μου. Εκείνη άφησα να Με κατευθύνει στο έργο Μου, πράγμα όμως που θα ήταν αδύνατο εάν η βούληση Μου ως ανθρώπου είχε αντιδράσει.

Αυτό που Με παρακινούσε ήταν η αγάπη προς τη δύσμοιρη ανθρωπότητα την οποία ήθελα να βοηθήσω· η αγάπη αυτή Μού επέτρεψε να αντέξω τόσα μαρτύρια που για σας τους ανθρώπους είναι ασύλληπτα. Όμως και το μέγεθος της ενοχής που σας βάραινε εξαιτίας της πτώσης σας από τον Θεό ήταν επίσης ασύλληπτο. Για να εξαλείψω λοιπόν αυτή την ενοχή έπρεπε να υποφέρω υπέρογκα ως άνθρωπος και να υποστώ τα βασανιστήρια του σταυρικού θανάτου.

Αλλά η αγάπη είναι δύναμη, γι' αυτό και άντεξα ως το τέλος, διαφορετικά τα πάθη που πέρασα θα ήταν εξ αρχής αρκετά για να θανατώσουν πριν την ώρα του το σώμα Μου, εάν δεν ήταν η δύναμη της αγάπης που το έκανε ικανό να υποφέρει τη δοκιμασία του θανάτου στο σταυρό. Η αγάπη το έκανε να υπομένει μέχρι να τελειωθεί το έργο, δηλαδή μέχρι που εξασφαλίστηκε η λύτρωση από την αμαρτία και το θάνατο για όλους τους ανθρώπους που αποδέχονται τη θυσία Μου για τον εαυτό τους και θέλουν να βρουν λύτρωση.

Γιατί πάλι εξαρτάται από την ελεύθερη βούληση του ίδιου του ανθρώπου το πώς τοποθετείται απέναντι σε Μένα και στο λυτρωτικό έργο Μου· αφού κάθε ον είχε απομακρυνθεί από Μένα οικειοθελώς άρα πρέπει οικειοθελώς να στραφεί πάλι προς Εμένα. Κι αυτό συμβαίνει όταν ως άνθρωπος αναγνωρίσει τον Ιησού Χριστό και το έργο της λύτρωσης, δηλαδή αναγνωρίσει Εμένα τον Θεό του μέσα στον Ιησού. Πρέπει με άλλα λόγια να Μου παραδώσει εθελοντικά τον εαυτό του και την ενοχή του, να θέλει να ζητήσει τη συγγνώμη Μου για να επιστρέψει κοντά Μου από όπου έφυγε κάποτε με τη θέληση του. Τότε αξιοποιεί συνειδητά τις χάρες που εξασφάλισε το λυτρωτικό έργο Μου, η εξασθενημένη θέληση του δέχεται ενίσχυση με αποτέλεσμα να είναι εξασφαλισμένη η επιστροφή του στον πατρικό του χώρο.

Τα υπέρογκα μαρτύρια τα οποία δέχτηκα να υποστώ ως άνθρωπος και πάλι ήταν πάρα πολύ λίγα σε σύγκριση με το υπέρογκο βάρος της ενοχής των έκπτωτων πνευμάτων. Επειδή όμως ο άνθρωπος Ιησούς ήταν γεμάτος αγάπη και ήθελε εκούσια να προσφέρει τη βαρύτερη θυσία με το να αφήσει τη Ζωή του στο σταυρό, δέχτηκα κι Εγώ να αρκεστώ σε αυτή τη θυσία. Έτσι διέγραψα όλη την ενοχή για χάρη της μεγάλης αγάπης του Ιησού που η επιθυμία του ήταν να οδηγήσει πάλι σε Μένα τους στασιαστές αδελφούς του. Αρκέστηκα λοιπόν σε αυτή τη θυσία αφού έτσι δόθηκε επίσης ικανοποίηση στη δικαιοσύνη Μου, καθώς αυτή Μού απαγόρευε να διαγράψω μία ενοχή για την οποία δεν θα είχε υπάρξει εξιλασμός. Αλλά έπρεπε γι' αυτό το λόγο το όλο έργο να γίνει με πλήρη ελευθερία βούλησης. Δεν Μου επιτρεπόταν να ωθήσω δια της βίας κανένα ον να προσφέρει αυτό τον εξιλασμό.

Και επειδή η πτώση συνιστούσε μία μεγάλη αμαρτία σαν αδίκημα απέναντι στην Αγάπη Μου, ως εκ τούτου ο εξιλασμός έπρεπε να είναι πάλι μία πράξη Αγάπης, γιατί μόνο η Αγάπη μπορούσε να εξαλείψει μία τέτοια υπέρογκη ενοχή. Η Αγάπη δε αυτή υπήρχε μέσα στον άνθρωπο Ιησού επειδή της παραχωρούσε τόσο πολύ χώρο στην ύπαρξη του ώστε τον κατέκλυσε τελείως και αυτή τον κατέστησε ικανό να πραγματοποιήσει το έργο του.

Η Αγάπη εξάλειψε την ενοχή, γιατί η Αγάπη είχε κυριαρχήσει στην ύπαρξη ενός ανθρώπου στον απόλυτο βαθμό. Η Αγάπη είμαι Εγώ ο Ίδιος, επομένως ήμουν Εγώ ο Ίδιος μέσα στον άνθρωπο Ιησού, Εγώ αυτοπροσώπως υπέφερα και πέθανα για

χάρη της ανθρωπότητας. Επειδή όμως ως Θεός δεν μπορούσα να πονέσω, ο “άνθρωπος Ιησούς” δέχτηκε να υποστεί όλο τον πόνο.

Τα πάντα όμως τα έκανε εθελοντικά, γιατί η αγάπη δεν ασκεί βία, αντίθετα είναι πρόθυμη να προβεί στις μεγαλύτερες θυσίες. Συνάμα είναι αυτή που καταφέρνει τα πάντα, επειδή είναι μία πανίσχυρη δύναμη που αντέχει ακόμη και τον πιο μεγάλο πόνο.

Εγώ ο Ίδιος ως η Αιώνια Αγάπη κατέκλυζα τον άνθρωπο Ιησού και άρα Εγώ ο Ίδιος δρούσα μέσα του και έφερα στους ανθρώπους τη λύτρωση από την αμαρτία και το θάνατο.

Αμήν»

* * *

Μία αποκάλυψη στον Ιάκωβο Λόρμπερ στις 6.12.1840 με τίτλο «Ο πολύ αδύναμος» που περιλαμβάνεται στην ελληνική έκδοση των «Δώρων του Ουρανού» αναφέρεται στην απόρρητη σχέση μεταξύ της Αγάπης και της Θεότητας μέσα στον Ιησού καθώς όδευε προς τη σταύρωση:

«Το ότι ο κόσμος είχε απαρχής μέσα του όλα τα κακά το ξέρετε ήδη όπως ξέρετε επίσης ποιος έφταιγε γι’ αυτό και πώς έφτασε σε αυτή την κατάσταση. Αλλά το πώς ο Θεός ανεχόταν τον κόσμο μέσα σε μια τέτοια κακία αυτό είναι άλλο ερώτημα. Βλέπετε ο κόσμος λόγω της κακίας του ήταν τόσο γεμάτος από θάνατο που για την Αγιότητα του Θεού ήταν τελείως καταδικασμένος και χωρίς ελευθερία. Γι’ αυτό ήταν μόνο η σπλαχνική Αγάπη του Θεού που τον κρατούσε στη ζωή και του επέτρεπε τουλάχιστον να υπάρχει έστω και με τη μορφή που είχε.

Εφόσον ρωτάτε, “ένα πράγμα που είναι ανελεύθερο, είναι νεκρό ή ζωντανό;” δεν μπορώ να σας βοηθήσω παρά με μια άλλη ερώτηση: “ένα αυτόματο πράγμα είναι νεκρό ή ζωντανό;” Λέτε πως ένα αυτόματο είναι νεκρό, οι δε κινήσεις του δεν είναι παρά τεχνητή δραστηριότητα που του έδωσε ο μηχανικός του. Το ίδιο λοιπόν ίσχυε και πριν από τη λύτρωση για τον κακό κόσμο. Ήταν δηλαδή απλά ένα αυτόματο που το κατηύθυνε η σπλαχνική αγάπη Μου, στο οποίο η τέχνη τόσο του εφευρέτη, όσο και του τεχνίτη, είχε δώσει τα πάντα, ώστε δεν του έλειπε τίποτα παρά μόνο η ανεξάρτητη ζωή για να είναι ένας άνθρωπος τέλειος σε όλα του. Δεν θα ευχόσασταν τότε γι’ αυτό το αυτόματο με όλη σας την καρδιά να μην είχε μονάχα μια τέτοια τεχνητή, αλλά μια αληθινή, ανεξάρτητη ζωή; Κι αν είχατε κι εσείς την ικανότητα, όπως Εγώ, δεν θα πηγαίνατε πνευματικά με τη ζωή σας μέσα στο αυτόματο και δεν θα σηκώνατε αναγκαστικά όλες τις ελλείψεις και τις εσωτερικές αδυναμίες του ώστε να τις πάρετε κατά κάποιον τρόπο επάνω σας;

Αφού, λοιπόν, Εγώ μονάχα είμαι η Ζωή, την οποία Ζωή έχω μέσα Μου και αποκλειστικά από Μένα, τι έπρεπε επομένως να κάνω ώστε να δώσω μια αληθινή ελεύθερη ζωή και όχι μια απλή μηχανική στον κόσμο που είναι καταδικασμένος να κατευθύνεται διαρκώς ετεροκίνητος;

Έπρεπε λοιπόν η Αγάπη να χωριστεί από τον Θεό ή την προαιώνια άγια Δύναμη*, από την οποία γεννιέται αιώνια όπως και η Δύναμη του Θεού γεννιέται αιώνια από την Αγάπη. Δηλαδή, αυτή η αιώνια Ζωή που πηγάζει από τον εαυτό της ή από την προαιώνια Δύναμη του Θεού, έπρεπε να αποκοπεί από τον Θεό και να

* Σ.σ. Ο χωρισμός της Αγάπης από τη Θεότητα στον οποίο αναφέρεται αυτή η αποκάλυψη θα πρέπει να εννοηθεί σαν μία απαραίτητη διαδικασία μέσα στο πλαίσιο της πολικότητας της δημιουργίας, καθώς μέσα στον ίδιο τον Θεό η Αγάπη δεν χωρίστηκε ούτε χωρίζεται ποτέ από τη Σοφία της, δηλαδή την Αγιότητα.

καταδυθεί στο νεκρό κόσμο, προκειμένου να ελκύσει το θνητό του μέρος ώστε έτσι αυτό το θνητό να χάσει τη θνητότητα του και να ξαναγίνει ελεύθερο και ζωντανό μέσα στη Ζωή από τον Θεό και χάρη σ' αυτήν τη Ζωή, η οποία είναι η Ζωή όλης της Ζωής, αφού ο Θεός ο ίδιος είναι μέσα σε αυτή τη Ζωή και η Ζωή είναι μέσα στον Θεό. Έτσι λοιπόν η Ζωή προήλθε από τον Θεό και φόρεσε τη θνητότητα της σάρκας ώστε να μπορέσει με αυτόν τον τρόπο όλη η σάρκα να γίνει μέσα της ελεύθερη και ζωντανή, χάρη στη Ζωή από τον Θεό, όπως ο ίδιος ο Θεός είναι ζωντανός από προαιώνια, χάρη στην ίδια Ζωή της Αγάπης που φέρει μέσα Του.

Βλέπετε, αυτό είναι λοιπόν το μεγάλο μυστήριο, γιατί η Αγάπη του Θεού μέσα στον άνθρωπο Ιησού υποβίβασε τον εαυτό της σε μια υπεύθυνη για κάθε λογής εγκλήματα και σε μια αμαρτωλή, ώστε έτσι όχι μόνο Μια Σάρκα αλλά η κάθε σάρκα να πληρωθεί με τη Ζωή του Θεού. Και αυτή η Αγάπη που είχε φορτωθεί την ενοχή όλων, έπρεπε, σε αντίθεση με την Αγιότητα του Θεού, να ταπεινωθεί ως το πιο ακρότατο σημείο για χάρη της γενικής ενοχής ή του αξιόποινου των πράξεων που είχε πάρει επάνω της. Και έπρεπε να ανεχθεί κάθε δυνατή κατηγορία, προκειμένου έτσι να μπορέσει να επανασυνδεθεί με τον Θεό, όπως και να επαναφέρει ζωντανά στον Πατέρα, στην Αγιότητα του Θεού, όλα όσα κάποτε προήλθαν μεν ζωντανά από τον Θεό, αλλά επέφεραν το θάνατο τους από μόνα τους εξαιτίας της εκούσιας και αλαζονικής απόσχισης από τον Θεό, από την αιώνια Τάξη Μου!

Αφού λοιπόν θα το έχετε πλέον συλλάβει αυτό λίγο ως πολύ, θέλω τώρα να σας αποκαλύψω επίσης τις κατηγορίες τις οποίες Μου απηύθυνε αναγκαστικά η Αγιότητα του Θεού και έτσι θα μάθετε κάτι το οποίο ως αυτό εδώ το λεπτό ο κόσμος το αγνοούσε. Ξέρετε ότι όλα όσα δημιουργήθηκαν σε ολόκληρο το άπειρο σύμφωνα με τη μαρτυρία του αγαπημένου Μου Ιωάννη (1,3) έγιναν και δημιουργήθηκαν από Μένα. Αν σκεφθείτε όμως ότι ο κόσμος είχε γίνει κακός και συνεπώς ήταν πάντα καταδικασμένος από την Αγιότητα του Θεού, θα σας είναι επίσης φανερό ότι μια τέτοια καταδίκη από την Αγιότητα του Θεού θα αφορούσε αναγκαστικά κι Εμένα, τον Ιησού, αφού ήμουν ο αυτουργός γι' αυτό το καταδικαστέο δημιούργημα, αφού ο κόσμος και όλα όσα είναι μέσα του απέκτησε την ύπαρξη του όχι από μόνος του παρά μοναδικά και αποκλειστικά μέσω Εμού. Εφ' όσον λοιπόν ο κόσμος ήταν διαμετρικά αντίθετος προς την Αγιότητα του Θεού, επομένως η επιδίωξη της Αγάπης, η οποία είχε δημιουργήσει όλα αυτά που υποχρεωτικά καταδίκασε η Αγιότητα του Θεού, δεν μπορούσε να αποτελέει άλλο από μια αυτοκαταδίκη!

Σκεφθείτε τώρα όλες τις ανώνυμες πράξεις των ανθρώπων! Βλέπετε, εξαιτίας όλων αυτών των πράξεων έπρεπε να καταδικαστώ από την Αγιότητα του Θεού, γιατί οι ίδιες οι πράξεις ήταν καταδικασμένες αφού είχαν γίνει μέσα στον κόσμο, ο οποίος είχε προκύψει από Μένα. Τι έπρεπε να γίνει λοιπόν; Κοιτάξτε- είχα μόνο δυο δρόμους να διαλέξω, συγκεκριμένα το δρόμο προς τα Πάνω ή το δρόμο προς τα Κάτω, δηλαδή ή θα επέστρεφα στον Θεό, θα γινόμουν ένα μαζί Του και θα κατέστρεφα όλα όσα είχαν προέλθει από Μένα με τη Δύναμη της Αγιότητας Του, ή θα χώριζα από τον Θεό, επιβαρυνμένος με τις πιο καταδικαστέες πράξεις, θα ζωντάνευα και θα αγίαζα τα έργα Μου, ώστε με την απέραντη ταπείνωση Μου να δώσω την ικανοποίηση που απαιτούσε η επίσης απέραντη Αγιότητα του Θεού.

Αν δεν ήμουν λοιπόν η ίδια η απέραντη Αγάπη, όπως ο Θεός είναι η ίδια η απέραντη Αγιότητα, τότε ειλικρινά θα είχα κάνει το πρώτο. Αλλά η Αγάπη Μου μπόρεσε να εκφράσει το ανέκφραστο, δηλαδή να κάνει το αδύνατο δυνατό, γιατί με το να ενσαρκωθεί ο Θεός, απαρνήθηκε την Αγιότητα της και έγινε ανίερη, αφού επιβαρύνθηκε μόνη της με όλες τις ενοχές και επομένως και με το βαρύτατο φορτίο του θανάτου.

Γνωρίζετε ήδη το γεγονός ότι στον κήπο της Γεθσημανή προσευχήθηκα στον Θεό, από τον οποίο (ως Υιός Ιησούς) είχα χωριστεί για χάρη του κόσμου. Τότε μόνο ξύπνησε για πρώτη φορά η Αγάπη Μου από την τυφλότητα της και Μου έδειξε το ατέλειωτο χάσμα. Τότε μετάνιωσα στα σοβαρά που είχα αφήσει τον Θεό και είχα στραφεί στο νεκρό έργο της μάταιης ευχαρίστησης Μου, και εκείνη τη στιγμή ολόκληρη η Δημιουργία αιωρείτο ανάμεσα στο “Είναι” και στο αιώνιο “Μη-Είναι”. Διότι είτε θα έπινα το ποτήρι, οπότε θα εξακολουθούσε να υφίσταται ο κόσμος και όλα όσα φέρει πάνω του ή θα παραμέριζα το ποτήρι, οπότε ο κόσμος και όλα όσα είναι πάνω του και μέσα του, από κάτω και από πάνω του. Θα εξαφανίζονταν τη στιγμή που θα αρνιόμουν το ποτήρι αυτό.

Αλλά ακριβώς εκείνη τη στιγμή που η Αγάπη και η Ζωή είχε γίνει αδύναμη εξαιτίας της απέραντης απόστασης από τον Θεό, τότε ο Θεός σπλαχνίστηκε την ίδια Του την Αγάπη, την ενίσχυσε και την παρότρυνε να αδειάσει το ποτήρι που βρισκόταν μπροστά της, ενώ είπε κρυφά στην Αγάπη που βρισκόταν μέσα στον Ιησού: “Ανάμεσα σε Μένα και σε Σένα δεν έχουν προσεγγισθεί ακόμη τα άκρα του απείρου, γι’ αυτό βυθίσου ως το πιο ακραίο βάθος του θανάτου, ο οποίος είναι το ακρότατο όριο σε αντίθεση με την Αγιότητα Μου, ώστε να μπορέσω να σε πιάσω πάλι εκεί, όπου κλείνει ο αιώνιος Κύκλος της Αγιότητας Μου”.

Έτσι λοιπόν πορεύθηκα καρτερικά προς αυτόν το στόχο, όπου φώναξα από το σταυρό, μέσα σ’ αυτή την απέραντη απόσταση που Με χώριζε από τον Θεό, “Θεέ Μου! Γιατί με εγκατέλειψες;” Και τελικά είπα: “Τετέλεσται!”, δηλαδή “το έργο Μου τελείωσε!” και “στα χέρια Σου παραδίδω την ψυχή Μου”, δηλαδή την ψυχή όλης της Ζωής από την οποία είχαν προέλθει τα πάντα.

Τώρα καταλαβαίνετε επομένως πως Εγώ είμαι πολύ αδύναμος για σας τους αμαρτωλούς και πως πρέπει να υφίσταμαι στη θέση σας τις κατηγορίες από την πλευρά της Αγιότητας του Θεού για οποιαδήποτε ανθρώπινη ατέλεια, προκειμένου να σας λυτρώσω, τον καθένα σας χωριστά, από το θάνατο και να σας οδηγήσω ζωντανούς στην Αγιότητα του Πατέρα!

Βλέπετε, ένας τέτοιος άνθρωπος, τον οποίο χρησιμοποιώ και κατά κάποιο τρόπο ελκύω την οντότητα του, προκειμένου να αποκρύψω τα ελαττώματα του καλύπτοντας τα, μοιάζει με το Σίμωνα τον Κυρηναίο, οπότε θα μπορούσε επίσης να κατακτήσει μεγάλη αμοιβή, εάν Με βοηθήσει πρόθυμα έστω και λίγο να σηκώσω το σταυρό. Αλλά ο άνθρωπος είναι αδύναμος και φοβάται το βάρος του κάθε σταυρού, γι’ αυτό και πάλι δεν Μου απομένει άλλο από το να κάνω εκείνο που έκανα τότε, δηλαδή να κουβαλήσω το σταυρό για όλους μόνος Μου...»

Η Αγάπη θυσιάστηκε για να εξασφαλίσει την απελευθέρωση

«Εγώ ήμουν που πέθανα για σας στο σταυρό. Η Αγάπη Μου για σας που δεν είχε όρια, μέσα στον άνθρωπο Ιησού έφτασε σε μια τέτοια δύναμη, ώστε είχε σαν αποτέλεσμα τη θέωση της ψυχής του, χάρη στην οποία ανυψώθηκε πάνω από την ανθρώπινη εγκόσμια σφαίρα και έγινε ένα μαζί Μου... Μονάχα μια τόσο δυνατή Αγάπη ήταν σε θέση να θυσιάστεί στο σταυρό, γιατί αλλιώς σαν απλός άνθρωπος δεν θα είχε αντέξει ως το τέλος, εάν δεν τον ενίσχυε η Αγάπη με τη δύναμη της. Ο Ιησούς πέθανε ως άνθρωπος, αλλά ήμουν Εγώ ο Ίδιος που θυσιάστηκα πάνω στο σταυρό, γιατί ο άνθρωπος Ιησούς παρέμεινε συνεχώς μέσα στην Αγάπη, μέχρι που παρέδωσε το πνεύμα του...

Η Αγάπη επομένως ήταν εκείνη που πρόσφερε τη θυσία αυτή και η Αγάπη ήμουν Εγώ ο Ίδιος... Πρόκειται για ένα μυστήριο το οποίο θα παραμείνει τέτοιο, όσο

υπάρχει η γη και σεις οι άνθρωποι κρίνετε με τις επίγειες αντιλήψεις σας το έργο της εξιλέωσης. *Ο άνθρωπος Ιησούς πέθανε πάνω στο σταυρό... αλλά Εγώ ο Ίδιος ήρθα στη γη για να σας λυτρώσω...* Εδώ πρόκειται για μια φαινομενική αντίφαση και ωστόσο είναι η αλήθεια, η οποία παραμένει ακατανόητη όσο δεν μπορείτε να κατανοήσετε ότι *Εγώ ο Ίδιος είμαι η Αγάπη...* ότι η Αγάπη είναι η θεμελιακή ουσία της αιώνιας Θεότητας και ότι επομένως η Αγάπη έφερε σε πέρας το έργο αυτό που είχε σκοπό να απαλλάξει την ανθρωπότητα από το βάρος της ενοχής για την πρώτη της πτώση.

Η Αγάπη ήταν μέσα στον άνθρωπο Ιησού, κατά συνέπεια πάνω στο σταυρό πέθανε ένας άνθρωπος... Το ότι δεν πέθανε ήδη πιο πριν από τα υπέρογκα μαρτύρια απέδειξε ότι αυτός ο άνθρωπος είχε γίνει ήδη Θεός... Η Αγάπη του για την ανθρωπότητα ήταν τόσο βαθιά, ώστε ήθελε να υποφέρει για να μπορέσει να την βοηθήσει... Πέρασε τέτοια υπέρογκα πάθη, που μόνον αυτά θα αρκούσαν να φέρουν το θάνατο σ' ένα ανθρώπινο σώμα. Αλλά η δύναμη της Αγάπης του κρατούσε το σώμα αυτό στη ζωή, μέχρι που το ανύψωσαν οι εχθροί του καρφώνοντας το στο σταυρό για να φτάσει έτσι στην αποκορύφωση του μαρτυρίου του. Άφησε με τη θέληση του τους ανθρώπους να διαπράξουν αυτές τις αναισχυντες πράξεις στις οποίες τους υπέθαλπε ο αντίμαχος Μου, γιατί ήθελε να δείξει και σ' εκείνον επίσης ότι η εξουσία ενός γιου του Θεού ξεπερνούσε τα όρια του θανάτου και ότι ήταν κυρίαρχος ακόμη και πάνω στο θάνατο...

Έπρεπε δε να μάθει όλη η ανθρωπότητα για το θάνατο του, εάν θέλει να λυτρωθεί. Μέσω της Αγάπης του ήταν δεμένος μέχρι τέλους με Μένα, τον Πατέρα, αλλά η ψυχή του μέσα στο φόβο της δεν Με αναγνώριζε πια, Με αναζητούσε έξω από τον εαυτό της και αυτός ήταν ο λόγος που ο Ιησούς φώναζε εκείνα τα λόγια: “Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;” Η πανίσχυρη Θεότητα είχε απλά αποτραβηχτεί, ωστόσο η Αγάπη ήταν και παρέμεινε μέσα του...

Βέβαια η Αγάπη ήταν κατ' ουσία και δύναμη, αλλά ο Ιησούς δεν χρησιμοποίησε αυτή τη δύναμη για να εμποδίσει τη σταύρωση του, αλλά αντίθετα για να μπορέσει να τη βιώσει. Γιατί ήθελε να τη βιώσει ως το τέλος για να Με υπηρετήσει ως άνθρωπος και επίσης για να εξιλεώσει με τα πάθη του τους συνανθρώπους του. Για το λόγο αυτό υπέφερε συνειδητά και πέθανε επίσης συνειδητά, γι' αυτό Μου ζήτησε να δείξω επιείκεια στους βασανιστές τους και με πλήρη συνείδηση είπε τα λόγια: “Πατέρα, στα χέρια Σου παραδίδω το πνεύμα μου...”.

Διατήρησε αδιάρρηκτο το δεσμό με Μένα, δεδομένου ότι δεν μπορούσε να χωριστεί πια από Εκείνον, με τον Οποίο είχε γίνει ένα μέσω της αγάπης... Και γι' αυτό Εγώ ήμουν εκείνος και εκείνος ήταν Εγώ, δεν υπήρχε κανένας διχασμός ανάμεσα μας, μια και τον γέμιζε ολοκληρωτικά η Αγάπη, η πεμπτουσία του Είναι Μου, επομένως υποχρεωτικά ήμουν κι Εγώ μαζί του και μέσα του, παρ' όλο που σαν Δύναμη παρέμεινα αδρανής, μέχρι που ο άνθρωπος Ιησούς τελείωσε το έργο του.

Αυτός και Εγώ είμαστε ένα και όποιος βλέπει εκείνον, βλέπει τον Πατέρα, γιατί ο Πατέρας είναι η Αγάπη και η δε Αγάπη ήταν μέσα στον Υιό... Αλλά η Αγάπη δεν μπορούσε να πεθάνει και έτσι την τρίτη ημέρα αναστήθηκε πάλι ζωντανεύοντας επίσης το σώμα, το οποίο είχε πνευματοποιηθεί πλήρως από τα πάθη που πέρασε ο Ιησούς, ώστε δεν χρειαζόταν να εξελιχθεί περαιτέρω πάνω στη γη. Με αυτόν τον τρόπο λοιπόν η Αγάπη νίκησε το θάνατο... ο θεϊκός ειρηνοποιός και Σωτήρας νίκησε το Σατανά... το Φως διαπέρασε το σκοτάδι και ελευθερώθηκε ο δρόμος για το αιώνιο Φως...

Αμήν»

«Αν αλήθεια καταλαβαίνετε μέσα στην καρδιά σας το μεγάλο μυστήριο των παθών Μου, τότε όλοι οι άγγελοι του Ουρανού γεμάτοι δέος και υπέρτατη αγαλλίαση θα έρχονταν συνεχώς να μαθητεύσουν κοντά σας και κάθε φορά μετά τη λήξη της μαθητείας τους θα έφευγαν πλουσιότεροι με ασύγκριτα θαύματα».

«Τα Δώρα του Ουρανού»

Τι σημαίνει το «Διψώ!» που είπε ο Ιησούς στο σταυρό

«Διψώ για την αγάπη σας, γι' αυτό όταν αναλογίζεστε τι εννοούσα στο σταυρό λέγοντας: “Διψώ!”», τότε να ξέρετε ότι δεν επρόκειτο απλά για μια σωματική επιθυμία, αλλά ότι η ψυχή Μου διψούσε για την αγάπη των πλασμάτων Μου. Γιατί εκδηλωνόταν πλέον η “Θεότητα” μέσα στον άνθρωπο Ιησού, αφού τώρα το έργο είχε τελειώσει και περίμενα μόνο το θάνατο πια κρεμασμένος στο σταυρό.

Διψούσα για την αγάπη σας, αυτή που θα έπρεπε να σας ξαναφέρει σε Μένα, αφού τώρα είχα πληρώσει για τη δική σας ενοχή. Γιατί ήταν απαραίτητο να ξαναζωντανέψετε πρώτα μέσα σας την αγάπη ώστε να συνειδητοποιήσετε και να αναγνωρίσετε ότι ήμουν Εγώ ο Ίδιος μέσα στον Ιησού Χριστό. Έτσι μόνο θα *γνωρίζατε* για ποιο λόγο είχε γίνει αυτό το απελευθερωτικό έργο, γιατί μόνο η αγάπη μπορούσε να σας προσφέρει αυτή τη γνώση, καθώς με την αγάπη μόνο μπορούσατε να αναγνωρίσετε ποιος είμαι.

Αυτά τα λόγια στο σταυρό τα είπε ο “άνθρωπος” Ιησούς αλλά ήταν ήδη πια ενωμένος μαζί Μου και επομένως ήταν λόγια του Θεού αυτά που αναδύθηκαν από το βασανισμένο σώμα. Και τα λόγια αυτά είχαν την έννοια που σας εξήγησα, ότι δηλαδή η Θεότητα λαχταρούσε να έχει την αγάπη των πλασμάτων Της. Ο άνθρωπος Ιησούς δεν ήξερε ότι είχε προφέρει, αυτά τα λόγια, Εγώ δε εκφράστηκα έτσι ώστε οι άνθρωποι να καταλάβουν μόνο τη φυσική σημασία των λέξεων. Γιατί δεν θα είχαν συλλάβει το πώς η Θεότητα μπορούσε να επιτρέψει τέτοια υπεράνθρωπα μαρτύρια. Όμως αυτά ακριβώς ήταν ο εξιλασμός για την πρωταρχική αμαρτία των ανθρώπων, εξαιτίας της οποίας είχα κατέβει στη γη.

Ο λόγος που οι άνθρωποι ήταν τόσο ένοχοι, ήταν επειδή είχαν κάποτε αποκρούσει την Αγάπη Μου με αποτέλεσμα να μείνουν οι ίδιοι χωρίς αγάπη. Εγώ λοιπόν επιθυμούσα να έχω την αγάπη εκείνων των πλασμάτων και αυτή την αγάπη Μού την έφερε πίσω ο θάνατος του Ιησού στο σταυρό, εφόσον βέβαια τα ίδια τα πλάσματα ήταν πρόθυμα να το κάνουν. Αλλά για να υπάρξει μια τέτοια προθυμία, πρέπει να υπάρχει αγάπη. Εάν οι άνθρωποι Μου έδιναν την αγάπη τους σήμαινε ότι επέστρεφαν εθελοντικά σε Μένα, πράγμα που μπορούσαν πλέον να κάνουν, αφού το έργο της συμφιλίωσης Θεού και ανθρώπων είχε ολοκληρωθεί. Εάν λοιπόν δώσετε προσοχή στα λόγια του Ιησού στο σταυρό, τότε θα πρέπει να σας σπρώξει η αγάπη, την οποία ήθελε να κατακτήσει, κοντά του, και έτσι δίνετε σε Μένα την αγάπη σας την οποία λαχταρώ από τον καιρό της απομάκρυνσης σας από κοντά Μου.

Γιατί ήταν η «Αγάπη» που σας δημιούργησε, ήταν η “Αγάπη” που έβαλε σε δοκιμασία τη θέληση σας, επειδή οφειλάτε να γίνετε κάτι “μεγαλύτερο” από αυτό που μπορούσα να “δημιουργήσω” Εγώ, έπρεπε δηλαδή να γίνετε “παιδιά” Μου και να μη μείνετε απλά δημιουργήματα Μου. Η Αγάπη Μου κατέβηκε μαζί σας ως το πιο χαμηλό σημείο προκειμένου να σας βοηθήσει να αναρριχηθείτε πάλι επάνω και η Αγάπη Μου πραγματοποίησε για σας το έργο της συμφιλίωσης και της λύτρωσης. Και το μόνο που πρέπει να κάνετε γι' αυτό είναι να Μου *χαρίσετε τη δική σας αγάπη*,

πρέπει να Μ' αγαπάτε με όλη λατρεία που μόνο ένα παιδί μπορεί να νιώσει για τον πατέρα του.

Τη στιγμή που έδωσα για σας τη ζωή Μου στο σταυρό, απαλείφθηκε και η ενοχή σας, ώστε έγινε έτσι δυνατή πλέον η επιστροφή κοντά Μου. Η θυσία Μου, που έγινε από αγάπη, μπορούσε να ξυπνήσει και μέσα σας την αγάπη. Επιπλέον τη θυσία Μου μπορούσατε να την κατανοήσετε τότε γιατί δεν σας κρατούσε πια δέσμιους το σκοτάδι, αφού Εγώ σας είχα φέρει το "Φως": τη θεϊκή Μου διδασκαλία αγάπης, η οποία δείχνει ποιος είναι ο δρόμος που οδηγεί σε Μένα. Και αν ακολουθήσετε αυτή τη διδασκαλία, η ύπαρξή σας μεταμορφώνεται και πάλι σε αγάπη, χάρη στην οποία μπορείτε να ενωθείτε οριστικά μαζί Μου, ώστε έτσι αποκτώ και Εγώ ξανά την αγάπη σας που λαχταρούσα πάντα.

Αμήν»

Τα ψυχικά Πάθη του Χριστού

Καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε στις 23.3.1951

«Τα πάθη που πέρασε ο Χριστός στο σταυρό δεν είναι δυνατόν να δοθεί στους ανθρώπους να τα καταλάβουν ούτε κατά προσέγγιση. Διότι λόγω της ατέλειας τους αυτοί δεν καταλαβαίνουν τι σημαίνει για έναν τέλειο άνθρωπο να γίνει θύμα της αμαρτίας, αφού η κακία των ανθρώπων θριάμβευσε κατά ένα τρόπο επάνω του, παρ' όλο που δεν τους είχε κάνει κανένα κακό.

Η φωτεινή ψυχή του ανθρώπου Ιησού φρικιούσε μπροστά στα αποβράσματα της κόλασης που είχε να αντιμετωπίσει, αλλά δεν αμύνθηκε. Τους άφησε να κάνουν ό,τι ήθελαν μαζί της, όμως την είχε καταλάβει φρίκη μπροστά στην τόση βρωμιά και κακία των ανθρώπων. Υπέφερε απερίγραπτα, πολύ περισσότερο απ' ό,τι υπέφερε το σώμα, παρ' όλα όσα πέρασε. Η ψυχή βρέθηκε εν μέσω του σκότους και το φως της δεν άντεχε το σκοτάδι. Και ωστόσο παρέμεινε συνειδητά στη θέση της, γιατί ήθελε να αδειάσει ως τον πυθμένα το πικρό ποτήρι προκειμένου να λυτρώσει τους ανθρώπους. Παραιτήθηκε από μόνη της από το φως, γιατί αλλιώς δεν θα μπορούσε να υποστεί όλα όσα ήθελε να υποστεί η αγάπη του ανθρώπου Ιησού, προκειμένου να προσφέρει μια θυσία στον Θεό έναντι των αμαρτιών της ανθρωπότητας. Άφησε δηλαδή το φως της να γίνει ανενεργό και βρέθηκε καταμεσής στο σκοτάδι, το οποίο τη βασάνιζε φοβερά και την τρόμαζε, πολλαπλασιάζοντας στο χιλιαπλάσιο το μαρτύριο της. Διότι τα ψυχικά μαρτύρια ξεπερνούσαν κατά πολύ τα πάθη του σώματος, πράγμα που μόνο όμως ένας τελειοποιημένος άνθρωπος θα μπορούσε να συλλάβει.

Ο Ιησούς όμως ήταν τέλειος, όπως τέλειος είναι ο Πατέρας του στον ουρανό, και παρ' όλα αυτά βρισκόταν στη γη καταμεσής στην αμαρτία. Το δικό του βασίλειο ήταν το βασίλειο του Φωτός, η γη ήταν το βασίλειο του Σατανά και σε αυτό το βασίλειο η ψυχή του Φωτός άφησε να της κάνουν ό,τι κακό ήθελαν. Συνάμα ένας απέραντος αποτροπιασμός γέμιζε αυτό το πιο αγνό και το πιο καθαρό ον που έχει ζήσει ποτέ στη γη. Έπρεπε η ψυχή του να ανεχτεί να την αγγίζουν χέρια που της προκαλούσαν ρίγος, γιατί απλώνονταν κατευθείαν από την κόλαση για να την πιάσουν. Την υποχρέωσαν να ακούσει λόγια που την πλήγωναν βαθιά. Ήταν κατά κάποιον τρόπο αποκομμένη από τον κόσμο της και αφημένη απροστάτευτη μέσα στο πιο βαθύ σκοτάδι. Το είχε βέβαια θελήσει η ίδια από αιώνες, προκειμένου να πραγματοποιήσει το απελευθερωτικό της έργο. Αλλά αυτό το δεδομένο δεν τον έκανε

λιγότερο τρομακτικό γιατί την τρομοκράτησαν και τη βασάνισαν μέχρι εξουθενώσεως.

Γι' αυτό βγήκαν από το στόμα του Ιησού τα λόγια: “Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μ' εγκατέλειψες;” Εκείνη τη στιγμή η ψυχή του δεν θυμόταν την αποστολή της, το μόνο που αισθανόταν ήταν ο χωρισμός από τον Θεό, από το Φως Του, γι' αυτό Τον φώναζε με λαχτάρα μέσα στην απελπισία της. Επρόκειτο για την πιο φρικτή εμπειρία που χρειάστηκε να περάσει ποτέ άνθρωπος στη γη. Γιατί δεν ήταν μονάχα τα μαρτύρια του σώματος που έπρεπε ν' αντέξει, αλλά γιατί η ψυχή του είχε δεινοπαθήσει ακόμη πιο πολύ, πράγμα που η ανθρωπότητα δεν έχει τη δυνατότητα να το καταλάβει.

Και γι' αυτό κανένας άνθρωπος όσο σκληρά και αν πρέπει να υποφέρει, δεν πρόκειται ποτέ να πάσχει σ' αυτό το βαθμό που έπασχε ο άνθρωπος Ιησούς, ο οποίος το γνώριζε από πολύ πρωτότερα και γι' αυτό προσευχήθηκε μέσα από την ανθρώπινη φύση του: “Πατέρα, πάρε από μένα αυτό το ποτήρι, ωστόσο ας μη γίνει το δικό μου το θέλημα, αλλά το δικό Σου!” Ήταν ταυτόχρονα και το θέλημα της ψυχής του, η οποία είχε υποταγεί απόλυτα στον Θεό, να φέρει σε πέρας το έργο για την απελευθέρωση των ανθρώπων. Έτσι παραδόθηκε στη μοίρα της, γιατί η αγάπη της για την ανθρωπότητα που υπέφερε ήταν πολύ μεγάλη. Συνάμα όμως και η ενοχή που βάραινε τους ανθρώπους από την πρώτη τους αμαρτία ήταν τόσο μεγάλη, ώστε μόνο τα πιο ακραία βασανιστήρια και πάθη μπορούσαν να θεωρηθούν ικανοποιητικά σαν εξιλαστήρια θυσία, γι' αυτό έγινε και η θυσία του ανθρώπου Ιησού. Σίγουρα είναι αμέτρητα τα μαρτύρια που πέρασε, όπως αμέτρητη ήταν και η αγάπη του, η οποία του επέτρεψε να σηκώσει πάνω του όλα τα σωματικά και τα ψυχικά πάθη προκειμένου να λυτρώσει την ανθρωπότητα από τον αιώνιο θάνατο.

Αμήν»

Τα τελευταία επτά λόγια του Ιησού

Σε ένα μικρό γραπτό που έλαβε μέσω του εσωτερικού Λόγου, η Αντωνία Γκρόσχαϊμ, στις 11 Οκτωβρίου 1863, διασαφηνίζεται η τελευταία διδασκαλία του Χριστού από το ύψος του σταυρού:

«Καθώς Εγώ, ο Λυτρωτής, κρεμόμουν στο σταυρό, για να δώσω το αίμα Μου και τη ζωή Μου για το ανθρώπινο γένος, διέκρινα καθαρά το όλο μέγεθος της ενοχής της ανθρωπότητας και τις συνέπειες της, γι' αυτό είπα εκείνους τους επτά λόγους τους μεστούς από νόημα, τους οποίους θα εξηγήσω τώρα πάλι στους ανθρώπους για τη σωτηρία τους.

Ο πρώτος λόγος που είπα, “Κύριε, συγχώρεσέ τους γιατί δεν ξέρουν τι κάνουν!” δεν εννοούσε τόσο τους τυφλούς Ιουδαίους όσο πολύ περισσότερο τους μεταγενέστερους ανθρώπους που θα έφεραν το όνομα Μου μετά την αποδοχή της διδασκαλίας Μου και αργότερα θα έχτιζαν ναούς προς τιμήν Μου. Παρ' όλο που δίδαξα ότι το βασίλειο Μου δεν είναι αυτού του κόσμου, οι άνθρωποι αυτοί έχουν τόσο πολύ αφομοιωθεί με τη γήινη ύλη ώστε τους ταιριάζει απόλυτα η ρήση Μου προς τον πλούσιο γιο του Φαρισαίου ότι πιο εύκολα περνάει η καμήλα από την τρύπα της βελόνας, παρά ένας τέτοιος πλούσιος στο βασίλειο των ουρανών!

Η διδασκαλία Μου μιλά για ταπεινότητα, για πραότητα κα: ανεκτικότητα απέναντι στις αδυναμίες του πλησίον. Αλλά, αλίμονο, πόσο λίγο ακολουθείται αυτή η διδασκαλία. Είναι κυρίως οι υποτιθέμενοι μαθητές Μου που φέρουν το όνομα Μου που είναι σήμερα γεμάτοι μίσος για τους αδελφούς τους που έχουν περιπέσει σε ανθρώπινες αδυναμίες.

Η προσευχή Μου ήταν όλοι οι άνθρωποι να συμπαραστέκονται ο ένας στον άλλον σαν καλά αδέρφια, αλλά πόσο λίγο γίνεται αυτό στην πράξη, Ανθρωποκτονίες, ληστείες, φιλονικίες και δολοφονίες είναι οι ολοφάνεροι καρποί επειδή δεν τηρείται η ουράνια διδασκαλία Μου αφού ο εγωισμός, η αδιαλλαξία και η αυταρχική τάση επιβολής διαβρώνουν ακόμη και τους καλύτερους ανθρώπους.

Ο δεύτερος λόγος έλεγε: *“Διψώ!”* Αναμφισβήτητα διψούσα τότε όπως διψάω ακόμη και σήμερα για τις τόσες πολλές ψυχές οι οποίες αυτοκαταστρέφονται από την τυφλότητα τους. Ψυχές που ψάχνουν να βρουν την ολοκλήρωση τους στις γήινες απολαύσεις και δεν ενδιαφέρονται ούτε για Θεό ούτε για την αιωνιότητα. Όμως αλίμονο και τρισαλίμονο σε αυτούς τους σκλάβους του κόσμου· θα τους βρει μία τρομερή τιμωρία γιατί οι αμαρτίες τους έχουν ξεπεράσει κάθε όριο και λίγη μόνο διορία τους μένει. Μα όταν περάσει κι αυτή η διορία άσκοπα, το όνομα τους θα σβηστεί από το βιβλίο των Ζωντανών!

Με ρωτάς με τις σκέψεις σου πώς γίνεται να απειλώ συνεχώς αλλά παρ' όλα αυτά δεν καθορίζω ένα συγκεκριμένο χρόνο που θα επιβάλω τελικά την τιμωρία; Ως προς αυτό λοιπόν λέω σε σένα και σε όλους όσους έχουν αφτιά για να ακούσουν: για το λόγο ακριβώς ότι ως Πατέρας σας και αιώνιος Κριτής θέλω να προσφέρω στην κάθε ψυχή αρκετό χρόνο και ευκαιρίες να κατακτήσει τη σωτηρία της για την αιωνιότητα και επίσης επειδή την ημέρα της κρίσης δεν πρέπει να δικαιολογηθεί καμία ψυχή με το επιχείρημα ότι δήθεν δεν είχε αρκετές δυνατότητες στη διάθεση της.

Ο τρίτος λόγος Μου ήταν: *“Θεέ Μου, Θεέ Μου, γιατί Με εγκατέλειψες!”* Την αναφώνηση αυτή ακόμη και οι φίλοι Μου τη θεώρησαν ως ανθρώπινη αδυναμία. Έτσι κι αυτούς ακόμη τους κατέλαβαν οι αμφιβολίες, αφού δεν μπορούσαν να καταλάβουν το πώς εξηγιόταν ότι ενώ προηγούμενα παρουσιαζόμουν ως ο ίδιος ο Θεός, τώρα πάνω στην αγωνία του θανάτου φώναζα τον Θεό μέσα στην παραφροσύνη Μου ότι Με είχε εγκαταλείψει.

Κοντόφθαλμοι θνητοί, δεν καταλαβαίνετε ότι μόνο το Πνεύμα μέσα Μου ήταν Θεός, ενώ το περίβλημα, δηλαδή η σάρκα, αποτελείτο από αδύναμη ύλη και υπέκειτο αναγκαστικά στον πόνο και στο μαρτύριο όμοια με τα δικά σας σώματα; Γιατί διαφορετικά ποιο θα ήταν το όφελος εάν δεν είχα αποπληρώσει τη μεγάλη ενοχή των ανθρώπων μέσα σε αυτό το ανθρώπινο αδύναμο και ατελές περίβλημα καθώς στο πρόσωπο Μου η ύλη αναγκάστηκε να υπακούσει μέχρι θανάτου;

Δεν φώναζα σε έναν άλλο Θεό, έξω από Μένα, αλλά στη Θεότητα που ήταν στο εσωτερικό Μου, στο Πνεύμα και στην Προαιώνια Δύναμη του Θεού, σε όλη της την πληρότητα. Μόνο το σωματικό Μου περίβλημα ήταν φτιαγμένο από γήινο υλικό, όπως των άλλων ανθρώπων. Και το περίβλημα αυτό έπρεπε και σε Μένα να υποτάσσεται στον πόνο και στο θάνατο. Γι' αυτό το λόγο η ύλη που μέσα στην εγκατάλειψη της ζητούσε βοήθεια έδινε το παράδειγμα ότι ο κάθε άνθρωπος στη γη μόνο από τον Θεό οφείλει να ζητάει αρωγή.

Όπως φώναζα Εγώ στον τρίτο λόγο Μου, έτσι θα φωνάζουν τη μεγάλη ημέρα της κρίσης όλοι εκείνοι που στη ζωή τους δεν νοιάστηκαν καθόλου ή ελάχιστα για Μένα και για το Λόγο Μου. Μόνο που όταν θα έχει τελειώσει η περίοδος της χάριτος, τότε καμία κραυγή που θα ικετεύει για έλεος και ευσπλαχνία, όσο δυνατή κι αν είναι, δεν θα βοηθήσει τόσο εύκολα πια.

Κοίτα γύρω σου και θα δεις πως ο κόσμος προχωράει στο δρόμο των υλιστικών επιστημών, της τεχνολογίας και των νέων ανακαλύψεων. Οι άνθρωποι ερευνούν τις πιο κρυφές δυνάμεις της φύσης κι Εγώ τους επιτρέπω να καθυποτάξουν όλα τα έργα Μου αφού έφτιαξα τα πάντα έτσι που να είναι τέλεια και να εξυπηρετούν τα παιδιά Μου. Αλλά για ποιο σκοπό χρησιμοποιούν τελικά όλες τις γνώσεις τους;

Αποκλειστικά και μόνο για να θησαυρίζουν με γήινα πλούτη ή για να καλλιεργούν την έπαρση και την ύβρι τους. Κι εκτός αυτού οι εύποροι ξεχνούν εντελώς τους φτωχούς αδελφούς τους που καθώς βυθίζονται όλο και βαθύτερα σε κάθε μορφής δυστυχία και αθλιότητα, επικαλούνται θρηνώντας Εμένα, παρακαλώντας για βοήθεια και έλεος.

Πώς λοιπόν να μη λυπηθώ τα φτωχά παιδιά Μου και να μην τα γλυτώσω από το σκληρό ζυγό της πνευματικής και σωματικής δουλείας; Και πώς να δείξω έλεος και σπλαχνικότητα σε εκείνους που οι ίδιοι δεν τα γνωρίζουν αυτά τα δύο;

Τον τέταρτο λόγο: *“Μαρία, ιδού ο γιος σου, κι εσύ γιε, ιδού η μητέρα σου!”* δεν το είπα τόσο για χάρη της μητέρας Μου. δεδομένου ότι γνώριζα πως οι μαθητές Μου δεν θα εγκατέλειπαν έτσι τη μητέρα του σώματος Μου. Ήθελα πολύ περισσότερο με αυτό τον τρόπο να δείξω ποια αγάπη είχα στην καρδιά Μου για όλα τα παιδιά Μου. Επιθυμία Μου ήταν να τα παραδώσω όλα στη σπλαχνική αγάπη του Θεού, την οποία συμβολίζει η μητρική αγάπη. Και σαν “γιους” εννοούσα όλους τους ανθρώπους που γίνονται άξιοι για την αγάπη Μου με το που ακολουθούν τη διδασκαλία Μου.

Αλλά πού συναντά κανείς σήμερα ανθρώπους που να ακολουθούν σοβαρά την τόσο απλή και τόσο ωφέλιμη για την ψυχή τους διδασκαλία Μου; Ελάχιστα πλέον από τα παιδιά Μου συμβαδίζουν έστω στις μισές των περιπτώσεων με το θέλημα Μου. Οι υπόλοιποι παραείναι αιχμάλωτοι της υπεροψίας τους ή παραείναι φορτωμένοι με επίγειες έγνοιες για να ασχοληθούν κάπως πιο σοβαρά με το Λόγο Μου. Αυτή είναι η αιτία που η θεϊκή διδασκαλία Μου έχει καταλήξει πια να είναι μία μόνο κατ’ επίφαση διδασκαλία ή απλά μία συνήθεια επειδή περιλαμβάνεται στην παράδοση του λαού και το αποτέλεσμα είναι ότι έχει κυριεύσει τους ανθρώπους η αμαρτία.

Γι’ αυτό έχει έρθει πλέον ο καιρός που πρέπει τα παιδιά Μου να οδηγηθούν με κάθε σοβαρότητα πίσω στο σωστό δρόμο. Μόνο που δυστυχώς αυτό δεν γίνεται πια με ήπια μέσα, αλλά μονάχα με το να περάσουν από μία πολύ σκληρή κρίση. Γιατί όπως λέει και η παροιμία, “όπου δεν πέπτει λόγος, πέπτει ράβδος!” Γι’ αυτό, προκειμένου να εμποδίσω τους λαούς να βυθιστούν τελείως στον αιώνιο θάνατο εξαιτίας της υπέρογκης τυφλότητάς τους, είμαι αναγκασμένος να αφήσω να τους βρει μία σοβαρή τιμωρία.

Ανέκαθεν – και τώρα επίσης – προειδοποιώ κάθε άνθρωπο χωριστά όπως και ολόκληρους λαούς στο σύνολο τους, στέλνοντας τους αρρώστιες ή κάνοντας να αποτύχουν τα εγκόσμια σχέδια τους, ή χρησιμοποιώντας πολέμους, ακρίβεια και άλλα παρόμοια μέσα. Άφηνα και εξακολουθώ να αφήνω τους ανθρώπους να προκαλούν αμοιβαία ο ένας στον άλλον τις μεγαλύτερες καταστροφές εξαιτίας του εγωισμού τους. Και μολαταύτα τις περισσότερες φορές όλα αυτά δεν ωφελούν σε τίποτα! Οι άνθρωποι αναζητούν διαρκώς την αιτία για όλες αυτές τις κακές καταστάσεις κάπου αλλού αντί στον εαυτό τους, ενώ με την αμαρτωλή τους νοοτροπία επιρρίπτουν επιπλέον την ευθύνη σε Μένα, τον αγαθό και μακρόθυμο Θεό τους.

Πόσο αποτυφλωμένη είσαι ανθρωπότητα! Για πόσο ακόμη πρέπει να υπομένω τις παράφρονες πράξεις σου; Νομίζεις πραγματικά μέσα στον παραλογισμό σου ότι θα μπορούσες να προβάσεις αντίσταση σε Μένα, τον Κύριο και Θεό σου; Αλίμονο σε σένα, όταν έρθει ο καιρός της συμφοράς, μάταια θα υψώνεις τα χέρια σου σε Μένα για να σε βοηθήσω! Όταν περάσει η περίοδος της χάριτος, τότε θα κλείσω τα αυτιά Μου στις κραυγές σου και θα κωφεύσω στις παρακλήσεις σου! Γιατί το ξέρετε ότι δεν αρκεί να φωνάζετε “Κύριε! Κύριε!” αλλά επιβάλλεται να βαδίζετε συνεχώς

σωστά πάνω στους δρόμους που σας έχω υποδείξει, εάν θέλετε να έχετε ένα μερίδιο από το έλεος Μου.

Τώρα ας έρθουμε στην ερμηνεία του πέμπτου λόγου που είπα στο σταυρό. Αυτά τα παρηγορητικά λόγια: *“σήμερα κιόλας θα βρίσκεσαι δίπλα Μου, στον παράδεισο!”* τα είπα στο Δισμά, τον κακούργο που κρεμόταν στο σταυρό δεξιά από Μένα. Όμως αυτά τα λόγια δεν ίσχυαν μόνο για εκείνον, αλλά για όλους τους ανθρώπους που αποδέχονται τη διδασκαλία Μου και την εφαρμόζουν στη ζωή τους. Υπάρχει ωστόσο ένας λόγος που στο Δισμά υποσχέθηκα μόνο τον παράδεισο κι όχι τον Ουρανό. Γιατί κάθε ανθρώπινη ψυχή μετά το θάνατο της περνά σε ένα χαμηλό ή υψηλότερο βαθμό φωτός ανάλογα με την τελειότητα της και ακόμη και ψυχές οι οποίες έχουν αποβάλλει ήδη σε αυτό τον κόσμο καθετί το γήινο από πάνω τους, μπορούν καταρχάς να περάσουν μόνο στον παράδεισο, δηλαδή στον κατώτερο βαθμό της μακαριότητας. Διότι καμία ψυχή δεν μπορεί να περάσει στην ύψιστη μακαριότητα του Ουρανού της Αγάπης εάν δεν καθαρθεί κι εξαγνισθεί πρώτα. Έτσι ο Δισμάς είχε επίσης κατακτήσει τον πρώτο βαθμό με την αγάπη του και την εμπιστοσύνη του σε Μένα, γι' αυτό μπορούσα να του υποσχεθώ τον παράδεισο. Σύντομα θα έρθει ο καιρός όπου κάποιοι λίγοι θα φτάνουν μονάχα ως τον παράδεισο, για το λόγο ότι θα επιτρέψω στους ανθρώπους να κάνουν οτιδήποτε θέλει η ελεύθερη βούληση τους. Ακόμη και στα κακά πνεύματα θα δοθεί η ελευθερία τότε προτού έρθει η μεγάλη εποχή που θα έρθω να κρίνω τους ανθρώπους, αν και προφανώς οι καλοί Μου άγγελοι θα έχουν λάβει επίσης την εντολή να προστατεύουν τα παιδιά Μου και να τα προφυλάσσουν από τις παγίδες του Σατανά. Γιατί τότε θα εκπληρωθεί η ρήση που λέει ότι: *“θα έρθει μία εποχή όπου εάν το επέτρεπε ο Θεός, θα λύγιζαν και θα έπεφταν ακόμη και οι ευσεβείς”*.

Τι είδους εποχή θα είναι αυτή θα αναρωτιέστε! Σας λέω λοιπόν ότι είναι αυτή ακριβώς η εποχή της αλαζονείας, της υπεροψίας, της φιλαργυρίας, της διαφθοράς και της κάθε είδους πορνείας, η οποία καταλαμβάνει τώρα όλους τους λαούς και C παρασύρει όλο και πιο βαθιά στα διάφορα πάθη από όπου χωρίς τη δική Μου βοήθεια δεν υπάρχει στον αιώνα τον άπαντα ελπίδα επιστροφής.

Με τον έκτο λόγο που είπα στο σταυρό, *“Πατέρα, στα χέρια Σου παραδίδω το πνεύμα Μου!”* ήθελα, κατά κάποιον τρόπο, να δώσω σε όλους τους ανθρώπους το παράδειγμα ότι η ψυχή επιστρέφει στην προαιώνια Πηγή της, και άρα ο καθένας θα πρέπει να διαμορφώσει έτσι τη ζωή του ώστε στο τέλος της επίγειας πορείας του να μπορεί να παραδώσει την ψυχή του στον ουράνιο Πατέρα με χαρά και πραγματική αγαλλίαση. Για να το καταλάβετε όμως σωστά πρέπει να ξέρετε ότι δεν ήταν το πνεύμα Μου, αλλά μόνο η εξωτερική ψυχική περιβολή του, δηλαδή η ψυχή Μου η οποία είπε αυτά τα λόγια στο θεϊκό Πνεύμα του Πατέρα που εγκατοικούσε μέσα Μου.

Μετά από αυτό είπα τα τελευταία Μου λόγια: *“Τετέλεσται!”* Όντως είχε ολοκληρωθεί το μεγάλο έργο της λύτρωσης. Όμως ποιο το όφελος για μυριάδες και μυριάδες ψυχές οι οποίες λυτρώθηκαν επίσης από το αδαμικό αμάρτημα χάρη στο θάνατο Μου και τη μεσολαβητική Μου λειτουργία, αλλά δεν Με ακολούθησαν πνευματικά και έμπρακτα; Ο Ουρανός ήταν ανοιχτός γι' αυτές, αλλά με την αμαρτωλή, άστοργη φύση τους και την αμετανόητη διαγωγή τους επέσυραν πάλι πάνω τους την καταδίκη (τον εκ νέου εγκλεισμό μέσα στην ύλη).

Ως πρώτο και τελευταίο λόγο λέω σε σας τους ανθρώπους για άλλη μια φορά με όλη την έμφαση της αγάπης Μου, μετανοείτε, επιστρέψτε στα λόγια και στην πράξη στον Κύριο και Θεό σας. Αφήστε κατά μέρος την πλεονεξία σας και αναλογισθείτε τους φτωχούς αδελφούς σας που σας ικετεύουν μάταια να τους δείξετε

συμπόνια. Σκεφθείτε σε τι θέση βρίσκονται οι αδύναμοι, όπως είναι οι χήρες γυναίκες και τα ορφανά παιδιά και κάντε υπόθεση σας την υπεράσπιση τους.

Γιατί όπως είναι γραμμένο, “με το μέτρο που μετράτε τους άλλους με το ίδιο μέτρο θα μετρηθείτε κι εσείς!” Δείτε το παράδειγμα λαών που πέρασαν και χάθηκαν από την ιστορία σαν προειδοποίηση. Όσο παρέμεναν πιστοί στον Θεό, ήταν ισχυροί και ευτυχισμένοι· αφότου όμως άρχισαν να ακολουθούν δικούς τους δρόμους, τότε ο Θεός τους άφησε να καταρρεύσουν και ολόκληρα βασίλεια εξαφανίστηκαν από προσώπου γης».

Έως εδώ παρουσιάστηκε εμπεριστατωμένα το έργο του ανθρώπου Ιησού και της Αιώνιας Αγάπης. Στη συνέχεια θα φωτιστεί η συμμετοχή της Σοφίας του Θεού στο μεγάλο μυστήριο της ενανθρώπισής του και της λύτρωσης μέσα από ένα κείμενο του Λόρμπερ στο βιβλίο «Εσωτερική ερμηνεία των Ευαγγελίων».

«Αυτά δεν έπρεπε να πάθει ο Χριστός και να δοξαστεί;»

Κατά Λουκά 24, 26

«... Σαφώς εδώ θα μπορούσε κανείς να θέσει την εξής ερώτηση: “αφού ο Χριστός ήταν έτσι κι αλλιώς αυτή καθ’ αυτή η αιώνια Ζωή προσωποποιημένη, κατέχοντας όλη τη Δόξα της μέσα στον ίδιο Του τον Εαυτό, τότε γιατί έπρεπε να περάσει από τα πάθη, ώστε να κατακτήσει αυτή τη Δόξα;”

Ακούστε: Ο Χριστός δεν ήταν παρά ένας απλός άνθρωπος και σαν το πρώτο και βασικό πρότυπο έπρεπε να κατακτήσει αυτή την ολοκληρωμένη θεϊκή Δόξα μέσα από τις ίδιες Του τις πράξεις. Και αν δεν είχε κάνει αυτό το πράγμα, τότε θα είχε καταστραφεί ολόκληρη η Δημιουργία, γιατί σε Αυτόν συνενώθηκαν ξανά Πατέρας και Υιός σε Ένα – ή πράγμα που είναι ένα και το αυτό – σε Αυτόν συνενώθηκαν ξανά μεταξύ τους η θεϊκή Αγάπη και η θεϊκή Σοφία. Γιατί παλαιότερα η Αγάπη είχε αποτραβηχτεί από τη Σοφία, επειδή η Σοφία λόγω της Αγιότητας της, είχε υπερυψώσει τον εαυτό της σε άφταστο σημείο, με αποτέλεσμα οι απαιτήσεις της να υπερβαίνουν κάθε δυνατότητα εκπλήρωσης. Όμως η Σοφία χωρίς την εσωτερική της ένωση με την Αγάπη, ήταν άγονη όπως η έρημος. Με ποιο τρόπο θα μπορούσε λοιπόν να ενοποιηθεί ξανά η Σοφία με την Αγάπη; Η ίδια η Σοφία έπρεπε να εκπληρώσει μέσα στον άνθρωπο Ιησού όλες αυτές τις απαιτήσεις της προκειμένου να δεχθεί να συμφιλιωθεί, και να ταπεινωθεί μέχρι το έσχατο σημείο, ώστε με αυτό τον τρόπο να ξαναγίνει Ένα με την Αγάπη της, που είναι ο “Πατέρας”.

Γι’ αυτό το λόγο ο Χριστός, ως αυτή καθ’ αυτήν η αιώνια και παντοδύναμη βασική Σοφία του Πατέρα, καταφρόνουσε όλη τη σοφία αυτού του κόσμου και οι γνώστες της Γραφής φαίνονταν στα μάτια Του σαν βδέλυγμα, αν οι πράξεις τους δεν συμβάδιζαν με τις θεμελιακές εντολές της Ζωής, με τον τρόπο που αυτές αναφέρονται στις Γραφές.

Αυτός ως η αιώνια Σοφία του Πατέρα, έπρεπε να επιτελεί έργα Αγάπης και να διδάσκει τους ανθρώπους το μοναδικό της Νόμο. Έπρεπε μάλιστα να δεχτεί να αιχμαλωτιστεί και να σταυρωθεί από τη σοφία των μορφωμένων ιερέων, ώστε με αυτό τον τρόπο, Αυτός, που είναι το προαιώνιο Φως του Πατέρα, ή της ίδιας της Αγάπης, να υποστεί πάνω Του τη μεγαλύτερη δυνατή ταπείνωση και να υποφέρει τη

μέγιστη δυνατή συσκότιση –γι’ αυτό και πάνω στο σταυρό εκφώνησε το γνωστό: “Πατέρα! Γιατί Με εγκατέλειψες;”

Το γεγονός ότι Αυτός, ως το προαιώνιο Φως όλης της απεραντοσύνης, έπρεπε να υποστεί στον ίδιο του τον Εαυτό μία ολοκληρωτική συσκότιση, αποδεικνύεται από το γεγονός – που μέχρι και σήμερα δεν έχει κατανοηθεί από κανέναν – ότι τη στιγμή που ο Χριστός εξέπνευσε επάνω στο σταυρό, επήλθε μία ολοκληρωτική συσκότιση σε ολόκληρο τον απέραντο χώρο της Δημιουργίας. Σ’ αυτή την περίπτωση δεν συσκοτίστηκε απλά και μόνο το φως του ήλιου της γης, αλλά για μία διάρκεια τριών ωρών, συσκοτίστηκε και το φως όλων των άλλων ήλιων σε ολόκληρη την απεραντοσύνη!

Και αυτή η στιγμή της συσκότισης ισοδυναμεί ακριβώς με εκείνη, κατά την οποία, όπως γνωρίζετε, η ψυχή του Ιησού μετά το θάνατο Του κατέβηκε στην κόλαση για να λυτρώσει όλα αυτά τα πνεύματα που ήταν δέσμια της παλιάς σοφίας, οδηγώντας τα προς το νέο Φως που μόλις τώρα άρχιζε να πληροί ολόκληρη την απεραντοσύνη, σαν συνέπεια της επανένωσης του Υιού με τον Πατέρα.

Έτσι ο Χριστός έπρεπε να εκπληρώσει στον Ίδιο του τον Εαυτό τον παλαιό νόμο της Σοφίας, μέχρι και το τελευταίο γιώτα, ώστε να εξευμενιστεί ενώπιον του Πατέρα κάθε παλαιό παράπτωμα ενάντια σ’ αυτό το νόμο, ή με άλλα λόγια, ήταν απαραίτητο να σταυρωθεί όλη η Σοφία, ώστε μέσα απ’ αυτό να δικαιωθεί η Αγάπη του Πατέρα.

Αφού λοιπόν αυτό το έπραξε ο Ίδιος ο Θεός, τότε εσείς τι θα ‘πρεπε να κάνετε; Πιστεύετε ότι μπορείτε να εισέλθετε στη Δόξα της αιώνιας Ζωής μέσα από τη δικαίωση της δικής σας σοφίας;

Τη στιγμή που ο Ίδιος ο Χριστός, ως η Ίδια η θεϊκή Σοφία, έπρεπε να κάνει και να κηρύττει ζωντανά έργα αγάπης και να αφήσει να σταυρωθεί όλη Του η Σοφία και να περάσει μέσα από όλο το πυκνότατο σκοτάδι, ώστε μέσα απ’ αυτό να εισέλθει πάλι στη δόξα του Πατέρα, ο οποίος Πατέρας ήταν η διαχωρισμένη Αγάπη μέσα στον Ίδιο τον Χριστό, τότε και οι άνθρωποι θα πρέπει να βαδίσουν επάνω στον ίδιο δρόμο ακολουθώντας τον Χριστό, αν επιθυμούν να εισέλθουν μαζί Του στη Δόξα της Πατρικής Του Αγάπης.

Στην αρχαία εκκλησία του κόσμου υπήρχε η εξής ρήση: “Εσείς οι άνθρωποι μπορείτε να φτάσετε στη θεϊκή Σοφία, η οποία με οποιονδήποτε άλλο τρόπο είναι απόρθητη, μόνον μέσα από την αγάπη για τον Θεό!” Με τον Χριστό όμως λέγεται το εξής: “Τώρα Εγώ, ως η Ίδια η θεϊκή Σοφία, όντας η Οδός και η Ζωή, είμαι η πύλη προς την Αγάπη, ή με άλλα λόγια προς τον Πατέρα. Όποιος επιθυμεί πλέον να έλθει στον Πατέρα, πρέπει να εισέλθει διά μέσου Εμού!”

Πώς θα μπορούσε λοιπόν να έλθει κανείς στον Πατέρα; Μήπως διά μέσου της Σοφίας, επειδή ο Χριστός ως η Πύλη, είναι η Ίδια η θεϊκή Σοφία; Όχι βέβαια! Γιατί ακριβώς αυτή η Σοφία είναι που ταπεινώθηκε μέχρι το τελευταίο της ατομικό σωματίδιο. Αυτή καίτοι ούσα η απαραβίαστη θεϊκή Αγιότητα, κατήλθε σε χαμηλότερο σημείο απ’ όλους τους αμαρτωλούς. Αυτή η Σοφία, την οποία πριν δεν επιτρεπόταν να τη δει στο πλήρες της Φως ούτε καν το πιο ολοκληρωμένο αγγελικό πνεύμα, συναναστρεφόταν πλέον με αμαρτωλούς, τρώγοντας μάλιστα μαζί τους κάτω από τη δική τους στέγη και τελικά έπρεπε να καρφωθεί στο σταυρό από ειδωλολάτρες μισθοφόρους καν πληρωμένους εκτελεστές!

Από αυτή την απέραντη ταπείνωση της θεϊκής Σοφίας, προκύπτει ολοφάνερα ότι κανένας δεν μπορεί να εισέλθει στη Δόξα της αιώνιας Ζωής με τη σπουδαιοφανή του σοφία. Τα βιβλία που έχει μελετήσει κανείς δεν πρόκειται να του γίνουν σκαλοπάτι προς τη βασιλεία των Ουρανών σε καμία περίπτωση, αλλά το μόνο που μπορεί

να τον βοηθήσει είναι η πραγματική ταπεινότητα και η πραγματική έμπρακτη αγάπη για τον Πατέρα.

Στον Χριστό, όλη η θεϊκή Σοφία προσχώρησε στην Αγάπη για τον Πατέρα και έτσι Πατέρας και Υιός έγιναν Ένα. Το ίδιο λοιπόν θα πρέπει να συμβεί και με τον άνθρωπο, γιατί δεν μπορεί να εισέλθει στη Δόξα του Πατέρα, προτού ταπεινώσει μέχρι και την τελευταία σταγόνα υπεροψίας, όλους τους πόθους του υπερφίαλου νου του, οι οποίοι στοχεύουν σε κάθε είδους δόξα εφήμερη και μεγαλεία, και προτού αποθέσει τα πάντα στα πόδια της Αγάπης, πράγμα που θα έχει σαν συνέπεια να υποφέρει για ένα σύντομο διάστημα μία συσκότιση όλης της εγκόσμιας σοφίας του.

Ο Χριστός έπρεπε να υποφέρει και να πράξει όλα αυτά, ώστε να εισέλθει στη Δόξα του Πατέρα. Έτσι λοιπόν, και κάθε άνθρωπος που επιθυμεί να εισέλθει στη Δόξα του Πατέρα, οφείλει να μιμηθεί τον Χριστό, ακολουθώντας Τον με ζωντανό τρόπο.

Ο Χριστός δεν είχε σπουδάσει σε πανεπιστήμια, ώστε να εισέλθει στη Δόξα του Πατέρα σαν πολυμαθής σοφός, αλλά η σχολή Του ονομαζόταν *ταπεινοφροσύνη και έμπρακτη αγάπη!* Όμως, εφ' όσον ο Ίδιος ο Χριστός έδωσε το παράδειγμα μέσα από αυτή τη σχολή πώς θέλετε εσείς να εισέλθετε στη βασιλεία των Ουρανών μέσα από μια διαφορετική;

Πιστεύω ότι πάνω σ' αυτό το θέμα δεν χρειάζεται να ειπωθεί τίποτα περισσότερο, γιατί έχει διαφωτιστεί με τον πιο ξεκάθαρο δυνατό τρόπο από τα βάθη της Σοφίας. Πράξτε και εσείς παρόμοια και θα ζήσετε.

Αμήν».

«Τετέλεσται. Το έργο ολοκληρώθηκε!»

Μετάδοση στην Μπέρτα Ντούντε στις 7.8.1960

«Αυτός που δέχτηκε να τον καρφώσουν στο σταυρό για τις δικές σας αμαρτίες, πράγματι ολοκλήρωσε το έργο του και λύτρωσε την ανθρωπότητα από την αμαρτία και το θάνατο. Γιατί μέσα στον άνθρωπο Ιησού ήμουν Εγώ ο Ίδιος και ως εκ τούτου δεν ήταν μόνο ένας άνθρωπος που πραγματοποίησε ένα έργο με απλή επίγεια αξία. Αλλά Εγώ ο Ίδιος λυπήθηκα την ανθρωπότητα και πλήρωσα για την ενοχή της για να της δώσω τη δυνατότητα να επιστρέψει κοντά Μου, πράγμα που ως τότε ήταν αδύνατο για οποιονδήποτε άνθρωπο, επειδή ήταν όλοι βεβαρυμένοι ακόμη με την αρχική ενοχή για την παλαιά τους αποστασία και την πτώση τους στα βάθη της αβύσσου. Πρέπει να δίνεται λοιπόν ιδιαίτερη έμφαση στο γεγονός ότι Εγώ ο Ίδιος ήμουν που πρόσφερα αυτή τη θυσία στο σταυρό μέσα σε ένα ανθρώπινο περίβλημα και να υπογραμμιστεί ότι στην ουσία η “Αγάπη” την πραγματοποίησε, αφού Εγώ ήμουν η ίδια η Αγάπη από πάντα.

Σεις οι άνθρωποι δεν μπορείτε να συλλάβετε όλο το βάθος αυτής της πράξης, ωστόσο μπορείτε να είσαστε βέβαιοι πως δεν ήταν "ανθρώπινο έργο" αυτό που συντελέστηκε, μολονότι ήταν ο άνθρωπος Ιησούς που άφησε τη ζωή του στο σταυρό. Όμως ο μόνος λόγος που έγινε αυτό ήταν για να λάβει η ανθρωπότητα γνώση της θυσίας του και να συνειδητοποιήσει την τεράστια ενοχή της, για την εξάλειψη της οποίας συντελέστηκε μία πράξη που ήταν και θα παραμείνει ανεπανάληπτη. Χάρη σε αυτήν επετεύχθη η *πλήρης εξάλειψη* της ενοχής, ώστε τώρα εναπόκειται αποκλειστικά στη βούληση του ίδιου του ανθρώπου το να ελευθερωθεί από το βάρος της αμαρτίας

που πια τον βαραίνει μόνο μέχρι να αναγνωρίσει συνειδητά τη σημασία που έχει για τον εαυτό του το λυτρωτικό έργο του Χριστού.

Αυτό δε το έργο πραγματοποιήθηκε για όλες τις εποχές και συνεπώς δεν χρειάζεται να επαναληφθεί αφού αρκεί πλήρως για τη λύτρωση όλων των αποστατημένων πνευμάτων. Γιατί Εγώ ο Ίδιος πήρα πάνω Μου το φορτίο τους, Εγώ ο Ίδιος θέλησα να εξαλείψω την ενοχή τους προς χάριν της Αγάπης Μου. Και προς χάριν της Δικαιοσύνης Μου πλήρωσα Εγώ για την ενοχή αυτή. Τα υπέρογκα πάθη που έπρεπε να υποστεί το ανθρώπινο περίβλημα του Ιησού ήταν για Μένα ικανοποιητική εξιλέωση. Εντούτοις από μόνος του ο *άνθρωπος* Ιησούς δεν θα είχε *μπορέσει* να αντέξει όλα αυτά τα πάθη εάν δεν τον είχε καταστήσει ικανό γι' αυτό η *Αγάπη που ήταν μέσα του*.

Έτσι δεν παύω να τονίζω ότι το λυτρωτικό αυτό έργο ήταν και θα μείνει ανεπανάληπτο, για το λόγο ότι η λυτρωτική του δύναμη αρκεί για όλη την αιωνιότητα. Όσο θα εξακολουθούν να υπάρχουν έκπτωτα πνεύματα δεν θα πάψει να γίνεται αναφορά στον Ιησού Χριστό, μια και η αναγνώριση του απελευθερωτικού του έργου από τους ανθρώπους θα τους απελευθερώνει από την ενοχή για την αλλοτινή τους αποστασία και πτώση. Και πραγματικά δεν χρειάζεται πια *καμία άλλη εξιλαστήρια θυσία*, αφού την πρόσφερα Εγώ αυτοπροσώπως για όλες τις αιωνιότητες.

Θα πρέπει λοιπόν να αρκестείτε σε αυτό που σας λέω και να μην παρασύρεται η προσοχή σας από γεγονότα σατανικής προέλευσης τα οποία δεν μπορεί να είναι συμβατά με το λυτρωτικό Μου έργο. Γιατί όποτε το χαρακτηρίζει κάποιος ως ανολοκλήρωτο, δηλαδή ατελές, ή όποτε κάποιος δείχνει έναν άλλο δρόμο προς τη μακαριότητα από εκείνον του σταυρού, τότε δεν είναι ποτέ δυνατό να ειπωθεί ότι μέσα από αυτόν μιλάει το Πνεύμα του Θεού. Αντίθετα σε αυτήν την περίπτωση βρίσκονται επί τω έργω δυνάμεις οι οποίες επιδιώκουν να εμποδίσουν την απελευθέρωση σας και προσπαθούν να σας απομακρύνουν από Μένα, που επιθυμώ να Με αναγνωρίσετε και να Με αγαπήσετε στη μορφή του Ιησού Χριστού. Και τότε πρέπει να προφυλαχθείτε γιατί ο αντίπαλος Μου είναι πολύ επιτήδειος στο να παρουσιάζεται σαν άγγελος του Φωτός και συνεπώς δεν θα σας είναι εύκολο να του αφαιρέσετε το φωτεινό προσωπίο που φοράει.

Αρκεί ωστόσο να καλέσετε τον Ιησού Χριστό, ο οποίος γνωρίζει πολύ καλά τον εχθρό κι αντίπαλό του και να του ζητήσετε τη βοήθειά του. Γιατί αφού Αυτός κι Εγώ είμαστε ένα, όταν Με παρακαλείτε να σας δώσω ορθότητα σκέψης και τη συμπαράσταση Μου σε οποιοδήποτε πρόβλημα πνευματικής φύσης, δεν χρειάζεται πλέον να ανησυχείτε ότι θα πέσετε σε κάποια παγίδα. Γιατί πράγματι καθοδηγείσθε στους σωστούς δρόμους και φανερώνεται ζωντανά επάνω σας η δύναμη του έργου της λύτρωσης. Έτσι αναγνωρίζετε με σιγουριά και με σαφήνεια ποιο δρόμο πρέπει να πάρετε, όπως δε το πώς και πού ελλοχεύει ο κίνδυνος.

Εγώ σας απελευθέρωσα από κάθε αμαρτία γιατί ο σταυρικός θάνατος Μου ήταν η πληρωμή για την ενοχή σας και η εξιλαστήρια αυτή πράξη δεν μπορεί να χάσει σε δύναμη επειδή πολεμάται από τον αντίπαλο Μου. Βέβαια εκείνος δεν θα πάψει να προσπαθεί να σας επηρεάσει εσάς τους ανθρώπους με σκοπό να σας φέρει σε σύγχυση ώστε να αρχίσετε να Με αμφισβητείτε σαν λυτρωτή σας. Γιατί στην εποχή του τέλους θα εγερθούν πολλοί ψεύτικοι Χριστοί και ψεύτικοι προφήτες και θα προσπαθούν να σας παρασύρουν σε λάθος δρόμους. Τότε λοιπόν οφείλτε να έχετε δυνατή πίστη και να ξέρετε ότι πρέπει να βασίζεστε μόνο στον Ιησού Χριστό. Γιατί τότε αναγνωρίζετε Εμένα ουσιαστικά και έτσι Με καλείτε ως Πατέρα σε κάθε ανάγκη και κίνδυνο που απειλούν το σώμα ή την ψυχή σας.

Αμήν»

* * *

«Τετέλεσται» ήταν τα γνωστά τελευταία λόγια του Ιησού. Στο ερώτημα τι ήταν αυτό που έφτασε στην τελείωση του, απαντά ο ίδιος σε ένα από τα κείμενα της «Εσωτερικής ερμηνείας των Ευαγγελίων»:

«... Στη συνέχεια λέγεται βέβαια ότι “Τετέλεσται!” Όμως τι είναι αυτό που έχει ολοκληρωθεί; Αυτό που έχει ολοκληρωθεί είναι ο αγώνας που Εγώ ο Ίδιος δίνω για εσάς. Γιατί δεν μπορώ να κάνω για εσάς τίποτε περισσότερο, παρά σαν Δημιουργός, σαν Θεός και Κύριος σας, ως η Ίδια η αιώνια Ζωή, να πάρω επάνω Μου το θάνατο σας!

Ότι Εγώ δεν είναι δυνατόν να πεθάνω κατά το αιώνιο Μου Πνεύμα, αυτό δεν χρειάζεται περαιτέρω εξηγήσεις. Αλλά μόνο τον αγώνα που δίνω για σας μπορώ να τον προχωρήσω ατελείωτα μέχρι την ανώτατη δυνατή του βαθμίδα. Αυτό σημαίνει, ότι επειδή και εσείς οι ίδιοι είσαστε πεπερασμένα όντα, γι’ αυτό και ο αγώνας Μου αυτός είναι απαραίτητο να έχει κάποιον ανώτατο δυνατό στόχο. Όταν επιτευχθεί αυτός ο στόχος, από τη Δική Μου πλευρά τουλάχιστον ο αγώνας έχει ολοκληρωθεί. Αυτό το πράγμα όμως δεν ισχύει και για εσάς, που σ’ Εμένα τον υπέρμαχο σας, που ολοκλήρωσε τον αγώνα του για τη Ζωή σας, από τη μεγάλη σας ευγνωμοσύνη αντί για το ζωντανό νερό της αγάπης Μού προσφέρετε ξίδι ανάμικτο με χολή.

Το έργο βέβαια έχει ολοκληρωθεί. Αλλά δυστυχώς όχι για εσάς, η προσπάθεια έχει ολοκληρωθεί μόνο για Εμένα τον Ίδιο, ή με άλλα λόγια: έκανα για εσάς τα πάντα όσα είναι δυνατόν να γίνουν από θεϊκής πλευράς. Γι’ αυτό το λόγο, έχω ολοκληρώσει το έργο Μου για εσάς. Κάνετε όμως και εσείς την αντίστοιχη προσπάθεια, ώστε αυτό το έργο να ολοκληρωθεί και σε εσάς.

Τούτο σημαίνει ότι ο άνθρωπος δεν λυτρώνεται με τη βία, αφού πρέπει να θελήσει μόνος του την τελείωσή του. Το ναι, δηλαδή η προσφορά του Θεού προς τον άνθρωπο πρέπει να ανταποδοθεί με ένα ναι και μία προσφορά του ανθρώπου προς το Δημιουργό του. Γιατί όπως λέει ο Ιησούς στο “Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη”:

“Εάν θα έσπρωχνα δια της βίας τις ψυχές προς το αληθινό φως, τότε θα ήταν σαν σκέτες ετεροκίνητες μηχανές. Χάρη στην ιερή ελευθερία της βούλησης του ανθρώπου δεν μπορεί και δεν επιτρέπεται να μπει κανένας δια της βίας σε ένα καλούπι.

... Έχω αρκετή δύναμη για να σας αλλάξω τρόπο σκέψης και την ελεύθερη βούληση σας να την μετατρέψω σε ένα υποζύγιο δεμένο χειροπόδαρα. Κι αυτό το ζώο θα πειθαρχεί ταπεινά στο χαλινάρι της παντοδυναμίας Μου· από μόνο του όμως χωρίς τη χαλιναγώγηση Μου θα είναι νεκρό...”»

Όμως ο Θεός δεν θέλει να έχουμε το θάνατο, αλλά την αθανασία¹ άλλωστε γι’ αυτό λέει ο Ιησούς: «Όταν θα υψωθώ από τη γη θα τραβήξω όλους τους ανθρώπους κοντά μου» (κατά Ιωάννη 12, 32).

Το μεγαλύτερο δώρο που χάρισε ο Θεός στους ανθρώπους, την ελευθερία της βούλησης, την ονομάζει «ιερή ελευθερία». Έτσι και ο ίδιος σέβεται αυτό το απαραβίαστο δικαίωμα σε τέτοιο βαθμό που τους άφησε και τους αφήνει ακόμη να τον σταυρώνουν. Αυτός είναι ο λόγος που πολλά από όλα εκείνα που εγκαινιάστηκαν από το ουράνιο προς το γήινο επίπεδο χάρη στο Πάσχα παραμένουν μυστικά, γεγονός που κάνει πολλούς να αμφιβάλλουν ότι η λύτρωση είναι πραγματική. Αλλά τους όρους και τους ρυθμούς της τελείωσης τους καθορίζει η θεία αγάπη και η σοφία με βάση την ατομική προαίρεση: «και στο σπόρο ακόμη του αφήνω καιρό για να βλαστήσει και να ριζώσει... και δένομαι κι Εγώ μαζί του...» («Μ.Ε.Ι.»)

Ο κόσμος λυτρώθηκε μέσα στον Χριστό ή όπως λέει ο Παύλος: «Ο Θεός ήταν μέσα στον Χριστό και συμφιλίωσε τον κόσμο μαζί του». Μετά τη μεγάλη Παρασκευή και το Πάσχα ο κόσμος δεν είναι πλέον ο ίδιος κι ας φαίνεται έτσι εξωτερικά. Ο Ιησούς Χριστός ως «πρωτότοκος» μιας νέας δημιουργίας, ενός «νέου Ουρανού και μιας νέας Γης» ανύψωσε τον κόσμο μαζί του μέχρι το πρόσωπο του Θεού. «Τώρα τα κάνω όλα καινούργια», λέει στο «Μ.Ε.Ι.», «γι' αυτό όλες οι συνθήκες πρέπει να μεταμορφωθούν γιατί κι Εγώ ο Ίδιος έχω μεταμορφωθεί εφ' όσον ντύθηκα με την ύλη». Στην ουσία, η ύστατη συνέπεια είναι ότι στο σταυρό Θεός και άνθρωπος συγχωνεύτηκαν σε μία οντότητα. Όποιος σήμερα βλέπει τον Ιησού σαν απλό -αν και ξεχωριστό- άνθρωπο δεν θα μπορεί να πιστέψει ότι είναι ο «λυτρωτής» του. Μόνο όταν καταλάβει κανείς τη διττή του υπόσταση ως αληθινό Θεό και αληθινό άνθρωπο αρχίζει να διεισδύει στο βαθύτερο νόημα του έργου του.

* * *

Γιατί μόνο ο Ιησούς και όχι κάποιος άλλος διδάσκαλος πριν από αυτόν;

Σε αυτό το σημείο είναι ενδιαφέρον για το θέμα που εξετάζεται εδώ να ερευνηθεί η πνευματική κατάσταση της ανθρωπότητας πριν τον ερχομό του Χριστού σε συνάρτηση με τις προσπάθειες μεμονωμένων αναζητητών, σοφών, ιερέων, μνημένων κ.ά. να διασπάσουν το σκοτάδι και να βρουν την πρόσβαση προς τον Θεό. Αναφέρθηκε προηγούμενα σ' ένα σημείο από το «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» ότι εάν δεν είχε απειθήσει ο Αδάμ, ούτε οι απόγονοι του θα μπορούσαν στη συνέχεια να απειθήσουν, γιατί τότε θα είχε πνίξει μέσα του τον κακό σπόρο κι έτσι δεν θα μπορούσε να κληρονομηθεί παρακάτω. «Με την ανυπακοή του όμως γονιμοποίησε αυτό το σπόρο και στους απογόνους του έγινε πια ολόκληρο δέντρο που μόλις μετά βίας αφήνει το φως του ήλιου να φέξει μέσα από το πυκνό του φύλλωμα. Στις μετέπειτα γενιές υπήρξαν συχνά ορισμένες ιδιαίτερα δυνατές ψυχές οι οποίες προσπάθησαν να διασπάσουν αυτό το φύλλωμα για να μπορέσει να το διαπεράσει το φως του ήλιου. Στο βαθμό λοιπόν που το κατάφεραν σε μεμονωμένα σημεία του δημιουργήθηκαν οι πανάρχαιες θρησκείες της ανθρωπότητας. Αλλά αυτές οι δυνατές ψυχές δεν κατάφεραν να πετύχουν τον πυρήνα, την καρδιά του κολοσσιαίου δέντρου που ήταν καλά ριζωμένο ώστε να το αναγκάσουν να πεθάνει. Ο λόγος δε που δεν το κατάφεραν ήταν επειδή οι ίδιοι στη γήινη ζωή τους δεν ήταν απαλλαγμένοι από ενοχή, γιατί πρώτα απόλαυσαν τον κόσμο και μετά δίψασαν για αλήθεια και γνώση του Θεού. Μόνο όταν ο κόσμος τους φάνηκε πια ανούσιος άρχισαν να αναζητούν κάτι καλύτερο.

Οι αρχαίες θρησκείες της Ινδίας είναι οι πιο παλιές που σας είναι γνωστές. Ουσιαστικά η πιο παλιά είναι η αρχαία αιγυπτιακή στην καθαρή της μορφή, αλλά εκείνη η γνώση έχει χαθεί. Όλοι αυτοί οι διδάσκαλοι ήταν τέτοιες δυνατές ψυχές οι οποίες άνοιξαν για τον εαυτό τους το δρόμο μέσα από τα κλαδιά και το φύλλωμα του δέντρου και μετά τον έδειξαν και στους υπόλοιπους. Όσα δε περιέγραψαν ή δίδαξαν ήταν αληθινά και σωστά πράγματα. Εντούτοις στην εποχή τους δεν μπορούσαν να διδάξουν άλλο από αυτά που δίδαξαν, για τον οποίο λόγο πολλά έχουν γίνει σήμερα παρωχημένα, πράγμα που είναι ευκολοεξήγητο εάν γνωρίζει κανείς τα βασικά αίτια των πραγμάτων. Αναλυτικότερα:

Προτού ενσαρκωθεί ως Ιησούς ο Θεός ήταν απρόσωπος¹. Για το λόγο αυτό κανείς δεν μπορούσε να Τον δει, αλλά μόνο να αισθανθεί την οντότητα Του, η οποία σαν φυσικό φαινόμενο μόνο ως φως μπορούσε να γίνει αισθητή, επειδή η φύση του Θεού είναι αμιγές Φως που σκορπά παντού τις ακτίνες του. Όπου υπάρχει δε το Φως, διαχέεται παντού και έτσι διαπερνά, πλημμυρίζει και ζωογονεί τα πάντα. Ων λοιπόν ο Θεός απρόσωπος σημαίνει ότι δεν υπάρχει ένα συγκεκριμένο σημείο από το οποίο πηγάζει η ακτινοβολία του, όπως λόγου χάρη σε έναν ήλιο, αλλά πρόκειται για μία θάλασσα Φωτός, στην οποία δεν παρουσιάζεται κανένα σημείο συγκέντρωσης. Επομένως εκείνοι που κατάφεραν να διεισδύσουν πνευματικά στην οντότητα του Θεού μπορούσαν μόνο να την αισθανθούν σαν μία ζωή μέσα στο Φως, μία μεταρσίωση και μία γαλήνια αιώρηση μέσα σε Φως, μία μέθεξη με το Φως συνοδευμένη από παντελή έλλειψη οποιασδήποτε επιθυμίας². Όταν λοιπόν ο άνθρωπος Ιησούς έγινε η προσωποποίηση του Θεού, όποιος τον πλησίαζε είχε μία τελείως διαφορετική αίσθηση της θεότητας, δηλαδή αισθανόταν απλά ότι πλησίαζε έναν άλλο άνθρωπο. Ως εκ τούτου, οι παλιοί οραματιστές είχαν δίκιο με τα οράματα τους, αλλά και οι νεότεροι που έζησαν μετά από Μένα έχουν εξ ίσου δίκιο.

Μετά την πτώση του Εωσφόρου, όταν πήρε ορατή υπόσταση ο υλικός κόσμος, δημιουργήθηκε βέβαια ο πνευματικός Ήλιος ως έδρα της θεότητας, αλλά δεν επρόκειτο για μια μοναδική συγκέντρωση της.

Το φως ήταν παντού σε όλο τον πνευματικό κόσμο, για τον δε ενσαρκωμένο άνθρωπο όσο η ψυχή του ήταν συνδεδεμένη με το σώμα του, αυτός ο πνευματικός Ήλιος δεν ήταν ορατός πριν έρθω να ζήσω Εγώ στη γη. Μόνο στις πνευματικές οντότητες δινόταν η δυνατότητα να τον δουν σαν μια επιβράβευση της πίστης τους, αλλά ενώ πρώτα ήταν ορατός μόνο για εκείνες, τώρα είναι επίσης ορατός για τον κάθε άνθρωπο που πιστεύει σε Μένα, εφ' όσον έχει ανοιχτεί ο πνευματικός οφθαλμός του, γιατί ο άνθρωπος Ιησούς μπορεί ανά πάσα στιγμή να αποκαλύψει ολόκληρο το βασίλειό Του σε όλους όσους Τον πιστεύουν.

Ανακύπτει ένα επιπρόσθετο όμως ερώτημα, το γιατί συναντά κανείς τα ίδια βασικά χαρακτηριστικά και στις αρχαίες θρησκείες;

Για όποιον κατάλαβε αυτές εδώ τις αποκαλύψεις, θα ήταν απορίας άξιο εάν δεν ήταν έτσι τα πράγματα: γιατί εφ' όσον αυτές οι αρχαίες θρησκείες είναι ουσιαστικά πρόδρομοι της διδασκαλίας του Υιού του Ανθρώπου και του Θεού, άρα πρέπει να παρουσιάζουν τα βασικά χαρακτηριστικά της τελευταίας, δεν μπορούν δηλαδή να περιέχουν κάτι το διαφορετικό απ' αυτή. Για τον ίδιο ακριβώς λόγο η ζωή των μεμονωμένων διδασκάλων που είχαν εμφανιστεί στο ρου της ιστορίας παρουσίαζε ομοιότητες με τη δική Μου.

Εάν ήταν πλήρως γνωστή η αρχαία αιγυπτιακή θρησκεία στα πρωταρχικά βασικά χαρακτηριστικά της, τα οποία έχουν φθάσει τελείως αλλοιωμένα ως τη σημερινή εποχή, ένεκα της λατρείας των πολλών θεών, τότε θα αποφαινόταν κανείς ότι η χριστιανική θρησκεία προήλθε από την αρχαία αιγυπτιακή. Γιατί τόσο πολύ μοιάζουν αυτές οι δύο, ιδίως μάλιστα όταν οι οντότητες του Όσιρη, της Ίσιδας και του Ωρου κατανοηθούν όπως ήταν ακριβώς η αρχική τους έννοια.

¹ Πριν την ενανθρώπισή του ο Θεός κατοικούσε μέσα σε απροσπέλαστο Φως και δεν ήταν ορατός για κανένα δημιουργημένο ον. Ακόμη και τα πιο αγνά αγγελικά πνεύματα μπορούσαν να τον δουν μόνο σαν ένα ήλιο. Όμως από προαιώνια ο Θεός ως οντότητα και όπως ο ίδιος βλέπει τον καυτό του είναι ένας Άνθρωπος («Μ.Ε.Ι.») κατ' εικόνα του οποίου δημιουργήθηκε κατόπιν ο άνθρωπος με άλφα μικρό ('Μωυσή Α' 1,27).

² Σ.τ.μ. : Όπως π.χ. στην περίπτωση του Βούδα, του Πλάτωνα κ.ά.

Πώς πέτυχα *Εγώ* τότε να ρίξω κάτω το δέντρο της αμαρτίας και να μην ανοίξω απλά ένα άνοιγμα μέσα από το φύλλωμα του; Καταρχάς, ας ξεκαθαριστεί για τον καθένα τι σημαίνει η λέξη “αμαρτία”!

Ίσως κάποιος να έχει γρήγορα έτοιμη την απάντηση και να πει: αμαρτία είναι οτιδήποτε αντιβαίνει στη βούληση του Θεού. Σωστό είναι αυτό, αλλά ποια είναι τότε η βούληση του Θεού και πώς την αναγνωρίζει ο άνθρωπος, ο οποίος ούτε καν πιστεύει στον Θεό και ακόμη λιγότερο αναγνωρίζει τη βούληση Του:

Σε αυτή την περίπτωση πρέπει κανείς να κρίνει με βάση την ανθρώπινη οπτική. Στην ουσία δεν μπορεί κανείς να αμαρτήσει απέναντι στον Θεό εάν δεν Τον έχει αναγνωρίσει. Όσο μπορεί κανείς να εξοργιστεί φερ'επιείν με έναν τυφλό ο οποίος ισχυρίζεται ότι το φως δεν υφίσταται μόνο και μόνο επειδή ο ίδιος δεν το βλέπει, άλλο τόσο μπορεί να ζητά ευθύνες ο Θεός από κάποιον που δεν Τον αναγνωρίζει από άγνοια.

Αλλά βέβαια κι ένας τρελός μπορεί να προσβάλει κάποιον όταν του εναντιωθεί με οποιονδήποτε τρόπο, είτε είναι ο γείτονας του είτε ένας άλλος άνθρωπος, τον οποίο μπορεί επίσης να μη βλέπει, όμως τον ακούει, τον αισθάνεται ή μπορεί, επιπλέον, να απολαμβάνει άμεσα τις αισθητές ευεργεσίες του. Είναι δυνατό δηλαδή να αμαρτήσει απέναντι στην αγάπη που του δείχνει ο άλλος, καθώς παρά την τυφλότητα του δεν μπορεί να αρνηθεί την ύπαρξή του.

Το ίδιο ισχύει και για τον πνευματικώς τυφλό, ο οποίος έχει τη δυνατότητα να παραβεί την εντολή της αγάπης για τον πλησίον, ακόμη κι αν δεν αναγνωρίζει τον Θεό. Η αγάπη για τον πλησίον είναι ο δρόμος προς την αγάπη για τον Θεό, όπως έχει ήδη εξηγηθεί αρκετές φορές.

Επειδή λοιπόν ο άνθρωπος Ιησούς εκπλήρωσε αυτή την εντολή μέχρι κεραίας και μάλιστα από την παιδική του κιόλας ηλικία, γι' αυτό μέσα του αναπτύχθηκε η αγάπη για τον Θεό σε τέτοιο βαθμό που στο τέλος μπόρεσε να αφομοιωθεί από αυτήν. Η αμαρτία δεν είχε καμία ισχύ επάνω του, γιατί από τον αρχικά σωστό δρόμο της φιλαλληλίας που εκδηλώνεται με εξωτερικά έργα, επιδίωξε να περάσει στον εσωτερικό, αόρατο δρόμο της αγάπης για τον Θεό.

Αντίθετα, η πτώση από τη μία αμαρτία στην άλλη καταλήγει σε όλο και μεγαλύτερη ψυχική σκληρότητα. Οι άνθρωποι μιλούν για καρδιές από πέτρα, προκειμένου να χαρακτηρίσουν μία τέτοια κατάσταση που είναι απρόβλεπτο πόσο μακριά μπορεί να οδηγήσει. Η ύλη, η εξωτερική επιθυμία, αυξάνει διαρκώς και όπως είναι φυσικό αντίστροφα φθίνει διαρκώς περισσότερο η συνείδηση ότι έχει κανείς έναν κάποιο πνευματικό – ψυχικό πυρήνα ως οντότητα. Η σκλήρυνση αυτή οδηγεί τελικά σε μια ζωώδη κατάσταση, που δεν είναι άλλο από σκέτη συντήρηση της ύπαρξης και αναπαραγωγή χωρίς καμία πνευματική, εσωτερική ελευθερία.

Τη λύτρωση από μία τέτοια κατάσταση την προσφέρει μόνο μία καθαρά πνευματική διδασκαλία, η οποία οδηγεί στην ηθική συνείδηση της αξίας του ανθρώπινου όντος. Η διδασκαλία αυτή σάς έχει δοθεί απολύτως κατανοητά στα ουσιώδη της σημεία και με κάθε δυνατή διαύγεια. Ακολουθώντας την κανείς σπάει τις αλυσίδες της ύλης, απελευθερώνεται από τα δεσμά που τον δένουν με τον ηδονισμό, που του προκαλούν τα γήινα πράγματα και τελικά οι υλικές επιθυμίες και πόθοι του ,μετατρέπονται σε μια κατάσταση μιας πολύ καθαρής αίσθησης που τη χαρακτηρίζει η πλήρης γνώση του κακού. Εντούτοις ο ίδιος δεν διαπράττει πλέον το κακό, καθ' ότι το δικό εγώ μειώνεται συνέχεια, ενώ συνήθως τούτο το εγώ (ο εγωισμός) αντίθετα μεγαλώνει διαρκώς. Όσο πιο πολύ δε υποχωρεί το εγώ, τόσο πιο απαλά γίνονται τα δεσμά της ύλης, ώσπου στο τέλος δεν τα αισθάνεται καν ως δεσμά.

Επομένως, μόνο ο Ιησούς μπόρεσε να καταρρίψει το δέντρο της αμαρτίας, γιατί αυτός περιέκλειε μέσα του το θείο Πνεύμα το οποίο είχε δώσει στον Αδάμ την εντολή που εκείνος τελικά δεν τήρησε.

Εύλογα μπορεί να ρωτήσει εδώ κανείς, πού είναι η απόδειξη ότι όντως έτσι έχουν τα πράγματα κι ότι δεν πέτυχαν το ίδιο επίτευγμα και οι προηγούμενοι διδάσκαλοι; Διότι αυτό που λέγεται εδώ είναι κάτι που δεν υπόκειται στην ανθρώπινη παρατήρηση, αφού πρόκειται για μια εσωτερική διαδικασία για την οποία εκτός από τον ίδιο τον Ιησού δεν μπορεί να προσφέρει κανένας άλλος τη μαρτυρία του. Επιπλέον ως εξωτερική διαδικασία δηλαδή η εμφάνιση ενός ξεχωριστού διδασκάλου με μια συγκεκριμένη πορεία και καλές διδαχές, αλλά και ο ιδιαίτερος θάνατος ακόμη είναι κάτι το οποίο έχει παρουσιαστεί πολλές φορές στο παρελθόν. Πώς λοιπόν στην περίπτωση του Ιησού κόπηκε πραγματικά στα δύο το δέντρο της αμαρτίας, ενώ οι άλλοι διδάσκαλοι απλώς διαπέρασαν το φύλλωμα του; Άλλωστε δεν υπάρχει κανένα αξιόλογο εμφανές αποτέλεσμα από αυτό το έργο στον κόσμο, καθώς η αμαρτία ανθίζει τώρα πιο πολύ από ποτέ άλλοτε και είναι γεγονός ότι η ανθρωπότητα μόνο με εξωτερικά εμφανή κριτήρια μπορεί να κρίνει.

Όντως, με την πρώτη ματιά φαίνεται να είναι έτσι, εν τούτοις από πιο κοντινή παρατήρηση τα πράγματα αλλάζουν. Οποιοσδήποτε αρχίσει να βαδίζει στον *εσωτερικό δρόμο* δεν θα αργήσει να αντιληφθεί πώς είναι φτιαγμένος στην πραγματικότητα. Η εξωτερική όψη δεν λέει σχεδόν τίποτα, αφού δεν είναι παρά ένα κούφιο καρυδότσουφλο. Όποιος όμως δεν θέλει να ακολουθήσει τον εσωτερικό δρόμο, είναι αδύνατο να πεισθεί ή με άλλα λόγια είναι εξ ίσου δύσκολο να του μεταδώσει κανείς μια εικόνα αυτού του δρόμου όσο το να δώσει σ' έναν τυφλό να σχηματίσει μια ιδέα τού τι είναι τα χρώματα. Επομένως, για να επιτύχει κανείς την τελείωση, πρέπει πρώτα να ακολουθήσει το δρόμο της. Ιδού λοιπόν ο δρόμος, βαδίστε τον πρώτα και μετά κρίνετε!

Χωρίς Εμένα δεν μπορεί κανένας να φτάσει στον Πατέρα και χωρίς την πίστη στον Ιησού ποτέ κανένας σοφός δεν αισθάνθηκε την πανίσχυρη θεία Οντότητα ως την Πρωταρχική Πηγή όλης της Αγάπης, που μπορεί να παρουσιαστεί με ένα συγκεκριμένο πρόσωπο.

Η απρόσωπη Θεότητα προσωποποιείται μόνο στον Ιησού και αυτή η ένωση αμφοτέρων μέσα στην ανθρώπινη μορφή καθιστά δυνατή την προσέγγιση του δημιουργήματος προς το Δημιουργό του, τη μεταμόρφωση της ύλης σε πνεύμα, ήτοι την επιστροφή των έκπτωτων πάνω από το διαχωριστικό τείχος μεταξύ ύλης και πνεύματος που αλλιώς αποτελούν δύο σημεία τα οποία αποκλείεται να συναντηθούν ποτέ. Και η γέφυρα μεταξύ τους είναι η ζωή του Ιησού.

Εδώ αναδύεται ένα άλλο ερώτημα: πόσο μακριά μπορούσαν να φτάσουν οι ψυχές που είχαν αποδημήσει πριν το θάνατο του Υιού του Ανθρώπου;

Ασφαλώς, στο βαθμό που είχαν ακολουθήσει τη διδασκαλία ενός από τους πολλούς προγενέστερους διδασκάλους, μπορούσαν να φτάσουν ως τη γνώση και επίσης στη μακαριότητα μέσα τους αλλά φυσικά όχι και στο να δουν τη Θεότητα προσωποποιημένη. Αυτό συνέβηκε για πρώτη φορά όταν το σώμα του Ιησού κείτοταν στον τάφο. Το αμιγώς γήινο σώμα βρισκόταν εκεί ενώ η ψυχή του με το θείο Πνεύμα που ενείχε πήγε στον άλλο κόσμο και φάνηκε σε όλους ως *Αυτός που είναι και ήταν*.

Σχετικά με το θέμα αυτό εδώ μπορούν να γίνουν μόνο κάποιες νύξεις. Αλλά αργότερα θα αποκαλυφθεί επακριβώς αυτό το γεγονός.

Με αυτή την αποκάλυψη στον κόσμο των πνευμάτων άρχισε η δόμηση και η κατοίκηση της νέας Ιερουσαλήμ ως της πόλης του Θεού που θα υφίσταται στους αιώνες των αιώνων».

Η υπέρβαση του θανάτου

«Το σώμα Μου βρίσκεται εδώ στη θέση των ψυχών σας· για να ζήσουν οι ψυχές σας θα χάσει αυτό τη ζωή κι η χαμένη του ζωή θα αποτελεί παντοτινά κέρδος για τις ψυχές σας. Την τρίτη μέρα όμως θα μεταμορφωθεί και θα πάρει μία άλλη ζωή. Τότε η πληθώρα του αιώνιου Πνεύματος Μου θα εισχωρήσει μέσα σας και θα σας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια. Εγώ είμαι ο δρόμος, η αλήθεια, η ανάσταση και η ζωή. Οποιος πιστεύει σε Μένα και ζει σύμφωνα με τη διδασκαλία Μου έχει μέσα του την αιώνια ζωή και δεν πρόκειται να δει ούτε να αισθανθεί το θάνατο ακόμη κι αν το σώμα του πέθαινε χιλιάδες φορές. Γιατί όποιος Με πιστεύει, ακολουθεί τις εντολές Μου και Με αγαπάει πάνω από όλα, αυτός είναι μέσα Μου κι Εγώ είμαι μέσα του πνευματικά. Κι όπου είμαι Εγώ, εκεί είναι και η αιώνια ζωή».

Από τις νέες αποκαλύψεις στον Γιάκομπ Λόρμπερ

Η κάθοδος στον κάτω κόσμο

«Έτσι πήγε και κήρυξε στις ψυχές που ήταν φυλακισμένες στον Άδη, ακόμη και σε εκείνες που κάποτε είχαν απειθήσει στον Θεό ενώ Αυτός περίμενε υπομονετικά να μετανιώσουν, όπως έγινε παραδείγματος χάρη και τον καιρό του Νώε.... Για το λόγο αυτό ο Χριστός κήρυξε το χαρμόσυνο μήνυμα και στους νεκρούς, ώστε παρ' όλο που σύμφωνα με την ανθρώπινη μοίρα η σάρκα τους είναι καταδικασμένη, να ζουν ζωή θεϊκή χάρη στο Πνεύμα».

Επιστολή Πέτρου Α'3, 19-20,4,6

Τα λόγια αυτά του Πέτρου συνιστούν μία σημαντική βιβλική μαρτυρία ότι η Αγάπη του Πατέρα δεν παύει να εκδηλώνεται με το σωματικό θάνατο παρά ακολουθεί και στην υπερκόσμια φυλακή τους τις ψυχές που παρέμειναν τυφλές και ανυπότακτες στην επίγεια ζωή.

Η κάθοδος στα πεδία του κάτω κόσμου για να λυτρώσει τις ψυχές εκείνες που ήθελαν να λυτρωθούν, ήταν η πρώτη πράξη του Ιησού Χριστού που είχε γίνει πλέον ένα με το αιώνιο Πνεύμα του Πατέρα, ενόσω το φυσικό του σώμα βρισκόταν ακόμη στον τάφο του. Αυτό αποδεικνύει πόσο σημαντικό ρόλο παίζει στο θείο σχέδιο το να φθάνει το μήνυμα της αγάπης και της ελευθερίας στις ψυχές που είναι αιχμάλωτες της αβουλίας τους ή της κακής τους βούλησης.

Πολλοί χριστιανοί δεν δέχονται ότι έλεος υπάρχει πάντα, δηλαδή ότι η δυνατότητα τελειοποίησης και επίτευξης της μακαριότητας υπάρχει και μετά το θάνατο. Το μόνο που βλέπουν είναι στατικά είτε μία αιώνια μακαριότητα είτε μία αιώνια καταδίκη. Αυτό όμως είναι σε καταφανή αντίφαση με την επιστολή του Πέτρου στην οποία γίνεται σαφές ότι η ευσπλαχνία του Θεού δεν γνωρίζει κανένα όριο.

Στον λορμπερικό «Ρόμπερτ Μπλουμ» που περιγράφει τις εξελικτικές πορείες διαφόρων ψυχών στον άλλο κόσμο αναφέρεται ένας διάλογος μεταξύ του Χριστού και μιας ψυχής που ζητά απαντήσεις όσον αφορά το θέμα της ύπαρξης ή μη μιας αιώνιας καταδίκης. Ενδιαφέρον έχει η απάντηση του Κυρίου:

«... Πώς μπορεί να έχω δημιουργήσει ένα ον για τον αιώνιο θάνατο, τη στιγμή που Εγώ είμαι η ίδια η αιώνια Ζωή. Είναι βέβαια γραμμένο για έναν αιώνιο θάνατο, που είναι μια παντοτινή, μόνιμη καταδίκη, η οποία προκύπτει από την αιώνια

αμετάβλητη *Τάξη Μου*. Αυτή είναι η λεγόμενη φωτιά της οργής ή ακόμη καλύτερα ο *ζήλος της θέλησης Μου*, η οποία προφανώς πρέπει να μείνει αιώνια αμετάβλητη, γιατί αλλιώς θα εξαφανίζονταν όλα τα δημιουργήματα με μιας.

Όποιος λοιπόν παρασύρεται από τον κόσμο και την ύλη του (ο οποίος αναγκαστικά πρέπει να είναι και να παραμένει καταδικασμένος, γιατί αλλιώς δεν θα ήταν ο “κόσμος”), πρέπει να θεωρείται νεκρός και χαμένος για όσο διάστημα δεν θέλει να αποκοπεί από την καταδικασμένη ύλη. Συνεπώς είναι απαραίτητο να υπάρχει μια αιώνια καταδίκη, ένα αιώνιο πυρ και ένας αιώνιος θάνατος για χάρη των δημιουργημάτων. Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι ένα πνεύμα που βρίσκεται σε καταδίκη, πρέπει να μείνει καταδικασμένο για όσο διάστημα μπορεί να διαρκέσει αυτή η καταδίκη. Κατά το ίδιο μέτρο, κτίζοντας στη γη μια φυλακή που θα κρατήσει, αυτό δεν σημαίνει πως οι φυλακισμένοι θα πρέπει να μείνουν έγκλειστοι εκεί μέσα για όσο καιρό θα υπάρχει η φυλακή.

Δεν είναι άραγε φανερό για τον καθένα ότι “φυλακή” και «φυλάκιση» σημαίνει δυο διαφορετικά πράγματα; Βέβαια η φυλακή είναι και παραμένει αιώνια, όπως η φωτιά της θέλησης Μου δεν μπορεί να σβήσει ποτέ, αλλά οι φυλακισμένοι παραμένουν στη φυλακή μόνο ώσπου να δείξουν μεταμέλεια και να βελτιωθούν.

Εξάλλου δεν υπάρχει ούτε μια συλλαβή σε ολόκληρη τη Γραφή που να μιλάει για μια αιώνια απόρριψη ή καταδίκη ενός πνεύματος. Γίνεται μόνο λόγος για μια αιώνια καταδίκη της αταξίας απέναντι στην αιώνια Τάξη Μου. Η αμαρτία, ως παρεκτροπή από τάξη ή ανομία, είναι πραγματικά καταδικασμένη αιώνια όμως ο αμαρτωλός είναι υπό καταδίκη μόνο όσο διατηρεί την αμαρτία!

Κατά συνέπεια υπάρχει στ’ αλήθεια μια αιώνια κόλαση, όμως δεν υπάρχει κανένα πνεύμα που να είναι καταδικασμένο αιώνια, παρά μόνο ώσπου να βελτιωθεί! Είπα βέβαια στους Φαρισαίους ότι η καταδίκη τους θα είναι ακόμη μεγαλύτερη, αλλά δεν είπα σε καμία περίπτωση ότι θα καταδικασθούν αιώνια».

* * *

Το τι ακριβώς διαδραματίστηκε κατά την κατάδυση του Ιησού Χριστού στον κάτω κόσμο όπου μετέφερε την είδηση της νέας ζωής το περιέγραψε ο ίδιος σε μία μετάδοση στην Μπέρτα Ντούντε στις 20.6.1956:

«Όσο βρισκόμουν στη γη, η μόνη σκέψη μου ήταν να προφυλάξω τους ανθρώπους από το να κατρακυλήσουν στο πιο βαθύ σκοτάδι, το οποίο τους οδηγούσε κατευθείαν στην κόλαση χωρίς να τους αφήνει άλλη διέξοδο. Για το λόγο αυτό δίδασκα ακατάπαυστα την αγάπη κι έτσι μπορούσαν εύκολα να πιστέψουν στο λυτρωτικό Μου έργο, ούτως ώστε αυτό το έργο έφερνε ήδη το αποτέλεσμα του για αυτούς τους ανθρώπους που Με ακολουθούσαν. Ωστόσο όλοι οι άνθρωποι τότε ήταν υπερβολικά δεμένοι με τα επίγεια, ελάχιστοι μονάχα πίστευαν στη συνέχιση της ζωής τους μετά το θάνατο. Αυτοί λοιπόν που ήταν δεκτικοί στη διδασκαλία Μου για την αγάπη, τους ήταν πιο εύκολο να Με αναγνωρίσουν, αφού Μου παρείχαν τη δυνατότητα να τους διδάξω και από την πλευρά τους αποδέχονταν τη διδασκαλία Μου ως αληθινή. Κατά συνέπεια ένα μεγάλο μέρος εκείνων που Με έζησαν από κοντά μπόρεσαν να περάσουν ως “λυτρωμένοι” στο βασίλειο Μου, οι περισσότεροι όμως έμειναν κλειστοί απέναντι στη διδασκαλία Μου και χωρίς αγάπη, γι’ αυτό έπρεπε να επωμιστούν μόνοι τους τη μοίρα τους στον άλλο κόσμο.

Μετά το θάνατο Μου στο σταυρό κατέβηκα και σ’ αυτό το βασίλειο όπου μπόρεσα να ελευθερώσω επίσης όλους εκείνους που βρίσκονταν στον *προθάλαμο της κόλασης*. Επρόκειτο για εκείνους τους ανθρώπους οι οποίοι είχαν ζήσει μεν θεάρεστη

ζωή, όμως δεν μπορούσαν να εισέλθουν στο βασίλειο του Φωτός, επειδή ήταν ακόμη βεβαρυμένοι με το βάρος της αρχικής αμαρτίας των πνευμάτων και αυτός ήταν ο λόγος που έπρεπε να πραγματοποιηθεί πρώτα το λυτρωτικό Μου έργο για να μπορέσουν να ελευθερωθούν. Σ' αυτούς λοιπόν τους ανθρώπους εμφανίστηκα τότε ως "άνθρωπος Ιησούς", γιατί ούτε αυτοί έπρεπε να εξαναγκαστούν να πιστέψουν. Παρουσιάστηκα αναμεταξύ τους με τη μορφή των παθών Μου, ούτως ώστε πολλοί έθεσαν το ερώτημα: "Αν εσύ είσαι ο Μεσσίας που μας έχουν υποσχεθεί, τότε γιατί με τη δύναμη σου δεν εμπόδισες να σου επιβληθεί αυτό το τέλος, γιατί έπρεπε να πεθάνεις με αυτόν το φρικτό θάνατο στο σταυρό;" Γιατί Με περίμεναν να έρθω ως ο Σωτήρας που τους είχαν υποσχεθεί. Ακόμη και εκείνοι έπρεπε να Με ακολουθήσουν αβίαστα, αλλά δεν ήταν δύσκολο να πεισθούν τελικά ότι Εγώ ήμουν ο υπεσχημένος Μεσσίας.

Στη συνέχεια όμως κατέβηκα στην κόλαση, γιατί ήθελα να φέρω και σ' εκείνη την περιοχή τη λύτρωση από την πρώτη πτώση. Αλλά εκεί είχα λιγότερη επιτυχία στο να πείσω τις ψυχές, δεδομένου ότι εμφανίστηκα μπροστά τους με την ίδια μορφή, Με έβλεπαν δηλαδή ως τον "Ηττημένο" και αφού δεν παραδέχονταν την εξουσία Του, δεν ήθελαν να αναγνωρίσουν ούτε και τον ίδιο. Ωστόσο όποιος ήθελε, μπορούσε να Με ακολουθήσει και Εγώ τον ελευθέρωσα απ' τα δεσμά του. Και δεν παύω να κατεβαίνω ως τα έγκατα για ν' ανάψω ένα μικρό φως για όλους, ώστε έστω και στιγμιαία να θυμηθούν Εκείνον που τους παρουσιάστηκε κάποτε προκειμένου να ελαττωθεί σταδιακά η αντίσταση τους. Γιατί σκοπός Μου είναι η Αγάπη Μου να λυτρώσει ακόμη και εκείνους οι οποίοι ήταν κάποτε τόσο σκληροί και δεν είχαν παρά λόγια μίσους και χλευασμού για Μένα. Αλλά η Αγάπη Μου δεν έχει μνησικακία και δεν παύει να φροντίζει να σωθούν όλοι, για να μη βρεθεί πάλι κανείς στα δεσμά εκείνου που τους είχε υπό την κατοχή του για τόσο μακρύ διάστημα και έτσι δεν έχει γίνει μάταια ούτε και για κείνους το απελευθερωτικό Μου έργο.

Όμως δεν μπορώ και να τους εμποδίσω να έχουν τέτοια αντίσταση απέναντι Μου ώστε όλες οι προσπάθειες Μου να παραμένουν άκαρπες. Γιατί Εγώ δεν αναγκάζω ποτέ κανέναν να Με αναγνωρίσει, δίνω μονάχα στον καθένα τις μεγαλύτερες δυνατότητες να βρει τη διέξοδο προς το Φως.

Γι' αυτό το λόγο λοιπόν εσείς οι άνθρωποι Μού προσφέρετε μεγάλη βοήθεια όταν προσεύχεστε γι' αυτές τις ψυχές γιατί έτσι ξεφεύγουν όλο και κάποιες ψυχές, τις οποίες αγγίζει η δύναμη της προσευχής και μπορούν να οδηγηθούν στο Φως. Με μεγάλη δε ευγνωμοσύνη έρχονται στο φωτεινό βασίλειο, μάλιστα προσελκύουν και άλλες ψυχές προς τα πάνω, επειδή γνωρίζονται μεταξύ τους και συνεπώς ξέρουν ποιες επιφυλάξεις επικρατούν στις άλλες ψυχές οπότε προσπαθούν να τις διαλύσουν. Έτσι και καταστεί κατ' αρχήν δυνατό να μάθουν και αυτές για τη γέφυρα που στήθηκε χάρη στο έργο της συμπόνιας Μου, τότε αναζητούν μέσα τους και προσπαθούν να Με βρουν. Τότε λοιπόν είναι βέβαιο πλέον ότι συγχωρείται η μεγάλη τους αδικία, ώστε ανοίγεται μπροστά τους η πύλη για το φωτεινό βασίλειο και έτσι τερματίζεται μια μακριά μαρτυρική πορεία.

Αλλά όσοι δεν είναι ακόμη έτοιμοι γι' αυτό, στο τέλος θα φυλακιστούν και πάλι μέσα στην ύλη για να έχουν πάλι τη δυνατότητα να ξαναγίνουν κάποτε άνθρωποι με αυτοσυνείδηση και με τη δυνατότητα να επιλέξουν ανάμεσα σε Μένα ή τον αντίθεο. Επομένως η πορεία πάνω στη γη από βαθμίδα σε βαθμίδα μπορεί να επαναληφθεί παραπάνω από μία φορά, και είναι βέβαιο ότι κάποια φορά θα στραφούν με τη θέληση τους σε Μένα, κάποια φορά θα σημάνει και γι' αυτούς η ώρα της λύτρωσης.

Αμήν»

Η μετουσίωση του σώματος

Ένα ενδιαφέρον ερώτημα αφορά τη μοίρα του υλικού σώματος του Ιησού μετά το θάνατο του. Από τα αποκαλυπτικά κείμενα προκύπτει ότι στις τρεις ημέρες της παραμονής στον τάφο ο φυσικός του φορέας διαλύθηκε πλήρως και μετουσιώθηκε. Σε όλο το προηγούμενο διάστημα το θείο Πνεύμα καταλάμβανε όλο και πιο πολύ την ψυχή του Υιού του Ανθρώπου και όταν ο Ιησούς φώναξε, «Πατέρα στα χέρια σου παραδίδω το πνεύμα μου», η ψυχή του ενώθηκε πλήρως, οριστικά και για πάντα με το αρχέγονο Πνεύμα από το οποίο είχε προέλθει ως «Υιός». Αυτό που απέμενε ήταν η πνευματοποίηση και του υλικού σώματος, πράγμα που συνέβη κατά την παραμονή στον τάφο.

Και σε αυτό το θέμα ο Ιησούς Χριστός δεν είναι μόνο ο πρώτος διδάξας αλλά και πρότυπο για τον άνθρωπο, αφού όλοι οι κάτοικοι του υλικού σύμπαντος θα αναστηθούν κάποια μέρα και θα φορέσουν για πάντα το πνευματικό τους σώμα, αφήνοντας πίσω τους οποιαδήποτε μορφή ύλης που δεν έχει πνευματοποιηθεί. Η σάρκα και το αίμα, λέει ο Παύλος, δεν μπορούν να κληρονομήσουν τη βασιλεία του Θεού. Έτσι σπείρεται ένα φυσικό σώμα όμως ανασταίνεται σώμα πνευματικό.

Σε σχέση με την παρεξηγημένη έννοια της ανάστασης της σάρκας ο Ιησούς διαλύει στο «*Μεγάλο Ευαγγέλιο*» τις σχετικές παρανοήσεις των μαθητών του:

«Είναι αυτονόητο, πως όταν εγκαταλείψει η ψυχή το γήινο σώμα, δεν πρόκειται ποτέ πια αυτό να αναστηθεί και να ξαναζωντανέψει στο σύνολο του. Γιατί αν υπήρχε μια τέτοια περίπτωση, τότε την «ημέρα της κρίσης» θα έπρεπε να αφυπνιστούν και να ζωντανέψουν ταυτόχρονα όλα τα μέρη του σώματος επίσης, τα οποία είχε αποβάλλει κατά την – καμιά φορά μάλιστα μακρόχρονη – διάρκεια της επίγειας ζωής του. Και όχι μόνο τα μαλλιά, τα νύχια, τα χαμένα δόντια, τα κομμάτια της επιδερμίδας που έφυγαν με το πλύσιμο, αλλά επιπλέον το αίμα που χύθηκε σε ορισμένες δύσκολες καταστάσεις, ο ιδρώτας και διάφορα άλλα. Φανταστείτε λοιπόν μια τέτοια ανθρώπινη μορφή που θα είχε αναστηθεί την ημέρα της κρίσης, τι αστεία όψη που θα είχε!...

Εκτός αυτού υπάρχει επίσης κάτι άλλο το οποίο δεν συμφωνεί με την αιώνια Τάξη του Θεού, από την άποψη ότι ο ίδιος ο Θεός είναι ένα αγνότατο πνεύμα και όλοι οι άνθρωποι έχουν τον αποκλειστικό προορισμό να γίνουν στο τέλος αγνά πνεύματα, όμοια με τον Θεό για την αιωνιότητα. Σε τι θα τους εξυπηρετούσαν τότε τα σώματα; Βέβαια οι άνθρωποι θα διαθέτουν και τότε σώματα. Όμως δεν πρόκειται να είναι αυτά τα χονδροκομμένα, υλικά σώματα της γης, αλλά εντελώς καινούργια πνευματικά. Αυτά τα πνευματικά σώματα θα έχουν προέλθει από τα καλά έργα που θα έχουν κάνει εδώ, ακολουθώντας όσα διδάσκει η διδασκαλία που σας δίνω τώρα».

Κατά τα προηγούμενα επομένως το «σαρκίο» ασφαλώς δεν μπορεί να αναστηθεί αλλά άνθρωποι ιδιαίτερα προχωρημένοι πνευματικά, μπορούν να πνευματοποιήσουν όχι μόνο την ψυχή τους αλλά και το φυσικό τους επίσης σώμα. Κι αυτό γιατί το αποκαθαίρουν εντελώς χάρη στην αγάπη και την ταπεινοσύνη τους, που είναι ουράνιες ιδιότητες, οπότε ακόμη και τα χονδροφυή, σατανικής προέλευσης συστατικά του μεταμορφώνονται τελείως. Ένας τέτοιος άνθρωπος πετυχαίνει να επαναφέρει στο Δημιουργό του όλα όσα του ανέθεσε να εξαγνίσει στη διάρκεια του περάσματος από τη γη κι έτσι συμβάλλει κατά τον όρο του Ωριγένη στην «αποκατάσταση» των πνευμάτων που είναι αιχμάλωτα στον κόσμο της ύλης. Αυτόν τον υπέρτατο στόχο ζωής τον επέτυχε ο Ενώχ της Π. Διαθήκης, ο οποίος διελύθη και «δεν τον είδε πλέον κανένας», ομοίως και ο Ηλίας που ανέβηκε στα ουράνια με «ένα

πύρινο άρμα», το σύμβολο του πύρινου πνεύματος του, αλλά και στην Καινή Διαθήκη, τη νεότερη συμφωνία μεταξύ Θεού και ανθρώπων υπάρχουν τέτοια παραδείγματα.

Στον λορμπερικό «*Επίσκοπο Μάρτιν*» διαβάζουμε επίσης σχετικά:

«*Ο Κύριος: Όποιος Με αγαπάει πιο πολύ από όλα, αγνά και φλογερά, θα μεταμορφωθεί χάρη σε αυτή την ισχυρή αγάπη, όσο βρίσκεται ακόμη στο σώμα του. Η σάρκα του θα διαλυθεί αμέσως από τη φωτιά του πνεύματος του, θα καθαρθεί και θα αφομοιωθεί στη ζωή και το είναι του Πνεύματος...*

Υπάρχουν αρκετά τέτοια παραδείγματα μεταμόρφωσης στη γη, τόσο στους αρχαίους καιρούς, όσο και στους μεταγενέστερους χρόνους. Αλλά για να υπάρξει ένα τέτοιο αποτέλεσμα θα πρέπει να προηγηθεί η ανάλογη, απαραίτητη αιτία. Όταν δεν υπάρχει αρκετή θερμότητα δεν λιώνει ούτε το κερί, πόσο μάλλον το σίδηρο! Το καταλαβαίνεις αυτό το πράγμα;

Μάρτιν: Βέβαια, το καταλαβαίνω. Γιατί κι εγώ είμαι ένα τέτοιο κερί ή σίδηρο. Έχω τόσο πολύ λίγη θερμότητα μέσα μου που δεν φθάνει καν για να μαλακώσει λίγο το κερί, για να λειώσει δε το σκληρό σίδηρο της ύλης μου ούτε καν γίνεται λόγος. Αναμφισβήτητα θα υπάρχουν πολλοί επίσης αδελφοί στη γη που η ύλη τους δεν θα είναι μόνο σίδηρο, αλλά διαμάντι! Γι' αυτό σίγουρα θα είναι δύσκολο για όλους μας να μεταμορφωθούμε με τον τρόπο που λες Εσύ.

Ο Κύριος: Το ξέρεις πως για Εμένα πολλά πράγματα είναι δυνατά που εσένα σου φαίνονται αδύνατα. Σε βεβαιώνω πως ακόμα και μέσα στους τάφους συμβαίνουν θαύματα που τα μάτια των ανθρώπων στη γη δεν μπορούν να δουν και να τα παρατηρήσουν».

Στο ίδιο θέμα της μετουσίωσης του Ιησού αναφέρεται και μία αποκάλυψη στην Μπέρτα Ντούντε από τις 15.12.1940:

«Απαντώντας σωστά στο ερώτημα σχετικά με τη μετουσίωση του Ιησού μετά το σταυρικό του θάνατο, δίνεται ταυτόχρονα και η ερμηνεία στα λόγια του ότι “ο Πατέρας Μου και Εγώ είμαστε ένα”, Ο Θεός ο ίδιος θυσιάστηκε μέσω ενός ανθρώπου ο οποίος ξεπέρασε καθετί το ανθρώπινο από αγάπη σε Αυτόν και για αυτό διαμόρφωσε την ψυχή του έτσι που να μπορεί το Υπέρτατο Ον να κατοικήσει μέσα του με όλη του την πληρότητα. Το σώμα του, η εξωτερική φόρμα που περιέκλειε την ψυχή του, υπάκουσε πλήρως στη θέληση της και κατευθυνόταν επίσης αποκλειστικά προς το θείο. Επομένως κάθε ουσία του σώματος του ήταν πνευματικό στοιχείο το οποίο ήταν απόλυτα προσανατολισμένο προς τον Θεό και ως εκ τούτου δεν χρειαζόταν πλέον να εξελιχθεί άλλο στη γη, έτσι σαν επακόλουθο μετά το σωματικό θάνατο μπορούσε να περάσει απολύτως τέλειο στο πνευματικό βασίλειο. Κάθε τέλειο πνευματικό στοιχείο ενοποιείται με την προαιώνια Δύναμη, οπότε χάρη στην τέλεια συγχώνευση μαζί της γίνονται ένα.

Η εξελικτική πορεία των πνευμάτων που κάποτε εξέπεσαν από τον κόλπο του Θεού διαρκεί ατέλειωτα μακρύ διάστημα*. Η εξέλιξη προς τα ύψη συνεχίζεται και στο επέκεινα περνώντας μέσα από αναρίθμητες βαθμίδες. Εντούτοις η εξωτερική φόρμα ενός όντος η οποία αποτελείται από λιγότερα εξελιγμένα πνευματικά στοιχεία μένει πάντοτε πίσω στη γη, ενώ η ψυχή του που μένει τότε ελεύθερη αναζητεί ως πνευματικό ον τη σύνδεση με άλλα εξίσου ώριμα όντα στον άλλο κόσμο. Αντίθετα το εξωτερικό περίβλημα αποσυντίθεται και οι μεμονωμένες; πνευματικές ουσίες που προκύπτουν από την αποσύνθεση βρίσκουν άλλες παρόμοιες για να συνδεθούν και να συνεχίσουν μαζί την πορεία στη γη προς μία. ανώτερη βαθμίδα εξέλιξης.

* Βλ. το κεφάλαιο «Το σχέδιο της Επανάδοσης στην Πνευματική Πατρίδα».

Το σώμα του Ιησού όμως αποτελούσε εξαίρεση γιατί είχε φτάσει ήδη στην πνευματική τελειότητα χάρι στην αγνότητα του και στην ενεργή αγάπη του. Επιπλέον τα ασύλληπτα πάθη που πέρασε στο σταυρό συνεπάγονταν την τελική κάθαρση για τα πνευματικά στοιχεία που αποτελούσαν την εξωτερική φόρμα του, το σώμα του. Έτσι το πνευματοποιημένο πλέον σώμα μπόρεσε να ενωθεί με την τέλεια ψυχή, δεν ήταν δηλαδή υποχρεωμένο να μείνει άλλο στη γη, ούτως ώστε θεϊκό Πνεύμα, ψυχή και σώμα ενώθηκαν και έγιναν ένα. Ο άνθρωπος Ιησούς ήταν ο μεσολαβητής μεταξύ Θεού και ανθρώπων... Τώρα όμως Θεός και Ιησούς Χριστός είναι ένα... Δεν πρόκειται για δύο ξεχωριστές οντότητες η μία δίπλα στην άλλη, αλλά είναι μία μόνο οντότητα, η οποία περιλαμβάνει καθετί τέλειο.

Η Θεότητα Ιησούς δεν είναι άλλη από την ίδια την αιώνια Θεότητα στην οποία απλά ενσωματώθηκε η εξωτερική φόρμα του ανθρώπου Ιησού, με άλλα λόγια οι πνευματικές ουσίες του ανθρώπινου σώματος του μπόρεσαν να συγχωνευθούν με την προαιώνια Δύναμη γιατί ήδη με το θάνατο του είχε φτάσει στον απόλυτο βαθμό τελειότητας που είναι η προϋπόθεση για την ολοκληρωτική ενοποίηση με τον Θεό. Ο Ιησούς πέτυχε με το σώμα του την υπέρβαση κάθε ύλης επειδή καταφρονούσε τις γήινες χαρές, δηλαδή στεκόταν υπεράνω τους, και επίσης επειδή είχε αυστηρή αυτοπειθαρχία, ώστε για τους λόγους αυτούς ο σωματικός τους φορέας δεν χρειαζόταν να εξελιχθεί περαιτέρω.

Όλες οι πνευματικές ουσίες που είχαν αποτελέσει την εξωτερική φόρμα του Ιησού μπόρεσαν να ενωθούν με την ψυχή του ώστε άφησαν ταυτόχρονα με αυτήν το γήινο πεδίο για να περάσουν στα ύψη του Φωτός. Από εκεί και έπειτα το περιβάλλον της ψυχής ήταν υπέρλαμπρο Φως, ως εκ τούτου ψυχή και σώμα του Ιησού έπρεπε να εγκαταλείψουν τη γη τελείως μετουσιωμένα. Γιατί το ον αυτό που είχε συγχωνευθεί τελείως με τον Θεό έπρεπε να δέχεται το Φως και τη Δύναμη Του και άρα να τα ακτινοβολεί και το ίδιο όπως η Θεότητα. Γιατί καθώς (ήταν) είναι πλέον ένα με τον Θεό, έχει γίνει επίσης η πληρότητα Φωτός και Δύναμης.

Αυτή η διαδικασία όπου το Φως ακτινοβολεί και διαπερνά τελείως ένα ον συνήθως παραμένει κρυφή για τους ανθρώπους αλλά ο Θεός από την αγάπη του γι' αυτούς στην περίπτωση του Ιησού την άφησε να γίνει ορατή. Σκοπός Του ήταν να τους δώσει ένα δείγμα της ισχύος και της λαμπρότητας Του κι επιπλέον να τονώσει την πίστη εκείνων που είχαν την αποστολή να κηρύξουν τη δύναμη και τη δόξα Του στον κόσμο. Επίσης ήθελε να αποδείξει στους ανθρώπους ότι ο Ιησούς είχε νικήσει το Θάνατο και ότι στο εξής δεν υπάρχει θάνατος για αυτούς που Τον ακολουθούν και προσπαθούν να βαδίσουν στη γη τον ίδιο δρόμο με Εκείνον.

Η μετουσίωση του Ιησού είναι ένα θέμα που έχει αμφισβητηθεί πολλές φορές από την ανθρωπότητα και τις περισσότερες φορές την κατέταξαν στη σφαίρα της μυθολογίας, δεδομένου ότι δεν διαθέτουν καμία πνευματική αντίληψη για τον απώτερο προορισμό του κάθε όντος, την τελειωτική ένωση με τον Θεό, την ενοποίηση μαζί Του...

Ο Ιησούς όμως λέει “ο Πατέρας και Εγώ είμαστε ένα” για το λόγο ότι μέσα Του η ένωση είχε ήδη λάβει χώρα. Η ψυχή Του ήταν διαμορφωμένη έτσι που μπορούσε να περιλάβει τον Θεό μέσα της και ως εκ τούτου λάμβανε ήδη το Φως και τη Δύναμη Του. Σαν συνέπεια μπορούσε να διδάσκει όλη τη σοφία καινά ενεργεί με θεία δύναμη. Ήταν τέλειος όπως ο Πατέρας Του στον Ουρανό και γι' αυτό μπορούσε να δημιουργεί και να ενεργεί όπως Εκείνος.

Η φύση Του ήταν αγάπη, τα λόγια Του ήταν αγάπη κι ως επακόλουθο μπορούσε να ενεργεί δυνάμει αυτής της μεγάλης Του αγάπης προς τους ανθρώπους. Γιατί οτιδήποτε υπάρχει ή συμβαίνει στο σύμπαν είναι αποκλειστικά και μόνο δημιούργημα της αγάπης.

Η γήινη πορεία Του ήταν μία ατελείωτη αλληλουχία θαυμάτων που έγιναν χωρίς επιδεικτικότητα και λάμψη, την τερμάτισε όμως μέσα σε υπέρλαμπρο φως καθώς μετουσιώθηκε μπροστά στα μάτια των δικών Του και ανήλθε στα ύψη, στην αιώνια Λαμπρότητα...

Αμήν»

Η Ανάσταση

«Την τρίτη μέρα του Πάσχα η Θεότητα επέστρεψε και κάλεσε το σώμα του Υιού τον Ανθρώπου' τότε αυτό διαλύθηκε αμέσως ολότελα, και η ψυχή το φόρεσε σαν ένδυμα. Τη διαδικασία αυτή οι Ρωμαίοι φρουροί την είδαν σαν αστραφτερό φως που γέμισε τη σπηλιά του τάφου τρομάζοντας τους τόσο πολύ ώστε έφυγαν τρέχοντας για να φέρουν την είδηση ότι είχα αναστηθεί.

...Οι ιερείς πλήρωσαν τότε πολλά χρήματα στους στρατιώτες για να πάνε σε μάκρυνες περιοχές και να χαθούν τα ίχνη τους, πράγμα που και έκαναν. Στη συνέχεια διέδωσαν τη φήμη ότι η σωρός Μου είχε κλαπεί και αυτή η πίστη διατηρήθηκε μέχρι και σήμερα».

«Το Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη»

«Την πρώτη μέρα μετά το Σάββατο, το πρωί, κι ενώ ακόμα ήταν σκοτεινά, έρχεται η Μαρία η Μαγδαληνή* στο μνήμα και βλέπει την πέτρα μετατοπισμένη από την είσοδο του μνήματος. Τρέχει λοιπόν, και πηγαίνει στο Σίμωνα Πέτρο και στον άλλο μαθητή που ο Ιησούς τον αγαπούσε, και τους λέει: “Πήραν τον Κύριο από το μνήμα και δεν ξέρουμε πού τον έβαλαν”. Βγήκαν τότε έξω ο Πέτρος και ο άλλος μαθητής κι έρχονταν στο μνήμα. Έτρεχαν και οι δυο μαζί. Ο άλλος μαθητής όμως έτρεξε γρηγορότερα από τον Πέτρο κι έφτασε πρώτος στο μνήμα. Σκύβει μέσα να δει και βλέπει τις νεκρικές πάνινες λουρίδες στο έδαφος, δεν μπήκε όμως μέσα. Έφτασε μετά και ο Σίμων Πέτρος, που ερχόταν πίσω του, και μπήκε μέσα στο μνήμα. Εκεί βλέπει στο έδαφος τις πάνινες λουρίδες κάτω, και το σουδάριο με το οποίο είχαν δέσει το κεφάλι του Ιησού να μην είναι μαζί με τις λουρίδες, αλλά σε μια μεριά τυλιγμένο χωριστά. Εκείνη τη στιγμή, μπήκε μέσα και ο άλλος μαθητής, που είχε έρθει πρώτος στο μνήμα, τα είδε αυτά και πίστεψε. Γιατί ως τότε δεν είχαν καταλάβει τη Γραφή, που λέει ότι σύμφωνα με το σχέδιο του Θεού ο Μεσσίας θα ανασταίνονταν από τους νεκρούς. Οι μαθητές έφυγαν τότε και γύρισαν πάλι στο σπίτι τους.

Η Μαρία όμως στεκόταν έξω κοντά στον τάφο κι έκλαιγε. Καθώς λοιπόν έκλαιγε, έσκυψε να δει μέσα στο μνήμα και βλέπει δύο αγγέλους ντυμένους στα λευκά, να κάθονται εκεί που βρισκόταν πριν το σώμα του Ιησού, ο ένας προς το μέρος του κεφαλιού κι ο άλλος προς το μέρος των ποδιών. Της λένε τότε εκείνοι: “Γυναίκα, γιατί κλαις;” “Πήραν τον Κύριο μου”, τους λέει αυτή, “και δεν ξέρω πού

* Από το εικοστό κεφάλαιο του Ευαγγελίου του Ιωάννη (μετάφραση Ελληνικής Βιβλικής Εταιρείας).

τον έβαλαν”. Και καθώς τα είπε αυτά, γύρισε προς τα πίσω και βλέπει τον Ιησού να στέκεται όρθιος, δεν το κατάλαβε όμως πως ήταν ο Ιησούς. Της λέει εκείνος: "Γυναίκα γιατί κλαις; Ποιόν ζητάς;" Εκείνη νόμισε πως ήταν ο κηπουρός και του λέει: "Κύριε, αν τον σήκωσες εσύ, πες μου πού τον έβαλες, κι εγώ θα τον πάρω από κει". Της λέει ο Ιησούς: "Μαρία!" Γυρίζει εκείνη και του λέει: "Ραββουνί!" που σημαίνει "Διδάσκαλε". "Μη μ' αγγίζεις", της λέει ο Ιησούς, "γιατί δεν ανέβηκα ακόμα στον Πατέρα: πήγαινε όμως στους αδελφούς μου και πες τους: "ανεβαίνω σ' εκείνον που είναι δικός μου και δικός σας Πατέρας, δικός μου και δικός σας Θεός". Πηγαίνει τότε η Μαρία η Μαγδαληνή στους μαθητές και τους αναγγέλλει: "Είδα τον Κύριο". Και διηγήθηκε αυτά που της είπε.

Την ίδια μέρα, δηλαδή την πρώτη μέρα μετά το Σάββατο, όταν βράδιασε κι ενώ οι μαθητές ήταν συγκεντρωμένοι κάπου με κλειστές τις πόρτες, επειδή φοβούνταν τις ιουδαϊκές αρχές, ήρθε ο Ιησούς, στάθηκε στη μέση και τους λέει: "Ειρήνη σ' εσάς". Κι όταν το είπε αυτό, τους έδειξε τα χέρια και την πλευρά του. Οι μαθητές χάρηκαν που είδαν τον Κύριο. Ο Ιησούς τους είπε πάλι: "Ειρήνη σ' εσάς. Όπως ο Πατέρας έστειλε εμένα, έτσι στέλνω κι εγώ εσάς". Έπειτα από τα λόγια αυτά φύσηξε στα πρόσωπα τους και τους λέει: "Λάβετε Άγιο Πνεύμα. Σε όποιους συγχωρήσετε τις αμαρτίες, θα τους είναι συγχωρημένες· σε όποιους τις κρατήσετε ασυγχώρητες, θα κρατηθούν έτσι".

Ο Θωμάς όμως, ένας από τους δώδεκα μαθητές, που λεγόταν Δίδυμος, δεν ήταν μαζί τους όταν ήρθε ο Ιησούς. Του έλεγαν λοιπόν οι άλλοι μαθητές: "Είδαμε τον Κύριο με τα μάτια μας". Αυτός όμως τους είπε: "Εγώ αν δεν δω στα χέρια του τα σημάδια από τα καρφιά, και δεν βάλω το δάχτυλο μου στα σημάδια από τα καρφιά, και δεν βάλω το χέρι μου στη λογισμένη πλευρά του, δεν θα πιστέψω".

Οχτώ μέρες αργότερα οι μαθητές ήταν πάλι μέσα στο σπίτι, μαζί τους κι ο Θωμάς. Έρχεται ο Ιησούς, ενώ οι πόρτες ήταν κλειστές, στάθηκε στη μέση και είπε: "Ειρήνη σ' εσάς". Έπειτα λέει στο Θωμά: "Φέρε εσύ το δάχτυλο σου εδώ και δεσ τα χέρια μου, και φέρε το χέρι σου και βάλτο στην πλευρά μου. Και μην αμφιβάλεις, αλλά πίστευε". Ο Θωμάς του αποκρίθηκε: "Εσύ είσαι ο Κύριος μου και ο Θεός μου". Του λέει τότε ο Ιησούς: "Πείστηκες επειδή με είδες με τα μάτια σου· μακάριοι εκείνοι που χωρίς να με έχουν δει πιστεύουν".

Ο Ιησούς έκανε βέβαια και πολλά άλλα θαύματα μπροστά στους μαθητές του, που δεν είναι γραμμένα σ' αυτό εδώ το βιβλίο. Αυτά όμως γράφτηκαν για να πιστέψετε πως ο Ιησούς είναι ο Χριστός ο Υιός του Θεού, και πιστεύοντας να έχετε δι' αυτού τη ζωή».

Η εξήγηση για τις αναντιστοιχίες μεταξύ των Ευαγγελίων

Τα στοιχεία που παραθέτουν τα βιβλικά Ευαγγέλια γύρω από την ανάσταση όπως είναι γνωστό διαφέρουν μεταξύ τους σημαντικά. Η πιο λιτή παρουσίαση ανήκει στον Ιωάννη, ο οποίος ήταν αυτόπτης μάρτυρας και ο πιο αφυπνισμένος πνευματικά από όλους τους μαθητές.

Στο νέο Λόγο του Θεού που καταγράφηκε από τον Γιάκομπ Λόρμπερ δίνεται η εξήγηση για την αναντιστοιχία μεταξύ των Ευαγγελίων στο θέμα της ανάστασης. Παραδείγματος χάριν διευκρινίζεται ότι η Μαρία η Μαγδαληνή είχε και άλλες γυναίκες μαζί της όταν πήγε στον τάφο του Κυρίου έτσι ώστε στο σύνολο ήταν επτά, καθώς όμως αυτές οι πρώτες μάρτυρες είχαν διαφορετικές ικανότητες φυσικής αλλά και πνευματικής όρασης και αντίληψης, σαν αποτέλεσμα οι παρατηρήσεις και οι διηγήσεις διαφέρουν αντίστοιχα. Με βάση λοιπόν αυτές τις διαφορετικές

παρατηρήσεις προέκυψαν ποικίλες διαδόσεις οι οποίες τελικά αποτυπώθηκαν στα τέσσερα Ευαγγέλια. Σε μία επεξήγηση που δόθηκε μέσω του Λόρμπερ λέει ο Κύριος: «Αν τα συνοψίσετε όλ' αυτά, τότε δεν μπορεί πια να σας είναι δύσκολο να συλλάβετε την αιτία αυτών των φαινομενικά αντιφατικών μαρτυριών των τεσσάρων Ευαγγελιστών. Γιατί όπως οι μαρτυρίες που δόθηκαν στους Αποστόλους και στους μαθητές διέφεραν επειδή οι γυναίκες δεν έβλεπαν με τον ίδιο τρόπο, έτσι και οι καταγραφές διέφεραν ανάλογα με την πίστη των συντακτών τους. Παρ' όλο που τα έγραψαν όλ' αυτά υπό την καθοδήγηση του Πνεύματος Μου, η βούληση τους ήταν απόλυτα ελεύθερη, καθώς και η κρίση τους και το τι αποδέχονταν σύμφωνα μ' αυτήν. Στο βαθμό δε που η βούληση ήταν ευθυγραμμισμένη χάρη στην αναγέννηση τους με τη δική Μου, έτσι τότε και τα όσα μετέδωσαν ήταν σύμφωνα με το θέλημα Μου. Αφού, λοιπόν, τώρα τα ξέρετε όλ' αυτά, μην αφήνετε να σας δημιουργούν σύγχυση τέτοιες ασήμαντες διαφορές, παρά ανά ν' ασχολείστε μ' αυτά, να υλοποιείτε με θέρμη και αλήθεια το Λόγο Μου, και τότε σύντομα δεν θα συναντάτε πια καμία αντίφαση.

Μα όσο παραμένετε απλοί ακροατές του Λόγου και θέλετε να τον υποτάξετε στη νωθρή τάξη του μυαλού σας, είναι φυσικό να βρίσκετε τις μεγαλύτερες και χειρότερες αντιθέσεις ειδικά στα σημεία που αφορούν τη δική σας αιώνια ανάσταση! Αν, όμως, θέλετε οπωσδήποτε να εργαστείτε με κριτικό πνεύμα, τότε πρώτα να συλλάβετε τη σειρά αλληλοδιαδοχής των Ευαγγελιστών και να τη συγκρίνετε με τις τέσσερις κύριες καταστάσεις του ανθρώπου, δηλαδή από την πιο εξωτερική του πίστη μέχρι την εσώτατη αναγέννηση. Ή το ότι ο άνθρωπος αρχίζει το βράδυ, δοκιμάζεται όσο διαρκεί η νύχτα, έως ότου έρθει κατόπιν η αυγή, οπότε το φως αυξάνει διαρκώς μέχρι να ξημερώσει η αιώνια ημέρα της ζωής μέσω του Ιωάννη! Αν το καταλάβετε αυτό, τότε ποτέ πια δεν θα συναντήσετε αντιφάσεις!»

Η Μαρία Μαγδαληνή πρώτη στον τάφο

Στην περιγραφή της ανάστασης από τον Ιωάννη κάθε λέξη έχει εκτός από τη φυσική της σημασία και μία βαθιά πνευματική έννοια.

Με «την πρώτη μέρα μετά το Σάββατο», αρχίζει η αναφορά του Ιωάννη. Για τους Ιουδαίους η ημέρα αυτή σήμαινε μία νέα αρχή για τις εργασίες τους, οπότε σε παραλληλία αυτά τα πρώτα λόγια υποδηλώνουν επίσης ότι με την ανάσταση του Ιησού Χριστού άρχισε μία νέα ζωή για όλη τη δημιουργία. «Κοίτα, τα κάνω όλα νέα!» λέει γι' αυτό το λόγο στην Αποκάλυψη. Αλλά επειδή ήταν ακόμη «νωρίς το πρωί κι ήταν ακόμη σκοτεινά», λίγες μόνο ψυχές ήταν ήδη αφυπνισμένες.

Εκείνη την ώρα έρχεται η Μαρία η Μαγδαληνή στο μνήμα και βλέπει μετατοπισμένη την πέτρα που το σφράγιζε και το μνήμα άδειο. Τότε η Μαγδαληνή, της οποίας η αγάπη επικεντρώνεται ακόμη στο εξωτερικό, σωματικό επίπεδο, σπεύδει αναστατωμένη να βρει τον Πέτρο, που η ακράδαντη πίστη του βασίζεται στην ορθή του κρίση και νοημοσύνη, και τον Ιωάννη που αντιπροσωπεύει την πηγαία, ουράνια αγάπη: «Πήραν τον Κύριο από το μνήμα και δεν ξέρουμε που τον έβαλαν».

Τότε οι δυο μαθητές τρέχουν δίπλα - δίπλα για να βρουν τον Κύριο. Αλλά ο «άλλος μαθητής» ο οποίος δεν αναφέρει το ανθρώπινο όνομα του επειδή αυτός συμβολίζει το καθαρό ουράνιο, τρέχει γρηγορότερα από τον Πέτρο και φθάνει πρώτος στο άδειο μνήμα. «Σκύβει να δει μέσα» και με τη στάση αυτή που δηλώνει ταπεινοσύνη συνειδητοποιεί αστραπιαία τη βαρύτητα του γεγονότος για την ανθρώπινη ολοκλήρωση. Βλέποντας τα άδεια νεκρικά πανιά το πνεύμα του του λέει ότι δεν χρειάζεται να μπει μέσα στον τάφο, το οποίο μεθερμηνευόμενο σημαίνει ότι δεν χρειάζεται να σκύψει πάνω από τις εξωτερικές, υλικές αποδείξεις και

επαληθεύσεις. Ο Ιωάννης «βλέπει αλλά δεν μπαίνει μέσα» καθώς μεγάλα προαισθήματα δονούν την ύπαρξη του.

Μετά από αυτόν έφτασε και ο Πέτρος «που ερχόταν πίσω του». Η νοημοσύνη όσο ζήλο και ικανότητα και αν έχει, δεν τρέχει το ίδιο γρήγορα όπως η αγάπη, γιατί δεν έχει τη φλόγα της ούτε τη θεϊκή της δύναμη. Επιπλέον η νοημοσύνη δεν συλλαμβάνει τόσο εύκολα και γρήγορα από μακριά την αλήθεια, όπως η αγάπη που αφουγκράζεται ταπεινά τι έχει να της φανερώσει το πνεύμα. Έτσι η πίστη χωρίς να σταματήσει πρέπει να «μπει μέσα στο μνήμα», στο εξώτερο υλικό περίβλημα της πνευματικής ζωής, για να εξετάσει τα εξωτερικά σημάδια και να εξακριβώσει από κοντά την ορθότητα των αποδείξεων.

Η νοημοσύνη του Πέτρου «είδε» επίσης τα «λινά πανιά» και ερευνώντας παραπέρα βρήκε και το «σουδάριο με το οποίο ήταν δεμένο το κεφάλι του Ιησού να μην είναι μαζί με τα πανιά, αλλά σε μία άλλη μεριά τυλιγμένο χωριστά». Από αυτό συμπεράνε ότι δεν είχαν κλέψει εχθροί το σώμα του Κυρίου, παρά είχε απομακρυνθεί με έναν άλλο τρόπο από μια ειρηνική δύναμη που δρούσε με τάξη. Αλλά ο Πέτρος δεν τολμά να πιστέψει απόλυτα στο θαύμα της ανάστασης, μένει βουβός και δεν μπορεί να καταλήξει σε ένα οριστικό συμπέρασμα.

Τότε όμως μπαίνει και «ο άλλος μαθητής» μέσα που μέχρι εκείνη τη στιγμή στεκόταν με σεβασμό έξω από το μνήμα, βλέπει και πιστεύει ότι ο Κύριος αναστήθηκε με τη δική του θεϊκή δύναμη από το θάνατο' ενώ ο νους κοντοστεύεται και αναρωτιέται, η καθαρή αγάπη έχει φθάσει ήδη στην απάντηση κι έχει βρει την αλήθεια.

Έτσι οι δυο μαθητές «απήλθον ουν πάλιν προς εαυτούς», τουτέστιν επέστρεψαν «στα σπίτια τους», έχοντας αποκομίσει ο καθένας διαφορετικά αποτελέσματα από την από κοινού πορεία τους. Όμοια επιστρέφει στο πατρικό του ο κάθε άνθρωπος μία μέρα φέρνοντας μαζί του αυτά που προσπορίστηκε στο δρόμο του χάρη στην αγάπη και τα έργα του.

Στο μεταξύ η Μαρία «στεκόταν κοντά στον τάφο και έκλαιγε». Η αγάπη της είναι πολύ γήινη ακόμη γι' αυτό δεν διαισθάνεται την ουράνια διάσταση του μυστηρίου. Η σκέψη της μένει προσκολλημένη στα εξωτερικά φαινόμενα. Με δάκρυα στα μάτια «σκύβει να δει μέσα στο μνήμα». Και αυτή την ταπεινή αγάπη την ανταμείβει ο Θεός με τη χάρη του, προσφέροντας της την αλήθεια βαθμιδών, όπως μπορεί να τη συλλάβει και να την αντέξει. Της δίνεται η πνευματική όραση και «βλέπει δυο λευκοντυμένους αγγέλους να κάθονται εκεί όπου εκείτετο το σώμα του Ιησού, ο ένας προς το μέρος του κεφαλιού και ο άλλος προς το μέρος των ποδιών».

Τη ρωτάνε τότε εκείνοι:

«Γυναίκα, γιατί κλαις;» «Πήραν τον Κύριο μου», τους απαντάει αυτή, «και δεν ξέρω που τον έβαλαν».

Τότε από μια εσωτερική ώθηση γυρίζει προς τα πίσω και βλέπει τον Ιησού με το μετουσιωμένο σώμα του να στέκεται μπροστά της. Μα η πνευματική όραση της Μαρίας δεν είναι ακόμη αρκετά εξασκημένη για να αναγνωρίσει μέσα στο ημίφως της χαρραυγής τον Κύριο ο οποίος δεν έχει ολοκληρώσει ακόμη την άνοδο του στον Πατέρα Του. Ακούγοντας όμως το όνομα της από το στόμα του με την πνευματική της ακοή, τον αναγνωρίζει και αναφωνεί αυθόρμητα «Δάσκαλε!» στα εβραϊκά, στη δική της πηγαία γλώσσα. Αλλά όταν πάει να τον αγκαλιάσει ο Ιησούς τη σταματά, επειδή η αγάπη της εξακολουθεί να είναι ανάμεικτη με το γήινο στοιχείο, έτσι ώστε δεν μπορεί να πλησιάσει ακόμη το καθαρό θείο. «Μη με αγγίζεις», της λέει ο Ιησούς, «γιατί δεν ανέβηκα ακόμη στον Πατέρα».

Έτσι μέχρι να εξαγνιστεί και η ίδια της επιτρέπεται να αγκαλιάσει μόνο τα πόδια του, όπως αναφέρει ο Ματθαίος.

Η διαφορά που παρουσιάζεται μεταξύ Ιωάννη και Ματθαίου στην περιγραφή αυτής της σκηνής εξηγείται στον Γιάκομπ Λόρμπερ ως εξής:

«Η Μαγδαληνή ήταν και αισθησιακά ερωτευμένη μαζί Μου τόσο ώστε ζήλευε και Με θεωρούσε κυριολεκτικά ως τον επιλεγμένο αγαπημένο της. Πίστευε ότι ήμουν ένας μεγάλος προφήτης, αλλά η θεία φύση Μου της ήταν ακόμη άγνωστη. Εξαιτίας της ερωτευμένης της καρδιάς, κανένας άλλος δεν είχε χάσει τόσα πολλά με τα πάθη και το θάνατο Μου όσα εκείνη, αφού δεν είχε στερηθεί μονάχα τον Σωτήρα και Δάσκαλο και Κύριο της, αλλά, όπως πίστευε βαθιά στην καρδιά της, και τον μοναδικό αγαπημένο της. Γι' αυτό ήταν τόσο απαρηγόρητη.

Για τον ίδιο λόγο, ήταν η πρώτη που ρώτησε για Μένα μπροστά στους άλλους, που ρωτούσαν περισσότερο από βαθύ πένθος παρά από μια τέτοια ακαταμάχητη αγάπη.

Όταν, λοιπόν, εκείνη είδε ξαφνικά Εμένα, τον χαμένο της αγαπημένο να στέκει μπροστά της, η καρδιά της ελευθερώθηκε από όλα τα δεσμά της. Έβγαλε μια κραυγή και ήθελε αμέσως, μετά το ξέσπασμα της παθιασμένης αγάπης της, να πέσει πάνω Μου. Αναλογίσου, όμως (ποιος και) πώς είμαι, και τότε θα καταλάβεις το “Μη Μ’ αγγίζεις!” Μα πρέπει επίσης να λάβεις υπόψη σου τη δυνατή αγάπη της Μαγδαληνής, και τότε θα καταλάβεις το αγκάλιασμα των ποδιών Μου.

Ακόμη, σκέψου ότι ο αγαπημένος Μου Ιωάννης έγραφε μέσα από την ψυχή Μου, ενώ ο Ματθαίος από τα “πόδια” Μου. Τότε, όλα αυτά θα γίνουν για σένα ακόμη πιο κατανοητά, όπως επίσης και η μεγάλη μετάνοια της Μαγδαληνής μετά την Ανάληψη Μου, αφού μόνον όταν συνέβη αυτό κατάλαβε ποιος ήταν στ’ αλήθεια εκείνος που νόμιζε αγαπημένο της. Μετά από αυτό, χάρη στη μετάνοια της μέσα σε πνεύμα ταπεινότητας, άρχισε να Μ’ αγαπά στ’ αλήθεια.

Σου λέω όμως επίσης πως αν κάποιος δεν Μ’ αγαπήσει όπως η Μαγδαληνή, δεν θα Με βρει αργότερα, δεν θα περάσει στη ζωή που στηρίζεται στα “πόδια” Μου, ούτε ποτέ θα λυθεί η διαρκής αντίφαση του ως προς την εγκόσμια ζωή. Να ξέρεις ότι το βασίλειο Μου είναι ιερή καθαρότητα και διαύγεια και τίποτα μη αγνό δεν μπορεί να μπει εκεί μέσα. Γι’ αυτό, σκέψου τη συκιά που δεν καρποφορεί και τον υπηρέτη δύο κυρίων, και λύσε την εσωτερική σου αντίφαση! Μελλοντικά, ποτέ μην ξεχάσεις για χάρη του κόσμου ποιος είμαι Εγώ, ο Θεός σου, ο Πατέρας σου, ο μοναδικός σύμβουλος σου!

Κοίτα· σήμερα μιλάω, αύριο θα δράσω και. μεθαύριο θα έρθω! Αν δεν βρω κάποιον σπίτι του, θα προσπεράσω! Αμήν. Αυτά λέει Εκείνος που πάντα αφήνει να αγκαλιάσετε τα πόδια Του».

"Ειρήνη σε σας!"

Με την ανατολή της τρίτης ημέρας όλα τα στοιχεία του σώματος του Ιησού είχαν πνευματοποιηθεί πλήρως ώστε μαζί με την ψυχή του ενώθηκαν αδιαχώριστα και δια παντός με το Πνεύμα του Πατέρα, το προαιώνιο Φως, «τον Θεό τους και Θεό μας».

Αφού είχε ολοκληρωθεί η ανάσταση, μπορούσε πλέον ο Ιησούς Χριστός να εμφανισθεί με το άφθαρτο πνευματικό του σώμα στους μαθητές οι οποίοι για το φόβο των Ιουδαίων είχαν συγκεντρωθεί κάπου κεκλεισμένων των θυρών, ανάστατοι και γεμάτοι ερωτηματικά.

Μέσα σε αυτήν την ταραγμένη ατμόσφαιρα εμφανίζεται ο Χριστός και τους λέει δύο φορές «Ειρήνη σε σας!» Ο πρώτος χαιρετισμός συμβολίζει την είσοδο του Χριστού στο ταραγμένο εσωτερικό του ανθρώπου όταν του ανοίγεται και παραλαμβάνει την ειρήνη του, το τέλος στις κάθε λογής αντιθέσεις που έρχεται με την ανάσταση.

Ο δεύτερος χαιρετισμός είναι αυτός που δίνει τη δύναμη να βαδίζει στα χνάρια του Ιησού και να φέρει σε πέρας το έργο του:

«Δεν είναι η ανάληψη και η ανύψωση στο αόρατο βασίλειο Μου το καθήκον που σας περιμένει τώρα σύμφωνα με το μεγαλεπήβολο σχέδιο του Πατέρα και το σοφό Του θέλημα. Αλλά όπως ο Πατέρας έστειλε Εμένα, έτσι στέλνω κι Εγώ εσάς!

Λάβετε το Άγιο Πνεύμα Μου ώστε να τελειοποιηθούν η αγάπη, η σοφία και η δύναμη σας και να μπορείτε να εργάζεστε κατά τη βούληση Μου.

Διδάξτε και μαρτυρείστε αυτά που σας δίδαξε και σας μαρτύρησε μέσω Εμού το Πνεύμα. Σε όποιον συγχωρήσετε τις αμαρτίες του, θα είναι συγχωρημένες. Σε όποιον δεν δώσετε συγχώρεση, οι αμαρτίες του θα παραμείνουν ασυγχώρητες. Γιατί θα σας το πει το Πνεύμα ποιος βρίσκεται μέσα στην τάξη του Πατέρα και ποιος όχι. Αυτόν θα πρέπει τότε να τον καθοδηγήσετε και να τον διδάξετε με αγάπη, υπομονή, ευσπλαχνία και ηπιότητα κατευθύνοντας τον προς το στόχο της τελειότητας και της αιώνιας ζωής δίπλα και μέσα σε Μένα».

Παρακάτω το Ευαγγέλιο λέει ότι «ο Θωμάς, ένας από τους δώδεκα μαθητές, που λεγόταν Δίδυμος, δεν ήταν μαζί τους όταν ήρθε ο Ιησούς».

Σε αυτό το σημείο προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι ο κατά τα άλλα ολιγόλογος και εσωτερικός Ιωάννης αναφέρει το παρωνύμιο του Θωμά στο Ευαγγέλιο του. Το παρωνύμιο όμως αυτό υποδηλώνει ότι στο Θωμά υπήρχε μία διπλή φύση. Όπως είναι γνωστό από το έργο του Λόρμπερ, ο Θωμάς, μαζί με τον Ανδρέα, τον αδερφό του Πέτρου, ήταν ο πρώτος μαθητής που ακολούθησε τον Ιησού ευθύς εξαρχής, από τον τόπο της βάπτισης του κιόλας. Άρα ένιωθε μέσα του από πάντα μια δυνατή έλξη για το θεϊκό. Επιπλέον, όταν ο Ιησούς πήγε να αναστήσει το Λάζαρο, προκαλώντας έτσι την οργή του ναού, ο Θωμάς παρότρυνε με θάρρος τους συμμαθητές του να τον ακολουθήσουν: «Πάμε κι εμείς κι ας πεθάνουμε μαζί του!» (κατά Ιωάννη 11,16).

Αλλά καίτοι μαθητής του Κυρίου ο Θωμάς δεν μπορούσε να πάψει να νοιάζεται και να ανησυχεί για το γήινο σπίτι του και τις υποθέσεις του. Προτού ακολουθήσει οριστικά το διδάσκαλο του πίστευε ότι έπρεπε να γυρίσει στην πατρίδα του για να φροντίσει τα του οίκου του και να εξηγήσει στους δικούς του το λόγο της μαθητείας του κοντά του. Βέβαια όπως και στην περίπτωση της Μάρθας, της αδερφής του Λάζαρου, το βασικό του κίνητρο ήταν η ειλικρινής αγάπη για τον πλησίον.

Εντούτοις η αγάπη αυτή δεν ήταν τέλεια, καθώς κατά την ουράνια τάξη πραγμάτων η φιλαλληλία δεν ασκείται ανεξάρτητα κι αυθαίρετα, αλλά προηγείται η αγάπη στον Θεό. Με βάση την αγάπη για το Δημιουργό αγαπιέται επίσης και το κάθε δημιούργημα του, αλλά σε δεύτερη μοίρα. Επομένως όταν κανείς ζει κατά κύριο λόγο με τον Πατέρα, τότε είναι που φροντίζει, προστατεύει και προσεύχεται με τον καλύτερο τρόπο για τους αγαπημένους του.

Κατ' επέκταση δεν ήταν απόλυτα σύμφωνο με την ουράνια τάξη το γεγονός ότι ο «δίδυμος» Θωμάς άφησε την πνευματική πατρίδα του για να φροντίσει τη γήινη, έστω και προσωρινά. Και σίγουρα δεν ήταν τυχαίο και άνευ σημασίας ότι ήταν ο Θωμάς που επιστρέφοντας από την επίσκεψη του στον κόσμο, έφερε μαζί του ως νέο προσήλυτο το συμπατριώτη του Ιούδα, πράγμα που του προκάλεσε πολλές στενοχώριες και οργή στη συνέχεια.

Ο λόγος λοιπόν που ο Θωμάς δεν παραβρισκόταν στη σύναξη των μαθητών στην Ιερουσαλήμ όταν τους παρουσιάστηκε ο Χριστός ήταν επειδή είχε να επιμεληθεί κάποια εγκόσμια καθήκοντα. Μετά το θάνατο του Διδασκάλου του, ο Θωμάς που τον βασάνιζε μια εσωτερική ανησυχία και αμφιβολία, πήρε ένα δικό του δρόμο για να φροντίσει σε έναν άλλο τόπο κάποιες απαραίτητες κατά τη γνώμη του

υποθέσεις. Εντούτοις το τι έκανε ακριβώς δεν αναφέρεται στο Μεγάλο Ευαγγέλιο μια που τα αυθαίρετα επίγεια έργα του ανθρώπου που δεν εμπνέονται από το Πνεύμα του Θεού, δεν έχουν καμία μόνιμη αξία.

Έτσι αυτός που ήταν από τους πρώτους που αναγνώρισαν τη μεσσιανική σημασία του γιου του Ανθρώπου, ήταν αναγκαστικά ο τελευταίος που μπόρεσε να δει τον Αναστημένο στην τελείωση του. Αλλά μετά από αυτήν την ταπείνωση, ο Θωμάς ήταν ίσως ο πρώτος που είχε τη χάρη να αναγνωρίσει στο πρόσωπο του πρώην Γιου του Ανθρώπου και θεοποιημένου τώρα Ιησού, το μοναδικό Θεό Ιεχωβά και να του πει: «Εσύ είσαι ο Κύριος και Θεός μου!»

Ο λόγος που ο Θωμάς είχε αυτήν την πρωτιά απέναντι στους άλλους μαθητές οφειλόταν δίχως άλλο στην έντονη αγάπη του Θωμά για το συνάνθρωπο του. Γιατί όποιος δεν αγαπάει τον αδελφό του που τον βλέπει, πώς να αγαπήσει τότε τον Θεό που δεν βλέπει. Όποιος αγαπάει τον αδελφό του ανοίγει έτσι την καρδιά του για να δεχθεί σταδιακά το Πνεύμα και την αγάπη του Θεού με κάθε πληρότητα. Ένας τέτοιος άνθρωπος που τρέφει γνήσια αγάπη για τον πλησίον φέρει ήδη μέσα του σπερματικά την αγάπη για το Δημιουργό του ώστε δεν χρειάζεται παρά ένα μικρό σπρώξιμο για να ανοίξει η καρδιά του. Και όποιος μέχρι τότε αγαπούσε βαθιά το διπλανό του αυτός θα αγαπήσει πολλαπλά τον πιο κοντινό «πλησίον» του, που δεν είναι ένα ατελές πλάσμα όπως οι άλλοι, αλλά το υπερτέλειο Θείο Ον. Εξ ου και ο Χριστός χρειάστηκε απλά να βγάλει τις παρωπίδες από το Θωμά για να τον αναγνωρίσει σε όλη του την αλήθεια. Κι αυτό ο Διδάσκαλος το έκανε, όπως περιγράφει ο Ιωάννης στο Ευαγγέλιο του, με μεγάλη προσοχή και προσήνεια.

Έρχεται ειδικά γι' αυτόν κι ενώ οι άλλοι είχαν μόνο δει τις πληγές του, στο Θωμά επιτρέπεται να τις αγγίξει και να βάλει το δάχτυλο του «εις τον τύπον των ήλων», στα πόδια, στα χέρια και τελικά στην καρδιά. Η μία απόδειξη μετά την άλλη προσφέρονται στον αμφισβητία που λόγω της αναποφάσιστης φύσης του παλινδρομεί μεταξύ ουρανού και κόσμου. Και καθώς ανοίγουν τα μάτια του, του λέει ο Κύριος με σοβαρότητα: «Και να μην είσαι άπιστος, αλλά να πιστεύεις!»

Η Ανάλυση

Ακολουθούν δύο συμπληρωματικές μεταξύ τους μαρτυρίες, δύο όψεις του ίδιου ακατάληπτου γεγονότος της Ανάλυσης, που ήταν ουσιαστικά η τελευταία βαθμίδα, η επισφράγιση της πλήρους συγχώνευσης Υιού και Πατέρα. Προέρχονται από το Μαξ Ζέλτμαν* και την Μπέρτα Ντουντε.

«...Ο Κύριος είχε ζητήσει να έρθουν κοντά Του οι μαθητές Του κι έτσι, προχωρώντας στην κορυφή της πομπής, έφτασαν σε ένα πλάτωμα όπου ήταν σαν να είχαν ον άγγελοι στρώσει χαλιά και μεγάλες κουβέρτες. Ήταν μια πολύ ωραία νύχτα και όλοι απολάμβαναν τα άστρα που λαμπύριζαν. Ο Κύριος εξακολουθούσε να είναι σιωπηλός, αλλά οι μαθητές Του πλημμυρίζοντας από ζωή, αποκάλυψαν για άλλη μια φορά το μεγάλο έργο της αγάπης του Θεού για τις ανθρώπινες ψυχές που πλανιόνταν στο σκοτάδι. Έτσι πέρασε εκείνη η νύχτα, τα άστρα χλόμιασαν και η ροδαυγή ανήγγειλε τον ερχομό της νέας μέρας.

Και όταν ο ήλιος φάνηκε στον ορίζοντα, ο Κύριος πλησίασε τον καθένα ξεχωριστά και θέτοντας τα χέρια του στο κεφάλι του, τον ευλογούσε και τον ονόμαζε με το όνομα του. Σε άλλους έκανε κάποια παράκληση, σε άλλους έδινε μια υπόσχεση. Έτσι ο καθένας έλαβε το μερίδιο της αγάπης του. Μετά από αυτό συγκεντρώθηκαν

* “Η ανάσταση και η νέα ζωή μέσα στον άνθρωπο” Πύρινος Κόσμος 2000

τριγύρω του οι μαθητές Του, στους οποίους είπε κάτι το ιδιαίτερο που οι άλλοι δεν μπόρεσαν να το συλλάβουν.

Τότε ο Κύριος στράφηκε για άλλη μια φορά σε όλους και είπε: “Παιδιά Μου! Κι εσείς αδέρφια Μου! Αυτή τη στιγμή έχουν μαζευτεί σε αυτό το μέρος μάρτυρες από όλους τους κόσμους και όλοι οι γονείς και προγονοί σας ευλογούν αυτή την ώρα, όπου εκπληρώνεται η μυστική επιθυμία τους. Ακούστε: αυτή η στιγμή είχε προβλεφθεί και είχε συμπεριληφθεί στο μεγάλο σχέδιο της ενανθρώπισής Μου. Αλλά από δω και στο εξής, θα πρέπει να συνειδητοποιήσετε ότι πρέπει να γίνετε αυτεξούσιοι σε όλες σας τις πράξεις γιατί σας αφήνω μόνο τον ζωντανό Μου Λόγο! Όταν σε λίγο θα Με δείτε να χάνομαι από τα μάτια σας, ας εκπληρωθεί η τελευταία Μου επιθυμία να γίνετε ανεξάρτητοι. Από δω και πέρα, η ελεύθερη εσωτερική ανάπτυξη της αγάπης σας, όπως και η έμπρακτη εφαρμογή της δεν θα εμποδίζονται από την παρουσία Μου. Κι έτσι σαν κληρονομιά Μου, αφήνω το έργο Μου με εμπιστοσύνη στα χέρια σας για να το ολοκληρώσετε. Να το φυλάτε σαν το πιο ιερό σας αγαθό, να το προστατεύετε με όλη σας την αγάπη ώστε ο εχθρός της ζωής να μη μπορέσει να σας το καταστρέψει. Μπορεί βέβαια Εγώ να γυρίζω σπίτι, γιατί Με περιμένει η πατρίδα όλων των πατρίδων! Παρόλα αυτά όμως θα παραμείνω αόρατος κοντά σας και κοντά σε όλους όσους Με αγαπούν και θέλουν να Με υπηρετήσουν, εδώ στη γη σας. Γι’ αυτό ψάξτε και είναι βέβαιο ότι θα Με βρείτε! Όμως, με δυσκολία θα μπορέσει να Με βρει όποιος δεν μπορέσει να Με βρει εδώ στη γη. Και γι’ αυτό θα παραμείνω στη γη, μέχρις ότου γυρίσουν στο σπίτι, όλοι όσοι έχουν χαθεί.

Ο Κύριος έστρεψε το βλέμμα Του για αρκετή ώρα προς τον ήλιο, σαν να ατένιζε μεγάλες χρονικές περιόδους και μετά είπε: “Τώρα θα σας αφήσω μόνους σας. Αλλά ας αποτελέσει για εσάς την παρηγοριά και τη δύναμη σας το ότι Εγώ νίκησα τον κόσμο και ότι θα σας στείλω το νικηφόρο Πνεύμα Μου! Εξοπλισμένοι με Αυτό το πνεύμα, πηγαίνετε σε όλο τον κόσμο και μεταφέρετε το Λόγο και τη Διδασκαλία Μου παντού, όπου το Πνεύμα θα σας οδηγήσει. Αντί για Εμένα να φυτεύετε εσείς τώρα τη ζωή της αγάπης Μου βαθιά μέσα στις καρδιές όλων των ανθρώπων. Και εκείνα που εσείς βιώσατε μαζί Μου σαν μάρτυρες, θα τα βιώσουν με εσάς όλοι εκείνοι που θα σας ακολουθήσουν. Βλέπω στην καρδιά σας την ερώτηση για το πότε θα έρθω πάλι για να στήσω το βασίλειο Μου ανάμεσα σε όλους εκείνους που Με περιμένουν με λαχτάρα. Πάνω σ’ αυτό σας λέω ότι δεν είναι υπόθεση σας να γνωρίζετε το πού και πότε. Αυτό είναι κάτι που το γνωρίζει μόνο ο Πατέρας. Όμως εσείς, σύντομα θα νοιώσετε μέσα σας τη δύναμη και την ισχύ του Πνεύματος Μου, το οποίο θα σας ωθήσει να κηρύξετε το Λόγο Μου σε όλα τα έθνη!” Και ενώ η όψη του είχε ήδη αρχίσει να λαμπρύνεται, άπλωσε τα δύο Του χέρια και ευλογώντας τους είπε: “Λάβετε την ευλογία Μου! Η αγάπη και η ειρήνη Μου, ας είναι η παντοτινή κληρονομιά σας!”

Μπροστά στα μάτια όλων κατέβηκε ένα φωτεινό σύννεφο, το οποίο περιέβαλε τον Κύριο και Διδάσκαλο εξ ολοκλήρου. Και έτσι ανεβαίνοντας προς τον ουρανό, εξαφανίστηκε από τα μάτια όλων. Όλοι κοιτούσαν με λατρεία τον αγαπημένο τους Διδάσκαλο να εξαφανίζεται κι εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκαν ανάμεσα τους δύο ουράνιες οντότητες, οι οποίες τους έδωσαν την υπόσχεση: “Έτσι όπως Τον είδαμε καλυμμένο να εξαφανίζεται προς τα πάνω, έτσι καλυμμένος θα έρθει πάλι κάποτε! Τότε η παιδική αγάπη και η πίστη στον Θεό θα αποκαλύψουν πλήρως την αγάπη και το έλεος του Υιού του Θεού”».

«Η αποστολή Μου στη γη είχε ολοκληρωθεί όταν ανέβηκα στον ουρανό. Είχα ελευθερώσει τον κόσμο από την αμαρτία και το θάνατο, είχα αναστηθεί και είχα εμφανιστεί στους μαθητές Μου για να τους ενισχύσω στο δρόμο που έπρεπε να πά-

ρουν για να διδάξουν το Ευαγγέλιο. Ήμουν πλέον τελείως διαποτισμένος με Φως και Δύναμη και μπορούσα να εγκαταλείψω πια τη γη για να επιστρέψω στο Βασίλειο Μου, από όπου είχα προέλθει, στο Βασίλειο του Φωτός και της Μακαριότητας. Γιατί το σώμα Μου είχε πλέον μεταμορφωθεί. Είχε γίνει το πνευματικό Μου φόρεμα, το οποίο δεν ήταν πια υποκείμενο στους νόμους της φύσης, αλλά μπορούσε να βρίσκεται οπουδήποτε το μετέφερε η Θέληση Μου. Γιατί ήταν πνεύμα, όπως το προαιώνιο Πνεύμα του Πατέρα, το Οποίο επίσης δεν ήταν εγκλεισμένο μέσα σε μια μορφή. Αντίθετα πλημμύριζε όλο το άπειρο, συνεπώς και Μένα τον Ίδιο, τον άνθρωπο Ιησού, ο οποίος είχε αφομοιώσει μέσα του την Αιώνια Θεότητα με σκοπό να Της προσφέρει το ανθρώπινο περίβλημα που χρειαζόταν προκειμένου να μπορεί να κατοικήσει ανάμεσα στους ανθρώπους. Όμως το περίβλημα αυτό ήταν υποκείμενο στους φυσικούς νόμους και ως εκ τούτου έπρεπε πρώτα να αποκτήσει έναν υψηλό βαθμό ωριμότητας, ώστε να μπορεί να δεχτεί την Αιώνια Θεότητα μέσα του.

Η αποστολή Μου είχε συνεπώς τελειώσει, αλλά έπρεπε να υπάρξει επίσης μια μαρτυρία για το γεγονός της ανάληψης Μου στον Ουρανό, γιατί αυτή ήταν η αποκορύφωση του έργου Μου. Αυτή ήταν η απόδειξη για την ανθρωπότητα ότι είχα κατορθώσει να μεταμορφώσω τον Εαυτό Μου, γεγονός που αποδεικνυόταν φανερά και ορατά. Γιατί έθεσα εκτός ισχύος όλους τους νόμους της φύσης όταν ανέβηκα στα ουράνια και περιβλήθηκα με όλη Μου τη δόξα παραμένοντας ωστόσο ορατός για τους μαθητές Μου. Τους έδωσα επί τούτου τη δύναμη για να μπορούν να Με βλέπουν γιατί διαφορετικά θα είχαν εξοντωθεί. Άλλωστε μπορούσαν να Με δουν μονάχα οι μαθητές εκείνοι οι οποίοι ήταν στενά δεμένοι μαζί Μου χάρη στην αγάπη τους και επομένως διέθεταν επίσης το βαθμό ωριμότητας που επέτρεπε μια τέτοια θέαση.

Με τον ίδιο τρόπο και άλλες ψυχές που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση, όταν επιστρέφουν από τη γη στο βασίλειο του Φωτός, έχουν επίσης τη δυνατότητα να Με δουν μέσα στη Λάμψη και τη Δόξα Μου, δεδομένου ότι ο βαθμός της πνευματικότητας τους τους το επιτρέπει. Γιατί και γι' αυτές τις ψυχές δεν ισχύει κανένας περιορισμός πια, θα περιβληθούν επίσης με κάθε δόξα, θα τους επιτρέπεται να βλέπουν τον Θεό πρόσωπο με πρόσωπο, γιατί θα βρίσκονται στο πρωταρχικό τους στοιχείο, την αγάπη, η οποία είναι ταυτόχρονο, φως και δύναμη και αυτό είναι το πνευματικό φόρεμα που μπορεί να φορέσει η κάθε ψυχή όταν εγκαταλείπει την επίγεια ζωή ώριμη για το υπερκόσμιο βασίλειο.

Κι αυτό θα πρέπει να το πιστέψετε, δεν θα πρέπει να αμφιβάλετε για την αγάπη και την ισχύ του Θεού και Πατέρα σας, ο Οποίος θα σας κάνει να απολαύσετε κάποτε τέτοια μακαριότητα η οποία σας είναι αδιανόητη όσο είσαστε ακόμη στη γη. Αλλά Εγώ σας έδωσα ήδη ένα παράδειγμα του τι μπορεί να πετύχει ένας άνθρωπος που ζει αγαπώντας τους άλλους με ανιδιοτέλεια. Επιπλέον σας έδειξα ποια μοίρα τον περιμένει, εφόσον στη γη ζούσε πάντα σε αρμονία με το Θέλημα Μου, ώστε το είναι του μεταμορφώθηκε σε αγάπη. Γιατί τότε έχει γίνει πλέον όμοιο με το δικό Μου προαιώνιο Είναι, με αποτέλεσμα να ακτινοβολεί και αυτός επίσης με κάθε λάμψη και δόξα. Θα είναι δε ορατό αυτό και σε όλους τους άλλους που βρίσκονται στην ίδια πνευματική βαθμίδα και επομένως έχουν ενωθεί μαζί Μου, αφού Εγώ είμαι και θα παραμείνω σε όλη την αιωνιότητα το Ον που ακτινοβολεί το Φως και τη Δύναμη. Το γεγονός της ανάληψης έλαβε πραγματικά χώρα, ο άνθρωπος Ιησούς έδωσε μ' αυτό την τελευταία απόδειξη της θεϊκότητάς του στη γη, όταν την εγκατέλειψε μέσα σε μια περίσσεια ακτινοβολία φωτός για να επιστρέψει στο Βασίλειο απ' όπου είχε προέλθει η ψυχή του. Γιατί είχε έρθει από το Βασίλειο του Φωτός, ήταν με τον Θεό, και επέστρεψε πάλι πίσω στον Θεό του Οποίου ήταν και παρέμεινε παιδί και τώρα είχε συγχωνευθεί τελείως μαζί Του.

Επομένως η ανάληψη ήταν η τελευταία απόδειξη πως δεν προερχόμουν από αυτήν τη γη, αλλά ότι είχα κατέβει από ένα Βασίλειο Φωτός και Λαμπρότητας. Αυτό το Βασίλειο ήταν λοιπόν πάλι ο προορισμός Μου, που ήταν και θα παραμείνει για πάντα και ο δικός σας επίσης προορισμός. Γιατί και εσείς οφείτε να επιστρέψετε στο Φως, χάρη στην ένωση σας μαζί Μου θα μπορείτε να πάρετε πάλι σε όλη την πληρότητα το Φως και τη Δύναμη Μου, ώστε να αναστηθείτε επίσης και να αναληφθείτε στον Ουρανό, που είναι η αληθινή σας πατρίδα.

Αμήν»

Επιστροφή στον Ήλιο της Χάρης

Η *Ανάσταση* είχε την έννοια ότι η αποπνευματωμένη ψυχή του Ιησού -μαζί με τα εξαϋλωμένα στοιχεία του σώματος του- συγχωνεύτηκε πλήρως από το αιώνιο Πνεύμα του Πατέρα και έγινε η παντοτινή μορφή με την οποία αυτός αποκαλύπτεται στα πλάσματα του.

Η *Ανάληψη* από την άλλη σημαίνει ότι το προαιώνιο Πνεύμα του Πατέρα περιβεβλημένο με τη θεοποιημένη ψυχή του Ιησού μετά την ολοκλήρωση του λυτρωτικού έργου, επέστρεψε εκεί όπου ανέκαθεν βρισκόταν και θα βρίσκεται για πάντα το πανζωοποιοίο κέντρο Ισχύος* του Θεού, αφού και η Θεότητα έχει ένα κέντρο, όπως καθετί άλλο στο σύμπαν.

Αυτός ο «τόπος κατοικίας» του Πατέρα ή της Αιώνιας Αγάπης έχει περιγραφεί εκτεταμένα από τους νέους προφήτες. Στον κόσμο των αγνών πνευμάτων και των αγγέλων ονομάζεται Ήλιος της Χάρης. Στον λορμπερικό «Ρόμπερτ Μπλουμ» λέγεται επ' αυτού ότι κοιτώντας από την οπτική γωνία της γης ο Θεός κατοικεί στην περιοχή του μεγάλου αστερισμού του Λέοντα και συγκεκριμένα στην καθαρά πνευματική σφαίρα του κύριου κεντρικού ήλιου του σφαιρικού μας περιβλήματος, δηλαδή του κοσμικού αρχιπελάγους όπου ανήκουμε. Αυτός δε ο ανυπολόγιστα μεγάλος πρωταρχικός ήλιος στα καθ' ημάς ονομάζεται Ρέγουλους, δηλαδή Κυβερνήτης ή Άστρο του Βασιλέως.

Πριν την ενανθρώπιση του Θεού ο Ήλιος της Χάρης ήταν «ένα απρόσιτο Φως» ακόμη και για τις πιο υψηλές αγγελικές οντότητες. Τώρα είναι προσιτός για όλα τα τελειοποιημένα παιδιά του Θεού που εκεί μπορούν να πλησιάσουν τον Πατέρα στη μορφή του Ιησού Χριστού. Στη σφαίρα αυτή έχουν τη δυνατότητα να συναναστρέφονται μαζί του απολαμβάνοντας ασύλληπτη μακαριότητα επειδή η θεοποιημένη ψυχή του Χριστού λειτουργεί ως περίβλημα που καλύπτει το «πυρ το αναλίσκον» του θεϊκού κέντρου Ισχύος, το οποίο δεν μπορεί να δει κανένα δημιουργημένο πλάσμα καινά μένει στη ζωή.

Ο Ήλιος της Χάρης ονομάζεται επίσης ανώτατος *Ουρανός της Αγάπης*. Πριν από αυτόν είναι οι προπαρασκευαστικές ουράνιες σφαίρες του «ουρανού της σοφίας» και του "ουρανού της αγάπης και της σοφίας».

Αυτές οι τρεις βαθμίδες είναι κατά αξιολογική σειρά, ανάλογα με το βαθμό ωριμότητας, οι «κατοικίες» των πιο τέλειων πνευμάτων, είναι οι «τόποι διαμονής που ετοίμασε ο Ιησούς για τους δικούς του» μέσα στο Φως (κατά Ιωάννη 14, 2).

Το Μυστήριο της Τριαδικότητας του Θεού

* Βλ. Βάλτερ Αουτς "Ο Θεός και η Δημιουργία".

Το πολυδιάστατο μυστήριο του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος ανέκαθεν δημιουργούσε προβλήματα στους χριστιανούς. Σίγουρα είχε τους λόγους του ο Ιησούς που έλεγε στους μαθητές του: «Εάν δεν καταλαβαίνετε το γήινο, πώς θα συλλάβετε το ουράνιο;»

Πάνω σε αυτό το όντως πολύ δύσκολο θέμα ο Ιησούς είχε διδάξει επανειλημμένα τους αποστόλους, ο δε Πέτρος, όπως προκύπτει από το «Μ.Ε.Ι.», του είχε θέσει με πολλές μορφές το ερώτημα: «Μας μιλάς συνέχεια για τον Πατέρα στον Ουρανό σαν να πρόκειται για ένα δεύτερο πρόσωπο, ενώ εμείς μέχρι τώρα Σε θεωρούσαμε στα κρυφά πάντα ως τον Ίδιο τον Πατέρα, Ποιος είσαι τελικά στην πραγματικότητα;» Και έλαβε την απάντηση από τον Ιησού: «η προαιώνια Σοφία του Θεού ή αυτή καθαυτή η εσώτατη θεία οντότητα είναι μέσα στην Αγάπη, ακριβώς όπως το φως είναι μέσα στη θερμότητα της φλόγας, παράγεται και πηγάζει από την ισχυρή θερμότητα της Αγάπης και τελικά παράγει από την ίδια της την ύπαρξη πάλι θερμότητα η οποία με τη σειρά της παράγει πάλι φως. Κατά τον ίδιο τρόπο, από την Αγάπη - η οποία ισοδυναμεί με τον Πατέρα και κατά βάση είναι ο ίδιος ο Πατέρας - παράγεται το φως της θείας Σοφίας το οποίο ισοδυναμεί με τον Υιό ή είναι ο ίδιος ο Υιός στην ουσία. Ο Υιός όμως δεν είναι ένα δεύτερο ον, αλλά *απόλυτα* ένα με αυτό που ονομάζεται "Πατέρας", ακριβώς όπως φως και θερμότητα ή θερμότητα και φως είναι ένα, καθότι η θερμότητα παράγει διαρκώς φως και το φως παράγει διαρκώς θερμότητα. ...Το φως δεν πηγάζει από τη φλόγα, η οποία είναι ένα *πυρ*; Κι αφού πηγάζει από τη φλόγα είναι κάτι το διαφορετικό από τη φλόγα που φωτίζει; ...Δες τη φλόγα της αναμμένης λάμπας. Μπορείς να ξεχωρίσεις το φως από τη φλόγα ή τη φλόγα από το φως; Η φλόγα λοιπόν είναι αυτό που ονομάζω Εγώ "Πατέρα" και "Αγάπη" ενώ το φως είναι ο Υιός της που εκπέμπεται από τη φλόγα για να φωτίσει το σκοτάδι της νύχτας. Άρα δεν είναι *μία* οντότητα η φλόγα και το φως της; ...Πιστέψτε αυτό που σας λέω: Πατέρας και Υιός δεν είναι δύο, αλλά απολύτως ένα σε όλα».

«Αλλά τι είναι τότε το Άγιο Πνεύμα;» ρωτάει ο Πέτρος. «Το Άγιο Πνεύμα δεν το καταλαβαίνουμε καθόλου».

Και η απάντηση του Ιησού κατά λέξη: «Ο Πατέρας, Εγώ ως Υιός και το Άγιο Πνεύμα είναι αδιαχώριστα ένα και το αυτό *από* προαιώνια. Ο Πατέρας μέσα Μου είναι η αιώνια Αγάπη και ως εκ τούτου η αρχική αιτία και η αφ' εαυτού πρώτη Ουσία όλων των πραγμάτων, η οποία γεμίζει όλο το άπειρο. Εγώ ως Υιός είμαι το Φως και η Σοφία, η οποία εκπορεύεται από το πυρ της αιώνιας Αγάπης. Αυτό το ισχυρό Φως είναι η αιώνια, τελειότητα αυτοσυνείδηση, η διαυγέστατη αυτεπίγνωση του Θεού και ο αιώνιος Λόγος εντός Του, μέσω του οποίου έγιναν όλα όσα υπάρχουν. Αλλά για να γίνουν όλα αυτά, χρειάζεται επιπλέον η ισχυρότατη βούληση του Θεού κι αυτό είναι ακριβώς το Άγιο Πνεύμα μέσα στον Θεό, μέσω του οποίου έργα και όντα αποκτούν την πλήρη υπόσταση τους. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο μεγάλος εκφρασμένος Λόγος που λέει: "γενηθήτω" και έτσι παίρνει υπόσταση οτιδήποτε αποφάσισαν η Αγάπη και η Σοφία του Θεού.

Αυτά λοιπόν βρίσκονται μέσα Μου: η Αγάπη, η Σοφία και όλη η Ισχύς! Ως εκ τούτου υπάρχει *ένας* μόνο Θεός κι αυτός είμαι Εγώ. Ο λόγος δε που έχω πάρει τώρα ένα σώμα είναι για να αποκαλύψω - έχοντας μία προσωπικότητα σαν τη δική σας - από πιο κοντά τον Εαυτό Μου σε εσάς τους ανθρώπους αυτής της γης, τους οποίους έχω πλάσει όμοιους με Μένα από την πρωταρχική ουσία της Αγάπης Μου. ...Μη σκοντάφτετε στη ρήση που λέει ότι ο Πατέρας είναι μεγαλύτερος από τον Υιό, γιατί με τούτο θέλει να πει ότι η Αγάπη ως ο Πατέρας είναι το θεμελιακό είναι του Θεού κι από αυτήν εκπορεύεται *αέναα* το φως και το αείποτε ισχυρό Πνεύμα. ...Στην Αγάπη κρύβονται πολύ περισσότερα από όσα μπόρεσε ποτέ να διαπιστώσει η απλή Σοφία, εξού και ο Πατέρας, ως η Αιώνια Αγάπη, είναι μεγαλύτερος από τον Υιό, ο

οποίος στέκεται τώρα μπροστά σας (σ.τ.μ. στους μαθητές). Αλλά σύντομα θα έρθει η ώρα (σ.τ.μ. της ανάστασης) όπου ο Πατέρας εντός Μου με το άδυτο των αδύτων του θα γίνει πλήρως ένα μαζί Μου, το μοναδικό προαιώνιο Υιό. ...Μη σκεφθείτε ότι κατά τη βάπτισή του Ιησού στον Ιορδάνη αποκαλύφθηκε μία τριπρόσωπη Θεότητα. Αυτό που συνέβη εκεί ήταν απλά ένα φαινόμενο που επέτρεψε ο Κύριος προκειμένου να αναγνωρίσουν με αυτό τον τρόπο οι άνθρωποι την πλήρη Παντοδυναμία και την πλήρη Θεότητα μέσα στον έναν Κύριο».

* * *

Το ίδιο θέμα της **Τριαδικότητας του Θεού** διαπραγματεύεται μία άλλη μετάδοση στην Μπέρτα Ντουντε στις 11.5.1958:

«Το πρόβλημα της Τριαδικότητας του Θεού είναι ένα από τα πολλά τα οποία έχουν γίνει δυσεπίλυτα λόγω μίας τελείως λανθασμένης αντίληψης και παρουσίας. Η απλή, κατανοητή σε όλους εξήγηση δεν γίνεται αποδεκτή για το λόγο ότι στη σκέψη των ανθρώπων έχει επέλθει σύγχυση με τις διάφορες έννοιες οι οποίες είναι ακατάληπτες για τον ανθρώπινο νου. Αλλά γι' αυτόν ακριβώς το λόγο υπάρχει η επιμονή σε αυτές τις έννοιες οι οποίες διατηρούνται ως αναμφισβήτητες σε τέτοιο βαθμό μάλιστα που έχει απαγορευθεί στους ανθρώπους να κάνουν τις δικές τους σκέψεις σχετικά με αυτό το θέμα.

Ωστόσο το πρόβλημα αυτό εύκολα κατανοείται και εξηγείται για οποιονδήποτε καταλαβαίνει την “ενανθρώπιση του Θεού” μέσα στον Ιησού, που δεν βλέπει δηλαδή ως τρία διαφορετικά πρόσωπα την Οντότητα του Θεού και επομένως αναγνωρίζει ως Θεό το Πνεύμα, που τα πάντα πληροί αυτός επιπλέον κατανοεί ότι η αφάνταστη κι ασύλληπτη Θεότητα εκδηλώθηκε στον Ιησού προκειμένου να είναι ένας “ορατός” Θεός για τα όντα που είχε δημιουργήσει. Ένας τέτοιος άνθρωπος συνεπώς καταλαβαίνει τι σημαίνουν οι έννοιες ΠΑΤΕΡΑΣ – ΥΙΟΣ- ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, γιατί για όλες αυτές υπάρχει μόνο ένα Ον, το οποίο συγκεντρώνει μέσα Του την Αγάπη, τη Σοφία και τη Δύναμη.

Η Αγάπη δημιούργησε τα πάντα και ως εκ τούτου είναι ο γεννήτορας, ο “Πατέρας” κι από Αυτόν εκπορεύτηκε ο “Υιός” μέσα στον Οποίον εκδηλώθηκε ο ΠΑΤΕΡΑΣ, Αλλά ο Υιός είναι επίσης η “ΣΟΦΙΑ”, καθότι η Αγάπη μόνο είναι το πυρ από το οποίο απανγάζει το Φως. Συνεπώς Αγάπη και Σοφία δεν μπορούν να χωριστούν η μία από την άλλη, όπως επίσης ΠΑΤΕΡΑΣ και ΥΙΟΣ είναι ένα. Επιπλέον η Αγάπη είναι επίσης ΔΥΝΑΜΗ που εκφράζεται πάντα με ύψιστη Σοφία. Είναι το “Πνεύμα” του Θεού, το αδιάλλειπτο απαύγασμα της Αγάπης Του, που βοηθά ακόμη και το πιο ατελές να φθάσει στην ύστατη τελείωση.

Επομένως ένα μόνο Ον μπορεί να εννοηθεί ως ΘΕΟΣ-ΠΑΤΕΡΑΣ-ΥΙΟΣ και ΠΝΕΥΜΑ, ένα Ον του οποίου η πεμπτουσία είναι Αγάπη, Σοφία και Δύναμη. Το γεγονός ότι το Ον αυτό εκδηλώθηκε μέσα στον άνθρωπο Ιησού δεν επιτρέπει να θεωρείται η Θεότητα σαν ένα διττό Ον, που τα μέρη του μάλιστα μπορεί κανείς να τα επικαλεστεί χωριστά. Ούτε δικαιολογείται να προστίθεται σε αυτό το διπλό Ον ένα τρίτο ως “Πνεύμα” το οποίο επίσης επικαλούνται χωριστά από τα άλλα δύο όσοι δεν κάνουν τον κόπο να σκεφθούν από μόνοι τους αυτό το πρόβλημα, αλλά απλά υιοθετούν αυτά που τους διδάσκουν αφώτιστοι δάσκαλοι.

Αυτό εξάλλου αποδεικνύεται από το γεγονός ότι για πολλούς ανθρώπους δεν είναι δυνατό να επικαλεστούν ως Ιησού τον Πατέρα, ούτε μπορούν να καταλάβουν ότι τον Θεό μπορούν να τον προσεγγίσουν μόνο στον Ιησού Χριστό και ότι η επίκληση προς τρεις αποδέκτες διεισδύει σε ένα μόνο αντί γιατί η αιώνια Θεότητα δεν μπορεί να διασπαστεί, καθώς ήταν αυτή η ίδια που πλησίασε μέσα από τον Ιησού

Χριστό τους ανθρώπους ο οποίοι αδυνατούσαν να συλλάβουν το αιώνιο Πνεύμα που περιλαμβάνει και πληρεί τα πάντα.

Οι τρεις έννοιες Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα ωθούν εσάς τους ανθρώπους που δεν έχετε ακόμη αφυπνίσει το πνεύμα σας να στέλνετε τις σκέψεις και τις προσευχές σας προς διαφορετικές διευθύνσεις, αφού καλείτε χωριστά να σας έρθει ο Θεός Πατέρας ή ο Ιησούς ή το Άγιο Πνεύμα. Αλλά θα μάθετε να προσεύχεσθε σωστά μόνο όταν αυτές οι τρεις γίνουν *μία* έννοια για σας, όταν θα επικαλείσθε ένα μόνο Ον, το οποίο συνενώνει μέσα Του την Αγάπη – τον Πατέρα, τη Σοφία – τον Υιό, και τη Δύναμη – το Πνεύμα. Τότε μόνο θα έχετε λύσει με το σωστό τρόπο το πρόβλημα της τριαδικότητας του Θεού.

Παρ' όλο που η διδασκαλία σχετικά με την “τριπρόσωπη Θεότητα” συμπληρώνεται με την προσθήκη ότι οι τρεις είναι Ένα. εντούτοις αποτελεί μία μεγάλη παραπλάνηση για τους ανθρώπους που οδηγεί σε άλλες λανθασμένες αντιλήψεις. Γιατί ακριβώς στην επίκληση του Ιησού ως Θεού έγκειται μία υπέρμετρη δύναμη, την οποία χάνετε εφόσον ζείτε με εσφαλμένες δοξασίες και αδυνατείτε να απαλλαγείτε από αυτές.

Θα σας ωφελούσε πάρα πολύ αλλά και για τη γνώση σας θα ήταν μεγάλο κέρδος εάν σκεφτόσασταν σε βάθος πάνω σε αυτό το θέμα. Αλλά κάτι τέτοιο το αποφεύγετε γιατί έχετε γίνει σκλάβοι, ενώ ο Θεός σάς έχει χαρίσει πλήρη ελευθερία. Αυτή την πνευματική ελευθερία λοιπόν οφείλετε να την αξιοποιείτε και ο Ίδιος ο Θεός θα σας βοηθήσει αληθινά να φωτιστούν οι σκέψεις σας, γιατί αφού είναι αυτός ο Ίδιος το Φως, θέλει σε όλους εσάς που ζητάτε Φως, να σας δώσει το Φως.

Αμήν».

ΠΟΡΕΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ

«Μείνε πιστός μέχρι θανάτου κι εγώ θα σου δώσω το στεφάνι της αιώνιας ζωής».

Αποκάλυψη Ιωάννη 2, 10

«Οι δοκιμασίες στη ζωή αποτελούν τη μήτρα μέσα στην οποία η ζωή αποκτά μορφή και στερεότητα. Γι' αυτό λοιπόν ας επωμιστεί ο καθένας το σταυρό που του δίνω κι ας Με ακολουθήσει με όλη του την αγάπη κι έτσι θα κρατήσει τη ζωή για πάντα».

Γιάκομπ Λορμέρ «Τα Δώρα του Ουρανού»

«Μόνο εκείνοι που έχουν καθαρή καρδιά θα δουν τον Θεό».

Μόνο εκείνοι που προσπαθούν να ξεπεράσουν τουλάχιστον στο μεγαλύτερο βαθμό τις κατώτερες επιθυμίες τους, τα αντίθετα στοιχεία της ανθρώπινης φύσης, την παμπάλαιη φιλαυτία και αλαζονεία, είναι ικανοί να εξετάζουν τα πάντα και να διακρίνουν τι προέρχεται από το Πνεύμα του Θεού. Αυτοί μαθαίνουν να παραχωρούν όλο και περισσότερο χώρο μέσα τους στον εσωτερικό Χριστό, την πανίσχυρη, δημιουργική αγάπη, τόσο στο συνειδησιακό επίπεδο όσο και στη βίωση της έμπρακτα.

Έτσι βλέπουν όλο και πιο καθαρά τα κρυφά αίτια για όσα κακά συμβαίνουν και καταλαβαίνουν ότι δεν οφείλονται ούτε στον Θεό που τα επιτρέπει ούτε στους άλλους ανθρώπους που τα προκαλούν, αλλά στην τοποθέτηση της ψυχής που είναι αντίθετη προς τη θεία τάξη. Και το μάθημα από όλα αυτά είναι ότι σε κάθε δοκιμασία πρέπει να παραμερίζεται το εγώ για να έχει χώρο να δράσει το παντοδύναμο και πάνσοφο Θείο.

Έτσι τελικά συνειδητοποιεί ο άνθρωπος ότι όσο περισσότερο προσπαθεί να υιοθετήσει εθελοντικά τις χριστικές ιδιότητες, όπως την αυταπάρνηση, την καλοσύνη και την ταπεινότητα, τη φιλαλήθεια και την ηθική καθαρότητα, καθώς έδωσε ζωντανά το παράδειγμα ο Ιησούς, τότε τόσο λιγότερες δυσκολίες, δοκιμασίες και οδύνες παρουσιάζει η ζωή.

Συνειδητή αναγνώριση του Χριστού

Καταγράφηκε από την Μπέρτα Ντούντε στις 11.1. 1956

«Κανένας δεν μπορεί να ελευθερωθεί από τα δεσμά του άρχοντα αυτού του κόσμου χωρίς τον Ιησού Χριστό. Όμως δεν ωφελεί να είναι κάποιος μόνο κατ' όνομα χριστιανός, δηλαδή δεν αρκεί να μην Τον αρνείται συνειδητά. Αλλά πρώτα και κυρίως πρέπει να Του αφιερωθεί πραγματικά, να έχει συνείδηση της ενοχής του και να αναγνωρίζει τις προσωπικές του ατέλειες πρέπει επιπλέον να πιστεύει ότι ο Ιησούς Χριστός έχει τη δύναμη να τον λυτρώσει από την ενοχή και την αδυναμία του και να Τον παρακαλέσει συνειδητά επί τούτου, με άλλα λόγια είναι απαραίτητο να πάρει θέση κάτω από το σταυρό Του.

Κάθε άνθρωπος οφείλει να καταλάβει ότι η ελευθερία που εξαγόρασε ο Ιησούς Χριστός δεν είναι μια τυπική πράξη που συμβαίνει στερεότυπα σε όλους γενικά κι αόριστα, θα πρέπει να αντιληφθεί ότι *οφείλει και ο ίδιος να κάνει κάτι* προκειμένου να απολαύσει το μερίδιο του από αυτή την ελευθερία.

Ασφαλώς ο Ιησούς Χριστός έχει ελευθερώσει όλους τους ανθρώπους, πράγμα που σημαίνει ότι η σπλαχνική του πράξη συμπεριλαμβάνει όλους ανεξαιρέτα, όμως ενάντια στη θέληση του δεν μπορεί να λυτρωθεί κανένας. Αυτός είναι λοιπόν ο λόγος που πρέπει κάποιος να εκδηλώσει πρώτα τη θέληση να τον λυτρώσει ο Ιησούς. Κατά συνέπεια πρόκειται για μία τελείως συνειδητή απόφαση που απαιτεί κατά πρώτον από τον άνθρωπο να στοχαστεί πάνω στο θέμα της ενανθρώπισης του Θεού και του σταυρικού θανάτου του Ιησού Χριστού, να Τον αναγνωρίσει στη συνέχεια συνειδητά, και τέλος να ζει τη ζωή του σε αρμονία με τη θέληση Του.

Από τη στιγμή που κάποιος αναγνωρίζει τον Ιησού Χριστό επειδή *έχει πειστεί* για τη λυτρωτική δύναμη του έργου Του, θα απευθυνθεί σε Αυτόν για βοήθεια και είναι βέβαιο ότι Θα τη λάβει, μια και αυτό το έργο έγινε ακριβώς για να εξασφαλίζει βοήθεια σε όποιον τη ζητά. Λύτρωση σημαίνει απελευθέρωση από την εξουσία εκείνου που τραβά τους ανθρώπους προς τα κάτω. Λύτρωση σημαίνει ότι κανείς μπορεί να εξελίσσεται ανεμπόδιστα προς τα πάνω, πράγμα που πριν από το σταυρικό θάνατο του Ιησού δεν ήταν δυνατό, γιατί ο αντίπαλος του Θεού δεν άφηνε καμία ψυχή ελεύθερη.

Εντούτοις πάρα πολλοί άνθρωποι στη γη πιστεύουν ότι μόνο με το που ομολογούν στα λόγια την πίστη τους στον Ιησού Χριστό είναι γι' αυτό το λόγο “χριστιανοί” κι ότι συνεπώς έχουν δικαιωματικά μερίδιο στη λύτρωση που εξαγόρασε. Νομίζουν ότι οι ίδιοι έχουν ξεφύγει από την υποτιθέμενη μοίρα που περιμένει εκείνους που κατά την άποψη τους είναι άπιστοι. Έτσι είναι της πεποίθησης

ότι η “πίστη” τους στον Ιησού Χριστό και στο απελευθερωτικό Του έργο είναι αρκετή, αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι παρά μία *τυπική πίστη* όσο δεν έχει συντελεστεί εσωτερικά η μεταμόρφωση που συνεπάγεται η *ζωντανή* βίωση του πνεύματος Του. Αυτή είναι η αιτία άλλωστε που τούτοι οι τύποις χριστιανοί δεν θα μπορέσουν να προβάλουν αντίσταση όταν θα αναγκαστούν να πάρουν την τελική απόφαση: θα απαρνηθούν τότε με ελαφριά καρδιά την πίστη τους για το λόγο ότι δεν έχει γίνει ζωντανή μέσα τους, μαρτυρώντας έτσι ότι στην πραγματικότητα ήταν ανέκαθεν άπιστοι και είχαν απλά οικειοποιηθεί ένα όνομα που δεν ήταν δικό τους.

Λύτρωση δεν υπάρχει *όμως χωρίς τον Ιησού Χριστό*. Γι’ αυτό το λόγο τούτη η τελική απόφαση που θα κληθούν να πάρουν σημαίνει ότι ο αντίπαλος του Θεού θέλει να τους επιβάλει ένα ακόμη πιο καταπιεστικό ζυγό: για να ελευθερωθούν δε από αυτόν ειδικά το ζυγό θα χρειαστεί ασύλληπτα πολύς χρόνος, μέχρι ο Ιησούς Χριστός να τους απλώσει κάποτε πάλι το χέρι το οποίο δεν ήθελαν να δουν σε αυτή τη ζωή και γι’ αυτό δεν το άδραξαν.

Ωστόσο όλοι οι άνθρωποι θα μπορούσαν πανεύκολα να ξεφύγουν από αυτόν τον τεράστιο κίνδυνο αφού ο Ιησούς Χριστός γίνεται γνωστός σε όλο τον κόσμο και παντού υπάρχουν εκείνοι που διαδηλώνουν με πειθώ την πίστη τους στο όνομα Του. Έτσι ο καθένας θα μπορούσε να εντυπωσιαστεί από αυτό το γεγονός και να αρχίσει κάποια στιγμή να στοχάζεται στα σοβαρά για τη σημασία του έργου του.

Κι από τη στιγμή που θα φανέρωνε μία τέτοια πρόθεση, θα βοηθούσε τότε κι ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός τον άνθρωπο αυτόν να Τον ανακαλέσει στη μνήμη του: θα μιλούσε μαζί του νοερά και θα τον διευκόλυνε με κάθε τρόπο να βαδίζει στο δικό Του δρόμο, αρκεί να έδειχνε την επιθυμία να φωτιστεί ως προς αυτό το ερώτημα, που πραγματικά είναι το πιο σημαντικό από όσα αφορούν σας τους ανθρώπους. Το βέβαιο είναι πάντως ότι ο *τυπικά* πιστός δεν βρίσκεται σε ευνοϊκότερη μοίρα από τον άπιστο, δεδομένου ότι βρίσκεται εξίσου μακριά από τον Ιησού Χριστό όπως κι ο άλλος. Κι αυτός είναι ο λόγος που στην ανθρωπότητα επικρατεί τέτοια κρίση και πολύ λίγοι μόνον θα ξεφύγουν από αυτήν.

Αμήν»

Η θέωση τον ανθρώπου έγινε δυνατή μόνο μετά τον Ιησού Χριστό

Καταγράφηκε από την Μπέρτα Ντούντε στις 23. 2. 1963

«Ήταν το σχέδιο Μου από αιωνιότητες εσείς που βρίσκεστε στη γη να μπορείτε να εξελιχθείτε σε παιδιά Μου και το σχέδιο αυτό γίνεται συνεχώς πραγματικότητα, μόνο που τη διάρκεια που χρειάζεστε για την εξέλιξη αυτή την καθορίζετε από μόνοι σας. Αυτό έγινε δυνατό χάρη στο έργο του Ιησού Χριστού γιατί μπορείτε να του ζητήσετε ανά πάσα στιγμή την απαραίτητη δύναμη και να Τον παρακαλέσετε να ενισχύσει τη θέλησή σας. Γιατί ο άνθρωπος Ιησούς πέθανε στο σταυρό προκειμένου να σας εξασφαλίσει αμέτρητες χάρες που όλες σας δίνουν τη δυνατότητα να επιστρέψετε κοντά Μου.

Για να φτάσουν τα δημιουργημένα όντα στο βαθμό πνευματικής ωριμότητας που χρειάζονται προκειμένου να κατακτήσουν την πατρότητα του Θεού, αναγκάζονται να διανύσουν όλη την πορεία εξέλιξης αρχίζοντας από το κατώτατο σημείο υλικής ύπαρξης, αποβάλλοντας συνεχώς καθ’ οδόν ένα μέρος από τη σατανική τους φύση. Έτσι όταν γίνουν τελικά άνθρωποι οφείλουν με την ελεύθερη πλέον προαίρεση τους να ανυψώνουν διαρκώς περισσότερο το βαθμό ωριμότητας που έχουν κατακτήσει ως εδώ, μέχρι να φτάσουν στην τελειοποίηση, δηλαδή μέχρι να αποκτήσουν πάλι την πρωταρχική τους φύση που ήταν απολύτως τέλεια όταν

εκπορεύτηκε από την Ισχύ και την Αγάπη Μου. Και τότε πλέον η τελειότητα σας δεν οφείλεται πια στη δική Μου Ισχύ, αλλά την έχετε αποκτήσει εσείς με τη δική σας βούληση.

Έτσι από "δημιουργήματα" του Θεού έχετε μεταμορφωθεί σε "παιδιά" Του, έχετε γίνει από δική σας προαίρεση Θεοί όπως ήταν εξ αρχής το σχέδιο Μου. Στη διάρκεια λοιπόν αυτής της πολύ σύντομης ζωής στη γη σαν άνθρωποι, μπαίνει σε δοκιμασία η ελευθερία της βούλησης σας.

Ο χρόνος που βρίσκεστε ως άνθρωποι στη γη είναι σαν μία στιγμή σε σχέση με την αιωνιότητα κι εντούτοις η στιγμή αυτή μπορεί να είναι αρκετή για να τελειοποιηθείτε και να επανακτήσετε την αρχέγονη φύση σας, φτάνει να κατευθύνετε σωστά τη βούληση σας. Γιατί η βούληση σας δεν περιορίζεται με κανένα τρόπο, αν και σας παραχωρείται κάθε λεπτό βοήθεια για να τη χρησιμοποιήσετε σωστά.

Οι χάρες που σας χορηγώ είναι ανεξάντλητες κι ο καθένας μπορεί να τις ζητήσει και να τις αξιοποιήσει χωρίς κανέναν περιορισμό. Και η μεγαλύτερη χάρη είναι η λύτρωση που εξασφαλίστηκε διά του Ιησού Χριστού δυνάμει της οποίας υπερνικά κανείς κάθε αδυναμία του.

Γιατί το να παραδοθεί κάποιος σε Αυτόν σημαίνει ότι εισάγεται στο χώρο του φωτός και της μακαριότητας από τον ίδιο τον Υιό του Θεού και τον ελευθερωτή του κόσμου, μέσα στον οποίο ήμουν Εγώ προσωπικά για να πραγματοποιήσω το έργο αυτό. Γιατί όποιος παραδίνεται σε Αυτόν ταυτόχρονα αναγνωρίζει πάλι Εμένα, με αποτέλεσμα να συγχωρεθεί για την αρχική του ανομία που τον οδήγησε στην πτώση. Συνάμα δε του δίνεται η δύναμη για να αναρριχηθεί το τελευταίο τμήμα της πορείας ώστε να φτάσει ως τον τελικό στόχο και μεταμορφωνόμενος να αποκτήσει ξανά την αρχική του φύση. Και αυτό σημαίνει τότε ότι ο Θεός γίνεται απευθείας Πατέρας του αφού από δημιούργημα Μου μεταμορφώνεται σε παιδί Μου.

Μα με τη δική του δύναμη, χωρίς τη βοήθεια του Ιησού Χριστού, κανένας άνθρωπος δεν κατορθώνει αυτήν τη μεταμόρφωση. Γιατί όσο τον βαραίνει η πρώτη ανομία του παραμένει υπό την εξουσία του αντιπάλου Μου και δεν μπορεί να τελειοποιηθεί, επειδή εκείνος του κλείνει το δρόμο κάνοντας παράλληλα τα πάντα για να τον εμποδίσει να αναγνωρίσει τον Ιησού και το απελευθερωτικό του έργο. Αλλά είναι πάντοτε ο ίδιος ο άνθρωπος αποκλειστικά και μόνο που το αποφασίζει αυτό ελεύθερα με τη δική του βούληση. Άλλωστε ο λόγος που του δίνεται η γήινη ζωή είναι επειδή τώρα μπορεί να κάνει πάλι χρήση του αυτεξούσιου του καθώς η δική Μου βούληση και ισχύ οπισθοχωρούν για να του αφήσουν πλήρη ελευθερία αποφάσεων.

Το να γίνει κανείς "παιδί του Θεού" αποτελεί έναν ασύγκριτα υψηλό στόχο μοναδικής σημασίας γιατί του εξασφαλίζει μία απεριόριστη μακαριότητα· τη μακαριότητα δε αυτή παρόλη την παντοδυναμία Μου δεν μπορώ να τη δώσω χαρισματικά στα δημιουργήματα Μου, καθότι όντας "δημιουργημένα" δεν έχουν φτάσει ακόμη στον ύψιστο βαθμό της τελειοποίησης που είναι εκείνος των όντων που έχουν τελειοποιηθεί εθελοντικά. Αυτό είναι δικό σας έργο που όχι μόνο οφείλετε αλλά και μπορείτε να φέρετε σε πέρας αφού η Αγάπη Μου σας συμπαραστέκεται σ' αυτόν το σκοπό σεβόμενη ωστόσο πάντοτε την ελευθερία της βούλησης σας.

Συνάμα η Αγάπη Μου σας προσφέρει αμέτρητες δυνατότητες και χάρες και δεν σας θέτει αξιώσεις που δεν μπορείτε να εκπληρώσετε. Η Αγάπη Μου σας ευλογεί με την ακτινοβολία της, κι όσο περισσότερο ανοίγεστε σε αυτήν την ακτινοβολία τόσο ευκολότερη γίνεται η πορεία προς τα πάνω και τόσο πιο σίγουρη είναι η επίτευξη του στόχου σας.

Γιατί το μόνο που απαιτείται από σας είναι να μεταμορφώσετε τη φύση σας ώστε από ανθρώπινη εγωιστική που είναι αρχικά να μεταβληθεί σε γνήσια θεϊκή

αγάπη, η οποία δεν έχει κανένα εγωισμό και θέλει μόνο να δίνει και να χαρίζει ευτυχία' αυτή είναι λοιπόν η αγάπη που πρέπει να ζωντανέψει μέσα του ο άνθρωπος προκειμένου να πετύχει την τέλεια μεταμόρφωση της φύσης του. Και κάθε άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να επιδεικνύει μία τέτοια ανιδιοτελή αγάπη, επομένως ο κάθε άνθρωπος μπορεί να αποκτήσει την υιοθεσία από τον Θεό, αφού το μόνο που απαιτείται από αυτόν είναι η αγάπη...

Εφ' όσον λοιπόν γιατί η αρχική ενοχή του έχει εξιλεωθεί μέσω του Ιησού Χριστού, μπορεί συνεπώς να υπερβεί επίσης τον εγωισμό του που είναι το σημάδι ότι ανήκει στον αντίπαλο Μου. Έτσι όντας ελεύθερος από την τυραννία του, θα στρέφεται με όλη του την αγάπη αποκλειστικά προς τη δική Μου κατεύθυνση και μέσα στον Ιησού Χριστό θα αναγνωρίζει Εμένα.

Η αγάπη αυτή θα καθαρίσει και θα φωτίσει την ψυχή του, αφού μεγαλώνοντας θα την καταλάβει ολόκληρη και τότε θα έχει ολοκληρωθεί η μεταμόρφωση και η επανάκτηση της αρχικής τελειότητας, Εγώ θα έχω επιτύχει δε το σκοπό Μου...

Αμήν»

* * *

Ακολουθούν επιλεκτικά μερικά ψήγματα από το έργο του Γιάκομπ Λόρμπερ σχετικά με τον **Προορισμό του ανθρώπου, την πνευματική αναγέννηση.**

«Κανένας άνθρωπος δεν ήρθε σ' αυτόν τον κόσμο μόνο και μόνο για να τρώει, να πίνει και να κάνει το σπουδαίο, αλλά οφείλει να ζήσει σύμφωνα με την τάξη που του αποκάλυψε ο Θεός για το σκοπό αποκλειστικά που του όρισε Αυτός...

...Μέχρι το στάδιο της ανθρώπινης υπόστασης είναι αποκλειστικά η αγάπη, η σοφία και η ισχύς του Θεού που φροντίζουν ώστε η ζωή του αρχέγονου πνεύματος, που είναι δέσμιο μέσα στην ύλη του κόσμου περνώντας από τη μία βαθμίδα στην άλλη, να αποκτά διαρκώς μεγαλύτερη τελειότητα' αλλά στον άνθρωπο που είναι το επιστέγασμα της εξέλιξης της πρώην πνευματικής οντότητας, τα πράγματα αναγκαστικά αλλάζουν. Βέβαια όσον αφορά τις λειτουργίες του φυσικού του σώματος, αυτές εξαρτώνται κατά το μεγαλύτερο μέρος τους από την αγάπη, τη σοφία και την ισχύ του Θεού, όμως το πράγμα διαφέρει ως προς την εξέλιξη της ψυχής και του πνεύματος της. Στην ψυχή έχει δοθεί νοημοσύνη, λογική, μία ελεύθερη σκέψη, μία τελείως ελεύθερη βούληση και η δύναμη να πράττει έτσι όπως η ίδια θεωρεί σαν καλό και ωφέλιμο.

...Οι άνθρωποι που ζουν σε κάποια άλλα ουράνια σώματα υπόκεινται σε ορισμένους φραγμούς, τόσο από πνευματική όσο και από φυσική σκοπιά, τους οποίους είναι πολύ δύσκολο να ξεπεράσουν. Όμως εσάς τους ανθρώπους αυτής της γης δεν σας περιορίζει τίποτα πνευματικά, όπως και τον ίδιο τον Κύριο, οπότε μπορείτε να κάνετε ό,τι θέλετε. Έτσι μπορείτε να ανυψωθείτε μέχρι και την εσώτατη κατοικία του Θεού, αλλά για τον ίδιο λόγο μπορείτε να πέσετε τόσο βαθιά όσο ο Σατανάς...

...Η ασύλληπτα μεγάλη διαφορά σε σχέση με τους ανθρώπους στα άλλα ουράνια σώματα είναι ότι εσείς οι άνθρωποι αυτής της γης μπορείτε να γίνετε όμοιοι με τον Θεό. Είναι μεγάλη διαφορά εάν κανείς είναι γιος του σπιτονοικοκύρη ή απλά ένας υπηρέτης του... Αλλά το βασίλειο του Θεού μόνο με βία και με μεγάλες θυσίες μπορεί να κερδιθεί...

Κανένας δεν μπορεί να γίνει δεκτός από τον Θεό εάν δεν δοκιμαστεί προηγούμενα με το να ζήσει τελείως ελεύθερα σαν άνθρωπος για ένα ικανοποιητικό διάστημα.

Οι κάτοικοι αυτής της γης έχουν το μεγαλειώδη προορισμό να γίνουν αυτεξούσια παιδιά του Θεού και ως εκ τούτου πρέπει να ασκηθούν από μόνοι τους στο να αυτενεργούν κι έτσι να προοδεύουν.

...Η διδασκαλία Μου είναι μια αληθινά καλή αγγελία επειδή δείχνει στους ανθρώπους τους δρόμους για το πώς μπορούν να πετύχουν την ομοίωση με τον Θεό. Στην ουσία της η διδασκαλία Μου είναι πολύ σύντομη και εύκολα κατανοητή αφού το μόνο που ζητά από τον άνθρωπο είναι να πιστεύει στο μοναδικό αληθινό Θεό, να Τον αγαπάει πάνω απ' όλα σαν τον καλό Πατέρα και Δημιουργό του, κι επιπλέον να αγαπάει τους άλλους όπως τον ίδιο του τον εαυτό. Κι αυτό σημαίνει ότι κάνει γι' αυτούς οτιδήποτε θα ήθελε κι ο ίδιος -μέσα στα πλαίσια της λογικής- να του κάνουν οι συνάνθρωποι του».

Στις νέες αποκαλύψεις δεν παραγνωρίζεται το γεγονός ότι «η γήινη ζωή είναι εξαιρετικά δύσκολη και κοπιαστική» όμως λέγεται επιπρόσθετα ότι οι άνθρωποι αυτής της γης «θα πρέπει να αποδεχτούν ότι για ένα διάστημα θα υποστούν υποχρεωτικά αυτή τη δοκιμασία επειδή εκείνο που θα κερδίσουν σε αντίκρυσμα είναι ο αιώνιος θρίαμβος της πλήρους ομοίωσης με τον Θεό· επομένως μπορούν κι αυτοί να υπομείνουν κάτι αφού κι Εγώ ο Ίδιος υπομένω οικειοθελώς πολλά από αγάπη για τα παιδιά Μου και μάλιστα για τη σωτηρία τους θα αναγκαστώ να υπομείνω και το πιο βαρύ και πιο πικρό από όλα».

(Σ.σ. Αυτά τα έλεγε ο Ιησούς στους μαθητές του ενόψει των επικείμενων παθών και του θανάτου του).

...«Όταν δοκιμάζω κάποιον – πράγμα που είναι βέβαιο ότι δεν το κάνω χωρίς να συντρέχει λόγος – το κάνω για να τον εκπαιδεύσω ώστε να αποφοιτήσει τελειοποιημένος από το σχολείο Μου... Γιατί πρέπει να καταλάβετε ότι φοιτάτε στο πανεπιστήμιο Μου... Θέλω να σας κάνω να γίνετε κάτι το αληθινά εξαιρετικό. Γι' αυτό μην σας παραξενεύουν μερικές ιδιαίτερες εξετάσεις που σας επιβάλλονται σε αυτό το πανεπιστήμιο...

Για να επιτευχθεί όμως αυτό πρέπει Ουρανός και Κόλαση να κατοικήσουν κάτω από την ίδια στέγη. Χωρίς να δοθεί μάχη δεν κερδίζεται η νίκη. Όταν το τρόπαιο είναι το μεγαλύτερο που υπάρχει, χρειάζεται να καταβληθεί και ο μεγαλύτερος αγώνας για να κατακτηθεί.

... Ο κάθε άνθρωπος θα πρέπει να περάσει μαζί Μου μέσα από τη στενή πύλη της πλήρους υπέρβασης τού εγώ του μέχρι να γίνει όπως είμαι Εγώ. Ο καθένας πρέπει να πάψει να είναι κάτι στα μάτια του εαυτού του για να μπορεί να γίνει τα πάντα μέσα σε Μένα... Όμως δεν είναι οι πολλές γνώσεις ούτε οι πολλές εμπειρίες που θα σας οδηγήσουν ως αυτό το σημείο, αλλά μόνο η ζωντανή αγάπη προς τον Θεό και σε αντίστοιχο βαθμό προς τον πλησίον. Εδώ έγκειται το μεγάλο *μυστικό της αναγέννησης*.

..Το κύριο ζητούμενο είναι και θα παραμένει ο ακατάπαυστος αγώνας για να αναγεννηθεί πλήρως το πνεύμα μέσα στην ανθρώπινη ψυχή.... Πρέπει στο τέλος ο εσωτερικός άνθρωπος να νικήσει τον εξωτερικό τελείως, ειδάλλως πεθαίνει κι αυτός μαζί του... Η αναγέννηση του πνεύματος είναι η αιώνια από κοινού συμβίωση του Θεού με τα παιδιά του».

**Το μυστήριο της ένωσης του πνευματικού
σπινθήρα με το Πατρικό Πνεύμα του Ιησού Χριστού**

Καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε

«Όταν το πνεύμα μέσα στον άνθρωπο αφυπνίζεται και ζωντανεύει, τότε εγκαθίσταται η σύνδεση μαζί Μου, γιατί το πνεύμα αυτό είναι ένας σπινθήρας από το Θείο Πατρικό Πνεύμα Μου, είναι δηλαδή τμήμα από Μένα και επομένως είναι το ίδιο όπως Εγώ, οπότε μπορείτε να πείτε δικαιωματικά: “Ο Θεός είναι μέσα μου”... Γιατί το πνεύμα που έχετε μέσα σας αφυπνίζεται στη ζωή μόνο όταν καλλιεργείτε την αγάπη, ώστε σαν επακόλουθο μπορώ κι Εγώ, όντας η ίδια η Αιώνια Αγάπη, να είμαι μέσα σας.

Βέβαια όλοι σας έχετε αυτόν το θεϊκό σπινθήρα μέσα σας, ωστόσο μπορεί με τη θέληση και με τον τρόπο της ζωής σας να τον έχετε σκεπάσει και θάψει εντελώς, ώστε να παραμένει έτσι ως το θάνατο σας... Σ’ αυτήν την περίπτωση έχετε περάσει “χωρίς Θεό” τη ζωή σας ... εφόσον ζήσατε χωρίς αγάπη και επομένως Εγώ δεν μπορούσα να έχω καμία επαφή μαζί σας. Αλλά έτσι έχετε περάσει το χρόνο σας στη γη χωρίς να εκμεταλλευθείτε τη μεγάλη χάρη που είναι αυτή η ζωή, αφού δεν εκπληρώσατε το σκοπό για τον οποίο γίνατε άνθρωποι. Αντί να ενωθείτε μαζί Μου παραμείνατε στην απομόνωση στην οποία καταδικαστήκατε κάποτε από μόνοι σας, εξαιτίας της απόσχισης σας από Μένα.

Για να μπορείτε να ενωθείτε πάλι μαζί Μου λοιπόν, ήρθα και σας έδωσα μια μεγάλη χάρη: έβαλα για πρώτη φορά μέσα σας ένα μικρό σπινθήρα από το θείο Πνεύμα Μου και σας παρακινούσα διαρκώς να αναφλέξετε αυτό το μικρό σπινθήρα, με το να κατευθύνω τη μοίρα σας έτσι ώστε να βρίσκεστε αντιμέτωποι με καταστάσεις τέτοιες, όπου με καλή θέληση θα μπορούσατε να κάνετε πράξεις αγάπης...

Ήταν και είναι συχνά δυνατόν αυτόν το σπινθήρα αγάπης που έχετε μέσα σας σεις οι άνθρωποι να τον κάνετε να μετατραπεί σε φωτιά. Κι είναι αλήθεια ότι δεν σας λείπουν οι ευκαιρίες, αλλά εξαρτάται και αυτό, όπως όλα, από τη δική σας ελεύθερη θέληση. Επομένως έχετε επίσης τη δυνατότητα να παραμελείτε την αγάπη, οπότε το πνεύμα σας βρίσκεται σε λήθαργο, δεν μπορεί δηλαδή να εκφραστεί. Τότε δεν έχετε καμία επαφή μαζί Μου, με αποτέλεσμα να είσαστε νεκροί, παρ’ όλο που εσείς νομίζετε ότι ζείτε...

Και τότε η ζωή στη γη είναι μάταιη, γιατί μία ζωή “χωρίς Θεό” δεν μπορεί ποτέ να οδηγήσει σε μια ανοδική εξέλιξη, αλλά αντίθετα είναι δείγμα ότι επικρατεί ο σύνδεσμος με τον αντίπαλο Μου, Επομένως και Εγώ δεν μπορώ να βρίσκομαι μέσα σας, αφού με την αστοργία σας Μου αποκλείετε την είσοδο.

Και βέβαια αυτή η κατάσταση είναι πολύ πιο συνηθισμένη από εκείνη όπου οι άνθρωποι βρίσκονται σε στενή επαφή μαζί Μου, επειδή ζουν με αγάπη και αφήνονται να τους καθοδηγεί το Πνεύμα Μου... Αυτή δε η κατάσταση είναι πάντα εμφανής όταν οι άνθρωποι δεν διαθέτουν καμία πίστη πια στον Ιησού Χριστό, ο Οποίος με το θάνατο Του στο σταυρό ήθελε να ενισχύσει την αδύνατη θέληση τους ώστε να αποκοπούν από τον αντίπαλο Μου.

Η θεϊκή διδασκαλία της αγάπης, την οποία κήρυξε ο άνθρωπος Ιησούς στη γη, είχε σκοπό να δείξει στους ανθρώπους το πώς να ενώσουν τον πνευματικό σπινθήρα μέσα τους με το προαιώνιο Πνεύμα του Πατέρα. Και για το λόγο αυτό ο Ιησούς έζησε μια ζωή με αγάπη ως πρότυπο για τους συνανθρώπους του, αποδεικνύοντας συνάμα ποιο είναι το αποτέλεσμα μιας τέτοιας ζωής, η πλήρης δηλαδή ένωση μαζί Μου, η οποία ήταν εμφανής από τα δικά του λόγια και τις πράξεις του στη γη...

Αποδείχθηκε ότι ήταν δυνατόν αυτό που ήταν αδύνατο πριν τη θυσία του Ιησού, εξαιτίας της αδύνατης θέλησης των ανθρώπων επειδή ήταν ακόμη επιβαρυνμένοι με την ενοχή από την πρώτη τους πτώση. Έτσι μετά το θάνατο του στο

σταυρό είχαν κάθε δυνατότητα να το κάνουν, γιατί τους χαριζόταν η δύναμη γι' αυτό, εφόσον αναγνώριζαν τον Ιησού Χριστό ως Υιό του Θεού και Ελευθερωτή του κόσμου και αξιοποιούσαν τη βοήθεια του. Και τότε ήταν επίσης δυνατόν να ενωθούν πάλι μαζί Μου, εφόσον θα αφύπνιζαν και θα ζωντάνευαν τον πνευματικό σπινθήρα τους με την έμπρακτη αγάπη, με αποτέλεσμα να μπορώ και Εγώ ο Ίδιος να δράσω μέσα τους.

Χωρίς τον Ιησού Χριστό όμως δεν μπορεί να αφυπνισθεί κανένα ανθρώπινο πνεύμα, διότι προφανώς δεν μπορώ να βρίσκομαι μέσα σ' όποιον Με αρνείται και δεν πιστεύει ότι τον απάλλαξα από την αμαρτία και το θάνατο... Ο μικρός σπινθήρας από το Πνεύμα Μου αναπαύεται μεν στην ψυχή του κάθε ανθρώπου, αλλά είναι η αγάπη που τον ζωντανεύει, η οποία αγάπη όμως αναγνωρίζει τον Ιησού Χριστό, αναγνωρίζει δηλαδή Εμένα μέσα Του και συνδέεται μαζί Μου... Ή με άλλα λόγια, η αγάπη είναι ο θεϊκός σπινθήρας που θέλει να ενωθεί με το πυρ της αιώνιας Αγάπης... Τότε λοιπόν έχετε τη ζωή μέσα σας ακόμη κι αν χάσετε την επίγεια ζωή σας... Τη στιγμή που το πνεύμα σας ζωντάνεψε, έχετε ήδη αναστηθεί και επανέλθει από το θάνατο στη ζωή. Και τη ζωή αυτή δεν είναι δυνατόν να τη χάσετε ποτέ πια, γιατί έχετε πλέον επιστρέψει σε Μένα και μαζί Μου δεν μπορεί να υπάρξει ποτέ πια θάνατος στους αιώνες των αιώνων...

Αμήν»

Η διαφορά της Αναγέννησης του πνεύματος από της ψυχής

Από τον 11^ο τόμο του «Μεγάλου Ευαγγελίου» του Ιωάννη

Ο Ιησούς: «Όλοι εκείνοι που ακολουθούν ήδη εδώ στη γη Εμένα και τα λόγια Μου θα φτάσουν σε εκείνο το στόχο που πολλές φορές στο παρελθόν τον χαρακτήρισα ως την αναγέννηση της ψυχής. Πρόκειται πιο συγκεκριμένα για τη διείσδυση του πνεύματος μέσα στην ψυχή η οποία γίνεται έτσι ικανή, καίτοι ενσαρκωμένη, να εισχωρήσει σε κάθε ανώτερη ουράνια σοφία. Έτσι όχι μόνο γίνεται κυρία του εαυτού της, αλλά ταυτόχρονα κυρία επίσης του περιβάλλοντος της, αφού μάλιστα μπορεί να κυριαρχήσει στη φύση ή σε απόκρυφες δυνάμεις εάν πασχίζει να εκπληροί το θέλημα Μου από αγάπη και προς όφελος του πλησίον. Τα δε μέσα για την επίτευξη του στόχου αυτού είναι η πίστη και η αληθινή αγάπη στο συνάνθρωπο.

Τέτοιοι αναγεννημένοι άνθρωποι μπορούν και πρέπει επίσης να είναι πολύ δίκαιοι' βέβαια σε όλες τις εποχές υπήρχαν εκείνοι που είχαν φτάσει στην ύψιστη ψυχική τελειοποίηση αλλά αυτό δεν σήμαινε υποχρεωτικά ότι είχαν φτάσει και στη συμβίωση με το θείο Πνεύμα ως πρόσωπο.

Άλλωστε αυτό δεν ήταν καν δυνατόν ακόμη γιατί έξω από Μένα η Θεότητα δεν ήταν ακόμη ορατή πουθενά. Πριν την ενσάρκωση Μου όλοι οι δίκαιοι μολονότι είχαν επιτύχει την αναγέννηση της ψυχής τους, δεν μπορούσαν ακόμη να δουν τη θεότητα, όπως κάνετε εσείς.

Γι' αυτόν το λόγο στις διδασκαλίες τους, η διείσδυση στην ύψιστη τελείωση παρουσιάζεται σαν μία υπερβατική ένωση με το άπειρο καθότι ο Θεός ως απρόσωπο Ον είναι ταυτόσημος με το άπειρο, μέσα στο οποίο μπορεί μεν να γίνει αισθητή η πνοή της δύναμης Του, αλλά εκείνες τις εποχές δεν μπορούσε να παρουσιαστεί στην ανθρώπινη ψυχή ορατά εκδηλωμένη σε ένα πρόσωπο. Μόνο μετά από το θάνατο Μου, όταν τούτο εδώ το σώμα θα έχει γίνει το ένδυμα της πανίσχυρης άπειρης Θεότητας, όλοι εκείνοι που έφυγαν από τη σωματική ζωή πριν από Μένα θα έχουν επίσης τη δυνατότητα βλέποντας την ορατή πλέον Θεότητα να συμβιώσουν αιώνια

μαζί της. Θα συγκατοικούν δε μαζί της σε μία πόλη η οποία θα είναι η αληθινή ουράνια Ιερουσαλήμ, η αιώνια πόλη του Θεού. Αυτή η συμβίωση και συγκατοίκηση του Θεού με τα παιδιά του είναι *η αναγέννηση του Πνεύματος*.

Ασφαλώς και μετά από Μένα Θα υπάρχουν πολλοί που θα μπορέσουν να επιτύχουν την αναγέννηση της ψυχής τους και ως εκ τούτου θα είναι επίσης μακάριοι και ευτυχισμένοι, χωρίς όμως να κατακτήσουν αυτήν την τελευταία ύψιστη βαθμίδα. Από παλιά υπήρξαν πολλοί απεσταλμένοι του Πνεύματος Μου οι οποίοι κατέβηκαν στη γη για να δείξουν στους χαμένους οδοιπόρους τους δρόμους προς την ειρήνη και την εσωτερική φώτιση, δίχως όμως να είναι σε θέση να τους δείξουν τους *απευθείας* δρόμους προς Εμένα καθώς αυτοί δεν είχαν ανοιχτεί ακόμη. Όλοι όσοι επομένως θέλουν να πορευτούν και στη συνέχεια στους παλαιότερους δρόμους* *μπορούν βέβαια να φτάσουν στην αναγέννηση της ψυχής τους, αλλά όχι στην άμεση κοινωνία με Μένα*.

Η τελευταία είναι δυνατή μόνο με την πίστη σε Μένα, ότι είμαι αληθινά ο Χριστός, ο χρισμένος, στον οποίο έχει δοθεί όλη η δύναμη και η λαμπρότητα του Πατέρα, ούτως ώστε διά του Υιού να γίνουν μακάριοι όλοι οι άνθρωποι. Εγώ είμαι η πύλη - άλλη δεν υπάρχει! Όποιος θέλει να βαδίζει στους δρόμους προς τον ουρανό, αλλά δεν θέλει να Με γνωρίσει προσωπικά, μπορεί βέβαια να κατακτήσει ένα υψηλό βαθμό τελειοποίησης, αλλά δεν θα φτάσει ποτέ σε μία καθαρή, ορατή κοινωνία με τον ίδιο τον Θεό προσωπικά.»

Τότε ο Πέτρος ρώτησε *πάλι*: «Αυτοί, Κύριε, οι οποίοι έχουν ήδη πετύχει την αναγέννηση της ψυχής τους και ζουν τώρα μακάριοι στον άλλο κόσμο, θα φτάσουν επίσης όλοι τους στην αναγέννηση του πνεύματος, ή υπάρχει η πιθανότητα να μείνουν στάσιμοι στη βαθμίδα τελειοποίησης που έχουν;»

Τότε Εγώ του απάντησα: «Κατά βάση την ερώτηση σου μπορείς να την απαντήσεις από μόνος σου, γιατί είναι αυτονόητο ότι κανένας δεν υποχρεώνεται να το κάνει. Αλλά αν για παράδειγμα σε μία χώρα που τη χωρίζει στα δύο ένας πλωτός ποταμός έρθει ένας επιδέξιος μηχανικός και φτιάξει μία γέφυρα και φωνάξει μετά τους κατοίκους που μέχρι τότε δεν το μπορούσαν να περάσουν μαζί του στην αντίπερα όχθη, δεν θα τον ακολουθήσουν όλοι πρόθυμα; Τουλάχιστον το μεγαλύτερο μέρος τους θα το κάνει μα και οι υπόλοιποι, όταν περάσει καιρός και δουν ότι οι πρώτοι δεν γυρίζουν πίσω, θα περάσουν επίσης απέναντι, και για ένα λόγο επιπλέον, ότι η αντίπερα όχθη είναι λουσμένη στο φως κι ελκυστική στην όψη. Ένας τέτοιος αρχιτέκτονας είμαι Εγώ! Και μετά από Μένα ο καθένας θα προσπαθεί να βρει τη σκάλα για τη γέφυρα, γιατί θα του λέει το εσωτερικό του πνεύμα: “Υπάρχει κάτι ανώτερο και πολυτιμότερο από αυτό που απόκτησες με τη δίκαιη ζωή σου' ψάξε να το βρεις λοιπόν!”

Τότε ο κάθε αναζητητής που έχει φύγει από αυτή τη ζωή θα μπορεί να βρει αυτή τη γέφυρα, άσχετα αν θα το κατορθώσει μέσω της διδασκαλίας που σας δίνω τώρα ή εάν θα έχει γίνει δίκαιος μέσω ενός παλαιότερου ή μεταγενέστερου δασκάλου αφυπνισμένου από Μένα.

Την κατάλληλη ώρα παρουσιάζομαι Εγώ ο ίδιος σε τέτοιους δίκαιους ανθρώπους οπότε αυτοί Μου δίνουν εθελοντικά τον οβολό τους για τα διόδια της γέφυρας, δηλαδή αποδέχονται τη διδασκαλία που λέει ότι ο Πατέρας είναι μέσα στον Υιό και όποιος βλέπει τον Υιό βλέπει επίσης και τον Πατέρα!

Έτσι γίνονται και αυτοί δεκτοί όπως όλοι οι άλλοι που πορεύτηκαν εξ αρχής στους δρόμους Μου. Γι' αυτό λοιπόν να μην βλέπετε υποτιμητικά αυτούς που δεν πιστεύουν στον Ιεχωβά γιατί σας βεβαιώνω ότι ανάμεσα τους υπάρχουν και μερικοί

* Σ.τ.μ. των αρχαιότερων θρησκειών και φιλοσοφικών συστημάτων

που είναι πιο δίκαιοι από τον κάθε Ιουδαίο που πέρασε από τη γη, άλλωστε γι' αυτό το λόγο θα γίνουν δεκτοί οι ειδωλολάτρες και θα απορριφθούν οι Ιουδαίοι!»

Ρώτησε τότε ο Πέτρος: «Πώς έγιναν τόσοι πολλοί δίκαιοι, Κύριε, μεταξύ των ειδωλολατρών;»

Εγώ του απάντησα: «Σου είπα ήδη ότι υπήρχαν πάντοτε απεσταλμένοι του Πνεύματος Μου που τους δίδασκαν, φωτίζοντας τους, ανάλογα με την αντίληψη τους, με το φως των Ουρανών Μου. Πριν από όλα οι απεσταλμένοι αυτοί δίδασκαν το βύθισμα στο εσωτερικό του πνεύματος, ούτως ώστε ο καθένας που ήθελε να βρει μέσα του την αλήθεια μπορούσε και να τη βρει.

Αυτό είναι όπως ξέρετε η αναγέννηση της ψυχής. Αυτό το διαλογισμό σάς τον έχω συστήσει επίσης επανειλημμένα ως ένα κατάλληλο μέσο για να ελευθερώσετε και να καθαρίσετε την ψυχή από όλα τα μελανά σημεία της εγωπάθειας της και με τον τρόπο αυτό να φτάσετε ως Εμένα.

Μάθετε λοιπόν να ασκείσθε σε αυτόν ώστε να ανοίξουν περισσότερο οι εσωτερικοί οφθαλμοί και να βιώσετε όλα αυτά που μπορεί να σας αποκαλύψει το πνεύμα όταν ζωντανέψει πλέον μέσα σας!»

Οι εσωτερικές διεργασίες προς την πνευματική αναγέννηση

Σχετικά με τις εσωτερικές διεργασίες που σηματοδοτούν την πνευματική αναγέννηση έχει δοθεί στην Μπέρτα Ντούντε μία σειρά από αναλυτικές εξηγήσεις. Ένα μέρος τους ακολουθεί στη συνέχεια:

«Η αποφασιστική στιγμή στη γήινη ζωή του ανθρώπου είναι όταν στραφεί συνειδητά με τη βούληση του προς τον Θεό· γιατί αυτή είναι η αρχή της μεταμόρφωσης της ψυχής του, είναι στην ουσία το σημείο καμπής, η αρχή της επιστροφής του έκπτωτου δημιουργήματος πίσω στο δημιουργό του. Όσο πιο νωρίς συμβαίνει στη ζωή ενός ανθρώπου αυτή η συνειδητή μεταστροφή της βούλησης του, τόσο μεγαλύτερη τελειότητα μπορεί να επιτύχει μέχρι την ώρα του θανάτου του. Όμως υπάρχει επίσης η δυνατότητα να φτάσει κάποιος σε σύντομο χρονικό διάστημα σε έναν υψηλό βαθμό ωριμότητας έστω κι αν άργησε να συνειδητοποιήσει ότι σαν πλάσμα του Θεού οφείλει να επιδιώξει την επανένωση μαζί του. Και σε αυτή την περίπτωση ωστόσο μπορεί να εργαστεί με ενισχυμένη θέληση για τη μεταμόρφωση της ψυχής του, οπότε θα καταφέρει εξίσου καλά να ωριμάσει εγκαίρως.

Οτιδήποτε συμβαίνει στη ζωή του ανθρώπου αποτελεί κάθε φορά μία δυνατότητα που του δίνεται για να *μεταστρέψει τη βούληση του*. Κι όταν η βούληση του έχει πάρει καταρχάς τη σωστή κατεύθυνση τότε δεν υπάρχει πια κανένας φόβος ότι η ψυχή του μπορεί να πέσει πάλι στο σκοτάδι, γιατί **από τη στιγμή** που δηλώνει τη θέληση της να βρει τον Θεό, τότε την έλκει Αυτός ο Ίδιος προς το μέρος του.

Αυτή η απόφαση της θέλησης, δηλαδή η συνειδητή στροφή των σκέψεων προς τον Θεό, είναι κατά έναν τρόπο η *πνευματική αναγέννηση* του ανθρώπου, δεδομένου ότι τότε η ψυχή εισέρχεται σε μία νέα ζωή. Από εκεί και ύστερα δεν ζει μόνο στον υλικό γήινο κόσμο, αλλά προχωρεί ακόμη βαθύτερα και αναζητεί την αλήθεια την οποία όντως τη βρίσκει, γιατί της φανερώνεται ο Θεός ο Ίδιος που είναι η Αιώνια Αλήθεια. Γιατί όταν μια ψυχή εκδηλώνει την επιθυμία της να Τον πλησιάσει Αυτός έχει τότε το ελεύθερο να επιδρά πάνω στις σκέψεις της.

Μία ψυχή που βρίσκεται σ' αυτό το πρώτο στάδιο της αναγέννησης έχει ανάγκη από τροφή και φροντίδα όπως ένας τρυφερός βλαστός. Πρέπει να διατηρηθεί στη ζωή με ελαφριά τροφή ώστε να γίνει σιγά - σιγά δυνατή και ρωμαλέα για να τα καταφέρει από μόνη της στον κόσμο, οπότε και μπορεί να φέρει σε πέρας χωρίς κόπο την ανοδική της πορεία.

Η μεταστροφή της βούλησης είναι η αρχή της πορείας προς την πνευματική αναγέννηση' με αυτήν η ψυχή βαδίζει ήδη στο δρόμο που οδηγεί στην αιώνια ζωή, παρόλο που μπορεί να παρουσιαστούν πολλοί κίνδυνοι και εμπόδια ακόμη -εγκόσμιες παγίδες και δυσκολίες- τις οποίες ωστόσο μπορεί να ξεπεράσει εφόσον είναι γεμάτη δύναμη.

Το μόνο που παίζει ρόλο σε αυτό το σημείο είναι το εάν θα της παρασχεθεί η απαραίτητη δύναμη ή όχι, γιατί στη δεύτερη περίπτωση θα της είναι πολύ δύσκολο να προχωρήσει προς τα πάνω. Αλλά κι αυτή η επιλογή επαφίεται πάλι αποκλειστικά στη δική της βούληση. Το βέβαιο είναι ότι από τη στιγμή που κάποιος στρέφεται με τη βούληση του προς τον Θεό, Αυτός τον αγκαλιάζει και συνεχώς επιδρά θετικά πάνω στην ψυχή του χωρίς όμως να την κατευθύνει με τη βία.

Και η πιο αποτελεσματική επίδραση είναι ο Λόγος του Θεού που καθώς κρύβει μέσα του δύναμη και ζωή, τρέφει την αναγεννημένη ψυχή και τη βοηθά να ωριμάσει. Άλλωστε ένας άνθρωπος που έχει αναγεννηθεί η ψυχή του είναι πάντοτε ανοιχτός στο να λάβει το θείο λόγο – είτε με έμμεσο τρόπο, ακούγοντας ή διαβάζοντας θεϊκές αποκαλύψεις – είτε επίσης κατευθύνοντας τις σκέψεις του προς την Προαιώνια Πηγή της Σοφίας για να συνδεθεί συνειδητά με Αυτόν που είναι η ίδια η αιώνια Αλήθεια.

Ένας τέτοιος άνθρωπος αναζητά συχνά την απομόνωση και τη σιγή, δηλαδή στρέφεται προς το εσωτερικό του ώστε οι σκέψεις του παίρνουν τη σωστή κατεύθυνση καθώς επηρεάζονται από ψηλά. Έτσι η ψυχή του λαμβάνει την τροφή που χρειάζεται με αποτέλεσμα το φως και η δύναμη της να αυξάνονται.

Επιπλέον, ένας άνθρωπος με αναγεννημένη ψυχή *ζει με αγάπη, γιατί τον οδηγεί σ' αυτό η βούλησή του που έχει τη σωστή κατεύθυνση*. Έτσι ωριμάζει εκ των πραγμάτων και τείνει προς την τελειοποίηση -πράγμα που άλλωστε αποτελεί το νόημα και το σκοπό της γήινης πορείας του- από τη στιγμή που αποκόπτεται με την ελεύθερη θέληση του από *τη δύναμη εκείνη* που τον κρατούσε δέσμιο μέχρι τότε, γιατί από αυτήν ο καθένας πρέπει να απαγκιστρωθεί από μόνος του. Παράλληλα έχει συνεχώς στη διάθεση του την απαραίτητη χάρη και δύναμη που του παρέχοντα: από ψηλά γι' αυτό το σκοπό, ώστε με τη βοήθεια τους θα αναγεννηθεί πνευματικά».

1.9. 1944

«Η πραγματική ζωή του ανθρώπου είναι ο θεϊκός σπινθήρας πνεύματος που έχει μέσα του και ως εκ τούτου μπορεί να γίνει λόγος για αναγέννηση μόνο από τη στιγμή που το πνεύμα του αφυπνιστεί και μπορεί να αρχίσει να δρα, οπότε αρχίζει και η καθαυτό πνευματική ζωή.

Τότε ο άνθρωπος αναγεννάται μέσα στο πνεύμα' στην ουσία *η γέννησή του επί γης αποκτά νόημα και σκοπό μόνο όταν έχει λάβει χώρα η πνευματική αναγέννηση*. Τότε η ψυχή του αναγνωρίζει το θείο σπινθήρα πνεύματος, ακόμη κι αν ο ίδιος ο άνθρωπος δεν είναι ακόμη σε θέση να διαχωρίσει στο νου του τις δύο έννοιες ψυχή και πνεύμα.

Η ενοποίηση του πνεύματος με την ψυχή είναι μία διαδικασία η οποία μπορεί να συντελεστεί χωρίς να το αντιληφθεί ο ίδιος ο άνθρωπος γιατί μόνον όταν πραγματοποιηθεί η ένωση τους θα αποκτήσει συνείδηση αυτού του γεγονότος. Μονάχα τότε μπορεί το πνεύμα να δια φωτίσει την ψυχή σχετικά με το τι σημαίνει η ένωση τους και μονάχα τότε η ψυχή επιδιώκει να ενωθεί όλο και πιο στενά με το πνεύμα της, οπότε γίνεται και αποδέκτης της πλούσιας γνώσης του.

Τότε μόνο πια αρχίζει ο άνθρωπος να ζει, που σημαίνει ότι αξιοποιώντας τη γνώση του εργάζεται στο εξής συνειδητά για τον Θεό. Έτσι δείχνει μεγάλη δραστηριοποίηση γιατί θέλει να διαδώσει τις γνώσεις που κατέχει και να μεταδώσει στους συνανθρώπους του αυτά που ο ίδιος έχει συνειδητοποιήσει.

Ζωή σημαίνει συνεχής δραστηριότητα. Φυσικά ο άνθρωπος στη γη ζει και δίχως να έχει αφυπνίσει το θεϊκό σπινθήρα του, με άλλα λόγια δρα και εργάζεται για να εξασφαλίσει την επιβίωση του, έχοντας ως αποκλειστικό γνώμονα το σώμα του και τους επίγειους στόχους του. Αλλά αυτή *δεν είναι η αληθινή ζωή*, δεν είναι η ζωή που έχει παντοτινή διάρκεια, αυτή για την οποία μιλούσε ο Ιησούς Χριστός, αυτή που υποσχέθηκε σε όποιον Τον πιστεύει.

Η αληθινή ζωή είναι η ζωή του πνεύματος η οποία είναι άφθαρτη και αποτελεί το τρόπαιο στο οποίο αποσκοπεί η γήινη υπόσταση του ανθρώπου. Μονάχα όταν το πνεύμα αφυπνιστεί στη ζωή έχει εκπληρωθεί ο σκοπός της ύπαρξης στη γη. Και η αναγέννηση του πνεύματος είναι αυτό που αξίζει να επιδιώκει κανείς πάνω από όλα γιατί συνεπάγεται ασύλληπτο κέρδος για την ανθρώπινη ψυχή.

Αυτά που έχει να προσφέρει η γη είναι χωρίς διάρκεια και δεν ωφελούν ποτέ την ψυχή, αλλά μόνο το σώμα. Αντίθετα ό,τι προσφέρει το πνεύμα στην ψυχή είναι αυτό που την αναζωογονεί και την ενισχύει, καθώς είναι γι' αυτήν τροφή, δηλαδή δύναμη για ζωή: είναι αληθινά πολύτιμο αγαθό που δεν μπορεί να χαθεί πια, που δίνει χαρά και ωθεί αυτόν που το έχει σε ακαταπρόκλητη δραστηριότητα.

Γι' αυτό μπορεί να ονομαστεί το *ελιξίριο της ζωής*, αφού δεν έχει πια ισχύ ο θάνατος που μέχρι τότε απειλούσε την ψυχή και που θα ήταν η αναπόφευκτη μοίρα της εάν δεν είχε συντελεστεί η πνευματική της αναγέννηση. Το σάρκινο σώμα είναι απλά το περίβλημα που κρύβει την ψυχή και το θεϊκό σπινθήρα κι *εξαρτάται αποκλειστικά από την ελεύθερη προαίρεση τον άνθρωπο εάν θα αποτινάξει αυτό το περίβλημα και εάν θα επιδιώξει να αφυπνίσει στη ζωή το θεϊκό στοιχείο που έχει μέσα του.*

Εάν λοιπόν η ψυχή – που είναι ο φορέας της βούλησης – στραφεί συνειδητά προς το θεϊκό της πνεύμα, καταβάλλοντας προσπάθειες να διαπεράσει το σωματικό περίβλημα που τη δεσμεύει, με τρόπο που η ίδια απαλλάσσεται από όλες τις γήινες επιθυμίες, τα ελαττώματα και τις αδυναμίες της και προσπαθεί ζώντας έμπρακτα με αγάπη να χαλαρώσει τα δεσμά της ύλης, τότε θα αρχίσει και ο θεϊκός πνευματικός σπινθήρας να αφυπνίζεται. Έτσι θα αποκτήσει επαφή με την ψυχή του ανθρώπου – ούτως ώστε θα τη βοηθήσει να υπερβεί τον εαυτό της – θα της δίνει με απαλό τρόπο συμβουλές και οδηγίες και θα την καθοδηγεί στο εξής, εφόσον βέβαια δέχεται την καθοδήγηση του.

Και τότε ο θεϊκός σπινθήρας αναλαμβάνει τον ηγετικό ρόλο στον άνθρωπο, οδηγώντας τον αληθινά καλά. Από εκεί κι εμπρός δεν υπάρχει ασυμφωνία ανάμεσα στο πνεύμα και στην ψυχή αλλά ακολουθούν ενωμένοι τον ίδιο στόχο: αγωνίζονται να φτάσουν στην αιώνια πατρίδα τους ενώ παράλληλα αδιαφορούν για το σώμα, τον κόσμο και τα πράγματα του, μολονότι ο άνθρωπος εξακολουθεί να βρίσκεται στη γη. Μόνο τότε πια είναι πραγματικά ζωντανός ο άνθρωπος παρ' όλο που αντιμετωπίζει με αδιαφορία τα γήινα γιατί τώρα το πνεύμα του ζει και είναι συνεχώς δραστήριο. Από αυτό το στάδιο πλέον εργάζεται μόνο για τον πνευματικό κόσμο – για τη βασιλεία του Θεού – και είναι συνεχώς δραστηριοποιημένος καθώς δουλεύει πάνω στον εαυτό του αλλά κι ασχολείται με τους συνανθρώπους του.

Ο πνευματικός του σπινθήρας δεν τον αφήνει πια να βρει ανάπαυση, δηλαδή να αδρανήσει, επειδή η αδράνεια είναι φθοροποιός, καθώς είναι ταυτόσημη με το θάνατο. Γιατί αυτός ακριβώς ο θάνατος σημαίνει μία αιώνιο, μαρτυρική κατάσταση, λόγο για τον οποίο ο άνθρωπος θα πρέπει να τον φοβάται αφού είναι η χειρότερη

μοίρα που μπορεί να περιμένει την ψυχή του. Αλλά άμα το πνεύμα ζωντανέψει, δεν υπάρχει πια θάνατος για όλη την αιωνιότητα γιατί όντας αυτό αθάνατο έλκει μαζί του και την ψυχή στην αιώνια ζωή, στην αιώνια λαμπρότητα.

Αμήν»

ΟΙ ΜΥΣΤΙΚΟΙ

«Τα μυστικά πράγματα μόνο οι μυστικοί μπορούν να τα εξηγήσουν, με άλλα λόγια μόνο ο πνευματικός αναζητητής εισχωρεί στις περιοχές του Πνεύματος. Αντίθετα οι άνθρωποι που λειτουργούν μόνο ορθολογιστικά δεν θα μπορέσουν ποτέ να ανασηκώσουν το πέπλο των μυστηρίων γι' αυτό προσπαθούν να καταστρέψουν και στους άλλους ανθρώπους την πίστη στα υπεραισθητά πράγματα και στην υπερκόσμια ενέργεια. Κι αυτό το ονομάζουν τότε διαφωτισμό αλλά αντίθετα εκείνο που κάνουν είναι να απλώνουν ένα πέπλο πάνω από το πιο σημαντικό που θα έπρεπε να γνωρίζει ο άνθρωπος. Ο κόσμος είναι γεμάτος άπιστους και χλευαστές κι όπου σας προσφέρεται ένα εμφανές σημάδι σεις προσπαθείτε να το εκμηδενίσετε ...»

Καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε

«Εγώ είμαι ο δρόμος, η αλήθεια και η ζωή... Όποιος Με έβαλε με αληθινή αγάπη στην ψυχή του, αλλά όχι μόνο επειδή πιστεύει στα λόγια που άκουσε μα κι Επειδή τα ζει εξ ολοκλήρου στην πράξη, σε αυτόν θα έρχομαι πάντοτε πνευματικά για να του αποκαλυφθώ και να τον φωτίσω όπως ο λαμπερός ήλιος της αυγής φωτίζει τις σκοτεινές πεδιάδες της γης. Με μια εσωτερική πνευματική ματιά θα γνωρίσει εκ θεμελίων πολύ περισσότερα από όσα θα γνώριζε μόνο με την ανάγνωση και τη σπουδή μέσα σε χίλια χρόνια».

Καταγραφή του Γιάκομπ Λόρμπερ

Σε ένα προηγούμενο σημείο αυτού του βιβλίου αναφέρθηκε ότι μόνο ο Ιησούς μπόρεσε να τσακίσει το «δέντρο της αμαρτίας» κι ότι την απόδειξη γι' αυτό θα τη βρει μόνο εκείνος που βαδίζει πράγματι τον εσωτερικό δρόμο καθώς έτσι μόνο θα διαπιστώσει πώς είναι φτιαγμένος.

Πράγματι υπήρξαν και υπάρχουν πολλοί μυστικοί που ακολούθησαν αυτή τη διαδρομή και κατέθεσαν τη δική τους τεκμηριωμένη μαρτυρία.

Στο πλαίσιο του παρόντος βιβλίου θα σκιαγραφηθεί μόνο μια μικρή επιλογή από μυστικούς και εμπνευσμένους διδάσκαλους. Εντούτοις υπήρξαν πολλοί, γνωστοί κι άγνωστοι που βίωσαν έντονα την επικοινωνία με το Θείο κι ήταν αυτοί περισσότερο που διατήρησαν ζωντανό το Ευαγγέλιο, ανόθευτο από διαμάχες για την εξουσία και εμπαθείς δογματικές αντιπαραθέσεις.

Σε αντίθεση με τους περισσότερους πιστούς που είναι απλά συνοδοιπόροι, ο μυστικιστής βιώνει αυτό που κατά κανόνα οι άλλοι χριστιανοί ή και οι θεολόγοι γνωρίζουν μόνο με το νου. Οι μυστικιστές ζουν πολύ πιο βαθιά και πιο έντονα το θείο Λόγο από τον κοινό πιστό, γι' αυτό άλλωστε έχουν αυτή την άμεση σχέση μαζί του που κανονικά θα έπρεπε να είναι η επιδίωξη κάθε χριστιανού (κατά Ιωάννη Ι3,21και23). Χωρίς την εσωτερική αφύπνιση του πνεύματος το γράμμα του Λόγου παραμένει νεκρό (προς Κορινθίους Β 3,6). Για τους μυστικούς που πέτυχαν αυτή την αφύπνιση ο Λόγος δεν έμεινε νεκρό γράμμα για στείρα κατανάλωση, πράγμα που ήταν αυτό που εννοούσε ο Παύλος λέγοντας ότι το γράμμα θανατώνει. Από την παραμέληση της ουσιαστικής, εσωτερικής σχέσης με τον Θεό προέκυπτε πάντοτε πνευματική κενότητα και φτώχεια που καθρεφτίζονταν αφενός στην εγκοσμιοποίηση και τον κατατεμαχισμό των εκκλησιών και αφετέρου στην προϊούσα πνευματική εξαχρείωση της κοινωνικής ζωής.

Στις περισσότερες περιπτώσεις οι χριστιανοί που ήταν μέτοχοι του θείου πνεύματος καταδιώχτηκαν όσο ζούσαν. Με τους εξοστρακισμούς και τους κατατρεγμούς που υπέστησαν έζησαν στο πετσί τους τα αποστολικά λόγια σύμφωνα με τα οποία όποιος θέλει να ζήσει μακάριος μέσα στον Ιησού Χριστό πρέπει να γευτεί τον διωγμό. Από αυτό φαινόταν ανέκαθεν ότι κάποιος ακολουθεί πραγματικά τον Χριστό, αφού τα Πάθη αποτελούν σημάδι ότι ανήκει στους εκλεκτούς του. Όταν κανείς απολαμβάνει επιτυχία κι εκτίμηση δεν βαδίζει στην ατραπό του Ευαγγελίου· οποιοσδήποτε θρίαμβος στον κόσμο είναι ύποπτος για τον αληθινό μιμητή του Χριστού. Το γιατί το Ευαγγέλιο σε αυτή τη ζωή μόνο με την ήττα μπορεί να νικήσει, αναπτύχθηκε εκτεταμένα μέσα από τις νέες αποκαλύψεις σε αυτό το βιβλίο.

Η ήττα της αλήθειας οδηγεί συνειρμικά στην τραγική μοίρα παρά πολλών «αιρετικών» που υπόφεραν για χάρη της αλήθειας η οποία δεν έχει στη γη πατρίδα. Σίγουρα οι πιο λαμπρές σελίδες της χριστιανοσύνης είναι τα παραδείγματα των θεοφόρων ανθρώπων που πορεύτηκαν στο πλευρό του Χριστού ως και μέχρι το μαρτύριο ακόμη και αντίστροφα οι πιο σκοτεινές σελίδες της είναι οι διωγμοί της αλήθειας και οι μάρτυρες μέσα στους ίδιους τους κόλπους της. Οι αιρετικοί που κυνηγήθηκαν από καθεστώτα και κυρίως από τις εκκλησίες πέρασαν σε προέκταση τα πάθη του Κυρίου. Ένας τέτοιος μυστικισμός των παθών δεν είναι δυνατόν να κατανοηθεί με τη λογική γιατί αναβλύζει από το πιο έσχατο βάθος της χριστικής συνείδησης.

Ο χριστιανισμός δεν μπόρεσε να απαλλάξει τον κόσμο από τον πόνο αλλά εισήγαγε μια νέα αντίληψη του καθώς το μαρτύριο για χάρη της αλήθειας και του καλού το ανήγαγε σε μια ανώτερη, ιερή τάξη. Τα πάθη – όπως και η αγάπη – είναι ένας αληθινός δρόμος προς το Αιώνιο· μέσα στον ανείπωτο πόνο ο άνθρωπος συναντιέται με τον Θεό.

Η αλήθεια βρίσκεται μόνο στον Θεό και σε εκείνους που την έχουν πάρει από εκείνον. Αυτό είναι το θέμα του προκειμένου κεφαλαίου, όπου θα καταφανεί ότι το να μένει κάποιος πιστός στον Θεό και στη συνείδηση του συνήθως θεωρείται απειθεία και απιστία κατά της εκκλησίας και της συνενοχής της συχνά κρατικής εξουσίας ή οποιασδήποτε άλλης μορφής εξουσίας κι αυτό το πνεύμα της μισαλλοδοξίας αποτελεί κατάφωρη παραβίαση όσων δίδαξε με τα λόγια και την πράξη ο Ιησούς Χριστός.

Παύλος

Ο Ιουδαίος υφαντής χαλιών από την Ταρσό έδειξε με τη ζωή του ένα δρόμο τον οποίο ακολούθησαν αργότερα σχεδόν όλοι οι χριστιανοί μύστες. Σαν οδοδείκτη παρέδωσε τα λόγια: «Δεν ζω εγώ πια, αλλά είναι ο Χριστός που ζει μέσα μου» (προς Γαλάτες 2,20) και «Όσοι είναι με τον Χριστό έχουν σταυρώσει τη σαρκική τους φύση μαζί με τα πάθη και τις επιθυμίες τους» (προς Γαλάτες 5,24).

Αφετηρία για τη μυσταγωγική του πορεία ήταν το όραμα του Χριστού ενώ κατευθυνόταν προς τη Δαμασκό. Πριν από αυτό είχε προηγηθεί μια πορεία στενά συνυφασμένη με τον ιουδαϊσμό. Ήταν μόλις δεκαπέντε χρόνων όταν πήγε στην Ιερουσαλήμ για να τελειοποιήσει τις σπουδές του ιουδαϊκού νόμου. Εκεί στην πρωτεύουσα του περιούσιου λαού, στο προπύργιο της ιουδαϊκής τυπολατρίας δεν άργησε να γίνει φανατικός πολέμιος του Ιησού Χριστού και των χριστιανών γενικότερα παρ' όλο που ο δάσκαλος του ο Γαμαλιήλ ήταν μια μετριοπαθής προσωπικότητα. Το μίσος του βασιζόταν στην πλάνη του γύρω από τις πραγματικές προθέσεις του Ιησού. Από τα πρακτικά της δίκης του Ιησού και των μαθητών του είχε μάθει ότι ο Κύριος δεν αναγνώριζε το μωσαϊκό νόμο ως την οριστική έκφραση της βούλησης του Θεού αλλά δεν μπορούσε να δει ότι η ζωή και ο θάνατος του Ναζωραίου είχαν τη δύναμη να ανοίξουν και στον ίδιο το δρόμο για τον Ιεχωβά. Σαν Φαρισαίος αγωνιούσε για τη θρησκευτική και εθνική ιδιοπροσωπία του λαού του και μέσα σε αυτό το σχήμα τη διδασκαλία του Ιησού την αντιλαμβανόταν σαν απειλή εναντίον του νόμου των προπατόρων του ιουδαϊκού έθνους. Γι' αυτό στα μάτια του η σταύρωση ήταν τιμωρία του Θεού για τον «προφήτη της Ναζαρέτ» και με βάση αυτή την παρανόηση καλλιέργησε ένα μίσος απέναντι στο χριστιανισμό, που η ένταση του τον ξεχώριζε από τους άλλους συσπουδαστές του. Ο ίδιος μετά από χρόνια έκρινε με αυτά τα λόγια τη νεανική πλάνη του που τον οδήγησε να γίνει υβριστής, διώκτης και περιφρονητής του Χριστού: «Κι όμως με ελέησε, γιατί ό,τι έκανα το έκανα από άγνοια όσο ήμουν άπιστος» (προς Τιμόθεον Α' 3,13).

Το μυστικιστικό βίωμα της Δαμασκού μεταμόρφωσε ριζικά τον Παύλο κι όχι μόνο τον έκανε από φανατικό πολέμιο ένθερμο υποστηρικτή και πρέσβη του Χριστού αλλά το ίδιο του το εγώ αφομοιώθηκε από τον Ιησού Χριστό, ούτως ώστε το χριστικό πνεύμα ενεργούσε από εκεί κι εμπρός μέσα του. Με την τύφλωση των σωματικών του ματιών άνοιξαν οι πνευματικοί του οφθαλμοί και ανεγνώρισε την ταύτιση του εσταυρωμένου με το Μεσσία, δηλαδή ως την έσχατη εκπλήρωση των προφητειών και των προσδοκιών των ανθρώπων. Η αγάπη για τον Ιησού ξύπνησε μέσα του μια έντονη χαρά της ζωής, μία ανεξάντλητη καλοσύνη και αγάπη, που τον οδηγούσαν σε ακαταπόνητη δραστηριότητα. Αναντίρρητα αυτό μαρτυρούν και οι επιστολές του που είναι όλες γραμμένες με πνεύμα δικαιοσύνης κι αδελφοσύνης.

«Είστε όλοι παιδιά του Θεού, αφού πιστεύετε στον Ιησού Χριστό. Κι αυτό γιατί ντυθήκατε το Χριστό όσοι βαφτισθήκατε στο όνομα του Χριστού. Δεν υπάρχει

πια Ιουδαίος και ειδωλολάτρης, δεν υπάρχει δούλος και ελεύθερος, δεν υπάρχει άντρας και γυναίκα, όλοι σας είστε ένας, χάρη στον Ιησού Χριστό» (προς Γαλάτες 3,26-28).

Οι συνθήκες και οι ανάγκες στις νεοσύστατες χριστιανικές κοινότητες ήταν διαφορετικές, όμως όλες οι επιστολές του Παύλου αποπνέουν το ίδιο μυστικιστικό πνεύμα το οποίο γεννήθηκε με το όραμα έξω από τη Δαμασκό και αποκορυφώθηκε με το μαρτυρικό θάνατο του, με επίκεντρο τη συνεχή βίωση του Χριστού.

Από αυτή τη βίωση αντλούσε όλη τη δύναμη που χρειαζόταν για να διακονεί την αποστολή του – ο ίδιος ήταν πεισμένος ότι είχε την αποστολή να φέρει το Ευαγγέλιο σε όλο τον κόσμο – και για να αντέξει τα δεινά και τις απαιτήσεις αυτής της αποστολής παρ' όλη την ασθενική του κράση. Από τη Δαμασκό ως τη Ρώμη, όπου εκτελέστηκε, η μύηση του Παύλου, είναι στην ουσία μια από κοινού βίωση των παθών και του θανάτου με τον Ιησού Χριστό. Όποτε κινδύνευε να λιποψυχήσει, ή όποτε τον καταλάμβανε η αποστροφή για τον κόσμο, όπως τον Ιησού, τότε αρκούσε ένα βλέμμα στο μυσταγωγό Χριστό για να πειστεί εκ νέου ότι τη νίκη στον αγώνα με το κακό θα την αποσπάσει τελικά η αγάπη του Θεού. «Όταν είναι ο Θεός με το μέρος μας, ποιος μπορεί να μας βλάψει; Τι μπορεί να μας χωρίσει από την αγάπη του Χριστού για μας;» (Προς Ρωμαίους 8,31 και 35).

Όλες τις δυσκολίες που αντιμετώπισε στο δρόμο του –όπως τις διαφωνίες με τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τους άλλους Ιουδαίους χριστιανούς ή τα ανησυχητικά κρούσματα σε ορισμένες κοινότητες τις ξεπέρασε με την πλήρη πεποίθηση ότι η αλήθεια του Θεού θα αναδεικνυόταν νικήτρια. Το γεγονός ότι είχε δει πνευματικά τη σταύρωση τον ξεχώριζε από τους υπόλοιπους απόστολους και του ενίσχυε αυτή την πεποίθηση μέσα του, πράγμα που τον οδήγησε να γράψει στους Γαλάτες: «Πρέπει να ξέρετε, αδελφοί μου, πως το Ευαγγέλιο που σας κήρυξα δεν προέρχεται από άνθρωπο. Γιατί κι εγώ ούτε το παρέλαβα ούτε το δέχτηκα από ανθρώπους, αλλά μου το αποκάλυψε ο Ιησούς Χριστός» (προς Γαλάτες Α' 1,11 - 12).

Γι' αυτό ο Παύλος μπορούσε να βάλει πάνω από όλα την αγάπη: «Υπάρχουν διάφορα είδη χαρισμάτων, αλλά είναι ένα και το ίδιο Πνεύμα που τα χορηγεί· υπάρχουν διάφορα είδη διακονιών, αλλά η ανάθεση τους προέρχεται από ένα και τον ίδιο Κύριο και υπάρχουν διάφορα είδη δραστηριοτήτων, αλλά είναι ο ίδιος Θεός που τις θέτει σε ενέργεια σε όλους. Στον καθένα δωρίζεται η φανέρωση του Αγίου Πνεύματος για το συμφέρον όλων... Και όλα αυτά είναι ενέργειες ενός και του αυτού Πνεύματος, που χορηγεί τα χαρίσματα όπως αυτό θέλει στον καθένα χωριστά.

Εσείς όλοι μαζί αποτελείτε το σώμα του Χριστού και είστε μέλη του, ο καθένας σας χωριστά. Γι' αυτό στην εκκλησία ο Θεός τοποθέτησε τον καθένα στην ορισμένη του θέση: πρώτα έρχονται οι απόστολοι, σε δεύτερη θέση οι προφήτες, σε τρίτη οι δάσκαλοι και ακολουθούν οι θαυματουργοί, οι θεραπευτές, αυτοί που παραστέκονται στις ανάγκες, οι διαχειριστές, όσοι λαλούν διάφορα είδη γλωσσών. Δεν είναι όλοι απόστολοι ούτε όλοι προφήτες ούτε όλοι διδάσκαλοι. Δεν είναι όλοι θαυματουργοί ούτε όλοι θεραπευτές ούτε όλοι λαλούν γλώσσες και ούτε όλοι ξέρουν πώς να τις εξηγούν. Ο ζήλος σας μάλιστα πρέπει να στρέφεται προς τα σημαντικότερα χαρίσματα.

Σας δείχνω κι έναν πολύ ανώτερο ακόμα δρόμο:

Αν μπορώ να λαλώ όλες τις γλώσσες των ανθρώπων ακόμα και των αγγέλων αλλά δεν έχω αγάπη για τους άλλους, οι λόγοι μου ακούγονται σαν ήχος χάλκινης καμπάνας ή σαν κύμβαλου αλαλαγμός. Κι αν έχω της προφητείας το χάρισμα κι όλα κατέχω τα μυστήρια κι όλη τη γνώση, κι αν έχω ακόμα όλη την πίστη έτσι που να μετακινώ βουνά, αλλά δεν έχω αγάπη, είμαι ένα τίποτα. Κι αν ακόμα μοιράσω στους

φτωχούς όλα μου τα υπάρχοντα, κι αν παραδώσω στη φωτιά το σώμα μου για να καεί, αλλά δεν έχω αγάπη, σε τίποτα δεν μ' ωφελεί.

Εκείνος που αγαπάει έχει μακροθυμία, έχει και καλοσύνη· εκείνος που αγαπάει δεν ζηλοφθονεί· εκείνος που αγαπάει δεν κομπάζει ούτε περηφανεύεται, είναι ευπρεπής, δεν είναι εγωιστής ούτε ευερέθιστος· ξεχνά το κακό που του έχουν κάνει, δεν χαίρεται για το στραβό που γίνεται, αλλά μετέχει στη χαρά για το σωστό. Εκείνος που αγαπάει, όλα τα ανέχεται σε όλα εμπιστεύεται, για όλα ελπίζει, όλα τα υπομένει.

Ποτέ η αγάπη δεν θα πάψει να υπάρχει. Τα θεία μηνύματα των προφητών κάποτε δεν θα υπάρχουν πια· η γλωσσολαλία θα πάψει· θα σταματήσει η γνώση των μυστηρίων του Θεού. Γιατί και η γνώση μας και η προφητεία μας περιορίζονται μονάχα σ' ένα μέρος της αλήθειας. Όταν όμως το τέλει που περιμένουμε θα 'ρθει, τότε το μερικό θα πάψει να υπάρχει.

Μικρό παιδί όταν ήμουν, σαν μικρό παιδί μιλούσα, αισθανόμουν και σκεφτόμουν. Άντρας πια όταν έγινα, κατήγησα τους τρόπους του μικρού παιδιού. Αλήθεια, τώρα βλέπουμε τα πράγματα θαμπά σαν μέσα από μεταλλικό καθρέφτη· τότε όμως πρόσωπο με πρόσωπο θα δούμε το Θεό.

Τώρα γνωρίζω μόνο ένα μέρος, τότε όμως θα γνωρίσω με πληρότητα, όπως και ο Θεός μ' έχει γνωρίσει.

Θα μείνουν τελικά για πάντα αυτά τα τρία : η πίστη, η ελπίδα και η αγάπη. Και απ' αυτά το πιο σπουδαίο είναι η αγάπη». (Προς Κορινθίους Α'12, 4-11, 27-31. 13, 1-13)

«Αφήστε να κατοικήσει πλουσιοπάροχα μεταξύ σας ο ζωντανός Λόγος του Χριστού, μέσα σε κάθε αγάπη και αληθινή, πλήρη σοφία από αγάπη! Να διδάσκετε, να νουθετείτε και να οικοδομείτε ο ένας τον άλλο με κάθε είδους πνευματικά πράγματα Δόξας και με πνευματικές θεωρήσεις, με ψαλμούς της Αγάπης και άλλες δοξολογίες και πνευματικά τραγούδια Αγάπης. Να τραγουδάτε όμως μέσα και από τη καρδιά σας και όχι με την άδεια φλυαρία των χειλιών σας. Τότε θα είστε για τον Κύριο πολύ πιο αρεστοί από το μάταιο φλύαρο μουρμουρητό των Φαρισαίων, των Ιουδαίων και των ειδωλολατρών που λένε πολλά με τα χείλη για χάρη του χρυσού, αλλά η καρδιά τους μένει κρύα όπως ο πάγος!

Ό,τι κι αν κάνετε όμως, με λόγια ή με έργα, να το κάνετε στο όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και να ευχαριστείτε για όλα τον Πατέρα Θεό μέσα Του. Γιατί Εκείνος είναι ο μεσολαβητής μεταξύ του Θεού και μας - στην καρδιά Του κατοικεί η πληρότητα του Πατέρα.»

(Από την επιστολή του Παύλου προς τους Λαοδικείς σε καταγραφή του Γιάκομπ Λόρμπερ).

Ωριγένης

Προς το τέλος του δεύτερου μ.Χ. αιώνα η Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου εξακολουθούσε – όπως και την προηγούμενη μισή χιλιετία – να αποτελεί ένα μοναδικό χωνευτήρι πολιτισμών. Η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία παρ' όλη την τεράστια έκταση της δύσκολα θα είχε να επιδείξει μια εξίσου κοσμοπολίτικη πόλη όπου συναντιόνταν άνθρωποι από τρεις ηπείρους: Αιγύπτιοι. Κρητικοί, Έλληνες, Ιουδαίοι, Ρωμαίοι – για να αναφερθούν μόνο λίγοι – και κυρίως άνθρωποι κάθε πνεύματος, πίστης και κοσμοθεωρίας. Σε αυτό το σταυροδρόμι όλων των ρευμάτων γεννήθηκε, κατά πάσα πιθανότητα το 185 μ.Χ., ο Ωριγένης. Για τα υπόλοιπα δεδομένα της ζωής του έχει διασωθεί ένα πλήθος πληροφοριών που οφείλονται κατά κύριο λόγο στον Ευσέβιο της Καισαρείας, επίσκοπο και εκκλησιαστικό συγγραφέα. Ο Ευσέβιος γεννήθηκε λίγα χρόνια μετά το θάνατο του Ωριγένη ώστε πρόλαβε να γνωρίσει τον

κύκλο των μαθητών του αλησμόνητου διδασκάλου. Αργότερα ανέλαβε την επιμέλεια της Ωριγενικής πνευματικής κληρονομιάς και επίσης του αφιέρωσε ένα μεγάλο μέρος στην «Εκκλησιαστική ιστορία» του.

Ο πατέρας του Ωριγένη ο Λεωνίδας, πρέπει να ήταν αρκετά εύπορος και γνώστης των επιστημών της εποχής του, αφού ασχολήθηκε προσωπικά με την εκπαίδευση του γιου του και του κληρονόμησε μια πολύτιμη συλλογή βιβλίων «κοσμικής», δηλαδή ελληνικής γνώσης. Κυρίως όμως καθοδήγησε από πολύ νωρίς τον τρυφερά αναθρεμμένο πρωτότοκο γιο του στην Αγία Γραφή που και ο ίδιος ως μόλις προσήλυτος, δεν γνώριζε καλά, γι' αυτό υπήρχε και η απόγνωση του απέναντι στις ερωτήσεις του ανήλικου Ωριγένη για το κρυμμένο νόημα των βιβλικών κειμένων.

Το έτος 202 διατάχτηκε από τον αυτοκράτορα Σεβέριο η δίωξη των χριστιανών και δη των προσηλυτισμένων πρόσφατα. Ο δεκαεξάχρονος περίπου τότε Ωριγένης υποστήριζε με όλο του το σθένος το Λεωνίδα που βρέθηκε στη φυλακή και τον προέτρεπε να μην προδώσει την πίστη του. Ύστερα από λίγο ο Λεωνίδας αποκεφαλίστηκε.

Ο Ωριγένης συγκέντρωνε σιγά - σιγά γύρω του νέους κατηχούμενους στην πίστη και στα δεκαοχτώ του χρόνια ορίστηκε από τον επίσκοπο της Αλεξάνδρειας υπεύθυνος του κατηχητικού σχολείου. Για πολλούς από τους μαθητές του που γίνονταν συνεχώς πιο πολυάριθμοι η προετοιμασία για το βάπτισμα σήμαινε ουσιαστικά προετοιμασία για το θάνατο του μάρτυρα και ζούσαν συνεχώς με αυτή την επίγνωση, όπως κι ο δάσκαλος τους. Ο Ευσέβιος εξιστορεί λεπτομερώς τα βασανιστήρια που υφίσταντο οι τότε χριστιανοί τα οποία δύσκολα μπορεί να τα φανταστεί σήμερα κανείς. Ίσως στον Ωριγένη να του στοίχιζε το γεγονός ότι όπως και με τον πατέρα του ο ίδιος συνέχιζε να ζει. Ίσως εκεί να οφείλεται η χωρίς ανάπαυλα δραστηριότητα του, ο υπέρμετρος ασκητισμός στη ζωή του, ίσως γι' αυτό και το παράτολμο βήμα της ζωής του.

«Υπάρχουν ευνούχοι που μόνοι τους ευνουχίστηκαν για χάρη της βασιλείας των ουρανών», τα μυστηριώδη αυτά λόγια του Ιησού ο Ωριγένης τα ενστερνίστηκε τόσο πολύ με το πύρινο πνεύμα του που μετατρέποντας τα σε πράξη ευνουχίστηκε μόνος του. Είναι αδύνατον να φανταστεί κανείς τι διαδραματιζόταν μέσα στην ψυχή αυτού του ανθρώπου για να εφαρμόσει με τέτοιο τρόπο τα λόγια του Χριστού.

Προφανώς του ήταν αδύνατον να οδηγήσει και το σώμα του στον πνευματικό δρόμο. Όπως κι αν κρίνει κανείς αυτή την πράξη, αναμφισβήτητα προδίδει μια εντελώς ασυνήθιστη προσωπικότητα και θέληση. Ο επίσκοπος του Ωριγένη, ο Δημήτριος, καταρχάς ενέκρινε αυτή του την πράξη με το σκεπτικό ότι έτσι θα είχε ακόμη περισσότερο χρόνο για να τον αφιερώσει στην κατήχηση. Σε λιγότερο τρικυμιώδεις εποχές της ζωής του ο Ωριγένης έκρινε εκ των υστέρων τη χειρονομία του αυτή διαφορετικά κι ήταν αυτός που μοχλούσε μια ζωή για να αποκαλύψει το κρυμμένο νόημα πίσω από την κυριολεξία των βιβλικών κειμένων.

Οι διωγμοί των χριστιανών σταδιακά μετριάστηκαν και τέλος σταμάτησαν εξ ολοκλήρου. Ο κατηχητής και το σχολείο του βγήκαν πάλι στο φως της νομιμότητας, γεγονός που σήμαινε μεγάλες αλλαγές και για τις δυο πλευρές. Σε μια επιστολή του αναφέρει ο ίδιος για τις απαιτήσεις της νέας εποχής : «Ενώ εγώ ήμουν αφοσιωμένος στη μελέτη και η φήμη του σχολείου μας απλωνόταν, έρχονταν να με βρουν πότε αιρετικοί, πότε ειδήμονες της ελληνικής επιστήμης και κυρίως της φιλοσοφίας. Για το λόγο αυτό αποφάσισα να ερευνήσω τόσο τις διδασκαλίες των αιρετικών όσο και τις απαντήσεις που είχαν δώσει οι φιλόσοφοι στο ερώτημα της εύρεσης της αλήθειας».

Ο Ωριγένης προερχόταν από μορφωμένη οικογένεια γι' αυτό τον έλκυε πάντοτε η ελληνική, και η ελληνιστική επιστήμη και ιδίως η φιλοσοφία και δεν ήταν

άτομο που φορούσε πνευματικές παρωπίδες. Τη φιλοσοφία δεν τη θεωρούσε κάτι το περιττό ή που θα μπορούσε να βγάλει το χριστιανό από το δρόμο του. Αντίθετα την έβλεπε σαν ένα δρόμο που επίσης οδηγεί στον Θεό. Ο Ωριγένης διέθετε την ίδια ελευθερία πνεύματος με τον Παύλο ο οποίος στην ομιλία του στον Άρειο Πάγο αναζητώντας κοινά σημεία αναφοράς με το ακροατήριο του δεν δίστασε να πει στους Αθηναίους: «Όπως λένε και μερικοί από τους δικούς σας ποιητές».

Ο Ωριγένης ακολούθησε την ίδια γραμμή με το πρότυπο του αποστόλου και προσπάθησε με τους Έλληνες να συνδιαλέγεται σαν Έλληνας. Έτσι μελέτησε την ελληνική φιλοσοφία ώστε βρίσκοντας μια κοινή γλώσσα με τους εθνικούς να μπορεί να τους περάσει καλύτερα το μήνυμα του Ευαγγελίου. Έκρινε απαραίτητη τη γνώση της φιλοσοφίας γιατί γι' αυτόν είχε αποκτήσει μία θρησκευτική λειτουργία.

Αναμφίβολα η ενδιατριβή αυτή επηρέασε και τον ίδιο καθώς έμαθε να φιλοσοφεί. Ασφαλώς όμως παρέμενε πιστός στο χριστιανισμό αφού τον ζούσε, μπορεί να πει κανείς, παθιασμένα με όλο του το είναι. Η Βίβλος ήταν το κατεξοχήν πεδίο της αναδίφησης και της αγάπης του αλλά είχε διακρίνει και τη μεγαλοσύνη του ελληνικού κόσμου. Χάρη στον Ωριγένη έπνευσε ένα ελληνικό πνεύμα στην εκκλησία κι εγκαταστάθηκε εκεί για καλά. Το πάντρεμα αυτό έγινε με βάση το σοφό συλλογισμό ότι η «φιλοσοφία δεν αντιτίθεται σε όλα στο Νόμο του Θεού αλλά ούτε συμφωνεί μαζί του σε όλα». Ο Ωριγένης γνώριζε ότι ανέκαθεν υπήρχε ένας προαιώνιος Νους και ότι ο χριστιανισμός δεν ήταν η μόνη αποκάλυψη του καθότι μάλιστα ο Θεός έχει γράψει την αλήθεια μέσα στην καρδιά των ανθρώπων. Ο χριστιανισμός δεν χρειάζεται να φοβάται τη φιλοσοφία αφού κάθε αγάπη είναι καλή φτάνει το αντικείμενο της να έχει επιλεγεί σωστά και να προσβλέπει προς τον υπέρτατο στόχο, την κοινωνία με τον Θεό.

Έτσι αυτός ο εμπνευσμένος στοχαστής και γεφυροποιός πέτυχε να εγκαινιάσει μια γόνιμη σχέση μεταξύ Ιερουσαλήμ κι Αθήνας ώστε χριστιανισμός και φιλοσοφία έπαψαν να στέκονται αντιμέτωποι.

Ο Ωριγένης είχε μια αδαμάντινη θέληση να ξεπεράσει τα ανθρώπινα όρια του και ταυτόχρονα να εφαρμόσει χωρίς κανένα συμβιβασμό το Ευαγγέλιο. Θεωρία και πράξη στη δική του πορεία βαδίζουν χέρι-χέρι. Με το ζήλο του ασκητή περιόρισε τη φυσική ανάγκη για ύπνο και πλάγιαζε στο γυμνό χώμα. Για χρόνια ήταν ανυπόδητος και δεν έπινε καθόλου κρασί. Ο Ωριγένης ήθελε να τηρεί αυτά που δίδασκε στους άλλους με υποδειγματικό τρόπο.

Την κατάσταση του μάρτυρα την αντιμετώπιζε με ενθουσιασμό και ο ίδιος στο γεράματα του υπέστη βασανισμούς για χάρη της καλής αγγελίας. Μετά από μία ειρηνική περίοδο όπου κυβερνούσαν εν μέρει και πρόσωπα ευνοϊκά προσκείμενα προς τους χριστιανούς, στα μισά του τρίτου αιώνα ξέσπασαν οι χειρότεροι διωγμοί εναντίον τους. Τούτη τη φορά δεν διώκονταν μόνο οι προσήλυτοι, αλλά με βάση ένα προμελετημένο σχέδιο εκφοβισμού, στο στόχαστρο βρέθηκαν κυρίως οι ηγετικές μορφές της διδασκαλίας, με σκοπό να τους σπάσουν το ηθικό ή να τις εξοντώσουν φυσικά.

Έτσι ο Ωριγένης που πλησίαζε τα εβδομήντα είδε να γίνεται πραγματικότητα το νεανικό του όραμα να μαρτυρήσει, καθώς βρέθηκε στη φυλακή με ένα σιδερένιο χαλκά στο λαιμό και στο τέλος υποβλήθηκε σε βασανιστήρια. Σαν αληθινός μάρτυρας τα υπέμενε ακλόνητος, αλλά λίγο μετά την αποφυλάκιση πέθανε (περίπου το 254 μ.Χ.) από τις συνέπειες τους.

Παρ' όλο που ο ίδιος ζούσε μια ασκητική ζωή κι ήταν αυστηρός με τον εαυτό του, απέναντι στους άλλους ήταν μεγάλωψυχος. Το απόφθεγμα του ήταν: «Το ιερό να μην το αναζητάς σε ένα τόπο, αλλά στις πράξεις, στη ζωή, στα ήθη. Αν αυτά συμφωνούν με τον Θεό και με τις εντολές του, τότε υπηρετείς το Λόγο του κι όταν

είσαι στο σπίτι, ακόμη κι όταν είσαι στην αγορά, τι λέω εγώ στην αγορά, ακόμη κι αν βρίσκεσαι στο θέατρο, να είσαι σίγουρος ότι βρίσκεσαι σε ιερό τόπο».

Το ερευνητικό του πνεύμα ήταν αμερόληπτο κι ανοιχτό προς όλους τους ορίζοντες, ιδιότητες που δεν είχαν πολλούς μιμητές στη χριστιανοσύνη. Αυτός ο από κάθε άποψη εξαιρετικός άνθρωπος πρέσβευε και μια εξαιρετική διδασκαλία. Ως χαρισματικός δάσκαλος μπορούσε να ξυπνά στους ακροατές του την αγάπη προς τη γνώση και τους μετέδιδε την αντίληψη ότι «κανείς δεν μπορεί να καταλάβει έναν προφήτη εάν το πνεύμα που ενεργεί μέσα στον προφήτη δεν δώσει και στον ίδιο την κατανόηση για τα λόγια του». Με την εργασία του ο Ωριγένης θεμελίωσε την επιστήμη της Βίβλου. Αλλά μιλούσε γι' αυτή βιβλικά και όχι με το σχολαστικισμό των λογίων που σημαίνει θάνατο για τον άγιο Λόγο. Η Γραφή γι' αυτόν είναι ιερογλυφικά που πρέπει να ερμηνευτούν αλληγορικά, δηλαδή με πνευματική θεώρηση και όχι με γραμματική ανάλυση του περιεχομένου. Οι εξιστορήσεις της Βίβλου έχουν μόνο τυπολογική αξία για τον Ωριγένη καθώς απλά απεικονίζουν διαδικασίες που λαμβάνουν χώρα σε ανώτερους κόσμους.

Η κατά γράμμα ερμηνεία της Γραφής είναι στα μάτια του αυτή που προκάλεσε τον Ιησού να στηλιτεύσει την κοντοφθαλμία των νομοδιδασκάλων. Οι απόστολοι, λέει ο Ωριγένης, δεν είχαν μεταδώσει ολόκληρη τη διδασκαλία και είναι καθήκον του φωτισμένου χριστιανού να διεισδύσει στη βαθύτερη γνώση που ο Ιησούς είχε παραδώσει μόνο σε λίγους.

Πέραν τούτου για τον Ωριγένη η Καινή Διαθήκη δεν είναι η τελευταία λέξη του Θεού, αφού τα τέσσερα Ευαγγέλια δεν περιέχουν όλα τα μυστήρια, αλλά απλά διαγράφουν μόνο μια «σκιά από τα μυστικά του Χριστού». Γι' αυτό η Καινή Διαθήκη πρέπει να θεωρηθεί ουσιαστικά ως η πύλη εισόδου προς το αιώνιο Ευαγγέλιο.

Ενώ η πρόρρηση για ένα αιώνιο Ευαγγέλιο δεν έτυχε ιδιαίτερης προσοχής, έγινε αντίθετα πασίγνωστη η διάκριση σε τρεις βαθμίδες της κατανόησης της Βίβλου: της κυριολεκτικής – σωματικής της ηθικής – ψυχικής και της μυστικής – πνευματικής. Σε αυτή τη διαβάθμιση κατά βάση περιέλαβε το διαχωρισμό των γνωστικιστών σε κοινούς και πνευματικούς χριστιανούς. Αλλά αυτό που οι γνωστικιστές το έβλεπαν σαν ασύμβατες αντιθέσεις, το εναρμονιστικό πνεύμα του Ωριγένη το μετέτρεψε σε βαθμίδες ενός συνόλου. Φαινομενικά πρόκειται για μια μικρή μετατροπή αλλά στην πραγματικότητα είναι μια ιδιοφυής κίνηση, γιατί θέτει ενώπιον του ανθρώπου μια κλίμακα που μπορεί να ανέλθει, εάν θέλει, με τη βοήθεια βέβαια της άνωθεν δύναμης.

Στην κατώτατη βαθμίδα βρίσκεται η συνήθης πίστη του μεγάλου χριστεπώνυμου πλήθους. Ο Ωριγένης θεωρεί ότι οι πιστοί αυτοί βιώνουν την πίστη τους σαν ένα μύθο ωστόσο δεν τους καταφρονεί. Ο Χριστός ήρθε άλλωστε για όλους στη γη και η ευσέβεια του λαού της εκκλησίας μπορεί να είναι από μόνη της αρκετή για να φτάσει κανείς στη μακαριότητα. Η πίστη αυτή βασίζεται στην κατά λέξη κατανόηση και τήρηση της Γραφής. Μάλιστα στα οκτώ βιβλία «Κατά του Κέλσου» ο Ωριγένης ανέλαβε την υπεράσπιση αυτής της απλής μορφής Θεοσέβειας.

Η δεύτερη βαθμίδα είναι υψηλότερη σε σχέση με την πρώτη καθώς αυτή αναζητεί απαντήσεις στα φιλοσοφικά ερωτήματα. Εδώ ο Ωριγένης οφείλει πολλά στο δάσκαλο του, τον Κλήμη της Αλεξάνδρειας, ο οποίος ήταν μία από τις πιο μεγάλες μορφές των Ελλήνων πατέρων και του δίδαξε τη φιλοσοφική προσέγγιση στη χριστική διδασκαλία.

Σαν γνώστης της φιλοσοφίας ο Ωριγένης είχε τις προϋποθέσεις και την προπαρασκευή για να αντιμετωπίσει διαφορετικά τους αιρετικούς. Σαν υπεύθυνος του κατηχητικού σχολείου χρειαζόταν συχνά να αντικρούσει τα αιρετικά λάθη. Το έργο αυτό το διεκπεραίωνε με παραδειγματικό τρόπο, χωρίς εμπάθεια ή τυφλότητα.

Άκουγε απροκατάληπτα τις διάφορες απόψεις – μια στάση που αργότερα έγινε πια σπάνια – και μπορούσε να πει: «Οι αιρετικοί είναι μεν στο δρόμο, όμως δεν είναι αυτός που κατευθύνεται από τον Κύριο, αλλά ακολουθούν δρόμους τέτοιους που το κακό τους έχει στραβώσει ώστε αποκλίνουν προς τα δεξιά ή προς τα αριστερά, γιατί οι αιρετικοί δεν αρκούνται στην απλή πίστη· σκέφτονται βέβαια πιο βαθιά μα όχι πιο αληθινά».

Αυτός ο πατέρας της εκκλησίας δεν δίστασε να τονίσει την αναγκαιότητα των αιρέσεων γιατί η πίστη μένει ζωντανή μόνο με το να δοκιμάζεται και να επικρατεί τελικά παρά τις δοκιμασίες. Για τον Ωριγένη είναι αναπόφευκτο να δημιουργούνται συνεχώς διάφορα ρεύματα: το «ότι αναγκαστικά προέκυψαν οι αιρέσεις δεν οφείλεται σε μια τάση για σχίσματα, διχογνωμίες και φιλονικίες, αλλά απλά επειδή πολλοί διανοούμενοι επιχείρησαν να διεισδύσουν στις αλήθειες του χριστιανισμού». Με μεγάλη ενδελέχεια ερεύνησε τις διάφορες απόψεις επειδή ήταν της γνώμης ότι «με την κατανόηση των επί μέρους ιουδαϊκών και χριστιανικών αιρέσεων μπορεί κανείς να αποκομίσει μια βαθύτατη γνώση του χριστιανισμού». Καλύτερα δεν μπορεί να εκφράσει κανείς τη σημασία των αιρέσεων από ό,τι εδώ ο Ωριγένης.

Αυτή η διαπίστωση δείχνει μια προσωπικότητα που δεν αρνείται απλά αυτά που από την εκκλησιαστική σκοπιά ήταν υποχρεωμένος να αρνηθεί, αλλά με την οξυδέρκεια και τη διαύγεια του είναι πρόθυμος να τους αναγνωρίσει σε ορισμένες πλευρές δίκιο. Όπως θα ήταν αναμενόμενο, ήταν επίσης ελεύθερος από οποιοδήποτε μίσος απέναντι στους αιρετικούς. «Οι άνθρωποι που γνωρίζουν τα λόγια “Μακάριοι οι πράοι και μακάριοι οι ειρηνοποιοί” δεν μπορούν να απεχθάνονται όσους διαστρεβλώνουν τις διδασκαλίες του Χριστού ούτε να κακοχαρακτηρίζουν τους πλανημένους σαν υποβολιμαίους ταραξίες που εισάγουν κακά δαιμόνια». Ο Ωριγένης δεν εξύβριζε ούτε υποβίβαζε ποτέ τους χριστιανούς που ασπάζονταν διαφορετικές διδασκαλίες από ό,τι εκείνος.

Στην τρίτη υψηλότερη βαθμίδα έρχεται ο πνευματικός χριστιανός ο οποίος κατέχει την αληθινή γνώση. Η λέξη γνώση ήταν εύηχη για τον Ωριγένη καθώς την τοποθετούσε πάνω από την απλή πίστη. Την αληθινή γνώση τη χαρακτήριζε σαν την τελειοποιημένη πίστη που «δικαίως παραμένει κρυφή για τη μεγάλη μάζα των ανθρώπων». Μαζί με τον Κλήμη έθεσαν τις βάσεις για μία χριστιανική γνώση, ένα έργο το οποίο δεν βρήκε ωστόσο συνεχιστές στους μεταγενέστερους εκκλησιαστικούς πατέρες.

Ο χριστιανισμός του Ωριγένη στηρίζεται σε μία πολύ ευρεία βάση δεδομένου ότι «με πάσα ελευθερία κάνει τα πάντα αντικείμενο των ερευνών του και εμπλουτίζεται με όλα τα πνευματικά αγαθά». Ωστόσο μέτοχος της χριστικής γνώσης γίνεται κανείς μόνο μέσω φωτισμού και μόνο τότε δικαιούται να ονομάζεται πνευματικός άνθρωπος αφού εισχωρεί με τη διορατική του ματιά ως το άυλο και το υπεραίσθητό.

Μονάχα ο «οφθαλμός της ψυχής» του αντιλαμβάνεται τον πόλεμο των υπερκόσμιων δυνάμεων που είναι άγνωστος για τους υπόλοιπους ανθρώπους. Ο Ωριγένης επεδίωκε συνειδητά να κάνει το χριστιανό «απαθή απέναντι σε κάθε πόνο και δοκιμασία και έχοντας ακλόνητη εσωτερική τάξη και εσωτερική ισορροπία να γίνει τελικά αληθινά όμοιος με τον Θεό και μακάριος». Όποιος διατηρεί μια ακλόνητη στωικότητα και αδιατάραχτη ευφροσύνη απέναντι σε όλες τις δυσκολίες της ζωής θα αξιωθεί να δει τη θεϊκή δόξα. Ο μυστικισμός του Ωριγένη είναι συγγενής με το νυμφικό μυστικισμό των αγνωστικιστών όπου η νύμφη ψυχή νυμφεύεται πνευματικά το Λόγο. Το μόνο κίνητρο για τη μυστική άνοδο της ψυχής είναι ο φλογερός έρωτας για τον Θεό, ένας έρωτας που είναι πάλι θείο δώρο και όχι προσωπική κατάκτηση.

Η κορύφωση του Ωριγενικού μυστικισμού είναι η βίωση της *γέννησης του Χριστού μέσα στην ανθρώπινη ψυχή* και η εσωτερική νοερή προσευχή χωρίς λόγια. Τον τελειοποιημένο άνθρωπο που έχει φτάσει στην κορυφή της κλίμακας τον ονόμαζε εξίσου Χριστό, ένα χαρακτηρισμό που δεν απέδιδε μόνο στο Ναζωραίο: «Ξέρουμε ότι ο Χριστός ήρθε στη γη και συνάμα βλέπουμε ότι χάρη σε αυτόν εγέρθησαν πολλοί χριστοί στον κόσμο που όπως εκείνος αγαπούν τη δικαιοσύνη.»

Ο χριστιανός που βρίσκεται στην πνευματική – μυστικιστική βαθμίδα διεισδύει ενορατικά μέσα στον κόσμο. Χάρη στην ανεπτυγμένη πνευματικότητα τους όλοι οι ακόλουθοι του Χριστού τελικά θα αποπνευματωθούν και συνεπώς η επιστροφή τους δεν θα είναι μία εξωτερικά ορατή.

Ο Θεός είναι ακατάληπτος κι ασύλληπτος με το νου και τον περιβάλλει γνόφος, ενώ απέναντι του βρίσκεται ο άνθρωπος που ο Ωριγένης τον θεωρεί σαν ένα μικρόκοσμο· γι' αυτό λέει στον εθνικό Κέλσο: «Κατάλαβε το ότι είσαι ένας δεύτερος κόσμος σε μικρογραφία, ότι στο εσωτερικό σου κρύβεται ο ήλιος, η σελήνη ακόμη και τα άστρα». Η πορεία του κόσμου περνά μέσα από αλληπάλληλους αιώνες κατά τους οποίους οι ψυχές κινούνται καθοδικά κι ανοδικά. Όταν κανείς συλλάβει την κατεύθυνση αυτής της πνευματικής διαδικασίας τότε εκπλήσσεται για το πόσο ομοιογενές είναι το όλο φαινόμενο. Υπάρχει στο βάθος μια ορισμένη βασική σκέψη η οποία επανεμφανίζεται συνεχώς παντού, η σκέψη ότι τα λογικά όντα διαπαιδewγούνται από την Πρόνοια. Για τον Ωριγένη ο Θεός είναι πάνω από όλα ο μεγάλος Διδάσκαλος που καθοδηγεί και διαπαιδewγει με κάθε τρόπο τις ψυχές ώστε να επιστρέψουν στην ουράνια πατρίδα τους χωρίς να χάσουν το ελεύθερο αυτεξούσιο τους. Το θείο παιδαγωγικό σχέδιο αφορά τόσο το μεμονωμένο άτομο όσο και ολόκληρο τον κόσμο.

Το μεγάλο θέμα αυτού του οράματος που είναι συνυφασμένο με τη μορφή του Χριστού είναι η παλιννόστηση στον Θεό. Η καθαρτήρια άνοδος της ψυχής δεν τερματίζεται με το θάνατο, αλλά συνεχίζεται στον άλλο κόσμο. Όταν η ψυχή βελτιωθεί εγκαταλείπει τον τόπο του καθαρμού της και καμία τιμωρία δεν διαρκεί αιώνια. Η τελείωση θα έρθει όταν κάποτε όλες οι ψυχές Θα Έχουν λυτρωθεί και θα έχουν γίνει άγγελοι, συμπεριλαμβανομένου και αυτού ακόμη του διαβόλου, αφού ούτε εκείνος δεν θα παραμείνει επ' άπειρον Σατανάς. Όλη η πλάση θα επιστρέψει στον Θεό καθώς η απέραντη ευσπλαχνία του υπερνικά κάποτε την τελευταία αντίσταση του ανθρώπου, Ο Ωριγένης το εκφράζει ως εξής: «Εφόσον όλων τα γόνατα κλίνουν μπροστά στον Ιησού, άρα χωρίς αμφιβολία είναι ο Ιησούς “στον οποίο υποτάσσονται τα πάντα” και ο οποίος “θα υποτάξει, τα πάντα στον Πατέρα”. Γιατί τα πάντα υποτάσσονται δια της Σοφίας, δηλαδή δια του λόγου της λογικής και όχι με τη βία ή τον εξαναγκασμό. Άλλωστε το μεγαλείο του Χριστού είναι ότι πετυχαίνει οτιδήποτε θέλει και αυτή είναι η ύψιστη παντοδυναμία και η πιο απαλή και φωτεινή αίγλη, ότι τα πάντα υποτάσσονται με το Λόγο και τη Σοφία κι όχι με τη βία ή τον εξαναγκασμό».

Αυτή θα είναι η οριστική ήττα του θανάτου και το τέλος κάθε κακού, ένα τέλος στο οποίο ο Ωριγένης πιστεύει ακράδαντα: «Εσύ Κύριε, γνωρίζεις τα πάντα, το πρώτο και το έσχατο. Ό,τι είναι ενδιάμεσα αποσιωπείται, γιατί είναι το κακό που κατέχει τον ενδιάμεσο χώρο. Διότι το κακό δεν υπήρχε στην αρχή ούτε θα υπάρχει στο τέλος».

Στη βασιλεία του Χριστού όλοι θα λάμπουν σαν ήλιοι και δεν θα υπάρχουν διαφορές στη λαμπρότητα τους. Γιατί τότε όλοι, μα όλοι πραγματικά, θα έχουν γίνει «ώριμοι και θα έχουν φτάσει στην τελειότητα που μέτρο της είναι ο Χριστός» σύμφωνα με την μυστηριώδη έκφραση του Παύλου.

Το μεγαλειώδες όραμα του Ωριγένη συλλαμβάνει τη σοφία του θεϊκού σχεδίου, σύμφωνα με το οποίο ο Γολγοθάς θα τελειώσει μόνο όταν σωθεί κι η τελευταία ψυχή, έστω κι αν χρειασθούν αμέτρητοι αιώνες γι' αυτό" το ίδιο θέμα το συναντάμε πάλι στις νέες αποκαλύψεις, κυρίως του Λόρμπερ και της Ντούντε, όπου πλέον όλοι μας μπορούμε να μάθουμε για μερικές από τις πιο απόκρυφες πλευρές του θεϊκού σχεδίου.

Ο Ωριγένης είχε αναρριχηθεί με τις συλλήψεις του αυτές σε τέτοια δυσθεώρατα ύψη όπου δεν μπορούσαν να τον ακολουθήσουν ούτε η εκκλησία ούτε το πλήρωμα της. Το ιδεώδες του πνευματικού ανθρώπου στην πρωτοχριστιανική εποχή αφορούσε μόνο μία μικρή ελίτ. Θα πρέπει όμως να τονιστεί ταυτόχρονα ότι οι συλλήψεις και οι ερμηνείες του δεν κατακρίθηκαν ποτέ επίσημα όσο ζούσε. Απεναντίας, από τη σχολή του πέρασε μια ολόκληρη γενιά από τους διαπρεπέστερους χριστιανούς καθώς η φήμη του ως αυθεντία και ηγετική φυσιογνωμία είχε διαδοθεί σε όλη την εκκλησία.

Εντούτοις για πολλούς μέσα στην εκκλησία που δεν μπορούσαν να ακολουθήσουν τον Ωριγένη, τα ύψη όπου αιωρείτο τους προκαλούσαν δυσανεξία και ίλιγγο. Και ό,τι δεν μπορεί να καταλάβει ο άνθρωπος συνήθως το αποποιείται ή και το μισεί ακόμη. Η περίπτωση του Ωριγένη δεν αποτέλεσε εξαίρεση. Με την πάροδο του χρόνου οι ζηλόφθονοι αντίπαλοι ξεπέρασαν αριθμητικά τους πολυπληθείς φίλους κι άρχισαν τις σκευωρίες εναντίον του. Όταν ο Ωριγένης διαπίστωσε ότι η Αλεξάνδρεια είχε στραφεί εναντίον του εγκατέλειψε εθελοντικά την πόλη. Μετά την αναχώρηση του μια σύναξη επισκόπων τον χαρακτήρισε ανάξιο να είναι πρεσβύτερος λόγω του ευνουχισμού του και τον απέκλεισε από το πλήρωμα της εκκλησίας της Αλεξάνδρειας. Έτσι ο Ωριγένης έγινε ένας από τους πολλούς φωτισμένους χριστιανούς που αναγκάστηκε να υποστεί διώξεις εν ονόματι των πεποιθήσεων του. Αυτός που απέναντι στον Κέλσο υπερασπίστηκε το ανεκτικό πνεύμα του χριστιανισμού έπρεπε να αποκτήσει προσωπική εμπειρία του πόσο λίγη ανεκτικότητα διέθεταν οι εν Χριστώ αδελφοί του. Ούτε μετά το θάνατο του που ουσιαστικά προκλήθηκε από το μαρτύριο του δεν έπαψαν να τον πολεμούν με λύσσα, αντίθετα επιδόθηκαν με ακόμη μεγαλύτερο μένος στην αμαύρωση της φήμης του.

Η διδασκαλία του, περί της *αποκατάστασης των πάντων και της λύτρωσης του σύμπαντος*, υπερέβαινε τα όρια της εκκλησιαστικής αντίληψης. Αντίθετη επίσης προς τα εκκλησιαστικά πιστεύω κρίθηκε η σκέψη του Ωριγένη για την προηγούμενη υπόσταση της ψυχής και τη μνήμη του Θεού που φέρει ως τμήμα της γνώσης της. Χρόνο με το χρόνο η κακοφημία του ως επικίνδυνου ψευτοδιδάσκαλου μεγάλωνε. Όσο λιγότερο καταλάβαιναν τη φιλοσοφία του με τόσο μεγαλύτερο πάθος τον κατηγορούσαν σαν ένα «φαντασιόπληκτο και σαν το μεγαλύτερο των ειδωλολατρών». Σε αυτή τη δυσφημιστική εκστρατεία πρωτοστατούσαν οι Έλληνες μοναχοί δείχνοντας αγνωμοσύνη προς το δάσκαλο τους αφού ήταν ο Ωριγένης κυρίως που είχε διαμορφώσει με τη διδασκαλία του και την ασκητική του στάση ζωής το ιδανικό της θεοσέβειας πάνω στο οποίο στηρίχτηκε ο μοναχισμός. Ο Παχωμιος, ο ιδρυτής του κοινοβιακού συστήματος, κατηγορούσε τον Ωριγένη ως βλάσφημο και αποστάτη, προέτρεπε τους αδελφούς να μην δίνουν σημασία στις «παράφρονες βαττολογίες» του και «μαρτυρούσε ενώπιον του Θεού ότι όποιος διαβάξει τα γραπτά του θα πάει στα έγκατα της κόλασης», τη στιγμή που ο μεγάλος Αλεξανδρινός ήθελε να απαλλάξει την ανθρωπότητα από τον τρόπο της αιώνιας τιμωρίας»...

Το έτος 543 η Σύνοδος της Κωνσταντινούπολης με την υποκίνηση του αυτοκράτορα Ιουστινιανού απήγγειλε ανάθεμα εναντίον του Ωριγένη και η Πέμπτη Οικουμενική Σύνοδος το 653 καταδίκασε οριστικά τις διδασκαλίες του. Η απόφαση

αυτή ήταν μία από εκείνες με τις μεγαλύτερες συνέπειες για την ιστορία των δογμάτων, καθώς μετά την καταδίκη της θρησκευτικής φιλοσοφίας του Ωριγένη η εκκλησία αυτοπεριορίστηκε, έγινε μονόπλευρη, δογματική και ισχυρογνώμων, ενώ περιορίστηκε η αισιοδοξία και η ευρύτητα στη σκέψη, καθώς μάλιστα ο παραγκωνισμός του ωριγενικού πνεύματος έγινε εξίσου αποδεκτός κι από τους λαϊκούς. Εν τούτοις η διδασκαλία του Ωριγένη δεν εξαφανίστηκε οριστικά παρά το κακό όνομα του Μολονότι παρέμεινε στιγματισμένος τα ίχνη του δεν χάθηκαν από τα έργα των πατέρων της εκκλησίας. Οι παρακαταθήκες που άφησε ήταν πραγματικά τόσο μοναδικές που ήταν αδύνατο να ξεχαστούν τελειωτικά. Ακόμη και οι δυσφημιστές του αντλούσαν από το πλούσιο υλικό του. Έστω κι αν το όνομα του ήταν αναθεματισμένο, το πνεύμα του αποδείχτηκε ισχυρότερο από κάθε ανάθεμα' έτσι δεν έπαψαν να ανατρέχουν στα βιβλικά του σχόλια και να οικειοποιούνται κρυφά ιδέες από τα κυρήγματά του. Το στίγμα παραμερίστηκε μόλις στη νεότερη εποχή, οπότε υπήρξε μια μεγάλη αναθεώρηση της εκτίμησης του έργου του.

Επιπλέον οι νέες αποκαλύψεις που επαληθεύουν σε πολλά σημεία τις διδασκαλίες του παρείχαν το κλειδί για να παρακολουθήσουμε τα ιδιοφυή γεννήματα του πνεύματος του.

Βερνάρδος του Κλαιρβώ

Όταν ο Βερνάρδος, που καταγόταν από οικογένεια ευγενών της Βουργουνδίας, πήγε να μονάσει στη μονή Σιτώ σε ηλικία είκοσι τριών χρόνων, δεν φανταζόταν ποτέ ότι μόλις σε δύο χρόνια μέσα θα γινόταν ηγούμενος και ιδρυτής τάγματος κι ακόμη λιγότερο ότι οι ιστορικοί θα ονόμαζαν το δωδέκατο αιώνα με το όνομα του. Μόνο δύο δεκαετίες χρειάστηκε ο νεαρός ηγούμενος του Κλαιρβώ για να γίνει ο σημαντικότερος κληρικός και ένας από τους πιο παραγωγικούς μυστικιστές της δύσης. Κι εντούτοις η εμπειρία τον δίδαξε ότι είναι σχεδόν αδύνατο να αφοσιωθεί κανείς στη μυστικιστική ενατένιση χωρίς να θυσιάσει παράλληλα τα εγκόσμια καθήκοντα του. Βέβαια κατόρθωνε παράλληλα με την πολύπλευρη δραστηριότητα του ως κληρικού να αφιερώνει χρόνο στο διαλογισμό και στη συγγραφή, δρέποντας τους καρπούς μιας όλο πάθος αναζήτησης του Θεού, αλλά ασφαλώς αυτό δεν ήταν ο μυστικός βίος προσευχής και ασκητικής απομόνωσης που οραματιζόταν ως νέος. Το μόνο που του απέμενε ήταν να δραπετεύει από καιρό σε καιρό από την επίγεια δραστηριότητα του για να βρει καταφύγιο «στην αγκαλιά του Θεού».

Το κεντρικό θέμα του μυστικισμού του Βερνάρδου είναι η εσωτερική ενατένιση. Ένωθε μάλιστα ότι ο Θεός τού είχε αναθέσει να τον τοποθετήσει πάλι στο επίκεντρο του θρησκευτικού βίου. Καθαρμός, φωτισμός και ένωση έλεγε ότι ήταν τα τρία σκαλοπάτια της αναγωγικής κίνησης προς τον Ιησού Χριστό. Στη βαθμίδα του καθαριού ο άνθρωπος καθαρίζεται από οτιδήποτε τον χώριζε μέχρι τότε από τον Θεό. Όποιος δέχεται να υπομένει τη φτώχεια και το σταυρό έχει φτάσει σε αυτή την πρώτη βαθμίδα. Το δεύτερο σκαλοπάτι κατακτιέται με την πίστη στον Ιησού Χριστό με τη βύθιση στο μυστήριο της ενανθρώπισής του. Η τρίτη και ύψιστη βαθμίδα είναι η ολόθερμη αγάπη για τον Ιησού Χριστό που πηγάζει από τα βάθη της καρδιάς και οδηγεί στην *unio mystica*, την ιερή συνένωση μαζί του. Ο Βερνάρδος πράγματι μεταχειρίστηκε τη γλώσσα του γήινου έρωτα για να εκφράσει έννοιες της μυστηριώδους κοινωνίας στα κηρύγματα του για το Άσμα Ασμάτων του Σολομώντα λόγου χάρη, μιλά για τους, «ασπασμούς της ενατένισης», για το «μυστικιστικό ασπασμό», για «την εσωτερική αφοσίωση της ψυχής» και για τις «ηδονές της έκστασης». Αλλά αυτό δεν ήταν κάτι το καινοφανές, καθώς ήδη τους προηγούμενους

αιώνες η γλώσσα της εκκλησίας είχε εμπλουτιστεί με εκφράσεις όπως η «νύφη του Χριστού», «ο πνευματικός γάμος» ή ο «Νυμφίος της ψυχής».

Μια φορά ο Βερνάρδος περιέγραψε στους άλλους μοναχούς στο Κλαιρβώ το πώς βίωσε προσωπικά τον ερχομό του Νυμφίου: «Αν θέλετε, έχετε την υπομονή αδελφοί μου να ακούσετε ένα μικρό δείγμα της μωρίας μου. Θέλω να σας μιλήσω αφού το έχω υποσχεθεί και να σας πω τι μου συμβαίνει με αυτές τις καταστάσεις. Βέβαια δεν είναι σοφό από πλευράς μου, αλλά ας φανώ ανόητος, φτάνει να σας διδάξω κάτι. Κι αν εσείς γίνετε έτσι σοφοί, τότε δεν θα μετανιώσω για τη μωρία μου, κι αν όχι, τότε κι εγώ θα εξομολογηθώ την ανοησία μου.

Πρέπει να σας ομολογήσω ότι και σε μένα επίσης έχει έρθει ο Λόγος και μάλιστα σας εξομολογούμαι μέσα στην ανοησία μου ότι έχει έρθει επανειλημμένα. Αλλά παρόλο που έχει έρθει πολλές φορές, ούτε μία φορά δεν αντιλήφθηκα πώς έγινε αυτό. Τον ένιωθα όταν ήταν εκεί και μετά εκ των υστέρων είχα την ανάμνηση της παρουσίας του. Θα 'θελα καμιά φορά να είμαι προετοιμασμένος για τον ερχομό του, όμως δεν κατάφερα να νιώσω ούτε τον ερχομό ούτε τον πηγαιμό του. Από πού ήρθε μέσα στην ψυχή μου και πού πήγε φεύγοντας δεν το γνωρίζω, ούτε με ποιόν τρόπο έγινε αυτό. Δεν ξέρεις από πού έρχεται και πού πηγαίνει.... Μήπως και δεν ήρθε καν απ' έξω; Γιατί δεν είναι κάτι από τα εξωτερικά πράγματα. Παρ' όλα αυτά ούτε από το εσωτερικό μου δεν μπορεί να έχει έρθει, γιατί είναι κάτι καλό κι εγώ ξέρω ότι δεν υπάρχει τίποτα το καλό μέσα μου. Έτσι λοιπόν ανήλθα πάνω από όσα είναι δικά μου κι ορίστε, εκεί ψηλά ήταν πάλι ο ύψιστος Λόγος. Μετά ερεύνησα βαθύτερα από τα δικά μου πράγματα και τον βρήκα κι εκεί. Κοίταξα προς τα έξω και πάλι τον συνάντησα παραπέρα από ό,τι είναι εξωτερικό από μένα: κι αν ψάξω στα ενδότερα είναι κι αυτός μέσα. Έτσι λοιπόν ανακάλυψα ότι είναι αλήθεια αυτό που είναι γραμμένο ότι «ζούμε, κινούμαστε και υπάρχουμε μέσα Του». Αληθινά, είναι μακάριος ο άνθρωπος που Τον έχει μέσα του, ζει και κινείται μέσα σ' Αυτόν!».

Σε μια άλλη περίπτωση πάλι ο Βερνάρδος περιέγραψε έτσι τη θεϊκή παρουσία: «Με ρωτάς από πού αναγνωρίζω την παρουσία Του; Μόλις μπήκε στο εσωτερικό μου ξύπνησε την ψυχή μου που κοιμόταν και μετά διέγειρε, μαλάκωσε και πλήγωσε την καρδιά μου που ήταν σκληρή σαν πέτρα. Έτσι με επισκέφτηκε μερικές φορές ο Λόγος ως Νυμφίος: αλλά ποτέ δεν προαναγγέλληκε ο ερχομός του με κάποιο προμήνυμα, ούτε σαν λόγια, ούτε σαν μορφή ούτε σαν κίνηση. Με λίγα λόγια δεν είχα καμία ένδειξη του ερχομού του, ούτε οι αισθήσεις μου αντιλήφθηκαν την είσοδό του στο εσωτερικό μου. Μόνο από τη συγκίνηση της καρδιάς μου αναγνώριζα, όπως είπα, τη θεϊκή παρουσία του».

Ο Βερνάρδος είχε πλήρη συναίσθηση των δυσκολιών να μεταδώσει ικανοποιητικά σε άλλους τα μυστικιστικά του βιώματα με τον Ιησού Χριστό, γι' αυτό έλεγε: «Μπορώ να εξηγήσω αυτό που είναι ανείπωτο; Δεν είναι η ανθρώπινη γλώσσα, αλλά μόνο η χάρη του Θεού που διδάσκει αυτά τα πράγματα. Για τους τρανούς και τους σοφούς αυτού του κόσμου είναι άγνωστα ενώ ο Θεός τα αποκαλύπτει στα μικρά παιδιά».

Ο Βερνάρδος του Κλαιρβώ δεν άφησε γραπτές μαρτυρίες για τη ζωή του πνεύματος, όμως εισάγοντας τις έννοιες του νυμφικού μυστικισμού, όπως ο έρωτας, ο πόθος και η πνευματική ένωση, άνοιξε το δρόμο σε μυστικιστές όπως ο Φραγκίσκος της Ασίζης και ο Μάιστερ Έκχαρτ. Τα γραπτά που άφησε μέσα σε αυτό το πνεύμα αποτελούνται από κηρύγματα, επιστολές και ύμνους. Πέθανε το 1153 και μόλις είκοσι ένα χρόνια μετά το θάνατο του ανακηρύχθηκε άγιος.

Παρόλο που δεν ανήλθε στην εκκλησιαστική ιεραρχία, για ένα μεγάλο διάστημα η επιρροή του ήταν καθοριστική για τη χριστιανοσύνη της Δύσης. Η υστεροφημία του διατηρήθηκε για τόσο μεγάλο διάστημα που η εποχή του

ονομάστηκε ο «αιώνας του Αγίου Βερνάρδου» ενώ τα γραπτά που αναφέρονται στη ζωή και το έργο του απλού ηγούμενου σύντομα ανήλθαν σε εκατοντάδες. Η καλή του φήμη ξεπέρασε ακόμη και τα όρια των δογματικών διαφορών αφού κι ο ίδιος ο Λούθηρος τον εκτιμούσε περισσότερο «από όλους τους καλόγερους και τους παπάδες της υφηλίου». Αλλά την καλύτερη μαρτυρία για το Βερνάρδο την κατέθεσε ενορατικά ο Δάντης. Ο Φλωρεντίνος ποιητής τον τιμούσε περισσότερο από κάθε άλλο γήινο άνθρωπο. Ήταν αυτός που συνέλαβε ότι η λειτουργία του ηγούμενου του Κλαιρβώ ήταν η καθοδήγηση προς τον ουράνιο στόχο, γι' αυτό στον Παράδεισο του τον ανέδειξε σε οδηγό του προς την τελείωση.

Αλλά και ο Θωμάς Ακινάτης είχε πει κάτι πολύ ωραίο για τον Άγιο Βερνάρδο: «Με το κρασί της γλυκύτητας του μέθυσε ολόκληρο τον κόσμο». Ένα παρόμοιο έπαινο είχε επίσης η αγία Χίλντεγκαρντ του Μπίνγκεν γι' αυτόν: «Είσαι ο αετός που ατενίζει μέσα στον ήλιο». Στην ερμηνεία του Άσματος Ασμάτων το θείο Πνεύμα ανάβλυζε από μέσα του και η πληθωριστική γλυκύτητα της έκφρασης τού απέδωσε τον τίτλο του «μελίρρυτου διδάκτορα». Ένα δείγμα του λόγου του ακολουθεί στην συνέχεια: «Ο χωρισμός της πίστης από την αγάπη είναι ο θάνατος της. Αν πιστεύεις στον Χριστό κάνε τα έργα του Χριστού για να γίνει η πίστη σου ζωντανή. Η αγάπη πρέπει να εμψυχώνει την πίστη και η πράξη να τη συντηρεί Δεν υπάρχει κανένα γήινο έργο που να κάμψει εκείνον που τον στηρίζει μια ουράνια πίστη.

Όταν λες ότι ζεις μέσα στον Χριστό τότε θα πρέπει να πορεύεσαι όπως πορεύτηκε Εκείνος. Εάν όμως αναζητείς τιμή για τον εαυτό σου, εάν φθονείς τον ευτυχή, εάν συκοφαντείς τον απόντα και πληρώνεις με το ίδιο νόμισμα τον υβριστή σου, να ξέρεις ότι ο Χριστός δεν έπραξε έτσι. Ομολογείς τον Θεό αλλά τον αρνείσαι με τις πράξεις σου. Δεν είναι σωστό, αλήθεια, να παίρνεις στη γλώσσα σου τον Χριστό αλλά την ψυχή σου να τη δίνεις στο διάβολο. Άκου λοιπόν τι λέει ο Θεός: “ο άνθρωπος αυτός με τιμά με το στόμα μα η καρδιά του βρίσκεται μακριά μου”. Ασφαλώς τότε δεν είσαι έντιμος άνθρωπος εφόσον μοιράζεις τόσο ανέντιμα. Δεν μπορείς άλλωστε να υψώσεις το κεφάλι όσο ο διάβολος το κρατάει κάτω από το ζυγό του. Ούτε μπορείς να σταθείς όρθιος όσο η αδικία σε κάνει να έρπεις. Γιατί οι αδικίες σου ξεπερνούν το ύψος το κεφαλιού σου και σε βαραίνουν σαν ασήκωτο φορτίο. Η αδικία έχει θρονιάσει επάνω σου και σε καταπλακώνει με το βάρος της σαν μολύβι.

Βλέπεις λοιπόν ότι και η ειλικρινής πίστη δεν κάνει τον άνθρωπο ειλικρινή και έντιμο εάν η πίστη του δεν συμπράττει μαζί με την αγάπη. Όποιος δεν έχει αγάπη, δεν μπορεί να αγαπήσει τη νύμφη. Το ίδιο και τα έργα, όσο δίκαια κι αν είναι δεν μπορούν να κάνουν την καρδιά δίκαιη εάν της λείπει η πίστη. Ποιος μπορεί να ονομάσει δίκαιο έναν άνθρωπο που δεν ευαρεστεί τον Θεό, αφού χωρίς πίστη είναι αδύνατο να τον ευχαριστήσει κανείς. Όποιος δεν ευαρεστεί τον Θεό, αυτόν ούτε ο Θεός δεν μπορεί να τον ευχαριστήσει και όποιον ευαρεστεί ο Θεός αυτός δεν μπορεί να τον δυσαρεστεί.

Αλλά όποιον δεν τον ευαρεστεί ο Θεός, δεν τον ευαρεστεί ούτε η νύμφη του. Πώς μπορεί λοιπόν να είναι κάποιος χρηστός και δίκαιος όταν δεν αγαπάει ούτε τον Θεό ούτε την εκκλησία του (δηλαδή την ακτινοβολία του Χριστού στον κόσμο που οδηγεί στην πραγμάτωση των αρχών του καλού κι αληθινού) για την οποία λέγεται: “Οι δίκαιοι σε αγαπούν;”

Εφ' όσον επομένως ούτε η πίστη δίχως έργα ούτε τα έργα δίχως πίστη είναι αρκετά για να γίνει δίκαιη η ψυχή, γι' αυτό εμείς, αγαπημένα μου αδέρφια, που πιστεύουμε στον Χριστό, ας πασχίσουμε να κάνουμε τους δρόμους και τους στόχους μας δίκαιους.

Ας υψώσουμε καρδιά και χέρια ως τον Θεό, για να γίνει όλη η ύπαρξή μας χρηστή και δίκαιη. Έτσι θα αποδείξουμε την ορθότητα της πίστης μας με τις ορθές

μας πράξεις σαν εραστές της νύμφης και σαν αγαπημένοι του Νυμφίου, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού που είναι ο Θεός ο δοξασμένος στην αιωνιότητα».

Φραγκίσκος της Ασίζης

Στις ατραπούς του χριστικού μυστικισμού η πιο ενδιαφέρουσα, σχεδόν ανεξήγητη φυσιογνωμία είναι αυτή του «φτωχούλη του Θεού» ο οποίος ύμνησε την ομορφιά και την τόλμη «της αδελφής» του της φωτιάς, την αγνότητα και την ταπεινοσύνη «του αδελφού του», του νερού, κι ακόμη λίγες στιγμές πριν φύγει από αυτό τον κόσμο είπε το απίστευτο: «Καλωσόρισες αδελφέ μου θάνατε!» Ο Φραγκίσκος ήταν ο πρώτος που βίωσε στην πράξη αυτό που δίδαξαν ο Βερνάρδος και άλλοι: μια μυστικιστική ζωή αγάπης, φτώχειας και μετάνοιας.

Γεννήθηκε το 1182 σε μία εύπορη οικογένεια υφασματοεμπόρων της Ασίζης. Τα νεανικά του χρόνια τα πέρασε διασκεδάζοντας ανέμελα σαν αρχηγός μια εύθυμης συντροφιάς νέων της γενέτειρας του και λαμβάνοντας μέρος στον πόλεμο εναντίον της Περούτζια. Όταν μετά από ένα χρόνο που ήταν αιχμάλωτος πολέμου επέστρεψε στην Ασίζη, αρρώστησε σοβαρά και για πρώτη φορά είχε ξαφνικά οράματα και συμβολικά όνειρα. Έτσι διαισθάνθηκε για πρώτη φορά ότι η ζωή του κληρονόμου της οικογενειακής επιχείρησης που τον περίμενε δεν ήταν αυτό που θα τον γέμιζε πραγματικά κι ότι θα έπαιρνε έναν άλλο δρόμο, παρ' όλες τις δυσκολίες και τις διαμάχες με τον πατέρα του. Ο ίδιος αργότερα αυτά τα κοσμικά του χρόνια τα θεωρούσε σαν χαμένο χρόνο από τη ζωή του και είχε ειλικρινά μετανιώσει γι' αυτά.

Για το πέρασμα του Φραγκίσκου σε μια άλλη στάση ζωής, καταλυτική, ήταν η συνάντησή με ένα λεπρό. Από την ώρα εκείνη τον γέμιζε η συμπόνια για τους λεπρούς, έπλενε τις πυορροούσες πληγές τους, τους φιλούσε στα χέρια και στο στόμα, ονομάζοντας τους «εν Χριστώ αδελφούς», γιατί μέσα στον καθένα έβλεπε κρυμμένο τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Σε ένα ερειπωμένο εκκλησάκι είχε το πρώτο του όραμα με τον Χριστό και την προτροπή του «να ανορθώσει την εκκλησία» την εξέλαβε καταρχάς κυριολεκτικά. Έτσι αναστύλωσε όχι μόνο το συγκεκριμένο παρεκκλήσι αλλά αργότερα κι άλλες εκκλησίες με τα ίδια του τα χέρια. Με τον καιρό ήρθαν να τον βοηθήσουν στις εργασίες ορισμένοι από τους παλιούς συντρόφους του και τότε κατάλαβε ότι είχε αρχίσει να ανακαινίζει την εκκλησία και μεταφορικά.

Όλα αυτά που απαρνήθηκε ο Φραγκίσκος -πλούτη, κουλτούρα, τιμές κ.ο.κ.- δεν τα απαρνήθηκε από την πρόθεση να ασκητέψει, αλλά από μια απολύτως θετική στάση ζωής, επειδή ήθελε να επαληθεύσει τη ρήση του Ιησού: «Όποιος χάσει για χάρη μου, θα κερδίσει...». Τη φτώχεια την έβλεπε σαν μια άγια γυναικεία μορφή την οποία είχε επιλέξει ως νύμφη. Ο βιογράφος του Τομάσσο ντι Μπελάνο έγραψε σχετικά: «επιδίωκε να φτάσει στην ύψιστη βαθμίδα της τελειοποίησης, γι' αυτό τη φτώχεια την αγκάλιασε με φλογερή αγάπη. Αφού ο ίδιος ο Γιος του Θεού υπήρξε φτωχός, ήθελε να έχει ένα αρραβώνα διαρκείας με αυτήν που όλος ο υπόλοιπος κόσμος απέφευγε. Την αγάπησε μάλιστα τόσο πολύ περισσότερο κι από μία σύζυγο με σάρκα και οστά, ώστε ταυτίστηκε πνευματικά μαζί της και για χάρη της εγκατέλειψε τους γονείς του και απαρνήθηκε τα πάντα».

Από τη στιγμή που ο Φραγκίσκος παντρεύτηκε τη φτώχεια, απέκτησε την πιο μεγάλη ελευθερία που μπορεί να αποκτήσει κανείς στη γη, την ελευθερία του Ευαγγελίου του Ιησού που έλεγε: «Μη μεριμνάτε για τη ζωή σας, τι θα φάτε και τι θα πιείτε ούτε για το σώμα σας...». Με την απόλυτη φτώχεια του ο «φτωχούλης του Θεού» έγινε ο πλουσιότερος άνθρωπος της εποχής του. Ο χλευασμός των συγχρόνων

του τον άφηνε αδιάφορο τελείως γιατί το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να «είναι τρελός στα μάτια αυτού του κόσμου», όπως πρόσταξε ο Κύριος του.

Ενώ δούλευε στην αναστήλωση μια εκκλησίας άκουσε έναν ιερέα να διαβάσει τα λόγια με τα οποία ο Ιησούς είχε καθοδηγήσει τους μαθητές του στέλνοντας τους να διδάξουν στον κόσμο με την εντολή να κηρύξουν το Λόγο του Θεού, να θεραπεύσουν τους ανθρώπους από τα δεινά τους κι όλα αυτά δωρεάν, χωρίς να έχουν καμία αμοιβή ή ιδιοκτησία (κατά Ματθαίο 10,7-10). Ο Φραγκίσκος ακούγοντας τα αυτά, με ένα ξέσπασμα χαράς αναγνώρισε ότι βρήκε αυτό που ήθελε να κάνει κι ότι την ώρα εκείνη χάρη στη θεϊκή αποκάλυψη το αμυδρό του όραμα πήρε σαφή χαρακτηριστικά. Έτσι γεννήθηκε η αδελφότητα των Φραγκισκανών μοναχών που έχει ως βάση την απόλυτη φτώχεια. Ένα τέτοιο τάγμα ήταν χωρίς προηγούμενο και καθώς ο τότε πάπας δίστασε να δώσει τη συγκατάθεση του για την ίδρυση του, πείστηκε τελικά από την παρέμβαση ενός καρδινάλιου που είπε το εξής χαρακτηριστικό: «Εκείνο που ζητούν στην ουσία αυτοί οι άνθρωποι είναι μόνο να τους επιτραπεί να ζουν έτσι όπως ορίζει το Ευαγγέλιο».

Μια ξεχωριστή σχέση είχε επίσης ο Φραγκίσκος με τη φύση. Μιλούσε και κήρυττε το Ευαγγέλιο στα ζωντανά του Θεού γιατί σε όλα ένιωθε τη δημιουργική του πνοή. Αυτή η σχέση του με τη φύση, όπως αυτή με τον Ιησού και η κατάφαση της φτώχειας ήταν καθαρά μυστικιστική. Ο Φραγκίσκος δεν δίδαξε κάποιο μυστικιστικό σύστημα ούτε κατέγραψε κάποια διδασκαλία, γιατί ούτε το μπορούσε ούτε το ήθελε. Αλλά το μυστικισμό τον έζησε ζωντανά, όπως κανένας άλλος πριν ή μετά από αυτόν. Το πιο βαθύ μυστικιστικό βίωμα του το είχε το 1224 όταν σε κατάσταση έκστασης έλαβε από τον αγαπημένο του Ιησού τα στίγματα των παθών του πάνω στο δέρμα του, όπου αποτυπώθηκαν ξαφνικά τα σημάδια της σταύρωσης. Αυτό ήταν το αποκορύφωμα της προσπάθειας του να μιμηθεί σε όλα τον Ιησού Χριστό.

Ο Φραγκίσκος πέθανε δυο χρόνια μετά το στιγματισμό του με τα σημάδια των πληγών του Ιησού, αφού πρώτα υπέφερε από διάφορες σοβαρές παθήσεις. Μεταξύ άλλων είχε χάσει και το φως των μαπών του αλλά αυτό που δεν είχε χάσει ήταν η εσωτερική του χαρά. Όταν ένιωθε να πλησιάζει η ώρα του, παρήγγειλε στους αδελφούς του να καλωσορίσουν τραγουδώντας το θάνατο, κι έτσι τον υποδέχτηκε. Με τον τρόπο αυτό κατάφερε ως και στην τελευταία του πνοή να μετατρέψει το πικρό σε γλυκό και να θριαμβεύσει επάνω του.

Ένας άλλος βιογράφος του «τροβαδούρου του Θεού» έγραψε γι' αυτόν: «Για να διεισδύσει κανείς στο νόημα της ζωής του Φραγκίσκου χρειάζεται έναν άλλο τρόπο ανάγνωσης από αυτόν που έχει συνηθίσει ο σύγχρονος άνθρωπος, ο οποίος συνήθως διαβάζει ρίχνοντας μια φευγαλέα ματιά στις τελευταίες εντυπωσιακές ειδήσεις. Αυτό που χρειάζεται είναι ένα επανειλημμένο εσωτερικό βύθισμα, όπως έκανε κι ο ίδιος ο άγιος, ο οποίος έπαυε να διαβάζει όταν συναντούσε ένα ενδιαφέρον σημείο που τον κέντριζε. Έκλεινε το βιβλίο για να στοχαστεί και να μη χάσει τίποτα από το πολύτιμο περιεχόμενο του. Αυτό το είδος ανάγνωσης το θεωρούσε καρποφόρο σε αντίθεση με την αναζήτηση σε χιλιάδες πραγματείες. Η ανάγνωση αυτή απαιτεί ένα νέο συλλαβισμό των λέξεων που γίνεται με την καρδιά, έτσι ώστε το ανάγνωσμα να φέρει καρπούς για την εσωτερική ζωή.

Ο Φραγκίσκος αναφέρθηκε κάποτε στους ανθρώπους οι οποίοι “θέλουν να αποσπούν τιμή και επαίνους μόνο με το να διαβάζουν δημόσια ή να κηρύττουν τα έργα που πραγματοποίησαν οι άγιοι”. Εάν κανείς δεν θέλει να κατηγορηθεί για το ίδιο σφάλμα, τότε δεν αρκεί να εγκωμιάζει το φτωχούλη του Θεού. Ο Φραγκίσκος δεν είναι απλά μια μορφή από το παρελθόν, άξια θαυμασμού. Το Φραγκισκανικό παράδειγμα έχει ακόμη και σήμερα δυνατότητα ύπαρξης, αν όχι για τα πλήθη, τουλάχιστον για μεμονωμένα άτομα. Το παράδειγμα αυτό αναδύεται από καιρό σε

καιρό στο προσκήνιο της ιστορίας και ζητάει διακριτικά να του ανοίξει ο χριστιανικός κόσμος την πόρτα του αλλά αν δεν του επιτραπεί η είσοδος εξαφανίζεται για ένα διάστημα μέχρι να έρθει πάλι η κατάλληλη ώρα. Δεν είναι ούτε αντιδραστικό ούτε επαναστατικό, δεν ευλογεί το κατεστημένο ούτε στήνει οδοφράγματα, αντίθετα διαπερνά τα πάντα για να μετατρέψει το πικρό σε γλυκό, καλεί τους ανθρώπους να συμμετάσχουν στην ελευθερία που βασίζεται στη θρησκευτική φτώχεια και μεταδίδει εκείνη την απερίγραπτη χαρά που γεννιέται από τη μίμηση του Ιησού Χριστού. Χωρίς να κηρύξει τον πόλεμο στον κόσμο, τον εξουδετερώνει χωρίς τυμπανοκρουσίες, εκμηδενίζει την αξία του τοποθετώντας μια άλλη υψηλότερη στη θέση του. Στην αυθεντική μορφή του αποτελεί μια από τις ριζοσπαστικές θέσεις καθώς διαθέτει πολύ πιο αποτελεσματικές επαναστατικές δυνάμεις από ότι όλα μαζί τα ανατρεπτικά κινήματα, για το λόγο ότι δεν προκαλεί καμία αντίθετη ενέργεια. Το Φραγκισκανικό παράδειγμα είναι μια κληρονομιά του πρώτου χριστιανισμού η οποία ανατέλλει κατά καιρούς στην ιστορία της ανθρωπότητας.»

Από τις Νουθετήσεις του Φραγκίσκου της Ασίζης: «Από αυτό θα αναγνωρίσεις αν ένας υπηρέτης του Θεού έχει πραγματικά το θείο Πνεύμα: όταν ο Κύριος τον χρησιμοποιεί για να κάνει κάτι καλό, παρακολούθησε εάν η σάρκα του επιάρεται γι' αυτό – γιατί η έπαρση είναι εχθρός κάθε καλού – ή εάν θεωρεί τον εαυτό του ακόμη πιο άχρηστο από πριν και ασήμαντο σε σχέση με όλους τους άλλους ανθρώπους.

Μακάριος ο δούλος που δεν βαυκαλίζεται ότι είναι καλύτερος όταν οι άνθρωποι τον κάνουν να φαίνεται μεγάλος κι ένδοξος ούτε όταν τον καταφρονούν σαν απλοϊκό, δυστυχισμένο κι αξιοκατάκριτο. Γιατί ο άνθρωπος είναι αυτό μόνο που είναι ενώπιον του Θεού και τίποτα παραπάνω.

“Μακάριοι οι φτωχοί στο πνεύμα γιατί δική τους είναι η βασιλεία των ουρανών!”. Είναι πολλοί που κάνουν προσευχές, ψέλνουν, νηστεύουν και τιμωρούν το σώμα τους αλλά αν ακούσουν μια μοναδική λέξη που τους φαίνεται σαν προσωπική προσβολή ή αν κάποιος αγγίξει κάτι που το θεωρούν δικό τους, αμέσως παίρνουν φωτιά κι είναι έτοιμοι να τσακωθούν. Αυτοί δεν είναι φτωχοί στο πνεύμα γιατί όποιος είναι αληθινά φτωχός στο πνεύμα μισεί τον εαυτό του κι αγαπάει εκείνον που του χαστούκίζει το μάγουλο.

“Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, γιατί αυτοί θα ονομαστούν παιδιά του Θεού”. Ειρηνοποιοί είναι κείνοι που ό,τι κι αν υποφέρουν στον κόσμο αυτό, διατηρούν την ειρήνη στο σώμα και στην ψυχή από αγάπη για τον Κύριο Ιησού Χριστό.

“Μακάριοι όσοι έχουν καθαρή καρδιά, γιατί αυτοί θα δουν το πρόσωπο του Θεού”. Καθαρή καρδιά έχουν εκείνοι που περιφρονούν τα γήινα επειδή αναζητούν τα ουράνια και δεν παύουν να προσεύχονται με καθαρή καρδιά και πνεύμα για να δουν τον Κύριο, το ζωντανό, αληθινό Θεό.

“Μακάριος ο ευσεβής που βρίσκει χαρά και ευχαρίστηση μόνο στα άγια λόγια και έργα του Κυρίου και επιπλέον τα δίνει και στους συνανθρώπους του για να ευφρανθούν μέσα στην αγάπη του Θεού.”

“Μακάριος ο δούλος που συσσωρεύει θησαυρούς στον ουρανό, όπως του υποδεικνύει ο Κύριος και μακάριος όποιος φυλάει τα μυστικά του Κυρίου στην καρδιά του.”

“Μακάριος ο άνθρωπος που υπομένει τις αδυναμίες του πλησίον του όπως θα ήθελε να υπομένουν κι οι άλλοι τις δικές του αν βρισκόταν σε παρόμοια κατάσταση.”

Ας μην ποθούμε άλλο τίποτα, ας μην θέλουμε κάτι άλλο, ας μην έχουμε άλλη χαρά ή ευχαρίστηση έξω από Αυτόν, τον Δημιουργό, Λυτρωτή και Σωτήρα μας, το μοναδικό αληθινό Θεό, που είναι η πληρότητα και η πεμπτουσία του καλού, το

αληθινό, υπέρτατο καλό, ο μόνος που είναι καλός, πράος και φιλικός, γλυκός και ήπιος, ο μόνος ιερός, δίκαιος, ειλικρινής, πιστός, μεγαλόψυχος, αθώος και αγνός, που από αυτόν, χάρη σε αυτόν και μέσα σε αυτόν υπάρχει όλη η ευσπλαχνία, όλη η χάρη και η λαμπρότητα των μετανοημένων και δίκαιων και όλων των μακάριων που αγαλλιάζουν στον ουρανό”.

Μάιστερ Έκχαρτ

Ο Μάιστερ Έκχαρτ, γεννημένος το 1260 στο Χόχαϊμ, ήταν ο πιο επιφανής Θεολόγος και ο πιο περίβλεπτος διδάσκαλος της εποχής του στη Γερμανία. Μετά τις θεολογικές του σπουδές σε Κολωνία, Στρασβούργο και Παρίσι που του απέδωσαν τον τίτλο «μάιστερ», δίδασκε και κήρυττε με μεγάλη επιτυχία. Για τον Έκχαρτ, ο καλύτερος τρόπος για να βρει ο αναζητητής τον Θεό είναι να πάρει ένα μοναχικό δρόμο επιλέγοντας εθελοντικά την απομόνωση την οποία τοποθετεί πάνω ακόμη κι από την αγάπη ή την ευσπλαχνία. «Όποτε διδάσκω δεν παραλείπω να μιλήσω για την απομόνωση και για την ανάγκη να ελευθερωθεί κανείς από τον εαυτό του κι όλα τα πράγματα». Με αυτά τα λόγια ο Έκχαρτ εισάγει στο μυστικιστικό του δρόμο. Όποιος θέλει να επιτύχει τον ιερό, έσχατο στόχο κάθε μυστικιστή, την *unio mystica*, πρώτα πρέπει να βαδίζει την κοπιαστική ατραπό η οποία αρχίζει με απομόνωση. Θα πρέπει όμως πρώτα να ελέγξει τις διαθέσεις του γιατί η ατραπός που προτείνει ο Έκχαρτ είναι κατάλληλη μόνο για όποιον τον οιστρηλατεί ο πόθος της ένωσης με το θείο κι όχι για όποιον θέλει απλά να τον δοκιμάσει.

Μέσα στην τέλεια απομόνωση ο άνθρωπος φτάνει σε αυτό που ο Έκχαρτ ονομάζει το τελευταίο απόκρυφο άδυτο της ψυχής. Αυτό το γαλήνιο, σιωπηλό άδυτο που είναι από τη φύση του θεϊκό, είναι ο «μικρός σπινθήρας», (σ.σ. πρόκειται για το θεϊκό σπινθήρα στον οποίο αναφέρονται διεξοδικότατα ο Γιάκομπ Λόρμπερ και η Μπέρτα Ντούντε) ο «οποίος δεν σβήνει ποτέ» σε αυτό το μικρό σπινθήρα που αποτελεί το ύψιστο σημείο του αδύτου πρέπει να συγκεντρώνει κανείς όλη την πνευματική δύναμη της ψυχής του».

Σύμφωνα με την αντίληψη της εκκλησιαστικής ιεραρχίας, με τη συγκεκριμένη διδασκαλία ο Έκχαρτ ολίσθησε στον κύκλο των αιρετικών. Στο σημείο αυτό επαναλαμβάνεται η παλιά ιστορία του μυστικιστή που χάρη στο διορατικό του βίωμα γνωρίζει με βεβαιότητα κάτι που οι κατήγοροι του αγνοούν ένεκα του ότι αυτοί είναι προσκολλημένοι στο γράμμα του λόγου και δεν προχωρούν στο πνεύμα του. Ο μυστικιστής όμως έχει τη γνώση και τη μεταδίδει και γι’ αυτό διώκεται.

Οι σύγχρονοι του κληρικοί που διακατέχονταν από εγκόσμια νοοτροπία επετέθησαν στον Έκχαρτ επειδή ήταν της γνώμης ότι με τη διδασκαλία του δηλητηρίαζε τις καρδιές των απλών ανθρώπων. Ο αρχιεπίσκοπος της Κολωνίας, που ήταν φραγκισκανός πίστευε ότι ο δομινικανός Έκχαρτ έδειχνε στους ακροατές του ένα δρόμο όπου δεν χρειάζονταν πια τους ιερείς ούτε τη θεία λειτουργία, γι’ αυτό το 1326 κίνησε αγωγή εναντίον του με την κατηγορία του αιρετικού. Ο Έκχαρτ είπε τότε σε ένα από τα κηρύγματα του από τον άμβωνα: «Όταν κήρυττα στο Παρίσι, διαπίστωσα κάτι το οποίο επαναλαμβάνω και σήμερα: παρ’ όλη την πολυμάθεια τους δεν υπάρχει εκεί ούτε ένας που να καταλαβαίνει ότι ο Θεός βρίσκεται ακόμη και μέσα στο πιο ασήμαντο από τα δημιουργήματα του, μάλιστα ακόμη και μέσα σε μία μύγα».

Ο Έκχαρτ αθώωθηκε καταρχάς ως προς την κατηγορία της αιρετικότητας αλλά επειδή ο προϊστάμενος του αρχιεπίσκοπος δεν έβρισκε ησυχία κίνησε μια δεύτερη δίκη εναντίον του. Μετά την κίνηση αυτή ο Έκχαρτ προσέφυγε στον Πάπα για να διαμαρτυρηθεί και συγχρόνως για να υπερασπισθεί τον εαυτό του

απολογούμενος εξ άμβωνος. Η απολογία αυτή δεν θα αναφερθεί στα πλαίσια του παρόντος βιβλίου, αλλά δεν θεωρείται από τους μελετητές του σαν μια ανάκληση των θέσεων του με την οποία ο Έκχαρτ θα είχε προδώσει τα πιστεύω του. Αυτό που τόνιζε πάντοτε μέχρι και το τέλος της ζωής του ήταν ότι υπήρχε μεν η πιθανότητα να είχε σφάλει κάποτε σε κάποιο σημείο αλλά ότι ποτέ δεν υπήρξε συνειδητά ψευδοδιδάσκαλος. Το πρώτο είχε να κάνει με τη νοητική ικανότητα ενώ το δεύτερο ήταν καθαρά ζήτημα κακόβουλης πρόθεσης. Ο Έκχαρτ πέθανε πριν τελειώσει η δεύτερη δίκη. Έκλεισε τα μάτια του το 1327 στην Κολωνία, όπου επί χρόνια ως δάσκαλος και κήρυκας συγκέντρωνε ενθουσιώδεις οπαδούς. Δυο χρόνια αργότερα μία απόφαση του πάπα καταδίκασε ως πλάνη δεκαεπτά σημεία από τα γραπτά του Έκχαρτ ενώ άλλα εννέα τα χαρακτήρισε ως τουλάχιστον αμφισβητήσιμα. Βάσει αυτών αποδεικνυόταν ότι ο Έκχαρτ «ήθελε να γνωρίζει περισσότερα από όσα του επιτρέπονται» (!)

Με την απόφαση αυτή που δεν έχει αναθεωρηθεί μέχρι σήμερα, ένας από τους μεγαλύτερους στοχαστές της Ευρώπης στιγματίστηκε ως αιρετικός και εγκαταλείφθηκε στη λησμοσύνη παρόλο που δεν υπάρχει σχεδόν κανένας μεταγενέστερος πνευματικός αναζητητής που να μην άντλησε από τον πλούτο των στοχασμών του, οι οποίοι είναι βέβαιο ότι σε ένα μεγάλο μέρος τους προήλθαν από μία άμεση επικοινωνία με τον Θεό.

Οι μαθητές του διηγούνται την ακόλουθη ιστορία για το δάσκαλο τους που έχει μια διαχρονική αξία και για το σημερινό αναγνώστη των κειμένων του: «Ένας ακροατής παραπονέθηκε ότι δεν υπήρχε κανένας που να καταλάβει το κήρυγμα του και ο Έκχαρτ απάντησε: “όποιος θέλει να καταλάβει το κήρυγμα μου, πρέπει να κατορθώσει πρώτα πέντε πράγματα. Θα πρέπει να έχει αυτοσυγκέντρωση και να είναι υπεράνω κάθε πειρασμού. Πρέπει να στοχεύει στο ύψιστο αγαθό με όλες του τις δυνάμεις. Θα πρέπει να έχει παραιτηθεί από τη δική του βούληση για να ακολουθεί τη βούληση του Θεού. Οφείλει επίσης να προσπαθεί να γίνει ένας αρχάριος μεταξύ αρχαρίων. Και τέλος πρέπει να έχει γίνει τεχνίτης στην τέχνη της αυτοκυριαρχίας και της υπέρβασης του εαυτού του.”»

Στη συνέχεια ακολουθεί ένα ιδιόχειρο κείμενο του Μάιστερ Έκχαρτ *Περί της μιμήσεως της σκληρής ζωής του Ιησού*: «Είναι αλήθεια ότι κάποιος μπορεί να φοβηθεί από το γεγονός και μόνο ότι η πορεία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού όπως και των αγίων ήταν τόσο σκληρή και εργώδης ενώ ο ίδιος να μην είναι δυνατός ή να μην αισθάνεται καμία ιδιαίτερη παρόρμηση να τη μιμηθεί. Και όταν βρει τον εαυτό του τόσο ανάξιο, τότε νομίζει ότι απέχει ποιος ξέρει τι τεραστία απόσταση από τον Θεό και ότι δεν μπορεί να τον φτάσει επουδενί. Αλλά αυτό δεν επιτρέπεται να το πιστεύει έστω κι αν τον εμποδίζουν σφάλματα, αδυναμίες ή οτιδήποτε άλλο. Γιατί ακόμη κι αν ενδεχομένως έχεις διαπράξει τέτοια τρομερά σφάλματα που να μην μπορείς να πλησιάσεις τον Θεό, οφείλεις όμως να αφήσεις τον Θεό να έλθει πλησίον σου. Είναι μεγάλο λάθος να βάζει ο άνθρωπος μια απόσταση ανάμεσα στον εαυτό του και στον Θεό. Γιατί αυτός μπορεί να απομακρύνεται ή να τον πλησιάζει, αλλά ο Θεός δεν φεύγει ποτέ μακριά, είναι πάντα κοντά, κι αν δεν μπορεί να μπει μέσα ωστόσο δεν πάει πιο μακριά από το κατώφλι της πόρτας.

Το ίδιο λοιπόν ισχύει και για τη δυσκολία της ζωντανής ακολουθίας του Χριστού. Το πρώτο που πρέπει να καταλάβεις είναι προς τα πού σε προτρέπει να πας κατά κύριο λόγο. Γιατί όπως λέει ο Άγιος Παύλος, δεν πάνε όλοι οι άνθρωποι από τον ίδιο δρόμο στον Θεό! Μπορεί λοιπόν να βρεις ότι ο επόμενος δρόμος σου δεν περνά από πολλά εξωτερικά έργα, κόπους και στερήσεις, πράγμα που έτσι κι αλλιώς δεν έχει ιδιαίτερη σημασία, εκτός αν κάποιος αισθάνεται ότι ο Θεός τον σπρώχνει ειδικά προς αυτήν την κατεύθυνση και έχει την ικανότητα να την πάρει χωρίς να είναι σε

βάρος της πνευματικής του ζωής. Αλλά αν αυτό δεν ισχύει για σένα, μείνε ήσυχος και μην την ακολουθείς.

Αναρωτιέσαι όμως, “εφόσον δεν έχει ιδιαίτερη σημασία αυτός ο δρόμος, γιατί τότε τον ακολούθησαν πιστά οι πρόγονοι μας και τόσο άγιοι;”

Σκέψου ωστόσο ότι ο Κύριος μας τους έδειξε αυτόν τον τρόπο αλλά τους έδωσε επίσης τη δύναμη που χρειάζεται για να φτάσουν στο τέρμα χωρίς να παραστρατήσουν, γιατί αυτός συγκεκριμένα ο δρόμος ήταν για τη δική τους σωτηρία ο πιο κατάλληλος. Αλλά ο Θεός δεν συνέδεσε τη σωτηρία μ’ ένα μόνο δρόμο ειδικά: φρόντισε αντίθετα ώστε όλοι οι καλοί δρόμοι να οδηγούν στο στόχο και δεν αποκλείεται κανένας. Γιατί σίγουρα ένα καλό δεν αντιβαίνει ένα άλλο καλό. Αυτό πρέπει να το συνειδητοποιήσουν και οι άνθρωποι που όταν γνωρίσουν ένα εξαιρετικό άτομο που όμως δεν πηγαίνει από το δικό τους δρόμο αμέσως προδικάζουν την αποτυχία του. Αυτό δεν είναι σωστό. Κανείς θα πρέπει να σέβεται και να μην καταφρονεί το δρόμο του άλλου, πράγμα που αποτελεί επίσης μια πολύ καλή άσκηση. Ο καθένας ας μείνει σταθερός στο δικό του τον καλό δρόμο κι ας εκμεταλλευτεί προς όφελος του και τα καλά στοιχεία των άλλων.

Αμα αλλάζει κανείς συνεχώς δρόμο γίνεται ασταθής και σαν φύση και σαν πνεύμα. Αυτό που θα δώσει ο ένας δρόμος μπορείς να τον πετύχεις και με τον άλλο. Αλλά είναι αδύνατο να πάνε όλοι οι άνθρωποι από τον ίδιο δρόμο! Το ίδιο ισχύει και για τη σκληρή, ασκητική ζωή μερικών αγίων. Το δρόμο αυτό μπορεί να τον εκτιμάς και να σ’ αρέσει, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι σου επιτρέπεται να τον ακολουθείς.

Μπορείς να αντικρούσεις όμως, πως αφού ασφαλώς ο Ιησούς ακολουθούσε τον άριστο δρόμο, άρα καλό είναι να τον ακολουθήσουμε και εμείς.

Σωστά, τον Κύριο μας πρέπει να τον ακολουθούμε πάντοτε, μα όχι σ’ όλα τα πράγματα. Ο Ιησούς νήστεψε σαράντα μέρες μα σίγουρα δεν θα υπερτιμήσει κανείς τόσο πολύ τον εαυτό του ώστε να τον μιμηθεί σ’ αυτό. Επίσης, έκανε πολλά έργα τα οποία είναι βέβαια προς μίμηση, αλλά με την πνευματική και όχι με την κυριολεκτική έννοια. Άρα κανείς θα πρέπει να προσπαθήσει να τον μιμηθεί μ’ έναν συνετό τρόπο. Γιατί εκείνο που τον ενδιαφέρει πρωτίστως είναι η καρδιά μας παρά τα έργα μας. Αυτό που πρέπει να ακολουθούμε πάντα είναι το βαθύτερο πνεύμα τού τι ζητά από μας. Πώς; Αυτό θα πρέπει να το κρίνεις σε κάθε περίπτωση χωριστά. Ένα πνευματικό έργο το θεωρώ πολύ πιο ωφέλιμο από ένα σωματικό. Τι εννοώ; Ο Χριστός νήστεψε σαράντα μέρες· εσύ κοίτα να νηστέψεις σε αυτά τα πράγματα στα οποία έχεις μεγαλύτερη αδυναμία και πρόσεχε γενικά τον εαυτό σου να πηγαίνεις στο σωστό δρόμο. Αυτό θα σε ωφελήσει πιο πολύ από το να νηστέψεις όλες τις τροφές. Γιατί καμιά φορά είναι πιο δύσκολο να αποφύγεις να πεις μια λέξη παρά να κρατήσεις το στόμα σου τελείως κλειστό. Η μία ασήμαντη προσβολή μπορεί να σου φανεί πιο ασήκωτη από ένα γερό χτύπημα για το οποίο όμως ήσουν προετοιμασμένος. Η μοναξιά είναι πιο βαριά μέσα στο πλήθος παρά στην απομόνωση. Είναι βασικά πιο δύσκολο να στερηθείς κάτι μικρό παρά κάτι μεγάλο ή να τελειώσεις ένα ασήμαντο έργο παρά ένα που θεωρείται σημαντικό.

Με αυτόν τον τρόπο μπορεί ο καθένας να μιμηθεί τον Κύριο ανάλογα με τις δυνατότητες του και δεν επιτρέπεται να φοβάται ότι δεν θα τα καταφέρει. Φυσικά δεν πρέπει να κάνεις το λάθος να νομίζεις ότι χρειάζεσαι συγκεκριμένες τροφές ή ρούχα για την τελείωση σου. Αντίθετα πρέπει να ασκήσεις το πνεύμα σου να στέκεται υπεράνω τέτοιων πραγμάτων. Για ποιο λόγο; Γιατί σίγουρα θα ήταν μια πολύ αδύνατη εσωτερικότητα αυτή που θα χρειαζόταν ενίσχυση από κάτι το εξωτερικό όπως το ρούχο, αντίθετα, είναι το εσωτερικό που πρέπει να ενισχύει το εξωτερικό! Τα προηγούμενα βέβαια ισχύουν για την περίπτωση που ό,τι κάνεις εξαρτάται μόνο από σένα τον ίδιο· αν όμως σου μέλλεται μία άλλη μοίρα, τότε θα πρέπει να την

αποδεχτείς όποια κι αν είναι και να κάνεις το καλύτερο δυνατό. Το ίδιο ισχύει για τα πράγματα ή τα αγαπημένα πρόσωπα ή οτιδήποτε τέλος πάντων σου παίρνει και σου δίνει ο Θεός. Θεωρώ ότι είναι πάντοτε καλύτερο να αφήνεται κανείς με εμπιστοσύνη στον Θεό, ό,τι βάσανο κι αν τον φορτώνει, και επιπλέον να το δέχεται με χαρά κι ευγνωμοσύνη, καθώς είναι καλύτερο να αφήνεις Εκείνον να σ' οδηγεί, παρά να πηγαίνεις κατά τη δική σου θέληση.

Γι' αυτό αντίστοιχα σε όλα τα πράγματα να μαθαίνετε πρόθυμα από τον Θεό και να τον ακολουθείτε κι έτσι θα πηγαίνουν όλα καλά. Με ένα τέτοιο φρόνημα μπορεί κανείς τότε να δεχτεί τιμές και ανέσεις δίχως να του κάνουν κακό, με την υπόθεση ότι θα ήταν εξίσου πρόθυμος να κάνει και χωρίς αυτές αν πρέπει. Επομένως αφού ξέρουν ποιο είναι το σωστό αυτοί που είναι εξίσου πρόθυμοι να νηστεύουν, μπορούν να απολαύσουν αβλαβώς και τις καλές τροφές. Αυτός είναι άλλωστε ο λόγος που καμιά φορά ο Θεός φυλάει και τους φίλους του από τα μεγάλα βάσανα τα οποία στην πραγματικότητα είναι από τις πιο μεγάλες ευλογίες στη ζωή. Κανονικά είναι τόσο καλός φίλος που δίνει πρόθυμα τα βάσανα στους αγαπημένους του ούτε είναι εξάλλου στη φύση του να φειδωλεύεται με τα καλά πράγματα. Αλλά κι εδώ αρκείται στην καλή θέληση των ανθρώπων του γιατί αλλιώς δεν θα τους απάλλασσε από καμία δοκιμασία. Επομένως, αν ο Θεός αρκείται σ' αυτές τις δοκιμασίες που σου δίνει, τότε να είσαι και εσύ ευχαριστημένος μ' αυτές. Κι αν πάλι κρίνει διαφορετικά, κάνε και εσύ το ίδιο!

Κατά βάση ο άνθρωπος θα έπρεπε να είναι τόσο ενωμένος με τον Θεό σε αυτά που θέλει ώστε να μη χρειάζεται καν να τον απασχολούν *οι δρόμοι ή τα έργα*. Και ιδίως πρέπει να αποφεύγει καθετί το ιδιαίτερο, είτε είναι στο ντύσιμο ή στη διατροφή ή στην ομιλία, όπως λόγου χάρη να χρησιμοποιεί υψηλές λέξεις ή ειδικές κινήσεις και τυπικά με τα οποία δεν πετυχαίνεται τίποτα. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι του απαγορεύεται οτιδήποτε το ασυνήθιστο. Υπάρχουν πολλά ασυνήθιστα πράγματα που πρέπει να κάνει κανείς καμιά φορά και με ορισμένους ανθρώπους. Γιατί όποιος έχει μια ιδιαίτερη αποστολή, *πρέπει* πολλές φορές να κάνει πολλά ιδιαίτερα πράγματα και με πολλούς ιδιαίτερους τρόπους.

Σαν συμπέρασμα λοιπόν, πρέπει να εξελισσόμαστε *εσωτερικά* μέσα στον Ιησού Χριστό από κάθε άποψη ώστε να γίνουμε μία αντανάκλαση όλων των έργων του και της θεϊκής μορφής του. Οφείλουμε να ζωντανεύουμε μέσα μας, όσο γίνεται πιο πιστά, όλες του τις πράξεις. Σε *σένα* εναπόκειται τώρα να παράγεις έργο και σε αυτόν να το δεχτεί. Εσύ κάνε το δικό σου έργο από τα βάθη της ύπαρξης και του πνεύματος σου. Ασκήσου συνεχώς σε αυτό το πνεύμα σου λοιπόν μέχρι που θα σου δοθεί η χάρη να καθρεφτίζεσαι μέσα στον Χριστό σε καθετί που κάνεις».

Τερέζα της Άβιλα

«Τίποτα να μη σε ανησυχεί και τίποτα να μη σε τρομάζει. Όλα τελειώνουν, μόνον ο Θεός μένει *απαράλλακτος*. Με την υπομονή πετυχαίνεις τα πάντα. Όποιος έχει τον Θεό δεν μπορεί να του λείψει τίποτα. Ο Θεός μόνο αρκεί». Με βάση αυτές τις αρχές, γραμμένες σε ένα σημείωμα που φυλούσε μέσα στο προσευχητάρι της έζησε η Θηρεσία της Άβιλα, η σπουδαιότερη μορφή του ισπανικού μυστικισμού. Δεν ήταν ούτε καν είκοσι χρόνων όταν ενάντια στη θέληση του πατέρα της εκάρη μοναχή σε ένα μοναστήρι της γενέτειρας της. Η απόφαση αυτή δεν ήταν εύκολη και η ίδια ομολόγησε αργότερο ότι ήταν περισσότερο ένας δουλικός φόβος παρά η αγάπη που την οδήγησε σε αυτό το βήμα.

Η Τερέζα γεννήθηκε το 1515 από μία οικογένεια ευγενών και μέχρι την ένταξη της στο τάγμα των Καρμελιτισσών απόλαυσε τη ζωή που ήταν συνήθης για τις αριστοκρατικής καταγωγής δεσποινίδες της εποχής της: μετά από μία περίοδο εκπαίδευσης σε ένα μοναστήρι, ακολούθησε μία περίοδος φιλαρέσκειας και κοσμικότητας διανθισμένη με ερωτοτροπίες και ανάγνωση ιπποτικών μυθιστορημάτων. Αλλά τελικά οι βαθύτερες ανησυχίες της διέρρηξαν το φράγμα του κόσμου των ψευδαισθήσεων και ύστερα από έντονη εσωτερική πάλη η επιθυμία της να ζήσει πνευματικά την οδήγησε στο μοναστικό βίο.

Μα και στο μοναστήρι συνεχίστηκαν οι εσωτερικές της διαμάχες. Η ίδια έχει περιγράψει με ειλικρίνεια τους μαρτυρικούς, συχνά απελπισμένους αγώνες του πνεύματος της. Αναμφισβήτητα ο δρόμος της ήταν ακανθώδης και δύσκολος. Το γεγονός ότι μπόρεσε τελικά να τον τερματίσει νικήτρια οφείλεται αφενός στην εντατική, βασισμένη στην ενατένιση προσευχή που ήταν χτισμένη πάνω σε τέσσερις βαθμίδες και αφετέρου στα πολυάριθμα οράματα και αποκαλύψεις με τα οποία ο Χριστός την ενίσχυε τα δύσκολα εκείνα χρόνια.

Τα οράματα της στην αρχή χαρακτηρίστηκαν σαν «έργα του διαβόλου», αλλά μετά από αυστηρότατη εξέταση η εκκλησία τα αναγνώρισε ως αληθινά.

Ενώ οι περισσότεροι άνθρωποι αυτοπεριορίζονται κατά προτίμηση στην περιοχή του αυτονόητου, οι πνευματικές αναζητήσεις της Θηρεσίας προσανατολίζονταν προς εκείνο το χώρο που δεν είναι προσπελάσιμος με τη μυωπική λογική. Η σπάνια αυτή στάση είναι ενδεικτική του ασυνήθιστου χαρακτήρα της που τη βοήθησε να ξεπεράσει τις κοινοτοπίες στη δική της ζωή και να επιτύχει την υπέρβαση προς το υπερφυσικό. Έτσι κατέληξε να έχει μία ζωντανή οπτική, χάρη στην οποία έβλεπε κάθε φορά με παρθενική ματιά καθετί υπαρκτό. Οι κεραίες της συλλάμβαναν συνεχώς τα ανεξάντλητα μυστήρια που περιβάλλουν από παντού τον άνθρωπο και της γεννούσαν ένα συνεχώς πηγαίο ενθουσιασμό που τον περνούσε αυτούσιο στα κείμενα της. «Πιστεύω οτιδήποτε έφτιαξε ο Θεός, όσο μικρό κι αν είναι, και ας είναι μόνο ένα μυρμήγκι, κρύβει πολύ περισσότερα από όσα καταλαβαίνει ο άνθρωπος», έγραφε στο «Κάστρο της ψυχής». Είτε επρόκειτο για ένα μικρό μυρμήγκι στο χώμα, είτε για μία εικόνα του Χριστού, η Τερέζα έβλεπε την ίδια θεϊκή πραγματικότητα που υπερίπταται πολύ μακριά από την ανθρώπινη σκέψη.

Από το θείο δώρο αυτών των οραμάτων γεννήθηκε ο θηρεσιανικός μυστικισμός τον οποίο, όπως παραδεχόταν η ίδια, πολύ δύσκολα μπορεί να κατανοήσει κάποιος όταν δεν έχει προσωπική εμπειρία μιας τέτοιας χάρης. Η Θηρεσία όμως γνώριζε τη διαφορά ανάμεσα στις κοινές αερολογίες γύρω από το μυστικισμό και στην αληθινή βίωση της ένωσης με το θείο, γι' αυτό ήταν σε θέση να δώσει μια τέλεια περιγραφή για την άρρητη αίσθηση της θείας παρουσίας. Κάθε μία σειρά από τα γραφτά της μαρτυρεί ότι η άνοδος της ψυχής της ως το τελευταίο σκαλί έχει βιωθεί και μάλιστα όχι μόνο μία και δύο φορές, αλλά επανειλημμένα. Η ίδια δεν θέλησε ούτε επιδίωξε ποτέ να έχει οράματα, εκείνα έρχονταν από μόνα τους με τέτοια ισχύ που δεν μπορούσε να τα αποτρέψει. Χάρη στον εσωτερικό της φωτισμό η Τερέζα έφτασε το γυναικείο μεσαιωνικό μυστικισμό με μορφές σαν της Χίλντεγκαρντ του Μπίγκεν ή της μεγάλης Γκερτρούδης σε ένα σημείο ζενίθ το οποίο δεν ξεπεράστηκε μετά από κανένα. Η ψυχή της απογειώθηκε σε απρόσιτες σφαίρες και γεύτηκε τέτοιες άφατες μακαριότητες που έχανε τις αισθήσεις της. Άλλωστε και η ίδια την «πτήση του πνεύματος» την ονόμαζε ένα «μικρό θάνατο» που δεν ήταν άλλο από τη βίωση της θεϊκής παρουσίας. Οι μετεωρίσεις κατά τις οποίες το σώμα της αιωρείτο ελεύθερο πάνω από το έδαφος, παρά τη θέληση της, δεν ήταν μόνο ένα θαύμα αλλά και αδιαμφισβήτητο σημάδι ότι έτεινε ορατά προς τα ουράνια. Αυτή η ανύψωση από το φυσικό κόσμο αποτελεί τον κορμό του μυστικισμού της που ατενίζει

αποκλειστικά προς τον Θεό. Όμως παρά την ανύψωση της σε άλλα πεδία η μοναχή της Άβιλα διατήρησε τη νηφάλια διαύγεια της και δεν παρασύρθηκε ποτέ σε φαντασιώδεις αιθεροβασίες ούτε έδειξε να καταφρονεί τη γήινη πλευρά της όχθης. Τόνιζε πάντοτε ότι αυτό που την ενδιέφερε ήταν να εκτελεί τη θεία βούληση και όχι να έχει εμπειρίες έκστασης. Σαν υπόβαθρο του μυστικισμού της υπήρχε μία σοβαρότητα που καθρεφτιζόταν στην υπευθυνότητα με την οποία αντιμετώπιζε τα καθήκοντα της γήινης ζωής.

Η καθαρά υπερβατική της τοποθέτηση την οδήγησε να είναι ακόμη πιο ευσυνείδητη στα επίγεια. Από τη στιγμή που μπήκαν στη ζωή της τα οράματα με την ανατρεπτική ορμή τους, η Τερέζα κήρυξε έναν ασυμφιλίωτο πόλεμο σε ένα πολύ επικίνδυνο εχθρό, τη συνήθεια, της οποίας ήταν για πολύ καιρό αιχμάλωτη. «Η ροπή της φύσης μας προς τη συνήθεια είναι κάτι το τρομερό», παραπονιόταν γνωρίζοντας καλά ότι η δύναμη της συνήθειας απονευρώνει απαρατήρητα το θρησκευτικό βίο και απομυζά τις ζωτικές του ουσίες. Ο εθισμός της ψυχής που διαρκώς ακολουθεί την πεπατημένη αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα εμπόδια στο δρόμο προς το θείο. Η χωρίς σκέψη επανάληψη των ειωθότων αποτελματώνει την ψυχή και ανακόπτει κάθε δυνατότητα ανόδου σε υψηλότερες σφαίρες, Στην ουσία το πνεύμα της συνήθειας είναι απλά ένας άλλος όρος για τη χλιαρότητα, την τόσο απεχθή στον Κύριο, σύμφωνα με το εδάφιο 3,16 της Αποκάλυψης του Ιωάννη.

Η Τερέζα της Άβιλα κατέθεσε τη ζωντανή απόδειξη ότι η μυστικιστική ένωση με το Θεό δεν είναι απλά μία εγωιστική ηδονική απόλαυση για αναχωρητές, όπως συχνά στυλιτεύεται από αδαείς. Η μυστική συμβίωση με τον Θεό δεν είναι απλά και μόνο η βίωση ηδονικών αισθημάτων, καθώς ο Παντοκράτορας ζητεί πάντοτε κάτι από την ψυχή με την οποία έρχεται σε επαφή. Στο «Κάστρο της ψυχής» η Τερέζα το λέει καθαρά: «Τόσο η εσωτερική προσευχή όσο και η εσωτερική σύζευξη οδηγούν σε ένα σκοπό, να παραχθούν έργα και πάλι μόνο έργα». Πράγματι, μυστικισμός και πράξη βαδίζουν χέρι με χέρι για την Τερέζα καθώς μόνο έτσι διατηρεί ο πρώτος την αυθεντικότητά του κι αντίστροφα η πράξη χωρίς το μυστικιστικό υπέδαφος εκφυλίζεται σε μία ανούσια δραστηριότητα που οδηγεί απαρέγκλιτα στο θάνατο της πνευματικής ζωής.

Η εσωτερική παρακμή της Εκκλησίας που υπήρξε η αιτία της μεταρρύθμισης είχε γίνει αισθητή και στον ισπανικό μοναστικό βίο με πολυάριθμα συμπτώματα απειθαρχίας και διαφθοράς. Ενάντια στο κλίμα της εποχής, το κύριο πεδίο δράσης της Τερέζας ήταν η αποκατάσταση της τάξης στη δική της μονή και η ίδρυση νέων μονών με υπεράνθρωπες θυσίες, αντιμετωπίζοντας τρομερές δυσκολίες, συκοφαντίες από υψηλά ιστάμενους εκκλησιαστικούς παράγοντες και προσωπικές διώξεις. Όταν τελικά ολοκλήρωσε το έργο της την εγκατέλειψαν οι σωματικές της δυνάμεις. Οι αδελφές που παρεβρίσκονταν στο θάνατο της το έτος 1582, διηγήθηκαν αργότερα ότι η συντρόφισσα τους δεν είχε πεθάνει από μία φυσική αρρώστια, αλλά «από το αβάστακτο πυρ της θείας Αγάπης». Σαράντα χρόνια αργότερα ανακηρύχτηκε αγία.

Το σημαντικότερο γραπτό έργο της αγίας Θηρεσίας είναι το «Κάστρο της ψυχής» που έγραψε στα 62 της χρόνια και για το οποίο είπε ένας εκδότης του: «η εικόνα του κάστρου με τα διαφορετικά διαμερίσματα... είναι η βάση πάνω στην οποία η συγγραφέας παρουσιάζει τη ζωή την πλημμυρισμένη από ανώτερη Χάρη. Βλέπουμε την ψυχή εκεί μέσα να περνά κλιμακωτά από τα διάφορα διαμερίσματα και παράλληλα μεταβάλλοντας τον αρχικά ατελή, αμαρτωλό χαρακτήρα της να γίνεται η εκλεκτή της καρδιάς του Κυρίου, μία στολισμένη από αρετές νύμφη που έρχεται σε γάμου κοινωνία με το θείο Νυμφίο μέσα στο εσώτατο δώμα της κατοικίας αυτής. Το κλειδί της εισόδου και των διαφορετικών διαμερισμάτων αυτού του κάστρου είναι η προσευχή της οποίας τα στάδια, τις ιδιότητες και τους καρπούς η αγία Θηρεσία

περιγράφει με απaráβλητης χάρης και σοφίας εικόνες, χαρακτηριστικές του προσωπικού της ύφους».

Το κάστρο της ψυχής: «Καθώς σήμερα παρεκάλεσα τον Κύριο να μιλήσει για μένα, επειδή δεν ήξερα τι και πως να το πω, μου παρουσιάστηκε μία εικόνα σαν υπόβαθρο, την οποία θα σας αναφέρω. Ας θεωρήσουμε την ψυχή μας σαν ένα κάστρο που έχει γίνει από διαμάντι ή πολύ καθαρό κρύσταλλο και διαθέτει πολλά δωμάτια όπως ο Ουρανός έχει πολλά διαμερίσματα. Άλλωστε η ψυχή ενός δίκαιου ανθρώπου είναι στην ουσία ένας παράδεισος, στον οποίο βρίσκει ευχαρίστηση ο Κύριος, όπως λέει ο ίδιος. Πώς νομίζετε ότι πρέπει να είναι φτιαγμένη αυτή η κατοικία για να τη χαίρεται ένας τόσο ισχυρός, τόσο σοφός, τόσο καθαρός και πάμπλουτος άρχοντας; Δεν βρίσκω τίποτε που θα μπορούσε να συγκριθεί με την ανώτερη ομορφιά και τις ικανότητες της ψυχής. Κι είναι αλήθεια ότι όση οξύνοια κι αν διαθέτουμε δεν πρόκειται ποτέ να τη συλλάβουμε όπως ούτε μπορούμε να συλλάβουμε τον Θεό, που ο ίδιος λέει ότι μας έχει δημιουργήσει κατά την εικόνα και ομοίωση του. Επομένως θα ήταν άδικος κόπος να ερευνήσουμε την ομορφιά αυτού του κάστρου, μολονότι ανάμεσα στον Θεό και στην ψυχή υφίσταται μια διαφορά όσο κι ανάμεσα στο Δημιουργό και το δημιούργημα του. Άλλωστε αρκεί η δήλωση της θεϊκής Μεγαλειότητας ότι η ψυχή έχει δημιουργηθεί κατ' εικόνα του για να συμπεράνει κανείς το μέγεθος της αξίας και της ωραιότητας της.

Αλλά είναι αξιολύπητο και επονειδιστο το γεγονός ότι από δικό μας φταίξιμο δεν ξέρουμε τον εαυτό μας και ποιοι είμαστε. Σίγουρα θα πρόδιδε μεγάλη άγνοια αυτός που δεν θα ήξερε να πει ποιοι είναι οι γονείς του ή η πατρίδα του. Αλλά θα ήταν δείγμα ασύγκριτα μεγαλύτερης ανοησίας εάν δεν μας απασχολούσε καθόλου η αυτογνωσία μας παρά μόνο το σώμα μας, τη στιγμή που ξέρουμε επιπλέον – ίσως από προσωπική εμπειρία ή από την πίστη μας – ότι έχουμε όντως μία ψυχή, και εάν παρόλα αυτά σκεφτόμασταν σπάνια τους θησαυρούς που κρύβει μέσα της και ούτε συνειδητοποιούσαμε τη μεγάλη της αξία ή αυτού που κατοικεί εντός της. Αυτός είναι ο λόγος που ελάχιστα ενδιαφέρεται κανείς να καλλιεργήσει με τις φροντίδες του την ομορφιά της. Όλη μας η φροντίδα αφορά το χοντροειδές περίβλημα, το τείχος που περιβάλλει το κάστρο, με άλλα λόγια το σώμα μας...

Γνωρίζω ένα πρόσωπο στο οποίο ο Κύριος θέλησε να δείξει τη σύσταση μιας ψυχής που ενέχεται σε θανάσιμες αμαρτίες. Σύμφωνα με τη μαρτυρία αυτού του προσώπου κανένας άνθρωπος εάν το γνώριζε αυτό δεν θα είχε καμία διάθεση να αμαρτήσει, και μάλιστα θα προτιμούσε να υποφέρει τα πάνδεινα προκειμένου σε αντιστάθμισμα να αποφύγει τη δυνατότητα και μόνο να παρασυρθεί σε μία αμαρτία. Γι' αυτό το λόγο το γνωστό μου αυτό πρόσωπο φλεγόταν από τη μύχια επιθυμία όλοι οι άνθρωποι να αναγνωρίσουν τούτη την αλήθεια. Όπως είναι καθαρά τα ρυάκια που πηγάζουν από μία πεντακάθαρη πηγή, έτσι είναι ευχάριστα στα μάτια του Θεού και των ανθρώπων τα έργα μιας ψυχής που βρίσκεται σε κατάσταση χάρης. Γιατί πηγάζουν από την ίδια την πηγή της ζωής απ' όπου φυτρώνει η ψυχή σαν ένα δέντρο.

Στην πηγή οφείλει το δέντρο τη χάρη και την καρποφορία του γιατί το νερό της το συντηρεί και το βοηθά όχι μόνο να μην ξεραθεί αλλά και να κάνει καλούς καρπούς. Άμα όμως η ψυχή με δική της πρωτοβουλία απομακρύνεται από την καθαρή πηγή και μεταφυτεύεται σε ένα δύσσομο βούρκο τότε το μόνο που θα αντλήσει θα είναι βρωμιά και φθορά.

Πρέπει βέβαια να σημειωθεί ότι η πηγή της ζωής που βρίσκεται στο βάθος της ψυχής και ο λαμπερός ήλιος δεν χάνουν τη λάμψη ούτε την ομορφιά τους, παραμένουν στο εσωτερικό και τίποτα δεν μπορεί να σβήσει την ωραιότητα τους. Αλλά όταν πάνω σε ένα κρύσταλλο που είναι εκτεθειμένο στον ήλιο απλωθεί ένα

μαύρο πανί, είναι προφανές ότι ο ήλιος δεν μπορεί να το φωτίσει, παρόλο που πέφτει πάνω του. Μακάρι να αναγνώριζαν την κατάσταση τους και να λυπόντουσαν τον εαυτό τους όλες οι ψυχές που εξαγοράστηκαν με το αίμα του Χριστού! Πώς γίνεται παρ' ότι το ξέρουν να μην πασχίζουν να απομακρύνουν την πίσσα που αμαυρώνει το κρύσταλλο! Μακάρι να συνειδητοποιούσαν ότι δεν πρόκειται ποτέ πια να χαρούν το φως του ήλιου της θείας χάρης εάν τελειώσουν τη ζωή τους σε μία τέτοια κατάσταση. Τι θέαμα παρουσιάζει μία τέτοια ψυχή, Χριστέ μου, που είναι αποκομμένη από αυτό το φως! Σε τι θλιβερή κατάσταση βρίσκονται τα δωμάτια του κάστρου, τι αταξία επικρατεί ανάμεσα στους κατοίκους του, τις αισθήσεις της ψυχής! Τι τυφλότητα σκοτίζει τις ψυχικές ιδιότητες που είναι οι διαχειριστές, οι διοικητές και οι αυλάρχες του κάστρου και τι κακή διαχείριση κάνουν! Και σε τελευταία ανάλυση, τι είδους καρπούς μπορεί να παράγει ένα δέντρο που φυτρώνει σ' ένα τέτοιο διαβολικό έδαφος;

...Έχει μεγάλη σημασία στο θέμα της προσευχής να μην πιέζει κανείς μία ψυχή και να την στριμώχνει, τρόπος του λέγειν, στη γωνία. Απεναντίας ας της παραχωρήσει την ελευθερία να κινείται όπως θέλει σε αυτά τα διαμερίσματα, αφού κι ο Θεός της έδωσε τόση μεγάλη αξία. Δεν πρέπει κανείς να την κρατάει με τη βία σε ένα μόνο δωμάτιο ακόμη κι αν είναι αυτό της αυτογνωσίας. Βέβαια αυτή η γνώση είναι απαραίτητη ακόμη και για κείνους που τους δέχτηκε ο Κύριος στο δικό του το δωμάτιο. Όσο ψηλά κι αν στέκονται, τίποτα δεν υποκαθιστά την αυτογνωσία, αλλά και να ήθελαν, πάλι δεν θα μπορούσαν να κάνουν δίχως αυτή. Γιατί η ταπεινοσύνη είναι σαν τη μέλισσα που παράγει διαρκώς το μέλι. Χωρίς την αρετή αυτή είναι όλα εις μάτην. Αλλά ας μην ξεχνάμε ότι η μέλισσα δεν παραλείπει να πετάει έξω από την κυψέλη για να αντλήσει το χυμό των λουλουδιών. Κατά τον ίδιο τρόπο οφείλει και η ψυχή πότε πότε να αφήνει την ενατένιση του εαυτού της και να ανυψώνεται στην ατένιση του μεγαλείου και της τελειότητας του Θεού. Εκεί θα αναγνωρίσει πιο εύκολα πόσο μικρή είναι παρά μέσα στον εαυτό της και συνάμα θα γίνει πιο ελεύθερη από τα βλαβερά ζώδια που έχουν τρυπώσει μαζί της στα πρώτα δωμάτια της αυτογνωσίας. Ασφαλώς είναι μία μεγάλη απόδειξη της ευσπλαχνίας του Θεού το ότι μας ωθεί να ασκηθούμε στην αυτογνωσία, μα κι εδώ ισχύει το ρητό: “παν μέτρον άριστον”. Πιστέψτε με, με τη δύναμη του Θεού αποκτάμε πολύ υψηλότερες αρετές παρά με το να μένουμε προσγειωμένοι στο χρώμα και να παρατηρούμε διαρκώς την αναξιοτήτά μας...

Αναρωτήθηκα κάποτε γιατί ο Κύριος μας είναι τόσο μεγάλος εραστής της ταπεινοσύνης. Ξαφνικά τότε μου ήρθε σαν από μόνη της η σκέψη ότι ο Θεός είναι η ύψιστη αλήθεια και όποιος έχει ταπεινοσύνη πορεύεται μέσα στην αλήθεια. Γιατί είναι βέβαιο ότι από τον εαυτό μας δεν έχουμε τίποτε καλό, παρά μόνο αναξιοτήτα κι ανυπαρξία. Όποιος δεν το αναγνωρίζει αυτό πορεύεται μέσα στο ψέμα ενώ όσο πιο πολύ το αναγνωρίζουμε τόσο πιο πολύ συμβαδίζουμε με την ύψιστη αλήθεια, γιατί τότε πορευόμαστε μέσα στην αλήθεια. Είθε ο Θεός να μας δίνει τη δύναμη να μην παρεκκλίνουμε από την αυτογνωσία! Αμήν».

Γιάκομπ Μπαίμε

Στις βιογραφίες του Μπαίμε, του γνωστού ως ο «φιλόσοφος παπουτσή», υπογραμμίζεται η ταπεινοσύνη, η πραότητα, η απλότητα και η ολιγάρκεια του χαρακτήρα του, αρετές που δεν απέβαλε ποτέ παρά τη συναναστροφή του με τους μεγαλύτερους διανοούμενους της εποχής του. Ο ίδιος είχε πει κάποτε σε σχέση με το φιλολογικό του έργο: «Αυτό το δώρο το κατέχω μόνο στο βαθμό που μου το

παραχωρεί ο Κύριος. Εγώ είμαι απλά ένα εργαλείο στα χέρια του με το οποίο κάνει ό,τι θέλει. Το εξηγώ αυτό μια για πάντα για να μη με νομίζει ποτέ κανείς κάτι άλλο από ό,τι είμαι πραγματικά και με θεωρεί σαν άνθρωπο με ταλέντο και ευφυΐα...»

Παιδί μικροαγροτών, ήρθε στον κόσμο το 1572 σ' ένα χωριό κοντά στο Γκέρλιτς της ανατολικής Γερμανίας. Από μικρός είχε την ψυχική δεύτερη όραση και συχνά οράματα. Επειδή δεν διέθετε τις απαραίτητες σωματικές δυνάμεις για τις δουλειές τού αγρότη τον έστειλαν να μάθει την τέχνη του παπουτσή στο Γκέρλιτς. Όταν τέλειωσε τη μαθητεία του περιπλανήθηκε για αρκετά χρόνια σε διάφορες χώρες της Γερμανίας με σκοπό να τελειοποιήσει τις γνώσεις του. Αυτά τα χρόνια της περιπλάνησης είχαν μεγάλη σημασία για τη μετέπειτα ζωή του. Στη διάρκεια των περιπλανήσεων του συγχρόνως προσπαθούσε να γνωρίσει τους ανθρώπους και πώς ήταν στη σχέση τους με τον Θεό. Αυτό που συνάντησε ήταν τέτοια ένδεια, διχόνοια και φιλονεικία, τόσο στους κοσμικούς όσο και στους εκκλησιαστικούς κύκλους, ώστε κατέπεσε σε βαριά μελαγχολία από την οποία ελευθερώθηκε μετά από έντονη πάλη και εντατική προσευχή, χάρη σε ένα βίωμα της παρουσίας του Θεού. Το 1595 εγκαταστάθηκε τελικά σαν υποδηματοποιός στο Γκέρλιτς αλλά παράλληλα με τη δουλειά του μελετούσε πυρετωδώς. Χρειάστηκε να περάσουν δεκαέξι χρόνια για να αρχίσει να καταγράφει τις εμπειρίες του. Τα ερωτήματα που τον απασχολούσαν σε αυτά τα μοναχικά χρόνια κατά κανόνα τού απαντήθηκαν εξ αποκαλύψεως. Τελικά έλαβε τη θεία εντολή να καταγράψει αυτές τις αποκαλύψεις κι έτσι προέκυψε το πρώτο του έργο η «Ροδαυγή». Χωρίς να το θέλει, το χειρόγραφο έπεσε σε ξένα χέρια και γρήγορα έκανε το γύρο του Γκέρλιτς. Το αποτέλεσμα ήταν ένα κύμα έντονων αντιδράσεων που υποκίνησε ένας ευαγγελιστής πρωθιερέας ο οποίος επετέθηκε από τον άμβωνα κατά του Μπαίμε κατηγορώντας τον σαν βλάσφημο, αιρετικό και ψευδοπροφήτη. Ο ιερέας αυτός φανάτισε την αστική κοινωνία και το εκκλησιαστικό περιβάλλον εναντίον του με συνέπεια το συμβούλιο της πόλης να απαγορεύσει στον «άθεο τσαγκάρη» την ενασχόληση με αλλότρια εκτός της δουλειάς του και την περαιτέρω συγγραφή επί ποινή.

Ο Μπαίμε παρέμεινε ταπεινός κι εγκρατής αν και στα επόμενα έξι χρόνια αναγκαστικής σιωπής δεχόταν επισκέψεις από διάφορους διανοούμενους της εποχής του και παράλληλα δεχόταν πιέσεις από τους φίλους του να αρχίσει να γράφει πάλι με την υπόδειξη ότι ίσως ο Θεός θα του αφαιρούσε αυτό το χάρισμα κι ότι όφειλε μεγαλύτερη υπακοή σε εκείνον παρά στους ανθρώπους. Στα σαράντα τρία του χρόνια υποχώρησε στις πιέσεις και μέχρι το θάνατο του το 1624 έγραψε μεταξύ άλλων: «Περί των τριών αρχών του θείου Όντος», «Περί της ενανθρώπισης του Ιησού Χριστού», «Τα έξι μυστικά σημεία». «Το επίγειο και το ουράνιο μυστήριο» και «Ο δρόμος προς τον Χριστό».

Το τελευταίο είναι ένα από τα πιο σημαντικά γραφτά του και περιλαμβάνει τέσσερα θέματα: περί μετανοίας, περί αναγεννήσεως, περί αυταπαρνήσεως και περί του υπεραισθητού βίου. Στις πραγματείες αυτές δείχνει ένα δρόμο προς τη λύτρωση που προφανώς ήταν ο δρόμος και του ίδιου του Μπαίμε.

Στην αρχή αυτού του συγγράμματος γράφει ο θεόπνευστος παπουτσης: «Μέσα στις γραμμές αυτές ο συντάκτης τους σου δίνει το πιο πολύτιμο θησαυρό που διαθέτει».

Ο Χριστός ήταν για τον Γιάκομπ Μπαίμε η οδός και η ζωή και η αγαπημένη του φράση ήταν: «Η σωτηρία μας εξαρτάται από το να κάνουμε τον Ιησού Χριστό να ζήσει μέσα μας». Η αποκορύφωση της πορείας του και το πιο μακάριο μυστικιστικό βίωμα του Μπαίμε ήταν η πνευματική αναγέννηση. Το έργο του ήταν να δείξει στους συνανθρώπους του το δρόμο προς αυτή την αναγέννηση που βίωσε, έργο για το οποίο

είτε κάποτε: «Δεν είναι άλλο από το να δείξεις στους ανθρώπους το πώς μπορούν να δημιουργήσουν ένα βασίλειο του Φωτός μέσα τους».

Ακολουθούν μερικά αποσπάσματα από τη «Ροδαυγή» του «απλού τσαγκάρη» που γνώρισε από πολύ κοντά το Θείο:

Ο Ουρανός: «Από παλιά νόμιζαν οι άνθρωποι ότι ο Ουρανός είναι πολλές εκατοντάδες και χιλιάδες μίλια μακριά από αυτή τη γη κι ότι μόνο εκεί κατοικεί ο Θεός. Μάλιστα υπήρξαν κάποιοι φυσικοί που αποτόλμησαν να μετρήσουν τα ύψη και τα πλάτη του και κατέληξαν σε πολύ παράξενα συμπεράσματα. Η αλήθεια είναι ότι κι εγώ παλιότερα πίστευα ότι ο αληθινός Ουρανός είναι αυτός που απλώνει το φωτεινό γαλάζιο του ψηλά πάνω από τα άστρα επειδή νόμιζα ότι εκεί έχει ο Θεός το κέντρο της Ισχύος του και ότι κυβερνά τον κόσμο μόνο με τη δύναμη του αγίου Πνεύματος του. Αλλά μου ήρθαν ένα δύο γερά σκουντήματα που προέρχονταν χωρίς αμφιβολία από το Πνεύμα που διασκεδάζε μαζί μου. Έτσι μετά έπεσα σε βαριά μελαγχολία και θλίψη καθώς παρατηρούσα πνευματικά τα τρομερά βάθη του κόσμου με τους ήλιους και τ' άστρα, τα σύννεφα και τις θύελλες, τις βροχές και τα χιόνια κι ολόκληρη τη δημιουργία. Γιατί σε όλα τα πράγματα βρήκα κακό και καλό, αγάπη και οργή, τόσο στα άλογα ζώα όσο και στον άνθρωπο, τόσο στα φυτά όσο και στις πέτρες. Κι επειδή βρήκα ότι σε όλα τα πράγματα υπάρχει καλό και κακό κι ότι σε τούτο τον κόσμο οι άθεοι περνούν το ίδιο καλά με τους θεοσεβείς, μάλιστα οι βάρβαροι λαοί έχουν τις πιο καλές χώρες και η ευτυχία τους χαμογελάει περισσότερο από ό,τι στους ενάρετους, μελαγχόλησα και καμία Γραφή – παρόλο που την ήξερα όλη καλά – δεν μπορούσε να με παρηγορήσει. Αλλά να που τότε το φως μού έστειλε αυτή τη διαπίστωση: ο αληθινός ουρανός, εκεί που πάει η ψυχή, είναι ο δικός μας, ο ανθρώπινος, ο *εσωτερικός* Ουρανός!... Επομένως ο πραγματικός αληθινός Ουρανός είναι παντού, όπου στέκεσαι κι όπου πηγαίνεις: όταν το πνεύμα σου αγκαλιάζει τον Θεό, τότε έχεις τον Ουρανό».

Για την αναγέννηση: «Τη νέα αναγέννηση και τη λυδία λίθο δεν τη βρίσκει κανείς διαπληκτιζόμενος (για τις διδασκαλίες και για τις γνώμες γύρω από την πίστη) ούτε σε καμία σοφή λογική. Πρέπει να αφήσεις κατά μέρος οτιδήποτε είναι αυτού του κόσμου, όσο γυαλιστερό κι αν είναι, και να αποσυρθείς μέσα στον εαυτό σου, Το μόνο που χρειάζεται είναι να μαζέψεις όλες τις αμαρτίες σου που σε κρατούν αιχμάλωτο κι αφού τις εναποθέσεις στην ευσπλαχνία του Θεού να καταφύγεις σε αυτόν ζητώντας του συγχώρεση και φώτιση του πνεύματος σου. Μη χάνεις καιρό σε συζητήσεις, το μόνο που χρειάζεται είναι σοβαρότητα, γιατί ο Ουρανός πρέπει να υποστεί βία για να σου ανοίξει τις πύλες του κι η κόλαση πρέπει να τρέμει συθέμελα κι έτσι μόνο θα γίνει πραγματικότητα. Χρειάζεται να επενδύσεις όλο σου το είναι, όλες τις πνευματικές σου δυνάμεις, να αξιοποιήσεις το καθετί που συναντάς στο δρόμο σου και να μην εγκαταλείψεις τον αγώνα εάν δεν σε ευλογήσει πρώτα, όπως έκανε ο Ιακώβ που πάλευε όλη τη νύχτα με τον Θεό. Ακόμη κι αν η συνείδηση σου σου λέει συνεχώς όχι, ο Θεός δεν σε θέλει! εσύ να λες: εγώ δεν σε αφήνω, ακόμη κι αν με κουβαλήσουν στον τάφο. Η βούληση μου ας είναι η δική σου βούληση. Κύριε θέλω αυτό μόνο που θέλεις εσύ. Κι έστω κι αν σε περιζώσουν όλοι οι διάβολοι και σου λένε: άντε, στρίβε, αρκετά κάθισες εδώ! εσύ θα πρέπει να λες: όχι, δεν έχω άλλη επιθυμία κι άλλη επιδίωξη έξω από τον Θεό για όλη την αιωνιότητα. Ο Θεός είναι μεγαλύτερος από την αμαρτία μου!

Μπορεί εσείς οι διάβολοι κι ο κόσμος να κρατάτε το θνητό σώμα στη φυλακή σας, αλλά εγώ έχω το σωτήρα και τον αναγεννητή της ψυχής μου, αυτός θα μου δώσει ένα ουράνιο σώμα που θα κρατήσει αιώνια. Δοκίμασε το λοιπόν και θα ζήσεις θαύματα. Θα έχεις σύντομα Έναν μέσα σου που θα σε βοηθήσει να παλέψεις, να αγωνιστείς και να προσευχηθείς. Κι έστω κι αν δεν μπορείς να πεις πολλά λόγια δεν

έχει σημασία, είναι αρκετό αν πεις τη φράση του τελώνη: ο Θεός ας με ευσπλαχνιστεί τον αμαρτωλό!

Εάν τοποθετήσεις όλους σου τους πόθους στον Θεό και δεν κάνεις βήμα πίσω ακόμη κι αν σώμα και ψυχή γινόντουσαν κομμάτια, έτσι κρατάς γερά τον Θεό, περνάς νικητής μέσα από το θάνατο, την κόλαση και τον Ουρανό και μπαίνεις στο ναό του Ιησού Χριστού κι ας αντιστέκονται όλοι οι διάβολοι. Δεν μπορεί να σε αποτρέψει ούτε η οργή του Θεού για τις αμαρτίες σου, όσο ισχυρή κι ορμητική κι αν είναι μέσα σου' ακόμη κι αν φλέγονταν μέσα στην οργή σώμα και ψυχή και βρισκόσουν καταμεσής στην κόλαση με όλους τους διαβόλους, παρ' όλα αυτά εσύ θα ξεφύγεις από κει και θα έρθεις στο ναό του Χριστού. Εκεί σε περιμένει ένα μαργαριταρένιο μικρό στεφάνι στολισμένο με πολύτιμες πέτρες.

Γι' αυτό κοιτάζτε μέσα σας αγαπημένοι μου, και διαλέξτε τη σωστή πόρτα. Στη ζωή δεν πρέπει να πάρουμε μόνο συγχώρεση από τον Θεό, αλλά πρέπει να αναγεννηθούμε. Όταν αναγεννηθούμε έχουμε συγχωρεθεί, δηλαδή η αμαρτία μετά είναι μόνο ένα άδαιο κουκούλι. Ο καινούργιος άνθρωπος μεγαλώνει κι αποβάλλει το κουκούλι: αυτή είναι η συγχώρεση από τον Θεό. Ο Θεός συγχωρεί στον νεογεννημένο το κακό και του το παίρνει μακριά του. Όμως δεν είναι ότι το απομακρύνει από το σώμα του, αλλά στην ουσία η αμαρτία μπαίνει στο κέντρο της πυράς σαν καυσόξυλο κι έτσι αναγκαστικά γίνεται μία αιτία της Αρχής του πυρός από όπου φέγγει το Φως. Ακόμη κι αυτό το κακό οφείλει να υπηρετεί το καλό του άγιου ανθρώπου, όπως λέει ο Παύλος, ότι αν κάποιος αγαπάει τον Θεό, Εκείνος κάνει τα πάντα να συντελούν στο καλό του (Προς Ρωμαίους 8,28), ακόμη και το ίδιο το ερέθισμα να αμαρτήσει. Αυτό που για τον αμαρτωλό είναι ένα κεντρί που του φέρνει το θάνατο, για τον άγιο άνθρωπο είναι μία δύναμη για ζωή, με την υπέρβαση του.

Όποιος διαβάσει αυτά τα λόγια όμως δεν τα καταλαβαίνει, δεν πρέπει να τα απορρίψει εξ αρχής θεωρώντας πως είναι αδύνατο να τα κατανοήσει, αλλά να στρέψει την καρδιά του στον Θεό κι αφού τον παρακαλέσει για χάρη και φώτιση να συνεχίσει το διάβασμα. Τότε θα αρχίσει να αντιλαμβάνεται πιο πολλά ώσπου τελικά η θεία δύναμη θα τον τραβήξει στα βάθη, στη υπερφυσική υπεραίσθητη εσχατιά δηλαδή, θα έρθει στην αιώνια Ενότητα του Θεού. Εκεί θα ακούσει τότε άρρητα πραγματικά λόγια του Θεού που θα τον οδηγήσουν μέσα από την θεία εκροή μέχρι την πιο χονδροειδή ύλη της Γης κι από εκεί πάλι πίσω στο Θεό: έτσι ερευνά το Πνεύμα του Θεού μαζί του όλα τα πράγματα”.

Εμάνουελ Σβέντενμποργκ

Ο Σβέντενμποργκ είχε διηγηθεί για τον εαυτό του ότι από το τέταρτο έτος της ηλικίας του τον απασχολούσε “συνεχώς ο Θεός, η μακαριότητα και οι πνευματικές καταστάσεις των ανθρώπων”. Ο πατέρας του ήταν επίσκοπος και πολέμιος της διδασκαλίας της δικαίωσης που βρισκόταν σε άνοδο εκείνη την εποχή. Σύμφωνα με τη διδασκαλία αυτή για τη σωτηρία του ανθρώπου επαρκεί αποκλειστικά και μόνο η πίστη χωρίς να χρειάζονται έργα για την έμπρακτη εφαρμογή της. Ενόπνια, αποκαλύψεις και θαύματα ανήκαν στην ημερήσια διάταξη του σπιτικού των Σβέντενμποργκ: έτσι δεν είναι απορίας άξιο που ο μικρός Εμάνουελ, γεννημένος το 1688 στη Στοκχόλμη, στράφηκε εξ αρχής στα πνευματικά πράγματα. Σαν παιδί ήδη, κατά τη διάρκεια της προσευχής κρατούσε την αναπνοή του γιατί πίστευε ότι έτσι συνδεόταν με τον ανώτερο κόσμο των πνευμάτων. Η τεχνική αναπνοών που εφάρμοσε έπαιξε αργότερα μεγάλο ρόλο στη μυστικιστική περίοδο της ζωής του.

Μέχρι τα είκοσι πέντε του χρόνια το κέντρο βάρους των σπουδών και των ερευνών του ήταν στα μαθηματικά, στη μηχανική, στην αστρονομία και στη γεωλογία. Από εκείνα κιόλας τα χρόνια τον απασχολούσε το ερώτημά του πώς θα μπορούσε κανείς να αποκτήσει γνώσεις από έναν άλλο δρόμο αντί για το σχοινοτενή δρόμο της λογικής επαγωγής. Όσο πιο πολύ επικεντρωνόταν σε αυτό το θέμα τόσο πιο έντονα ήταν τα μυστικιστικά βιώματα του. Με τα οράματα και τις εκστατικές εμπειρίες του ερχόταν όλο και περισσότερο σε διάσταση με την επιστημονική εργασία του. Εφόσον η αλήθεια τού χαριζόταν μέσα από τη διαίσθηση ή τη φώτιση, για ποιο λόγο να συνεχίσει τα επιστημονικά πειράματα του; Κι αν υπήρχε μία μυστική, άμεση μετάδοση της θεϊκής αλήθειας, ήταν ο ίδιος άξιος για μια τέτοια φώτιση; Ήταν άραγε το εσωτερικό του αρκετά αγνό κι έτοιμο να δεχτεί το Θεό; Η θρησκευτική κρίση του Σβέντενμποργκ κράτησε μέχρι το Πάσχα του 1744 όταν μετά από έντονη πάλη με κάθε είδους ερωτηματικά κι αδυναμίες είχε ένα όραμα με το Χριστό. Στο όραμα του είδε το μεταμορφωμένο Χριστό σαν την πηγή και αρχή όλης της ζωής κι από τότε η μορφή αυτή έγινε το επίκεντρο των στοχασμών και των οραματισμών του.

Ωστόσο η κρίση παρατάθηκε γιατί τον βασάνιζαν οι αμφιβολίες κατά πόσον το όραμά του ήταν αληθινό ή απλά παραίσθηση. Τις αμφιβολίες του τις εξαφάνισε ένα νέο όραμα του Χριστού, αυτή τη φορά ως σταυρωμένου. Παρ' όλο που η θρησκευτική του κρίση δεν έληξε με αυτό, άρχισε να συνειδητοποιεί ότι είχε κάποια αποστολή εντεταλμένη από την Ύψιστη Αρχή να επιτελέσει. Την κλήση για αυτή την αποστολή την έλαβε το 1745 με ένα όραμα που είχε στο Λονδίνο: Ήμουν στο διαμέρισμα μου κι έτρωγα με μεγάλη όρεξη καθώς ήμουν πεινασμένος. Προς το τέλος του γεύματος παρατήρησα ότι άρχισε να απλώνεται σαν μία ομίχλη πάνω από τα μάτια μου. Καθώς η ομίχλη πύκνωνε είδα το πάτωμα του δωματίου μου σκεπασμένο από τα πιο αηδιαστικά ερπετά κι αυτό μου προκάλεσε τεράστια έκπληξη γιατί είχα πλήρη διαύγεια και όλες τις αισθήσεις μου. Το σκοτάδι εν τω μεταξύ μεγάλωνε συνεχώς αλλά ξαφνικά διαλύθηκε και είδα σε μία γωνιά του δωματίου να κάθεται ένας άντρας που με τρόμαξε με τα λόγια του, επειδή ήξερα ότι ήμουν ολομόναχος. Συγκεκριμένα μου είπε: “Μην τρως τόσο πολύ!” Αμέσως μετά σκοτείνιασαν τα πάντα αλλά ξαφνικά το δωμάτιο φωτίστηκε πάλι κι είδα τον εαυτό μου τελείως μόνο...

Το επόμενο βράδυ μου παρουσιάστηκε πάλι ο ίδιος άντρας, αλλά αυτή τη φορά δεν τρόμαξα. Μου είπε ότι είναι ο Κύριος, ο Θεός, ο Δημιουργός και Λυτρωτής του κόσμου κι ότι με είχε επιλέξει για να εξηγήσω στους ανθρώπους το πνευματικό νόημα της Αγίας Γραφής, για το οποίο έργο θα μου υπαγόρευε ο ίδιος τι θα έπρεπε να γράψω. Για να πειστώ, την ίδια νύχτα μού έδειξε τον κόσμο των πνευμάτων, την κόλαση και τον ουρανό, όπου είδα πολλά γνωστά μου πρόσωπα. Από την ημέρα εκείνη εγκατέλειψα κάθε εγκόσμια επιστήμη και εργαζόμουν μόνο για τα πνευματικά πράγματα, ανάλογα με το τι με διέταζε ο Κύριος να γράψω. Καθημερινά μου άνοιγε την πνευματική μου όραση ώστε ήμουν σε θέση να βλέπω τι γινόταν στον άλλο κόσμο και σε κατάσταση εγρήγορσης να συνομιλώ με αγγέλους και πνεύματα...

Στη συνέχεια άρχισα να δημοσιεύω κάποιες αποκαλύψεις για να τις κάνω γνωστές, με θέματα όπως ο επάνω κι ο κάτω κόσμος, η μεταθανάτια κατάσταση του ανθρώπου, η αληθινή θεία λειτουργία και το πνευματικό νόημα του Λόγου, εκτός από άλλα σπουδαιότατα ζητήματα που συνεισφέρουν στη μακαριότητα και στη σοφία...”.

Με βάση τη διδασκαλία των αντιστοιχιών που του αποκαλύφθηκε ο Σβέντενμποργκ φανέρωσε αναρίθμητες αλήθειες που είναι κρυμμένες μέσα στο γράμμα της Βίβλου. Έτσι μεταξύ άλλων αποκάλυψε τις απόκρυφες έννοιες κειμένων

όπως το βιβλίο του Δανιήλ, η πρόρρηση της έσχατης κρίσης από το ευαγγέλιο του Ματθαίου και η αποκάλυψη του Ιωάννη.

Η νέα Εκκλησία: Σύμφωνα με τη διδασκαλία του Σβέντενμποργκ με τον όρο “Εκκλησία” εννοείται πνευματικά ο σύνδεσμος του ανθρώπου με τον Θεό που πραγματοποιείται χάρη στην προσήλωση στο καλό και στην αλήθεια, με άλλα λόγια στην αγάπη και στη σοφία. Αυτός ο σύνδεσμος υπήρχε σε όλους τους καιρούς, αν και σε διάφορους βαθμούς έντασης, από τους νοήμονες πρωτόπλαστους έως σήμερα. Εάν η ανθρωπότητα υπέπιπε ολοκληρωτικά στον υλισμό και απέκρουε εντελώς την “Εκκλησία”, δηλαδή αυτήν την πνευματική ακτινοβολία που προέρχεται από τον Θεό, τότε θα επακολουθούσε αναπόφευκτα η πλήρης αποκτήνωση και κατά συνέπεια η καταστροφή της. Όπως απεσταλμένοι από τον πνευματικό κόσμο και το ουράνιο βασίλειο αποκάλυψαν στο Σβέντενμποργκ, η εξωτερική εκκλησία αντιστοιχούσε πάντα στην εκάστοτε εσωτερική κατάσταση της ανθρωπότητας. Μαζί με την προϊούσα πνευματική αλλοτρίωση του ανθρώπου σαν αποτέλεσμα της επίδρασης των εωσφορικών δυνάμεων, έχασε και η εσωτερική εκκλησία σταδιακά τη ζωντάνια της. Κατ’ αυτόν τον τρόπο διαμορφώθηκε ένα εξωτερικό εκκλησιαστικό οικοδόμημα, το οποίο τελικά εκφυλίστηκε σε μια τυπική λατρεία ρουτίνας, χωρίς αληθινό θρησκευτικό περιεχόμενο. Εν τούτοις η θεία Πρόνοια αφύπνιζε από καιρό σε καιρό προφήτες και ανανεωτές της θρησκείας, με την αποστολή να αποκαταστήσουν ενμέρει το σύνδεσμο ανάμεσα στην εσωτερική και την εξωτερική εκκλησία.

Στην ιστορία της ανθρωπότητας υπήρξαν ως τώρα τέσσερις διαδοχικές εκκλησίες, γεγονός που αναφέρεται επίσης τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη με τις αντίστοιχες βέβαια εικόνες. Η πρώτη πανάρχαιη εκκλησία διήρκεσε από τον Αδάμ ως τον κατακλυσμό του Νώε. Εκείνη την περίοδο η πνευματική υπόσταση του ανθρώπου ήταν ακόμη εντελώς συνδεδεμένη με τα ουράνια. Γι’ αυτό συνελάμβανε το αληθινό νόημα του Λόγου μέσω της εσωτερικής του αντίληψης, χωρίς να υπάρχουν ιερείς ή ιερά κείμενα. Τη δεύτερη ή αρχαία εκκλησία, από τον κατακλυσμό ως την καταστροφή του πύργου της Βαβέλ, περιγράφει αλληγορικά ο Μωυσής στη Γένεση. Η παράδοση της πρωτόγονης εκκλησίας είναι ακόμη ζωντανή εδώ, όμως πρέπει πλέον να μεταδοθεί μεταφορικά, μέσω αντιστοιχιών, στο λαό. Στην τρίτη, ισραηλιτική εκκλησία, το εξωτερικό εκκλησιαστικό οικοδόμημα έχει πλέον επικρατήσει απέναντι στον καθαρά πνευματικό Λόγο. Έως την εποχή του Χριστού έπαιρνε όλο και πιο αλλοιωμένες μορφές, ώπου στο τέλος η λατρεία βασιζόταν απλά σε μια παραδοσιακή πίστη, χωρίς καμιά κατανόηση για το ιερό νόημα του Λόγου και κατά συνέπεια και για τις παλαιές προφητείες.

Με τη ζωή και τη διδασκαλία του Ιησού άρχισε η τέταρτη, η χριστική εκκλησία. Στη διάρκεια των αιώνων που ακολούθησαν, διέγραψε την ίδια πορεία εσωτερικής αποσύνθεσης όπως κάποτε η εκκλησία του Ισραήλ. Σύμφωνα με τον Σβέντενμποργκ, κυρίως το δόγμα περί των τριών προσώπων του Θεού ήταν που παραποίησε τη θεϊκή ενότητα. Εξάλλου η πίστη προβλήθηκε σαν ο μόνος παράγοντας που μπορεί να οδηγήσει στη μακαριότητα, βάζοντας σε δεύτερη μοίρα την εντολή για την έμπρακτη εφαρμογή της αγάπης. Έτσι όμως έπαψαν να συμβαδίζουν η εξωτερική και η εσωτερική αιώνια εκκλησία. Το αποτέλεσμα ήταν η προϊούσα αποσύνδεση από τον Θεό καθώς και η επικράτηση της πλάνης και του κακού.

Ο Χριστός έστειλε νέες αποκαλύψεις σε επιλεγμένους πνευματικούς διδασκάλους και προφήτες προκειμένου να ζωντανέψουν την αλήθεια μέσα στη θρησκεία. Ο Σβέντενμποργκ, όντας ένας από αυτούς, είχε τη χάρη να διδαχθεί το ουράνιο και το πνευματικό νόημα της χριστιανικής παράδοσης από υψηλότερους κόσμους. Έτσι μπόρεσε να απελευθερώσει την ανθρωπότητα από την πίστη στο

νεκρό γράμμα της Γραφής και να της την ξαναδώσει βαθύτερη και αναζωογονημένη. Τα πάντα στο έργο του επικεντρώνονται γύρω από το μυστήριο της ενανθρώπισης του Θεού, όπως το δίδασκε προφητικά η πρώτη εκκλησία.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια ο Σβέντεμποργκ διέκρινε την «Επιστροφή του Χριστού», η οποία παριστάνει την ίδρυση της πέμπτης ή της νέας εκκλησίας. Χάρη σ' αυτή θα πρέπει οι δυνάμεις του καλού και της αλήθειας να καταλάβουν πάλι τη θέση τους μέσα στις καρδιές των ανθρώπων. Διότι το βαθύτερο νόημα του Λόγου συνενώνει την πίστη στην αλήθεια με το καλό της έμπρακτης αγάπης, προετοιμάζοντας έτσι το δρόμο για τη «Νέα Ιερουσαλήμ», την επικείμενη βασιλεία του Θεού πάνω στη γη.

Η πέμπτη, νέα εκκλησία θα αποτελεί την εισδοχή του Αγίου Πνεύματος στη ζωή του ανθρώπου στη γη, ώστε να τον οδηγήσει σε ζωντανούς καρπούς. Η πίστη στην αλήθεια και η έμπρακτη αγάπη θα πρέπει να γίνουν μια ενότητα, ώστε ο άνθρωπος να διαμορφωθεί σε πραγματικό ομοίωμα του Θεού.

Η εκκλησία θα πρέπει να γίνει πάλι θρησκεία στο βαθύτερο νόημα της, δηλαδή επανασύνδεση με το θείο.

Σύγχρονοι θεολόγοι προσάπτουν στον Σβέντεμποργκ ότι έχουν περάσει ήδη πάνω από διακόσια χρόνια από την εξαγγελία της νέας εκκλησίας – ο οραματιστής είδε πνευματικά την έναρξη της το έτος 1757 – χωρίς να έχει βεβαίως πραγματοποιηθεί. Είναι φανερό ότι δεν έχει επέλθει καμιά ριζική μεταβολή της ανθρωπότητας, ούτε η προσέγγιση της προς τη θεία τάξη, επομένως, λένε, η αποκάλυψη του είναι ψευδής. Ωστόσο αυτό μπορεί να το αντικρούσει κανείς λέγοντας ότι οι μύλοι του Θεού αλέθουν αργά, αλλά αποτελεσματικά. Ακόμη και μια καταιγίδα χρειάζεται ώρες και ημέρες για το σχηματισμό της, για να εκτονωθεί μετά μέσα σε λίγα λεπτά.

Από το θάνατο του Σβέντεμποργκ και ύστερα η παγκόσμια ιστορία σύρεται με έναν χωρίς προηγούμενο ρυθμό από τη μια κρίση στην άλλη. Είναι προφανές ότι οδηγείται σε μια οικουμενική μεταβολή όπου – περίπου δύο χιλιάδες χρόνια μετά την εποχή του Χριστού – όλα θα αναμορφωθούν, συμπεριλαμβανόμενης και της θρησκευτικής ζωής του ανθρώπου. Τότε πλέον η Νέα Εκκλησία θα γίνει η αληθινή οδηγός όλης της ανθρωπότητας, η επίλεκτη αντιπρόσωπος του Πνεύματος στον ορατό κόσμο.

Στη συνέχεια θα ακολουθήσουν μερικά αποσπάσματα από το θεμελιακό έργο του Σβέντεμποργκ *«Περί Ουρανού και των θαυμαστών αυτού πραγμάτων - Περί του κάτω κόσμου»**

«Οι άνθρωποι που εκκλησιάζονται σήμερα δεν γνωρίζουν σχεδόν τίποτε για τον ουρανό, τον κάτω κόσμο, ή για τη δική τους ζωή μετά το θάνατο, παρόλο που όλα αυτά περιγράφονται στην Αγία Γραφή. Η κατάσταση αυτή έχει προχωρήσει σε τέτοιο βαθμό, ώστε ακόμα και πολλοί άνθρωποι που έχουν γεννηθεί μέσα στην εκκλησία αρνούνται αυτά τα πράγματα και αναρωτιώνται μέσα τους: “Έχει γυρίσει πίσω κάποιος για να μας πει;”

Για να εμποδίσουμε μία τόσο αρνητική τοποθέτηση (που είναι ιδιαίτερα διαδεδομένη σ' όσους έχουν πολλή κοσμική σοφία) από το να μολύνει και να διαφθείρει τους απλούς ανθρώπους με την αγνή πίστη, έγινε δυνατό σε εμένα να βρεθώ μαζί με τους αγγέλους, και να μιλήσω μ' αυτούς πρόσωπο με πρόσωπο. Μου έχει επίσης επιτραπεί να δω πώς είναι ο ουρανός και μετά πώς είναι ο κάτω κόσμος: αυτό έχει κρατήσει για δεκατρία χρόνια. Έτσι μπορώ τώρα να περιγράψω τον ουρανό και τον κάτω κόσμο από όσα έχω δει και ακούσει, ελπίζοντας ότι με αυτόν τον τρόπο θα διαφωτίσω την άγνοια και να διασκορπίσω την απιστία. Ο λόγος που συμβαίνει

* Πύρινος Κόσμος 1997.

σήμερα μία τέτοια άμεση αποκάλυψη είναι πως αυτό σημαίνει τον “ερχομό του Κυρίου”.

...Πρέπει πρώτα να γνωρίζουμε ποιος είναι ο Θεός του ουρανού, εφόσον όλα τα άλλα εξαρτώνται από αυτό. Σ’ όλη την έκταση του ουρανού κανένας άλλος δεν αναγνωρίζεται ως Θεός, εκτός από τον Κύριο. Λένε εκεί, ακριβώς όπως Εκείνος ο Ίδιος δίδαξε, ότι: *Εγώ και ο Πατέρας είμαστε ένα. Ο Πατέρας είναι σ’ εμένα και εγώ σ’ αυτόν. Εκείνος που έχει δει εμένα, έχει δει τον Πατέρα. Θα πάρει απ’ ό,τι είναι δικό μου και θα σας το αναγγείλει.* (Ιω. 10:30,38. 14:9-11. 16:13-5)

Έχω πολύ συχνά μιλήσει με τους αγγέλους γι’ αυτό, και εκείνοι απaráλλακτα είπαν ότι στον ουρανό είναι εντελώς ανίκανοι να χωρίσουν το Θείο σε τρία. Αυτό συμβαίνει επειδή γνωρίζουν αλλά και αντιλαμβάνονται ότι το Θείο είναι ένα στον Κύριο. Έχουν ακόμα πει ότι δεν είναι δυνατόν να επιτραπεί η είσοδος στον Ουρανό ανθρώπων που εκκλησιάζονται και που έρχονται από τον κόσμο με την ιδέα των τριών “Θεοτήτων”, αφού η σκέψη τους περιφέρεται από τη μία στην άλλη, και αφού στον ουρανό δεν μπορούν να σκέφτονται τρία και να λένε ένα.

Αυτό συμβαίνει επειδή στον ουρανό όλοι μιλούν από τη σκέψη τους, αφού εκεί έχουν σκέψη – ομιλία, ή φωνητική σκέψη.

Δεν υπάρχει λοιπόν καμία πιθανότητα να δεχθούν ανθρώπους που στον κόσμο διαιρούσαν το Θείο σε τρία, υιοθετώντας μία ξεχωριστή ιδέα για το καθένα και μην ενώνοντας και επικεντρώνοντας την αντίληψη τους στον Κύριο. Μάλιστα, υπάρχει στον ουρανό μία επικοινωνία όλων των σκέψεων, έτσι ώστε αν έφτανε κάποιος που σκεπτόταν τρία και έλεγε ένα, θα γινόταν γνωστός και αμέσως θα απωθούνταν.

Είναι, όμως, σημαντικό να γνωρίζουμε ότι οι άνθρωποι που δεν έχουν ξεχωρίσει αυτό που είναι αληθινό από αυτό που είναι καλό (ή την πίστη από την αγάπη) όλοι τους αποδέχονται την ουράνια αντίληψη για τον Κύριο όταν διδάσκονται στην άλλη ζωή - την αντίληψη, δηλαδή, ότι ο Κύριος είναι ο Θεός του σύμπαντος. Είναι αρκετά διαφορετικά με τους ανθρώπους που έχουν διαχωρίσει την πίστη από τη ζωή, που δεν έχουν ζήσει, δηλαδή, σύμφωνα με τις αρχές μιας αληθινής πίστης.

Οι άνθρωποι της εκκλησίας δεν πρέπει να έχουν καμία αμφιβολία σχετικά με το ότι ο Κύριος είναι ο Θεός του ουρανού, αφού Αυτός ο Ίδιος έχει διδάξει ότι όσα έχει ο Πατέρας είναι και δικά Του (Ματθ. 11:27, Ιω. 16:25, 17:2) και ότι κατέχει όλη τη δύναμη στον ουρανό και στη γη (Ματθ. 28:18). Είπε "στον ουρανό και στη γη" επειδή ο κυβερνήτης του ουρανού κυβερνά επίσης και τη γη, καθώς το ένα εξαρτάται από το άλλο. Το ότι κυβερνά τον ουρανό και τη γη σημαίνει ότι αυτά δέχονται από Αυτόν οτιδήποτε είναι καλό, που ανήκει στην αγάπη, και οτιδήποτε είναι αληθινό, που ανήκει στην πίστη. Αυτό σημαίνει όλη τη νοημοσύνη και τη σοφία και επομένως όλη την ευτυχία με μία λέξη, ότι δέχονται την αιώνια ζωή.

Ο Κύριος δίδαξε και αυτό επίσης, όταν είπε: *Εκείνος που πιστεύει στον Υιό έχει ζωή αιώνια. Εκείνος όμως που απειθεί στον Υιό δεν θα δει ζωή...* (Ιω. 3:36)

Και αλλού: *Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή. Όποιος πιστεύει σ’ εμένα, και αν πεθάνει, θα ζήσει, και όποιος ζει και πιστεύει σ’ εμένα, δεν θα πεθάνει ποτέ...* (Ιω. 11:25-26)

Και αλλού ακόμα: *Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή,* (Ιω. 14:6)

Υπάρχουν πολλά συγκεκριμένα πνεύματα τα οποία κατά τη διάρκεια της ζωής τους πάνω στη γη, απέδιδαν μεγάλη σημασία στον Πατέρα, μην έχοντας καμία αντίληψη για τον Κύριο, παρά μονάχα σαν κάποιον άλλον άνθρωπο. Έτσι δεν πίστευαν ότι Εκείνος ήταν ο Θεός του ουρανού. Εξαιτίας αυτού, τους επιτρεπόταν να ταξιδεύουν όπου ήθελαν και να ρωτούν αν υπήρχε κάποιος ουρανός που δεν ανήκε

στον Κύριο. Ρωτούσαν απ' εδώ κι από κει για κάποιες μέρες, αλλά δεν εύρισκαν ένα τέτοιο μέρος.

Ήταν ο τύπος των ανθρώπων που πίστευαν ότι η ευτυχία του ουρανού βρίσκεται στη δόξα και στην εξουσία. Αφού δεν μπορούσαν να πάρουν αυτό που ποθούσαν και τους λεγόταν ότι ο ουρανός δεν απαρτίζεται από πράγματα σαν αυτά, ένιωθαν χολωμένοι. Ήθελαν έναν ουρανό όπου θα μπορούσαν να έχουν εξουσία πάνω σε άλλους και όπου θα μπορούσαν να ανταγωνισθούν το είδος της δόξας που υπάρχει στον κόσμο».

Τι είναι ο κόσμος των πνευμάτων: «Ο Κόσμος των πνευμάτων δεν είναι ούτε ουρανός ούτε κόλαση' είναι αντίθετα, ένας τόπος ή μία κατάσταση ανάμεσα στα δύο. Εκεί όπου φτάνει πρώτα ο άνθρωπος μετά το θάνατο, και εκεί απ' όπου, αφού έχει περάσει κάποιο χρονικό διάστημα, είτε ανυψώνεται στον ουρανό είτε ρίχνεται στον κάτω κόσμο, ανάλογα με τη ζωή του στον κόσμο.

Ο κόσμος των πνευμάτων είναι ένας τόπος στη μέση μεταξύ ουρανού και κόλασης, αλλά και η “ενδιάμεση” κατάσταση ενός ανθρώπου μετά το θάνατο. Έχω μπορέσει να δω ότι είναι ένας ενδιάμεσος τόπος από το γεγονός ότι οι κάτω κόσμοι είναι κάτω από αυτόν, και οι ουρανοί από πάνω· και να δω ότι είναι μία ενδιάμεση κατάσταση από το γεγονός ότι όσο καιρό ένας άνθρωπος είναι εκεί, δεν είναι ακόμα ούτε στον ουρανό ούτε στην κόλαση.

Η κατάσταση του ουρανού μέσα σε έναν άνθρωπο, είναι η σύνδεση αυτού που είναι καλό με αυτό που είναι αληθινό μέσα του' και η κατάσταση της κόλασης είναι η σύνδεση αυτού που είναι κακό με αυτό που είναι ψεύτικο μέσα του. Όταν αυτό που είναι καλό συνδέεται με αυτό που είναι αληθινό μέσα σε έναν άνθρωπο ο οποίος είναι ένα πνεύμα, τότε αυτός μπαίνει στον ουρανό, επειδή, όπως έχουμε πει, η σύνδεση αυτή είναι ο ουρανός μέσα του. Αλλά όταν αυτό που είναι κακό συνδέεται με αυτό που είναι ψεύτικο μέσα του, μπαίνει στην κόλαση, επειδή αυτή η σύνδεση είναι η κόλαση μέσα του. Αυτή η σύνδεση πραγματοποιείται στον κόσμο των πνευμάτων, επειδή τότε ο άνθρωπος είναι σε μία ενδιάμεση κατάσταση.

...Υπάρχει ένας τεράστιος αριθμός ανθρώπων στον κόσμο των πνευμάτων, επειδή εκεί είναι που συγκεντρώνονται αρχικά· εκεί είναι όπου όλοι εξετάζονται και προετοιμάζονται.

Δεν υπάρχει ένα καθορισμένο όριο στη διάρκεια Της παραμονής τους εκεί. Μερικοί μόλις που μπαίνουν σ' αυτόν πριν, είτε μεταφερθούν στον ουρανό είτε ριχτούν στην κόλαση. Άλλοι μένουν εκεί μερικές μόνο εβδομάδες, μερικοί αρκετά χρόνια, αν και όχι περισσότερα από τριάντα. Οι διαφορές στο μήκος της παραμονής προκύπτουν από το βαθμό στον οποίο τα περισσότερα εσωτερικά στοιχεία του ανθρώπου αντιστοιχούν – ή δεν αντιστοιχούν – με τα περισσότερα εξωτερικά του στοιχεία.

Στις ακόλουθες σελίδες θα αποκαλύψουμε πώς ένας άνθρωπος σ' εκείνο τον κόσμο οδηγείται από μία κατάσταση σε μία άλλη και προετοιμάζεται.

Μετά το θάνατο, αμέσως μόλις φτάσουν στον κόσμο των πνευμάτων, οι άνθρωποι ταξινομούνται με ακρίβεια από τον Κύριο. Οι κακοί άνθρωποι προσαρτώνται χωρίς καθυστέρηση στις διαβολικές κοινότητες όπου, όσον αφορά την αγάπη που κυριαρχούσε μέσα τους, βρίσκονταν κατά τη διάρκεια της ζωής τους στον κόσμο· και οι καλοί άνθρωποι γρήγορα προσαρτώνται στην ουράνια κοινότητα όπου, όσον αφορά την αγάπη και τη φιλευσπλαχνία και την πίστη τους βρίσκονταν κατά τη διάρκεια της ζωής τους στον κόσμο. Παρ' όλη την ταξινόμηση αυτή, όμως, οι άνθρωποι σ' εκείνον τον κόσμο πραγματικά συγκεντρώνονται όλοι μαζί. Όλοι οι άνθρωποι που ήταν φίλοι ή γνώριμοι κατά τη διάρκεια της σωματικής τους ζωής,

ιδιαίτερα οι σύζυγοι και οι αδελφοί και αδελφές, μιλούν ο ένας με τον άλλο οποτεδήποτε το θελήσουν.

Έχω δει έναν πατέρα να μιλάει με τα έξι παιδιά του και να τα αναγνωρίζει, και πολλούς άλλους να μιλούν με τους συγγενείς και τους φίλους τους. Αλλά αφού είχαν διαφορετική ψυχική διάθεση εξαιτίας της ζωής τους στον κόσμο, δεν περνούσε πολύς καιρός πριν χωριστούν. Στην πραγματικότητα, οι άνθρωποι που μπαίνουν στον ουρανό ή την κόλαση από τον κόσμο των πνευμάτων δεν βλέπουν και δεν γνωρίζουν πια ο ένας τον άλλο παρά μόνο αν έχουν παρόμοια ψυχική διάθεση ως αποτέλεσμα μιας παρόμοιας αγάπης.

Ο λόγος που βλέπουν ο ένας τον άλλο στον κόσμο των πνευμάτων αλλά όχι στον ουρανό ή στην κόλαση, είναι ότι οι άνθρωποι στον κόσμο των πνευμάτων οδηγούνται σε καταστάσεις παρόμοιες με αυτές που ζούσαν στον κόσμο, στη μία μετά την άλλη. Αργότερα, όμως, όλοι ανάγονται σε μία σταθερή κατάσταση παρόμοια με αυτή της αγάπης που κυριαρχεί μέσα τους. Στην κατάσταση αυτή, οι άνθρωποι αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλο μόνο πάνω στη βάση της ομοιότητας της αγάπης επειδή η ομοιότητα διαμορφώνει δεσμούς και η έλλειψη της διαχωρίζει».

Όπως αναφέρθηκε, ο ίδιος ο Σβέντενμποργκ τα οράματα του τα θεωρούσε ως τμήμα της επιστροφής του Χριστού και προαγγελία της επικείμενης νέας εκκλησίας. Στο σημείο αυτό αξίζει να γίνει μνεία του γεγονότος ότι ο Σουηδός οραματιστής σε μία επιστολή του από τις 11.11.1766 έκανε μία πρόρρηση η οποία θα πρέπει από όσα είναι γνωστά να αναφέρεται στον προφήτη Γιάκομπ Λόρμπερ.

Συγκεκριμένα ανέφερε ότι μετά από τον ίδιο θα παρουσιαζόταν ένας φωτισμένος άντρας που θα άκουγε ηχηρά τις αποκαλύψεις που θα λάμβανε από τον πνευματικό κόσμο. Επεσήμανε μάλιστα με έμφαση ότι αυτός ο άνθρωπος που θα είχε μία τέτοια έμπνευση, τη φωνή που θα άκουγε δεν θα την αντιλαμβανόταν απ' έξω, αλλά εσωτερικά. Όντως ο Λόρμπερ άκουγε τη φωνή στο εσωτερικό του και συγκεκριμένα μέσα στην καρδιά, ενώ ο Σβέντενμποργκ είχε την ικανότητα να καταγράφει από μνήμης με δικά του λόγια τα οράματα του στον κόσμο των πνευμάτων.

Και αντίστροφα, αποκαλύψεις στο Λόρμπερ επιβεβαιώνουν την αποστολή του Σβέντενμποργκ να αποτελέσει μέρος της πνευματικής επιστροφής του Χριστού. Έτσι ο Σβέντενμποργκ χαρακτηρίζεται μεταξύ άλλων ως ένας οραματιστής που είχε αφυπνισθεί από τον Θεό: «Ο Σβέντενμποργκ είχε *αφυπνισθεί από Μένα* κι οδηγήθηκε σε κάθε Μου σοφία από τους αγγέλους Μου αντίστοιχα με το βαθμό της αγάπης τους. Κι αυτά που λέει είναι καλά κι αληθινά.

Ωστόσο η *διδασκαλία* κι ο *ζωντανός Μου Λόγος* που σας δίνεται από το στόμα Μου μέσω της *αγάπης στο εσωτερικό σας*, είναι ανώτερα από όλους τους προφήτες και όλη τη σοφία των αγγέλων! Γιατί το πρώτο και το ύψιστο είναι η αγάπη και ύστερα από αυτήν έρχεται η σοφία.

Γι' αυτό το λόγο σε αυτόν που έχει αληθινή αγάπη για Μένα η σοφία θα δοθεί επιπρόσθετα με κάθε πληρότητα σαν χάρισμα. Όποιος όμως αναζητά τη σοφία χωρίς να έχει πριν την αγάπη, δεν θα βρει άλλο από πλάνη, θα διχαστεί στα δύο και στο τέλος δεν θα ξέρει να ξεχωρίσει την αλήθεια από το ψέμα. Επομένως *πρωτίστως να έχετε αγάπη* κι αφήστε κατά μέρος την υπερβολική περιέργεια κι έτσι θα ανατείλει μέσα σας ο ήλιος». (*«Τα Δώρα του Ουρανού»*)

Επίσης σε ένα άλλο σημείο στο Λόρμπερ ο Ιησούς εξηγεί στους μαθητές του σχετικά με την αφύπνιση προφητών κι ενορατικών: «Στο δεύτερο ερχομό Μου θα έρθω καταρχάς *αόρατος* μέσα στα σύννεφα του ουρανού, πράγμα που σημαίνει ότι πρώτα θα αρχίσω να πλησιάζω τους ανθρώπους μέσα από αληθινούς οραματιστές,

σοφούς και αφυπνισμένους προφήτες· εκείνο τον καιρό θα υπάρχουν γυναίκες που θα προφητεύουν και νέοι που θα έχουν αποκαλυπτικά όνειρα, βάσει των οποίων θα αναγγείλουν τον ερχομό Μου στους ανθρώπους. Πολλοί μάλιστα θα τους ακούσουν και θα καλυτερέψουν, αλλά ο κόσμος θα θεωρήσει ότι πρόκειται για αερολογίες παρανοϊκών και δεν θα τους πιστέψει, όπως γινόταν και με τους παλιούς προφήτες...».

Ένας που εμβαθύνει στο έργο των Σβέντενμποργκ, Λόρμπερ και Ντούντε δεν αργεί να διαπιστώσει ότι οι τρεις αυτοί προφήτες που αφυπνίστηκαν με *απόσταση* ενός αιώνα περίπου ο ένας από τον άλλον αποτελούν όντως τρεις βαθμίδες της επιτροφής του Χριστού. Αρχή έγινε με τις γεμάτες σοφίες αποκαλύψεις που προήλθαν από τα υπερκόσμια οράματα του Σβέντενμποργκ και στη συνέχεια ακολούθησε το εκτενέστατο και πολύπλευρο έργο του Λόρμπερ. Στην τελευταία βαθμίδα των αποκαλύψεων βρίσκεται η προφήτης της τελευταίας εποχής Μπέρτα Ντούντε, η οποία επίσης συλλάμβανε το Λόγο εσωτερικά στην περιοχή της καρδιάς. Στην Ντούντε η γλώσσα είναι πλέον γυμνή από οποιονδήποτε συμβολισμό και τόσο απλή που να γίνεται κατανοητή από τον κάθε άνθρωπο. Έτσι έφερε πολύ κοντά στο γήινο επίπεδο τον «Παράκλητο, το Πνεύμα της Αλήθειας» που είχε υποσχεθεί ο Ιησούς (κατά Ιωάννη 14, 26). Πράγματι, στις 15.6.1962 η ίδια η Ντούντε έλαβε μία μετάδοση στην οποία η αποστολή της συσχετίζεται άμεσα με αυτή τη βιβλική υπόσχεση:

«Σας υποσχέθηκα να σας στείλω τον Παράκλητο, το Πνεύμα της Αλήθειας και όντως το έκανα μεταδίδοντας σας την αμιγή Αλήθεια μέσω ενός ανθρώπου που Μου είναι απόλυτα αφοσιωμένος. Σε αυτό το παιδί Μου στη γη ανέθεσα την αποστολή να μεταφέρει αυτή την αλήθεια στους ανθρώπους εκείνους που είναι έτοιμοι να τη δεχτούν.

Άναψα για σας ένα φως που δεν πρέπει να μείνει κρυμμένο· αντίθετα οφείλει να λάμψει μέσα στη νύχτα που έχει απλωθεί πάνω από τη γη, γιατί μονάχα ένα φως από ψηλά μπορεί να διασπάσει αυτό το σκοτάδι».

Σάντου Σούνταρ Σινγκ

Ο Ινδός αυτός μαθητής του Χριστού μοιάζει σε πολλά με τον Παύλο και κυρίως στην πορεία του πού ήταν πλούσια από εξωτερικά κι εσωτερικά γεγονότα. Όπως για τον Απόστολο των εθνών έτσι και για το Σούνταρ Σινγκ το σημείο καμπής στη ζωή του ήταν ένα όραμα του Ιησού Χριστού, οπότε από πολέμιος του μεταμορφώθηκε σε ενθουσιώδη ακόλουθο κι εργάτη του. Όπως ο Παύλος, «δεν παρέλαβε το Ευαγγέλιο από άνθρωπο, αλλά δια της αποκάλυψης του Ιησού Χριστού» και όπως εκείνος έκανε και υπέφερε τα πάντα για να μεταδώσει την καλή αγγελία.

Σε άλλα σημεία πάλι ο Σούνταρ Σίνγκ μοιάζει με το πρότυπο του, τον Ιησού που κήρυττε περιοδεύοντας από χωριό σε χωριό, μιλώντας με παραβολές σε μία απλή γλώσσα, κατανοητή σε όλους, που είχε επίσης αφήσει τα πάντα πίσω του για να ακολουθήσει στην πράξη το δάσκαλο του και που όπως εκείνος αποσυρόταν συχνά μόνος του σε ένα βουνό για να επικοινωνήσει με τον Πατέρα του. Έτσι η ιστορία του Ιησού και των αποστόλων του που σε πολλούς σήμερα πια ηχεί σαν μύθος, επαναλαμβάνεται στο πρόσωπο ενός Ινδού σάντου, δηλαδή ενός περιοδεύοντα κήρυκα.

Ο Σούνταρ Σινγκ γεννήθηκε το 1889 σε μία παλιά, αριστοκρατική και πολύ πλούσια οικογένεια σιχ. Η μητέρα του, καλλιεργημένη και ευσεβής, ενέπνευσε από πολύ νωρίς στο μικρό Σούνταρ μια βαθιά θρησκευτικότητα. Πέθανε όταν ο Σούνταρ

που της ήταν πολύ αφοσιωμένος ήταν μόλις δεκατεσσάρων ετών και οι μεταφυσικοί του αγώνες είχαν ήδη αρχίσει.

«Προσπαθούσα να βρω ειρήνη με τα μέσα που προσφέρουν οι θρησκείες της Ινδίας, ο ινδουισμός, ο βουδισμός και το ισλάμ, αλλά δεν μπορούσα να γαληνέψω... Ήθελα να λυτρώσω μόνος μου τον εαυτό μου και διάβαζα σαν μανιακός όλα μας τα βιβλία. Αγωνιζόμουν με όλο μου το είναι να βρω γαλήνη κι ανάπαυση· έκανα καλά έργα, έκανα οτιδήποτε θα μπορούσε να μου φέρει την ειρήνη, αλλά δεν την έβρισκα, γιατί από μόνος μου δεν μπορούσα να τη δώσω στον εαυτό μου».

Η εμφάνιση του Ιησού Χριστού είναι το αποφασιστικό σημείο καμπής στη ζωή του καθώς του έφερε το αντικείμενο του πόθου του, «την ειρήνη που είναι πέρα από κάθε λογική, τον ουρανό επί γης».

«Αυτό που είδα δεν ήταν φαντασίωση μου. Μέχρι τότε απεχθανόμουν τον Ιησού και δεν τον αναγνώριζα σαν θεό. Εάν αντί γι' αυτόν είχα δει το Βούδα, που ήμουν συνηθισμένος να τον λατρεύω, θα έλεγα ότι ήταν προϊόν της φαντασίας μου. Ούτε ήταν όνειρο αυτό που είδα- όποιος μόλις έχει βγει από ένα κρύο μπάνιο δεν ονειρεύεται! *Ήταν πραγματικότητα, ήταν ο Χριστός ζωντανός! Αυτός μπορεί να μεταμορφώσει ένα εχθρό του Χριστού σε κήρυκα του Ευαγγελίου του. Μου χάρισε την ειρήνη του κι όχι μόνο για λίγες ώρες, αλλά για δεκάξι ολόκληρα χρόνια, μία εξάισια ειρήνη που δεν μπορώ να περιγράψω με λόγια, μπορώ όμως να δώσω τη μαρτυρία ότι είναι αληθινή...* Όταν μου αποκαλύφθηκε είδα τη λαμπρότητα του και κατάλαβα ότι ήταν ο ζωντανός Χριστός.

Από τον ινδουισμό είχα μάθει ότι υπάρχει ένας Ουρανός κι έκανα ό,τι μπορούσα για να απαλλαγώ από την αμαρτία και να ζω σε όλα τα πράγματα *σύμφωνα* με τη Θεία θέληση. Προσπαθούσα να σώσω τη ζωή μου με τα καλά μου έργα, πράγμα που ήταν ανώφελο αφού δεν μπορούσα να σωθώ έτσι. Ήμουν περήφανος για την ινδική θρησκεία και φιλοσοφία, αλλά η φιλοσοφία δεν μπορεί να σώσει τους αμαρτωλούς από την αμαρτία τους. Απεγνωσμένος παρακαλούσα τον Θεό να μου δείξει πώς να σωθώ και σαν απάντηση στις προσευχές μου είδα το σωτήρα μου, μου παρουσιάστηκε ο ίδιος ζωντανά μπροστά μου. Ποτέ δεν περίμενα να δω κάτι τέτοιο».

Μετά τη μεταστροφή του ο Σούνταρ Σινγκ πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του περιοδεύοντας σαν ιεραπόστολος, σαν σάντου, δηλαδή πλανόβιος προσκυνητής, περιπλανώμενος στην Ινδία και τις γειτονικές χώρες. Πέραν τούτου έκανε διάφορα ταξίδια στην Ευρώπη, στην Αμερική και στην Αυστραλία σε συνδυασμό πάντα με την αποστολή του. Είχε από παντού προσκλήσεις – μεταξύ άλλων και από την Ελλάδα – και στις ομιλίες του συνέρρεαν πλήθη κόσμου.

Ωστόσο οι απογοητεύσεις που γνώρισε στη δύση τον έκαναν πολύ αυστηρό κριτή της. Αφού παρέδωσε εκεί το μήνυμά του, τίναξε τη σκόνη της Ευρώπης από τα πόδια του κι επέστρεψε στην πατρίδα με την απόφαση να μην γυρίσει ποτέ πια στη δύση. Αυτό που είχε διαπιστώσει ήταν ότι οι δυτικοί άνθρωποι όντας στην πλειοψηφία τους παγιδευμένοι στο κυνήγι του χρήματος και της απόλαυσης, αδιαφορούν για το μήνυμα του Χριστού, ενώ στην ανατολή δείχνουν μεγαλύτερη προθυμία να, το παραλάβουν. Θεωρώντας ότι αυτή ήταν η αποστολή του για το υπόλοιπο της ζωής του. άρχισε να περιοδεύει σαν ιεραπόστολος στο Θιβέτ. Εκτός του ότι αποτελούσε ένα πλούσιο πεδίο εργασίας, το Θιβέτ τον τραβούσε για ένα επιπλέον λόγο, επειδή προείδε ότι θα πέθαινε εκεί σαν μάρτυρας, μια μοίρα που γι' αυτόν ήταν το πιο ποθητό τέλος.

Σε μία ομιλία του στην Ελβετία είχε πει: «Η σκέψη ότι μια μέρα θα πεθάνω στο Θιβέτ δεν με τρομάζει. Όταν έρθει αυτή η μέρα θα τη δεχθώ με χαρά. Πηγαίνω κάθε χρόνο εκεί και ίσως του χρόνου κιόλας να μάθετε ότι έχω πεθάνει. Μην σκεφθείτε τότε, είναι νεκρός, αλλά πέστε έχει πάει στη ζωή του Ουρανού, είναι μαζί

με το Χριστό στη ζωή της τελείωσης». Προφανώς η μοίρα τού μάρτυρα τον περίμενε όντως στο Θιβέτ και δεν ήταν μόνο διωγμοί και βιαιοπραγίες που υπέστη εκεί· στο τέλος χάθηκαν μια μέρα οριστικά τα ίχνη του στα Ιμαλάια.

Ο ζωντανός Χριστός του Σούνταρ Σίνγκ: «Την πρώτη φορά που ανέβηκα στον ουρανό, κοίταξα γύρω μου και ρώτησα: "Που είναι ο Θεός;" Και μου απάντησαν: "Τον Θεό δεν τον βλέπει κάποιος εδώ περισσότερο από όσο πάνω στη γη, γιατί είναι απέραντος. Αλλά εδώ είναι ο Χριστός- αυτός είναι ο Θεός, αφού είναι η εικόνα του αόρατου Θεού και μόνο μέσα του μπορεί να δει κανείς τον Θεό, τόσο στον Ουρανό όσο και στη γη"».

Στην εκστατική αυτή εμπειρία ο σάντου είδε καθαρά τη μυστηριακή σχέση ανάμεσα στον «ανεκδήλωτο» και στον «αποκαλυμμένο» Θεό, τον Ιησού Χριστό. Το δικό του πρόσωπο είχε δει με τα σωματικά του μάτια στην καταλυτική οπτασία που τον οδήγησε στη μεταστροφή και το ίδιο πρόσωπο έβλεπε πνευματικά κάθε φορά που στην έκσταση επισκεπτόταν τον ουρανό. Για το σάντου μόνο μέσα στον Χριστό υπάρχει βίωση, γνώση, θέαση και αγάπη του Θεού. Ο Θεός είναι μέσα στον Χριστό, ο Θεός είναι Χριστός κι ο Χριστός είναι Θεός, «τα πάντα, και μέσα στα πάντα είναι ο Χριστός» (προς Κολοσσαείς 3,11). «Ο Χριστός δεν είναι μόνο ο λυτρωτής μου, είναι η ζωή μου και τα πάντα για μένα σε ουρανό και γη».

Ο πεπερασμένος άνθρωπος δεν μπορεί να δει καταπρόσωπο τον απέραντο Θεό χωρίς να τον καταπιεί η πύρινη θάλασσα της μεγαλειότητας του και της λαμπρότητας του. Γι' αυτό ο Θεός ντύθηκε με μία ανθρώπινη περιβολή και πήρε μορφή ανθρώπου. Ο Χριστός εξηγεί στο σάντου που κάθεται «στα πόδια του δασκάλου»: «Ο καλύτερος τρόπος για να αποκαλυφθώ στην ανθρωπότητα προκειμένου να την οδηγήσω στο σωστό δρόμο, ήταν να γίνω άνθρωπος για χάρη των ανθρώπων, ώστε να καταλάβουν ότι ο Θεός δεν είναι μια άγνωστη δύναμη που φέρνει το φόβο, αλλά είναι αγάπη και μοιάζει στον άνθρωπο, αφού αυτός έχει γίνει κατ' εικόνα και ομοίωση του».

Το μυστήριο της ενσάρκωσης του Λόγου ο Σούνταρ Σίνγκ το εξηγούσε πάντοτε με εύγλωττες παραβολές: «Ένας βασιλιάς είχε έναν πρωθυπουργό που έγινε χριστιανός και δήλωνε δημόσια ότι πίστευε στο Σωτήρα που είχε έρθει στον κόσμο για να γλιτώσει τους αμαρτωλούς. Για το βασιλιά αυτό ήταν ακατανόητο, αφού όπως έλεγε "άμα θέλω να γίνει κάτι, αρκεί να διατάξω τους υπηρέτες μου. Γιατί λοιπόν ο βασιλιάς των βασιλέων να έρθει προσωπικά στον κόσμο;" Κι ήθελε να απολύσει τον πρωθυπουργό λόγω του εκχριστιανισμού του, αλλά επειδή τον αγαπούσε πολύ, αποφάσισε να του χαρίσει τη θέση του εάν θα του απαντούσε σε αυτή την ερώτηση. Ο πρωθυπουργός ζήτησε μια μέρα προθεσμία, κάλεσε έναν επιτήδειο ξυλογλύπτη και του ανέθεσε να φτιάξει ένα πιστό ομοίωμα του δίχρονου παιδιού του βασιλιά. Την επόμενη μέρα ο βασιλιάς έκανε τον καθιερωμένο του περίπατο με μία βάρκα στη λίμνη. Ο ξυλογλύπτης είχε στηθεί στην όχθη και περίμενε ένα προσυμφωνημένο σημάδι για να πετάξει την κούκλα στο νερό. Όταν ο βασιλιάς είδε την κούκλα να πέφτει, νομίζοντας ότι ήταν το παιδί του, πήδηξε στο νερό για να το σώσει. Τότε ο πρωθυπουργός τον ρώτησε γιατί θέλησε να σώσει ο ίδιος το παιδί του ενώ θα αρκούσε να δώσει μία διαταγή στους υπηρέτες του. Ήταν η πατρική μου καρδιά που αντέδρασε έτσι", φώναξε ο βασιλιάς κι ο πρωθυπουργός του απάντησε: "Έτσι και στον Θεό δεν αρκούσε να στείλει έναν υπηρέτη του, αλλά από την απέραντη αγάπη του κατέβηκε ο ίδιος από τον ουρανό για να μας σώσει"».

Ωστόσο και στον ίδιο το Σούνταρ Σίνγκ πριν εκχριστιανιστεί η θυσία στο σταυρό τού φαινόταν ότι ήταν τελείως παράλογη και αποτρόπαιη. «Όσο ήμουν ινδουιστής δεν μπορούσα να καταλάβω πώς ήταν δυνατόν για τον Θεό να μας δώσει

τη ζωή χάρη στο σταυρικό θάνατο του Ιησού... Αλλά όταν γνώρισα την αγάπη του κι αυτή κατέλαβε την καρδιά μου, τότε φωτίστηκε ο νους μου. Ο Χριστός ήρθε για να φανερώσει την αληθινά απεριόριστη πατρική αγάπη που ήταν ανεκδήλωτη πριν από τους αιώνες και προσφέροντας τη ζωή του να λυτρώσει όλες τις ψυχές, όχι μόνο τις καλές, αλλά κυρίως εκείνες που είναι μέσα στην αμαρτία. Επιπλέον ήρθε για να αποδείξει με το θάνατο και την ανάσταση του ότι ο θάνατος, αυτός που ο κόσμος θεωρεί σαν θάνατο, στην πραγματικότητα είναι η πηγή της ζωής».

Για να το διδάξει αυτό παραστατικά καταφεύγει και πάλι σε ιστορίες και παραβολές.: «Πριν από πολλά χρόνια ταξίδευα στο Μπουτάν, στα Ιμαλάια. Μιλούσα στον κόσμο για τον Ιησού Χριστό και τους τόνιζα ότι η σωτηρία μας οφείλεται στο θάνατο του για χάρη μας. Πολλοί έλεγαν: “Είναι απίστευτο ότι ο θάνατος ενός μπορεί να σώσει όλους εμάς τους άλλους”. Ένας νεαρός όμως αντικρούοντας είπε ότι κάτι τέτοιο ήταν απολύτως δυνατό αφού και ο ίδιος είχε μία ανάλογη εμπειρία. Και διηγήθηκε στη συνέχεια ότι πριν από λίγο καιρό είχε πέσει σε έναν γκρεμό και κόντεψε να πεθάνει από την αιμορραγία. Ο γιατρός που τον είδε είπε ότι δεν υπήρχε ελπίδα να ζήσει εάν δεν βρισκόταν κάποιος να του δώσει από το αίμα του για μετάγγιση. Ο πατέρας του που του είχε αδυναμία δήλωσε αμέσως πρόθυμος να δώσει το δικό του αίμα. Αλλά καθώς ήταν ηλικιωμένος εξαντλήθηκε από τη μετάγγιση και πέθανε, ενώ ο νέος σώθηκε· έτσι τέλειωσε τη διήγηση του με τα λόγια: “Με αυτό τον τρόπο πέθανε ο πατέρας μου- επειδή με αγαπούσε πάρα πολύ έδωσε τη ζωή του για μένα”. Και με βάση τη δική του ιστορία εγώ πρόσθεσα: “Όπως έπεσες εσύ από το βουνό στον γκρεμό, έτσι πέσαμε κι εμείς εξαιτίας της ανομίας μας από το ύψος του Θεού και χάσαμε την αληθινή ζωή μας, την πνευματική ζωή. Μα ο Χριστός πέθανε για μας στο σταυρό κι έδωσε το αίμα του για μας, που ψυχορραγούσαμε. Όσοι πιστεύουν σε αυτόν, ξέρουν από προσωπική εμπειρία ότι ο Χριστός ήρθε στον κόσμο για να κάνει τους αμαρτωλούς να γνωρίσουν τη μακαριότητα”».

«Εγώ δεν πιστεύω στον Ιησού Χριστό επειδή διάβασα γι' αυτόν στη Βίβλο, τον έχω δει και τον έχω βιώσει και τον γνωρίζω από την καθημερινή μου εμπειρία». Από αυτή την προσωπική εμπειρία ο σάντου τονίζει συνεχώς ότι ο Χριστός δεν είναι απλά μία ιστορική προσωπικότητα, αλλά «μία ζωντανή πραγματικότητα που πρέπει κανείς να τη ζήσει. Το να είναι κανείς χριστιανός σημαίνει ότι έχει βάλει τον Χριστό στην καρδιά του».

Η εκτίμηση για τον άνθρωπο Ιησού σαν διδάσκαλο και ηθικό πρότυπο είναι τελείως ανούσια σε σύγκριση με την προσωπική επαφή της ψυχής με τον αιώνιο Πατέρα. Γι' αυτό στις εμφανίσεις του στην Ευρώπη ο Σούνταρ Σινγκ ασκεί αυστηρή κριτική στην ορθολογιστική σύγχρονη αντίληψη του Ιησού και σαν αντίβαρο αντιπαράθετει την προσωπική του σχέση μαζί του.

«Ο Χριστός δεν ήρθε για να μας διδάξει, αλλά για να μας απαλλάξει από το κρίμα και την τιμωρία. Δεν ήταν δυνατό να λυτρώσει τους αμαρτωλούς μόνο με το να τους διδάξει, έπρεπε να καταθέσει και την ίδια τη ζωή του... Ο Χριστός δεν μιλάει απλά και μόνο για τα πνευματικά χαρίσματα, αλλά είναι αυτός που μας τα δίνει... Αυτός δεν δίδαξε απλά την αγάπη, μα τελειοποίησε συνάμα τη διδασκαλία του με την προσφορά της ζωής του... Δεν θέλει να είναι μονάχα ένα πρότυπο για μας, απεναντίας, θέλει να ζει μέσα μας και να είναι η πηγή μιας νέας ζωής για μας. Δεν είναι αλήθεια αυτό που λένε ότι ο Χριστός δεν είναι άλλο από ένας μεγάλος άντρας, ένας προφήτης και άρα δεν μπορεί να μας βοηθήσει. Όχι, είναι ο σωτήρας μας που είναι μαζί μας συνεχώς ως το τέλος του κόσμου. Μπορούμε να πούμε ότι σώζει τους αδύναμους ανθρώπους από μέσα. γιατί μας δίνει νέα ζωή, και από έξω, γιατί μας προστατεύει, μας προασπίζεται και στο τέλος μάς οδηγεί στη ουράνια πατρίδα μας. Ένας μεγάλος άντρας δεν μπορεί να πει: "Θα είμαι μαζί σας συνεχώς ως το τέλος του

κόσμου", μόνο ο Χριστός μπορούσε να το πει γιατί κατέβηκε από τον ουρανό για να είναι μαζί μας και δεν είναι μακριά μας. Πρώτα αυτούς που ζουν μαζί του ποιος είναι ο Ιησούς Χριστός. Ο ζωντανός Χριστός έχει μεταμορφώσει τόσο θαυμαστά τη ζωή τους που αν και βρίσκονται στη γη, ζουν στον παράδεισο.

Η θεϊκότητα του Χριστού και η λύτρωση είναι θεμελιακά πράγματα που χωρίς αυτά ο χριστιανισμός δεν έχει τι το ιδιαίτερο να πει· δεν είναι τότε τίποτα παραπάνω από μία ηθική διδασκαλία όπως ο βουδισμός. Καλύτερη ηθική προσωπικότητα από το Βούδα δεν μπορεί να βρει κανείς και όμως η ψυχή του μένει ανικανοποίητη... Έχω μελετήσει εκτεταμένα τον ινδουισμό· πιστεύω ότι αν μένουμε στο ένδυμα του Χριστού –το εξωτερικό πρόσωπο του – και αρνούμαστε τη εσωτερική του υπόσταση –τη θεϊκότητα του – αυτή η μορφή χριστιανισμού δεν είναι καλύτερη από τον ινδουισμό. Όπως κι αν το ονομάσετε, ορθολογισμό, μοντέρνα θεολογία ή νέα θρησκεία, δεν έχει καμία αξία, είναι χειρότερα και από ειδωλολατρεία».

Η Προσευχή: Όπως ήδη υπογραμμίστηκε στην εισαγωγή η προσευχή παίζει έναν αποφασιστικό ρόλο σε όλους τους μυστικιστές στο δρόμο της μέθεξης με το θείο. Και για το Σούνταρ Σινγκ η προσευχή είναι το υπέδαφος από όπου πηγάζει το πάθος του για τον Χριστό, το θάρρος με το οποίο αντιμετωπίζει τις θυσίες και η φλόγα με την οποία επιδιώκει να μυήσει και άλλους στην πίστη του. Χωρίς προσευχή είναι αδύνατον να λάβουμε τα δώρα της θείας χάρης:

«Η προσευχή είναι η απαραίτητη προετοιμασία για να λάβει κάποιος τα πνευματικά δώρα του Θεού... Μονάχα η λαχτάρα μας και η προσευχή, τού ανοίγουν τόπο στην καρδιά μας... Όπως ένα πουλί πετάει στον αέρα χάρη στα φτερά του που άμα κοπούν θα πέσει στη γη, έτσι τα φτερά των χριστιανών είναι η προσευχή τους. Όποιος προσεύχεται ξεφεύγει από τις έγνοιες αυτού του κόσμου κι είναι σε θέση να πετάξει με την προσευχή στα ουράνια. Καμία χθόνια δύναμη δεν μπορεί να τον τραβήξει κάτω στη γη. Πετάει όλο και πιο ψηλά ώσπου στο τέλος φτάνει στον Θεό κι αναπαύεται σε αυτόν. Συνεπώς η προσευχή είναι ο μοναδικός δρόμος για να καταλάβουμε τα πνευματικά πράγματα, για να μας αποκαλυφθεί η αλήθεια, το μοναδικό κλειδί για τον ουρανό και για τη Βασιλεία του Θεού...

Τον Θεό δεν τον βρίσκουμε ούτε με τη φιλοσοφία ούτε με τη λογική ούτε με την επιστήμη, αλλά αποκλειστικά και μόνο με την προσευχή. Προσευχόμενος ο άνθρωπος απογειώνεται από τον αισθητό κόσμο και συλλαμβάνει εκείνη την ανώτερη, μοναδικά αληθινή και τέλεια πραγματικότητα, “την πραγματικότητα της πραγματικότητας” (σατιάσια σατιάμ) όπως είναι ο μυστηριώδης όρος στις ουπανισάδες. Η πνευματική ζωή γίνεται πραγματικότητα μονάχα γι’ αυτόν που προσεύχεται.» Και κάτι παραπάνω, λέει ο σάντου Σούνταρ Σινγκ, «η πραγματικότητα αυτή αποκαλύπτεται ως η τέλεια αγάπη. Ο Θεός φανερώνεται στον προσευχόμενο ως ο προσωπικός του προστάτης και σωτήρας.»

Όταν ο Σούνταρ Σίνγκ πάλευε με τον Θεό στην προσευχή του το βράδυ της μεταστροφής του, είδε το ανθρώπινο πρόσωπο του Ιησού και κατάλαβε ότι αυτός είναι ο Θεός.

«Με το απλό μέσο της προσευχής γνωρίζουμε την παρουσία του Χριστού... Αν προσευχηθείτε σ’ αυτόν μέσα στη σιωπή, θα ακούσετε τη φωνή του κι αυτό είναι το μόνο που μπορεί να σας βοηθήσει... Αν μονάχα μισή ώρα κάθε μέρα διαβάζετε το Λόγο του και προσεύχεσθε σ’ αυτόν θα βιώσετε κι εσείς το πώς αποκαλύπτεται μέσα στην ψυχή μας... Αν δεν έχετε χρόνο να προσευχηθείτε, δεν πρόκειται να τον γνωρίσετε.

Μονάχα η προσευχή θα σας κάνει ικανούς να δείτε τον Χριστό και τότε θα μιλήσει στην ψυχή σας».

Για τον Σούνταρ Σινγκ η προσευχή είναι η πλήρης παράδοση της καρδιάς στο Θείο Εσύ. Γι' αυτό η προσευχή του δεν αντιλαλεί μόνη της στο απέραντο κενό ο Θεός του απαντά, του αποκαλύπτεται και του φανερώνει την αγάπη του.

Φιλοκαλία των Νηπτικών*

Οι φιλοκαλικοί πατέρες τους οποίους ανθολόγησε ο Αγιορείτης Νικόδημος, ασχολούνται λιγότερο με θέματα πίστεως και περισσότερο και κυρίως με θέματα πνευματικής θεωρίας, ασκητικά, ησυχαστικά, νηπτικά. Και απευθύνονται μεν κυρίως τα θέματα αυτά στους μοναχούς, αφορούν όμως και κάθε πιστό, που θέλει να μορφώσει μέσα του τον Χριστό και να φτάσει στην τελειότητα, «εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού» (Εφ. 4,13). Γι' αυτό οι νηπτικοί πατέρες της Φιλοκαλίας υπήρξαν πάντοτε το εντρύφημα και οι αυθεντικοί οδηγοί της πνευματικής ζωής για γενεές γενεών, και διέπλυσαν το ήθος των θεουμένων, υποδεικνύοντας τους τις πρακτικές μεθόδους και τους τρόπους με τους οποίους θα φτάσουν στην κάθαρση και το φωτισμό και θα αξιωθούν να ατενίσουν το άκτιστο φως της θείας δόξας. Και θεολόγησαν έτσι, όχι για μια στεία σχολαστική θεολογία, αποκομμένη από το Πνεύμα και γι' αυτό νεκρή, αλλά μια θεολογία πυρπολούμενη από τη ζωή, μια θεολογία νήψεως και προσευχής: αυτή τη θεολογία έχει σήμερα όσο ποτέ άλλοτε ανάγκη ο σύγχρονος άνθρωπος, ο άνθρωπος του άγχους και των τεχνητών παραδείσων, ο άνθρωπος που κατέκτησε τη σελήνη αλλά έχασε τον εαυτό του, ο «απελευθερωμένος» και όμως δούλος στην τεχνολογία και στις όποιες θεωρίες που επαγγέλλονται τη σωτηρία «απ' ανθρώπων» «και δι' ανθρώπων».

Ως προς τη σημασία των ανθολογημένων έργων των ιερών Νηπτικών, θα επαναλάβουμε, μαζί με τον άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη, ότι η Φιλοκαλία είναι «ταμείο της νήψεως, φυλακτήριο το νου, μυστικό σχολείο της νοεράς προσευχής, εξαίρετη υποτύπωση της πρακτικής αγωγής, απλανής οδηγός της πνευματικής θεωρίας, ο πατερικός Παράδεισος, η χρυσή αλυσίδα των αρετών, η συνεχής ενασχόληση με το όνομα του Ιησού, η σάλπιγγα που επαναφέρει τη χάρη και το μυριοπόθητο όργανο της θεώσεως ...»

Οι χαρακτηρισμοί αυτοί αναφέρονται κυρίως στη νοερά προσευχή. Όμως η Φιλοκαλία δεν αποτελεί μόνο διδασκαλία της νοεράς προσευχής, αλλά και το σύνολο της πνευματικής εμπειρίας των αγίων Πατέρων, σε όλες τις διαστάσεις των κινήσεων του νου και της καρδιάς. Και αντιφεγγίζει τις αστραπές και τις εκλάμψεις του Αγίου Πνεύματος επάνω στις καθαρές ψυχές των Αγίων, ως «καρπός του Πνεύματος», όπως και τα απηγήματα των πολέμων με τους αόρατους δαίμονες, τα ψεκτά πάθη και τις γοητείες του κόσμου.

Αν και η Φιλοκαλία, ως συλλογή πατερικών κειμένων, δεν εξαντλεί όλο τον πλούτο της πατερικής γραμματείας, γίνεται φανερό, ότι αποτελεί ένα μόνο μέρος της και από ορισμένους μόνον αγίους Πατέρες. Πάντως όμως εκπροσωπεί σε όλη την πληρότητα τους τις ποικίλες πνευματικές, ασκητικές, ησυχαστικές και θεολογικές εμπειρίες των Πατέρων της Ορθοδοξίας που διακρίνονται για την ενότητα στα ουσιώδη και την ιδιοτυπία τους, χάρη στην ιδιοπροσωπία εκάστου· γι' αυτό και εμφανίζονται κάποιες ιδιομορφίες στα ασκητικά μέσα, στους τρόπους πνευματικής εργασίας, στον τονισμό ορισμένων αρετών και στην πνευματική και θεωρητική εμβέλεια εκάστου.

... Από την άποψη αυτή η Φιλοκαλία, σαν κωδικοποιημένη διδασκαλία των Πατέρων σε όλες τις διαστάσεις της πνευματικής ζωής και θεολογίας, είναι μια αληθινή ευλογία του Θεού, γιατί φρονηματίζει θεοφρόνως, ελέγχει οσίως,

* Από τις εκδόσεις «Το περιβόλι της Παναγίας»

δακτυλοδεικτεί τον μετασχηματιζόμενον εις άγγελον φωτός, χαρίζει τη βεβαιότητα της αλήθειας εν χάριτι, οδηγεί στη μετάνοια, προκαλεί την ταπείνωση, καλλιεργεί τη διπλή αγάπη, καθαρίζει την ψυχή, ελλάμπει την καρδιά, θεώνει το νου και ενώνει τον άνθρωπο με τον Θεό σε μια ερωτική αλληλοπεριχώρηση κατά το λόγο του Χριστού «εγώ εν υμίν και υμείς εν εμοί» (Ιω. 14,20).

Άξιο και δίκαιο είναι να κλείσουμε τις γραμμές αυτές με τα λόγια του αγίου Νικόδημου: «Ελάτε όλοι οι ορθόδοξοι, λαϊκοί και μοναχοί, όσοι τρέχετε να βρείτε τη βασιλεία του Θεού, που υπάρχει μέσα σας, και το θησαυρό, που είναι στον αγρό της καρδιάς σας, δηλαδή τον γλυκύ Ιησού Χριστό με το σκοπό όπως, αφού ελευθερωθεί ο νους σας από την αιχμαλωσία στα γήινα και από την άτακτη περιφορά του και καθαρθεί από τα πάθη η καρδιά με την αδιάλειπτη και φοβερή επίκληση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, με τη συνεργία των άλλων αρετών, που διδάσκονται στο βιβλίο αυτό, ενωθείτε πρώτα με τον εαυτό σας και διά του εαυτού σας με τον Θεό, σύμφωνα με την παράκληση του Κυρίου Ιησού προς τον Πατέρα, που είπε “ίνα ώσιν εν, ως ημείς εν εσμέ”. Κι έτσι, ενωμένοι με τον Θεό και τελείως αλλοιωμένοι από την ενέργεια και έκσταση του θείου έρωτα θεωθείτε στο πιο υψηλό επίπεδο, με νοερή αίσθηση και αδιάστατη βεβαιότητα, επανερχόμενοι στον πρώτο σκοπό του Θεού – που ήταν η θέση του ανθρώπου – να δοξάζετε τον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα, τη μια θεαρχικότατη Θεότητα, στην οποία πρέπει κάθε δόξα, τιμή και προσκύνηση στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.»

Θεόκλητος Μοναχός Διονυσώτης

Μοναχός Θεοφάνης

Κλίμακα θείων χαρίτων: Οικτρός μοναχός, λεγόμενος Θεοφάνης, κλίμακα θείων χαρίτων σου εκθέτω, αυτήν, που η πείρα δίδαξε στους θεοφόρους.

Η καθарότατη προσευχή είναι το πρώτο. Απ’ αυτήν πηγάζει κάποια καρδιακή θερμη κι ακολουθεί ενέργεια παράδοξη κι αγία. Κατόπιν τα θεία δάκρυα της καρδιάς κι από αυτά η ειρήνη λογισμών κάθε είδους. Από αυτήν, η κάθαρση του νου αναβλύζει και η θεωρία των άνω μυστηρίων, και μετά έλλαμψη παράδοξη με άρρητο τρόπο κι ανείπωτος φωτισμός της καρδιάς από τούτη και από δω πάλι, τελειότητα χωρίς τέλος.

Πλάτος λοιπόν απέραντο έχει κάθε σκαλί της, κι ας περιλαμβάνεται σ’ ένα στίχο μόνο. Στην κλίμακα αυτή, το κάτω σκαλοπάτι την καθαρή προσευχή μόνο υπογραμμίζει, της οποίας είναι πολλά, αμέτρητα τα είδη. Κι αν θέλαμε να κάνουμε ένα κατάλογο τους ο λόγος θα τραβούσε πολύ σε μάκρος. Το ίδιο σκέψου, αγαπητέ, και στ’ άλλα που ο δάσκαλος τους, είναι η πείρα, όχι ο λόγος. Κλίμακα ασυνήθιστη στα ουράνια υψωμένη. Δέκα σκαλιά, που παράδοξα ψυχές ζωογονούν, δέκα σκαλιά που τη ζωή της ψυχής κηρύττουν. Και λέει κάπου ένας θεοφόρος πατέρας:

«Όποιος δεν τρέχει εδώ, ζωή ν’ αποκτήσει της ψυχής, ας μην ξεγελά με κούφιες ελπίδες τον εαυτό του πως θα την βρει εκεί πάνω».

Δέκα σκαλιά, θεία φιλοσοφία.

Δέκα σκαλιά, καρπός όλων των βιβλίων.

Δέκα σκαλιά, που το τέλειο δείχνουν.

Δέκα σκαλιά, στους ουρανούς π’ ανεβάζουν.

Δέκα σκαλιά που σε κάνουν το Θεό να γνωρίσεις.

Η κλίμακα φαίνεται πολύ μικρή στο μήκος αν όμως τη δοκιμάσει κανείς μεσ’ στην καρδιά του, πλούτο θα βρει που ο κόσμος δεν χωράει και θεία πηγή που ζωή άγνωστη αναβλύζει.

Άριστος δάσκαλος η κλίμακα τούτη είναι, για να γνωρίσει καθαρά τα μέτρα του ο καθένας.

Τη θεία κλίμακα βλέποντας των δέκα χαρίτων, αν σταθερά επάνω της πως βρίσκεσαι νομίζεις, πες μας σε ποιο σκαλί της έχεις φτάσει, ώστε κι εμείς οι ράθυμοι να ωφεληθούμε;

Αγαπητέ αν θέλεις γι' αυτά κάτι να μάθεις, γίνε αμέριμνος για κάθε πράγμα είτε παράλογο είτε εύλογο το βρίσκεις.

Αδύνατο να μάθεις χωρίς αμεριμνία, κι αυτά μαθαίνονται με πείρα, όχι με λόγο.

Τούτο σου λέω ως υπενθύμιση μόνο (ο λόγος είναι αγίων πατέρων θεοφόρων, αν και θα φανεί βαρύς στην ακοή σου):

«Όποιος δεν βρεθεί σε κάποιο απ' τα σκαλιά της ή δεν έχει αυτά παντοτινή μελέτη, στο τέλος της ζωής του, στην ώρα του θανάτου, θα κυριευτεί από φόβο και τρόμο μεγάλο κι από δειλία απέραντη, τη σωτηρία μη χάσει».

Οι στίχοι μου κατέληξαν να φοβερίσουν, όμως αυτό έγινε προς ψυχικό συμφέρον. Δεν είναι με τα ήπια μάλλον που οδηγούνται στη μετάνοια και στην καλοκαγαθία οι πιο σκληροί – εγώ ανάμεσα τους πρώτος-όσο είναι με τα φοβερά που δέος προκαλούνε·

Ας ακούει όποιος τα αυτιά τα έχει για ν' ακούει, άκου κι εσύ που τα' γραψες αυτά, και πρόσεξε το που τόλμησες εσύ να αρθρώσεις τέτοια λόγια, εσύ που τίποτα απ' αυτά δεν έχεις απολύτως,

Πώς δεν δοκίμασες φρίκη που τα διδάσκεις;

Δεν άκουσες τι έπαθε παλιά ο Ζαν εκείνος, όταν τη θεία Κιβωτό θέλησε να στηρίξει;

Μη νομίζεις πως αυτά τα λέω εγώ για να διδάσκω·

τον εαυτό μου στηλιτεύω με τούτα, βλέποντας των αγωνιστών τα έξοχα βραβεία και τη δική μου ακαρπία σε όλα.

Μακάριος ο Αιγύπτιος

Περί ελευθερίας του νου: Όταν ακούσεις ότι ο Χριστός κατέβηκε στον Άδη και ελευθέρωσε όλες τις ψυχές που ήταν εκεί μη νομίζεις ότι αυτό είναι μακριά και από όσα γίνονται σήμερα. Να θεωρείς δηλαδή ότι η καρδιά είναι τάφος και εκεί είναι θαμμένοι οι λογισμοί και ο νους, μέσα σε βαθύ σκοτάδι. Έρχεται λοιπόν ο Κύριος στις ψυχές που Τον επικαλούνται από τον Άδη, δηλαδή στο βάθος της καρδιάς, και εκεί διατάζει το θάνατο· άφησε, του λέει, ελεύθερες τις φυλακισμένες ψυχές, οι οποίες ζητούν Εμένα που μπορώ να τις σώσω. Κατόπιν, αφού σηκώσει τη βαριά πέτρα που σκεπάζει την ψυχή, ανοίγει τον τάφο και ανασταίνει τον πράγματι νεκρό και ελευθερώνει τη φυλακισμένη ψυχή από τη σκοτεινή φυλακή.

...Αφού ο Χριστός έστειλε στους μαθητές του τη δωρεά της πρωταρχικής και φυσικής αγαθότητας του Αγίου Πνεύματος, από αυτούς η θεία δύναμη ερχόταν σε όλους εκείνους που πίστευαν και κατοικούσε στις ψυχές τους και θεράπευε τα πάθη της αμαρτίας και τους ελευθέρωνε από το σκοτάδι και τη νέκρωση. Γιατί μέχρι τότε η ψυχή ήταν τραυματισμένη και φυλακισμένη και αιχμάλωτη στο πυκνό σκοτάδι της αμαρτίας. Αλλά και τώρα, η ψυχή που δεν αξιώθηκε να έχει ένικο **τον** Κύριο, ούτε κατασκηνωμένη μέσα της τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος ενεργητικά και με κάθε δύναμη και εσωτερική βεβαιότητα, βρίσκεται ακόμη στο σκοτάδι. Σ' εκείνους όμως που επιφοίτησε η χάρη του θείου Πνεύματος και κατοίκησε μέσα στα βάθη του νου τους, σ' αυτούς ο Κύριος γίνεται σαν ψυχή. όπως λέει: «Όπως κι εγώ κι εσύ Πατέρα, είμαστε ένα, να είναι κι αυτοί με εμάς ένα». «Όταν η ψυχή συζούσε με την κακία των παθών ήταν σαν ένα με αυτή, και παρ' όλο που είχε δική της θέληση, δεν μπορούσε

να κάνει, εκείνο που ήθελε να κάνει, όπως λέει και ο Παύλος: “Δεν κάνω αυτό που θα ήθελα να κάνω”. Πόσο λοιπόν περισσότερο όταν επισκεφθεί η δύναμη του Θεού την ψυχή που αγιάστηκε και έγινε άξια Του, δεν θα γίνει ένα το θέλημα της με το θέλημα του Θεού; Γιατί τότε γίνεται αληθινά η ψυχή κατά κάποιο τρόπο ψυχή του Κυρίου, με το να εξουσιάζεται αυτοπροαίρετα από τη δύναμη του αγαθού Πνεύματος και να μην ακολουθεί πια το δικό της θέλημα».

Εκείνος λοιπόν που θέλει να γίνει μιμητής του Χριστού, για να ονομαστεί και αυτός υιός Θεού, γεννημένος από το Πνεύμα, οφείλει πριν απ’ όλα να υπομένει τις θλίψεις που έρχονται, δηλαδή τις σωματικές ασθένειες ή τις ύβρεις και τους ονειδισμούς από τους ανθρώπους, ακόμη και τις επιθέσεις των αόρατων εχθρών, με γενναιοψυχία και καρτερία. Γιατί κατ’ οικονομία Θεού παραχωρείται στις ψυχές η δοκιμασία των διαφόρων θλίψεων για να φανερωθούν οι ψυχές που τον αγαπούν ειλικρινά. Λοιπόν η ψυχή που θέλει να ευαρεστήσει τον Θεό πρέπει πριν απ’ όλα να αναλάβει την υπομονή και την ελπίδα. Μια τέχνη της κακίας είναι κι αυτό, στον καιρό της θλίψεως να βάζει μέσα μας την ακηδία, για να μας απομακρύνει από την ελπίδα στον Θεό. Ουδέποτε όμως ο Θεός άφησε την ψυχή που ελπίζει σ’ Αυτόν να καταβληθεί από τους πειρασμούς ώστε να φτάσει σε αδιέξοδο. Όπως λέει ο Απόστολος: «Ο Θεός κρατά τις υποσχέσεις του και δεν θα αφήσει να δοκιμάσετε πειρασμό πάνω από τη δύναμη σας, αλλά όταν έρθει ο πειρασμός, θα δώσει μαζί και τον τρόπο εξόδου από αυτόν, ώστε να μπορέσετε να τον αντέξετε».

Αν το κανάβι δεν χτυπηθεί πολύ, δεν μπορεί να γίνει κατάλληλο να χρησιμοποιηθεί για λεπτότατα νήματα, αλλά όσο χτυπιέται και ξαίνεται τόσο πιο καθαρό και εύχρηστο γίνεται. Και αν το νεόπλαστο πήλινο σκεύος δεν μπει στη φωτιά, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί από τους ανθρώπους και το νήπιο είναι άπειρο ακόμη για τις δουλειές του κόσμου, γιατί ούτε να χτίζει, ούτε να φυτεύει, ούτε να σπέρνει, ούτε άλλη δουλειά μπορεί να κάνει. ...Ωστε και οι πειρασμοί και οι θλίψεις για το συμφέρον στέλνονται στους ανθρώπους, και κάνουν την ψυχή πιο γνήσια και πιο στερεή. Και αν αυτή υπομένει μέχρι τέλους με την ελπίδα στον Κύριο, είναι αδύνατον να μην επιτύχει την υπόσχεση του Πνεύματος και την απολύτρωση από τα πάθη της κακίας.

Αν θέλουμε να υποφέρουμε με ευκολία την κάθε θλίψη και τους πειρασμούς, ας επιθυμούμε και ας έχουμε εμπρός στα μάτια μας πάντοτε το θάνατο για χάρη του Χριστού. Τέτοια μάλιστα εντολή έχουμε, να σηκώνουμε το σταυρό και να τον ακολουθούμε, που σημαίνει να είμαστε πρόθυμοι και έτοιμοι για το θάνατο. Αν έχουμε τέτοια διάθεση θα υπομείνουμε, όπως είπαμε, πολύ ευκολότερα κάθε θλίψη, φανερή ή αφανή. Γιατί εκείνος που επιθυμεί να πεθάνει για τον Χριστό, καθόλου δεν θα δυσκολευτεί στα επίπονα και λυπηρά. Γι’ αυτό το λόγο νομίζουμε ότι οι θλίψεις είναι βαριές, γιατί δεν επιθυμούμε το θάνατο για τον Χριστό, ούτε έχουμε πάντοτε το νου μας προσηλωμένο σ’ Αυτόν. Όποιος όμως θέλει να γίνει κληρονόμος του Χριστού, πρέπει να επιθυμεί και τα πάθη του με ζήλο. Ωστε εκείνοι που λένε ότι αγαπούν το Κύριο, αποδεικνύονται από το ότι κάθε θλίψη που τους έρχεται την υποφέρουν όχι μόνο με γενναιότητα, αλλά και με προθυμία, γιατί ελπίζουν σ’ Αυτόν.

...Το φως που έλαμψε στον μακάριο Παύλο στο δρόμο της Δαμασκού με το οποίο υψώθηκε ως τον τρίτο ουρανό και άκουσε αλάλητα μυστήρια, δεν ήταν κάποιος φωτισμός νοημάτων και γνώσεως ήταν υποστατική μέσα στην ψυχή έλλαμψη της δυνάμεως του αγαθού Πνεύματος. Την υπερβολική λαμπρότητα αυτού του φωτός δεν μπόρεσαν να αντέξουν τα σαρκικά μάτια και τυφλώθηκαν. Με αυτό το φως αποκαλύπτεται κάθε γνώση και γνωστοποιείται αληθινά ο Θεός στην άξια και αγαπώμενη από Αυτόν ψυχή.

...Όταν ο άνθρωπος καταπάτησε την εντολή του Θεού και ξέπεσε από τη ζωή του Παραδείσου επακολούθησε το δέσιμο του με δύο αλυσίδες. Η μία είναι ο δεσμός των βιοτικών πραγμάτων και των σαρκικών ηδονών, όπως ο πλούτος, η δόξα, η φιλία, η γυναίκα, τα παιδιά, οι συγγενείς, η πατρίδα, τα κτήματα και γενικά όλα τα ορατά, από τα οποία ο λόγος του Θεού μας διατάζει να λυνόμαστε με τη θέληση μας. Η άλλη αλυσίδα είναι αόρατη και εσωτερική. Είναι δηλαδή δεμένη η ψυχή με σκοτεινά δεσμά από τα πονηρά πνεύματα εξαιτίας των οποίων ούτε τον Θεό να αγαπήσει μπορεί ούτε να πιστέψει ούτε να προσευχηθεί όπως θέλει. Όταν κανείς υπακούσει στο λόγο του Θεού και απομακρυνθεί από όλα τα βιοτικά πράγματα και απαρνηθεί όλες τις σαρκικές ηδονές, τότε αφού παραμείνει κοντά στον Θεό και αφοσιωθεί σ' Αυτόν, παίρνει θεία δύναμη και μαθαίνει ότι μέσα στα άδυτα της καρδιάς κρύβεται κάποια άλλη πάλη και κάποιος άλλος πόλεμος λογισμών. Και αν παραμείνει έτσι κοντά στον Θεό και επικαλείται την ευσπλαχνία του Χριστού με μεγάλη πίστη και υπομονή, αλλά και με τη βοήθεια του Θεού, μπορεί να ελευθερωθεί από τα δεσμά και τους φραγμούς εκείνους και το σκοτάδι των πονηρών πνευμάτων, δηλαδή από τις ενέργειες των κρυμμένων παθών. Αυτόν τον πόλεμο, με τη χάρη και τη δύναμη του Χριστού μπορούμε να τον καταργήσουμε. Χωρίς όμως τη βοήθεια του Θεού, είναι εντελώς αδύνατο να λυτρώσει κανείς τον εαυτό του ώστε να ελευθερωθεί από την πάλη των λογισμών. Το μόνο που μπορεί κανείς είναι να αντιλέγει στους λογισμούς και να μην ευχαριστείται με αυτούς...

...Ποια είναι η οικονομία της παρουσίας του Χριστού; Η επιστροφή και η αποκατάσταση της ανθρώπινης φύσεως στον εαυτό της. Ο Χριστός δηλαδή έδωσε πάλι στην ανθρώπινη φύση το αξίωμα του πρωτόπλαστου Αδάμ, και ακόμη της δώρισε την ουράνια κληρονομιά του αγαθού Πνεύματος και αφού την έβγαλε από τη φυλακή του σκότους, της έδειξε το δρόμο και τη θύρα της ζωής, από τα οποία όταν έρθει και χτυπήσει, μπορεί να μπει μέσα στη βασιλεία. Γιατί λέει: «Ζητάτε και θα σας δοθεί, χτυπάτε και θα σας ανοιχτεί». Μέσω αυτής της θύρας δεν είναι αδύνατο να βρει καθένας που θέλει την ελευθερία της ψυχής του, και η ψυχή να αποκτήσει τους λογισμούς που της ταιριάζουν και ν' αξιωθεί να δεχτεί σύννοικό της τον Χριστό και να Τον έχει σαν νυμφίο με την κοινωνία του αγαθού Πνεύματος. Τι ανέκφραστη αγάπη του Κυρίου προς τον άνθρωπο, που τον έπλασε κατ' εικόνα Του!

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Όταν ακούσετε πώς γίνονται πόλεμοι ή προετοιμάζονται πόλεμοι, μην ταραζέστε· πρέπει να γίνουν αυτά, όμως δεν θα είναι ακόμη το τέλος. Θα ξεσηκωθεί το ένα έθνος εναντίον του άλλου, και το ένα βασίλειο εναντίον του άλλου' θα γίνουν σεισμοί σε διάφορα μέρη και θα έρθουν πείνα και ταραχές. Αυτά όμως είναι η αρχή των πόνων της γέννας.»

Κατά Μάρκον 13,7-9

«Η ανθρωπότητα θα γίνει πιο έξυπνη και πολυμαθέστερη αλλά δεν πρόκειται να γίνει καλύτερη ή πιο ευτυχισμένη ούτε πιο δραστήρια στα καλά πράγματα. Βλέπω να έρχεται μια εποχή όπου ο Θεός δεν θα βρίσκει καμία χαρά σε αυτήν και θα αναγκαστεί να τα διαλύσει όλα για να κάνει μια νέα δημιουργία.»

Γ. Β. Γκαίτε

«Όσο δεν θα είναι η αληθινή, αγνή αγάπη και η αντίστοιχη ταπεινοσύνη που θα κρατούν σε τάξη τους λαούς και θα τους κατευθύνουν, η κατάσταση στη γη θα παραμείνει γενικά ζοφερή. Βέβαια θα υπάρχουν πάντα κάποιοι μεμονωμένοι που θα βρίσκονται στο φως, αλλά αυτοί θα είναι πάντοτε λίγοι. Γιατί όσο θα υπάρχουν στη γη ηγέτες που θα αρέσκονται στα μεγαλεία του κόσμου, που θα είναι υπερφίαλοι και δοξομανείς πέρα από κάθε όριο, θα διατηρείται παράλληλα σε όλα τα στρώματα της ανθρωπότητας ο σπόρος της αλαζονείας και της αρχομανίας. Έτσι η νύχτα, το σκοτάδι, ο εγωισμός, ο φθόνος, η φιλαργυρία, η καταπίεση και η προδοσία, που είναι τα αληθινά στοιχεία της κόλασης, θα διατηρηθούν μέχρι που να έρθει ο καιρός της μεγάλης κρίσης όπου θα καθαρίσω εκ νέου τη γη μέσω του πυρός. Μετά από εκείνη την εποχή δεν θα κυριαρχεί κανένας άρχοντας πια στους λαούς αφού το μόνο που θα άρχει θα είναι το Φως του Θεού.»

Ο Ιησούς στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη».

Ζούμε στην εποχή του τέλους. Εμείς είμαστε η γενιά που θα ζήσει τα αποκαλυπτικά γεγονότα που προφήτες κι ενορατικοί προφήτευαν σε όλους τους καιρούς. Οποιοσδήποτε παρατηρητικός και με κάπως ευαίσθητες κεραίες άνθρωπος δεν μπορεί να αγνοήσει τα σχετικά σημάδια στα τεκταινόμενα παγκοσμίως κι από αυτά θα αναγνωρίσει ότι είναι ταυτόσημα με όσα προήγγειλε ο Ιησούς πριν 2000 περίπου χρόνια ότι θα συνέβαιναν πριν την επιστροφή του (βλέπε π.χ. στο κατά Μάρκο Ευαγγέλιο 13,7-8· στο κατά Λουκά 21,10-11· στο κατά Ματθαίο 24,7-8 όπως επίσης τη χαρακτηριστική εικόνα της συκιάς στο Ματθαίο 4,32).

Ο Εμάνουελ Σβέντενμποργκ έγραφε για το τέλος αυτής της εποχής: «Η κρίση του Θεού λαμβάνει χώρα όταν το κακό φτάσει στον απόλυτο βαθμό· γιατί κάθε κακό έχει τα όρια του που δεν του επιτρέπεται να υπερβεί. Όταν τα υπερβαίνει γίνεται κολάσιμο από το θείο νόμο, τόσο στο προσωπικό όσο και στο συνολικό επίπεδο».

Μια πολύ μεγάλη κρίση προφητεύεται επίσης στον Γιάκομπ Λόρμπερ για την έσχατη εποχή. Ο Ιησούς λέει εκεί στους μαθητές του: «Μη νομίζετε ότι είναι δική Μου θέληση να γίνουν έτσι τα πράγματα στο τέλος κι ότι είναι όλα προκαθορισμένα από Μένα να συμβούν. Μακριά από Μένα κι από σας μια τέτοια σκέψη! Αλλά θα γίνει όπως τον καιρό του Νώε: οι άνθρωποι που θα έχουν αποκτήσει πολλές ικανότητες και πολλές γνώσεις στις επιστήμες του κόσμου θα τις χρησιμοποιούν για όλο και πιο κακούς σκοπούς· έτσι θα προκαλέσουν από μόνοι τους εκούσιες καταστροφές και κρίσεις κάθε μορφής από τα βάθη της δημιουργίας Μου που στο τέλος θα καταστρέψουν ολόκληρη τη γη. Αλλά αφού το θέλουν οι ίδιοι έτσι, δεν θα είναι αθώα θύματα!»

Από την παραβολή της συκιάς δεν είναι μακριά το συμπέρασμα ότι και το τέλος δεν είναι πολύ μακριά. Βέβαια στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» ο Ιησούς έλεγε στους μαθητές του ότι «δεν είναι καλό να γνωρίζει ο άνθρωπος εκ των προτέρων αυτά που ασφαλώς θα συμβούν στο μέλλον»· παράλληλα ωστόσο τους επεσήμανε ότι: «Μπορείτε όμως να είσαστε απόλυτα βέβαιοι ότι κάθε δυο χιλιάδες χρόνια περίπου στη γη γίνεται μια μεγάλη αλλαγή». Δικαιολογημένα δεν θα μπορούσα ποτέ να προσδιορίσει το συγκεκριμένο χρόνο της εκπλήρωσης των προφητειών εξαιτίας της ελεύθερης βούλησης του ανθρώπου, εντούτοις είχε κάνει πολλές σχετικές νύξεις· άξιο προσοχής ως εκ τούτου είναι το γεγονός ότι επανειλημμένα χρησιμοποιούσε την έκφραση «δύο χιλιάδες χρόνια περίπου μετά τη διδασκαλία Μου».

Η Μεγάλη Ροδαυγή Προμήνυμα του ερχομού του Κυρίου

*Μήνυμα που δόθηκε μέσω του Γιάκομπ Λόρμπερ το 1849**

«Όποιος έχει στην κατοχή του ένα φως, ας μην το κρύψει κάτω από ένα σκεπασμένο τραπέζι όπου θα φωτίζει άδικα. Ο καθένας που είναι προικισμένος έστω και με λίγο φως, ας βάλει το φαναράκι του πάνω στο τραπέζι και ας το αφήσει να λάμψει και να φωτίσει τραπέζι και δωμάτιο. Κι όταν μ' αυτό τον τρόπο ανάψουν πολλά φανάρια στο τραπέζι, γίνεται τέτοιο το φως, που κάθε επισκέπτης που μπαίνει θα λέει ξαφνιασμένος: “τι φωτεινά που είναι εδώ μέσα και τι καλό που κάνει τούτο το φως σε εμάς, που πορευόμαστε ολόκληρη τη νύχτα! Ας είναι καλά, μας φαίνεται σαν το φως που φέγγει πριν την αυγή».

* Από το βιβλίο “Η επιστροφή του Χριστού”, εκδόσεις Πύρινος Κόσμος.

Το φως δίνει δύναμη στη ζωή και την αφυπνίζει αληθινά, ακόμη και αν έχει παραχθεί με τεχνητό τρόπο, δηλαδή μέσα από την καθαρή λογική και την εξαγνισμένη νοημοσύνη. Πόσο απαραίτητο είναι συνεπώς σ' αυτούς τους καιρούς, ο καθένας που κατέχει ένα οποιοδήποτε καλό και χρήσιμο φανάρι να το βγάλει έξω. Ας το καθαρίσει καλά, ας το γεμίσει απλόχερα με λάδι και ας το βάλει τότε αναμμένο πάνω στο τραπέζι της καθαρότερης κατανόησης, για να φωτίζει όλους όσους παρακάθονται σε τούτο το τραπέζι ή παρευρίσκονται απλά σε τούτο το δωμάτιο.

Οι εξελίξεις τούτων των καιρών μαρτυρούν ξεκάθαρα τι λείπει από τους πιο πολλούς ανθρώπους, και αυτό είναι το φως. Τι ωφελεί να μιλάει κανείς για την Αγάπη ή για την τήρηση των εντολών του Θεού όταν οι αποδέκτες του κηρύγματος βρίσκονται μέσα στο πιο βαθύ σκοτάδι! Θα γυρίσουν να πουν κατάφατσα στους κήρυκες: “Ε, σεις, οι μαθητές της νύχτας, τι φλυαρείτε εκεί και θέλετε να με κάνετε να πιστέψω πράγματα που ούτε τα είδατε κι ούτε τα νιώσατε ποτέ; Βάλτε καλύτερα ένα φως πάνω στο τραπέζι και περιγράψτε με ακρίβεια τι βλέπετε και τι παρατηρείτε: τότε κι εγώ θα σας πιστέψω πιο εύκολα γιατί το φως από τη λάμπα σας θα φωτίζει και το δικό μου δωματιάκι. Πρώτα λοιπόν, άναψε κι εσύ ο ίδιος ένα φως πριν αρχίσεις το κήρυγμα, και τότε θα πιστέψουμε κι εμείς αυτά που θέλεις να μας κάνεις να πιστέψουμε μεσονυκτίς.”

Ας ακούσουν λοιπόν αυτά τα λόγια, όχι μόνο όσοι έχουν την καλή θέληση και νιώθουν πως χρειάζονται τη διδασκαλία για την αληθινή ζωή, αλλά και οι δάσκαλοι: μόλις γεμίσουν καλά με λάδια τα φανάρια, πρέπει να αναφθούν αμέσως και να τοποθετηθούν πάνω στο φιλόξενο τραπέζι της αληθινής κατανόησης και γνώσης. Διότι πλησιάζει η ημέρα που θα εκπληρωθεί η τελευταία μεγάλη επαγγελία! Είναι γραμμένο πώς θα είναι φτιαγμένη τούτη η εποχή. Και δέστε, τα φαινόμενα που είχαν προαναγγελθεί είναι εδώ ήδη σε όλη τους την έκταση. Ποιος μπορεί να τα παραγνωρίσει;

Και αν χωρίς αμφιβολία έχουν ήδη εμφανισθεί τα προφητεμένα φαινόμενα, ποιος μπορεί να αμφιβάλει στο εξής ότι σύντομα θα ανατείλει κι εκείνη η μεγάλη μέρα που θα φέρει μαζί της τον ερχομό του ΚΥΡΙΟΥ για τελευταία φορά, και αυτή τη φορά για πάντα! Δεν είπαν ο δύο άγγελοι από τους ουρανούς σ' αυτούς που έκλαιγαν στο σημείο απ' όπου αυτός αναλήφθηκε στο Βασίλειο Του: “Τι κάθεστε εκεί θλιμμένοι και θωρείτε Αυτόν που ανέβηκε στο Βασίλειο του; Πηγαίνετε παρηγορημένοι στα σπίτια σας, γιατί αυτός ο Ιησούς που τον είδατε τώρα να υψώνεται στον Ουρανό των Ουρανών, μια μέρα θα γυρίσει ακριβώς όπως έφυγε τώρα και θα κρίνει όλες τις φυλές της γης. Χαρά σ' αυτούς που θα τους βρει δίκαιους. Εκείνοι θα είναι τα παιδιά του κι Αυτός ο Κύριος και Πατέρας τους. Αλίμονο όμως σ' όλους που επιμένουν στο άδικο· ειλικρινά, το φταίξιμο τους θα γίνει μυλόπετρα γύρω απ' το λαιμό τους!”

Αυτά που προανήγγειλαν οι δύο άγγελοι του Θεού και Εγώ ο ίδιος ως Κύριος και Θεός, για τη μελλοντική επιστροφή του Χριστού, έχουν φθάσει τώρα στην ωρίμανση τους και σύντομα θα φανούν μπρος στα μάτια σας. Έχουν ήδη μπει μπροστά όλες οι σχετικές διεργασίες.

Οι καρδιές των ανθρώπων τώρα μοιάζουν με τα τρομακτικά φαινόμενα αυτών των καιρών. Είναι γεμάτες αρχομανία, φιλαργυρία, φθόνο, λαιμαργία, κραιπάλη και πορνεία· γεμάτες φιλονικία, έριδα, κακογλωσσία· γεμάτες ληστεία, πόλεμο, φονικό και κάθε λογής επιδημία! Διχόνοια, παντελής έλλειψη αγάπης και άμετρη ασπλαχνία τις έχουν κατακυριεύσει και γι' αυτό έχει εξαπλωθεί μια τέτοια κατάθλιψη πάνω από τους ανθρώπους, που όμοια της η γη δεν σήκωσε και δεν γεύτηκε ποτέ. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να μπει σύντομα τέλος σ' αυτή τη θλιβερή εποχή, γιατί αλλιώς μπορεί να

καταποντισθούν κι εκείνοι ακόμη που μέχρι τώρα συγκαταλέγονται ανάμεσα στους εκλεκτούς.

Πριν όμως μπορέσω να επιστρέψω ως ο Κύριος και Δημιουργός όλης της ζωής, πρέπει πρώτα το έδαφος της γης να καθαρισθεί τέλεια από όλα τα ζιζάνια, κι αυτό συμβαίνει όλο και πιο πολύ σε όλες τις γωνιές της. Όποιος λοιπόν γνωρίζει ότι η ψυχή του είναι άρρωστη και δεν φροντίζει να γιατρευτεί, δεν θ' αργήσει να δει το χαμό του.

Ο καιρός της κάθαρσης όμως θα κρατήσει τουλάχιστον τέσσερις εβδομάδες, γιατί θα υπάρξουν ώρες που θα συμβαίνουν περισσότερα από ό,τι σε ένα αιώνα ολόκληρο. Μια μεγαλύτερη περίοδος έχει ορισθεί στους τέσσερις μήνες, γιατί θα υπάρξουν τότε ημέρες που η κάθε μία τους θα μετράει πιο πολύ απ' όσο άλλοτε ένας ολόκληρος αιώνας. Μία ακόμη μεγαλύτερη περίοδος έχει ορισθεί στα τέσσερα τέταρτα του χρόνου, γιατί θα συμβαίνουν πιο πολλά σε μια βδομάδα απ' όσα συνέβαιναν πρωτότερα μέσα σ' έναν ολόκληρο αιώνα. Και η πιο μεγάλη περίοδος έχει ορισθεί στα τέσσερα και κάτι χρόνια, γιατί θα έρθουν φεγγάρια όπου θα συμβαίνουν περισσότερα απ' όσα συνέβαιναν πρωτότερα μέσα σε επτά αιώνες!

Τούτη η εποχή είναι σαν τη ροδαυγή εκείνης της ημέρας που θα έρθει για τη σωτηρία των δικαίων και για όλους όσους έχουν πονετική και αγαθή καρδιά και αγαπούν τα αδέρφια τους επειδή αγαπούν Εμένα.

Αλλά τούτη η μέρα θα έρθει σαν κλέφτης σε όσους δεν Με υπολογίζουν, έχουν σκληρή και περήφανη καρδιά και θεωρούν τον εαυτό τους καλύτερο και σπουδαιότερο από τα αδέρφια τους.

Όποιος θεωρεί τον εαυτό του καλύτερο από τον αδελφό του, αυτή την ημέρα που έρχεται θα δεινοπαθήσει πολύ. Διότι από αυτή τη μέρα και στο εξής θα πάψει να υπάρχει κάθε εξωτερική διαφορά. Μεγάλες τιμές τότε θα απολαμβάνουν αποκλειστικά όσοι τώρα καταφρονούνται για χάρη Μου ή τους ανέχονται απλά από οίκτο, σαν τίμιους ανθρώπους. Τέτοιοι τίμιοι άνθρωποι όμως θα φανούν μεγάλοι και δοξασμένοι εκείνη την ημέρα, ενώ αυτοί που κυνηγούν τώρα τις διακρίσεις, θα έχουν μικρή απολαβή.

Οι εκλεκτοί Μου όμως θα λάμπουν πιο πολύ κι από τον ήλιο το καταμεσήμερο. Στη φύση το κόκκινο χρώμα της αυγής δεν προμηνύει καλή μέρα. Ο λαός λέει γι' αυτό: "Κόκκινο της αυγής, δυστυχία ολημερίς, θάνατος αποβραδίζ!"

Δεν θα είναι όμως το ίδιο με την πνευματική ροδαυγή, αλλά ακριβώς το αντίθετο.

Γιατί ενώ η ροδαυγή στη φύση ζωντανεύει κάθε καρδιά, αυτή η πνευματική αυγή θα γεμίσει όλες τις καρδιές με μεγάλο φόβο και τρόμο. Γιατί θα πάρει το χρώμα της από το αίμα και τη μεγάλη φωτιά που θα πυρπολεί τον κόσμο, τους μικρούς και τους μεγάλους πολέμους, με άλλα λόγια.

Όπως όμως στη φύση το κόκκινο της ροδαυγής είναι κακός οινός για την ημέρα που ξημερώνει, το κόκκινο της πνευματικής αυγής, αν και είναι αυτό καθαυτό κακό, θα το δείτε σαν ένα πολύ ευοίωνο πρόδρομο της μεγάλης σωτήριας μέρας. Ολ' αυτά τα έχω Εγώ ορίσει έτσι και τώρα τα αφήνω να έρθουν όπως έρχονται.

Ποιος όμως θα σηκωθεί μπροστά Μου για να Μου πει: "Κύριε, είσαι ένας σκληρόκαρδος Θεός, χαίρεσαι με το αίμα των σκοτωμένων και συμπεριφέρεσαι πάντοτε σαν τύραννος! Ας ακούσει αυτός λοιπόν: Ο Κύριος δεν είναι εδώ για να τον κρίνουν για τα έργα του, αλλά ΑΥΤΟΣ θα τα κρίνει σωστά και δίκαια. Γι' αυτό και δεν πρέπει να λέτε, κοίτα, αυτός ο λαός έχει δίκιο κι εκείνος άδικος, μήτε αυτός ή εκείνος ο στρατάρχης κάνει πιο αξιοκατάκριτα πράγματα από τον προκάτοχο του. Ούτε πρέπει να χαίρεστε ή να λυπάστε όταν θα κερδίζει ή θα χάνει η μία ή άλλη παράταξη.

Γενικά δεν πρέπει να σας απασχολεί ιδιαίτερα αν είναι δίκαιο ή άδικο ό,τι συμβαίνει τώρα. Διότι Εγώ τα αφήνω να συμβούν όλα έτσι και πιστεύω ότι είμαι αρκετά Κύριος για να το κάνω, και σοφός και αγαθός. Αν όμως κάποιος θεωρεί τον εαυτό του σοφότερο, ας δαμάσει τα στοιχεία της φύσης, ας σχεδιάσει στ' αστέρια την τροχιά τους κι ας προστάξει τον άνεμο, τη θάλασσα και την ισχυρή φωτιά που καίει μέσα στα σπλάχνα της γης.

Γι' αυτό σας λέω, μην ανακατεύεστε σε τίποτα και μείνετε ήσυχοι στα σπίτια σας, ώστε να σας βρω εκεί όταν έρθω στο κοντινό μέλλον, για να σας δυναμώσω και να σας πάρω στο καινούργιο Βασίλειο Μου που θα ιδρύσω πάνω στη γη και πάνω σε όλα τα αστέρια! Αν όμως δεν σας βρω στο σπίτι σας, θα φταίτε εσείς οι ίδιοι αν θα έχετε μόνο πολύ μικρό ή και απολύτως κανένα μερίδιο στην πιο μεγάλη και τελευταία επιστροφή Μου.

Κατά βάθος για Εμένα υπάρχει μόνο μία αμαρτία, η οποία είναι η μητέρα όλων των άλλων, και αυτή η αμαρτία λέγεται: αλαζονεία!

Από την αλαζονεία προκύπτει κάθε τι άλλο που λέγεται αμαρτία, εγωισμός, αρχομανία, φιλαυτία, φθόνος, φιλαργυρία, τοκογλυφία, απάτη, κλοπή, ληστεία, οργή, φόβος, φυγοπονία μπροστά στη σωστή δουλειά, νωθρότητα και καλοπέραση, κομψασμός, λαγνεία, ακολασία, πορνεία και τέλος, απομάκρυνση από τον Θεό. Κι ακόμα συχνά μια παντελής αθεΐα που τη συνοδεύει η πλήρης απείθεια σε όλους τους νόμους θεϊκής προέλευσης.

Παρατηρήστε κάθε μία από αυτές τις κύριες αμαρτίες χωριστά, και θα δείτε στο βάθος της κάθε μίας την αλαζονεία. Όποιος λοιπόν θέλει να απαλλαγεί μια και καλή από τις χίλιες μύριες πιθανές αμαρτίες του, ας φροντίσει να αποβάλει την έπαρση του όποιας μορφής και αν είναι. Με αυτό τον τρόπο θα απαλλαγεί κι από όλες τις άλλες αμαρτίες του, διότι η αλαζονεία είναι η μοναδική αιτία για αυτές τις αμαρτίες. Οι αμαρτίες που διαπράττονται χωρίς αλαζονεία δεν είναι αμαρτίες, διότι δεν έχουν μέσα τους την αιτία για την αμαρτία. Ας αφήσει λοιπόν ο καθένας να τον φωτίσει αυτή η ροδαυγή κι ας ψάξει προσεκτικά στις γωνίες και στα δωμάτια της ζωής του, μήπως βρει κάτι που να έχει οποιασδήποτε μορφής ομοιότητα με την έπαρση. Αν βρει λοιπόν κάτι σχετικό στο εσωτερικό του, ας πασχίσει αμέσως με όλες τις δυνάμεις του να απαλλαγεί από αυτήν, όσο μικρή κι αν φαίνεται. Διαφορετικά, με τον καιρό θα μεγαλώσει και θα πνίξει πνευματικά τον ως προς τα άλλα ακέραιο άνθρωπο, όπως το παρασιτικό φυτό πνίγει το κατά τα άλλα ολότελα υγιές δέντρο. Η έπαρση οποιασδήποτε μορφής, είναι για την ψυχή και το πνεύμα το πιο δηλητηριώδες αέριο της κόλασης, που καταστρέφει αστραπιαία κάθε ζωή. Γι' αυτό λοιπόν γι' άλλη μια φορά σας λέω:

Φυλάγεστε πάνω από όλα από την αλαζονεία, εάν θέλετε να εμφανιστείτε εμπρός Μου δικαιωμένοι και να χαρείτε την ορατή παρουσία Μου τη μεγάλη μέρα που έρχεται! Αλλά αν παραμείνει μέσα σας ακόμα και ένα χιλιοστημόριο οποιασδήποτε οίησης, δεν πρόκειται να έρθω σε σας, γιατί δεν θα έχετε αποβάλει αυτή τη θεμελιώδη αμαρτία. Μπορεί να γνωρίζετε πολλά, που εκατομμύρια άνθρωποι ούτε να φανταστούν δεν μπορούν. Αλλά δεν είστε γι' αυτό το λόγο ούτε στο παραμικρό καλύτεροι από εκείνους που δεν έχουν καμία ιδέα από όλα τούτα τα πράγματα του πνεύματος που για σας έχουν γίνει εμπεδωμένη γνώση, σε μερικές περιπτώσεις ακόμα και βιωμένη μυστικιστική ενατένιση. Μόνο αν συνδυάσετε τη γνώση σας με τη σωστή ταπεινοφροσύνη, θα σας αποφέρει η βαθιά γνώση από τη σφαίρα του καθαρού Πνεύματος πραγματικά ανυπολόγιστα μεγάλο όφελος.

Σας το λέω: μην ψάχνετε ποτέ τις τιμές από τον κόσμο, όπου και να είναι! Οι τιμές αυτές είναι πανούκλα για την ψυχή και το πνεύμα και οι συνέπειες τους αποδεικνύονται αργά ή γρήγορα καταστροφικές. Κοιτάξτε τους πολέμους όπου

εκατομμύρια σφάζονται για την τιμή. Αν ηγέτες, στρατάρχες και οι λαοί τους, αντί για την έπαρση υπηρετούσαν την ουράνια ταπεινοφροσύνη, θα μπορούσαν ποτέ να υποδουλισθούν οι λαοί σε μια τέτοια αμοιβαία λύσσα; Ειλικρινά για τους λαούς που θα είχαν ταπεινοφροσύνη, ένας πόλεμος θα ήταν εντελώς αδύνατος. Επειδή όμως σ' όλους τους λαούς ευδοκιμεί αποκλειστικά η έπαρση και συνεπώς ο κάθε λαός θεωρεί τον εαυτό του *καλύτερο, επιφανέστερο, αρχαιότερο και με περισσότερα δικαιώματα από τον άλλο*, γι' αυτό και οι καταστροφικοί πόλεμοι είναι η φυσική συνέπεια της επικράτησης της αλαζονείας.

Τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά όμως αν ένας άπληστος ή θρασύς εχθρός επιτίθετο σε μια ειρηνική χώρα με ταπεινούς και καλόβολουσ κατοίκους για να την κάνει λεία του. Εννοείται ότι σ' αυτή την περίπτωση οι κάτοικοι ενός τέτοιου κράτους θα είχαν το δικαίωμα να υποδεχτούν με κάθε αυστηρότητα έναν τέτοιο ολέθριο εχθρό και να τον τιμωρήσουν παραδειγματικά, όπου σ' αυτή την περίπτωση θα έμπαινα αμέσως σαν Κύριος, επικεφαλής τους. Ο άρπαγας εχθρός θα μάθαινε αστραπιαία ποια ανταμοιβή θα άξιζε στην πράξη του! Δύσκολα θα έβρισκε πάλι το θάρρος να επιτεθεί σε μια τέτοια χώρα. Δυστυχώς όμως δεν συμβαίνει έτσι. Ο ένας λαός θέλει να είναι μεγαλύτερος από τον άλλο, το ένα κράτος ισχυρότερο από το άλλο. Η περηφάνια των λαών έχει ξεπεράσει κάθε μέτρο, οι αναθυμιάσεις της κόλασης έχουν φθάσει ως τον πιο ψηλό ουρανό!

Η ίδια η γη Μού ζήτησε να ξεριζώσω επιτέλους τη μοχθηρή σπορά του Σατανά! Και δέστε, ο καιρός έφθασε και φανερώνεται μπρος στα μάτια σας: ο ένας λαός πολεμάει τον άλλο! Αν αναρωτιέστε το γιατί, σας το λέω Εγώ: από καθαρή αλαζονεία! Σας λέω και κάτι άλλο ακόμα: έχουν περάσει οι εποχές όπου το σπαθί έκανε το διαιτητή ανάμεσα στην τιμή και την ατιμία, ανάμεσα στην αρετή και την κακία. Διότι το σπαθί δεν ήταν ποτέ το όπλο της ταπεινοφροσύνης, αντίθετα υπηρετούσε πάντα μόνο την τιμή και μάλιστα τις πιο πολλές φορές την τιμή μιας τυραννικής εξουσίας.

Από εδώ και εμπρός δεν θα είναι πια έτσι! Στο μέλλον μόνο η ταπεινοφροσύνη θα κυριαρχεί στους λαούς με τα όπλα της αγάπης. Βεβαίως μόνο σ' εκείνους τους λαούς που θα κριθούν από τους Ουρανούς άξιοι γι' αυτά τα όπλα. Αντίθετα οι ανάξιοι θα πάρουν αυτό τον καιρό την ανταμοιβή που τους αξίζει από καιρό. Θα αφήνω βέβαια πάντα να νικά η παράταξη η οποία είναι καλύτερη και δικαιότερη· αλίμονο όμως και σ' αυτήν αν ξιπαστεί γι' αυτό.

Από εδώ και εμπρός, κανένας, που έχει έστω και ένα χιλιοστημόριο έπαρσης σαν κίνητρο για τις πράξεις του, δεν πρόκειται να αποφύγει τις συνέπειες τους. Κάθε πράξη που αφήνει να διαφανεί το παραμικρό ίχνος φιλοδοξίας, θα μείνει ανευλόγητη από εδώ και στο εξής. Αντίθετα κάθε πράξη που γίνεται με σκοπό το γενικό όφελος και με ταπεινή καρδιά, θα την ευλογήσω με το παραπάνω. Τώρα πρέπει να εισαχθεί μια νέα τάξη ανάμεσα στους ανθρώπους. Όσοι όμως δεν θα δεχτούν με όλη τους την καρδιά αυτή την τάξη, και ταυτόχρονα διατηρούν μέσα τους ακόμη δισταγμούς από τα παλιά, θα μάθουν σύντομα από τις πικρές συνέπειες αν ήταν υπέρ ή κατά της τάξης Μου.

Σ' αυτούς τους καιρούς σας λέω πως όποιος για χάρη του κόσμου παραμελεί να κάνει το ένα ή το άλλο καλό, ας κάνει για χάρη του κόσμου ό,τι νομίζει για καλό. Όταν όμως έρθει μετά σε Εμένα με το καλό πιστοποιητικό του κόσμου, Εγώ θα του πω: "Πήγαινε σε όποιον σου έδωσε τούτο το καλό πιστοποιητικό και ζήτησε του την αμοιβή σου, διότι το δικό Μου όνομα δεν είναι γραμμένο σ' αυτό το πιστοποιητικό! Για χάρη του κόσμου έκανες τούτο και κείνο και δεν θέλησες να πορευτείς στους μόνους δρόμους που Μ' ευχαριστούν, τους δρόμους της αληθινής ταπεινοφροσύνης. Σου κολάκευε τη ματαιοδοξία σου όταν ο κόσμος έλεγε για σένα: κοίτα, να ένας

αξιότιμος άνθρωπος! Γι' αυτό δεν πρέπει να σου κακοφανεί που στο δικό Μου βασίλειο πραγματικά λίγες θα είναι οι τιμές σου”.

Με αυτό όμως δεν θέλω να πω ότι κανένας πρέπει να ενεργεί με τέτοιο τρόπο που ο κόσμος να τον δακτυλοδείχνει με περιφρόνηση. Όχι, μια τέτοια απαίτηση δεν την έχω ποτέ! Αλλά από σας απαιτώ ένα, πώς θα κάνετε ότι είναι πραγματικά καλό χωρίς τον παραμικρό ενδοιασμό για τον κόσμο και ας λέει αυτός ό,τι θέλει. Κι ο λόγος, γιατί αυτό είναι καλό και γιατί έτσι το θέλω να γίνει Εγώ!

Έχετε ξεχάσει λοιπόν ότι Εγώ ο Προαιώνιος, Παντοδύναμος Πλάστης συμπάντων των ουρανών και των κόσμων, όλων των αγγέλων και των ανθρώπων, ήρθα ο ίδιος σ' αυτή τη γη, ντυμένος με την πιο μεγάλη ταπεινότητα. Δίδαξα στους ανθρώπους με ζωντανά λόγια και πεντακάθαρες πράξεις πως οφείλουν να αποφεύγουν τον κόσμο με τη μεγαλορρημοσύνη του και τα μεγαλεία του, όπως έκανα και Εγώ, αν θέλουν να είναι παιδιά Μου, και πως δεν πρέπει να βαδίζουν στην πλατιά λεωφόρο της γήινης λάμψης που είναι πάντα εφήμερη, αλλά στο στενό μονοπάτι της ταπεινοφροσύνης που οδηγεί στην αιώνια Ζωή!

Και δεύτερον, πως ό,τι μετράει για μεγάλο επίτευγμα στον κόσμο, στα δικά Μου μάτια είναι αποτρόπαιο! Πως τιμώ μόνο το μικρό, τον καταφρονημένο από τον κόσμο, τον μεγαλομανή όμως τον διώχνω πάντα μακριά Μου!

Δεν πρόκειται να Με δείτε καταπρόσωπο αν δεν φύγει από την καρδιά σας και το τελευταίο ίχνος αλαζονείας. Αληθινά, έτσι θα γίνει! Θα φερθώ με μεγαλύτερη επιείκεια στον κάθε αμαρτωλό παρά σε κάποιον που δεν αποβάλλει τη φανερή αλαζονεία του για πάντα από την καρδιά του με αληθινή μετάνοια και βαθιά αποστροφή!

Αν είχατε αμαρτίες αμέτρητες σαν τα χορτάρια της γης και την άμμο της θάλασσας αλλά κανένα ίχνος αλαζονείας όλες αυτές οι αμαρτίες θα ήταν ανύπαρκτες για Εμένα. Διότι όπου *δεν υπάρχει αλαζονεία υπάρχει η αγάπη που κρύβει μέσα της την ταπεινοφροσύνη* η αγάπη και η ταπεινοφροσύνη παραγράφουν όλα τα λάθη και τα αμαρτήματα, όσα και να είναι. Αλλά αν κρύβεται έστω και ένα χιλιοστημόριο αλαζονείας πίσω από τις άλλες αμαρτίες που διαπράττουν οι άνθρωποι τον καιρό που δοκιμάζονται στη χρήση της ελευθερίας τους, τούτο το χιλιοστημόριο θρέφει όλες τις αμαρτίες ακόμη και τις πιο μικρές. Τέτοια πνεύματα θα αγωνιστούν πολύ σκληρά μια ημέρα, όπως άλλωστε και εδώ ήδη, για να απαλλαγούν από έστω κι έναν κόκκο της αλαζονείας τους.

Αρκεί και ένα ίχνος μόνο έπαρσης για να μην μπορώ να μπω μέσα στους ανθρώπους όσο αξιόλογοι και αν είναι κατά τα άλλα, αν δεν υποχωρήσει και το τελευταίο ίχνος αλαζονείας από την καρδιά τους. Εδώ βρίσκεται και ο λόγος που ειδικά αυτό τον καιρό τόσο λίγοι άνθρωποι Με βλέπουν καταπρόσωπο και μπορούν να γίνουν παιδιά Μου, που να μαθαίνουν από Εμένα τον ίδιο. Επίσης σταματήστε να λέτε: “Τούτο το σπίτι, τούτο το χωράφι και αυτή η περιουσία ανήκουν σε εμένα. Στο δικό μου σπίτι είμαι εγώ αφεντικό και εγώ ορίζω!” Προσέξτε, σε τέτοιες εκφράσεις κρύβεται μία μεγάλη δόση οίησης! Ειλικρινά, όσους σκέφτονται, μιλούν και ενεργούν έτσι δεν πρόκειται ποτέ να τους κάνω δικούς Μου. Γιατί δεν θεωρούν Κύριο Εμένα, στον οποίο και μόνο ανήκουν στην πραγματικότητα τα πάντα, αλλά θεωρούν κύριο τον εαυτό τους σε πράγματα που τους έχω δανείσει μόνο για λίγο καιρό. Εδώ απαντιέται μια μεγάλη αλαζονεία, που είναι και η μοναδική προξενήτρα κάθε πολέμου σε μικρό και σε μεγάλο επίπεδο. Στο μελλοντικό μου Βασίλειο θα πρέπει να διαμορφωθούν όλα διαφορετικά: δεν θα υπάρχει πια κανείς ιδιοκτήτης σπιτιού, ούτε γης, διότι Εγώ θα είμαι τα πάντα. Και στην καλύτερη μοίρα από όλους θα βρίσκεται αυτός που θα κατοικώ μέσα Του! Ένα σας λέω επίσης, ότι θα εξολοθρευτούν ακόμα πολλά ζιζάνια και ξερόχορτα με την πιο μεγάλη δριμύτητα

μέχρι να έρθω σ' αυτή τη γη! Όπου είναι δύο ο ένας θα γίνει δεκτός και ο άλλος θα απορριφθεί, δηλαδή, θα γίνει ένα τρομερό κοσκίνισμα για *περισσότερο από τους μισούς ανθρώπους!* Σας προειδοποιώ όμως σοβαρά για άλλη μια φορά να μη λάβετε θέση ούτε δεξιά ούτε αριστερά τούτο τον καιρό! Από το χέρι Μου μόνο εξαρτάται ποιος πρέπει να νικήσει και θα νικήσει! Να μην πεις κανείς σας “αυτός πολεμάει με το δίκιο απ' την πλευρά του, εκείνος με το άδικο” αντίθετα το δικό σας καθήκον είναι να προσεύχεστε για φίλους και εχθρούς. Οτιδήποτε από κει και πέρα είναι αμαρτία· διότι με μια τέτοια μεροληψία ενστερνίζεστε την αλαζονεία της παράταξης που σύμφωνα με τη δική σας επιθυμία πρέπει να νικήσει και με αυτό τον τρόπο εύχεστε την ολοκληρωτική καταστροφή του αντιπάλου. Ρωτήστε όμως την καρδιά σας και αυτοί που θα πρέπει να εξολοθρευτούν μήπως δεν είναι και τούτοι αδέρφια σας, όπως εκείνοι στους οποίους εύχεστε τη νίκη;

Πώς συμβιβάζετε όμως με το Λόγο Μου μια τέτοια επιθυμία όλο κρυφή εκδικητικότητα και χαιρεκακία; Εγώ ο ίδιος δίδαξα ρητά σε όλους τους ανθρώπους να προσεύχεστε γι' αυτούς που σας μισούν, να ευλογείτε όσους σας καταριούνται και να κάνετε καλό σε όλους όσους θέλουν να σας βλάψουν!

Γι' αυτό αφήστε τους να πολεμούν όσο πολεμούν! Να προσεύχεστε για όλους και μη χαίρεστε ποτέ για την ήττα των άλλων, και έτσι θα γίνετε σαν τους αγγέλους Μου στους Ουρανούς οι οποίοι σκεπάζουν το πρόσωπο τους όταν αλληλοσφάζονται τα αδέρφια τους στη γη. Λάβετε υπ' όψη σας όμως πως τούτη η ροδαυγή πριν τον ερχομό Μου θα κοκκινίσει ακόμη πιο πολύ απ' ό,τι είναι τώρα. Και μόνο στο τέλος όλης της σφαγής θα φανεί ότι καμία παράταξη δεν θα κερδίσει την πραγματική, νίκη, διότι ο πραγματικός νικητής θα έρθει κατόπιν. Όπου τώρα πολεμά η αλαζονεία θα αρχίσει τότε να πολεμά η ταπεινοφροσύνη.

Από το σπαθί της δεν θα γλιτώσει κανένας τύραννος και κανένας δικαστής που φρόντιζε να αποκτήσει φήμη με το αίμα αθώων φυλακισμένων.

Εγώ ο αιώνιος Πατέρας σας που σας έχω δώσει ήδη τόσα πολλά, σας δίνω τώρα και αυτό το Λόγο, ένα Λόγο πολύ σημαντικό για το μελλοντικό καλό σας και τη σωτηρία σας. Αν τον τηρήσετε πιστά και με ακρίβεια, θα βρείτε όλα τα καλά τώρα και αιώνια. Αν όμως τον εκλάβετε σαν κάτι το συνηθισμένο και συνεχίσετε να ενεργείτε σύμφωνα με τις παλιές σας συνήθειες και ήθη, θα φέρετε εσείς οι ίδιοι την ευθύνη αν θα έχετε πολύ μικρό ή και καθόλου μερίδιο στην επιστροφή Μου.

Όσα έχει καταγράψει εδώ ο δούλος Μου, θα εκπληρωθούν αμετάκλητα. Μακάριοι εσείς και όποιος δεν παραπετάξει αυτές τις νουθεσίες· αληθινά, θα μπω στο σπίτι αυτού του ανθρώπου, εδώ και παντού.

Όποιος όμως δείξει πολύ λίγη προθυμία και θέληση ακούγοντας τη νουθεσία τούτη και άλλες τέτοιες διδασκαλίες σε πολλά άλλα μέρη, το σπιτικό του σύντομα θα μείνει έρημο, θλιβερό και εγκαταλειμμένο. Διότι όταν έρθω θα έρθω μόνο στους αληθινά δικούς Μου και θα ευλογήσω το σώμα τους για τον αιώνα τον άπαντα.

Αλίμονο όμως σ' αυτόν που τα πόδια Μου δεν θα αγγίζουν την είσοδο του σπιτιού του. Μερίδιο του θα είναι και θα μείνει μόνο το θλιβερό και δυσοίωνο κόκκινο της αυγής, αλλά δεν πρόκειται να δει τις άγιες ακτίνες της μεγάλης μέρας που ξημερώνει!

Και τούτο σας το λέω Εγώ, Αυτός που θα έρθει τότε.

Αμήν»

**Είναι λάθος με ανυπολόγιστες συνέπειες να
διακυβεύεται η αιώνια ζωή**

Καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε στις 18.4.1958

«Μην διακυβεύετε την αιώνια ζωή σας. Βέβαια κάποτε θα την αποκτήσετε όλοι, όμως μέχρι τότε μπορεί να περάσουν αιωνιότητες – αιωνιότητες ατέλειωτων μαρτυριών και σκότους – στη διάρκεια των οποίων βρίσκεστε σε μία κατάσταση θανάτου, απόλυτης έλλειψης φωτός και αδυναμίας. Αυτή τη μαρτυρική περίοδο μπορείτε από μόνοι σας να την παρατείνετε στο διηνεκές, αυτό που εσείς μπορείτε να χαρακτηρίσετε και σαν “αιώνια τιμωρία”. τούτη όμως δεν σας την επέβαλα Εγώ, απεναντίας τη μοίρα αυτή τη δημιουργήσατε *εθελοντικά* από μόνοι σας κι εξακολουθείτε να τη δημιουργείτε συνεχώς εφ’ όσον δεν αξιοποιείτε την ανθρώπινη υπόσταση για να κερδίσετε την αιώνια ζωή.

Εγώ δεν σας αφήνω να χαθείτε για πάντα, αφού είσαστε τα πλάσματα Μου που αγαπούσα εξ αρχής και δεν θα πάψω ποτέ να αγαπάω. Αλλά ούτε μπορώ να σας δώσω πρόωρα τη ζωή όταν εσείς οι ίδιοι προτιμάτε την κατάσταση του θανάτου, όταν εσείς οι ίδιοι δεν είσαστε πρόθυμοι να δεχθείτε τη ζωή από τα χέρια Μου. Κι εντούτοις μπορείτε εύκολα να την αποκτήσετε, αρκεί να εμπιστευθείτε Αυτόν που είναι από προαιώνια η ίδια η ζωή.

Για το σκοπό αυτό σας έχει δοθεί εξ άλλου η γήινη ζωή, στην οποία διαθέτετε νοημοσύνη και ελεύθερη βούληση και έχετε τη δυνατότητα να διδαχθείτε αναφορικά με τα καθήκοντα σας στη γη, οπότε αρκεί απλά να το θέλετε για να βγείτε από την κατάσταση του θανάτου. Άλλωστε η ζωή στη γη είναι πολύ σύντομη κι ούτε σας ζητούνται τρομερά μεγάλες θυσίες προκειμένου να αποκτήσετε κάτι που ουσιαστικά σας χαρίζεται, φτάνει να χρησιμοποιήσετε σωστά τη βούληση σας. Η διάρκεια της ανθρώπινης ζωής είναι εξαιρετικά σύντομη, ωστόσο είναι αρκετή ώστε να φτάσετε στον προορισμό σας. Εν αντιθέσει το διάστημα της προηγούμενης εξέλιξης σας μέχρι να μπορέσετε να καταλήξετε στο ανθρώπινο στάδιο ήταν ατελείωτα μακρύ. Κι εξίσου ατελείωτα μακρύ θα είναι πάλι το διάστημα που θα περάσει ώσπου να γίνετε πάλι άνθρωποι και να σας δοθεί εκ νέου η χάρη να επαναληφθεί η δοκιμασία της βούλησης σας. Πρόκειται πραγματικά για αιωνιότητες που τη διάρκεια τους δεν μπορείτε καν να τη συλλάβετε εσείς σαν άνθρωποι, για το λόγο ότι στην κατάσταση της ατέλειας η σκέψη σας είναι ακόμη περιορισμένη.

Όπως λοιπόν δεν γνωρίζετε γι’ αυτό το μαρτύριο - επειδή για όσο ζείτε στη γη σας αφαιρείται η ανάμνηση εκείνης της περιόδου που προηγήθηκε της ενανθρώπισής σας – έτσι ούτε γνωρίζετε για την απερίγραπτη ευδαιμονία που περικλείει ο όρος αιώνια ζωή. Δεν γνωρίζετε τίποτα για τη λαμπρότητα που σας περιμένει στο βασίλειο Μου, όταν θα αποφασίσετε να επιστρέψετε οριστικά κοντά Μου, αλλά κι ούτε μπορεί να σας αποδειχτεί είτε η μία γνώση είτε η άλλη, καθώς τότε θα ήταν αδύνατο να αποφασίσετε ελεύθερα με ανεπηρέαστη τη θέληση σας.

Παρ’ όλα αυτά οφείλετε να το *πιστέψετε* και χωρίς αποδείξεις και να διαμορφώσετε αντίστοιχα την υπόλοιπη επίγεια πορεία σας, ώστε να μην διακυβεύσετε την ευδαιμονία μιας “ζωής” στο βασίλειο Μου. Πρέπει όλοι σας αυτή τη δυνατότητα – παρόλο που σας φαίνεται απίστευτη – να την εντάξετε στη λογική των σκέψεων σας και επιπλέον να ζείτε με τρόπο τέτοιο ώστε να μην έχετε να προσάψετε τίποτα στον εαυτό σας όταν έρθει η ώρα της αναχώρησης σας από αυτή τη γη. Επίσης καλό είναι να ακούτε με προσοχή τους ανθρώπους που μιλούν για τέτοια πράγματα και που δεν έχουν καμία σχέση με τον κόσμο της ύλης. Θα πρέπει λοιπόν να στοχαστείτε πάνω σε αυτά τα θέματα και να βάλετε στον εαυτό σας το ερώτημα ποια θα ήταν η θέση σας εάν οι άνθρωποι αυτοί όντως έχουν δίκιο.

Αυτά που διακυβεύετε εσείς οι άνθρωποι είναι πάρα πολλά, δεν πρόκειται απλά για μερικά χρόνια επίγειας ζωής – πρόκειται για μία *αιώνια ζωή*, για μία ατέρμονη κατάσταση μεγίστης ευδαιμονίας, μια κατάσταση φωτός και δύναμης που την κατείχατε στην αρχή όταν πρωτοδημιουργηθήκατε. Για να ζήσετε λοιπόν στην αιωνιότητα μέσα σε φως και δύναμη χρειάζεστε απλά να παραιτηθείτε από πράγματα που είναι χωρίς καμία αξία για ένα σύντομο διάστημα μόνο, ουσιαστικά για μία “στιγμή” αυτής της αιωνιότητας. Εσείς αντίθετα εκτιμάτε εξαιρετικά υψηλά αυτά τα πράγματα κι ως εκ τούτου διακυβεύετε την αληθινή “ζωή” η και το αποτέλεσμα θα είναι να παραμείνετε μετά για αιωνιότητες στην κατάσταση του θανάτου.

Το μόνο δε που μπορώ να κάνω Εγώ για να σας βοηθήσω να κερδίσετε τη ζωή είναι να σας στέλνω συνεχώς απεσταλμένους Μου οι οποίοι σας προειδοποιούν και σας νουθετούν κατ’ εντολή Μου, με σκοπό να σας παρακινήσουν να κάνετε μια προσπάθεια να βρείτε την αλήθεια. Αυτοί θα σας παραπέμψουν σε Εμένα για να φωτίσω τη σκέψη σας, αφού είμαι η μοναδική αλήθεια! θα σας προτρέψουν να βρείτε την επαφή με Εμένα προσωπικά για να μπορώ τότε να σας πιάσω από το χέρι και να σας ελκύσω προς το μέρος Μου. Αλλά το *πρώτο βήμα* πρέπει να το κάνετε εσείς, γιατί Εγώ δεν σας πιέζω για να μην υπονομευτεί η μελλοντική σας μακαριότητα. Ωστόσο υποστηρίζω και ενισχύω ακόμη και την πιο αδύναμη θέληση όποιου στρέφεται προς Εμένα.

Αλλωστε για να σας δώσω τη ζωή, δημιούργησα ολόκληρη τη δημιουργία. Δεν θέλω το θάνατο σας επομένως, θέλω αντίθετα να ζήσετε και να ξεφύγετε επιτέλους από την κατάσταση του θανάτου που κρατάει εδώ και αιωνιότητες. Επιθυμώ να σας χαρίσω πάλι την αγάπη Μου και να προσφέρω σε όλους μια ευτυχισμένη μοίρα που δεν θα τελειώνει ποτέ. Αλλά δεν έχω τη δυνατότητα να σας εμποδίσω όταν παίρνετε πάλι μια καθοδική πορεία, όταν ακολουθείτε πάλι εθελοντικά αυτόν που σας πήρε κάποτε τη ζωή και σας παρέδωσε αντ’ αυτού στο θάνατο. Το μόνο που μπορώ να σας επαναλαμβάνω συνεχώς είναι να μην διακυβεύετε την αιώνια ζωή, αλλά εσείς πρέπει να ακολουθήσετε αυτή την προτροπή Μου εθελοντικά και να προσπαθήσετε να κερδίσετε τη ζωή όσο βρίσκεστε στη γη. Κι Εγώ είναι βέβαιο ότι θα σας βοηθήσω σε αυτό, γιατί σας αγαπώ.

Αμήν »

Η Διάδοση του Ευαγγελίου σε όλη την Οικουμένη

(Ματθ. 24,14).

Καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε στις 4.3,1958

«Όταν την προσοχή σας την τραβούν κάθε τόσο τα διάφορα γεγονότα στον κόσμο, θα πρέπει από αυτά να διακρίνετε ότι έχουν δρομολογηθεί οι εξελίξεις που έχουν προφητευτεί από πάρα πολύ καιρό και να αναγνωρίσετε τα σημάδια του επικείμενου τέλους. Εάν έχετε αφυπνισμένο πνεύμα θα συνειδητοποιήσετε τότε σε ποια εποχή ζείτε μια και όλα θα έρθουν όπως σας τα έχω διαμηνύσει μέσα από ενορατικούς και προφήτες.

Θα επικρατεί πολλή δυστυχία στους ανθρώπους, η αγάπη θα ψυχρανθεί και η κατάσταση θα είναι όπως ήταν πριν από τον κατακλυσμό: έντονο κυνήγι των απολαύσεων, πλήρης ανυπακοή στους νόμους του Θεού και πλήρης έλλειψη πίστης. Αλλά όλα τα πράγματα γίνονται έτσι που οι περισσότεροι τα θεωρούν αυτονόητα ούτε βλέπουν τίποτα το παράξενο επειδή οι σκέψεις και οι βλέψεις τους είναι στραμμένες αποκλειστικά προς τον κόσμο. Εντούτοις Εγώ σας το έχω πει από παλιά

ότι από τα σημεία των καιρών θα αναγνωρίσετε τότε πλησιάζει το τέλος, γι' αυτό επομένως θα πρέπει να προσέχετε τα σημάδια γύρω σας.

Βέβαια σεις οι άνθρωποι θα αντικρούσετε με το επιχείρημα ότι η γη έχει ζήσει πολλές φορές στο παρελθόν τέτοια σημάδια και κάθε φορά οι συγκυρίες ήταν τέτοιες που μπορούσαν να οδηγήσουν στο συμπέρασμα ότι αναμενόταν η εκπλήρωση των προφητευμένων γεγονότων. Επίσης θα αναφέρετε ανάλογες εποχές όπου επικρατούσε ομοίως μεγάλη έλλειψη πίστης και καταδικαστέα συμπεριφορά των ανθρώπων. Ξεχνάτε όμως μια λεπτομέρεια: ότι είχα υποδειξει πως το *Ευαγγέλιο Μου* θα πρέπει πρώτα να κηρυχθεί σε ολόκληρο τον κόσμο πριν μπορέσει να λάβει χώρα η τελευταία κρίση σ' αυτή τη γη. Αλλά αυτό που δεν γνωρίζετε είναι το τι εννοείται στην πραγματικότητα με το κήρυγμα του Ευαγγελίου. Εσείς πιστεύετε ότι αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσω κάποιων ανθρώπων που μεταφέρουν τη γνώση σχετικά με το λυτρωτικό έργο και τη θεϊκή διδασκαλία της αγάπης παντού όπου δεν έχει μέχρι στιγμής διεισδύσει.

Ασφαλώς και μια τέτοια μορφή διάδοσης του μηνύματος Μου συμπεριλαμβάνεται επίσης σε εκείνη την προφητεία Μου' συγχρόνως όμως φροντίζω επίσης κι Εγώ ο Ίδιος να φτάσει η γνώση αυτή εκεί όπου οι άνθρωποι δεν έχουν λάβει μέχρι τώρα καμία πληροφόρηση αναφορικά με τον Ιησού Χριστό και το απελευθερωτικό Του έργο¹ Αλλά Εγώ αυτή τη γνώση τους την δίνω *απευθείας*. Οπουδήποτε υπάρχουν άνθρωποι που από εσωτερική παρόρμηση προσπαθούν να ζουν με αγάπη εκεί ενεργώ κι Εγώ μέσω του Πνεύματος μου. Κι αυτή η “απευθείας ενέργεια” λαμβάνει χώρα σε τεράστια έκταση και συχνά μάλιστα αποδίδει πολύ περισσότερους καρπούς από ό,τι με άλλους ανθρώπους που γνωρίζουν ήδη από καιρό μεν για τον Ιησού Χριστό ωστόσο δεν μπορούν να ονομαστούν “αληθινοί χριστιανοί”.

Προηγουμένως πρέπει να διαδοθεί το Ευαγγέλιο και πράγματι διαδίδεται, δεδομένου ότι το μεταφέρουν παντού οι φωτεινοί απεσταλμένοι Μου, οι οποίοι ειδικά την τελευταία εποχή είναι εξαιρετικά δραστήριοι. Άλλωστε έχουν ενσαρκωθεί γι' αυτό το σκοπό σε όλες της γωνιές της γης προκειμένου να Μου χρησιμεύσουν σαν κατάλληλα σκεύη στα οποία μπορώ να χύσω το Πνεύμα Μου κι έτσι αποτελούν το σύνδεσμο ανάμεσα σε Εμένα και σε κείνους που πρέπει να πληροφορηθούν το μήνυμά Μου.

Είναι βέβαιο ότι τα πράγματα θα ήταν άσχημα για την ανθρωπότητα εάν εξαρτιόταν αποκλειστικά από τους ίδιους τους ανθρώπους το κατά πόσον, τότε και με ποιον τρόπο γίνεται το “κήρυγμα του Ευαγγελίου Μου”. Επιπλέον οι κόποι που θα κατέβαλαν οι κήρυκες του μηνύματος Μου θα έμεναν άκαρποι εάν δεν ενεργούσε κι εκεί το Πνεύμα Μου αφυπνίζοντας εκ των προτέρων πνευματικά ορισμένους ανθρώπους ούτως ώστε να μπορώ να ενεργώ άμεσα μέσα τους.

Εγώ όμως σκέφτομαι κι εκείνους που δεν μπορούν να έρθουν σε επαφή με τους «κήρυκες του ευαγγελίου». Και γι' αυτό κατεβαίνω Εγώ ο ίδιος στη γη μέσα από το Λόγο Μου για να βοηθήσω τα πλάσματα Μου. Αυτή δε η άμεση ενέργεια ποτέ στο παρελθόν δεν είχε λάβει χώρα σε τέτοια έκταση. Αλλά και στις περιπτώσεις που συνέβαινε, όπου Εγώ ο ίδιος με το Πνεύμα Μου γέμιζα κάποιους για να υπηρετήσουν το έργο Μου σαν κατάλληλα σκεύη, οι υπόλοιποι δεν το αναγνώριζαν. Γιατί ο αντίπαλος Μου επιδίωκε πάντοτε να σβύσει το φως και πάντοτε οι άνθρωποι τον ακολουθούσαν τυφλά. Αλλά τότε δελ ήταν ακόμη η εποχή του τέλους, όπου αυτός μαίνεται ασύστολα και σε αντιστάθμισμα δρω κι Εγώ εντελώς ασυνήθιστα προκειμένου να τους σώσω.

Για το λόγο αυτό θα κηρυχτεί παντού η αγάπη ενώ παράλληλα σε όλους τους λαούς θα γίνονται πνευματικές αφυπνίσεις ανθρώπων που δεν θα συμβαίνουν μόνο

χάρη στους “κήρυκες” αλλά και χάρη στους φωτεινούς απεσταλμένους της αγάπης Μου . Αυτοί μάλιστα θα φροντίζουν ιδιαίτερα για όσους δεν έχουν ακόμη καμία γνώση σχετικά με τον Ιησού Χριστό και τη δράση Του. Έτσι τέτοιοι άνθρωποι θα έχουν μόνιμα ανάμεσα τους ένα διδάσκαλο ο οποίος θα μιλάει πλημμυρισμένος από το Πνεύμα Μου για να τους κάνει γνωστά αυτά που πρέπει να ξέρουν προκειμένου να πετύχουν την τελείωση της ψυχής τους.

Το Πνεύμα του Χριστού που θα τους μιλάει τότε αυτοπροσώπως μέσω αυτών των απεσταλμένων, θα τους αποκαλύπτει τα πάντα και θα τους προτρέπει να ζουν με αγάπη έτσι ώστε θα φωτιστούν κι οι ίδιοι εσωτερικά. Αλλά για να μπορεί να συμβεί κάτι τέτοιο έπρεπε να έρθει πρώτα το πλήρωμα του χρόνου και για το λόγο αυτό η ώρα του τέλους δεν μπορούσε να έρθει πρωτότερα παρ’ όλο το πνευματικό σκοτάδι και το κακό που κυριαρχεί στον κόσμο.

Εσείς οι άνθρωποι επομένως θα πρέπει να παρακολουθείτε με προσοχή το καθετί που συμβαίνει στη γη οπότε και θα αναγνωρίσετε με ευκολία σε τι καιρό ζείτε. Γιατί κάποτε το μέλλον γίνεται παρόν, κάποια στιγμή εκπληρώνονται αυτά που φρόντισα να σας προμηνύσουν πριν από πολύ καιρό, κάποτε η σοδειά θα ωριμάσει και θα πρέπει να αποθηκευτεί.

Και κάποτε πρέπει να γίνει η κάθαρση, πρέπει να αποκατασταθεί η παλιά τάξη και η γη να ξαναγίνει κατάλληλη για τον καθεαυτό σκοπό της ύπαρξης της που είναι να φέρνει τις ψυχές των ανθρώπων ως την ωριμότητα.

Αμήν »

Ο παράδεισος στη Γη

Καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε 2.6.1956

«Θα μπορούσε ήδη να υπάρχει μια παραδείσια κατάσταση στη γη εάν όλοι οι άνθρωποι ζούσαν σε αρμονία με τη βούληση του Θεού και υπηρετούσε ο ένας τον άλλον με αγάπη. Δεν θα τους ταλαιπωρούσαν βάσανα και προβλήματα, θα συμβίωναν αρμονικά και ειρηνικά, καθώς ο ένας θα φρόντιζε για την ευημερία και την ασφάλεια του άλλου και θα αλληλοστηριζόντουσαν όπου θα υπήρχε ανάγκη. Εκεί όπου επικρατεί η αγάπη δεν υπάρχει διχόνοια, δεν υπάρχει φθόνος, δεν υπάρχει πλεονεξία Όπου επικρατεί η αγάπη υπάρχει υπομονή και δεν υπάρχει αλαζονεία ούτε εχθρότητα. Γιατί όπου είναι η αγάπη είναι ο Θεός ο ίδιος και ευλογεί τους ανθρώπους που η αγάπη τους συνδέει μαζί Του.

Όμως η γη δεν είναι ένας τέτοιος ευλογημένος τόπος που να μπορεί να τον ονομάσει κανείς παράδεισο. Αντίθετα στη γη εξουσιάζει ο αντίπαλος του Θεού, γιατί τη δική του θέληση εκτελούν οι κάτοικοι της κι από τους περισσότερους λείπει η αγάπη· γι’ αυτό αλληλοεχθρεύονταν και αντί να προσπαθούν να ωφεληθούν ο ένας τον άλλον, ο καθένας ζει με τον εγωισμό του και ενδιαφέρεται μόνο για τον εαυτό του.

Παρ’ όλα αυτά η γη έχει τον προορισμό να γίνει παράδεισος. Γιατί πλησιάζει ο καιρός όπου θα τεθεί ένα τέλος στη δράση του Σατανά· έχει έρθει ο καιρός όπου πρέπει να ανανεωθεί το ανθρώπινο γένος, όπου χρειάζεται να διαχωρισθούν από τους πολλούς οι λίγοι εκείνοι που τρέφουν ακόμη αγάπη μέσα τους και πασχίζουν να ζουν σύμφωνα με τη βούληση του Θεού. Έχει έρθει ο καιρός όπου θα καθαριστεί η γη για να μεταμορφωθεί πάλι σε κήπο της Εδέμ, όπου ο ίδιος ο Θεός θα μπορεί να βρίσκεται ανάμεσα στους δικούς Του γιατί η αγάπη θα κυριαρχεί πάλι στην οικουμένη.

Εσείς που κατοικείτε αυτή την περίοδο τη γη βρισκόσαστε λίγο πριν από αυτή τη μεταμόρφωση, αυτή την κάθαρση που θα αποτελέσει το τέλος της παλιάς γης. Ασφαλώς δεν θα μπορείτε να συλλάβετε το γιατί και το πώς θα συμβεί μια

μεταμόρφωση αλλά για τον Θεό κανένα πράγμα δεν είναι αδύνατο. Και τη μεταμόρφωση αυτή την έχει προβλέψει από αιώνων αφού γνωρίζει από αιώνων την κατάσταση ψυχρότητας μεταξύ των ανθρώπων που δεν τους αφήνει δυνατότητα να εξελιχθούν προς υψηλότερα επίπεδα, γεγονός που καθιστά πια αναγκαίο το τέλος της σημερινής γης. Βέβαια η γη έχει το ρόλο να λειτουργεί σαν πεδίο ωρίμασης για τα πνευματικά στοιχεία που εξελίσσονται μέσα από τη γήινη ύλη κι επίσης οι ψυχές των ανθρώπων που φιλοξενεί οφείλουν στη διάρκεια της γήινης ζωής τους να μεταμορφώσουν τη φύση τους σε αγάπη. Επειδή λοιπόν όχι μόνο το οφείλουν αλλά έχουν επίσης και τη δυνατότητα να το κάνουν, θα μπορούσαν κάλλιστα οι άνθρωποι να δημιουργήσουν την παραδείσια κατάσταση ήδη πάνω στη γη και μέσα σε ελάχιστο χρόνο θα αποκτούσαν τον απαραίτητο βαθμό ωριμότητας για να περάσουν στην αιώνια μακαριότητα. Αντίθετα εκείνοι κάνουν κατάχρηση της χάρης που σημαίνει μία ενσάρκωση στη γη. Δεν ενδιαφέρονται να αλλάξουν τη φύση τους παρά παραμένουν στην ίδια κατάσταση όπου δεν έχουν καμία αληθινή αγάπη, μια κατάσταση που ήταν η συνέπεια της πρώτης πτώσης από τον Θεό· έτσι προκαλούν από μόνοι τους δυστυχία και δεινά, αρρώστιες και άγχη στη ζωή τους, με αποτέλεσμα να φθείρονται σωματικά και ψυχικά. Αυτός είναι ο λόγος που έχει τεθεί ένα όριο σε αυτή τη γη ώστε να μην μπορεί το ανθρώπινο γένος να πέσει κάτω από ένα ορισμένο όριο διαφθοράς· έτσι στη συνέχεια οι ψυχές ενσωματώνονται εκ νέου στη διαδικασία ωρίμασης μέσα στην ύλη, η οποία διαδικασία είναι μεν εξαιρετικά βασανιστική όμως λήγει οπωσδήποτε με επιτυχία.

Η γη θα αποκτήσει επομένως ένα νέο πρόσωπο τόσο σαν υλική δημιουργία όσο και σαν πνευματικός χώρος, διότι το νέο ανθρώπινο γένος θα το αποτελούν ψυχές που θα έχουν επιδιώξει με συνέπεια να μεταμορφωθούν και να ωριμάσουν κι επειδή η αγάπη θα έχει γίνει η κύρια ουσία της φύσης τους, γι' αυτό θα τους έχει δοθεί η χάρη να βιώσουν τον παράδεισο στη νέα γη. Τότε ο Θεός θα βρίσκεται προσωπικά ανάμεσα τους γιατί η αγάπη τους θα είναι τόσο μεγάλη που θα επιτρέπει την παρουσία Του και η ανθρωπότητα θα έχει απαλλαγεί από όλα τα κακά. Μπροστά σ' αυτή τη μεταμόρφωση βρίσκεστε τώρα εσείς οι άνθρωποι. Φροντίστε λοιπόν να ανήκετε σε εκείνους που θα ζήσουν τη χάρη να πάρουν στην κατοχή τους τον παράδεισο· φροντίστε να κατακλύσει η αγάπη τις καρδιές σας, φροντίστε να αξιοποιήσετε το λίγο χρόνο που μένει μέχρι το τέλος ζώντας σύμφωνα με τη βούληση του Θεού, που το μόνο που απαιτεί από σας είναι να εφαρμόζετε τις εντολές του για την αγάπη. Γιατί σε λίγο τελειώνει η περίοδος τη χάριτος, σε λίγο θα έχει έρθει η ώρα του τέλους.

Αμήν »

Η μεταμόρφωση του κόσμου

Στις νέες αποκαλύψεις γίνεται εκτεταμένα λόγος για την επικείμενη πνευματική μεταμόρφωση του κόσμου* και την επακόλουθη αναβάθμιση του. Το βιβλίο μας θα αρκεστεί σε μια συνοπτική παρουσίαση σχετικά με τα πνευματικά αίτια της εποχής του τέλους με επίκεντρο τη συνάρτηση με το έργο του Ιησού Χριστού. Ανάμεσα στα συναφή φαινόμενα που χαρακτηρίζουν την έσχατη εποχή είναι οι

* Αναλυτικότερα πάνω σε αυτό το θεματικό κύκλο βλ. στις εκδόσεις του Πύρινου Κόσμου τα βιβλία “Προφητείες γύρω από το 2000”, “Το μέλλον είναι τώρα”. “Το πέραςμα στη νέα πνευματική εποχή” και “Η γέννηση της νέας γης”.

πρωτοφανούς έκτασης και έντασης φυσικές καταστροφές. Στην Μπέρτα Ντούντε έχουν υπαγορευτεί σχετικά τα παρακάτω λόγια:

«Τώρα φτάσατε σ' εκείνο το χρονικό σημείο που μπορείτε να το ονομάσετε αρχή του τέλους. Ο κόσμος θα γίνει μια εστία πυρός, οι φλόγες θα λαμπαδιάσουν και το μίσος θα μαίνεται ασύστολα. Φόβος θα καταλάβει την ανθρωπότητα που δεν θα βλέπει πια διέξοδο από τον κίνδυνο γιατί είναι αναπόδραστος. Όταν όμως όλα θα βρίσκονται σε αναταραχή, εσάς θα σας καταλάβει μεγάλη ηρεμία γιατί θα διακρίνετε τότε καθαρά ότι πλησιάζει ο καιρός του ερχομού Μου. Και θα το αναγγείλετε αυτό σε όλους τους ανθρώπους που θέλουν να σας ακούσουν. Η πυρκαγιά έχει ξεσπάσει και δεν θα είναι πια δυνατόν να σβηστεί από ανθρώπους. Όμως θα την κάνω Εγώ ο ίδιος να σβήσει χρησιμοποιώντας εναντίον της άλλα στοιχεία και κυριαρχώντας σε εκείνους που προσπαθούν να εξοντώσουν ο ένας τον άλλο... Η γη θα δοκιμαστεί από μια φυσική καταστροφή που θα χωρίσει τους αντιμαχόμενους, γιατί στο δρόμο τους θα μπει μια δύναμη που κανένας τους δεν θα μπορεί ν' αντιμετωπίσει. Όλα αυτά δεν θα διαρκέσουν πολύ, όμως θα δημιουργήσουν μία τελείως αλλαγμένη κατάσταση στον κόσμο, που αρχικά θα είναι ένα τεράστιο ασύλληπτο χάος και μία κατάσταση μεγάλης ανάγκης και θλίψης στους ανθρώπους... Πρέπει ακόμη να δημιουργηθούν πολλές ευκαιρίες εξαγνισμού για να φθάσουν μέσα στη μικρή αυτή προθεσμία πολλοί άνθρωποι στην ωρίμανση. Το τέλος είναι κοντά, και πρέπει να είστε σίγουροι ότι περιμένετε την ημέρα της τελευταίας μεγάλης Κρίσης, για να εκπληρωθεί ό,τι αναγγέλθηκε δια λόγου και μέσα από γραφές.»

Η κρίση του πυρός της έσχατης εποχής θα είναι πολύ πιο τρομερή από την κρίση του κατακλυσμού που έπνιξε τη γη την εποχή του Νώε και τέτοιας καταλυτικής σημασίας που ήδη οι προφήτες της Π. Διαθήκης την βλέπουν να επικρέμεται πάνω από τον κόσμο. Λέει παραδείγματος χάρη ο *Μαλαχίας*: «Έρχεται η μεγάλη τρομακτική ημέρα του Κυρίου που θα καίει σαν καμίνι και θα κατακάψει τους άθεους!» Παρόμοια είναι η εικόνα στον *Ιωήλ*: «Αλίμονο στη σκοτεινή μέρα που θα έρθει για να εξολοθρεύσει. Πριν προπορεύεται μία καταστροφική φωτιά κι από πίσω ακολουθεί μια φλόγα που κατακαίει». Χαρακτηριστικά είναι επίσης τα λόγια του Γιάκομπ Μπαίμε: «Την αντίθεση στη θεία τάξη οι άνθρωποι την έχουν ανάγκη σε ειδωλολατρία κι αυτό θα επισύρει τον κατακλυσμό του πυρός επάνω τους», ενώ ο Γιάκομπ Λόρμπερ μιλά για το «πυρ της οργής του Θεού». Και ο Πέτρος προφητεύει στη Β' επιστολή του: «Πρώτα απ' όλα πρέπει να ξέρετε ότι τις έσχατες μέρες θα εμφανιστούν άνθρωποι που θα ακολουθούν τις δικές τους επιθυμίες. Θα σας εμπαίζουν και θα σας ρωτούν: τι έγινε μ' εκείνη την υπόσχεση ότι θα ξανάρθει ο Κύριος; Οι πατέρες μας πέθαναν, αλλά τα πάντα παραμένουν όπως ήταν απ' την αρχή του κόσμου. Λησμονούν, φαίνεται, θεληματικά ότι με το λόγο του Θεού δημιουργήθηκαν από παλιά ο ουρανοί και η γη που βγήκε μέσα από το νερό και στηρίχτηκε πάνω στο νερό. Με το ίδιο όμως στοιχείο καταστράφηκε ο τότε κόσμος όταν έγινε ο κατακλυσμός. Έτσι κι ο σημερινός κόσμος διατηρείται με το λόγο του Θεού, ώσπου να καταστραφεί με τη φωτιά την ημέρα εκείνη, κατά την οποία θα κριθούν και θα καταδικαστούν οι ασεβείς.

Ένα πράγμα να μην ξεφεύγει από την προσοχή σας, αγαπητοί μου: ότι για τον Κύριο μια μέρα είναι σαν χίλια χρόνια και χίλια χρόνια σαν μια μέρα. Δεν καθυστερεί ο Κύριος να εκπληρώσει την υπόσχεση του, όπως νομίζουν μερικοί. Κάνει υπομονή γιατί δεν θέλει να καταστραφούν μερικοί από σας, αλλά να μετανοήσουν όλοι.

Ωστόσο η μέρα του Κυρίου θα έρθει όπως ο κλέφτης τη νύχτα, και τότε οι ουρανοί θα εξαφανιστούν με τρομερό πάταγο, τα στοιχεία της φύσης θα διαλυθούν στη φωτιά, και η γη, όπως κι όλα όσα έγιναν πάνω σ' αυτή, θα κατακαούν. Εμείς

όμως σύμφωνα με την υπόσχεση του Θεού προσμένουμε καινούριους ουρανούς και καινούρια γη, όπου θα βασιλεύει η δικαιοσύνη».

Η αλληλουχία των γεγονότων στην έσχατη εποχή αποδίδεται παραστατικά στην Αποκάλυψη του Ιωάννη. Με την εμφάνιση του «θηρίου» παρουσιάζεται ανοιχτά πλέον στο γήινο επίπεδο και ο «Αντίχριστος», η προσωποποιημένη αντίθετη δύναμη. Όμως η «Ημέρα του Κυρίου» θα θέσει τέλος στην κυριαρχία του κακού. Η Βίβλος βρίθει από περιγραφές που αφήνουν να διαφανεί το μέγεθος των αποτρόπαιων που θα συμβούν στις έσχατες ημέρες. Άξιο ιδιαίτερης προσοχής είναι το σημείο στο Ματθαίο που αναφέρεται στο «τέλος του κόσμου», που βέβαια δεν θα είναι το τέλος της γης ή γενικά της ανθρωπότητας, παρά μία μεγάλη κάθαρση κατά την οποία θα εξαφανιστεί ο «κοσμικός κόσμος» για να ανατείλει ένας νέος Αιώνας:

«Ο Υιός του Ανθρώπου θα έρθει τόσο φανερά, όπως η αστραπή που βγαίνει στην ανατολή και φαίνεται ως τη δύση. ...Αμέσως ύστερα από τα δεινά εκείνης της εποχής, ο ήλιος θα σκοτεινιάσει, και το φεγγάρι θα πάψει πια να φέγγει, τ' άστρα θα πέσουν από τον ουρανό, και οι ουράνιες δυνάμεις που κρατούν την τάξη του σύμπαντος, θα σαλευτούν.

Τότε θα εμφανιστεί στον ουρανό το σημάδι του Υιού του Ανθρώπου, και θα θρηνήσουν όλες οι φυλές της γης και θα δουν τον Υιό τον Ανθρώπου να έρχεται πάνω στα σύννεφα του ουρανού, με δύναμη και πολλή λαμπρότητα. Και θα στείλει τους αγγέλους του να σαλπίσουν δυνατά και να συνάξουν τους εκλεκτούς του από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, από το ένα άκρο του κόσμου ως το άλλο...

Ποια όμως μέρα και ώρα θα έρθει το τέλος, κανένας δεν το ξέρει, ούτε οι αγγελοι των ουρανών, παρά μόνο ο Πατέρας μου.

Η παρουσία του Υιού του Ανθρώπου θα είναι όμοια με ό,τι έγινε την εποχή του Νώε... Τότε, από δύο ανθρώπους που θα βρεθούν στο χωράφι, ο ένας θα σωθεί κι ο άλλος θα χαθεί. Δύο γυναίκες θ' αλέθουν στο μύλο, η μία θα σωθεί κι η άλλη θα χαθεί. «Να αγρυπνείτε λοιπόν, γιατί δεν ξέρετε ποια μέρα θα έρθει ο Κύριος σας.»

Στο ερώτημα σχετικά με τη μοίρα που επιφυλάσσεται στη «μικρή ποίμνη», τη δράκα των πιστών και δίκαιων ανθρώπων, στον Ιάκωβο Λόρμπερ λέγονται τα εξής: «Τους ελάχιστους δίκαιους και καλύτερους ανθρώπους θα ξέρω πώς να τους προστατέψω και να τους προφυλάξω από το κακό. Τους υπόλοιπους όμως θα τους αφήσω να δρέψουν τους καρπούς της δικής τους θέλησης: θα διακόψω κάθε δεσμό Μου μαζί τους και σαν αποτέλεσμα μετά από λίγο καιρό θα αφανιστούν εντελώς από προσώπου γης σαν να ήταν φαντάσματα χωρίς καμία υπόσταση. Κι όταν η γη θα έχει καθαρίσει τελείως, τότε θα στήσω μία γέφυρα για το Πνεύμα, που θα φτάνει μέχρι τους ουρανούς όπου θα βαδίζουν όλοι πιασμένοι χέρι – χέρι».

Γι' αυτούς δε που παρ' όλες τις δοκιμασίες και τους διωγμούς που θα υποστούν θα διατηρήσουν ζωντανό το χριστικό πνεύμα λέει ο Χριστός: «Όταν θα επέλθει το μεγάλο πυρ της κρίσης από τους ουρανούς, αυτούς δεν θα μπορέσει να τους βλάψει γιατί θα τους προστατεύει το ύδωρ της ζωής τους (σ.σ. η ψυχική τους αύρα). Από εκεί κι ύστερα πια θα συμβαδίζει η ειρήνη στη ζωή με τη θεϊκή τάξη και δεν θα υπάρχει διχόνοια ούτε φιλονικία ανάμεσα σε αυτούς που θα απομείνουν για να κατοικήσουν την καθαρμένη γη».

Για να μπορέσουν όμως να ζήσουν οι λίγοι καλοί άνθρωποι την παραδείσια κατάσταση θα χρειαστεί πρώτα να τους εξαγνίσουν τα γεγονότα των τελευταίων ημερών, προκειμένου να γίνουν ώριμοι για την ανώτερη πνευματικότητα της νέας γης. Θα πρέπει να περάσουν από τους αγώνες και τα πάθη του Χριστού ώστε να

βιώσουν στον εαυτό τους τη θέωση και την ανάσταση. Γι' αυτή τη ζωντανή, κατά πόδας ακολουθία του, ο Ιησούς Χριστός, έχει πει στον Γκότφριντ Μαγερχόφερ:

«...Προφήτεψα στους μαθητές Μου τα πάθη και το θάνατο Μου, όμως δεν τους είπα ότι ακριβώς αυτά τα πάθη και αυτός ο θάνατος είναι και θα παραμείνει ο μεγαλύτερος θρίαμβος, η μεγαλύτερη νίκη του πνεύματος επί της ανθρώπινης φύσης. Τότε το αποσιώπησα, επειδή δεν θα Με είχαν καταλάβει. Τώρα όμως το λέω ανοιχτά, ότι υπάρχει από παντού πίεση να ωριμάσουν οι σπόροι που έσπειρα σε εκείνα τα τρία χρόνια που δίδασκα.

Στο τέλος η Διδασκαλία Μου θα επικρατήσει, παρ' όλα τα αιματηρά και αποτρόπαια φαινόμενα στα οποία χρησίμευσε αναγκαστικά σαν προκάλυμμα επί πολλούς αιώνες.

Κι αυτό θα γίνει όταν η ανθρωπότητα θα υποχρεωθεί από τα δεινά και τη δυστυχία να πετάξει όλο εκείνο το βόρβορο ο οποίος επικάθεται ακόμη επάνω της.

Αυτά που πέρασα εκείνο τον καιρό, τα πάθη, τους αγώνες και τον ίδιο το θάνατο, ο οποίος όμως με την ανάσταση και την ανάληψη Μου μεταμορφώθηκε σε νίκη, τα ίδια συμβαίνουν τώρα με την ανθρωπότητα. Αυτά που υπέφερα τότε σαν άνθρωπος θα πρέπει τώρα να τα υποφέρει όλη η ανθρωπότητα...».

Το βίαιο πολεμικό πνεύμα των ανθρώπων της εποχής του τέλους θα διαδοθεί σαν επιδημία και στον κόσμο των πνευμάτων κι όχι μόνο στο χώρο των δαιμόνων και των ακάθαρτων ψυχών που περιβάλλουν τη γη σαν ένα σκοτεινό νέφος· το βίαιο κλίμα μεταξύ των ανθρώπων θα έχει επίδραση και στα κατώτερα πνεύματα της φύσης στον αέρα, στα νερά και στην πιο χονδροφυή ύλη. Έτσι τα ανώριμα αυτά πνεύματα θα ξεσπούν ανεξέλεγκτα και σε συνδυασμό με την άλογη επέμβαση του ανθρώπου στη φύση και την ασύνητη χρήση της τεχνολογίας θα προκαλέσουν φοβερές φυσικές καταστροφές. Την εικόνα αυτής της εποχής την έχει δώσει ο Κύριος στον Ιάκωβο Λόρμπερ:

«Τότε θα γίνουν μεγάλοι πόλεμοι μεταξύ των λαών και ο ένας λαός θα εκστρατεύει εναντίον του άλλου. Ακόμη, τότε θα γίνουν μεγάλες ανατιμήσεις και θα εμφανιστούν διάφορες ασθένειες επιδημικής μορφής, που παρόμοιες δεν είχαν ποτέ μέχρι σήμερα εμφανιστεί στους ανθρώπους. Θα προηγηθούν μεγάλοι σεισμοί, ώστε να παρακινηθούν οι άνθρωποι απ' αυτό σε μετάνοια και πράξεις αγάπης. Ευτυχισμένοι όσοι θα θελήσουν να συμμορφωθούν μ' αυτά! Αλλά πολλοί δεν θα μεταστραφούν και θα τα αποδώσουν όλα αυτά στις τυφλές δυνάμεις της φύσης, και θα βρίζουν τους προφήτες ότι είναι απατεώνες. Πολλοί θα ριχτούν στη φυλακή για χάρη του ονόματος Μου και θα τους απαγορευτεί με την απειλή μεγάλης τιμωρίας να μιλούν εξ ονόματος Μου και ν' αναγγέλουν την Κρίση που έρχεται».

Στην καταπίεση και στους διωγμούς των ανθρώπων που ζουν με αγάπη αναφέρεται μία αποκάλυψη στην Μπέρτα Ντούντε στις 8.2.1957:

«Όσο πιο κοντά είναι το τέλος, τόσο πιο έντονα θα διεξάγεται η πάλη ανάμεσα στο φως και στο σκοτάδι. Ολόκληρη τη φρίκη όμως αυτής της πάλης θα τη ζήσετε όταν θα ξεσπάσει ο πόλεμος ενάντια στους οπαδούς Μου. Όταν δηλαδή θα διωχθεί η πίστη σ' Εμένα, τον Ιησού Χριστό, όταν το έργο Μου για τη σωτηρία του ανθρώπου μπει στο στόχαστρο του αντιπάλου Μου, αφού θα απαιτήσει από τους ανθρώπους να ομολογήσουν δημόσια την πίστη τους και θα τους εξαναγκάσει να αποποιηθούν την πίστη τους με ωμότατα μέσα.

Τότε πλέον είναι η εποχή του κατατρεγμού και της δυστυχίας, η εποχή για την οποία υποσχέθηκα στους δικούς Μου ότι θα τη συντομέσω για χάρη τους. Και τότε θα γίνει ολοφάνερη η λύσσα του αντιπάλου Μου, γιατί οι άνθρωποι δεν έχουν πια

καμιά αναστολή, δεν διστάζουν μπροστά σε τίποτε, γιατί τους παρακινεί ο Σατανάς και εκείνοι υποτάσσονται εντελώς στη θέληση του.

Σας βεβαιώνω ότι δεν μένει πολύς χρόνος ακόμη μέχρι να ξεσπάσει αυτός ο πόλεμος ενάντια στους πιστούς. Προηγούμενα όμως η γη θα περάσει από ακόμη μία μεγάλη δοκιμασία, η οποία ωστόσο θα έχει μια διαφορετική προέλευση. Αυτή η καταστροφή θα πλήξει σύμφωνα με τη θέληση Μου τους ανθρώπους ούτως ώστε ήδη κατά τη διάρκεια αυτής της δοκιμασίας να μπορέσει να αποδειχθεί ή και να ενισχυθεί η πίστη τους. Ταυτόχρονα όμως, ακριβώς αυτή η συμφορά που θα πλήξει τους ανθρώπους υπό τη μορφή μιας φυσικής καταστροφής ασύλληπτων διαστάσεων, θα ωθήσει πολλούς να επιτεθούν εναντίον της πίστης, επειδή θα αμφισβητούν πια ολοκληρωτικά την ύπαρξη ενός Θεού και Δημιουργού που καταστρέφει από μόνος του ό,τι έχει δημιουργήσει.

Όποιος όμως έχει διδαχθεί την αλήθεια, έχει τη σωστή εξήγηση για όλα. Και όταν μεταδίδει αυτή την αλήθεια και στους συνανθρώπους του, τότε μπορεί ο επακόλουθος διωγμός των πιστών να ξυπνήσει και σ' αυτούς μία ατράνταχτη πίστη που θα μπορεί να αντισταθεί σε όλες τις διώξεις που θα υποστούν οι πιστοί. Όμως η πλειοψηφία δεν έχει πια ζωντανή πίστη, και αυτό είναι έργο του αντιπάλου Μου, ο οποίος ως εκ τούτου δεν θα πάψει να εργάζεται ενάντια σ' Εμένα και στην Αλήθεια. Εκείνος θα έχει δε μεγαλύτερη επιτυχία με τους ανθρώπους, από ό,τι οι αντιπρόσωποι της καθαρής Αλήθειας, οι αληθινοί αντιπρόσωποι της Διδασκαλίας του Χριστού. Γιατί αυτοί σπάνια γίνονται πιστευτοί. Ο αντίθεος αντίθετα μπορεί να τους παρουσιάσει οτιδήποτε θέλει και θα γίνει αποδεκτό. Γι' αυτό το λόγο, πρέπει να προηγηθεί ένα ξεκαθάρισμα ώστε ο καθένας να πάρει δημόσια και ελεύθερα θέση υπέρ Εμού ή εναντίον Μου.

Ο καθένας θα πρέπει να πάρει μόνος του αυτή την απόφαση στην ερχόμενη περίοδο της δοκιμασίας, την οποία θα περάσει με τη θέληση Μου η γη. Γιατί όταν μιλώ μέσα από τις δυνάμεις της φύσης, τότε ο καθένας βρίσκεται εμπρός στην απόφαση εάν θα επικαλεστεί τη βοήθεια Μου ή εάν θα απομονωθεί εντελώς από Μένα, πράγμα που ισοδυναμεί με μια στροφή προς τον αντίθεο. Στη συνέχεια όμως θα έρθει για άλλη μια φορά η ευκαιρία για απόφαση που θα πρέπει να παρθεί δημόσια, όταν στον τελευταίο διωγμό της πίστης πάνω σε αυτή τη γη θα απαιτηθεί από σας τους ανθρώπους να δώσετε μαρτυρία για Εμένα, τον Ιησού Χριστό ή να Με απαρνηθείτε. Τότε όμως, εσείς που έχετε διδαχθεί την Αλήθεια από Εμένα τον Ίδιο, γνωρίζετε ότι έχει φθάσει το τέλος. Τότε ξέρετε ότι θα μικρύνω τις μέρες για χάρη των δικών Μου, ότι θα έρθω Εγώ ο Ίδιος να τους παρασταθώ και να τους σώσω από τη δοκιμασία τους, ότι θα τους πάρω από τη γη σε έναν τόπο ειρήνης, προτού ολοκληρώσω το (ανθρώπινο) καταστροφικό έργο που θα σημάνει το τέλος όλων των πλασμάτων που βρίσκονται σε αυτή τη γη. Πιστέψετε λοιπόν αυτά που σας προαγγέλω κάθε τόσο. Ήδη η κατάσταση στη γη θα πρέπει να σας αποδεικνύει ότι ο αντίμαχος Μου μαίνεται, γιατί γνωρίζει πως δεν έχει πολύ χρόνο πια στη διάθεση του και το γεγονός ότι ο αντίθεος λυσομανά και ότι η γη κατοικείται από ομοϊδέατες του, αυτό μπορείτε να το αντιληφθείτε όλοι σας και θα πρέπει επίσης να σας βάζει σε σκέψεις. Στο μεταξύ η κάθε μία ημέρα που περνάει αποτελεί χάρη για όλους γιατί και ο πιο αισχρός άνθρωπος έχει ακόμη τη δυνατότητα να μεταστραφεί και πριν έρθει το τέλος να αποκτήσει πίστη σ' Εμένα. Γιατί προσπαθώ με κάθε τρόπο να αποσπάσω τις ψυχές από τον αντίμαχο Μου πριν έρθει το τέλος. Και όποιος Με πιστέψει, θα γίνει μακάριος, αλλά οι άπιστοι αρνησίθεοι θα πρέπει να μοιραστούν τη μοίρα εκείνου τον οποίο ακολούθησαν εθελοντικά.

Εσείς όμως που είστε παιδιά Μου, μη φοβάστε, γιατί και στην ερχόμενη περίοδο της δοκιμασίας δεν θα σας λείψει τίποτα, ακόμη και αν σας στερήσουν τα

υλικά μέσα που είναι απαραίτητα για την επιβίωση σας. Εάν πιστέψετε ότι Εγώ ο Ίδιος θα φροντίσω για σας που καταδιώκεστε προς χάριν Μου, δεν πρέπει να σας τρομάζουν τα μέτρα που θα λάβουν οι αντίπαλοι σας εναντίον σας. Διότι ό,τι σας παίρνουν με τη βία θα το πάρετε πίσω από Εμένα, αν και υπό άλλη μορφή. Πάντως δεν θα χρειαστεί να υποφέρετε από υλική άποψη, γιατί ΕΓΩ ο Ίδιος θα χορταίνω την πείνα σας. Γιατί “κοιτάζτε τα πουλιά, δεν σπέρνουν, ούτε θερίζουν, ούτε αποθηκεύουν την τροφή τους και όμως ο ουράνιος Πατέρας σας τα τρέφει!”

Σκεφτείτε αυτά τα λόγια, σκεφτείτε ότι Εκείνος που δημιούργησε τα πάντα, θα μπορεί χωρίς αμφιβολία να συντηρήσει όσα δημιούργησε. Και ότι δίχως άλλο το κάνει όταν οι δικοί Του είναι σε κίνδυνο. Ωστόσο θα έρθει ο καιρός που θα επιχειρήσουν με βίαια μέσα να σας εξαναγκάσουν να εγκαταλείψετε την πίστη σας. Και όποιος δεν έχει ακλόνητη πίστη, δεν θα μπορεί να αντέξει μπροστά σε αυτά τα τρομακτικά μέτρα. Θα περάσετε από σκληρές δοκιμασίες της πίστης σας, όμως ακριβώς γι' αυτό το λόγο θέλω να σας προετοιμάσω, ώστε τότε να μπορείτε να είσαστε επίσης ένα φωτεινό παράδειγμα για τους συνανθρώπους σας και να τους αποδείξετε τι μπορεί να κατορθώσει μια δυνατή πίστη. Γιατί θα ζείτε, παρ' όλο που θα σας έχουν αφαιρέσει τα απαραίτητα προς το ζην. Γι' αυτό ν' αναζητείτε μόνο το Βασίλειο του Θεού και τη δικαιοσύνη Του, όλα τα άλλα θα σας δοθούν επιπρόσθετα χάρισμα. Και αυτή εδώ η υπόσχεση θα εκπληρωθεί φανερά για τους δικούς Μου, για εκείνους που υπερασπίζονται Εμένα και το Όνομα Μου ενώπιον του κόσμου, που δεν φοβούνται την κοσμική εξουσία, γιατί αισθάνονται ασφαλείς και προστατευμένοι από Εμένα. Τότε πλέον θα αποδειχθεί ποιοι πιστεύουν ολοζώντανα και αυτοί θα είναι μόνο λίγοι. Τότε θα καταρρεύσουν εκείνα τα οικοδομήματα που είναι κτισμένα πάνω στην άμμο, που δεν είναι θεμελιωμένα πάνω στο βράχο της πίστης, το βράχο που έχτισα Εγώ την Εκκλησία Μου. Θα είναι μια δυσχερέστατη περίοδος που κανένας άνθρωπος δεν θα άντεχε εάν δεν σας αποκάλυπτα πρώτα την Αλήθεια, η οποία δίνει την ερμηνεία για όλα και η οποία μόνο μπορεί να γεννήσει την ακλόνητη πίστη. Γιατί η πλάνη δεν θα δώσει σε κανένα τη δύναμη να αντέξει όσα θα συμβούν και μόνο όπου υπάρχει αγάπη υπάρχει επίσης και η δύναμη της πίστης.

Ένας ξεχωριστός άνθρωπος θα προσφερθεί να αποτελέσει το ορατό περίβλημα για τον αντίμαχο Μου και αυτός ο άνθρωπος θα δώσει το έναυσμα για την τελευταία πάλη πάνω σε αυτή τη γη. Προσέξτε το αυτό το γεγονός και θα ξέρετε τότε ότι τώρα η ώρα του τέλους είναι πολύ κοντά. Ταυτόχρονα όμως προσέχετε επίσης τους απεσταλμένους Μου από ψηλά, οι οποίοι εμφανίζονται τον ίδιο καιρό για να προπορευτούν μπροστά σας με ένα φως το οποίο θα πρέπει να ακολουθήσετε. Προσέξτε όλους όσους κηρύττουν ζωντανά το Λόγο Μου και ενωθείτε μαζί τους, ώστε να συνταχθεί η μικρή ομάδα των πιστών Μου, για να μπορούν να αντλούν συνέχεια φως και η πίστη τους να μεγαλώνει διαρκώς περισσότερο. Σε όλους αυτούς υπόσχομαι να δώσω την προστασία Μου, την πατρική Μου φροντίδα και την ευλογία Μου. Και δεν χρειάζεται να φοβούνται ότι θα πέσουν θύμα αυτής της απάνθρωπης εξουσίας, διότι θα έρθω Εγώ ο Ίδιος και θα τους πάρω κοντά Μου όταν ο αντίπαλος Μου ξεπεράσει τα όρια του και υπέρτατος κίνδυνος απειλεί τους δικούς Μου. Γι' αυτό το λόγο θα μικρύνω αυτές τις μέρες ώστε να μπορέσουν οι δικοί Μου να αντέξουν και να μη λυγίσουν εξασθενημένοι από τον κατατρεγμό.

Επειδή όμως βλέπω ότι υφίσταται ακόμη μια τελευταία ελπίδα σωτηρίας για ορισμένες μεμονωμένες ψυχές, γι' αυτό κρατώ το χέρι Μου προστατευτικά πάνω από όλους Με εκπροσωπούν μπροστά στον κόσμο. Έτσι με το παράδειγμα της δυνατής τους πίστης μπορούν να ενθαρρυνθούν και οι υπόλοιποι και να αναγνωρίσουν ότι υπάρχει μία εξουσία που είναι ισχυρότερη από κάθε εγκόσμια εξουσία. Γι' αυτό το λόγο θα προμηθεύω με υπερφυσικό τρόπο τους δικούς Μου με ό,τι χρειάζονται

ούτως ώστε θα μπορούν παρά τα μέτρα καταπίεσης να επιβιώσουν σωματικά και πνευματικά. Όλα αυτά θα συμβούν σύντομα.

Ό,τι σήμερα δεν μπορείτε καν να διανοηθείτε, θα γίνει τότε ολοκληρωμένα στην πράξη, γι' αυτό το λόγο σας επιστώ σήμερα κίολας την προσοχή ούτως ώστε εσείς που διδάσκεστε από Εμένα να ξέρετε το γιατί θα συμβούν όλα αυτά. Επίσης εσείς συνειδητοποιείτε την πνευματική κατάρπτωση που ήδη επικρατεί στη γη και από τα σημεία των καιρών μπορείτε να αντιληφθείτε τι ώρα είναι στο κοσμικό ρολόι. Όταν επομένως αρχίσει ο διωγμός της πίστης, μπορείτε να υπολογίζετε ότι ο εναπομένον χρόνος είναι ελάχιστος, γιατί τότε πια τα πάντα θα εξελίσσονται με εξαιρετική ταχύτητα.

Γιατί εκείνος ο άντρας τον οποίο έχει επιλέξει ως φορέα του ο αντίμαχος Μου, δεν έχει μεγάλη διάρκεια ζωής και η ηγεμονία του δεν κρατάει πολύ σε αυτή τη γη. Θα τον αναγνωρίσετε εξ άλλου από τις υπερφυσικές του ικανότητες, διότι ο αντίμαχος Μου θα τον εξοπλίσει με εκπληκτικές ιδιότητες, γι' αυτό το λόγο άλλωστε υπηρετεί τον ίδιο και τα σχέδια του. Κι έστω αν ολόκληρος ο κόσμος τον προσκυνάει, εσείς θα τον αναγνωρίζετε και. Θα διακρίνετε τι κρύβεται μέσα του. Θα πρέπει όμως παράλληλα να δείξετε μεγάλη προσοχή και ο ζήλος σας να μη σας παρασύρει να προκαλέσετε τον κίνδυνο. Θα πρέπει να είσαστε τότε εύστροφοι σαν τα φίδια και ήπιοι σαν τα περιστέρια.

Αλλά όταν θα σας ζητήσουν να αποφασίσετε, τότε θα πρέπει να μείνετε ακλόνητοι έχοντας ακράδαντη εμπιστοσύνη σ' Εμένα και στη βοήθεια Μου. Διότι όσο ισχυροί και αν είναι οι άνθρωποι, ενάντια στη δική Μου τη δύναμη είναι εντελώς ανίσχυροι, γιατί αρκεί μια πνοή Μου μόνο για να τους εξολοθρέψει. Και έτσι, όταν έρθει η ώρα, θα επιβάλω το τέλος. Θα πάρω κοντά Μου όσους καταδιώκονται ασύδοτα στη γη, ενώ τους διώκτες τους θα τους δέσω με αλυσίδες. Γιατί η διορία έχει λήξει, μια περίοδος για τη λύτρωση τείνει προς το τέλος και αρχίζει μια νέα Εποχή, ώστε να συνεχιστεί η τελείωση όλων των πνευμάτων».

Μία άλλη αποκάλυψη στην Ντούντε στις 6.2.1946 εξηγεί τα αίτια για τη στυγνή καταδίωξη της χριστικής διδασκαλίας, που προτάσσει την αγάπη απέναντι στο «εγώ», στην τελική φάση της έσχατης εποχής:

«Πάνω στο ερώτημα για την ενανθρώπιση του Θεού και τη λύτρωση δια του Χριστού θα κριθούν οι άνθρωποι αυτής της γης λίγο πριν έρθει το τέλος κι οι περισσότεροι θα αποτύχουν οικτρά. Κι ο λόγος γι' αυτό είναι ότι αφού οι ίδιοι στερούνται εντελώς από αγάπη, επομένως δεν μπορούν αλλά ούτε θέλουν να αναγνωρίσουν την υπέρτατη Αγάπη. Επιπλέον, καθώς η διδασκαλία του Χριστού είναι διαμετρικά αντίθετη με τις επιθυμίες και τη συμπεριφορά τους, θα την πολεμήσουν επειδή θα τη βλέπουν σαν εμπόδιο στο έργο της ανοικοδόμησης που θέλουν να πραγματοποιήσουν πάνω στα ερείπια που θα έχει αφήσει η τεράστια φυσική καταστροφή. Το μήνυμα του Χριστού το αντιλαμβάνονται σαν τροχοπέδη στην πραγμάτωση των σχεδίων τους και για το λόγο αυτό Του κηρύσσουν ανοιχτά τον πόλεμο. Η παντελής άγνοια και η διαβολική νοοτροπία αποτελούν τις κινητήριες δυνάμεις σε αυτόν τον πόλεμο που θα διεξάγεται ενάντια στους οπαδούς του Χριστού οι οποίοι γνωρίζουν περί τίνος πρόκειται- γιατί οι διώκτες τους θα θέλουν να τους αφαιρέσουν και το τελευταίο στήριγμα τους απειλώντας να τους στερήσουν τη δυνατότητα επιβίωσης, καθώς κάθε διάταγμα των αρχών θα αντιτίθεται στην εντολή της αγάπης που έχει δώσει ο Θεός. Έτσι οι άνθρωποι θα εξωθούνται εκβιαστικά να υιοθετήσουν έναν τρόπο σκέψης που τους κάνει να γίνουν ολοκληρωμένοι διάβολοι εάν δεν αντισταθούν καταφεύγοντας στο μοναδικό πρόσωπο που μπορεί να τους

εξασφαλίσει βοήθεια ενάντια στο Σατανά και τους επίγειους υπηρέτες του, στον ίδιο το Χριστό, ο Οποίος ηγείται του αγώνα εναντίον του.

Οι άνθρωποι του κόσμου θα προσπαθούν να εξαφανίσουν οποιαδήποτε γνώση του Θεού κι έτσι τον Χριστό δεν θα Τον αναγνωρίζουν ούτε σαν Θεό ούτε σαν λυτρωτή της ανθρωπότητας· γι' αυτό θα Τον καθυβρίζουν και το όνομα Του θα κατασπιλώνεται και θα χλευάζεται, ενώ οι οπαδοί Του θα καταδιώκονται με σκαιότατο τρόπο.

Αλλά τότε θα είναι μεγαλύτερη ανάγκη από ποτέ να Τον ομολογεί κανείς ανοιχτά μπροστά στον κόσμο, γιατί μόνο Αυτός δίνει δύναμη στους ανθρώπους, με την προϋπόθεση ότι αναγνωρίζουν το λυτρωτικό Του έργο, αφού μόνο Αυτός είναι πιο ισχυρός από το Σατανά και είναι ο μόνος που θα ενισχύει τους ανθρώπους για να του αντισταθούν- χωρίς τον Χριστό τα δεσμά τους θα είναι βαριά και δεν θα μπορούν να τα αποτινάξουν από μόνοι τους. Αυτός είναι ο λόγος που ειδικά πάνω στο θέμα του Χριστού δίνεται πλήρης διαφώτιση στους πρεσβευτές της Αλήθειας, ώστε να μπορούν να δια φωτίσουν με τη σειρά τους όποιους το επιθυμούν.

Κατά βάση τους εξηγείται ότι αυτό που κάνει Θεό τον άνθρωπο Ιησού είναι αποκλειστικά και μόνο η αγάπη και ότι χάρη σε αυτήν κάθε άνθρωπος επίσης γίνεται ένα θεϊκό όν, ένα αληθινό παιδί του Θεού, αφού με την αγάπη αποκτά ο καθένας υπερφυσικές ικανότητες. Κι ο λόγος είναι ότι η αγάπη αποτελεί στην ουσία της μία δύναμη η οποία εκπηγάει από την Αιώνια Αγάπη κι έτσι είναι ενεργή επίσης μέσα σε εκείνον που έχει μεταμορφώσει τη φύση του σε αγάπη· σκοπός είναι να καταλάβουν οι άνθρωποι ότι αν δεν θέλουν να χαθούν στο βασίλειο του σκότους, όπου η μοίρα των ψυχών είναι αδυναμία και αιώνιο έρεβος, δεν μπορούν ποτέ να αποποιηθούν τον Χριστό και τη διδασκαλία Του.

Ο πόλεμος ενάντια στον Χριστό, σαν διδάσκαλο της αγάπης και ως εκ τούτου σαν οδηγό προς τη δύναμη και το φως θα έχει σαν αποτέλεσμα βαριές και οδυνηρότατες συνέπειες- και δεν υπάρχει κανένας που δεν θα πέσει θύμα τούτου του πολέμου εάν δεν πολεμήσει στο πλευρό του Χριστού όπου ποτέ και τίποτα δεν μπορεί να τον νικήσει. Αυτοί που πορεύονται με τον Χριστό και υπερασπίζονται τη διδασκαλία Του θα έχουν στη διάθεση τους υπεράνθρωπη δύναμη για να αντισταθούν στις απαιτήσεις και στις προσταγές του κόσμου, ό,τι κι αν είναι αυτό που θα τους ζητηθεί τις έσχατες ημέρες. Εκείνοι όμως που αρνούνται τον Χριστό και βοηθούν το Σατανά να πολεμήσει τη διδασκαλία Του θα βρουν την καταδίκη, γιατί ο Θεός δεν πρόκειται να έχει έλεος για το διαβολικό τους πνεύμα την ημέρα που θα τους κρίνει. Ούτε η άγνοια αποτελεί δικαιολογία, δεδομένου ότι δίνονται αρκετές ευκαιρίες στον καθένα να στοχαστεί γύρω από τον Χριστό, γύρω από το έργο, την αποστολή και τη διδασκαλία Του για την αγάπη- και όποιος είναι καλοπροαίρετος δεν θα δυσκολευτεί να κατανοήσει τα ερωτήματα που συνδέονται με την οντότητα Του γιατί παραμένουν ερωτήματα μόνο όσο κανείς δεν ασχολείται με τη λύση τους.

Ο καθένας που ζει με αγάπη γνωρίζει τι δύναμη κρύβεται μέσα της οπότε γνωρίζει επίσης ότι ο μόνος λόγος που ο Θεάνθρωπος Ιησούς διέθετε τέτοια υπεράνθρωπη δύναμη ήταν επειδή όλη Του η ύπαρξη ήταν πλημμυρισμένη τελείως από αγάπη. Για να μην πέσουν λοιπόν οι άνθρωποι θύματα του άρχοντα του κάτω κόσμου επειδή είναι αδύναμοι, πρέπει να βρουν δύναμη από την αγάπη ακολουθώντας το πρότυπο του Ιησού Χριστού, αναγνωρίζοντας συνειδητά τη διδασκαλία Του, εφαρμόζοντας τις εντολές Του που απαιτούν μόνο αγάπη. Έτσι θα παραμείνουν νικητές απέναντι σε όλες τις δυνάμεις του κάτω κόσμου γιατί θα μάχονται μαζί με τον Ιησού Χριστό, ο οποίος είναι και θα παραμείνει αήττητος σε όλη την αιωνιότητα.

Αμήν»

Η περίλαμπρη επιστροφή του Ιησού Χριστού

Το σύμβολο της πίστης αναφέρεται στον αναστημένο Θεάνθρωπο ως τον «ανελθόντα εις τους ουρανούς και καθεζόμενον εκ δεξιών του Πατρός. Και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης κρίναι ζώντας και νεκρούς, ου της Βασιλείας ουκ έσται τέλος». Με την έκφραση «μετά δόξης» δηλώνεται ήδη το κύριο στοιχείο της επιστροφής του Χριστού. Το ίδιο άλλωστε υπονοεί η μαρτυρία των δύο αγγέλων οι οποίοι κατά την ανάληψη Του παρηγορούσαν τους μαθητές του με τα λόγια: «Γαλιλαίοι, τι στέκεστε και κοιτάτε στον ουρανό; Αυτός ο Ιησούς που αναλήφθηκε από ανάμεσα σας στον ουρανό θα επιστρέψει με τον ίδιο τρόπο που τον είδατε να πηγαίνει εκεί» (Πράξεις Αποστόλων 1,11).

Όμως τη φορά αυτή ο Ιησούς Χριστός δεν θα έρθει στον κόσμο μέσα από ένα γυναικείο σώμα, αλλά ο ερχομός του θα γίνει σε ένα πνευματικό επίπεδο, όπως άλλωστε καταθέτουν κι οι παλιοί προφήτες. Η σχετική εξήγηση στον Ιάκωβο Λόρμπερ είναι σαφής: «Δεν πρόκειται να γεννηθώ ξανά από μία γυναίκα όταν θα επιστρέψω, γιατί τούτο εδώ το σώμα θα παραμείνει, όπως κι Εγώ ως πνεύμα, μετουσιωμένο σε όλη την αιωνιότητα, κι επομένως δεν θα χρειαστώ ποτέ πια ένα άλλο σώμα από σάρκα και αίμα». Επίσης και ο Λουκάς λέει ότι ο Υιός του Ανθρώπου θα έρθει πάνω σε σύννεφο «με μεγάλη δύναμη και λαμπρότητα» (21,27). Η εικόνα του σύννεφου σε συνδυασμό με την εμφάνιση του Θεού στους ανθρώπους παρουσιάζεται ήδη στην Παλαιά Διαθήκη. Στην Έξοδο του Μωυσή λόγου χάρη, «η δόξα του Κυρίου ανεφάνη επί της νεφέλης» (16,10). Στον Ιεζεκιήλ επίσης υπάρχει η φράση «η νεφέλη επλήρωσε την εσωτερική αυλή (του ναού)» (10,3) κι ο προφήτης Δανιήλ περιγράφει ένα νυκτερινό όραμα του όπου «μετά των νεφελών του ουρανού ήλθε τις όμοιος με υιόν ανθρώπου» (7,13). Η ομοιότητα είναι παραπάνω από εμφανής με την Αποκάλυψη του Ιωάννη που λέει: «Και είδον, και ιδού νεφέλη λευκή, και επί την νεφέλην καθήμενος όμοιος υιού ανθρώπου...» (14,14).

Κατά τη μεταμόρφωση του Ιησού πάνω στο όρος Θαβώρ «ένα φωτεινό σύννεφο σκέπασε» («νεφέλη φωτεινή επεσκίασεν») τους αποστόλους κι άκουσαν τη φωνή του Θεού να τους μιλά (κατά Ματθαίο 17,5). Όταν ο Παύλος στην πρώτη του Επιστολή προς τους Κορινθίους (10,1) λέει: «Δεν θέλω, αδελφοί, να αγνοείτε το γεγονός ότι οι προπάτορές μας που ακολουθούσαν το Μωυσή ήταν όλοι κάτω από τη νεφέλη» αναφέρεται συνειρμικά στην Έξοδο 13,21 του Μωυσή όπου λέγεται:

«Ο δε Κύριος προεπορεύετο αυτών ως στήλη νεφέλης κατά την ημέραν, διά να τους οδηγεί εις την οδό, και ως στήλη πυρός κατά τη νύκτα, δια να τους φωτίζει» και παρακάτω: «και ευθύς ως εισήρχετο ο Μωυσής εις την σκηνήν, κατήρχετο η στήλη της νεφέλης και ίστατο εις την είσοδον της σκηνής ενώ ο Θεός συνομίλει με τον Μωυσή». Αλλά και στον ψαλμό 99, 7 μαρτυρείται ότι ο Κύριος «ομιλεί προς αυτούς (τους ιερείς μέσα στο ιερό) διά της στήλης της νεφέλης».

Είναι εμφανές ότι «η νεφέλη στο ιερό» σημαίνει την εγκατοίκηση του Θεού μεταξύ των ανθρώπων. Σύμφωνα με τις αποκαλύψεις στον Λόρμπερ η εγκατοίκηση υπήρχε ήδη την εποχή των πατριαρχών στον πρώτο ναό που κτίσθηκε στη Χανώχ*, ό-

* Η Χανώχ ήταν το πρώτο βασίλειο στη γη, κτισμένο από τον Κάιν για το γιο του Χανώχ στην Κασπία θάλασσα. Στην “Οικονομία του Θεού” λέγεται ότι επεκτάθηκε σε όλη σχεδόν την Ασία στη διάρκεια των αιώνων αλλά τελικά οι χανωχίτες προκάλεσαν τον κατακλυσμό με τις δραστηριότητές τους και με αυτόν τον καταποντισμό τους.

που ο Κύριος εμφανιζόταν συχνά σαν μία πυκνή νεφέλη. Στον Λόρμπερ η έκφραση «πάνω στα σύννεφα του ουρανού» σχεδόν πάντοτε σημαίνει: «συνοδευόμενος από στρατιές αγγέλων». Την ίδια ερμηνεία δίνει κι ο Σβέντενμποργκ, ερμηνεία που έχει την αντιστοιχία της στη Βίβλο στο κατά Ματθαίο Ευαγγέλιο 16, 27 όπου ο Ιησούς λέει: «Γιατί ο Υιός του Ανθρώπου θα έρθει με όλη τη λαμπρότητα του Πατέρα του μαζί με τους αγγέλους του».

Στην εκδήλωση της «λαμπρότητας του Πατέρα» συνάδει ένα σύννεφο αγγέλων που περιβάλλονται από ένα πύρινο φωτοστέφανο, το λεγόμενο απαύγασμα του Θεού. Κατά βάση πρόκειται για ένα παρεμφερές φαινόμενο φωτός με αυτό που παρουσιάστηκε κατά την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος στους αποστόλους. Είναι γνωστό ότι όλοι οι άγγελοι περιβάλλονται από μία φωτεινή αύρα, αλλά και οι μακάριες οντότητες στον Ουρανό, όπως λέει ο Δάντης στη «Θεία Κωμωδία», σε ένα υψηλότερο επίπεδο γίνονται αντιληπτές μόνο σαν «πύρινοι αστέρες» ή «φλεγόμενοι τροχοί» επειδή η ακτινοβολία τους καλύπτει σχεδόν πλήρως την ανθρώπινη μορφή τους. Έτσι φαίνεται ότι ολόκληρη η ύπαρξη τους έχει γίνει φως καθώς «πύρινες αστραπές ξεπηδούν από τα ουράνια σώματα τους».

Ο Ιησούς επέστρεψε στη δόξα και τη λαμπρότητα του Πατέρα αφού πρώτα συνένωσε πλήρως την ανθρώπινη φύση του, τον «Υιό του Ανθρώπου» με τη θεϊκή πλευρά της οντότητας του, τον «Υιό του Θεού». Έτσι μπόρεσε να γίνει άρχων σε όλη τη δημιουργία, η οποία είχε προέλθει κάποτε από αυτόν τον ίδιο, αφού είναι ο Λόγος του Θεού. Κι αυτό είναι που αποδίδεται συμβολικά με την εικόνα ότι «κάθεται δεξιά του Πατρός», αλλά στην ουσία η εσωτερική πνευματική οντότητα του Χριστού είναι ο ίδιος ο Πατέρας. Η Βίβλος διδάσκει ότι στην εξουσία του υπόκειται και η μελλοντική κρίση του κόσμου. Στην ευαγγελική αναφορά του Ιωάννη (5, 26-28) λέει ο Ιησούς στους Ιουδαίους: «Γιατί όπως ο Πατέρας είναι πηγή ζωής, έτσι έκανε και τον Υιό πηγή ζωής και του έδωσε την εξουσία να κρίνει τους ανθρώπους, γιατί αυτός είναι ο Υιός του Ανθρώπου. Μην απορείτε γι' αυτό. Πλησιάζει ο καιρός που όλοι οι νεκροί* θ' ακούσουν τη φωνή του κι όσοι έχουν πράξει δίκαια στη ζωή τους θ' αναστηθούν για να λάβουν μέρος στην καινούργια ζωή· κι όσοι έπραξαν φαύλα έργα θα αναστηθούν για ν' αντιμετωπίσουν την καταδίκη».

Και συμπληρώνει σε ένα άλλο σημείο: «Γιατί ο Θεός δεν έστειλε τον Υιό του στον κόσμο για να καταδικάσει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος δι' αυτού. Όποιος πιστεύει σ' αυτόν δεν έχει να φοβηθεί τη θεϊκή κρίση· αυτός όμως που δεν πιστεύει έχει κιόλας καταδικαστεί γιατί δεν πίστεψε στο μονογενή Υιό του Θεού. Και να ποια είναι η καταδίκη: το Φως ήρθε στον κόσμο, οι άνθρωποι όμως αγάπησαν περισσότερο το σκοτάδι παρά το Φως» (3, 17-19).

Στον Ιάκωβο Λόρμπερ λέγεται ότι το δρόμο για την περίλαμπρη επιστροφή του Ιησού Χριστού θα τον προετοιμάσουν πνευματικά διαδοχικές, διαρκώς μεγαλύτερες αποκαλύψεις: «Πρώτα θα έρθω αόρατος μέσα στα σύννεφα, πράγμα που σημαίνει το εξής: θα αρχίσω να πλησιάζω τους ανθρώπους πρώτα μέσω πραγματικών ενορατικών, σοφών και νέων αφυπνισμένων προφητών. Την εποχή εκείνη θα προφητεύουν και γυναίκες και νέοι άνθρωποι θα έχουν φωτεινά όνειρα, με βάση τα οποία θα ανακοινώνουν στους άλλους τον ερχομό Μου. Πολλοί θα τους ακούσουν και θα βελτιωθούν, όμως ο κόσμος θα τους κατηγορεί σαν τρελούς και φαντασιόπληκτους χωρίς να τους πιστεύει, όπως άλλωστε έγινε και με τους προφήτες».

* Εννοούνται οι πνευματικά νεκροί.

Επίσης κατά καιρούς θα αφυπνίζω ανθρώπους, στους οποίους θα υπαγορεύω μέσα στην καρδιά τους όλα όσα συμβαίνουν και λέγονται τώρα εδώ παρουσία Μου, κι αυτοί θα τα καταγράφουν.

Όταν η διδασκαλία Μου θα έχει φθάσει με τον τρόπο αυτό στους ανθρώπους με καλή θέληση και ενεργή πίστη και θα έχει ενημερωθεί τουλάχιστον το ένα τρίτο των ανθρώπων, τότε θα εμφανίζομαι ο ίδιος κατά καιρούς, προσωπικά και ορατός (με το μεταμορφωμένο σώμα), σ' εκείνους που Μ' αγαπούν περισσότερο κι έχουν την πιο ισχυρή επιθυμία να επιστρέψω, καθώς και απόλυτη και ζωντανή πίστη.

Και Εγώ ο ίδιος θα τους οργανώσω σε κοινότητες, που καμία εξουσία στον κόσμο δεν θα μπορεί πια να τους αντισταθεί. Γιατί Εγώ θα είμαι ο στρατηγός τους και ο αιώνιος, ανίκητος ήρωάς τους, θα περάσω δε από κρίση όλους τους νεκρούς και τυφλούς ανθρώπους, τους προσκολλημένους στα εγκόσμια. Και έτσι θα καθαρίσω τη γη από την παλιά της βρωμιά».

Μία άλλη φορά είπε ο Ιησούς στους μαθητές του: ...«Προς το τέλος της περιόδου που σας ανέφερα, θα αφυπνίζω όλο μεγαλύτερους προφήτες. Παράλληλα οι κρίσεις θα πληθαίνουν και θα διαρκούν όλο και περισσότερο. Θα γίνονται μεγάλοι σεισμοί και τα στοιχεία της φύσης θα προκαλούν τρομακτικές καταστροφές. Επίσης πόλεμοι, ακρίβεια, πείνα και πολλά άλλα δεινά θα έρχονται απανωτά. Επιπλέον θα εξαπλωθούν επιδημικές αρρώστιες όσο δεν έχει ξαναγίνει στην ανθρωπότητα. Η πίστη με ελάχιστες εξαιρέσεις θα σβήσει, ενώ η αγάπη θα παγώσει τελείως από την ψυχρότητα της αλαζονείας. Προφήτες και ειδικά σημάδια στο στερέωμα θα προειδοποιήσουν τους ανθρώπους, αλλά οι εγκόσμιοι δοκησίσοφοι θα τα αποδίδουν στις τυφλές δυνάμεις της φύσης, θεωρώντας τα απλά σαν ασυνήθιστα φυσικά φαινόμενα...

...«Στο τέλος, με την (σ.σ. πνευματική) επιστροφή Μου σ' αυτή τη γη, θα συμβεί η πιο μεγάλη Αποκάλυψη. Πριν από αυτό όμως θα προηγηθεί μια τεράστια, τρομακτική κρίση, την οποία θα ακολουθήσει ο γενικός διαχωρισμός των ανθρώπων του κόσμου, μέσω της φωτιάς και των αποτελεσμάτων της. Έτσι στη συνέχεια θα μπορώ να εγκαταστήσω στη γη ένα νέο φυτώριο για αληθινούς ανθρώπους. Από τώρα και μέχρι να συμβεί αυτή η μεγάλη Κρίση, θα περάσουν λιγότερα από δύο χιλιάδες χρόνια. Θα είναι προφανώς η πρώτη τέτοια αλλά συνάμα και η τελευταία Κρίση πάνω σε αυτή τη γη. Από εκεί και στο εξής θα έρθει ο παράδεισος στη γη σας...».

Ένα από τα βασικά σημεία της εποχής του τέλους αποτελεί και το «Αιώνιο Ευαγγέλιο» το οποίο θα είναι η νέα καλή αγγελία που θα δοθεί από τους ουρανούς σύμφωνα με την αποκάλυψη του Ιωάννη (14,6): «Και είδα έναν άλλο άγγελο να πετάει μεσουρανίζ. Είχε ένα αιώνιο, χαρμόσυνο άγγελμα να διαλαλήσει στους κατοίκους της γης, σε κάθε έθνος και φυλή και γλώσσα και λαό». Για τη νέα αυτή διδασκαλία που κατά βάση θα είναι η ίδια που ήδη είχε διδάξει ο Ιησούς στην εποχή του αλλά μόνο στους πιο στενούς μαθητές του – καθότι οι άλλοι δεν ήταν ακόμη αρκετά ώριμοι γι' αυτή – λέει ο ίδιος σε έναν εκχριστιανισμένο Ιουδαίο: «Φίλε μου, η διδασκαλία που σας δίνω τώρα είναι Θεϊκός Λόγος και θα είναι αιώνιος. Επομένως κι εκείνοι οι άνθρωποι όταν θα επιστρέψω θα λάβουν την ίδια διδασκαλία που έχετε λάβει κι εσείς από Εμένα. Αλλά εκείνον τον καιρό η διδασκαλία Μου δεν θα δίνεται πια καλυμμένη, αλλά εντελώς απροκάλυπτη ως προς την ουράνια και την πνευματική σημασία της. Αυτή ακριβώς θα είναι η Νέα Ιερουσαλήμ, η οποία θα κατέβει από τους Ουρανούς στη γη. Κάτω από το φως της θα γίνει φανερό στους ανθρώπους πόσο πολύ εξαπατήθηκαν οι πρόγονοι τους από τους ψευδείς διδασκάλους και προφήτες».

Και για την εποχή που θα ακολουθήσει μετά δίνει την υπόσχεση: «Θα ιδρύσω εκεί ένα νέο βασίλειο. Θα είναι βασίλειο της ειρήνης, της ομόνοιας, της αγάπης και

της ζωντανής πίστης. Οι δε άνθρωποι που θα πορεύονται μέσα στο Φως Μου, θα επικοινωνούν διαρκώς με τους αγγέλους του ουρανού και δεν θα νιώθουν πια κανένα φόβο για το θάνατο...».

Και συμπληρώνει σε ένα άλλο σημείο: «Από εκεί και εμπρός η γη θα γίνει πάλι παράδεισος κι Εγώ θα καθοδηγώ τα παιδιά Μου στο σωστό δρόμο». Όλα αυτά ανταποκρίνονται μέχρι κεραίας στην αντίληψη που είχαν οι Ισραηλίτες για το Μεσσία τους. Αλλά οι προσδοκίες τους είχαν επικεντρωθεί σε τέτοιο βαθμό στο εγκόσμιο επίπεδο που τελικά παρέβλεψαν ότι οι παλιοί προφήτες μιλούσαν συχνά για τις ταπεινές συνθήκες του πρώτου ερχομού του Κυρίου.

Οι προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης είχαν οραματισθεί τη διπλή έλευση του Μεσσία μέσα από την εικόνα δύο διαφορετικών βουνοκορφών. Η εικόνα του δεύτερου ερχομού του «με κάθε ισχύ και δόξα» είχε εντυπωθεί βαθύτερα στο συλλογικό συνειδητό των Ιουδαίων από την εικόνα του πάσχοντος Υιού του Ανθρώπου γιατί ανταποκρινόταν περισσότερο στις προσδοκίες τους όσο υπέφεραν υπό το ρωμαϊκό ζυγό.

Σύμφωνα με τον Παύλο αυτός ο κόσμος δημιουργήθηκε διά του Υιού και δια τον Υιό, τον αιώνιο Λόγο. Γι' αυτό το σκήπτρο του θα υπάρχει για πάντα: «Η βασιλεία σου είναι για όλους τους αιώνες» και «Εσύ είσαι ιερέας για την αιωνιότητα» λένε οι ψαλμοί 145 και 110. Και ο Ησαΐας διατρανώνει: «Η εξουσία θα είναι επί των ώμων αυτού και το όνομα αυτού θα κληθεί “θαυμαστός, σύμβουλος, δύναμις, ήρωας, Πατήρ αιώνιος, Άρχων ειρήνης”» (9, 5).

* * *

Αναλυτικότερες διευκρινήσεις σχετικά με τον ερχομό του Χριστού

Καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε στις 3.2.1964

«Θέλω να σας δώσω μια μεγάλη διαφώτιση για το πνεύμα σας που θα σας βοηθήσει στην τελείωση της ψυχής σας. Θα σας προσφέρω την πρόσβαση σε ένα πεδίο στο οποίο δεν θα μπορούσατε ποτέ να εισχωρήσετε χωρίς την επενέργεια του Πνεύματος Μου. Γιατί θα σας εισάγω σε έναν κόσμο, από τον οποίο μόνο ο πνευματικά αφυπνισμένος άνθρωπος μπορεί να έχει μία άποψη, δεδομένου ότι προϋποτίθεται μια ορισμένη γνώση κάποιων πραγμάτων που διαφορετικά οι άνθρωποι τα αγνοούν.

Σας έχω δώσει την υπόσχεση ότι θα επιστρέψω στη γη όταν έρθει η ημέρα του τέλους. Αλλά αυτή η υπόσχεση γέννησε μέσα σας τις πιο διαφορετικές αντιλήψεις χωρίς να βρείτε όμως την ερμηνεία που ανταποκρίνεται στην Αλήθεια. Γιατί ακριβώς αυτό το γεγονός της επιστροφής Μου στη γη – όπως και η αρπαγή των δικών Μου – ερμηνεύεται με τόσο διαφορετικούς τρόπους και τοποθετείται σε τόσους διαφορετικούς χρόνους ώστε έχουν προκύψει πάρα πολλές λανθασμένες αντιλήψεις που θέλω εδώ να διορθώσω.

Η επιστροφή Μου στη γη δεν θα συμβεί σωματικά ώστε το “πόδι Μου ν’ ακουμπήσει αυτή τη γη”, αλλά θα εμφανιστώ με το πνευματικό Μου σώμα, ακολουθούμενος από ανώτατες φωτεινές οντότητες και θα Με δουν όλοι όσοι είναι δικοί Μου. Αλλά όποιος έχει ταχθεί με τον αντίμαχο Μου, δεν θα μπορεί ποτέ να Με δει μέσα σε όλη Μου τη δόξα, μια και το σκοτάδι δεν θα έχει ποτέ τη δυνατότητα να δει το Φως, γιατί τότε οι άνθρωποι θα αφανίζονταν εντελώς καθώς δεν μπορούν να αντέξουν το Φως που ακτινοβολώ. Θα έρθω έτσι λοιπόν στη γη, κρυμμένος μέσα στα

σύννεφα ακόμη και για τους δικούς Μου. Ωστόσο αυτοί θα είναι σε θέση να αντέξουν την πληρότητα του Φωτός και θα Με ζητωκραυγάζουν απέραντα ευτυχισμένοι όταν θα Με δουν να έρχομαι με τις στρατιές των αγγέλων, γιατί θα τους ανοίξω τα μάτια για να το δουν.

Επομένως είναι λάθος να λέει κανείς ότι θα Με δουν όλοι όταν θα έρθω να κρίνω τους ζωντανούς και τους νεκρούς. Διότι η “Κρίση” θα γίνει διαφορετικά, δεν πρόκειται δηλαδή το κάθε άτομο χωριστά να δώσει λόγο σ’ Εμένα, αφού Εγώ γνωρίζω κάθε μεμονωμένη ψυχή και ξέρω σε ποιον ανήκει. Και η τελική Κρίση πάνω σε αυτή τη γη συνίσταται στο ότι **ολόκληρη η γη αναπλάθεται και αποσυντίθεται στα δημιουργήματα από τα οποία συνετέθη**, προκειμένου να απελευθερωθούν όλα τα πνευματικά στοιχεία που είναι φυλακισμένα μέσα τους για να μπορέσουν να λάβουν νέα μορφή. Γι’ αυτό η αποσύνθεση σημαίνει το θάνατο για τους ανθρώπους εκείνους που απέτυχαν κατά την τελευταία ευκαιρία που τους δόθηκε για να αποδείξουν τον προσανατολισμό της θέλησης τους πάνω στη γη και υποδουλώθηκαν στον αντίπαλο Μου. Αυτοί τότε βλέπουν το θάνατο με τα μάτια τους και δεν μπορούν να ξεφύγουν, πράγμα που τους φέρνει σε φρίκη και απόγνωση. **Ωστόσο, πριν συμβεί αυτή η πράξη της τελικής καταστροφής οι δικοί Μου θα ανυψωθούν· θα έρθω Εγώ ο Ίδιος για να τους πάρω. Θα μπορέσουν να Με δουν όπως θα κατεβαίνω αιωρούμενος από τα ύψη προς το μέρος τους, θ’ απλώσουν με λαχτάρα τα χέρια τους σ’ Εμένα, με ιαχές και φλογερή αγάπη για Μένα και Εγώ θα τους τραβήξω κοντά Μου, θα τους αρπάξω και θα τους σηκώσω στα ύψη και τότε θα βιώσουν μια εμπειρία που είναι ενάντια σε όλους τους νόμους της φύσης.**

Κι αυτή την υμνολογία των δικών Μου θα την αντιληφθούν οι άλλοι άνθρωποι, χωρίς να μπορούν στην αρχή να την εξηγήσουν, επειδή οι ίδιοι δεν θα βλέπουν τίποτα, με αποτέλεσμα να τους καταλάβει τότε μια αγωνία, που θα μετατρέπεται όλο και πιο πολύ σε απέραντο τρόμο και πανικό, καθώς θα διαπιστώνουν την ξαφνική εξαφάνιση των δικών Μου και δεν θα μπορούν να την εξηγήσουν.

Θα υπάρχει γύρω βέβαια ένα αστραφτερό φως, το οποίο όμως για εκείνους θα είναι ανυπόφορο, αλλά δεν θα έχουν πια πολύ χρόνο για να σκεφτούν, γιατί αμέσως ακολουθεί η τελευταία στιγμή του τέλους. Το αστραφτερό φως θα το διαδεχθεί ένα σχεδόν αδιαπέραστο σκοτάδι που θα φέρει τους ανθρώπους σε απόγνωση. Και τότε θα ακολουθήσουν εκρήξεις, φωτιά θα ξεπηδάει από παντού, η γη θα ανοίξει στα δύο, έτσι που κανένας δεν θα μπορέσει να γλυτώσει και θα τους καταπιεί η γη.

Ανάμεσα στην αρπαγή των δικών Μου και σε αυτή την τελευταία καταστροφή, δεν μεσολαβεί πολύς χρόνος, γιατί αλλιώς η ανύψωση τους θα ανάγκαζε τους υπόλοιπους ανθρώπους να πιστέψουν. Μια τέτοια πίστη όμως θα ήταν χωρίς καθόλου αξία γιατί θα αποκλείε μια ελεύθερη απόφαση από πλευράς τους. Εξ άλλου είχαν προηγουμένως αρκετό χρόνο στη διάθεση τους για ν’ αποφασίσουν ελεύθερα, μαζί με συνεχείς προειδοποιήσεις και παραινήσεις· και επιπλέον ο καθένας που θα συνετίζεται πριν έρθει ακόμη το τέλος, θα γίνει επίσης δεκτός. Θα περάσει στον άλλο κόσμο πριν τη διάλυση της γης ώστε θα βοηθηθεί εκεί να προχωρήσει παραπέρα.

Αυτή η πράξη της ανύψωσης είναι εντελώς αντίθετη με τους νόμους της φύσης, αλλά μπορώ να τους θέσω εκτός ισχύος σε αυτή την περίπτωση, γιατί κάτι τέτοιο δεν μπορεί πια να βλάψει κανέναν την ψυχή. Επίσης, ο “έρχομός Μου μέσα στα σύννεφα” δεν εξαναγκάζει κανέναν να πιστέψει, δεδομένου ότι εκείνοι οι άνθρωποι που Με βλέπουν, έχουν ήδη κατακτήσει την ανάλογη ψυχική ωριμότητα, ώστε τότε πλέον να βιώνουν την εκπλήρωση όσων είχαν ήδη ακλόνητα πιστέψει από πριν και γι’ αυτό το λόγο προσδοκούσαν καθημερινά την επιστροφή Μου.

Αλλά ως προς τα τελευταία γεγονότα σπάνια μπορεί να δοθεί μια σωστή εξήγηση στους ανθρώπους, γιατί όλοι έχουν ήδη σχηματίσει μια εικόνα μέσα στο μυαλό τους και δεν είναι διατεθειμένοι να αλλάξουν γνώμη. *Είναι αδύνατον η ανύψωση να συμβεί πολύ πρωτότερα, επειδή ένα τέτοιο υπερφυσικό γεγονός θα υποχρέωνε αναγκαστικά τους ανθρώπους να αλλάξουν τον τρόπο της σκέψης τους.* Και το τέλος αυτής της γης σημαίνει επίσης το τέλος όλων των ανθρώπων που ζουν ακόμη εκεί. Αυτό το τέλος θα το ζήσουν και οι δικοί Μου, μόνο που θα βρίσκονται σε μια κατάσταση όπου δεν θα αισθάνονται θλίψη, παρ' όλο που θα μπορούν να παρακολουθήσουν την όλη διαδικασία, διότι είναι αυτή η θέληση Μου. Γιατί αφού τώρα πιστεύουν απόλυτα, τους αξίζει να βιώσουν τη δύναμη και τη λαμπρότητα Μου, θα μπορούν δε να δουν επίσης την τεράστια στρατιά των αγγέλων που Με περιτριγυρίζουν. Έτσι θα είναι τώρα άξιοι να γίνουν οι πατριάρχες που θα ζωντανέψουν τη Νέα Γη, πράγμα που βέβαια θα είναι για Εμένα το έργο μιας στιγμής, το να δώσω δηλαδή πάλι μια νέα εξωτερική μορφή σε όλα τα απελευθερωμένα πνευματικά στοιχεία για την περαιτέρω ωρίμασή τους. Οι ίδιοι οι άνθρωποι όμως δεν θα έχουν καμία αίσθηση του χρόνου μέχρι να τοποθετηθούν ξανά πάνω στη Νέα Γη. Θα βρίσκονται ακόμη μέσα στο παλαιό σάρκινο σώμα τους, το οποίο όμως θα είναι πλέον κατά το πλείστον πνευματοποιημένο. Αυτό το γεγονός θα πρέπει επίσης να αναφερθεί, προκειμένου να αντικρουστεί η λανθασμένη αντίληψη ότι στη Νέα Γη θα ζουν εντελώς πνευματοποιημένα όντα. Γιατί και η Νέα Γη επίσης έχει τον προορισμό να λειτουργεί σαν σταθμός στην ανοδική εξέλιξη των όντων, ως εκ τούτου οι παλαιοί νόμοι θα έχουν την ισχύ τους και εκεί.

Τα έκπτωτα πνεύματα θα διανύσουν όλη την πορεία μέσα από τη Δημιουργία μέχρι να φθάσουν στη βαθμίδα του ανθρώπου όπου ο καθένας θα πρέπει να περάσει την τελευταία δοκιμασία της θέλησής του. Στην αρχή η δοκιμασία αυτή θα στέφεται πάντα με επιτυχία, επειδή θα εκλείπουν οι πειρασμοί από πλευράς του αντίθετου, αφού θα είναι δέσμιος για μεγάλο διάστημα και αφού οι άνθρωποι θα είναι γεμάτοι αγάπη, άρα θα επιτυγχάνουν την άμεση σύνδεση μαζί Μου, με αποτέλεσμα να φθάνουν πολύ γρήγορα στην πλήρη ωριμότητα.

Μην παρασύρεστε λοιπόν από λανθασμένες θεωρίες κι έτσι να παραμελείτε ή να αναβάλετε την καλλιέργεια της ψυχής σας, γιατί η προθεσμία θα τηρηθεί όπως και η ημέρα που θα έρθω μέσα στα σύννεφα και με αυτή την ημέρα θα έρθει η τελευταία κρίση πάνω σε αυτή τη γη».

Η αιτιολόγηση της καταστροφής και της ανάπλασης της Γης. Τι είναι η κόλαση

Καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε στις 12.5.1957

«Η κατάσταση των πλασμάτων που έχουν πέσει πάρα πολύ χαμηλά Με πονάει και δεν παύω να τους δίνω ένα χέρι σωτηρίας για να μπορέσουν ν' ανέβουν πάλι ψηλά και τραβάω προς τα πάνω την κάθε ψυχή που το πιάνει γερά, γιατί με αυτό αποδεικνύει τη θέληση της να ξεφύγει από την άβυσσο και ως εκ τούτου δικαιούται να βιώσει τη σπλαχνικότητα του προαιώνιου Πατέρα της. Αλλά ανάμεσα σε αυτά τα πλάσματα, τα πεσμένα πολύ χαμηλά, υπάρχουν επίσης εκείνα που Μου εναντιώνονται σε τέτοιο μεγάλο βαθμό που δεν αφήνουν περιθώρια σωτηρίας.

Η θέληση τους δεν έχει δείξει το παραμικρό δείγμα βελτίωσης και η πνευματική τους ουσία έχει σκληρύνει τόσο που έχει γίνει σχεδόν συμπαγής. Εκεί λοιπόν δεν απομένει άλλη δυνατότητα βοήθειας από το να φυλακιστούν πάλι όλα

αυτά τα πνεύματα μέσα στην ύλη. Επομένως η εκ νέου φυλάκιση αποτελεί πάλι μια εκδήλωση της ευσπλαχνίας Μου, μια που δίχως αυτήν η ψυχή δεν θα μπορούσε να φθάσει ξανά στο επίπεδο εκείνο της ενανθρώπισης όπου θα πρέπει να υποβληθεί σε δοκιμασία η θέληση της, έτσι ώστε σε περίπτωση επιτυχίας να ανταμειφθεί με την αιώνια ζωή. Η εξελικτική πορεία στο πνευματικό βασίλειο πρέπει να ολοκληρώνεται μέσα στα πλαίσια της θείας Τάξης Μου, δεν μπορεί να γίνεται υπερπήδηση καμιάς βαθμίδας της. Και αυτό ισχύει τόσο για το στάδιο της αυτοσυνείδητης υπόστασης πάνω στη γη, όσο και για την εξέλιξη στο υπερκόσμιο πεδίο.

Πάντοτε είναι η θέληση του ανθρώπου που παίζει τον καθοριστικό ρόλο. Εάν ο άνθρωπος κάνει εντελώς κακή χρήση της, είμαι υποχρεωμένος να δεσμεύσω τα πνευματικά στοιχεία του και να τα αφήσω να περάσουν μέσα από τα υλικά δημιουργήματα αυτής της γης υπό ένα καθεστώς αναγκαστικής υποταγής στους φυσικούς νόμους. Κι αυτό γιατί δεν είναι βέβαια επιθυμία Μου τα πλάσματα Μου να παραμείνουν εσαεί μέσα σε μια εξαιρετικά βασανιστική και δυστυχισμένη κατάσταση.

Τα νέα δημιουργήματα που προβάλλουν συνεχώς στο σύμπαν και η χωρίς ανάπαυλα γέννηση και θάνατος στη φύση, φανερώνουν τη διαρκή εναλλαγή των εξωτερικών μορφών που φιλοξενούν μέσα τους τα πνευματικά στοιχεία κατά την ανοδική τους εξέλιξη, ενώ πλησιάζουν όλο και πιο κοντά στην τελική βαθμίδα, όπου θα λάβουν τη μορφή ενός ανθρώπου αυτής της γης. Αλλά τα πνεύματα εκείνα που κατρακύλησαν πάλι ως το πιο κατώτατο βάθος ή εκείνα που βρίσκονται ήδη εκεί κάτω εδώ και αιωνιότητες πρέπει υποχρεωτικά να ενσωματωθούν μέσα στην πιο σκληρή μορφή ύλης προκειμένου να αρχίσουν την εξελικτική τους πορεία προς τα πάνω. Δεν μπορούν, με άλλα λόγια, να ενσωματωθούν μέσα σε ήδη υφιστάμενα δημιουργήματα, τα οποία χρησιμεύουν ως διαμονή στα πιο ώριμα πνευματικά στοιχεία. Επομένως, δεν είναι δυνατόν να υπερπηδηθεί η πρώτη φάση του εγκλεισμού στην ύλη. Και αυτό γιατί η εξέλιξη του κάθε πλάσματος πρέπει ν' αρχίσει από εκείνη την εξωτερική μορφή που ανταποκρίνεται στην άκαμπτη αντίσταση που προβάλλει απέναντι Μου, δηλαδή από μια μορφή σκληρής ύλης, γιατί έτσι καθορίζει ο νόμος της Τάξης Μου.

Και αυτός είναι ο λόγος που πρέπει κάθε τόσο, μετά από μεγάλες χρονικές περιόδους, να γίνονται νέα δημιουργήματα στον κόσμο για να κατοικηθούν από αυτά τα πνεύματα. Από την άλλη πλευρά πρέπει επίσης τα δημιουργήματα από σκληρή ύλη που υφίστανται εδώ και ασύλληπτα τεράστιο χρόνο να διαλυθούν κάποτε για να απελευθερωθούν τα συστατικά μέρη των πνευμάτων που είναι έγκλειστα εκεί μέσα προκειμένου να συνεχίσουν κι αυτά την εξέλιξη τους μέσα σε πιο χαλαρές μορφές ύλης. Είναι βέβαια πελώρια τα διαστήματα που τα ακολουθεί μια τέτοια ολική καταστροφή και στη συνέχεια ο σχηματισμός νέων υλικών δημιουργημάτων. Έτσι σαν συνέπεια η διάρκεια αυτών των διαστημάτων ως επί το πλείστον δεν μπορεί να εξακριβωθεί αποδεδειγμένα από τους ανθρώπους. Επιπλέον είναι ελλειπείς οι γνώσεις τους γι' αυτή την ανέλιξη των πνευμάτων, για τον ουσιαστικό προορισμό όλης της ύλης και για τις φρικτά μαρτυρικές καταστάσεις που περνά το πνευματικό στοιχείο μέσα στην ύλη, μολονότι η λέξη “κόλαση” είναι γνωστή σε όλους τους ανθρώπους. Ωστόσο τι σημαίνει πραγματικά αυτή η έννοια δεν το ξέρουν, διαφορετικά θα πίστευαν πιο εύκολα στην ολική ανάπλαση της γης και των κτισμάτων της. Αλλά ούτε πρόκειται βέβαια να βρουν ποτέ αποδείξεις για όλα αυτά.

Ένας στοργικός και σπλαχνικός Θεός όμως, προσπαθεί με κάθε τρόπο να σώσει τα πλάσματα Του και δεν τα εγκαταλείπει για πάντα μέσα στο έρεβος γιατί η αγάπη και η ευσπλαχνία αποτελούν το προαιώνιο Είναι Μου, που δεν πρόκειται να αλλάξει στους αιώνες των αιώνων. Θα αγαπώ και θα ευσπλαχνίζομαι αδιάκοπα τα

πλάσματα Μου που έχουν καταπέσει σε απύθμενα βάθη και γι' αυτό θα βρίσκω διαρκώς νέους τρόπους και δρόμους για να τα γλυτώσω από την άβυσσο.

Πριν πάντως συμβεί μια νέα φυλάκιση στην ύλη 9α καταβληθεί κάθε προσπάθεια από Εμένα και από τους πνευματικούς βοηθούς Μου, προκειμένου οι ψυχές να πάρουν τουλάχιστον στο πνευματικό βασίλειο το δρόμο προς τα ύψη, ώστε να γλιτώσουν από τη μαρτυρική μοίρα ενός νέου εγκλεισμού στην ύλη. Αλλά ο κάθε άνθρωπος αποφασίζει τελικά μόνος του με τη θέληση του και, όπως είναι η θέληση, είναι και η μοίρα του. Πάντως το απελευθερωτικό σχέδιο Μου πραγματώνεται σταθερά και δεν πρόκειται να αποτύχει. Κάποτε θα πετύχω τον στόχο που έχω θέσει και κάποτε το έρεβος θα αφήσει ελεύθερους όλους τους κρατούμενους του, γιατί η αγάπη Μου δεν παύει ποτέ και σ' αυτήν κανένα πλάσμα δεν μπορεί να αντισταθεί για πάντα.

Αμήν»

* * *

Εκείνοι που χάρη στην επέμβαση του Χριστού θα ξεφύγουν από το τέλος της σημερινής ανθρωπότητας – που σημειωτέον θα το προκαλέσουν από μόνοι τους οι άνθρωποι προβαίνοντας σε παρακινδυνευμένα πειράματα στο εσωτερικό του γήινου φλοιού – θα είναι στη συνέχεια:

Οι κάτοικοι της Νέας Γης

«Όταν με τη θέληση Μου και τη δύναμη Μου θα καταστραφεί αυτή γη, δηλαδή όλοι οι ζωντανοί οργανισμοί της, τότε θα φανεί ποιος μπορεί να θεωρηθεί στ' αλήθεια λυτρωμένος· γιατί μόνο οι αληθινά λυτρωμένοι θα επιζήσουν του τέλους και θα μπορούν να περάσουν στον παράδεισο που θα εγκαταστήσω στην νέα γη. Γιατί για να επιζήσει κανείς από αυτή την τελευταία πράξη της καταστροφής, πρέπει απαραίτητα να έχει απόλυτη πίστη σε Εμένα, στον Ιησού Χριστό και απόλυτη αφοσίωση, δηλαδή πρέπει ως προϋπόθεση να έχει πάρει πλήρως τις αποστάσεις του από τον αντίπαλο Μου. Η απαραίτητη προϋπόθεση για να επιβιώσει κανείς είναι να κατέχει την ελευθερία που εξαγόρασε για τους ανθρώπους ο Ιησούς με το θάνατο Του στο σταυρό. Μόνο όποιος έχει λυτρωθεί χάρη στο αίμα Του θα μπορεί να κατοικεί στη νέα γη, γιατί εκεί ο Σατανάς δεν έχει πια καμιά εξουσία κι Εγώ μπορώ να παραβρίσκομαι στο μέσον των δικών Μου ανθρώπων, καθότι θα έχει επανέλθει η κατάσταση που επικρατούσε αρχικά στην πνευματική δημιουργία.

Εννοείται ότι τη λύτρωση που εξασφάλισε ο Ιησούς Χριστός μπορούν να τη χαρούν και προηγουμένως οι άνθρωποι που αποσύρω από τη γη πριν έρθει οριστικά το τέλος. Θα είναι κι αυτοί ευδαίμονες κάτοικοι του βασιλείου Μου, όπου καμιά κακή δύναμη δεν μπορεί πια να τους βλάψει ή να τους δοκιμάσει, για το λόγο ακριβώς ότι έχουν ελευθερωθεί από αυτήν. Αλλά κι οι άνθρωποι που θα κατοικούν στη νέα γη θα απολαμβάνουν την ίδια ευδαιμονία, με απόλυτη ελευθερία, γεμάτοι φως και δύναμη παρ' όλο που θα βρίσκονται σε γήινες σφαίρες· γιατί οφείλουν να γίνουν οι πατριάρχες του νέου ανθρώπινου γένους καθώς έχουν χρέος να βοηθήσουν τους απόγονους τους να βρουν την τέλεια λύτρωση και κατ' επέκταση όλες τις επόμενες γενεές που θα περάσουν από τη γη μέχρι που να πνευματοποιηθούν τα πάντα.

Καθώς οι πρώτοι άνθρωποι θα είναι οι ίδιοι λυτρωμένοι, θα μπορούν να επιδράσουν πολύ ευνοϊκά στους απογόνους τους όπως και στα πνευματικά στοιχεία που θα είναι ακόμη έγκλειστα μέσα στα δημιουργήματα της νέας γης. Για το λόγο αυτό εκείνα τα πνευματικά στοιχεία θα μπορούν να εξελιχθούν πολύ ταχύτερα μέσα από τα βασίλεια της φύσης. Γιατί πρέπει να αξιοποιηθεί καλά ο χρόνος, όσο ο αντίπαλος Μου είναι φυλακισμένος κι αδρανής, αφού δεν έχει καμία πρόσβαση στους ανθρώπους της γης, καθώς η δύναμη και το φως των “λυτρωμένων” είναι τόσο ισχυρά που του είναι αδύνατο να τους πλησιάσει. Ακριβώς όπως στην τελευταία περίοδο πριν το τέλος, η ασύδοτη δράση του ήταν εμφανής, και όπως επίσης χρησιμοποιούσε όλη του την επιρροή για να παρασύρει τους ανθρώπους στο χάος, έτσι τώρα αντίστοιχα στη γη θα κυριαρχεί αποκλειστικά το θεϊκό στοιχείο με την επιρροή του. Οι πάντες θα τείνουν προς τα ύψη και θα φτάνουν εκεί με μεγάλη ευκολία επειδή δεν θα υπάρχει καμία αντίρροπη δύναμη για να τους εμποδίσει· γιατί από το απολυτρωμένο ανθρώπινο γένος θα γεννιούνται άνθρωποι που θα είναι επίσης γεμάτοι με αγάπη και μέσα τους συνεπώς θα κυριαρχεί η θεϊκή αρχή· έτσι θα ωριμάζουν τελείως μέσα σε πολύ λίγο χρόνο κι όταν θα τελειώνει η γήινη ζωή τους θα μπορούν να περάσουν στο φωτεινό Μου βασίλειο.

Αμήν»

Δεν πρέπει ν’ αφήνεται ανεκμετάλλευτη η θυσία του Χριστού στο σταυρό

Καταγραφή της Μπέρτα Ντουνέ στις 7.10.1957

«Ακόμη και τα πάθη Μου και ο θάνατος Μου στο σταυρό μπορεί να ήταν μάταια για σας προσωπικά, μπορεί δηλαδή η θυσία στο σταυρό να έγινε άδικα για εσάς συγκεκριμένα που δεν σας κάνει καμία εντύπωση, αφού δεν αναγνωρίζετε τον Ιησού Χριστό ως θεϊκό Λυτρωτή· γιατί γνωρίζετε απλά για τον “άνθρωπο Ιησού”, χωρίς να δέχεστε όμως ότι είχε μια Θεία –πνευματική αποστολή. Έτσι όμως εξαιρείτε μόνοι σας τον εαυτό σας από εκείνους για τους οποίους πραγματοποιήθηκε το έργο της λύτρωσης.

Γιατί πρέπει να στραφείτε *συνειδητά* σ’ Αυτόν αν θέλετε να έχετε μερίδιο στις χάρες που εξασφάλισε το λυτρωτικό έργο του. Η “λύτρωση” εξαρτάται από σας τους ίδιους, αν και Εγώ πέθανα για όλους εξίσου τους ανθρώπους στο σταυρό. Αυτό όμως που δεν ξέρετε οι άνθρωποι είναι ότι είσαστε δέσμιοι, ότι χωρίς τη λύτρωση μέσω του Ιησού Χριστού δεν θα μπορούσατε ποτέ να χαρείτε την ελευθερία που είναι όλο φως και δύναμη, παρά θα παραμένετε και άλλο δέσμιοι ακόμη και αν περάσουν αιωνιότητες. Γιατί αυτό που δεν ξέρετε είναι ότι η κατάσταση της ανελευθερίας, της αδυναμίας και της έλλειψης φωτός δεν μπορεί ποτέ να μεταβληθεί με άλλο τρόπο, παρά μέσα από κείνον το δρόμο που περνάει από το Γολγοθά.

Ακόμη και αν αρνείσθε τον Ιησού Χριστό ως θεϊκό Λυτρωτή ή και αν αδιαφορείτε για το έργο Του, μόνο απ’ Αυτόν εξαρτάται για πόσο διάστημα θα παραμένετε στην κατάσταση της δυστυχίας. Βέβαια η ύπαρξη σας ως άνθρωποι δεν σας φαίνεται τόσο δυστυχισμένη και γι’ αυτό δεν ψάχνετε να βρείτε τον Ένα και Μοναδικό που μπορεί να σας προσφέρει μια ευτυχισμένη μοίρα. Όμως η ύπαρξη σας

στη γη δεν κρατάει πολύ και τότε πια θα συνειδητοποιήσετε τι μαρτύριο σημαίνει το να είναι κανείς δέσμιος. Γιατί τότε σας αφαιρείται η δύναμη που είχατε για να ζήσετε ως άνθρωποι, εάν δεν βρεθείτε μάλιστα φυλακισμένοι μέσα στη συμπαγή ύλη, ώστε να πρέπει επιπλέον να υποστείτε και τα μαρτύρια μιας τέτοιας φυλάκισης. Ωστόσο όσο έχετε ακόμη τη συνείδηση του εαυτού σας υπάρχει ακόμη η δυνατότητα να καλέσετε εκούσια τον Ιησού Χριστό για να σας ελευθερώσει είτε σε αυτή τη γη είτε πλέον στον άλλον κόσμο, εάν βέβαια δεν σας κλείσει μέσα του το ακρότατο σκοτάδι.

Γι' αυτό το λόγο λοιπόν η Αγάπη Μου προσπαθεί ακατάπαυστα να στρέψει τις σκέψεις σας σ' Εκείνον μέσα στον οποίο ενσαρκώθηκα Εγώ ο ίδιος με σκοπό να σας σώσω. Δεν θα πάψω να προσπαθώ να σας παρουσιάσω το θάνατο του Ιησού, γι' αυτό θα φροντίζω πάντα ώστε να γίνεται αναφορά στο λυτρωτικό Του έργο και να δίνονται οι σχετικές γνώσεις σε σας που βρίσκεστε πολύ μακριά από το σταυρό του ώστε δεν δίνετε παρά ελάχιστη ή και καθόλου σημασία σε όλα όσα σχετίζονται μαζί του.

Στον καθένα από σας κάποια στιγμή στη ζωή του θα μιλήσει κάποιος για τον Χριστό και θα του υπενθυμίσει την ύπαρξη Του, ο καθένας σας μπορεί να κάνει τις σκέψεις του γύρω από αυτά που του έχουν ειπωθεί για τον Ιησού Χριστό και το λυτρωτικό Του έργο. Έτσι ο καθένας μπορεί να πάρει θέση απέναντι Του όπως θέλει. Το ποια θέση όμως θα πάρει είναι καθοριστικό για την ύπαρξη του για ατέλειωτο χρονικό διάστημα ή ακόμη και για την αιωνιότητα. Γιατί μπορεί να πρέπει να υπομένει για ατέλειωτο ακόμη διάστημα τον παιδεμό και τη φυλάκιση. Αλλά και αντίθετα μπορεί επίσης να γίνει για πάντα ελεύθερος και να απολαμβάνει φως, δύναμη και μακαριότητα, ευχαριστώντας το θεϊκό Ελευθερωτή του για τη σπλαχνική Του αγάπη που εξαγόρασε την ελευθερία του και τον επανέφερε πάλι στην πρωταρχική του μακάρια κατάσταση.

Κανένας άνθρωπος δεν θα αποφύγει την απόφαση αυτή και ο κάθε άνθρωπος προετοιμάζει από μόνος του τη μελλοντική του μοίρα. Ωστόσο η Αγάπη Μου βοηθάει διαρκώς τον καθένα να αποφασίσει σωστά, δίνοντας του κάθε τόσο ορισμένες υποδείξεις, ώστε κανείς να μην μπορεί να πει ότι είχε μείνει σε άγνοια και δεν γνώριζε τι θα τον βοηθούσε να βρει τη λύτρωση. Αλλά η Αγάπη Μου δεν ορίζει τη θέληση σας· αφού διαλέξατε εθελοντικά την κατάσταση της δυστυχίας, επομένως πρέπει πάλι εθελοντικά να επιδιώξετε να γλιτώσετε απ' αυτήν.

Συνεπώς λοιπόν το να λυτρωθείτε από τον Χριστό προϋποθέτει τη δική σας ελεύθερη θέληση. Γιατί διαφορετικά θα είχε ήδη λυτρωθεί ολόκληρος ο κόσμος και τίποτα πλέον δεν θα βρισκόταν σε κατάσταση ανελευθερίας και αδυναμίας, αφού το έργο της λύτρωσης έγινε για όλους τους ανθρώπους.

Αλλά είναι η δική σας θέληση που αξιοποιεί τις χάρες που εξασφάλισε αυτό το λυτρωτικό έργο, όταν ομολογείτε ελεύθερα την πίστη σας σ' Αυτόν που πέθανε για σας στο σταυρό. *Όταν δηλαδή αναγνωρίζετε Εμένα τον Ίδιο στον Ιησού Χριστό και θέλετε να έχω πεθάνει και για δική σας χάρη.*

Τότε θα ελευθερωθείτε όντως από την κατάσταση της δέσμευσης, θα φύγετε απολυτρωμένοι από αυτή τη γη και θα μπορέσετε να περάσετε στο βασίλειο εκείνο όπου θα έχετε τη δυνατότητα να δράτε με απεριόριστο φως και δύναμη και να είσαστε μακάριοι.

Αμήν»

«Οτιδήποτε συμβαίνει και θα συμβεί ακόμη στο μέλλον, είναι υπολογισμένο και καθορισμένο από ψηλά και έχει ένα βαθύτατα ιερό σκοπό. Όποιος όμως είναι μαζί Μου, στην καρδιά του, στην αγάπη και στη θέληση, αυτόν δεν πρόκειται να τον βλάψει ποτέ ο κόσμος, όσο κακός και αν είναι».

“Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη”

Ελληνική Βιβλιογραφία

Λόρμπερ Γιάκομπ: *«Η εσωτερική ερμηνεία των Ευαγγελίων»*

«Η πατρίδα της ψυχής»

«Γη και Σελήνη»

«Θεός και Δημιουργία»

«Δώρα του Ουρανού»

«Τα παιδικά χρόνια του Ιησού»

«Η επιστολή του Παύλου προς τους Λαοδικείς»

«Η επιστροφή του Χριστού»

«Ο δρόμος προς την πνευματική αναγέννηση»

Ντούντε Μπέρτα: *«Το πέρασμα στην νέα πνευματική εποχή»*

«Η γέννηση της νέας γης»

Ζέλτμαν Μαξ: *«Η άγνωστη ζωή του Ιησού»*

«Η ανάσταση και η νέα ζωή μέσα στον άνθρωπο»

Καχίρ Μ.: *«Προφητείες γύρω από το 2000»*

Συλλογή προφητειών: *«Το μέλλον είναι τώρα»*

Σβέντενμποργκ Εμάνουελ: *«Περί Ουρανού και των Θαυμαστών αυτού πραγμάτων»*,

Εκδόσεις Πύρινος Κόσμος

«Φιλοκαλία ιερών νηπτικών», Εκδόσεις το Περιβόλι της Παναγίας

«*Η Καινή Διαθήκη*», Ελληνική Βιβλική Εταιρεία

«*Ωριγένης*» Βιβλιοθήκη Ελλήνων Πατέρων, Εκδόσεις Αποστολικής Διακονίας